george r.r.

martin

festinul ciorilor

SERIA CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

colecția
nautilus
fantasy

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Cântec de gheață și foc* au apărut:

Urzeala tronurilor (2 vol.)

Încleștarea regilor (2 vol.)

Iureșul săbiilor (3 vol.)

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Beauty and the Beast.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață și foc*, alcătuită din șapte romane, dintre care patru au și fost publicate (*Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009, *Festinul ciorilor,* 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect (*A Dance with Dragons, The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga *Cântec de gheață și foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat de asemenea Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001 și respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula.

festinul ciorilor

•

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS
SILVIU GENESCU

NEMIRA

Pentru Stephen Boucher,
vrăjitor al Windows*-ului,*
dragon al sistemelor DOS,
fără de care această carte
ar fi fost scrisă în creion

NORDUL
TĂRÂMUL
ÎNGHEȚAT
Tădurea Bântuită
Skane
ZIDUL
Turnul Umbrei
Castelul Negru
Rondul de Est la Mare
Golful Focilor
GOLFUL DE GHEAȚĂ
Insula Ursului
Lacul Lung
Râul Pierdut
Deafurile Solitare
Karhold
Tădurea Lupilor
N
Dreadfort
Apa Lacrimilor
Winterfell
Drumul Regelui
Cuțitul Alb
Castelul lui Torrhen
Creanga Frântă
ȚARA MOVILEI
Poarta Berbecului
Barrowton
Portul Alb
Garda Văduvei
Moat Cailin
Vechiul Castel
GĂTUL
MUȘCĂTURA
Sisterton
Garda Apei Cenușii
Trei Surori
Degetele
Gemenii
Blacktyde
Insulele de Fier
Orkmont
Seagard
Eyrie
Furca Verde
Furca Albastră
Poarta Însângerată
VALEA LUI ARRYN
Pyke
Saltcliff
Hartă de James Sinclair
Riverrun
Furca Roșie

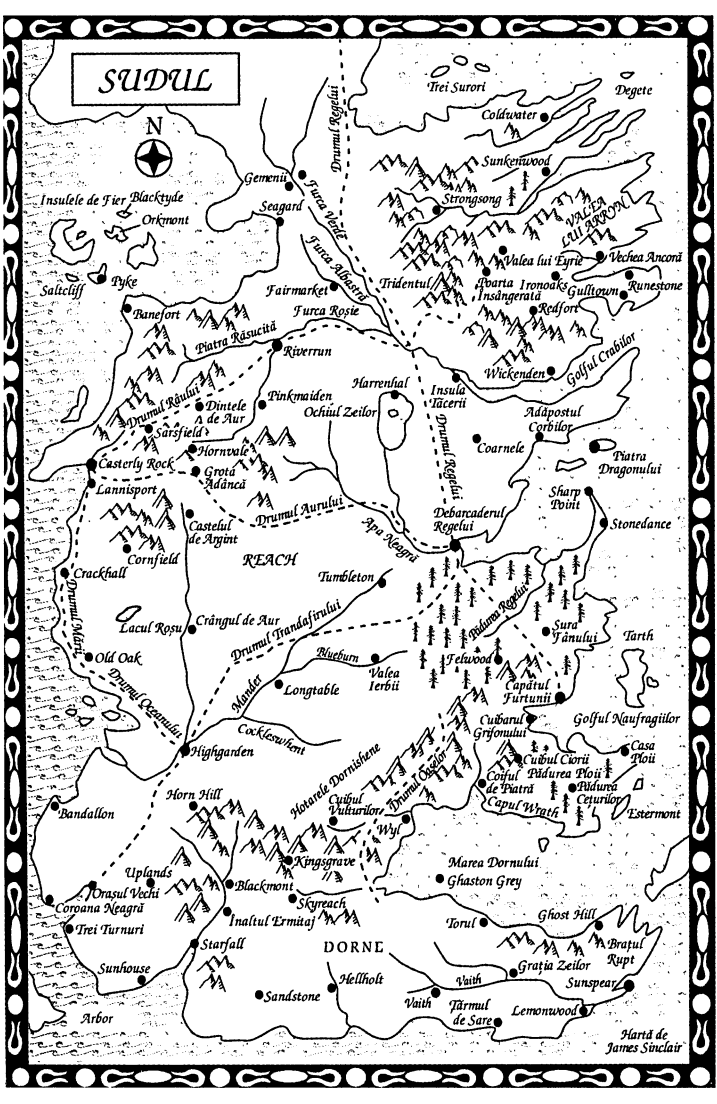
SUDUL
N
Trei Surori
Degete
Coldwater
Sunkenwood
Strongsong
VALEA LUI ARRYN
Valea lui Eyrie
Vechea Ancoră
Runestone
Gulltown
Ironoaks
Poarta Însângerată
Redfort
Tridentul
Drumul Regelui
Gemenii
Seagard
Furca Verde
Furca Albastră
Insulele de Fier
Blacktyde
Orkmont
Pyke
Saltcliff
Fairmarket
Furca Roșie
Banefort
Piatra Răsucită
Riverrun
Wickenden
Golful Crabilor
Harrenhal
Insula Tăcerii
Pinkmaiden
Ochiul Zeilor
Drumul Râului
Dintele de Aur
Sarsfield
Hornvale
Casterly Rock
Grotă Adâncă
Lannisport
Drumul Regelui
Adăpostul Corbilor
Coarnele
Piatra Dragonului
Sharp Point
Stonedance
Castelul de Argint
Drumul Aurului
Apa Neagră
Debarcaderul Regelui
Cornfield
REACH
Crackhall
Tumbleton
Drumul Mării
Lacul Roșu
Crângul de Aur
Drumul Trandafirului
Pădurea Regelui
Sura Fânului
Tarth
Old Oak
Blueburn
Valea Ierbii
Felwood
Drumul Oceanului
Mander
Longtable
Capătul Furtunii
Cuibarul Grifonului
Golful Naufragiilor
Cockleswhent
Highgarden
Hotarele Dornishene
Drumul Oaselor
Cuibul Ciorii
Casa Ploii
Coiful de Piatră
Pădurea Ploii
Pădurea Cețurilor
Capul Wrath
Estermont
Horn Hill
Cuibul Vulturilor
Wyl
Bandallon
Kingsgrave
Marea Dornului
Ghaston Grey
Uplands
Orașul Vechi
Blackmont
Coroana Neagră
Skyreach
Înaltul Ermitaj
Torul
Ghost Hill
Trei Turnuri
Starfall
DORNE
Brațul Rupt
Sunhouse
Grația Zeilor
Hellholt
Vaith
Sunspear
Sandstone
Vaith
Țărmul de Sare
Lemonwood
Arbor
Hartă de James Sinclair

Insulele de Fier
Vechiul Wyk
Blacktyde
Orkmont
Capul Vulturilor
Gemenii
Seagard
Furca Verde
Drumul Regelui
Zece Turnuri
Golful Omului de Fier
Furca Albastră
Marele Wyk
Harlaw
Pietrele Vechi
Saltcliff
Pyke
Fairmarket
Banefort
Furca Roșie
Piatra Răsucită
Omul Îngenuncheat
Riverrun
Cragul
Inima Avântată
Ashemark
Castelul Ghindei
Insula Frumoasă
Faircastle
Drumul Râului
Pinkmaiden
Dintele de Aur
Sarsfield
Septul de Piatră
Hornvale
Kayce
Casterly Rock
Grota Adâncă
Pârâul Apei Negre
Feastfires
Lannisport
Drumul Aurului
Castelul de Argint
Cornfield
REACH
Crackhall
Tumbleton
Drumul Mării
N
Mander
Lacul Roșu

Prolog

– Dragoni, zise Mollander. Înhăță un măr zbârcit de pe jos și îl azvârli dintr-o mână în alta.

– Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras Sfinxul. Scoase o săgeată din tolbă și o potrivi în arc.

– Mi-ar plăcea să văd un dragon. Roone era cel mai tânăr dintre ei, un băiat scund și îndesat, căruia îi mai lipseau doi ani până să devină bărbat. Mi-ar plăcea foarte mult.

Iar mie mi-ar plăcea să dorm în brațele lui Rosey, gândi Pate. Se foi neliniștit pe bancă. Mâine fata putea să fie a lui. *Am s-o duc departe de Orașul Vechi, peste marea îngustă, într-unul dintre Orașele Libere.* Acolo nu erau maesteri, nu era nimeni care să-l învinuiască.

Auzea râsul Emmei prin fereastra oblonită de deasupra, îngemănat cu glasul mai grav al bărbatului cu care se întreținea. Era cea mai vârstnică dintre slujnicele de la Pana și Stacana, trecută de patruzeci de ani, dar încă atrăgătoare într-un anume fel plinuț. Rosey era fiica ei, un boboc abia înflorit de cincisprezece

ani. Emma decretase că fecioria lui Rosey avea să coste un dragon de aur. Pate economisise nouă cerbi de argint și un urcior plin cu stele de aramă și gologani, dar nu-i slujeau la nimic. Ar fi avut mai multe șanse să clocească un dragon adevărat decât să strângă toți banii de care avea nevoie pentru un dragon de aur.

– Te-ai născut prea târziu pentru dragoni, flăcăule, îi spuse lui Roone Armen Acolitul. Armen purta la gât o curea de piele, pe care erau înșirate zale de metal, cositor, plumb, aramă și, ca majoritatea acoliților, părea să creadă că novicilor le creșteau napi pe umeri în loc de capete. Ultimul a pierit în timpul domniei Regelui Aegon al Treilea.

– Ultimul dragon din *Westeros*, spuse Mollander.

– Aruncă mărul, îl îndemnă Alleras. Era un tânăr chipeș Sfinxul lor. Toate slujnicele se dădeau în vânt după el. Până și Rosey îl atingea uneori pe braț când îi aducea vin, iar Pate nu putea decât să scrâșnească din dinți, prefăcându-se că nu observă.

– Ultimul dragon din Westeros *a fost* ultimul dragon, zise Armen cu încăpățânare. E un lucru bine știut.

– *Mărul*, insistă Alleras. Dacă nu cumva ai de gând să-l mănânci.

– Poftim. Târându-și piciorul șchiop, Mollander făcu un salt scurt, se răsuci și azvârli mărul, cu brațul întins, direct în ceturile care atârnau deasupra râului Mied. De n-ar fi fost piciorul, ar fi devenit cavaler, întocmai ca tatăl său. Dar avea putere în brațele acelea groase și în umerii lați. Departe și iute zbură mărul...

...dar nu la fel de iute ca săgeata care șuieră în urma lui, o vergea lungă de un metru din lemn auriu, cu pene stacojii. Pate nu văzu săgeata înhățând mărul, dar o auzi. O bufnitură înfundată răsună peste râu, urmată de un pleoscăit.

Mollander fluieră.

– L-ai nimerit. Frumos.

Nici pe jumătate la fel de frumos ca Rosey. Pate adora ochii ei căprui, sânii ei înmugurind și felul în care zâmbea ori de câte ori îl vedea. Adora gropițele din obrajii ei. Uneori umbla desculță când servea, ca să simtă iarba sub picioare. Pate adora și asta. Adora mirosul ei proaspăt și curat, felul în care i se cârlionța părul pe după urechi. Îi adora până și degetele picioarelor. Într-o seară, îl lăsase să-i maseze picioarele și să se joace cu ele, iar el născocise câte o istorioară amuzantă pentru fiecare deget, ca s-o facă să chicotească.

Poate că ar face mai bine să rămână pe acest țărm al mării înguste. Cu banii strânși, ar putea să cumpere un măgar, iar el și Rosey ar putea să-l călărească pe rând, cutreierând prin Westeros. Poate că Ebrose nu-l socotea demn să poarte argintul, dar Pate știa să pună un os la loc sau să vindece o febră cu lipitori. Oamenii din popor i-ar fi recunoscători pentru ajutorul lui. Dacă ar putea învăța să tundă părul și să bărbierească, ar putea chiar să devină frizer. *Ar fi de-ajuns, atât timp cât aș avea-o pe Rosey.* Rosey era tot ce-și dorea pe lume.

Nu fusese întotdeauna așa. Cândva, visase să devină maester într-un castel, în slujba unui lord cu dare

de mână, care să-l prețuiască pentru înțelepciunea lui și să-i ofere un cal alb, de rasă, drept mulțumire pentru serviciile aduse. Cât de mândru ar mai fi călărit, cât de măreț, zâmbind oamenilor de rând când trecea pe lângă ei pe drum...

Într-o seară, în sala comună de la Pana și Stacana, după cea de-a doua stacană de cidru teribil de tare, Pate se făli că nu va fi mereu un novice.

– Cât se poate de adevărat, strigase Leneșul Leo. Vei fi un fost novice care va crește porci.

Goli stacana, până la ultimele drojdii. Terasa hanului, scăldată în lumina torțelor, era, în dimineața aceasta, o insulă de lumină într-un ocean de neguri. În aval, flacăra îndepărtată a Turnului Înalt plutea în întunericul umed ca o lună portocalie, încețoșată, dar lumina nu reușea să-i ridice moralul.

Alchimistul ar fi trebuit să sosească deja. Oare fusese totul doar o glumă nemiloasă, sau omul pățise ceva? N-ar fi fost prima oară când norocul îi juca feste lui Pate. Odată, se socotise norocos să fie ales să-l ajute pe Arhimaesterul Walgrave la îngrijirea corbilor, fără să-i treacă măcar prin minte că va ajunge să-i aducă bătrânului mâncarea, să-i mănânce camerele și să-l îmbrace în fiecare dimineață. Toată lumea spunea că Walgrave uitase despre corbi mai multe decât știuseră vreodată cei mai mulți dintre maesteri, așa că Pate presupusese că putea spera cel puțin la o verigă neagră de fier, dar descoperise că Walgrave nu-i putea acorda așa ceva. Bătrânul rămăsese arhimaester doar cu titlu onorific. Chiar dacă fusese cândva un mare

maester, acum veșmintele sale îi ascundeau cel mai adesea lenjeria murdară, și, cu o jumătate de an în urmă, niște acoliți îl găsiseră plângând în bibliotecă, incapabil să găsească drumul înapoi spre camerele sale. Maester Gormon stătea în spatele măștii de fier în locul lui Walgrave, același Gormon care îl acuzase cândva de furt pe Pate.

În mărul de pe malul apei, o privighetoare începu să cânte. Era un sunet dulce, o bine-venită alinare după țipetele stridente și nesfârșitele cârâieli ale corbilor pe care-i îngrijise ziua întreagă. Corbii albi îi știau numele și și-l murmurau unul altuia, ori de câte ori dădeau cu ochii de el: *Pate, Pate, Pate,* până când îi venea să urle. Păsările mari și albe erau mândria Arhimaesterului Walgrave. Voia să fie mâncat de ele după ce va muri, dar Pate avea o bănuială că păsările voiau să-l mănânce și pe el.

Poate că de vină era cidrul teribil de tare – nu venise aici cu gând să bea, dar Alleras făcea cinste, sărbătorindu-și veriga de aramă, iar sentimentul de vinovăție îi făcuse sete – însă aproape că i se părea că trilurile privighetorii spuneau: *Aur pentru fier, aur pentru fier, aur pentru fier.* Ceea ce era de-a dreptul ciudat, căci erau vorbele pe care i le spusese străinul în seara când Rosey îi adusese față în față.

– Cine ești? îl întrebase Pate, iar bărbatul răspunsese:

– Un alchimist. Pot preschimba fierul în aur. Și pe urmă moneda se afla în mâna lui, dansându-i pe deasupra degetelor, cu aurul moale, galben, strălucind în lumina lumânărilor. Pe o parte era un dragon cu

trei capete, pe cealaltă, capul unui rege mort. *Aur pentru fier,* își amintea Pate, *n-ai să mai găsești o asemenea ocazie. O dorești? O iubești?*

– Nu sunt hoț, îi răspunsese omului care-și zicea alchimist. Sunt un novice al Citadelei.

Alchimistul își înclinase capul și spusese:

– Dacă te răzgândești, mă voi întoarce aici peste trei zile, cu dragonul meu.

Trecuseră trei zile. Pate revenise la Pana și Stacana, încă neștiind sigur ce anume era, dar în loc de alchimist, dăduse peste Mollander și Armen Sfinxul, cu Roone după ei. Ar fi dat de bănuit dacă nu li s-ar fi alăturat.

Pana și Stacana nu se închidea niciodată. De șase sute de ani, hanul stătea neclintit pe insula sa de pe Mied și nici măcar o dată ușile lui nu fuseseră închise. Deși clădirea înaltă, din lemn, era înclinată spre sud, așa cum se înclinau uneori novicii după ce dădeau pe gât o halbă, Pate se aștepta ca hanul să rămână în picioare încă șase sute de ani, vânzând vin și bere și cidru teribil de tare oamenilor râului și ai mării, fierarilor și cântăreților, preoților și prinților, novicilor și acoliților Citadelei.

– Orașul Vechi nu e lumea întreagă, declară Mollander, zgomotos. Era fiul unui cavaler și cât se poate de beat.

De când primise vestea că tatăl său murise la Apa Neagră, se îmbăta aproape în fiecare seară. Chiar și în Orașul Vechi, departe de lupte și apărat de ziduri, Războiul Celor Cinci Regi îi atinsese pe toți... deși

Arhimaesterul Benedict insista că nu avusese loc niciodată un război dus de cinci regi, de vreme ce Renly Baratheon fusese ucis înainte ca Balon Greyjoy să se încoroneze.

– Tatăl meu spunea mereu că lumea e mai mare decât castelul oricărui lord, continuă Mollander. Dragonii trebuie să fie cele mai neînsemnate dintre lucrurile pe care le poți găsi în Qarth, Asshai și Yi Ti. Poveștile marinarilor...

– ...sunt povești marinărești, îl întrerupse Armen. *Marinari,* dragul meu Mollander. Du-te la docuri și pun rămășag că vei găsi mateloți care să-ți povestească despre sirenele cu care s-au culcat sau cum și-au petrecut un an în burta unui pește.

– Și de unde știi tu că nu-i adevărat? Mollander umbla prin iarbă, cu pas apăsat, căutând mere. Ar trebui să fi fost și tu în burta peștelui, ca să poți jura că nu s-au aflat acolo. O poveste spusă de un singur marinar, da, pe seama asta am putea râde, însă când vâslașii de pe patru corăbii diferite spun aceeași poveste în patru limbi diferite...

– Poveștile *nu* sunt aceleași, insistă Armen. Dragoni în Asshai, dragoni în Qarth, dragoni în Meereen, dragoni Dothraki, dragoni eliberând sclavi... fiecare istorisire e altfel decât precedenta.

– Diferă doar în amănunte. Mollander devenea mai încăpățânat la beție, și era căpos chiar și treaz. Cu toții vorbesc despre *dragoni* și despre o frumoasă tânără regină.

Singurul dragon de care-i păsa lui Pate era făcut din aur galben. Se întreba ce se întâmplase cu alchimistul. *Cea de-a treia zi. A spus că va fi aici.*

– Mai e un măr lângă piciorul tău, îi strigă Alleras lui Mollander, iar eu mai am două săgeți în tolbă.

– La naiba cu tolba ta! Mollander ridică fructul căzut. Ăsta e plin de viermi, se plânse el, dar îl aruncă. Săgeata ajunse mărul din urmă în timp ce începea să coboare și îl despică în două. O jumătate aterizâ pe acoperișul unui turnuleț, se rostogoli pe un acoperiș aflat mai jos, sălță și căzu la două palme de Armen. Dacă tai un vierme în două, ai doi viermi, îi informă acolitul.

– Dacă ar merge așa și cu merele, nimeni n-ar mai trebui să sufere vreodată de foame, zise Alleras, afișând unul dintre zâmbetele sale blajine. Sfinxul zâmbea mereu, ca și cum ar fi știut vreo ghidușie secretă. Asta îi dădea un aer răutăcios, care se potrivea de minune cu bărbia-i ascuțită, cu șuvița de păr coborâtă pe mijlocul frunții și cu desișul de bucle negre ca tăciunele, tunse scurt.

Alleras avea să devină maester. Se afla doar de un an la Citadelă, dar își făurise deja trei zale în colanul de maester. Armen avea într-adevăr mai multe, dar pe fiecare și-o dobândise cu câte un an de trudă. Cu toate acestea, avea să devină și el maester. Roone și Mollander rămâseseră novici cu gâturile goale, dar Roone era prea tânăr, iar Mollander prefera să bea în loc să citească.

Însă Pate...

Era de cinci ani la Citadelă, sosit pe când nu avea mai mult de treisprezece ani, dar gâtul îi rămânea la fel de golaș ca în ziua în care venise din ținuturile Apusului. De două ori se considerase pregătit. Prima oară, i se înfățișase Arhimaesterului Vaellyn ca să-și demonstreze cunoștințele de astronomie. În schimb, aflase de unde i se trăgea lui Vaellyn Oțet porecla. Doi ani i-au trebuit lui Pate să-și adune curajul să încerce din nou. De data aceasta s-a supus examinării bunului, bătrânului Arhimaester Ebrose, renumit pentru glasul său blajin și mâinile delicate, dar suspinele lui Ebrose se dovediseră la fel de dureroase ca înțepăturile lui Vaellyn.

– Un ultim măr, promise Alleras, și am să-ți spun care e bănuiala mea despre acești dragoni.

– Ce-ai putea să știi tu și să nu știu eu? mormăi Mollander. Ochi un măr de pe o creangă, făcu un salt, îl culese și-l aruncă. Alleras trase coarda arcului lângă ureche, întorcându-se cu grație pentru a urmări ținta în zbor. Slobozi săgeata în clipa în care mărul începu să coboare.

– Întotdeauna ratezi ultima oară, zise Roone.

Mărul căzu în apele râului, neatins.

– Vezi? adăugă novicele.

– Ziua în care le nimerești pe toate e ziua în care încetezi să mai progresezi. Alleras destinse coarda și vârî arcul în husa lui de piele. Era sculptat din inimă-de-aur, un lemn rar și legendar din Insulele Verii. Pate încercase odată să-l îndoaie, dar nu reușise. *Sfinxul pare sfrijit, dar are putere în brațele-i subțiri,* cugetă el, în

timp ce Alleras își azvârli un picior peste bancă, întinzându-se după cupa cu vin. Dragonul are trei capete... anunță el, cu vorba lui tărăgănată, dornisheană.

– Asta e o șaradă? vru să știe Roone. În povești, sfincșii vorbesc întotdeauna în șarade.

– Nicio șaradă. Alleras sorbi din vin. Ceilalți dădeau pe gât stacane din cidrul teribil de tare pentru care era renumit hanul Pana și Stacana, dar el prefera vinurile exotice, dulci, din țara mamei sale. Nici măcar în Orașul Vechi asemenea vinuri nu se vindeau pe puțin.

Cel care îl poreclise Sfinxul pe Alleras fusese Leo Leneșul. Un sfinx are puțin de ici, puțin de colo: chip de om, trup de leu, aripi de șoim. Alleras era la fel: tatăl său era dornishean, mama, o băștinașă cu pielea tuciurie din Insulele Verii. Avea și el pielea neagră ca tăciunele. Și, asemeni sfincșilor din marmură verde care străjuiau poarta principală a Citadelei, Alleras avea ochii de onix.

– Nu s-a pomenit vreodată un dragon cu trei capete, doar pe scuturi și flamuri, zise hotărât Armen Acolitul. A fost o figură heraldică, nimic mai mult. În plus, Targaryenii sunt toți morți.

– Nu toți, spuse Alleras. Regele Cerșetor avea o soră.

– Credeam că i-au zdrobit capul de zid, zise Roone.

– Nu, precizează Alleras. Capul lui Aegon, fiul cel mic al Prințului Rhaegar, a fost zdrobit de zid, de către bravii oameni ai Leului de Lannister. Noi vorbim despre sora lui Rhaegar, născută la Piatra Dragonului, înainte de căderea sa. Cea căreia i se spune Daenerys.

– *Născută din Furtună,* acum îmi amintesc. Mollander ridică stacana, împroșcând cidrul rămas: În cinstea ei! Înghiți cu nesaț, izbi stacana de masă, râgâi și se șterse la gură cu dosul palmei. Unde e Rosey? Regina noastră de drept merită încă un rând de cidru, ce ziceți?

Armen Acolitul îl privi alarmat:

– Coboară glasul, nebunule. N-ar trebui nici să glumești cu asemenea lucruri. Nu știi niciodată cine te poate auzi. Păianjenul are urechi peste tot.

– Hai, nu face pe tine, Armen. Propuneam o băută, nu o rebeliune.

Pate auzi un chicot. Un glas molcom, mucalit, strigă din spatele lui:

– Știam eu că ești un trădător, Broscoiule! Leo Leneșul se clătina lângă piciorul podului vechi de lemn, în haine de satin cu dungi verzi și aurii și o capă scurtă din mătase neagră prinsă pe umăr cu un trandafir de jad. Vinul pe care și-l vărsase pe piept fusese un vin roșu, vârtos, judecând după culoarea petelor. O șuviță de păr blond-cenușiu îi cădea peste un ochi.

Văzându-l, Mollander se zbârli:

– La naiba! Pleacă! N-ai ce căuta aici. Alleras îi așează o mână pe braț ca să-l liniștească, iar Armen se încruntă:

– Leo. Lordul meu, înțelesesem că ești tot închis în Citadelă pentru...

– ...încă trei zile. Leo Leneșul ridică din umeri. Perestan zice că lumea e veche de patruzeci de mii de ani. Mollos vorbește de cinci sute de mii. Ce înseamnă

trei zile, te-ntreb eu? Deși erau o duzină de mese libere pe terasă, Leo se așeză lângă ei. Plătește-mi o cupă de vin auriu de Arbor, Broscoiule, și poate că n-am să-l informez pe tata despre toastul tău. Am avut ghinion la Hanul cu Noroc și mi-am dat ultimul cerb pe masa de cină. Purcel de lapte cu sos de prune, umplut cu castane și trufe. Omul mai trebuie să și mănânce. Voi ce-ați mâncat?

– Carne de oaie, mormăi Mollander. Nu părea prea încântat. Am împărțit o pulpă de oaie fiartă.

– Sunt convins c-a fost sățioasă. Leo se întoarse către Alleras: Fiul unui lord ar trebui să fie cu dare de mână, Sfinxule. Înțeleg că ți-ai dobândit zaua de aramă. Voi bea pentru asta.

Alleras îi răspunse cu un zâmbet:

– Nu dau de băut decât prietenilor. Și nu sunt fiul unui lord, ți-am mai spus. Mama mea era negustoreasă.

Ochii căprui ai lui Leo sclipeau de răutate și de vin.

– Mama ta a fost o maimuță din Insulele Verii. Dornishenii se dau la tot ce are o gaură între picioare. Fără supărare. Poate că ești brun ca o nucă, dar cel puțin te speli. Spre deosebire de porcarul nostru pătat. Flutură o mână către Pate.

Dacă l-aș lovi în gură cu stacana, i-aș putea sparge jumătate din dinți, gândi Pate.

Pate Pătatul, porcarul, era un erou din mii de snoave picante, un mocofan de treabă, nătâng, care reușea întotdeauna să-i înfrângă pe grașii lorzi mărunți, pe cavalerii trufași și pe septonii pompoși care îl hărțuiau. Cumva, prostia lui se dovedea, în cele din urmă,

un fel de șiretenie grosolană, iar poveștile se sfârșeau întotdeauna cu Pate Pătatul așezat în jilțul lordului sau culcându-se cu fiica vreunui cavaler. Dar acelea erau povești. În lumea reală, băieții porcari nu o duceau niciodată atât de bine. Pate se gândea uneori că mama lui trebuie să-l fi urât ca să-i dea așa un nume.

Alleras nu mai zâmbea.

– Ai să-ți ceri scuze.

– Oare? făcu Leo. Cum aș putea, cu gâtlejul așa de uscat...

– Îți faci Casa de rușine cu fiecare cuvânt pe care-l rostești, îi spuse Alleras. Faci de rușine Citadela fiindcă ești unul de-al nostru.

– Știu. Așa că dă-mi niște vin, ca să-mi pot îneca și eu rușinea.

Mollander spuse:

– Am să-ți smulg limba din rădăcină.

– Serios? Și atunci cum am să vă mai spun despre dragoni? Leo ridică din umeri. Corcitura are dreptul să știe. Fiica Regelui Nebun trăiește și a clocit trei dragoni.

– Trei? făcu Roone uluit.

Leo îl bătu ușor pe mână.

– Mai mulți de doi și mai puțini de patru. În locul tău, deocamdată n-aș încerca să obțin zaua de aur.

– Lasă-l în pace, îl avertiză Mollander.

– Ce Broscoi galant! Cum vrei tu. Fiecare om de pe fiecare corabie care a călătorit la o sută de leghe de Qarth vorbește despre dragonii ăștia. Câțiva chiar îți vor spune că i-au văzut. Magul e înclinat să-i creadă.

Armen își strânse buzele, dezaprobator.

– Marwyn e nebun. Arhimaesterul Perestan e primul care poate să-ți spună asta.

– Și Arhimaesterul Ryam zice la fel, punctă Roone.

Leo căscă.

– Marea e udă, soarele e cald și animalele din menajerie urăsc mastiful.

Are o poreclă pentru fiecare, gândi Pate, dar nu putea nega faptul că Marwyn aducea mai mult a mastif decât a maester. Se spunea că se însoțea cu târfele și vrăjitorii rătăcitori, că vorbea cu ibbanezii păroși și băștinașii negri ca smoala din Insulele Verii, pe limba lor, și că aducea jertfe unor zei ciudați în templele mici ale marinarilor, jos, la cheiuri. Oamenii spuneau că l-au văzut în orașul subteran, în gropile șobolanilor și în bordelurile negre, în tovărășia comedianților, a cântăreților, a mercenarilor și chiar a cerșetorilor. Unii chiar șopteau că omorâse cândva un om cu pumnii.

Când Marwyn se întorsese în Orașul Vechi, după ce își petrecuse opt ani în îndepărtatele ținuturi răsăritene, căutând cărți pierdute și studiind cu vrăjitorii și descântătorii, Vaellyn Oțet îl poreclise Marwyn Magul. În scurt timp, numele se răspândise în tot Orașul Vechi, spre nemărginita iritare a lui Vaellyn.

– Lasă farmecele și rugăciunile pe seama preoților și a septonilor și îndreaptă-ți mintea spre învățarea adevărurilor în care omul se poate încrede, îl sfătuise cândva Arhimaesterul Ryam pe Pate, însă inelul și sceptrul și masca lui Ryam erau din aur, iar colanul maesterului său nu avea nicio za de oțel valyrian.

Armen se uită în josul nasului la Leo Leneşul. Avea nasul perfect pentru aşa ceva, lung, subţire şi ascuţit.

– Arhimaesterul Marwayn crede în multe lucruri ciudate, spuse el, dar nu are mai multe dovezi despre existenţa dragonilor decât Mollander. Nu sunt decât alte poveşti marinăreşti.

– Te înşeli, spuse Leo. În apartamentul Magului arde o lumânare de sticlă.

Peste terasa luminată de torţe se aşternu liniştea. Armen oftă şi clătină din cap. Mollander începu să râdă. Sfinxul îl cercetă pe Leo cu ochii săi mari şi negri. Roone avea un aer pierdut.

Pate ştia despre lumânările de sticlă, deşi nu văzuse niciodată una arzând. Erau secretul cel mai prost păzit al Citadelei. Se spunea că fuseseră aduse în Oraşul Vechi din Valyria, cu o mie de ani înaintea Urgiei. Auzise că erau patru, una verde şi trei negre, toate înalte şi răsucite.

– Ce sunt aceste lumânări de sticlă? întrebă Roone.

Armen Acolitul îşi drese glasul.

– Cu o noapte înainte ca un acolit să-şi rostească jurămintele, trebuie să stea de veghe în criptă. Nu i se îngăduie să aprindă niciun opaiţ, nicio torţă, nicio lampă, nicio candelă... doar o lumânare de obsidian. Trebuie să-şi petreacă noaptea în întuneric, dacă nu poate aprinde acea lumânare. Unii încearcă. Cei nechibzuiţi şi cei încăpăţânaţi, cei care au cercetat aceste aşa-zise mistere înalte. Adesea se taie la degete, căci se spune că muchiile lumânării sunt ascuţite ca briciul. Apoi, cu mâinile însângerate, trebuie să aştepte

zorile, cugetând la eşecul lor. Cei mai înţelepţi se culcă pur şi simplu sau îşi petrec noaptea în rugăciune, dar în fiecare an se găsesc câţiva care trebuie să încerce.

– Da. Pate auzise aceleaşi poveşti. Dar la ce bun o lumânare care nu luminează defel?

– E o lecţie, răspunse Armen, ultima lecţie pe care trebuie s-o învăţăm înainte de a primi colanurile de maesteri. Lumânarea de sticlă e menită să semnifice adevărul şi învăţătura, lucruri rare, frumoase şi fragile. E în formă de lumânare ca să ne reamintească faptul că un maester trebuie să răspândească lumină oriunde slujeşte, şi este ascuţită ca să ne aducă aminte că, uneori, cunoaşterea poate fi periculoasă. Oamenii învăţaţi pot deveni aroganţi în ştiinţa lor, dar un maester trebuie să rămână mereu umil. Lumânarea de sticlă ne reaminteşte şi asta. Chiar şi după ce a rostit jurămintele, a primit colanul de maester şi a purces să-şi îndeplinească misiunea, un maester se va gândi la bezna privegherii sale şi îşi va aminti cum nimic din ce-a făcut n-a putut aprinde lumânarea... căci, fie şi cu învăţătură, unele lucruri nu sunt posibile.

Leo Leneşul izbucni în râs.

– Nu sunt posibile pentru tine, vrei să zici. Am văzut cu ochii mei lumânarea arzând.

– Ai văzut arzând o lumânare, nu mă îndoiesc, răspunse Armen. O lumânare din ceară neagră, probabil.

– Ştiu ce-am văzut. Lumina era stranie şi strălucitoare, mult mai strălucitoare decât cea pe care o răspândeşte oricare lumânare din ceară de albine sau din seu. Arunca umbre ciudate şi flacăra nu pâlpâia

deloc, nici măcar când prin ușa deschisă din spatele meu a pătruns un curent de aer.

Armen își încrucișă brațele.

– Obsidianul nu arde.

– *Sticla dragonului,* preciză Pate. Oamenii din popor îi spun sticla dragonului. Cumva, lucrul acesta i se părea important.

– Așa e, cugetă Alleras Sfinxul, și dacă în lume există din nou dragoni...

– Dragoni și lucruri mai întunecate, zise Leo. Oile cenușii au închis ochii, dar mastiful vede adevărul. Puterile străvechi se deșteaptă. Umbrele se mișcă. O eră de spaimă și de uimire se va pogorî curând asupra noastră, o eră a zeilor și a eroilor. Se întinse, cu zâmbetul său leneș pe buze. Asta merită încă un rând, aș zice.

– Suntem destul de beți, se împotrivi Armen. Zorile vor veni peste noi mai repede decât ne-ar plăcea și Arhimaesterul Ebrose ne va vorbi despre proprietățile urinei. Cei care au de gând să dobândească o za de argint ar face bine să nu-i piardă prelegerea.

– Departe de mine gândul să vă opresc de la degustarea de urină, zise Leo. Eu, unul, prefer gustul vinului auriu de Arbor.

– Dacă am de ales între tine și urină, am să beau urină. Mollander se îndepărtă de masă. Haide, Roone.

Sfinxul întinse mâna după husa arcului.

– Mă duc și eu la culcare. Sper să visez dragoni și lumânări de sticlă.

– Toți? Leo ridică din umeri. Ei, bine, Rosey va rămâne. Poate că am s-o stârnesc pe dulcea noastră bucățică și am s-o fac femeie.

Alleras observă căutătura lui Pate.

– Dacă nu are un gologan pentru o cupă de vin, nu poate avea niciun dragon de aur pentru fată.

– Da, întări Mollander. Pe lângă asta, e nevoie de un bărbat ca s-o facă femeie. Hai cu noi, Pate. Bătrânul Walgrave se va trezi la răsăritul soarelui. Va avea nevoie de tine să-l duci la privată.

Dacă astăzi își amintește cine sunt. Walgrave deosebea un corb de altul fără nicio dificultate, dar cu oamenii nu se descurca la fel de bine. Uneori părea să creadă că Pate era cineva pe nume Cressen.

– Nu chiar acum, le spuse prietenilor săi. Mai rămân un pic. Nu se crăpase încă de ziuă, nu tocmai. Alchimistul mai putea să vină și Pate voia să fie acolo dacă apărea.

– Cum vrei, zise Armen. Alleras îl privi lung pe Pate, apoi își aruncă arcul peste un umăr zvelt și porni către pod, după ceilalți. Mollander era atât de beat, încât era nevoit să se sprijine cu o mână de umărul lui Roone, ca să nu cadă. Citadela nu era la mare depărtare după cum zboară vulturul, însă niciunul dintre ei nu era vultur, iar Orașul Vechi era un adevărat labirint, un oraș împânzit de ulicioare, alei întortocheate și străzi înguste, sinuoase.

– Cu grijă! îl auzi Pate spunând pe Armen, în timp ce negurile râului îi înghițeau pe toți patru. E o noapte umedă și pietrele sunt alunecoase.

Când dispărură, Leo Leneșul îl cercetă ursuz pe Pate, peste masă.

– Ce trist! Sfinxul a șters-o cu tot argintul lui, lăsându-mă pe mâna lui Pate Pătatul, porcarul. Se întinse, căscând. Ce face drăgălașa noastră Rosey, mă rog?

– Doarme, i-o tăie scurt Pate.

– Goală, fără îndoială. Leo rânji. Chiar crezi că merită un dragon? Cred că într-o zi trebuie să aflu.

Pate era destul de chibzuit cât să nu răspundă la asta.

Leo nu avea nevoie de niciun răspuns.

– Mă gândesc că după ce-i iau fecioria, o să-i scadă prețul într-atât încât și-o vor putea permite până și porcarii. Ar trebui să-mi mulțumești.

Ar trebui să te omor, gândi Pate, dar nu era nici pe departe destul de beat cât să-și pună viața la bătaie. Leo învățase meșteșugul armelor și era cunoscut pentru înverșunarea cu care mânuia sabia și pumnalul. Iar dacă Pate ar reuși cumva să-l omoare, asta ar însemna să-și piardă capul. Pate avea un singur nume, în vreme ce Leo avea două, iar cel de-al doilea era *Tyrell.* Ser Moryn Tyrell, comandant al Gărzii Orașului Vechi, era tatăl lui Leo. Mace Tyrell, Lord de Highgarden și Păzitor al Sudului, era vărul lui Leo. Iar Bătrânul Orașului Vechi, Lordul Leyton de Hightower, care avea printre numeroasele sale titluri pe acela de „Protector al Citadelei", era un stegar jurat al Casei Tyrell. *Nu-l lua în seamă,* își zise Pate. *Spune lucrurile astea doar ca să te rănească.*

Către răsărit, negurile se luminau. *Zorile,* își dădu seama Pate. *Au sosit zorile, iar alchimistul, nu.* Nu știa

dacă ar trebui să râdă sau să plângă. *Oare rămân hoț, chiar dacă pun totul înapoi și nu află nimeni?* Era o altă întrebare la care nu avea răspuns, ca acelea pe care i le puseseră cândva Ebrose și Vaellyn.

Când se ridică de pe bancă, cidrul teribil de tare i se urcă dintr-odată la cap. Puse o mână pe masă, ca să se sprijine.

– Las-o pe Rosey în pace, spuse el, în loc de bun-rămas. Fă bine și las-o în pace, altfel s-ar putea să te omor.

Leo Tyrell își dădu la o parte părul din ochi.

– Nu mă duelez cu porcari. Pleacă.

Pate se întoarse și traversă terasa. Pașii îi răsunau pe scândurile îmbătrânite ale vechiului pod. Când ajunse pe malul celălalt, cerul răsăritului se înroșea. *Lumea e largă,* își spuse. *Dacă aș cumpăra măgarul ăla, aș putea încă să cutreier drumurile și cărările Celor Șapte Regate, punându-le oamenilor lipitori și pigulindu-le ouăle de păduchi din păr. Aș putea să mă îmbarc pe o corabie, să trag la vâsle și să călătoresc spre Qarth, pe la Porțile de Jad, să văd cu ochii mei dragonii ăia afurisiți. Nu trebuie să mă întorc la bătrânul Walgrave și la corbi.*

Însă picioarele îl purtară înapoi spre Citadelă.

Când prima rază de lumină străpunse norii la răsărit, clopotele dimineții începură să răsune dinspre Septul Marinarilor, de lângă port. Septul Lordului li se alătură o clipă mai târziu, apoi Cele Șapte Sanctuare, din grădinile lor de dincolo de Mied și, în cele din urmă, Septul Înstelat, care fusese reședința Înaltului

Septon vreme de o mie de ani, înainte ca Aegon să poposească la Debarcaderul Regelui. Sunetul clopotelor era o muzică grandioasă. *Dar nu atât de dulce ca a unei mici privighetori.*

Auzea și cântec de glasuri, dincolo de dangătul clopotelor. În fiecare dimineață, la primele raze de lumină, preoții roșii se adunau să dea binețe soarelui în fața modestului lor templu de lângă chei. *Căci noaptea e neagră și plină de spaime.* Pate îi auzise strigând aceste vorbe de sute de ori, cerându-i zeului lor, R'hllor, să-i apere de întuneric. Lui, Cei Șapte îi erau de-ajuns, dar auzise că Stannis Baratheon se închina acum la focurile de noapte. Mersese până acolo încât așezase pe stindardele sale inima înflăcărată în locul cerbului încoronat. *Dacă are să cucerească Tronul de Fier, va trebui să învățăm cu toții cuvintele cântecului preoților roșii,* gândi Pate, dar nu era de așteptat ca asta să se întâmple. Tywin Lannister îl zdrobise pe Stannis, cu tot cu al său R'hllor, la Apa Neagră și, cât de curând, avea să îi vină de hac și să înalțe capul lui Baratheon, pretendentul la tron, într-o suliță, deasupra porților Debarcaderului Regelui.

Pe măsură ce negurile nopții se risipeau, Orașul Vechi prindea contur în jurul său, ivindu-se, ca o nălucă, din umbrele primilor zori. Pate nu văzuse niciodată Debarcaderul Regelui, dar știa că era un oraș de chirpici, o întindere răsfirată de străzi noroioase, acoperișuri de paie și colibe de lemn. Orașul Vechi era zidit din piatră și toate străzile sale, până la ultima uliță, erau pietruite. Când se crăpa de ziuă, orașul era

mai frumos ca oricând. La vest de Mied, Castelele Ghildelor mărgineau ţărmul, ca un şir de palate. În amonte, cupolele şi turnurile Citadelei se înălţau pe ambele maluri ale râului, legate între ele prin poduri de piatră, înţesate de castele şi case. În aval, sub zidurile de marmură neagră şi ferestrele arcuite ale Septului Înstelat, casele celor evlavioşi se îngrămădeau ca nişte copii adunaţi la picioarele unei bătrâne doamne.

Iar mai departe, acolo unde Miedul se lărgea, pătrunzând în Golful Şoaptelor, se ridica semeţ Turnul Înalt, cu făcliile sale strălucind în întuneric. Din locul în care se afla, sus, pe faleza Insulei Bătăliei, umbrele sale tăiau oraşul ca o sabie. Cei născuţi şi crescuţi în Oraşul Vechi cunoşteau fiecare ceas al zilei după locul în care cădea umbra aceea. Unii susţineau că, din vârf, puteai ajunge cu privirea până la Zid. Probabil că de aceea, de mai mult de zece ani, Lordul Leyton nu mai coborâse de acolo, preferând să-şi conducă oraşul din nori.

Carul unui măcelar trecu huruind pe lângă Pate, pe drumul râului, cu cinci purceluşi guiţând speriaţi în spate. Ferindu-se din calea lui, Pate scăpă în ultima clipă să fie împroşcat de un orăşean care îşi deşerta oala de noapte pe fereastră, chiar deasupra lui. *Când voi fi maester într-un castel, voi avea un cal pe care să-l călăresc*, gândi el. Apoi se împiedică de o piatră de pavaj şi se întrebă pe cine păcălea. N-avea să aibă nici colan, nici loc la masa unui lord, nici armăsar alb, de călărit. Avea să-şi petreacă zilele ascultând croncănitul

corbilor și frecând petele de rahat de pe izmenele Arhimaesterului Walgrave.

Stătea pe un genunchi, încercând să-și șteargă noroiul de pe veșminte, când auzi un glas spunând:

– 'Neața, Pate.

Alchimistul stătea deasupra lui.

Pate se ridică:

– Cea de-a treia zi... spuneai că vei putea fi găsit la Pana și Stacana.

– Erai cu prietenii tăi. N-am vrut să mă amestec în anturajul tău. Alchimistul purta o mantie cu glugă, maro și fără semne distinctive. Soarele la răsărit se mijea peste acoperișuri, dincolo de umărul lui, astfel că Pate distingea cu greu chipul ascuns de glugă. Te-ai hotărât ce ești?

Chiar trebuie să mă facă s-o spun?

– Bănuiesc că sunt un hoț.

– Așa mă gândeam și eu.

Partea cea mai grea fusese atunci când se așezase în patru labe, să scoată cutia de valori de sub patul Arhimaesterului Walgrave. Deși cutia era solidă și legată cu fier, lacătul era spart. Maester Gormon îl bănuise pe Pate de spargerea acestuia, dar nu era adevărat. Walgrave însuși îl spărsese, după ce pierduse cheia care îl deschidea.

Înăuntru, Pate găsise o pungă cu cerbi de argint, o șuviță de păr blond legată cu o panglică, miniatura pictată a unei femei care semăna cu Walgrave (chiar și la mustață) și o mănușă de cavaler, din solzi de oțel. Walgrave susținea că mănușa aparținuse unui prinț,

deși nu părea să-și mai poată aminti care anume. Când Pate o scuturase, cheia căzuse din ea, pe podea.

Își amintea că gândise: *Dacă o ridic, sunt un hoț.* Cheia era veche și grea, din fier negru, și ar fi trebuit să deschidă orice ușă a Citadelei. Doar arhimaeșterii aveau asemenea chei. Ceilalți le purtau asupra lor sau le ascundeau la loc sigur, dar dacă Walgrave ar fi ascuns-o pe a lui, n-ar mai fi văzut-o nimeni, niciodată. Pate înhățase cheia și era deja la jumătatea drumului spre ușă când se întorsese să ia și argintul. Un hoț era un hoț, fie că fura mult, fie că puțin. *Pate* îl strigase unul dintre corbii albi. *Pate, Pate, Pate.*

– Mi-ai adus dragonul? îl întrebă pe alchimist.

– Dacă ai ceea ce-mi trebuie.

– Dă-mi-l aici, vreau să-l văd. Pate nu avea de gând să se lase păcălit.

– Drumul râului nu e locul potrivit. Vino.

N-avea timp să se gândească, să-și cântărească opțiunile. Alchimistul se îndepărta. Pate n-avea decât să-l urmeze sau să rămână pe vecie și fără Rosey, și fără dragon. Îl urmă. În timp ce mergeau, își strecură palma în mânecă. Simțea cheia, ascunsă în buzunarul secret pe care îl cususe acolo. Veșmintele maeșterilor erau pline de buzunare. Știa asta încă de pe vremea când era copil.

Trebuia să alerge ca să țină pasul cu mersul mai întins al alchimistului. Înaintară pe o ulicioară, cotiră pe după un colț, străbătură Piața Hoților și Ulița Zdrențăroșilor. În cele din urmă, omul o luă pe o altă ulicioară, mai îngustă decât prima.

– E destul de departe, spuse Pate. Nu e nimeni prin preajmă. O facem aici.

– Cum dorești.

– Vreau dragonul meu.

– Negreșit. Moneda ieși la iveală. Alchimistul și-o plimbă peste degete, așa cum făcuse atunci când Rosey îi adusese laolaltă.

În lumina dimineții, dragonul scânteia, poleind cu aur degetele alchimistului.

Pate înhăță dragonul din mâna alchimistului. Simțea aurul cald în palmă. Duse moneda la gură și o mușcă, așa cum îi văzuse pe alții făcând. La drept vorbind, nu prea știa ce gust trebuia să aibă aurul, dar nu voia să pară prost.

– Cheia? întrebă alchimistul politicos.

Ceva îl făcu pe Pate să șovăie.

– Ce cauți, vreo carte? Se spunea că unele dintre vechile suluri valyriene încuiate în beciuri erau singurele exemplare care mai rămăseseră pe lume.

– Nu-i treaba ta ce caut.

– Nu. *Gata, s-a încheiat,* își spuse Pate. *Du-te. Aleargă înapoi la Pana și Stacana, trezește-o pe Rosey și spune-i că e a ta.* Însă mai zăbovea. Arată-ți chipul.

– Cum dorești. Alchimistul își dădu gluga la o parte.

Era un om ca oricare, iar chipul lui era un chip ca oricare. Un chip obișnuit, de bărbat tânăr, cu obrajii cărnoși și umbra unei bărbi. Pe obrazul drept, se deslușea vag o cicatrice. Avea nasul coroiat și un smoc de păr negru, des, care îi cădea în bucle strânse în jurul urechilor. Nu era un chip pe care Pate să-l recunoască.

– Nu te cunosc.

– Nici eu pe tine.

– Cine eşti?

– Un străin. Nimeni. Zău.

– Oh. Pate rămăsese fără cuvinte. Scoase cheia şi o aşeză în mâna străinului, simţindu-se ameţit, aproape buimac. *Rosey,* îşi reaminti. Atunci, s-a făcut.

Străbătuse jumătate din ulicioară când pietrele de pavaj începură să se mişte sub picioarele lui. *Pietrele sunt alunecoase şi ude,* gândi el, dar nu despre asta era vorba. Îşi simţea inima bubuind în piept.

– Ce se întâmplă? întrebă el. I se înmuiaseră picioarele. Nu înţeleg.

– Şi nu vei înţelege niciodată, îi răspunse un glas, cu tristeţe.

Pietrele se ridicară năvalnic să-l sărute. Pate încercă să strige după ajutor, dar glasul îl părăsea şi el.

Ultimul său gând se îndreptă către Rosey.

PROFETUL

Profetul îneca oameni la Marele Wyk când veniră să-i spună că regele e mort.

Era o dimineață mohorâtă și rece, iar marea era plumburie, asemenea cerului. Primii trei oameni îi oferiseră Zeului Înecat viețile lor fără teamă, dar cel de-al patrulea avea credința șubredă și, cu plămânii râvnind după aer, începu să se zvârcolească. Stând în valuri până la brâu, Aeron îl înhăță de umeri și îi cufundă capul înapoi în apă, în timp ce băiatul gol încerca să fure o gură de aer.

– Fii curajos, spuse el. Din mare am venit și în mare trebuie să ne întoarcem. Deschide gura și soarbe adânc din binecuvântarea zeului. Umple-ți plămânii cu apă, ca să poți muri și renaște. N-are niciun rost să te împotrivești.

Fie băiatul nu-l putea auzi cu capul sub apă, fie credința îl părăsise cu totul. Începu să dea din picioare și să se smucească atât de sălbatic, încât Aeron fu nevoit să strige după ajutor. Patru dintre oamenii săi

înecați se avântară în valuri, să-l înșface pe nenorocit și să-l țină sub apă.

– Stăpâne care te-ai înecat pentru noi, se rugă preotul, cu glasul adânc ca marea, fie ca Emmond, slujitorul tău, să renască din mare, asemeni ție. Dă-i binecuvântarea sării, dă-i binecuvântarea pietrei, dă-i binecuvântarea oțelului.

În cele din urmă, totul se isprăvi. Din gura băiatului nu se mai ridicau bule de aer și membrele îi rămaseră fără vlagă. Emmond plutea, cu fața în jos, la malul mării, palid, rece și liniștit.

În acel moment, Părumed își dădu seama că trei călăreți se alăturaseră oamenilor săi înecați, pe prundișul malului. Aeron îl cunoștea pe Sparr, un bătrân tras la față, cu ochii umezi, al cărui glas tremurat era lege în această parte a Vechiului Wyk. Era însoțit de fiul său Steffarion și de un alt tânăr a cărui mantie roșie, tivită cu blană, era prinsă pe umăr cu o broșă somptuoasă înfățișând cornul de război, negru cu auriu, al Casei Goodbrother. *Unul dintre fiii lui Gorold*, hotărî pe dată preotul. Trei fii înalți născuse soția lui Goodbrother la bătrânețe, după o duzină de fiice, și se spunea că nimeni nu-i putea deosebi. Preotul nu avea timp să cugete dacă acesta era Greydon sau Gormond sau Gran.

Mormăi un ordin răstit și oamenii săi înecați îl înhățară de mâini și de picioare pe băiatul mort, pentru a-l duce la mal. Preotul îi urmă, despuiat, doar cu o piele de focă acoperindu-i părțile rușinoase. Cu pielea zgribulită, picurând, se apropie de țărm,

împroşcând în jur, păşind pe nisipul ud şi rece şi pe pietrişul spălat de ape. Unul dintre oamenii săi înecaţi îi întinse o robă grea din pânză aspră, marmorată, vopsită în nuanţe de verde, albastru şi gri, culorile mării şi ale Zeului Înecat. Aeron îşi îmbrăcă roba şi îşi scutură părul. Negru şi ud, părul său nu mai fusese atins de nicio lamă de când Aeron se ridicase din mare. Îi acoperea umerii ca o mantie zdrenţuită, scămoşată, revărsându-i-se până mai jos de brâu. Aeron îşi ţesuse şuviţe de alge prin păr şi prin barba-i încâlcită, netunsă.

Oamenii lui înecaţi formară un cerc în jurul băiatului mort, rugându-se. Norjen îi mişca mâinile, în timp ce Rus îngenunchease călare peste el, pompându-i pieptul, dar cu toţii se dădură la o parte pentru Aeron. Acesta despărţi cu degetele buzele reci ale băiatului şi îi dădu lui Emmond sărutul vieţii, iarăşi şi iarăşi, până când marea ţâşni din gura sa. Băiatul începu să tuşească şi să scuipe, iar ochii i se deschiseră, clipind, plini de spaimă.

Încă unul reîntors. Se spunea că era un semn al îngăduinţei Zeului Înecat. Tot al doilea preot pierdea câte un om, din când în când, chiar şi Tarle Cel-de-Trei-Ori-Înecat, care fusese cândva considerat atât de sfânt încât fusese ales să încoroneze un rege. Dar niciodată Aeron Greyjoy. El era Părumed, cel care văzuse castelele scufundate ale zeului şi se întorsese să povestească despre ele.

– Ridică-te, îi spuse băiatului care scuipa apă, lovindu-l peste spatele gol. Te-ai înecat şi te-ai întors la noi. Ce-i mort nu poate muri niciodată.

– ...Ci se ridică. Băiatul tuşi violent, împroşcând apă. Renaşte. Fiecare cuvânt rostit era un supliciu. Renaşte. Emmond se ridică, clătinându-se, în picioare. Mai tare. Şi mai puternic.

– Acum aparţii zeului, îl înştiinţă Aeron. Ceilalţi oameni înecaţi se strânseră în jurul lui şi fiecare îi dădu un pumn şi un sărut, primindu-l în rândul fraţiei. Unul îl ajută să îmbrace o robă din pânză aspră, în nuanţe de albastru, verde şi gri. Un altul îi înmână o măciucă din lemn adus la mal de valuri. Acum eşti al mării, iar marea te-a înarmat, continuă Aeron. Ne rugăm să mânuieşti măciuca fără cruţare împotriva tuturor vrăjmaşilor zeului nostru. Abia apoi se întoarse preotul către cei trei călăreţi, care priveau din şa: Aţi venit să fiţi înecaţi, lorzii mei?

Sparr tuşi:

– Eu am fost înecat pe când eram copil, spuse el. Iar fiul meu, când a fost botezat.

Aeron pufni: Nu avea nicio îndoială că Steffarion Sparr fusese dat Zeului Înecat curând după naştere. Cunoştea şi obiceiul, o cufundare iute într-o cadă cu apă de mare care abia dacă uda capul pruncului. Nu era de mirare că oamenii de fier fuseseră învinşi, ei care odinioară stăpâneau oriunde se făcea auzit sunetul valurilor.

– Ăsta nu e un înec adevărat, le spuse călăreţilor. Cel care nu moare cu adevărat nu poate spera să se

ridice din morți. De ce ați venit, dacă nu ca să vă dovediți credința?

– Fiul Lordului Gorold a venit la tine cu vești. Sparr făcu semn către tânărul în mantie roșie.

Băiatul nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani.

– Da, și care dintre ei ești tu? vru să știe Aeron.

– Gormond. Gormond Goodbrother, cu voia ta, stăpâne.

– Voia Zeului Înecat trebuie s-o împlinim noi. Ai fost înecat, Gormond Goodbrother?

– În ziua botezului, Părumed. Tatăl meu m-a trimis să te caut și să te duc la el. Trebuie să te vadă.

– Iată-mă aici. Lordul Gorold poate să vină să-și desfete ochii. Aeron luă din mâna lui Rus o ploscă de piele, abia umplută cu apă din mare. Preotul scoase dopul și luă o înghițitură.

– Trebuie să te duc la fortăreață, insistă tânărul Gormond, de pe cal.

Se teme să descalece, ca să nu-și ude cizmele.

– Trebuie să împlinesc misiunea zeului. Aeron Greyjoy era un profet. Nu suporta să primească ordine de la lorzii mărunți, ca un rob oarecare.

– La Gorold a venit o pasăre, interveni Sparr.

– Corbul unui maester, de la Pyke, confirmă apoi Gormond.

Aripi întunecate, vorbe întunecate.

– Păsările zboară peste sare și piatră. Dacă sunt vești care mă privesc, spune-le acum.

– Veștile pe care le aducem sunt doar pentru urechile tale, Părumed, spuse Sparr. Nu sunt lucruri pe care să le pot rosti aici, de față cu ceilalți.

– Acești *ceilalți* sunt oamenii mei înecați, slujitorii zeului, întocmai ca mine. N-am secrete față de ei, nici față de zeul nostru, a cărui mare sfântă se află lângă mine.

Călăreții schimbară priviri.

– Spune-i, hotărî Sparr, și tânărul în mantie roșie își luă inima-n dinți.

– Regele e mort, spuse el, fără ocolișuri. Trei cuvinte simple, dar marea însăși se cutremură când le rosti.

Patru regi erau în Westeros, dar Aeron nu trebui să întrebe despre care dintre ei era vorba. Balon Greyjoy era cel care domnea peste Insulele de Fier, nimeni altul. *Regele e mort. Cum e cu putință?* Aeron își văzuse fratele mai mare cu mai puțin de o lună în urmă, când se întorsese la Insulele de Fier, după atacul asupra Țărmului Stâncos. Părul sur al lui Balon încărunțise pe jumătate cât timp preotul fusese plecat, iar umerii îi erau mai încovoiați decât atunci când corabia pornise în larg, totuși, una peste alta, regele nu păruse bolnav.

Aeron Greyjoy își clădise viața pe doi piloni puternici. Acele trei cuvinte simple doborâseră unul dintre ei. *Nu-mi mai rămâne decât Zeul Înecat. Fie ca el să mă facă puternic și neobosit ca marea.*

– Spune-mi cum a murit fratele meu.

– Înălțimea Sa traversa un pod la Pyke, când a căzut și s-a izbit de stâncile de dedesubt.

Cetatea Casei Greyjoy se înălța pe un promontoriu abrupt, cu fortărețele și turnurile construite pe mormane masive de piatră care țâșneau din mare. Cetatea Pyke era străbătută de poduri arcuite, din piatră cioplită și de corzi unduitoare din funie de cânepă și scânduri de lemn.

– Era furtună când a căzut? îi întrebă Aeron.

– Da, răspunse tânărul, era.

– Zeul Furtunii l-a doborât, decretă preotul.

Mii și mii de ani, marea și cerul fuseseră în război. Din mare se născuseră oamenii de fier și peștii care le erau sprijin chiar și în toiul iernii, dar furtunile aduceau numai chin și jale.

– Fratele meu Balon ne-a redat măreția, continuă Aeron, ceea ce a atras mânia Zeului Furtunii. Acum petrece în castelele scufundate ale Zeului Înecat, cu sirenele care-i împlinesc orice dorință. Noi, cei care am rămas în urma lui în această vale stearpă și mohorâtă, suntem cei care trebuie să isprăvim măreața lui lucrare. Astupă plosca la loc. Voi sta de vorbă cu nobilul tău tată. Cât avem de mers până la Hammerhorn?

– Șase leghe. Poți călări pe același cal cu mine.

– Un singur om călărește mai repede ca doi. Dă-mi calul tău, și Zeul Înecat te va binecuvânta.

– Ia calul meu, Părumed, se oferi Steffarion Sparr.

– Nu, al lui e mai puternic. Calul tău, băiete.

Băiatul șovăi preț de o clipă, apoi descălecă și îi întinse hățurile lui Părumed. Aeron își azvârli piciorul gol, ars de soare, în scară și săltă în șa. Nu-i plăceau caii – erau ființe din ținuturile verzi și îi făceau pe

oameni mai slabi –, dar nevoia îl împingea să călărească. *Aripi întunecate, vorbe întunecate.* Se pregătea o furtună, o auzea în valuri, iar furtunile nu aduceau decât nenorocire.

– Ne întâlnim la Pebbleton, lângă turnul Lordului Merlyn, le spuse oamenilor săi înecați, în timp ce întorcea capul calului.

Drumul era bolovănos, pe dealuri, prin păduri și defileuri stâncoase, de-a lungul unei cărări înguste care adesea părea că dispare sub copitele calului. Marele Wyk era cea mai întinsă dintre Insulele de Fier, atât de vastă încât unii dintre lorzii săi aveau pământuri care nu se mărgineau cu marea sfântă. Gorold Goodbrother era unul dintre aceștia. Fortăreața lui era pe Măgurile de Cremene, mai departe de tărâmul Zeului Înecat decât oricare alt loc de pe insule. Oamenii lui Gorold trudeau în minele lui, în bezna de piatră din măruntaiele pământului. Unii trăiau și mureau fără să vadă apa sărată. *Nu e de mirare că asemenea oameni sunt morocănoși și nebuni.*

În timp ce călărea, gândurile i se îndreptau către frații săi.

Nouă fii se zămisliseră din trupul lui Quellon Greyjoy, Lordul Insulelor de Fier. Harlon, Quenton și Donel fuseseră născuți de prima soție a lui Quellon, o femeie din Casa Stonetree. Balon, Euron, Victarion, Urrigon și Aeron erau fiii celei de-a doua, o Sunderly de la Saltcliffe. A treia oară Quellon își luase ca soție o fată din ținuturile verzi, care îi dăruise un băiat bolnăvicios, debil, pe nume Robin, fratele pe

care era cel mai bine să-l uite. Preotul nu ținea minte nimic despre Quenton sau Donel, care muriseră în fașă. Pe Harlon și-l amintea doar vag, stând livid și neclintit în camera fără ferestre din turn și vorbind cu glas șoptit, tot mai slab cu fiecare zi, pe măsură ce vărsatul-de-vânt îi transforma în piatră limba și buzele. *Într-o zi ne vom ospăta cu pește în castelele scufundate ale Zeului Înecat, toți patru, împreună cu Urri.*

Nouă fii se zămisliseră din trupul lui Quellon Greyjoy, însă doar patru trăiseră să devină bărbați. Așa era ursita în această lume rece, unde bărbații pescuiau în mare, munceau pământul și mureau, în timp ce femeile aduceau pe lume, în paturi de sânge și suferință, copii cu zilele numărate. Aeron fusese ultimul și cel mai neînsemnat dintre cei patru krakeni, Balon, cel dintâi și cel mai viteaz, un băiat aprig și neînfricat, care trăise doar ca să redea oamenilor de fier străvechea lor glorie. La zece ani, urcase Stâncile de Cremene către turnul bântuit al Lordului Orb. La treisprezece, știa să tragă vâslele unei corăbii lungi și să danseze dansul degetelor la fel de bine ca orice bărbat al insulelor. La cincisprezece, navigase împreună cu Dagmer Cleftjaw către Treptele de Piatră și participase o vară întreagă la jafuri. Acolo omorâse primul om și își luase primele două neveste de sare. La șaptesprezece ani, Balon era căpitan al propriei corăbii. Era tot ceea ce trebuia să fie un frate mai mare, deși nu-i arătase vreodată lui Aeron altceva decât dispreț. *Eram slab și păcătos, iar disprețul era mai mult decât meritam. Mai bine să fii disprețuit de Balon*

Viteazul decât iubit de Euron Ochi-de-Cioară. Și dacă vârsta și suferința îl aspriseră pe Balon mai mult cu fiecare an, îl făcuseră, în același timp, mai dârz ca orice om de pe pământ. *S-a născut fiu de lord și a murit rege, ucis de un zeu gelos,* gândi Aeron, *iar acum se apropie furtuna, o furtună cum nu au mai cunoscut aceste insule.*

Se întunecase de mult când preotul zări zidurile crenelate ale Hammerhornului înălțându-se către semiluna de pe cer. Fortăreața lui Gorold era masivă și impunătoare, construită din bucăți mari de piatră smulse din stâncile care se conturau în spatele ei. La poalele zidurilor, intrările peșterilor și ale vechilor mine se căscau ca niște guri negre, știrbe. Porțile de fier ale Hammerhornului fuseseră închise și zăvorâte pentru noapte. Aeron le izbi cu o piatră până când zdrăngănitul trezi străjerul.

Tânărul care îl lăsă să intre era copia fidelă a lui Gormond, al cărui cal îl luase.

– Tu care ești? îl întrebă Aeron.

– Gran. Tatăl meu te așteaptă înăuntru.

Castelul era umed și rece, bântuit de umbre. Una dintre fiicele lui Gorold îi oferi preotului un corn cu bere. O alta scormonea un foc mohorât, care răspândea mai mult fum decât căldură. Gorold Goodbrother însuși vorbea în șoaptă cu un bărbat subțire, în veșminte gri, alese, purtând la gât un colan din multe metale care îl recomanda drept maesterul Citadelei.

– Unde e Gormond? întrebă Gorold când îl văzu pe Aeron.

– Se întoarce pe jos. Cere-le femeilor tale să iasă, lordul meu. Și maesterului. Lui Aeron nu-i plăceau maesterii. Corbii lor erau făpturi ale Zeului Furtunii, și nu avea încredere în leacurile lor, de când cu Urri. *Niciun bărbat adevărat nu ar alege o viață de robie, nici nu și-ar făuri un colan al sclaviei pe care să-l poarte la gât.*

– Gysella, Gwin, lăsați-ne singuri, zise scurt Goodbrother. Și tu, Gran. Marele Maester Murenmure va rămâne.

– Va pleca, insistă Aeron.

– Acesta e castelul meu, Părumed. Nu ești tu cel care decide cine trebuie să plece și cine să rămână. Maesterul rămâne.

Omul ăsta trăiește prea departe de mare, își spuse Aeron.

– Atunci voi pleca eu, îi spuse el lui Goodbrother. Paiele uscate foșniră sub picioarele lui negre și goale când se întoarse și se îndepărtă cu pași mari. Se părea că făcuse tot drumul degeaba.

Aeron era aproape lângă ușă când maesterul își drese glasul și spuse:

– Euron Ochi-de-Cioară șade pe Stânca Mării.

Părumed se întoarse. Sala deveni dintr-odată mai rece. *Ochi-de-Cioară e la capătul lumii. Balon l-a alungat acum doi ani și a jurat că, dacă se întoarce, va plăti cu viața.*

– Povestește, zise el cu glas răgușit.

– A sosit la Lordsport a doua zi după moartea regelui și a revendicat castelul și coroana, în calitate

de frate mai mare al lui Balon, spuse Gorold Goodbrother. Acum trimite corbi, chemând în Pyke căpitanii și regii din toate insulele, să plece genunchiul și să i se închine, ca rege al lor.

– Nu. Aeron Părumed nu-și măsura cuvintele. Doar un om credincios poate să stea pe Stânca Mării. Ochi-de-Cioară nu-și venerează decât propria mândrie.

– Ai fost la Pyke nu de mult și te-ai întâlnit cu regele, spuse Goodbrother. Ți-a spus Balon ceva despre succesorul lui?

Da. Vorbiseră în Turnul Mării, cu vântul șuierând în spatele ferestrelor și marea fremătând dedesubt. Balon clătinase din cap cu disperare când auzise ce avea de spus Aeron despre ultimul său fiu în viață.

– Lupii au făcut din el un nevolnic, așa cum mă temeam, spusese regele. Mă rog zeului să-l fi omorât, ca să nu se poată pune în calea Ashei.

Aceea era slăbiciunea lui Balon: se regăsea în fiica lui sălbatică și îndărătnică și credea că-i poate urma la tron. Se înșela și Aeron încercase să-i deschidă ochii.

– Nicio femeie nu va reuși vreodată să stăpânească oamenii de fier, nici măcar o femeie ca Asha, îi explicase el, dar Balon era surd la lucrurile pe care nu voia să le audă.

Înainte ca preotul să apuce să-i răspundă lui Gorold Goodbrother, gura maesterului se deschise din nou.

– De drept, Stânca Mării le aparține lui Theon sau Ashei, dacă prințul e mort. Așa e rânduiala.

– Rânduiala ţinuturilor verzi, zise Aeron cu dispreţ. Ce ne pasă nouă? Noi suntem oameni de fier, fiii mării, aleşi de Zeul Înecat. Nicio femeie nu poate domni peste noi, niciun bărbat necredincios.

– Dar Victarion? întrebă Gorold Goodbrother. El are Flota de Fier. Crezi că Victarion va ridica pretenţii, Părumed?

– Euron este fratele cel mai mare... începu timid maesterul.

Aeron îl reduse la tăcere cu o privire. În micile oraşe de pescari şi în marile cetăţi de piatră deopotrivă, o asemenea privire din partea lui Părumed făcea fecioarele să leşine şi copiii să alerge ţipând la mamele lor şi era mai mult decât destul ca să-l potolească pe robul cu colan la gât.

– Euron e mai în vârstă, spuse preotul, dar Victarion e mai credincios.

– Se va ajunge la război între ei? întrebă maesterul.

– Oamenii de fier n-au voie să verse sângele oamenilor de fier.

– Un sentiment pios, Părumed, spuse Goodbrother, dar fratele tău nu-l împărtăşeşte. A poruncit înecarea lui Sawane Botley pentru că a spus că Stânca Mării îi aparţine de drept lui Theon.

– Dacă a fost înecat înseamnă că nu s-a vărsat sânge, răspunse Aeron.

Maesterul şi lordul schimbară o privire.

– Trebuie să trimit vorbă la Pyke, şi asta curând, spuse Gorold Goodbrother. Părumed, am nevoie de sfatul tău. Ce să fie, loialitate sau sfidare?

Aeron își mângâie barba, gândind: *Am văzut furtuna și numele ei este Euron Ochi-de-Cioară.*

– Deocamdată, trimite-i doar tăcere, îi spuse lordului. Trebuie să mă rog pentru a afla răspunsul.

– Roagă-te cât poftești, spuse maesterul. Asta nu schimbă rânduiala cu nimic. Theon e moștenitorul de drept și Asha după el.

– *Tăcere!* răcni Aeron. Prea mult te-au ascultat oamenii de fier, maester, trâncănind despre ținuturile verzi și legile lor. E timpul să dăm din nou ascultare mării. E timpul să ascultăm glasul zeului. Glasul lui Aeron răsuna în sala plină de fum, atât de încărcat de putere încât nici Gorold Goodbrother, nici maesterul său nu îndrăzniră să-i răspundă. *Zeul Înecat este cu mine,* gândi Aeron. *Mi-a arătat calea.*

Goodbrother îi propuse să înnopteze în tihnă la castel, însă preotul refuză. Arareori dormea sub acoperișul unui castel și niciodată atât de departe de mare.

– Tihna mi-o voi găsi în adâncul mării, în castelele scufundate ale Zeului Înecat. Ne-am născut pentru suferință, pentru ca suferința noastră să ne întărească. N-am nevoie decât de un cal odihnit care să mă ducă la Pebbleton.

Goodbrother i-l oferi bucuros. Îl trimise cu el pe fiul său Greydon ca să-i arate preotului cea mai scurtă cale printre munți, către mare. Mai era o oră până să se crape de ziuă când porniră la drum, dar caii lor erau vânjoși și sprinteni și înaintau repede, în ciuda întunericului. Aeron închise ochii și rosti în gând o rugăciune, iar după o vreme începu să moțăie în șa.

Sunetul veni domol, un scârțâit de balamale ruginite.

– Urri, murmură el și se trezi speriat. *Nu e nicio balama aici, nicio ușă, niciun Urri.* Un topor tăiase în zbor jumătate din mâna lui Urri la paisprezece ani, în timp ce juca dansul degetelor, pe când tatăl și frații lui mai mari erau plecați la război. Cea de-a treia soție a Lordului Quellon fusese din Casa Piper de la Castelul Pinkmaiden, o fată cu sâni mari și moi și ochi de căprioară. În loc să-l tămăduiască pe Urri după Vechea Rânduială, cu foc și apă de mare, l-a dat pe mâna maesterului ei din ținuturile verzi, care a jurat că poate să-i coasă la loc degetele lipsă. A făcut-o și, mai târziu, a folosit poțiuni și alifii și ierburi, dar mâna a putrezit și Urri a făcut febră. Când maesterul i-a tăiat brațul, era deja prea târziu.

Lordul Quellon nu s-a mai întors niciodată din ultima sa călătorie. Zeul Înecat, în mărinimia sa, i-a oferit o moarte pe mare. Cel care s-a întors a fost Lordul Balon, cu frații săi Euron și Victarion. Când a auzit de cele întâmplate cu Urri, Balon i-a tăiat maesterului trei degete cu un satâr și a trimis-o pe soția tatălui său să i le coasă la loc. Alifiile și poțiunile l-au lecuit pe maester la fel de bine ca pe Urrigon. A murit delirând, iar cea de-a treia nevastă a Lordului Quellon l-a urmat curând după aceea, când moașa i-a scos un prunc născut mort din pântece. Aeron se bucurase. Securea lui fusese cea care retezase mâna lui Urri, pe când dansau împreună dansul degetelor, ca niște prieteni și frați ce erau.

Și acum se simțea rușinat amintindu-și anii care urmaseră după moartea lui Urri. La șaisprezece ani își zicea bărbat, dar de fapt era un butoi de vin cu picioare. Cânta, dansa (dar nu dansul degetelor, asta niciodată), glumea, pălăvrăgea și își bătea joc. Cânta la fluier, făcea jonglerii, călărea și era în stare să bea mai mult decât toți cei din Casele Wynch și Botley și chiar decât jumătate din Casa Harlaw. Zeul Înecat hărăzea pe fiecare cu un dar, chiar și pe el: nimeni nu urina mai mult și mai departe decât Aeron Greyjoy, după cum o dovedea la fiecare ospăț. Odată, făcuse prinsoare pe noua sa corabie împotriva unei turme de capre că poate să stingă un foc doar cu mădularul său. Aeron se ospătase cu carne de capră preț de un an întreg și dăduse corabiei sale numele de *Potopul Auriu,* dar Balon l-a amenințat că-l spânzură de catarg când a auzit ce fel de berbec avea de gând să așeze la prora sa.

În cele din urmă, *Potopul Auriu* s-a scufundat la Insula Frumoasă în timpul primei rebeliuni a lui Balon, spintecată în două de falnica galeră de război numită *Furia*, când Stannis Baratheon l-a prins pe Victarion în cursă și a zdrobit Flota de Fier. Însă zeul nu isprăvise cu Aeron și l-a purtat la mal. Niște pescari l-au luat ostatic și l-au dus în lanțuri la Lannisport, iar restul războiului și l-a petrecut în măruntaiele pământului, la Casterly Rock, dovedind că krakenii pot să urineze mai mult și mai departe decât leii, mistreții sau găinile.

Omul acela e mort. Aeron se înecase și renăscuse din mare, ca profet al zeului. Niciun muritor nu-l

înspăimânta, așa cum nu-l înspăimântau nici întunericul... nici amintirile, oasele sufletului. *Sunetul unei uși deschizându-se, țipătul balamalelor ruginite de fier. Euron s-a întors.* N-avea importanță. El era preotul Părumed, iubit de zeu.

– Se va ajunge la război? întrebă Greydon Goodbrother, pe când soarele lumina dealurile. Un război al fratelui împotriva fratelui?

– Dacă asta e voia Zeului Înecat. Niciun om necredincios nu poate sta pe Stânca Mării.

Ochi-de-Cioară va lupta, asta e sigur. Nicio femeie nu-l putea înfrânge, nici măcar Asha. Femeile erau făcute să-și poarte bătăliile pe patul de naștere. Iar Theon, dacă era în viață, era la fel de lipsit de speranță, un băiat cu ifose și capricii. La Winterfell își dovedise valoarea, atâta câtă era, dar Ochi-de-Cioară nu era un copil infirm. Punțile corăbiilor lui Euron erau pictate în roșu, ca să ascundă sângele de care erau îmbibate. *Victarion. Rege trebuie să fie Victarion, altfel furtuna ne va nimici pe toți.*

Greydon îl părăsi când soarele era sus, ca să ducă vestea morții lui Balon verilor săi, în turnurile lor de la Downdelving, Pana Ciorii și Lacul Leșului. Aeron își văzu singur de drum, urcând dealuri și coborând văi de-a lungul unei cărări pietroase care devenea tot mai largă și mai umblată pe măsură ce se apropia de mare. Poposea ca să propovăduiască în fiecare sat și în curțile lorzilor mărunți.

– Din mare suntem născuți și în mare ne vom întoarce cu toții, le spunea. Glasul său era adânc ca marea

și răsuna ca valurile. Zeul Furtunii, în mânia lui, l-a smuls pe Balon din castelul său și l-a doborât, iar acum el se desfată în castelele de apă ale Zeului Înecat. Ridica mâniile: *Balon a murit! Regele a murit!* Dar un rege se va ridica din nou! Căci ce e mort nu moare niciodată, ci renaște, mai tare și mai puternic! *Un rege se va ridica!*

Unii dintre cei care îl auzeau își aruncau sapa și târnăcopul pentru a-l urma, astfel că, atunci când ajunse, în cele din urmă, să audă vuietul valurilor, o duzină de oameni veneau în urma lui, înrâuriți de zeu și dornici să fie înecați.

Pebbletonul găzduia mai multe mii de pescari, ale căror colibe se îngrămădeau la poalele unui bastion cu câte un turnuleț în fiecare colț. Patruzeci dintre oamenii înecați ai lui Aeron îl așteptau acolo, așezați de-a lungul unei plaje gri de nisip, în corturi din piele de focă și colibe din lemn. Aveau mâinile aspre de sare, zgâriate de năvoade și parâme, bătătorite de vâsle, târnăcoape și securi, dar acum acele mâini țineau măciuci din lemn plutitor, tari ca fierul, căci zeul le dăduse arme din arsenalul său din adâncul mării.

Construiseră un adăpost pentru preotul lor, dincolo de linia valurilor. Aeron se vârî bucuros în el, după ce își înecase cei mai noi adepți. *Zeul meu,* se rugă el, *vorbește-mi cu vuietul valurilor și spune-mi ce să fac. Căpitanii și regii așteaptă cuvântul tău. Cine să fie regele nostru în locul lui Balon? Cântă-mi în limba leviatanului, ca să-i pot afla numele. Spune-mi, o,*

Stăpâne de sub ape, cine are puterea să înfrunte furtuna ce se abate peste Pyke?

Deși drumul la Hammerhorn îl ostenise, Aeron Părumed nu-și găsea odihna în coliba sa de lemn acoperită cu ierburi negre din mare. Norii se îngrămădeau, acoperind ca o manta luna și stelele, iar întunericul se așternea gros peste mare și peste sufletul său. *Balon o prefera pe Asha, trup din trupul său, dar o femeie nu poate domni peste oamenii de fier. Trebuie să fie Victarion.* Nouă fii se născuseră din trupul lui Quellon Greyjoy și Victarion era cel mai puternic dintre ei, un taur de bărbat, neînfricat și respectuos. *Iar aici se ascunde pericolul nostru.* Un frate mai mic e dator să-i dea ascultare celui mai mare, iar Victarion nu era omul care să se împotrivească tradiției. *Dar nu-l mai iubește pe Euron, de când a murit femeia.*

Afară, peste sforăiturile oamenilor săi înecați și peste bocetul vântului, Aeron auzea bubuitul valurilor, ciocanul zeului chemând la luptă. Aeron se furișă din micul său adăpost, afară, în răcoarea nopții. Gol rămase, palid, sfrijit și înalt, și gol păși în marea neagră de sare. Apa era rece ca gheața, dar nu se retrase din fața mângâierii zeului său. Un val îl izbi în piept, făcându-l să se clatine. Următorul se sparse deasupra capului său. Simțea gustul sării pe buze și prezența zeului în preajmă-i, iar în urechi îi răsuna slava cântecului său. *Nouă fii s-au născut din trupul lui Quellon Greyjoy, iar eu am fost cel mai neînsemnat, slab și speriat ca o fată. Dar s-a isprăvit. Omul acela s-a înecat, iar zeul m-a făcut puternic.* Marea rece și sărată îl

înconjura, îl îmbrățișa, pătrundea prin carnea-i slabă, de om, și-i atingea oasele. *Oase,* gândi el. *Oasele sufletului. Oasele lui Balon și ale lui Urri. Adevărul se află în oasele noastre, căci carnea putrezește, iar oasele dăinuie. Iar pe dealul Naggăi, oasele Castelului Regelui Cenușiu...*

Și astfel, slab, palid și tremurând, Aeron Părumed se întoarse la țărm, luptându-se cu valurile, mai înțelept decât atunci când pusese piciorul în mare. Căci găsise răspunsul în oasele sale, iar calea se deschidea limpede în fața lui. Noaptea era atât de rece încât trupul său parcă scotea aburi în timp ce se întorcea, clătinându-se, la coliba lui, dar în cămin ardea focul și somnul veni ușor de data aceasta, netulburat de țipătul balamalelor de fier.

Când se trezi, era o zi senină și vântoasă. Aeron mâncă supă de scoici și alge, fiartă deasupra unui foc de lemne plutitoare. De îndată ce termină, Merlyn coborî din bastion cu câțiva străjeri, ca să-l viziteze.

– Regele a murit, îi spuse Părumed.

– Da. A venit o pasăre. Și acum o alta. Merlyn era un bărbat pleșuv, rotofei și cărnos care își zicea „Lord", după obiceiul ținuturilor verzi, și se îmbrăca în blănuri și catifele. Un corb m-a chemat la Pyke, celălalt la Zece Turnuri. Voi, krakenii, aveți prea multe brațe, sfârtecați omul în bucăți. Ce zici, preotule? Unde să-mi trimit corăbiile?

Aeron se încruntă.

– Zece Turnuri, zici? Care kraken te cheamă acolo?

Zece Turnuri era reședința Lordului de Harlaw.

– Prințesa Asha. A ridicat pânzele și se îndreaptă spre casă. Cititorul trimite corbi, chemându-i pe toți prietenii ei la Harlaw. Spune că Balon voia ca ea să șadă pe Stânca Mării.

– Zeul Înecat va hotărî cine șade pe Stânca Mării, decretă preotul. Îngenunchează, ca să-ți dau binecuvântarea. Lordul Merlyn îngenunche, iar Aeron destupă plosca și turnă un șuvoi de apă de mare pe țeasta lui pleșuvă. Stăpâne, care te-ai înecat pentru noi, fie ca Meldred, slujitorul tău, să renască din mare. Dă-i binecuvântarea mării, dă-i binecuvântarea pietrei, dă-i binecuvântarea oțelului. Apa se prelinse pe obrajii dolofani ai lui Merlyn, udându-i barba și mantia din blană de vulpe. Ce e mort nu moare niciodată, încheie Aeron, ci renaște, mai tare și mai puternic. Dar când Merlyn se ridică, îi spuse: Stai și ascultă, ca să poți răspândi cuvântul zeului.

La un metru deasupra apei, valurile se spărgeau în jurul unui bolovan de granit. Acolo stătea Aeron Părumed, ca toți discipolii săi să-l poată vedea și să poată auzi cuvintele pe care le rostește.

– Din mare ne-am născut și în mare ne vom întoarce, începu el, așa cum mai făcuse de zeci de ori. Zeul Furtunii, în mânia sa, l-a smuls pe Balon din castelul său și l-a doborât, iar acum el se desfată în adâncul mării. Ridică mâinile: *Regele de fier a murit!* Dar un alt rege se va ridica din nou. Căci ce e mort nu moare niciodată, ci renaște, mai tare și mai puternic!

– *Un rege se va ridica!* strigară oamenii înecați.

– Așa va face. Trebuie. Dar cine? Părumed ascultă o clipă, însă doar valurile îi răspunseră. *Cine va fi regele nostru?*

Oamenii înecați începură să-și lovească ciomegele unele de altele.

– *Părumed!* strigară ei. *Părumed Rege! Aeron Rege! Îl vrem pe Părumed!*

Aeron clătină din cap.

– Dacă un tată are doi fii și unuia îi dă o secure, iar altuia un năvod, pe care dintre ei vrea să-l vadă ajuns războinic?

– Securea e pentru războinic, îi răspunse Rus, năvodul pentru pescarul mărilor.

– Dă, încuviință Aeron. Zeul m-a dus în adâncul mării și a înecat omul nevrednic care eram. Când m-a aruncat la mal, mi-a dat ochi să văd, urechi să aud și glas ca să-i răspândesc cuvântul, ca să pot fi profetul său și să aduc învățătura lui celor care au uitat. N-am fost făcut să stau pe Stânca Mării... așa cum n-a fost făcut nici Euron Ochi-de-Cioară. Căci am auzit glasul zeului, care spune: *Niciun om necredincios nu poate sta pe tronul meu, Stânca Mării.*

Merlyn își încrucișă brațele peste piept.

– Atunci să fie Asha? Sau să fie Victarion? Spune-ne, preotule!

– Zeul Înecat vă va spune, dar nu aici. Aeron întinse mâna către fața rotundă și palidă a lui Merlyn. Nu căuta la mine, nici la legile oamenilor, ci la mare. Ridică pânzele și întinde vâslele, lordul meu, și du-te în Vechiul Wyk. Tu, împreună cu toți căpitanii și

regii. Nu vă duceți la Pyke, să vă închinați în fața celor necredincioși, nici la Harlaw, să vă însoțiți cu femeile uneltitoare. Îndreptați prora către Vechiul Wyk, unde s-a înălțat Castelul Regelui Cenușiu. În numele Zeului Înecat, vă chem. *Vă chem pe toți!* Lăsați-vă palatele și bordeiele, castelele și cetățile și întoarceți-vă pe dealul Naggăi să faceți un plebiscit!

Merlyn îl privi cu gura căscată.

– Un plebiscit? N-a mai avut loc un plebiscit adevărat de...

– ...*de prea mult timp!* strigă Aeron în agonie. Însă la începutul vremurilor, oamenii de fier își alegeau propriii regi, ridicându-i pe cei mai destoinici dintre ei. E timpul să ne întoarcem la Vechea Rânduială, căci numai astfel ne vom ridica din nou. Printr-un plebiscit a fost ales Urras Picior-de-Fier ca Mare Rege și i s-a așezat o coroană de lemn pe frunte. Sylas Flatnose, Harrag Hoare, Bătrânul Kraken... plebiscitul i-a ridicat pe toți. Iar din *acest* plebiscit se va ivi un om care va isprăvi lucrarea începută de Regele Balon și ne va redobândi libertatea. Vă repet: *nu vă duceți* la Pyke, nici la Cele Zece Turnuri din Harlaw, ci la Vechiul Wyk. Căutați dealul Naggăi și rămășițele Castelului Regelui Cenușiu, căci în acel loc sacru, unde luna s-a înecat și s-a ridicat, ne vom găsi un rege demn, un rege *credincios.* Aeron își înălță din nou mâinile osoase spre cer. *Ascultați!* Ascultați valurile! Ascultați glasul zeului! Ne vorbește și spune: *Numai printr-un plebiscit ne vom afla regele!*

Un vuiet se înălță la acestea și oamenii înecați își loviră ciomegele unul de altul.

– *Plebiscit!* strigau ei. *Plebiscit, plebiscit. Rege doar prin plebiscit!* Și tumultul lor răsuna atât de puternic încât, cu siguranță, Ochi-de-Cioară auzea strigătele tocmai din Pyke, iar Zeul Furtunii din castelul său dintre nori. Iar Aeron Părumed știa că izbutise.

CĂPITANUL GĂRZILOR

– Portocalele roşii sunt răscoapte, remarcă prinţul cu glas obosit când căpitanul îl scoase pe terasă.

După aceea, nu mai vorbi ore în şir.

Era adevărat. Câteva portocale căzuseră, desfăcându-se pe marmura rozalie. Mirosul lor dulceag, înţepător, umplea nările lui Hotah de fiecare dată când trăgea aer în piept. Fără îndoială, prinţul simţea şi el mirosul, stând la umbra copacilor, în scaunul rulant pe care i-l făcuse Maester Caleotte, cu pernele din puf de gâscă şi roţile huruitoare din abanos şi fier.

Vreme îndelungată, nu se auzi decât bălăceala copiilor în iazuri şi izvoare, iar o dată, un molcom *fleoşc*, când o altă portocală căzu împrăştiindu-se pe terasă. Pe urmă, din celălalt capăt al palatului, căpitanul desluşi bocănitul îndepărtat al cizmelor pe marmură.

Obara. Îi cunoştea pasul: întins, grăbit, furios. În grajdurile de lângă porţi, calul ei era, probabil, înspumat şi însângerat din pricina pintenilor. Întotdeauna călărea armăsari şi fusese auzită fălindu-se că poate

stăpâni oricare cal din Dorne... și oricare bărbat. Căpitanul auzea și alți pași, cei iuți, târșâiți, ai Maesterului Caleotte, gonind în urma ei.

Obara Sand mergea întotdeauna prea repede. *Aleargă după ceva ce nu poate prinde niciodată*, îi spusese cândva prințul fiicei lui, în prezența căpitanului.

Când își făcu apariția sub arcul triplu, toporul lui Areo Hotah țâșni într-o parte, ațințându-i calea. Capul toporului era prins pe un mâner din frasin de munte, lung de doi metri, astfel că Obara nu putea să-l ocolească.

– Doamna mea, până aici. Glasul lui era un mârâit gros, încărcat de accente din Norvos. Prințul nu vrea să fie deranjat.

Înainte ca el să vorbească, chipul ei fusese de piatră. Apoi se aspri și mai mult.

– Îmi stai în cale, Hotah. Obara era cea mai mare dintre Șerpoaicele Nisipului, o femeie osoasă, de aproape treizeci de ani, cu ochii apropiați și părul castaniu ca blana de șobolan al târfei din Orașul Vechi care o născuse. Pe sub mantia marmorată de mătase, în nuanțe de cenușiu și auriu, hainele ei de călărie erau din piele veche maro, roase și moi. Erau cel mai delicat lucru din înfățișarea ei. Peste un șold purta un bici răsucit, peste spate un scut rotund din oțel și aramă. Sulița și-o lăsase afară. Pentru asta, Areo Hotah mulțumi zeilor. Știa că, deși era ageră și puternică, femeia nu se putea măsura cu el... însă *ea* nu știa, iar Areo nu voia să-i vadă sângele pe marmura rozalie.

Maester Caleotte se mișcă de pe un picior pe altul.

– Lady Obara, eu am încercat să-ți spun...

– Știe că tatăl meu e mort? îl întrebă Obara pe căpitan, fără să-i acorde maesterului mai multă atenție decât unei muște, dacă vreo muscă ar fi fost destul de nesăbuită încât să-i bâzâie în jurul capului.

– Da, răspunse căpitanul. A venit o pasăre.

Moartea venise la Dorne pe aripi de corb, scrisă mărunt și pecetluită cu un strop de ceară roșie, tare. Caleotte trebuie că presimțise ce cuprindea scrisoarea aceea, căci i-o dăduse lui Hotah ca s-o înmâneze. Prințul i-a mulțumit, dar multă vreme n-a rupt sigiliul. Toată după-masa șezuse cu pergamentul în poală, privind copiii la joacă. I-a privit până când soarele a apus și aerul rece al serii i-a gonit în casă, apoi a privit lumina stelelor pe luciul apei. Luna era pe cer când l-a trimis pe Hotah să aducă o lumânare, ca să-și poată citi scrisoarea sub portocali, în întunericul nopții.

Obara își atinse biciul.

– Mii de oameni traversează nisipurile pe jos, spre Drumul Oaselor, ca s-o ajute pe Ellaria să-l aducă pe tatăl meu acasă. Templele septime sunt pline până la refuz, iar preoții roșii au aprins focurile. În lupanare, femeile se culcă cu fiece bărbat care se apropie de ele și refuză orice fel de plată. La Sunspear, pe Brațul Frânt, de-a lungul Sângelui Verde, în munți, departe, în nisipul adânc, pretutindeni, *pretutindeni* femeile își smulg părul din cap și bărbații urlă de furie. Aceeași întrebare se aude pe toate buzele – ce va face Doran? *Ce va face fratele său ca să-l răzbune*

pe prințul nostru ucis? Obara se apropie de căpitan: Iar tu spui că *nu vrea să fie deranjat?*

– Nu vrea să fie deranjat, repetă Areo Hotah.

Căpitanul gărzilor îl cunoștea pe prințul pe care îl păzea. Cândva, demult, un tânăr neștiutor venise din Norvos, un băiat cu umeri lați și o claie de păr negru. Părul acela era alb acum, iar trupul său purta urmele multor bătălii... dar puterea nu-l părăsise și își păstra toporul ascuțit, așa cum îl învățaseră preoții bărboși. *Nu va trece*, gândi el și spuse:

– Prințul privește copiii la joacă. Nu trebuie să fie deranjat *niciodată* când privește copiii la joacă.

– Hotah, spuse Obara Sand, te vei da la o parte din calea mea, altfel am să-ți iau toporul ăla și...

– Căpitane, se auzi din spate comanda, las-o să treacă. Voi vorbi cu ea. Glasul prințului suna răgușit.

Areo Hotah își ridică toporul dintr-o mișcare și păși într-o parte. Obara îi aruncă o ultimă privire lungă și trecu pe lângă el cu pași mari, cu maesterul zorind în urma ei. Caleotte nu era mai înalt de un metru și jumătate și avea capul pleșuv ca un ou. Avea fața atât de netedă și de dolofană încât era greu să-i ghicești vârsta, dar era aici dinaintea căpitanului, o slujise chiar și pe mama prințului. În ciuda vârstei și a dimensiunilor sale, era încă destul de sprinten și isteț, dar blajin. *Nu se poate pune cu nicio Șerpoaică a Nisipului,* gândi căpitanul.

La umbra portocalilor, prințul ședea în scaunul său, cu picioarele bolnave de gută sprijinite în față și pungi grele sub ochi... deși Hotah nu-și dădea seama

dacă tristețea sau guta îi alungau somnul. Jos, în izvoare și iazuri, copiii erau încă la joacă. Cei mai mici nu aveau mai mult de cinci ani, cei mai mari aveau nouă sau zece. Jumătate erau fete, jumătate băieți. Hotah îi auzea bălăcindu-se și strigându-se cu glasuri subțiri, ascuțite.

– N-a trecut așa de mult de când erai și tu unul dintre copiii din iazurile alea, Obara, spuse prințul când femeia îngenunche în fața scaunului său pe roți.

Obara pufni.

– Au trecut douăzeci de ani, sau aproape la fel de mulți ca să nu mai conteze. Și nu am fost aici multă vreme. Sunt progenitura târfei, sau ai uitat? Când el nu-i răspunse, femeia se ridică și își așeză mâinile în șolduri. Tatăl meu a fost ucis.

– A fost omorât în luptă, în timpul unui duel judiciar, punctă Prințul Doran. După lege, asta nu e o crimă.

– A fost *fratele* tău.

– A fost.

– Ce-ai de gând să faci în privința morții sale?

Prințul își întoarse cu grijă scaunul, ca s-o privească în față. Deși nu avea decât cincizeci de ani, Doran Martell părea mult mai bătrân. Trupul i se deslușea moale și fără contur pe sub veșmintele de pânză, iar picioarele erau greu de privit. Guta îi înroșise și îi umflase încheieturile într-un mod grotesc, genunchiul său stâng era un măr, dreptul un pepene, iar vârfurile picioarelor i se transformaseră în struguri roșii, atât de copți încât dădeau impresia că ar putea

exploda la cea mai mică atingere. Până și povara unei cuverturi l-ar fi făcut să tremure, deși purta durerea fără să se plângă. *Tăcerea este prietena prinților,* îl auzise căpitanul spunându-i odată fiicei sale. *Cuvintele sunt ca săgețile, Arianne. Odată slobozite, nu le mai poți aduce înapoi.*

– I-am scris Lordului Tywin...

– Scris? Dacă ai fi pe jumătate bărbatul care a fost tatăl meu...

– Nu sunt tatăl tău.

– Asta știam. Glasul Obarei era încărcat de dispreț.

– Ai vrea să mă duc la război.

– Nu sunt atât de naivă. Nici măcar nu trebuie să-ți părăsești scaunul. Lasă-mă *pe mine* să-mi răzbun tatăl. Ai o oaste în Trecătoarea Prințului. Lordul Yronwood are o alta pe Drumul Oaselor. Dă-mi-o mie pe una, iar lui Nym pe cealaltă. Las-o să meargă pe drumul regelui, în timp ce eu scot lorzii hotarelor din castelele lor și mă întorc spre Orașul Vechi.

– Și cum poți spera să stăpânești Orașul Vechi?

– Va fi de-ajuns să-l jefuiesc. Marea bogăție a Casei Hightower...

– Vrei aur?

– Sânge vreau.

– Lordul Tywin ne va trimite capul Muntelui.

– Și capul Lordului Tywin cine ni-l va trimite? Muntele a fost întotdeauna jucăria lui.

Prințul arătă către iazuri.

– Obara, uită-te la copii, dacă dorești.

– Nu doresc. Mi-aș dori mai mult să-mi vâr sulița în burta Lordului Tywin. L-aș pune să cânte *Ploile din Castamere* în timp ce i-aș scoate mațele și aș căuta aurul.

– *Uită-te,* repetă prințul. Îți poruncesc.

Câțiva dintre copiii mai mari stăteau întinși, cu fața în jos, pe marmura rozalie și netedă, bronzându-se la soare. Mai încolo, alții se bălăceau în mare. Trei copii construiau un castel de nisip cu o țepușă înaltă, care semăna cu Turnul Suliței de la Vechiul Palat. Vreo douăzeci și ceva se adunaseră în iazul mare ca să privească luptele, în timp ce copiii mai mici călăreau prin apa adâncă până la brâu pe umerii celor mai voinici și încercau să se arunce unul pe altul în apă. De fiecare dată când o pereche cădea, pleoscăitul era urmat de hohote de râs. Priviră o fată brună ca o nucă trăgând un băiat cu o claie de păr blond de pe umerii fratelui său și azvârlindu-l în iaz cu capul în jos.

– Tatăl tău a jucat cândva același joc, așa cum am făcut și eu înaintea lui, spuse prințul. Erau zece ani între noi, așa că eu am părăsit iazurile când el era destul de mare ca să se joace, dar îl priveam când veneam s-o vizitez pe mama. Era atât de aprig, încă de mic copil. Iute ca un șarpe de apă. L-am văzut adesea doborând băieți mult mai mari decât el. Mi-a amintit asta în ziua când a plecat spre Debarcaderul Regelui. A jurat că va fi ultima oară, altfel nu l-aș fi lăsat să plece.

– Să-l *lași* să plece? râse Obara. De parcă l-ai fi putut opri. Vipera Roșie din Dorne mergea unde voia.

– Așa e. Aș vrea să pot găsi un cuvânt de alinare...

– N-am venit aici pentru *alinare.* Glasul ei era plin de ranchiună. În ziua când tata a venit să mă revendice, mama n-a vrut să plec. „E fată", a spus ea, „și nu cred că e a ta. Am mai avut o mie de bărbați." Tata a aruncat sulița la picioarele mele și i-a dat mamei un dos de palmă, iar ea a început să plângă. „Fată sau băiat, ne purtăm bătăliile noastre", a spus el, „dar zeii ne lasă să ne alegem armele." A arătat către suliță, pe urmă către lacrimile mamei mele, iar eu am ridicat sulița. „Ți-am spus că e a mea", a zis tata și m-a luat. Mama și-a înecat amarul în băutură și a murit într-un an. Se spune că plângea când a murit. Obara se apropie de scaunul prințului. Lasă-mă să folosesc sulița, nu-ți cer mai mult.

– Îmi ceri foarte mult, Obara. Am să mai stau să mă gândesc.

– Ai stat deja prea mult.

– Poate că tu ai dreptate. Am să-ți trimit vorbă la Sunspear.

– Prea bine, dacă vorba e „război". Obara se întoarse pe călcâie și, cu pași mari, la fel de furioasă cum venise, se îndreptă spre grajduri, unde o așteptau un cal odihnit și un alt galop.

Maester Caleotte rămase în urma ei.

– Prințul meu? întrebă omulețul rotofei. Acum te dor picioarele?

Prințul schiță un zâmbet.

– E soarele fierbinte?

– Să-ți aduc niște prafuri pentru durere?

– Nu, vreau să am mintea limpede.

Maesterul șovăi.

– Prințul meu, oare este... este prudent s-o lași pe Lady Obara să se întoarcă la Sunspear? Fără doar și poate, va ațâța oamenii de rând. L-au iubit și ei pe fratele tău.

– Cu toții l-am iubit. Își apăsă degetele pe frunte. Nu. Ai dreptate. Trebuie să mă întorc și eu la Sunspear.

Omulețul rotofei șovăi:

– Oare e înțelept?

– Nu înțelept, dar necesar. Mai bine trimite un călăreț la Ricasso cu vorbă să-mi deschidă apartamentele din Turnul Soarelui. Anunț-o pe fiica mea Arianne că mâine voi fi acolo.

Mica mea prințesă. Căpitanul se topise de dorul ei.

– Vei fi văzut, îl preveni maesterul.

Căpitanul înțelese. Cu doi ani în urmă, când părăsiseră Sunspearul pentru pacea și izolarea Grădinilor de Apă, guta Prințului Doran nu fusese nici pe jumătate atât de gravă. Pe atunci, încă umbla, chiar dacă încet, sprijinit de un toiag, cu o grimasă la fiecare pas. Prințul nu voia ca dușmanii lui să știe cât de nevolnic devenise, iar Palatul Vechi și orașul din umbra acestuia mișunau de ochi. *Ochi*, gândi căpitanul, *și trepte pe care prințul nu le poate urca. Va trebui să zboare ca să ajungă în vârful Turnului Soarelui.*

– Trebuie să fiu văzut. Cineva trebuie să liniștească apele. Dornul trebuie să-și aducă aminte că încă are un prinț. Zâmbi obosit. Așa bătrân și infirm cum e.

– Dacă te întorci la Sunspear, va trebui să-i acorzi o audiență Prințesei Myrcella, spuse Caleotte. Cavalerul ei alb va fi cu ea... și *știi* că acest cavaler îi trimite scrisori reginei sale.

– Îmi închipui.

Cavalerul alb. Căpitanul se încruntă. Ser Arys venise la Dorne ca să-și însoțească prințesa, așa cum odinioară venise Areo Hotah cu a sa. Până și numele lor sunau ciudat de asemănător. Areo și Arys. Dar asemănarea se sfârșea acolo. Căpitanul părăsise Norvosul, cu preoții lui bărboși, dar Ser Arys Oakheart slujea și acum Tronul de Fier. Hotah simțise o anumită tristețe ori de câte ori îl văzuse pe omul în mantie lungă, albă ca neaua, când prințul îl trimitea la Sunspear. Simțea că, într-o zi, se vor lupta și atunci Oakheart va muri, cu toporul căpitanului zdrobindu-i țeasta. Își trecu mâna peste mânerul neted de frasin al toporului și se întrebă dacă ziua aceea era aproape.

– După-amiaza e pe sfârșite, spunea prințul. Vom aștepta până dimineață. Vezi să-mi fie pregătită lectica la primii zori.

– Cum poruncești. Caleotte se înclină scurt. Căpitanul se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă și îi ascultă pașii îndepărtându-se.

– Căpitane? Glasul prințului era domol.

Hotah se apropie cu pași mari, cu o mână strânsă pe mânerul toporului. Simțea în palmă lemnul de frasin, neted ca pielea unei femei. Când ajunse lângă scaunul rulant, izbi cu capătul în pământ, ca să-și vestească prezența, dar prințul nu avea ochi decât pentru copii.

– Ai avut frați, căpitane? îl întrebă el. La Norvos, când erai copil? Dar surori?

– Din fiecare. Doi frați, trei surori. Eu eram cel mai mic. *Cel mai mic și cel nedorit. O gură în plus de hrănit, un băiat voinic care mânca prea mult și care creștea repede din haine.* Nu era de mirare că-l vânduseră preotului bărbos.

– Eu am fost cel mai mare, spuse prințul, și totuși sunt ultimul. După ce Mors și Olyvar au murit în leagăn, am renunțat să mai sper la frați. Aveam nouă ani când a apărut Elia, eram scutier la Țărmul Sării. Când a sosit corbul cu vestea că mamei îi venise sorocul cu o lună mai devreme, eram destul de mare ca să înțeleg că asta însemna că pruncul nu va trăi. Chiar și când Lordul Gargalen mi-a spus că am o soră, l-am asigurat că va muri în scurt timp. Dar ea a trăit, prin îndurarea Mamei. Și, un an mai târziu, a sosit Oberyn, țipând și dând din picioare. Eram bărbat în toată firea când ei se jucau în iazurile astea. Și totuși iată-mă aici, în timp ce ei s-au dus.

Areo Hotah nu știa ce să spună. Era doar un căpitan al gărzilor și încă străin de aceste meleaguri și de zeul lor cu șapte fețe, chiar și după toți acești ani. *Slujește. Supune-te. Apără.* Rostise acest jurământ la șaisprezece ani, în ziua când se însoțise cu securea sa. *Jurăminte simple pentru oameni simpli,* spusese preotul bărbos. Nu fusese pregătit să povățuiască prinți îndurerați.

Încă bâjbâia după câteva cuvinte pe care să le spună, când o altă portocală căzu, cu o bufnitură puternică,

la nici două palme de locul unde era așezat prințul. Doran se crispă la auzul sunetului, ca și cum l-ar fi rănit cumva.

– Ajunge, oftă el, ajunge. Lasă-mă, Areo. Lasă-mă să mai privesc copiii câteva ore.

Când soarele apuse, se făcu răcoare și copiii intrară să cineze, însă prințul rămase sub portocali, privind în depărtări, peste iazurile neclintite și marea de dincolo. Un slujitor îi aduse un castron cu măsline violacee, lipie, brânză și terci de linte. Mâncă puțin și bău o cupă din vinul tare, dulce și greu care îi plăcea. După ce o goli, o umplu din nou. La un moment dat, în orele negre și adânci ale dimineții, somnul îl găsi în scaunul său. Abia atunci îl duse căpitanul înapoi, de-a lungul galeriei luminate de lună, pe lângă un șir de piloni canelați și printr-o arcadă fermecătoare, către un pat mare, cu așternuturi scrobite și reci, într-o cameră cu vedere la mare. Doran gemu în timp ce căpitanul îl mișca, însă zeii erau buni și nu se trezi.

Odaia căpitanului era alături de cea a prințului. Se așeză pe patul îngust, își luă gresia și pânza uleiată dintr-o nișă de lângă pat și se puse pe treabă. *Să-ți ascuți mereu toporul,* îi spusese preotul bărbos în ziua când îl arseseră cu fierul roșu. Așa făcea mereu.

În timp ce-și ascuțea securea, Hotah se gândea la Norvos, la orașul de sus, de pe colină, și de jos, de lângă râu. Își amintea și acum sunetele celor trei clopote, dangătul grav al Noomului care îi făcea să-i tremure fiecare oscior, glasul mândru și puternic al Narrahului și râsul cristalin al Nyelului. Gustul prăjiturilor

de iarnă îi umplu iarăşi gura, încărcat de ghimbir, seminţe de pin şi bucăţi de cireşe, alunecând pe gât cu *nahsa*, lapte fermentat de capră servit în cupe de fier şi îndulcit cu miere. O văzu pe mama sa, în rochia ei cu guler de veveriţă, cea pe care o purta o singură dată pe an, când se duceau să vadă urşii dansând pe Treptele Păcătosului. Şi simţea mirosul greu de păr ars, ca atunci când preotul îi atinsese coşul pieptului cu fierul înroşit. Durerea fusese atât de cumplită încât i se păruse că inima i s-ar putea opri, dar Areo Hotah nici nu clipise. Părul nu-i crescuse niciodată la loc peste semnul securii.

Abia când ambele muchii erau atât de ascuţite încât s-ar fi putut bărbieri cu ele, căpitanul îşi aşeză pe pat nevasta de frasin şi fier. Căscând, îşi scoase veşmintele soioase, le azvârli pe podea şi se întinse pe salteaua sa de paie. Gândul la fierul înroşit îi provocă mâncărime şi, înainte să închidă ochii, se scărpină. *Ar fi trebuit să adun portocalele căzute,* îşi zise el, şi adormi visând la gustul lor dulce-înţepător şi la senzaţia lipicioasă a sucului roşu pe degete.

Dimineaţa veni prea devreme. În faţa grajdurilor era pregătită cea mai mică dintre cele trei lectici purtate de cai, cea din lemn de cedru cu draperii roşii de mătase. Căpitanul alesese douăzeci de suliţaşi care să-l însoţească. Ceilalţi zece rămaşi aveau să păzească pământurile şi copiii, dintre care unii erau fii şi fiice de mari lorzi şi negustori bogaţi.

Cu toate că prinţul spusese că vor pleca la primii zori, Areo Hotah ştia că avea să întârzie. În vreme

ce maesterul îl ajută pe Doran Martell să se îmbăieze și îi bandajă încheieturile umflate cu fâșii de pânză înmuiate în loțiuni calmante, căpitanul îmbrăcă o cămașă din solzi de aramă, pe potriva rangului rău, și o mantie amplă din mătase cenușie cu galben, care să ferească arama de soare. Ziua se anunța fierbinte și căpitanul își lepădase de mult capa grea din păr de cal și tunica din piele cu ținte pe care le purtase în Norvos, veșminte în care, la Dorne, te puteai coace de viu. Își păstrase coiful de fier, cu creasta din țepușe ascuțite, dar acum îl purta acoperit de mătase portocalie, înfășurată printre și peste țepușe. Altfel, din pricina soarelui bătând pe metal, capul i-ar fi bubuit înainte de a apuca să vadă palatul.

Prințul nu era nici acum gata de drum. Se hotărâse să ia micul dejun înainte de a pleca și mâncă portocale roșii și o farfurie cu ouă de pescăruș cu bucățele de șuncă și ardei iute. Apoi nu se lăsă până nu-și luă rămas-bun de la copiii care deveniseră preferații săi: băiatul lui Dalt și odraselele lui Lady Blackmont și bucălata fetiță orfană al cărei tată vânduse postav și mirodenii în susul și-n josul Sângelui Verde. Cât timp vorbi cu copiii, Doran își acoperi picioarele cu o superbă pătură myrisheză, ca să-i scutească de priveliștea încheieturilor sale umflate și bandajate.

Porniră la drum abia la prânz, prințul în lectica sa, maester Caleotte călare pe un măgar, ceilalți pe jos. Cinci sulițași mergeau înainte și cinci în urmă și câte cinci flancau lectica în fiecare parte. Areo Hotah își ocupă locul obișnuit la stânga prințului, odihnindu-și

securea pe un umăr în timp ce mergea. Drumul de la Sunspear la Grădinile de Apă trecea pe lângă mare, astfel că se bucurau de mângâierea unei brize proaspete și răcoroase în timp ce înaintau prin ținutul golaș, brun-roșiatic de stâncă, nisip și copaci contorsionați și piperniciți.

La jumătatea acelui drum, una dintre Șerpoaicele Nisipului îi ajunse din urmă.

Își făcu apariția dintr-odată, pe o dună, cocoțată pe un armăsar auriu ca nisipul, cu coama fină ca mătasea albă. Chiar și călare, Lady Nym avea o înfățișare grațioasă, într-o rochie liliachie, sclipitoare, și o capă de culoarea untului și a aramei, care se ridica la fiecare pală de vânt, dând impresia că avea să-și ia zborul. Nymeria Sand avea douăzeci și cinci de ani și era mlădioasă ca o trestie. Părul ei negru și drept, purtat într-o cosiță lungă legată cu un șnur auriu-roșcat, forma un „v" deasupra ochilor săi negri, așa cum avusese și tatăl său. Cu pometii săi înalți, buzele cărnoase și pielea albă ca spuma laptelui, era înzestrată cu toată frumusețea care îi lipsea surorii sale... însă mama Obarei fusese o târfă din Orașul Vechi, în timp ce Nym se născuse din cel mai nobil sânge al vechiului Volantis. O duzină de sulițași călare o escortau, cu scuturile rotunde sclipind în soare. O urmară în josul dunei.

Prințul dăduse la o parte perdelele lecticii, ca să se bucure din plin de briza ce sufla dinspre mare. Lady Nym se apropie de el, strunindu-și frumoasa iapă aurie, ca să meargă în ritmul lecticii.

– Bine te-am găsit, unchiule, strigă ea, ca și cum ar fi venit aici din întâmplare. Pot să te însoțesc până la Sunspear? Căpitanul se afla în partea cealaltă a lecticii față de Lady Nym, dar îi auzea fiecare cuvânt.

– M-aș bucura, răspunse Prințul Doran, deși căpitanul nu simțea bucurie în glasul lui. Guta și jalea nu sunt buni tovarăși de drum. Căpitanul știa că, prin asta, prințul voia să spună că fiecare pietricică îi înfigea o țepușă în încheieturile umflate.

– Cu guta n-avem încotro, spuse ea, dar tatăl meu n-avea nevoie de jelanie. Răzbunarea era mai pe gustul lui. Este adevărat că Gregor Clegane a recunoscut că a omorât-o pe Elia, împreună cu copiii ei?

– Și-a urlat vinovăția în fața curții întregi, recunoscu prințul. Lordul Tywin ne-a promis capul lui.

– Iar un Lannister își plătește întotdeauna datoriile, punctă Lady Nym, deși am impresia că Lordul Tywin are de gând să ne plătească datoria cu propria noastră monedă. A venit o pasăre de la dragul nostru Ser Daemon care jură că tatăl meu l-a gâdilat pe monstrul ăla de mai multe ori când s-au luptat. Dacă e așa, Ser Gregor e ca și mort, și asta nu datorită lui Tywin Lannister.

Prințul făcu o grimasă. Dacă era din pricina gutei sau a vorbelor nepoatei sale, căpitanul nu-și putea da seama.

– Poate fi așa.

– Poate? Eu zic că este.

– Obara ar vrea să mă trimită la război.

Nym râse.

– Da, vrea să ardă Orașul Vechi din temelii. Urăște orașul ăla pe cât de mult îl iubește surioara noastră.

– Și tu?

Nym aruncă o privire peste umăr, către însoțitorii ei care veneau călare, la câțiva pași în urmă.

– Eram în pat, cu gemenele Fowler, când a ajuns vorba la mine, o auzi căpitanul spunând. Știi care e deviza Casei Fowler? *Lasă-mă să zbor.* E tot ce-ți cer. Lasă-mă să zbor, unchiule. N-am nevoie de o oaste măreață, doar de o dulce surioară.

– Obara?

– Tyene. Obara e prea gălăgioasă. Tyene e atât de dulce și de blândă încât nimeni n-o va bănui. Obara ar vrea să transforme Orașul Vechi în rugul funerar al tatălui nostru. Dar eu nu sunt atât de lacomă. Patru vieți mi-ar fi de-ajuns. Gemenii de aur ai Lordului Tywin, ca plată pentru copiii Eliei. Bătrânul leu pentru Elia. Și, în sfârșit, micul rege pentru tatăl meu.

– Băiatul nu ne-a greșit cu nimic.

– Băiatul e un bastard născut din trădare, incest și adulter, dacă e să-i dăm crezare Lordului Stannis. Tonul zglobiu dispăruse din glasul ei și căpitanul se pomeni privind-o cu ochii mijiți. Sora ei, Obara, își purta biciul la șold și sulița la vedere. Lady Nym nu era mai puțin înverșunată, însă își ținea pumnalele bine ascunse. Numai sângele regal poate spăla moartea tatălui meu.

– Oberyn a murit în duel, luptând pentru o cauză care nu era a lui. Eu nu pot numi asta crimă.

– Numește-o cum vrei. Noi le-am trimis cel mai de soi bărbat din Dorne, iar ei ne trimit înapoi un sac de oase.

– A mers dincolo de tot ce i-am cerut. „Ia aminte la acest rege băiețandru și la consiliul lui și bagă de seamă care le e tăria și care slăbiciunea." Așa i-am spus, pe terasă. Mâncam portocale. „Găsește-ne prieteni, dacă e vreunul de găsit. Află ce poți despre moartea Eliei, dar ai grijă să nu-l provoci pe Lordul Tywin fără motiv." Acestea au fost cuvintele mele. Oberyn a râs și mi-a răspuns: „Când am provocat eu pe cineva... *fără motiv?* Mai bine i-ai preveni pe Lannisteri să nu mă provoace ei pe mine." Voia dreptate pentru Elia, dar nu era dispus să aștepte...

– A așteptat șaptesprezece ani, îl întrerupse Lady Nym. Dacă ai fi fost tu cel ucis, tatăl meu și-ar fi condus oștirile spre nord înainte să ți se răcească trupul. Dacă ai fi fost tu, acum sulițele ar cădea ca ploaia asupra hotarelor.

– Nu mă îndoiesc.

– Așa cum n-ar trebui să te îndoiești nici de asta, prințe: surorile mele și cu mine nu vom aștepta șaptesprezece ani pentru răzbunarea *noastră.* Dădu pinteni iepei și se îndepărtă la galop către Sunspear, cu alaiul gonind în urma ei.

Prințul se sprijini pe perne și închise ochii, dar Hotah știa că nu doarme. *Are dureri.* Pentru o clipă, se gândi să-l strige pe Maester Caleotte, dar, dacă l-ar fi vrut, Prințul Doran l-ar fi chemat chiar el.

Umbrele după-amiezii deveniseră lungi și întunecate, iar soarele roșu și umflat ca încheieturile prințului, înainte ca drumeții să zărească la răsărit turnurile Sunspearului. Prima dată Turnul Suliței, înalt de cincizeci de metri și având în vârf o suliță din oțel aurit care adăuga încă zece metri înălțimii sale, apoi mărețul Turn al Soarelui, cu a sa cupolă de aur și vitralii, iar la sfârșit mohorâta Corabie de Nisip, ca o monstruoasă galeră naufragiată și prefăcută în stâncă.

Doar trei leghe de coastă despărțeau Sunspearul de Grădinile de Apă, dar, cu toate acestea, erau două lumi diferite. Acolo, copiii zburdau goi în soare, muzica răsuna în curțile pavate cu piatră, iar aerul era încărcat de mirosul de lămâi și de portocale roșii. Aici, aerul mirosea a praf, sudoare și fum, iar nopțile forfoteau de murmurul glasurilor. În loc de marmura trandafirie a Grădinilor de Apă, Sunspear era construit din lut și paie, în culori brune și cenușii. Străvechea fortăreață a Casei Martell se înălța în capătul de est al unui mic promontoriu de piatră și nisip, înconjurat din trei părți de mare. Către vest, la umbra zidurilor groase ale Sunspearului, dughene din cărămizi de pământ și colibe fără ferestre se sprijineau de castel ca lipitorile de carena unei galere. La vest de acestea, se iviseră grajduri, hanuri, crâșme și lupanare, multe dintre ele înconjurate de ziduri proprii, însă și mai multe coșmelii se ridicaseră la poalele *acelor* ziduri. *Așa și așa și iar așa, cum ar spune preotul bărbos.* Comparativ cu Tyrosh, Myr sau Marele Norvos, orașul din umbră nu era decât o așezare mică,

dar era locul care aducea cel mai mult a oraș adevărat pe care îl aveau acești dornisheni.

Lady Nym sosise cu câteva ore înaintea lor și, fără îndoială, îi anunțase pe străjeri de venirea lor, căci Poarta Triplă era deschisă când ajunseră lângă ea. Numai aici porțile erau înșirate una în spatele celeilalte, ca să permită oaspeților să treacă pe sub toate cele trei Ziduri Șerpuitoare direct către Vechiul Palat, fără să fie nevoiți să-și croiască drum prin nesfârșite ulițe înguste, curți tainice și bazaruri gălăgioase.

Prințul Doran trăsese draperiile de îndată ce li se înfățișase Turnul Suliței, însă oamenii de rând îl întâmpinau cu strigăte în timp ce lectica trecea printre ei. *Șerpoaicele Nisipului i-au ațâțat la culme*, gândi căpitanul neliniștit. Traversară sordida semilună exterioară și trecură prin cea de-a doua poartă. Dincolo, vântul duhnea a smoală, a apă sărată și a alge în putrefacție, iar mulțimea se îngroșa cu fiecare pas.

– *Faceți loc pentru Prințul Doran!* răcnea Areo Hotah, izbind cărămizile cu capătul suliței. *Faceți loc pentru Prințul din Dorne!*

– Prințul e mort! țipă o femeie, în spatele lui.

– La arme! urlă un bărbat de la un balcon.

– *Doran!* se auzi glasul unui om distins. La arme!

Hotah renunță să se mai uite după cei care glăsuiau, gloata era prea numeroasă și o treime din oameni strigau. *La arme! Răzbunare pentru Viperă!*

Când ajunseră la cea de-a treia poartă, străjerii împingeau oamenii la o parte ca să facă loc pentru lectica prințului, iar mulțimea arunca înspre ei cu tot

ce apuca. Un băiat zdrenţăros ţâşni pe lângă un sulițaş cu o rodie pe jumătate putredă într-o mână, dar când îl văzu pe Areo Hotah în calea lui, cu securea pregătită, lăsă fructul să cadă fără să-l arunce şi dădu bir cu fugiții Alții, mai în spate, aruncau cu lămâi coapte şi verzi şi cu portocale, strigând: *Război! Război! La arme!* Unul dintre străjeri fu lovit în ochi cu o lămâie, iar căpitanul însuşi se pomeni cu o portocală strivindu-se de piciorul lui.

Din lectică nu venea niciun răspuns. Doran Martell rămase, înveşmântat în mantie, între pereții lui de mătase, până când zidurile mai groase ale castelului îi înghițiră pe toți, iar bariera-ghilotină coborî în spatele lor, cu un scârțâit sonor.

Strigătele se pierdură încet în depărtare. Prințesa Arianne îşi aştepta tatăl în curtea exterioară, cu jumătate din curteni în jurul ei: bătrânul şi orbul seneşal Ricasso, Ser Manfrey Martell, castelanul, tânărul maester Myles, cu veşmintele sale cenuşii şi barba mătăsoasă şi parfumată, patruzeci de cavaleri dornisheni în veşminte unduitoare, în zeci de culori. Mica Myrcella Baratheon stătea cu septa ei, iar Ser Arys din Garda Regală asuda în zalele vopsite în alb.

Prințesa Arianne se apropie cu paşi mari de lectică, în sandale din piele de şarpe legate până deasupra genunchilor. Părul ei era o coamă de cârlionți negri ca tăciunele care îi cădeau până la talie, iar pe frunte purta o cunună din sori de aramă. *E încă o făptură mititică,* gândi căpitanul. Dacă Şerpoaicele Nisipului erau înalte, Arianne semăna cu mama sa, care nu

avea mai mult de un metru șaizeci. Cu toate acestea, sub cingătoarea împodobită cu nestemate și straturile vaporoase de mătase violet și brocart galben se deslușea un trup de femeie, cu forme rotunde și voluptuoase.

– Tată, rosti ea solemn când draperiile se dădură la o parte, întoarcerea ta e o bucurie pentru Sunspear.

– Da, am auzit veselia. Prințul schiță un zâmbet palid și cuprinse obrazul fiicei sale cu o mână roșie și umflată. Arăți bine. Căpitane, fii bun și ajută-mă să cobor de-aici.

Hotah își vârî securea în banduliera pe care o purta de-a curmezișul spatelui și îl cuprinse pe prinț în brațe, cu blândețe, ca să nu-i lovească încheieturile umflate. Chiar și așa, Doran Martell își înăbuși un suspin de durere.

– Le-am poruncit bucătarilor să pregătească un ospăț pentru seara aceasta, spuse Arianne, cu toate mâncărurile tale preferate.

– Mă tem că nu le-aș putea aprecia efortul cum se cuvine. Prințul își roti încet privirea prin curte. N-o văd pe Tyene.

– Ar vrea să-ți vorbească în particular. Am trimis-o în sala tronului, să te aștepte acolo.

Prințul oftă.

– Foarte bine. Căpitane? Cu cât isprăvesc mai iute, cu atât mai repede mă pot odihni.

Hotah îl purtă pe brațe pe treptele lungi de piatră ale Turnului Soarelui, către camera mare, circulară, de sub cupolă, unde ultimele raze de lumină ale după-amiezii coborau pieziș prin ferestrele groase din

sticlă multicoloră, împestrițând marmura cu zeci de diamante colorate. Acolo îl aștepta cea de-a treia Șerpoaică a Nisipului.

Ședea cu picioarele încrucișate pe o pernă, lângă daisul înalt unde se aflau jilțurile, dar se ridică de îndată ce intrară. Era înveșmântată într-o rochie mulată din brocart azuriu, cu mâneci din mătase myrisheză, care o făcea să arate la fel de nevinovată ca Fecioara însăși. Într-o mână ținea broderia la care lucrase, în cealaltă, o pereche de ace de aur. Tot de aur îi era și părul, iar ochii, lacuri albastre, adânci... și, totuși, cumva, îi aminteau căpitanului de cei ai tatălui ei, deși Oberyn avusese ochi negri ca noaptea. *Toate fiicele Prințului Oberyn au ochii lui de viperă*, își dădu seama, dintr-odată, Hotah. *Culoarea nu contează.*

– Unchiule, grăi Tyene Sand. Te așteptam.

– Căpitane, ajută-mă să mă așez în jilț.

Pe dais se aflau două jilțuri, aproape identice, numai că pe spătarul unuia era gravată sulița familiei Martell, iar pe al celuilalt, soarele orbitor al Rhoynului, care fluturase pe catargele corăbiilor Nymeriei când poposiseră pentru prima oară la Dorne. Căpitanul îl așeză pe prinț sub suliță și se dădu la o parte.

– Te doare atât de tare? Glasul Tyenei era blând și înfățișarea dulce, ca fragii verii. Mama ei fusese preoteasă, iar Tyene avea un aer de inocență aproape nepământeană. Aș putea să-ți ușurez în vreun fel suferința?

– Spune ce ai de spus și lasă-mă să mă odihnesc. Sunt obosit, Tyene.

– Am făcut asta pentru tine, unchiule. Tyene desfăcu broderia la care lucra. Îl înfăţişa pe tatăl ei, Prinţul Oberyn, zâmbind, în veşminte roşii din cap până-n picioare, călare pe un armăsar de nisip. Când o termin, îţi aparţine, ca să te ajute să ţi-l aminteşti.

– N-am cum să-l uit pe tatăl tău.

– Asta e bine de ştiut. Mulţi îşi pun întrebări.

– Lordul Tywin ne-a promis capul Muntelui.

– E *atât* de bun... dar sabia unui călău nu e un sfârşit pe măsura bravului Ser Gregor. Ne-am rugat atât de mult pentru moartea lui, se cuvine să se roage şi el pentru asta. Cunosc otrava pe care a folosit-o tatăl meu şi nu există alta mai lentă şi mai chinuitoare. În curând, s-ar putea să-l auzim urlând până şi aici, la Sunspear.

Prinţul Doran oftă.

– Obara îmi cere război. Nym s-ar mulţumi cu crima. Iar tu?

– Război, răspunse Tyene, dar nu războiul surorii mele. Dornishenii luptă cel mai bine acasă, aşa că eu zic să ne ascuţim suliţele şi să aşteptăm. Când Lannisterii şi Tyrellii ne vor ataca, îi vom îneca în sânge în trecători şi îi vom îngropa sub vârtejurile de nisip, aşa cum am mai făcut de o sută de ori.

– *Dacă* ne vor ataca.

– O, dar trebuie, altfel regatul va fi sfârtecat din nou, aşa cum a fost înainte să ne însoţim cu dragonii. Aşa mi-a spus tata. Spunea că trebuie să-i mulţumim Pezevenghiului pentru că ne-a trimis-o pe Prinţesa Myrcella. E atât de frumoasă, nu crezi? Mi-aş dori

să am bucle ca ale ei. E născută să fie regină, întocmai ca mama ei. În obrajii lui Tyene înfloriră gropițe. Aș fi onorată să organizez nunta și să mă ocup și de făuritul coroanelor. Trystane și Myrcella sunt atât de nevinovați, mă gândeam la aur alb, poate... cu smaralde, să se potrivească ochilor Myrcellei. O, ar fi bune și diamantele și perlele, atât timp cât copiii sunt căsătoriți și încoronați. Apoi nu mai trebuie decât s-o salutăm pe Myrcella ca Prima pe Numele Său, Regină a Andalilor, a Rhoynarilor și a Primilor Oameni și moștenitoarea de drept a Celor Șapte Regate ale Westerosului, și să așteptăm venirea leilor.

– Moștenitoarea *de drept?* pufni prințul.

– E mai mare decât fratele ei, explică Tyene, ca și când prințul ar fi fost vreun nătărău. După lege, Tronul de Fier trebuie să-i revină ei.

– După legea *dornisheană.*

– Când bunul Rege Daeron s-a căsătorit cu Prințesa Myriah și ne-a adus în regatul său, s-a convenit că legea dornisheană va domni de-a pururi în Dorne. Iar *Myrcella* se află, din întâmplare, în Dorne.

– Așa e. Tonul prințului era plin de ranchiună. Lasă-mă să mă gândesc la asta.

Tyene deveni arțăgoasă.

– Gândești prea mult, unchiule.

– Oare?

– Așa zicea tata.

– Oberyn gândea prea puțin.

– Unii oameni *gândesc* pentru că se tem să *facă.*

– E o diferență între teamă și prudență.

– O, trebuie să mă rog să nu te văd niciodată *speriat*, unchiule. S-ar putea să uiți să respiri. Tyene ridică o mână...

Căpitanul lăsă capătul securii pe pardoseala de marmură, cu o bufnitură.

– Doamna mea. Mergi prea departe. Coboară de pe dais, rogu-te.

– N-am vrut să-i fac niciun rău, căpitane. Îmi iubesc unchiul, după cum știu că și el l-a iubit pe tatăl meu. Tyene plecă genunchiul în fața prințului. Am spus tot ce-am avut de spus, unchiule. Iartă-mă dacă te-am jignit, inima mi-e zdrobită. Mai am parte de dragostea ta?

– De-a pururi.

– Atunci dă-mi binecuvântarea și voi pleca.

Doran ezită o fracțiune de secundă înainte de a așeza mâna pe creștetul nepoatei sale.

– Fii curajoasă, copilă.

– O, cum nu? Sunt fiica *lui*.

De îndată ce plecă, Maester Caleotte se năpusti pe dais.

– Prințul meu, ea n-a... uite, lasă-mă să-ți văd mâna. Prima dată îi cercetă palma, apoi o întoarse cu blândețe, mirosind dosul degetelor prințului. Nu, bine. Asta e bine. Nu sunt zgârieturi, așa că...

Prințul își retrase mâna.

– Maester, aș putea să te rog să-mi aduci niște lapte de mac? Un degetar mi-ar fi de-ajuns.

– Macul. Da, negreșit.

– Acum, aş zice, îl îndemnă cu blândeţe Doran Martell şi Caleotte porni în goană către scări.

Afară, soarele apusese. Lumina de sub cupolă era scăldată în albastrul asfinţitului şi toate diamantele de pe podea se stingeau. Prinţul stătea în jilţul său, sub suliţa Martell, cu chipul palid de durere. După o lungă tăcere, se întoarse către Areo Hotah:

– Căpitane, spuse el, cât de loiali sunt străjerii mei?

– Loiali. Căpitanul nu ştia ce altceva să spună.

– Toţi? Sau unii?

– Sunt oameni buni. Buni *dornisheni.* Vor face după cum le ordon. Îşi izbi securea de podea. Îţi voi aduce capul oricărui om te va trăda.

– Nu vreau niciun cap. Vreau supunere.

– O ai. *Slujeşte, Supune-te. Apără. Jurăminte simple pentru un om simplu.* De câţi oameni e nevoie?

– Te las pe tine să decizi. S-ar putea ca o mână de oameni destoinici să ne slujească mai bine decât douăzeci. Vreau ca totul să se termine cât mai repede şi mai discret cu putinţă, fără vărsare de sânge.

– Repede, discret şi fără vărsare de sânge, da. Care ţi-e porunca?

– Le vei găsi pe fiicele fratelui meu, le vei lua ostatice şi le vei închide în celulele din vârful Turnului Suliţei.

– Şerpoaicele Nisipului? Gâtlejul căpitanului era uscat. Toate... toate opt, prinţul meu? Şi cele mici?

Prinţul chibzui.

– Fiicele Ellariei sunt prea mici ca să reprezinte un pericol, dar unii ar putea încerca să le folosească

împotriva mea. Ar fi cel mai bine să fie în mâinile noastre. Da, și pe cele mici... dar mai întâi duceți-le la adăpost pe Tyene, Nymeria și Obara.

– Cum poruncește prințul meu. Inima căpitanului era tulburată. *Micii mele prințese nu îi va plăcea asta.* Dar Sarella? E femeie în toată firea, are aproape douăzeci de ani.

– Dacă nu se întoarce la Dorne, n-am ce să fac în privința Sarellei, doar să mă rog să se dovedească mai înțeleaptă decât surorile ei. Pe ea las-o cu... jocul ei. Adună-le pe celelalte. Nu-mi voi găsi odihna până nu voi ști că sunt toate în siguranță și sub pază.

– Voia ți se va împlini. Căpitanul șovăi. Când se va afla, oamenii vor urla în gura mare pe străzi.

– Întregul Dorne va urla, spuse Doran Martell, cu un glas obosit. Nu pot decât să mă rog ca Lordul Tywin să-i audă, la Debarcaderul Regelui, ca să știe ce prieten loial are la Sunspear.

CERSEI

Se visă pe Tronul de Fier, sus, deasupra tuturor.

Dedesubt, curtenii erau niște șoricei multicolori. Lorzi semeți și mândre doamne îngenuncheau în fața ei. Bravi cavaleri tineri își așezau săbiile la picioarele sale, cerându-i favoruri, iar regina le zâmbea de la înălțimea ei. Până când piticul apăru ca din senin, arătând-o cu degetul și hohotind de râs. Lorzii și doamnele începură să chicotească, ascunzându-și zâmbetele în spatele mâinilor. Abia atunci își dădu seama regina că era goală.

Oripilată, încercă să se acopere cu mâinile. Țepii și lamele Tronului de Fier mușcară în carnea ei când se ghemui să-și ascundă rușinea. Sângele îi șiroia roșu pe picioare, în timp ce dinți de oțel îi sfârtecau torsul. Când încercă să se ridice, piciorul îi alunecă într-o gaură din metalul răsucit. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât tronul o înghițea, sfâșiindu-i hălci de carne de pe piept și de pe pântece, spintecându-i brațele și picioarele până când sclipiră lipicioase și roșii.

Și în tot acest timp, fratele ei țopăia dedesubt, râzând.

Glasul lui vesel îi răsuna încă în urechi când simți o ușoară atingere pe umăr și se trezi brusc. În prima clipă, i se păru că mâna face parte din coșmar și Cersei țipă, însă era doar Senelle. Chipul fetei era alb de spaimă.

Nu suntem singure, își dădu seama regina. În jurul patului ei se înălțau umbre amenințătoare, siluete înalte, cu cămăși de zale scânteind sub mantii. Oamenii înarmați nu aveau ce căuta aici. *Unde sunt străjerii mei?* Camera era întunecată, luminată doar de lămpașul pe care unul dintre musafirii nepoftiți îl ținea ridicat. *Nu trebuie să par speriată.* Cersei își dădu pe spate părul răvășit de somn și întrebă:

– Ce vreți de la mine? În lumina lămpașului păși un bărbat și Cersei văzu că mantia îi era albă. Jaime? *Am visat un frate, dar celălalt a venit să mă trezească.*

– Înălțimea Ta. Glasul nu era al fratelui ei. Lordul Comandant a spus să venim să te luăm. Avea cârlionți, dar părul lui Jaime era blond și mat, ca al ei, în timp ce al acestui bărbat era negru și lucios. Se holbă la el, nedumerită, în timp ce bărbatul îngăimă ceva despre o privată și o arbaletă și rosti numele tatălui ei. *Încă visez,* gândi Cersei. *Nu m-am trezit, iar coșmarul nu s-a sfârșit. Tyrion va ieși în curând de sub pat și va râde de mine.*

Dar asta era o nebunie. Fratele ei pitic era jos, în celulele negre, condamnat să moară chiar astăzi. Își privi mâinile, întorcându-le ca să se asigure că avea

toate degetele. Când își trecu o palmă de-a lungul brațului, avea pielea de găină, dar neatinsă. Nu avea tăieturi la picioare, nici răni pe tălpi. *Un vis, n-a fost decât un vis. Am băut prea mult aseară, aceste temeri sunt născute din vin. Eu voi fi cea care va râde în seara asta. Copiii mei vor fi în afara primejdiei. Tronul lui Tommen va fi asigurat, iar frățiorul meu pocit va putrezi, mai scurt cu un cap.*

Jocelyn Swyft era lângă ea, zorind-o să bea dintr-o cupă. Cersei luă o înghițitură de apă amestecată cu lămâie, atât de acră încât o scuipă. Auzea vântul nopții zornăind obloanele și vedea ciudat de limpede. Jocelyn tremura ca o frunză, la fel de speriată ca Senelle. Ser Osmund Kettleblack se înălța deasupra ei. În spatele lui stătea Ser Boros Blount, cu un lămpaș. La ușă se aflau străjeri Lannister, cu leii aurii sclipindu-le pe crestele coifurilor. Păreau și ei speriați. *Oare e cu putință?* se întrebă regina. *E cu putință să fie adevărat?*

Se ridică și o lăsă pe Senelle să-i așeze un halat pe umeri, ca să-și ascundă goliciunea. Cersei și-l legă singură, cu degetele țepene și neîndemânatice.

– Nobilul meu tată are străjeri în preajma lui zi și noapte, spuse ea. Își simțea limba grea. Mai luă o înghițitură de apă cu lămâie și o învârti în gură, ca să-și împrospăteze respirația. Un fluture de noapte intrase în lămpașul pe care-l ținea Ser Boros. Cersei îi auzea bâzâitul și îi vedea umbra aripilor care loveau sticla.

– Străjerii erau la locurile lor, Înălțimea Ta, spuse Osmund Kettleblack. Am găsit o ușă ascunsă în

spatele șemineului. Un culoar secret. Lordul Comandant a coborât să vadă unde duce.

– Jaime? Teroarea o cuprinse, iute ca o furtună. Jaime ar trebui să fie cu *regele*...

– Băiatul n-a pățit nimic. Ser Jaime a trimis o duzină de oameni să-l vegheze. Înălțimea Sa doarme liniștit.

Sper să aibă parte de un vis mai dulce decât mine și de o trezire mai blândă.

– Cine este cu regele?

– Ser Loras are onoarea, dacă îți e pe plac.

Nu-i era pe plac. Tyrellii erau singurii dregători pe care regii-dragoni îi ridicaseră mult peste rangul lor. Vanitatea le era depășită doar de propria ambiție. Ser Loras putea fi el frumos ca un vis de fecioară, dar sub mantia-i albă era un Tyrell până în măduva oaselor. Din câte știa ea, fructul putred al acestei nopți putea să fi fost plantat și crescut la Highgarden.

Însă aceasta era o bănuială pe care nu îndrăznea s-o spună cu voce tare.

– Lăsați-mă o clipă să mă îmbrac. Ser Osmund, mă vei însoți la Turnul Mâinii. Ser Boros, trezește-i pe temniceri și asigură-te că piticul e tot în celula lui. Cersei refuza să-i rostească numele. *N-ar fi avut niciodată curajul să ridice mâna împotriva tatei*, își spuse ea, dar trebuia să se asigure.

– Cum poruncește Înălțimea Ta. Blount îi predă lămpașul lui Ser Osmund. Lui Cersei nu-i displăcea să-l vadă plecând. *Tata n-ar fi trebuit să-l reprimească în rândul mantiilor albe.* Omul se dovedise un laș.

Pe când ajunseră să părăsească Fortăreața lui Maegor, cerul se luminase într-un intens albastru-cobalt, dar stelele sclipeau încă. *Toate, în afară de una,* gândi Cersei. *Steaua strălucitoare a Apusului a căzut, iar nopțile vor fi mai întunecoase de-acum.* Se opri pe podul basculant care traversa șanțul uscat, rămânând cu privirea pierdută la țepușele de dedesubt. *N-ar îndrăzni să mă mintă despre așa ceva.*

– Cine l-a găsit?

– Unul dintre străjeri, răspunse Ser Osmund. Lum. A mers să se ușureze și l-a găsit pe Lordul Tywin în privată.

Nu, nu e cu putință. Nu așa moare un leu.

Regina se simțea ciudat de calmă. Își amintea momentul când, copilă fiind, îi căzuse primul dinte. N-o duruse, dar spațiul gol din gură îi părea atât de ciudat încât nu se putea abține să-l atingă mereu cu limba. *Acum, în lume a rămas un gol, acolo unde s-a aflat tata, iar golurile trebuie umplute.*

Dacă Tywin Lannister era, într-adevăr, mort, nimeni nu era în siguranță... și, cel mai puțin dintre toți, fiul ei urcat pe tron. Când leul se prăbușește, își fac apariția fiarele mai mici: șacalii, vulturii și câinii sălbatici. Vor încerca s-o dea la o parte, așa cum au făcut întotdeauna. Va trebui să se miște repede, ca atunci când murise Robert. Ar putea fi isprava lui Stannis Baratheon, printr-o unealtă de-a lui. Ar putea foarte bine să fie preludiul unui alt atac asupra orașului. Cersei spera că așa stăteau lucrurile. *Foarte bine, să vină. Îl voi zdrobi, întocmai cum a făcut tata, iar*

de data aceasta va muri. Stannis n-o speria, nu mai mult decât o speriase Mace Tyrell. Nimeni n-o speria. Era o fiică a neclintitului Casterly Rock, o leoaică. *Nimeni nu mă va mai obliga să mă recăsătoresc.* Casterly Rock era acum al ei, împreună cu toată puterea Casei Lannister. Nimeni nu-i va mai ieși din cuvânt. Chiar și atunci când Tommen nu va mai avea nevoie de o regentă, Doamna de Casterly Rock va rămâne o putere în ținut.

Răsăritul soarelui pictase vârfurile turnurilor într-un roșu aprins, dar noaptea se cuibărea încă la poalele zidurilor. Castelul era atât de liniștit încât Cersei ar fi putut crede că toți oamenii săi erau morți. *Ar trebui să fie. Nu se cuvine ca Tywin Lannister să moară singur. Un asemenea om merită o suită care să se îngrijească de nevoile lui în iad.*

Patru sulițași în mantii roșii și coifuri cu creste în forma unor coame de lei erau postați la poarta Turnului Mâinii.

– Nimeni nu intră și nu iese fără permisiunea mea, le spuse Cersei. Îi venea ușor să poruncească. *Și tatăl meu avea oțel în glas.*

În turn, fumul torțelor îi irită ochii, dar Cersei nu lăcrimă, nu mai mult decât ar fi lăcrimat tatăl ei. *Sunt singurul fiu adevărat pe care l-a avut vreodată.* Urcând, pașii îi scârțâiau pe treptele de piatră. Continua să audă fluturele de noapte bătând sălbatic din aripi în lămpașul lui Ser Osmund. *Mori,* îi transmise regina în gând, iritată, *zboară în flacără și isprăvește odată.*

Alte două santinele în mantii roșii stăteau în capul scărilor. Lester cel Roșu murmură o vorbă de condoleanțe când Cersei trecu pe lângă el. Regina răsufla greu și își simțea inima tremurându-i în piept. *Treptele,* își spuse, *turnul ăsta blestemat are prea multe trepte.* Îi trecu vag prin minte să-l doboare.

Holul era plin de nătărăi care vorbeau în șoaptă, de parcă Lordul Tywin ar fi dormit, iar ei s-ar fi temut să-l trezească. Străjeri și slujitori deopotrivă se dădură la o parte din calea ei, mișcându-și gurile. Le văzu gingiile roz și limbile bălăbănindu-se, dar cuvintele lor nu erau mai deslușite decât bâzâitul fluturelui. *Ce caută aici? De unde au aflat?* După lege, pe ea trebuiau s-o cheme prima. Ea era Regina Regentă, oare uitaseră?

În fața dormitorului Mâinii stătea Ser Meryn Trant, în armură și mantie albe. Viziera coifului îi era deschisă și pungile de sub ochi îl făceau să pară pe jumătate adormit.

– Scoate-i pe oamenii ăștia afară. Tatăl meu e în privată?

– L-au dus înapoi în patul său, doamna mea. Ser Meryn dădu ușa în lături, lăsând-o să intre.

Lumina dimineții își croia drum printre obloane, pictând zăbrele aurii peste paiele risipite pe podeaua dormitorului. Unchiul ei Kevan era în genunchi lângă pat, încercând să se roage, dar abia reușea să-și smulgă cuvintele. Lângă șemineu se îngrămădeau santinele. Ușa secretă despre care îi vorbise Ser Osmund se căsca în spatele tăciunilor, nu mai mare decât un cuptor. Un om ar fi trebuit să se târască. *Dar Tyrion e*

doar jumătate de om. Gândul o înfurie. *Nu, piticul e încuiat într-o celulă neagră.* Nu putea fi isprava lui. *Stannis,* își spuse ea. *Stannis a fost în spatele acestei fapte. Încă are adepți în oraș. El sau Tyrellii...*

Se vorbise mereu despre un coridor secret în Fortăreața Roșie. Se presupunea că Maegor cel Crud îi omorâse pe cei care construiseră castelul, ca să păstreze secretul. *Oare câte alte dormitoare au uși ascunse?* Dintr-odată, Cersei îl văzu aievea pe pitic ieșind târâș din spatele unei tapiserii în camera lui Tommen, cu un pumnal în mână. *Tommen e bine păzit,* își spuse. Dar Lordul Tywin fusese și el bine păzit.

Pentru o clipă, nu-l recunoscu pe omul mort. Avea părul ca tatăl ei, da, dar acesta era negreșit altcineva, un bărbat mai mic și mult mai bătrân. Cămașa de noapte îi era adunată la piept, lăsându-l gol de la brâu în jos. Săgeata îl nimerise în pântece, între ombilic și mădular, și era înfiptă atât de adânc încât nu i se mai zărea decât penajul de la capăt. Părul pubian îi era năclăit de sânge.

Mirosul o făcu să-și încrețească nasul.

– Scoateți săgeata, porunci ea. Omul acesta e Mâna Regelui! *Și tatăl meu. Nobilul meu tată. Ar trebui să țip și să-mi smulg părul din cap?* Catelyn Stark, se spunea, își sfârtecase fața în fâșii însângerate când Freyii îl uciseseră pe neprețuitul ei Robb. *Ți-ar plăcea, tată?* îi venea să-l întrebe. *Sau ai vrea să fiu puternică? Tu ai plâns după tatăl tău?* Bunicul ei murise pe când ea avea doar un an, dar Cersei știa povestea. Lordul Tytos se îngrășase foarte mult și, într-o zi, pe când urca

scările către țiitoarea lui, inima i-a crăpat. Tatăl ei era plecat la Debarcaderul Regelui, unde slujea ca Mână a Regelui Nebun. Lordul Tywin era adesea plecat la Debarcaderul Regelui, când ea și Jaime erau mici. Dacă a plâns când a aflat despre moartea tatălui său, a făcut-o unde nimeni nu i-a văzut lacrimile.

Regina își simțea unghiile săpând în palme.

– Cum l-ați putut lăsa așa? Tatăl meu a fost Mână pentru trei regi, un om de seamă cum n-au mai văzut Cele Șapte Regate. Pentru el trebuie să sune clopotele, așa cum au sunat pentru Robert. Trebuie să fie îmbăiat și îmbrăcat pe potriva rangului său, în veșminte de hermină și brocart și mătase purpurie. Unde e Pycelle? *Unde e Pycelle?* Se întoarse către străjeri. Puckens, adu-l pe Marele Maester Pycelle. Trebuie să-l vadă pe Lordul Tywin.

– L-a văzut, Înălțimea Ta, spuse Puckens. A venit, a văzut și a plecat să cheme surorile tăcute.

După mine au trimis la urmă. Când își dădu seama, se înfurie aproape mai presus de cuvinte. *Iar Pycelle preferă să fugă să trimită un mesaj în loc să-și murdărească mâinile zbârcite. Nu e bun de nimic.*

– Găsiți-l pe Maester Ballabar, porunci ea. Găsiți-l pe Maester Frenken. Pe oricare dintre ei. Puckens și Ureche-Surdă alergară să-i împlinească porunca. Unde e fratele meu?

– A coborât în tunel. Există un culoar vertical, cu trepte de fier prinse în piatră. Ser Jaime s-a dus să vadă cât e de adânc.

Are doar o mână, îi venea să le strige. *Ar fi trebuit să meargă unul dintre voi. Nu e treaba lui să coboare scări. Oamenii care l-au omorât pe tata ar putea fi acolo, jos, așteptându-l.* Geamănul ei fusese întotdeauna pripit și se părea că nici măcar pierderea unei mâini nu-l învățase ce e prudența. Cersei era gata să poruncească străjerilor să coboare după el și să-l aducă înapoi, când Puckens și Ureche-Surdă se întoarseră cu un bărbat cărunt între ei.

– Înălțimea Ta, spuse Ureche-Surdă, omul ăsta susține că e maester.

Bărbatul făcu o plecăciune adâncă.

– Cum pot să mă pun în slujba Înălțimii Tale?

Chipul îi era vag cunoscut, dar Cersei nu-l putea identifica. *Bătrân, dar nu atât de bătrân ca Pycelle. Omul ăsta mai are nițică vlagă în el.* Era înalt, deși ușor gârbovit, cu riduri în jurul ochilor săi albaștri, îndrăzneți. *Are gâtul gol.*

– Nu ai colan de maester.

– Mi-a fost luat. Numele meu este Qyburn, cu voia Înălțimii Tale. Am tratat mâna fratelui tău.

– Cioata, vrei să spui. Acum și-l amintea. Venise cu Jaime de la Harrenhal.

– N-am putut salva mâna lui Ser Jaime, e adevărat. Dar priceperea mea i-a salvat brațul, poate chiar viața. Citadela mi-a luat colanul, dar nu mi-a putut lua știința.

– S-ar putea să te descurci, hotărî ea. Dacă mă dezamăgești, vei pierde mai mult decât un colan, te asigur. Scoate săgeata din burta tatălui meu și pregătește-l pentru surorile tăcute.

– Cum poruncește regina mea. Qyburn se duse lângă pat, se opri și întoarse capul. Și cu fata ce să fac, Înălțimea Ta?

– Fata? Cersei nu observase cel de-al doilea cadavru. Se apropie de pat cu pași mari, azvârli la o parte maldărul de cuverturi însângerate și o văzu acolo, goală, rece și roz... mai puțin fața, care devenise la fel de neagră ca a lui Joff la ospățul său de nuntă. Un lanț de mâini aurii era pe jumătate îngropat în carnea gâtului ei, răsucit atât de strâns încât îi sfâșiase pielea. Cersei șuieră ca o pisică furioasă. *Ea* ce caută aici?

– Acolo am găsit-o, Înălțimea Ta, răspunse Ureche-Surdă. E târfa Pezevenghiului. De parcă asta ar fi explicat de ce se afla aici.

Nobilul meu tată nu avea nevoie de târfe, gândi ea. *După moartea mamei noastre nu s-a mai atins niciodată de vreo femeie.* Îi aruncă străjerului o privire de gheață.

– Asta nu e... când tatăl său a murit, Lordul Tywin s-a întors la Casterly Rock, unde a găsit o... o femeie de teapa ăsteia... acoperită de bijuteriile mamei sale și purtând una dintre rochiile ei. A smuls de pe ea bijuteriile, rochia și toate celelalte. Timp de două săptămâni a fost purtată goală pe străzile Lannisportului, să mărturisească fiecărui om pe care-l întâlnește că e o hoață și o stricată. Așa se ocupa Lordul Tywin Lannister de târfe. Niciodată... femeia asta se afla aici cu vreun alt scop, nu pentru...

– Poate că Lordul o interoga pe față despre stăpâna ei, sugeră Qyburn. Sansa Stark a dispărut în noaptea în care a fost ucis regele, după câte am auzit.

– Așa e. Cersei se agăță cu aviditate de această idee. O interoga, negreșit. Nu încape îndoială. Îl vedea pe Tyrion, cu căutătura lui răutăcioasă, cu gura strâmbată a batjocură sub nasu-i în ruină. *Și cum altfel s-o interoghezi mai bine decât goală, cu picioarele larg desfăcute?* șoptea piticul. *Așa-mi place și mie s-o interoghez.*

Regina își întoarse privirea. *N-am să mă uit la ea.* Dintr-odată, era prea mult și să fie în aceeași cameră cu femeia moartă. Dădu buzna pe lângă Qyburn, afară, în hol.

Lui Ser Osmund i se alăturară frații săi, Osney și Osfryd.

– În dormitorul Mâinii se află o femeie moartă, le spuse Cersei celor trei frați Kettleblack. Nimeni nu trebuie să afle vreodată că a fost aici.

– Da, stăpână. Ser Osney avea cicatrici pe obraz, acolo unde îl zgâriase alta dintre târfele lui Tyrion. Și ce să facem cu ea?

– Dați-o hrană la câini. Luați-o de țiitoare. Ce-mi pasă mie? *N-a fost niciodată aici.* Am să-i tai limba oricui va îndrăzni să spună că a fost. M-ați înțeles?

Osney și Osfryd schimbară o privire.

– Da, Înălțimea Ta.

Cersei îi urmă înapoi în dormitor și îi privi înfășurând fata în păturile însângerate ale tatălui său. *Shae, o chema Shae.* Ultima oară vorbiseră în seara de dinaintea duelului piticului, după ce acel șarpe dornishean zâmbitor se oferise să-i fie campion. Shae se arătase interesată de anumite giuvaiere pe care i le dăduse Tyrion și anumite promisiuni pe care i le-ar

fi făcut Cersei, un conac în oraș și un cavaler care s-o ia de nevastă. Regina spusese răspicat că târfa nu va primi nimic de la ea până nu le va spune unde plecase Sansa Stark.

– I-ai fost cameristă. Vrei să cred că nu știai nimic despre planurile ei? spusese ea. Shae plecase cu ochii în lacrimi.

Ser Osfryd săltă trupul înfășurat în pături pe umăr.

– Vreau lanțul ăla, spuse Cersei. Ai grijă să nu zgârii aurul. Osfryd dădu din cap și porni spre ușă. Nu, nu prin curte. Cersei făcu semn către culoarul secret. Este un tunel care coboară în temnițe. Pe-acolo.

Chiar când Ser Osfryd se lăsă pe un genunchi în fața șemineului, tunelul se lumină și regina auzi zgomote. Jaime ieși cocoșat, ca o bătrână, stârnind nori de funingine din ultimul foc al Lordului Tywin.

– Dați-vă la o parte din calea mea! le spuse fraților Kettleblack.

Cersei se năpusti spre el.

– I-ai găsit? I-ai găsit pe criminali? Câți erau? Era convinsă că erau mai mulți. Un singur om nu l-ar fi putut ucide pe tatăl ei.

Chipul fratelui ei geamăn era răvășit.

– Culoarul vertical coboară într-o încăpere unde se întâlnesc mai multe tuneluri. Sunt închise cu porți de fier, legate cu lanțuri și zăvorâte. Trebuie să găsesc cheile. Își roti privirea prin dormitor. Făptașul s-ar putea să stea ascuns în ziduri. Acolo e un labirint și e întuneric.

Și-l imagina pe Tyrion furișându-se printre ziduri, ca un șobolan monstruos. *Nu. Ești nebună. Piticul e în celula lui.*

– Loviți zidurile cu ciocanele. Doborâți turnul, dacă trebuie. Vreau să-i găsiți. Oricine a făcut asta, vreau să moară.

Jaime o cuprinse în brațe, strângându-i talia cu mâna cea bună. Mirosea a cenușă, dar avea în păr soarele dimineții, scăldându-l într-o strălucire aurie. Îi venea să-i apropie fața, să-l sărute. *Mai târziu,* își spuse, *mai târziu va veni la mine, căutând alinare.*

– Suntem moștenitorii lui, Jaime, șopti ea. De noi va depinde să-i ducem misiunea la bun sfârșit. Trebuie să iei locul tatei ca Mână. Cu siguranță, acum îți dai seama. Tommen va avea nevoie de tine...

Jaime se smulse de lângă ea și ridică brațul, vârându-i cioata în față.

– O Mână fără mână? Proastă glumă, surioară. Nu-mi cere să preiau conducerea.

Unchiul lor auzi riposta. Qyburn la fel, și frații Kettleblack, care se căzneau să-și treacă povara prin cenușă. Până și străjerii auziră, Puckens și Hoke Picior-de-Cal și Ureche-Surdă. *Până la apusul soarelui, va afla tot castelul.* Cersei simți căldura năvălindu-i în obraji.

– Să preiei conducerea? N-am spus nimic despre așa ceva. Voi domni eu până când fiul meu ajunge la vârsta cuvenită.

– Nu știu pe cine să compătimesc mai mult, răspunse fratele ei. Pe Tommen sau Cele Șapte Regate.

Cersei îi dădu o palmă. Brațul lui Jaime se ridică să pareze lovitura, iute ca o pisică... numai că pisica aceasta avea o cioată de schilod în loc de mâna dreaptă. Degetele lui Cersei lăsară urme roșii pe obrazul lui.

Sunetul îl ridică pe unchiul lor în picioare.

– Tatăl vostru zace aici *mort*. Aveți decența să vă certați afară!

Jaime își plecă creștetul, spășit.

– Iartă-ne, unchiule. Sora mea e bolnavă de durere. Se pierde cu firea.

Îi venea să-l pălmuiască din nou pentru asta. *Trebuie să fi fost nebună să cred că poate fi Mână.* Mai bine ar desființa această funcție. Când i-a adus ei vreo Mână altceva decât suferință? Jon Arryn i-l băgase în pat pe Robert Baratheon și, înainte de a muri, începuse să adulmece în preajma ei și a lui Jaime. Eddard Stark preluase întocmai rolul lui Arryn și, din cauză că se vârâse în treburile ei, fusese nevoită să scape de Robert mai devreme decât ar fi vrut, înainte să se poată ocupa de frații lui infecți. Tyrion o vânduse pe Myrcella dornishenilor, îl făcuse ostatic pe unul dintre fiii ei și îl ucisese pe celălalt. Iar când Lordul Tywin se întorsese la Debarcaderul Regelui...

Următoarea Mână își va ști locul, își promise Cersei. Va trebui să fie Ser Kevan. Unchiul ei era neobosit, prudent, de nădejde, obedient. Se putea bizui pe el, la fel ca tatăl ei. *Mâna nu se ceartă cu capul.* Trebuia să domnească peste un regat, dar avea nevoie de oameni noi care s-o ajute să-l stăpânească. Pycelle era un boșorog lingușitor, Jaime își pierduse curajul odată

cu mâna sabiei, iar Mace Tyrell și bunii săi amici Redwyne și Rowan nu erau demni de încredere. După cum îi cunoștea, era posibil să fi avut un rol în toate cele întâmplate. Lordul Tyrell trebuie că știa că nu va domni niciodată peste Cele Șapte Regate atât timp cât trăia Tywin Lannister.

Cu el va trebui să fiu prudentă. Orașul era plin de oamenii lui, reușise chiar să-și vâre unul dintre fii în Garda Regală și avea de gând să-și vâre fiica în patul lui Tommen. Încă o înfuria gândul că tatăl ei își dăduse consimțământul ca Tommen să se însoare cu Margaery Tyrell. *Fata are de două ori vârsta lui și e de două ori văduvă.* Mace Tyrell susținea că fiica lui era încă virgină, dar Cersei avea îndoieli. Joffrey fusese ucis înainte să apuce să se culce cu ea, dar prima oară fusese măritată cu Renly... *un bărbat poate prefera să guste dintr-un vin cu mirodenii, dar dacă-i pui o halbă de bere în față, o va da pe gât cât ai clipi.* Trebuia să-i poruncească Lordului Varys să afle ce putea.

Gândul o făcu să încremenească. Uitase de Varys. *Ar trebui să fie de față. El e mereu de față.* Ori de câte ori se întâmpla ceva important în Fortăreața Roșie, eunucul își făcea apariția din senin. *Jaime e aici, și unchiul Kevan, Pycelle a venit și a plecat, dar Varys nu.* Un deget rece îi atinse șira spinării. *A fost complice. Probabil se temea că tata avea de gând să-i ia capul, așa că a lovit primul.*

Lordului Tywin nu-i plăcuse niciodată maestrul șoptitorilor, cu zâmbetul lui afectat. Iar dacă era cineva care cunoștea secretele Fortăreței Roșii, acesta

era cu siguranță maestrul șoptitorilor. *Probabil că a făcut cauză comună cu Lordul Stannis. Au fost împreună în consiliul lui Robert, în definitiv...*

Cersei se îndreptă cu pași mari spre ușa dormitorului, către Ser Meryn Trant.

– Trant, adu-mi-l pe Lordul Varys. Scâncind și zvârcolindu-se, dacă e nevoie, dar teafăr.

– Cum poruncește Înălțimea Ta.

Dar de îndată ce un străjer al Gărzii Regale se îndepărtă, un altul se întoarse. Ser Boros Blount era roșu la față și sufla greu, după ce urcase în goană scările.

– Dispărut, gâfâi el, când o văzu pe regină. Se prăbuși pe un genunchi. Piticul... celula e deschisă, Înălțimea Ta... nici urmă de el, nicăieri...

Visul era adevărat.

– Am dat poruncă, spuse ea. Trebuia să fie ținut sub pază, zi și noapte...

Pieptul lui Blount sălta.

– Unul dintre temniceri a dispărut și el. Rugen îl chema. Pe alți doi i-am găsit dormind.

Îi venea să urle, dar se stăpâni.

– Sper că nu i-ai trezit, Ser Boros. Lasă-i să doarmă.

– Să doarmă? Își ridică privirea, cu gura căscată, nedumerit. Da, Înălțimea Ta. Cât să-i las...

– Pe vecie. Vezi să doarmă pe vecie, ser. N-am să tolerez străjeri care dorm în post. *E în ziduri. L-a ucis pe tata, așa cum a ucis-o pe mama, așa cum l-a ucis pe Joff.* Regina știa că piticul va veni s-o omoare și pe ea, întocmai cum îi prezisese bătrâna, în cortul acela întunecat. *I-am râs în față, dar ea avea puteri. Mi-am văzut*

viitorul într-o picătură de sânge. Soarta. Simțea că picioarele i se scurg, ca apa. Ser Boros încercă s-o apuce de braț, dar regina se feri de atingerea lui. Din câte știa, putea fi una dintre uneltele lui Tyrion.

– Piei din calea mea, spuse ea. *Piei!* Se clătină, căutând să-și recapete echilibrul.

– Înălțimea Ta, spuse Blount. Să-ți aduc o cană cu apă?

De sânge am nevoie, nu de apă. De sângele lui Tyrion, de sângele fratelui meu netrebnic. Torțele se învârteau în jurul ei. Cersei închise ochii și-l văzu pe pitic rânjindu-i. *Nu,* gândi ea, *nu. Aproape scăpasem de tine.* Dar degetele piticului se închiseră în jurul gâtului ei și Cersei simțea cum încep să se strângă.

BRIENNE

– Caut o fată de treisprezece ani, îi spuse jupânesei cărunte de lângă fântâna satului. O fecioară de viţă nobilă şi foarte frumoasă, cu ochi albaştri şi păr arămiu. S-ar putea să călătorească împreună cu un cavaler trupeş de patruzeci de ani, sau poate cu un bufon. Ai văzut-o?

– Nu, din câte-mi amintesc, răspunse femeia, lovindu-se cu degetele peste frunte. Dar o să casc ochii, asta am să fac.

Fierarul n-o văzuse nici el, nici septonul din templul satului, nici porcarul cu porcii lui, nici fata care scotea ceapă din grădină şi nici vreunul dintre localnicii pe care Fecioara din Tarth îi găsi printre bordeiele de chirpici din Rosby. Dar nu se dădea bătută. Acesta este cel mai scurt drum către Duskendale, îşi zise Brienne. Dacă Sansa a venit pe-aici, cineva trebuie s-o fi văzut. La porţile castelului, adresă aceeaşi întrebare unor suliţaşi ale căror blazoane înfăţişau

trei „V"-uri roșii pe un fundal de hermină, însemnele Casei Rosby.

– Dacă e pe drumuri în vremurile astea, nu va mai fi fecioară pentru multă vreme, zise cel mai vârstnic dintre cei doi sulițași. Cel mai tânăr voia să știe dacă fata avea părul arămiu și între picioare.

N-am să găsesc aici niciun ajutor. Încălecând, Brienne zări în capul satului un băiat uscățiv, cocoțat pe un cal bălțat. *Cu el n-am vorbit,* gândi ea, însă băiatul dispăru în spatele septului înainte să apuce să-l chestioneze. Nu se osteni să alerge după el. Probabil că nu știa mai multe decât ceilalți. Rosby nu era altceva decât un sat lângă drum, întins ca-n palmă; Sansa n-ar fi avut niciun motiv să zăbovească aici. Întorcându-se la drum, Brienne porni spre nord-est, pe lângă livezi de meri și câmpuri de ovăz și în curând lăsă castelul și satul departe în urmă. Își spuse că avea să-și găsească fugara la Duskendale. *Dacă nu cumva a luat-o în altă direcție.* „Am s-o găsesc și am s-o apăr", îi promisese Brienne lui Jaime, la Debarcaderul Regelui. „De dragul mamei sale. Și al tău." Nobile cuvinte, dar de vorbit era ușor. Mai greu era cu faptele. Zăbovise prea mult în oraș și aflase prea puțin. *Ar fi trebuit să pornesc la drum mai repede... dar încotro?* Sansa Stark dispăruse în noaptea morții Regelui Joffrey și, dacă de atunci cineva o văzuse sau dacă avea vreo idee încotro s-ar fi putut îndrepta, acel cineva păstra tăcerea. *Față de mine, cel puțin.*

Brienne credea că fata părăsise orașul. Dacă s-ar fi aflat încă la Debarcaderul Regelui, mantiile aurii

ar fi dat de ea. Trebuie să se fi dus altundeva... dar *altundeva* e un loc mare. *Dacă aș fi o tânără fecioară, singură și speriată, în pericol de moarte, ce-aș face?* se întrebase. *Unde m-aș duce?* Pentru ea, răspunsul veni ușor. S-ar întoarce la Tarth, la tatăl ei. Însă tatăl Sansei fusese decapitat sub ochii ei. Nobila ei mamă era moartă și ea, ucisă la Gemeni, iar Winterfellul, marea fortăreață a Casei Stark, fusese prădat și pârjolit și oamenii lui uciși. *Nu are o casă către care să alerge, nici tată, nici mamă, nici frați.* Ar putea la fel de bine să fie în următorul oraș sau pe o corabie către Asshai.

Chiar dacă Sansa Stark ar fi vrut să se ducă acasă, cum ar fi putut ajunge acolo? Drumul regelui nu era sigur, până și un copil ar ști asta. Oamenii de Fier ocupaseră Moat Cailin, de-a curmezișul Gâtului, iar la Gemeni se aflau Freyii, care îi omorâseră pe fratele Sansei și pe nobila ei mamă. Fata ar fi putut pleca pe mare dacă ar fi avut bani, dar portul de la Debarcaderul Regelui era și acum o ruină, iar râul, un hățiș de cheiuri sfărâmate și galere arse și scufundate. Brienne întrebase de-a lungul docurilor, dar nimeni nu-și amintea ca vreo corabie să fi plecat de la Debarcaderul Regelui în noaptea morții Regelui Joffrey. Un bărbat îi spuse că la mal erau ancorate câteva corăbii de negoț care descărcau mărfurile cu barca, dar și mai multe se întindeau pe coastă, până la Duskendale, unde portul era mai animat ca oricând.

Iapa Briennei era arătoasă și pășea țanțoșă. Erau mai mulți călători decât s-ar fi așteptat. Frați cerșetori treceau de-a valma, cu strâchinile atârnate la gât

pe bucăți de sfoară. Un tânăr septon trecu la galop pe lângă ea, pe un buiestraș de soi, ca al unui lord, iar mai târziu întâlni un grup de surori tăcute care clătinară din cap când Brienne le adresă aceeași întrebare. La sud, trecu greoi o caravană de care cu boi, pline de grâne și de saci cu lână, iar mai târziu trecu pe lângă un porcar cu porcii lui și o femeie bătrână într-o lectică trasă de cai, cu o escortă de gărzi călare. Brienne îi întreba pe toți dacă văzuseră o fată de viță nobilă, de treisprezece ani, cu ochi albaștri și părul arămiu. Nimeni n-o văzuse. Întrebă și despre drumul pe care-l avea de străbătut.

– De-aici și până la Duskendale drumul e destul de sigur, îi spuse un bărbat, dar după Duskendale, în păduri e plin de proscriși și rătăciți.

Doar pinii și sequoia mai aveau frunzișul verde, foioasele își îmbrăcaseră mantiile de aur și purpură sau se dezbrăcau, întinzându-și crengile brune și golașe către cer. Fiecare pală de vânt ridica vârtejuri de frunze moarte peste drumul brăzdat de făgașe. Foșneau, alergând pe lângă copitele vânjoasei iepe murge pe care i-o dăduse Jaime Lannister. *Mai ușor găsești o frunză în vânt decât o fată pierdută în Westeros.* Se pomeni întrebându-se dacă Jaime îi dăduse misiunea aceasta ca un fel de glumă crudă. Poate că Sansa Stark era moartă, decapitată pentru rolul jucat în moartea Regelui Joffrey, îngropată în vreun mormânt fără nume. Cum să ascunzi mai bine uciderea ei decât trimițând o fătucă mare și proastă din Tarth s-o găsească?

Jaime n-ar face asta. A fost sincer. Mi-a dat sabia și a botezat-o Devotata. Oricum, nu conta. Îi promisese Catelynei că îi va aduce fiicele înapoi și nicio promisiune nu era mai solemnă decât una făcută în fața celor morți. Jaime susținea că fata mai mică era moartă de mult; Arya pe care Lannisterii o trimiseseră la nord să se mărite cu bastardul lui Roose Bolton era o impostoare. Astfel, mai rămânea doar Sansa. Brienne trebuia s-o găsească.

Când se lăsă seara, Brienne văzu un foc arzând în preajma unui pârâu. Lângă el, doi bărbați frigeau pește, cu armele și armurile așezate grămadă sub un copac. Unul era bătrân și altul întru câtva mai tânăr, dar departe de a fi în floarea vârstei. Cel mai tânăr se ridică s-o întâmpine. Avea un burduhan pe care se întindeau șnururile vestei sale din piele pătată de căprioară. O barbă lățoasă, neîngrijită, de culoarea aurului vechi îi acoperea obrajii și bărbia.

– Avem destul păstrăv pentru trei, ser, strigă el.

Nu era prima oară când Brienne era confundată cu un bărbat. Își dădu la o parte coiful, lăsându-și părul să se reverse liber. Era galben, de culoarea paielor murdare și aproape la fel de sfărâmicios. Lung și firav, îi flutura pe umeri.

– Îți mulțumesc, ser.

Cavalerul rătăcitor o privi printre gene atât de atent încât Brienne își dădu seama că era, cu siguranță, miop.

– Doamnă, nu-i așa? Înarmată și îmbrăcată în armură. Illy, o, zei, uită-te către el!

– Și eu am luat-o drept cavaler, spuse mai vârstnicul cavaler, întorcând păstrăvul.

Dacă ar fi fost bărbat, despre Brienne s-ar fi spus că e mare. Pentru o femeie era imensă. *Monstruoasă* era cuvântul pe care îl auzise toată viața. Era lată în umeri și încă și mai lată în șolduri. Avea picioare lungi și brațe groase. Pieptul îi era mai mult mușchi decât sâni. Avea mâini mari, tălpi enorme. Și, în plus, era urâtă, cu o față pistruiată, cabalină, și dinți care păreau aproape la fel de mari ca gura. Nu avea nevoie să i se amintească nimic din toate acestea.

– Domnilor, întrebă ea, ați văzut pe drum o fecioară de treisprezece ani? Are ochi albaștri și păr arămiu și s-ar putea să fie însoțită de un bărbat corpolent, roșu la față, de patruzeci de ani.

Miopul cavaler rătăcitor se scărpină în cap.

– Nu-mi amintesc o asemenea fată. Ce fel de păr e cel arămiu?

– Brun-roșcat, explică bărbatul mai vârstnic. Nu, n-am văzut-o.

– N-am văzut-o, domniță, îi zise bărbatul mai tânăr. Hai, descalecă, peștele e aproape gata. Ești înfometată?

Era, cum să nu, dar era și precaută. Cavalerii rătăcitori aveau o reputație proastă. „Un cavaler rătăcitor și un cavaler hoț sunt două fețe ale aceleiași săbii", așa se spunea. *Ăștia doi nu par prea periculoși.*

– Aș putea ști cum vă numiți, domnilor?

– Eu am onoarea să fiu Ser Creighton Longbough, despre care cântă cântăreții, se prezentă cel pântecos.

Poate vei fi auzit de faptele mele de la Apa Neagră. Tovarășul meu e Ser Illifer Lefterul.

Dacă exista vreun cântec despre Creighton Longbough, nu era unul de care Brienne să fi auzit. Numele lor nu însemnau pentru ea mai mult decât însemnele lor. Scutul verde al lui Ser Creighton înfățișa doar o căpetenie brună și o scobitură adâncă făcută de vreun topor de război. Ser Illifer purta o giruetă în auriu și culorile herminei, deși întreaga lui înfățișare sugera că nu cunoscuse niciodată altceva decât aurul și hermina vopsite. Avea pe puțin șaizeci de ani și o față ascuțită și îngustă sub gluga unei pelerine din pânză aspră. Purta haine de zale, dar fierul era acoperit de pete de rugină, ca niște pistrui. Brienne era cu un cap mai înaltă decât amândoi, avea un cal mai bun și era mai bine înarmată. *Dacă mă tem de unii de teapa lor, aș putea la fel de bine să-mi schimb sabia lungă pe o pereche de ace de tricotat.*

– Vă mulțumesc, bunii mei domni, spuse ea. Voi gusta bucuroasă din păstrăvul vostru. Brienne sălta jos, își deșeuă iapa și o adăpă înainte s-o priponească la păscut. Își așeză armele, scutul și desagile de șa la rădăcina unui ulm. Până când isprăvi, păstrăvul era gata rumenit. Ser Creighton îi aduse un pește, iar ea se așeză pe pământ, cu picioarele încrucișate, să mănânce.

– Mergem la Duskendale, domniță, îi spuse Longbough, rupându-și bucata de păstrăv cu degetele. Ai face bine să vii cu noi. Drumurile sunt primejdioase.

Brienne ar fi putut să le spună mai multe despre primejdiile drumurilor decât ar fi vrut să știe.

– Mulțumesc, ser, dar n-am deloc nevoie de protecția voastră.

– Insist. Un adevărat cavaler trebuie să apere sexul slab.

Brienne mângâie mânerul sabiei.

– Asta mă va apăra, ser.

– O sabie nu e mai bună decât cel care o mânuiește.

– O mânuiesc destul de bine, ser.

– Cum poftești. N-ar fi politicos să contrazic o femeie. Te vom conduce la Duskendale. Trei împreună ar putea avea un drum mai lipsit de griji decât unul singur.

Am fost trei când am pornit de la Riverrun, dar Jaime și-a pierdut mâna, iar Cleos Frey viața.

– Caii voștri n-ar putea ține pasul cu iapa mea.

Juganul brun al lui Ser Creighton era un animal bătrân și cocârjat, cu ochi urduroși, iar calul lui Ser Illifer era costeliv și părea lihnit de foame.

– Mârțoaga mea m-a slujit destul de bine la Apa Neagră. Am făcut mare măcel acolo și m-am ales cu o duzină de trofee, insistă Ser Creighton. Ai auzit de Ser Herbert Bolling? Acum nu vei mai avea ocazia să-l întâlnești. L-am omorât pe loc. Când săbiile se ciocnesc, nu-l vei găsi niciodată pe Ser Creighton Longbough la coada armatei.

Camaradul lui râse înfundat.

– Creigh, las-o baltă. Una ca ea nu are nevoie de unii ca noi.

– Una ca mine? Brienne nu era sigură ce voia să spună.

Ser Illifer îndreptă un deget osos către scutul ei. Deşi vopseaua era crăpată şi cojită, blazonul pe care îl purta înfăţişa limpede un liliac negru pe un fond împărţit transversal, argintiu şi auriu.

– Porţi scutul unui mincinos, la care nu ai niciun drept. Stră-străbunicul meu a contribuit la uciderea ultimului Lothston. Nimeni n-a îndrăznit de atunci să etaleze liliacul ăla negru ca faptele celor care l-au purtat.

Scutul era cel pe care Jaime îl luase din armurăria de la Harrenhal. Brienne îl găsise în grajduri, împreună cu iapa şi multe altele: şa şi căpăstru, cămaşă de zale şi coif mare cu vizieră, pungi cu aur şi argint şi un pergament mai valoros decât toate celelalte.

– Mi-am pierdut scutul, explică ea.

– Un cavaler adevărat e singurul scut de care are nevoie o fecioară, declară Ser Creighton cu încăpăţânare.

Ser Illifer nu-i acordă nicio atenţie.

– Un om desculţ îşi caută o cizmă, unul înfrigurat, o mantie? Dar cine ar vrea să se acopere de ruşine? Lordul Lucas, Codoşul, a purtat liliacul ăla, şi fiul său, Manfryd zis Gluga Neagră. De ce să porţi asemenea însemne, mă întreb, dacă nu cumva propriul tău păcat e încă şi mai murdar... şi mai *proaspăt?* Scoase pumnalul din teacă, o armă urâtă, din fier de duzină. O femeie monstruos de mare şi monstruos de vânjoasă, care îşi ascunde propriile însemne. Creigh, priveşte-o pe Fecioara din Tarth, cea care a spintecat beregata regală a lui Renly.

– Asta-i o minciună.

Renly Baratheon fusese pentru ea mai mult decât un rege. Îl iubise din prima zi când venise la Tarth, în peregrinarea lui tacticoasă menită să-i marcheze trecerea la maturitate. Tatăl ei îl întâmpinase cu un ospăț și îi poruncise Briennei să fie de față, altfel s-ar fi ascuns în camera ei, ca un animal rănit. Avea pe-atunci vârsta Sansei și se temea mai mult de zâmbetele zeflemitoare decât de săbii.

– Vor ști despre trandafir, i-a spus Lordului Selwyn, vor râde de mine. Dar Luceafărul de Seară nu s-a lăsat înduplecat.

Iar Renly Baratheon o tratase cu toată curtoazia, ca și cum ar fi fost o fecioară în toată legea, și frumoasă pe deasupra. Chiar dansase cu ea și, în brațele lui, se simțise grațioasă și picioarele îi plutiseră pe ringul de dans. Mai târziu, urmând exemplul lui Renly, o invitaseră și alții. Din ziua aceea, nu își mai dorise altceva decât să fie aproape de Lordul Renly, să-l slujească și să-l apere. Dar, în cele din urmă, dăduse greș. *Renly a murit în brațele mele, dar nu eu l-am omorât,* gândi ea, însă acești cavaleri rătăcitori n-aveau cum să înțeleagă.

– Mi-aș fi dat viața pentru Regele Renly și aș fi murit fericită, spuse ea. Nu i-am făcut niciun rău. Jur pe sabia mea.

– Doar un cavaler jură pe sabia lui, remarcă Ser Creighton.

– Jură pe Cei Șapte, o îndemnă Ser Illifer Lefterul.

– Pe Cei Șapte, atunci. Nu i-am făcut niciun rău Regelui Renly. Jur pe Mama. Să n-am parte de îndurarea

ei dacă mint. Jur pe Tatăl și cer să mă judece drept. Jur pe Fecioară, pe Babă, pe Fierar și pe Războinic. Și jur pe Străin, fie ca el să mă ia acum, dacă mint.

– Știe să jure, pentru o fată, recunoscu Ser Creighton.

– Mda. Ser Illifer Lefterul ridică din umeri. Ei, bine, dacă a mințit, zeii se vor ocupa de ea. Își strecură înapoi pumnalul în teacă. Prima gardă e a ta.

În timp ce cavalerii rătăcitori dormeau, Brienne se plimbă fără odihnă împrejurul locului de popas, ascultând trosnetul focului. *Ar trebui să-mi văd de drum, cât mai pot.* Nu-i cunoștea pe acești oameni, dar nu se îndura să-i lase fără apărare. Chiar și în miez de noapte, pe drum treceau călăreți și în pădure se auzeau zgomote care ar fi putut sau nu să fie bufnițe sau vulpi în căutare de pradă. Așadar, Brienne se plimbă de colo-colo, gata în orice clipă să tragă sabia din teacă.

Una peste alta, veghea ei fu ușoară. Abia *apoi* veni greul, când Ser Illifer se trezi și spuse că o înlocuiește. Brienne întinse o pătură pe pământ și se cuibări, închizând ochii. *Nu voi dormi,* își spuse, cu toate că o dureau toate oasele. Nu-i venise niciodată ușor să doarmă în prezența bărbaților. Chiar și în taberele Lordului Renly, riscul de a fi siluită o pândise mereu. Era o lecție pe care o învățase la umbra zidurilor Highgardenului și, din nou, când ea și Jaime căzuseră în mâinile Bravilor Camarazi.

Răcoarea pământului se strecură prin păturile Briennei, pătrunzându-i, umedă, până în oase. În scurt timp, fiecare mușchi îi era încordat și amorțit, de la maxilar până în vârful picioarelor. Se întreba dacă

și Sansei Stark îi era frig, oriunde s-ar afla. Lady Catelyn spusese că Sansa era o făptură delicată, căreia îi plăceau prăjiturile cu lămâie, rochiile de mătase și cântecele despre cavaleri, însă fata își văzuse tatăl decapitat și, după aceea, fusese obligată să se mărite cu unul dintre ucigașii lui. Dacă numai jumătate din povești erau adevărate, piticul era cel mai crud dintre toți Lannisterii. *Dacă într-adevăr ea l-a otrăvit pe Regele Joffrey, cu siguranță Pezevenghiul i-a forțat mâna. Era singură, fără prieteni la curtea aceea.* La Debarcaderul Regelui, Brienne o găsise pe o anume Brella, care fusese una dintre slujnicele Sansei. Femeia îi spusese că între Sansa și pitic relațiile fuseseră mai degrabă reci. Poate că fugea și de el, așa cum fugea de crima împotriva lui Joffrey.

Orice vis va fi visat Brienne se risipi când zorile o deșteptară. Picioarele îi erau înțepenite, ca lemnul, din pricina pământului rece, dar nimeni nu se atinsese de ea și toate lucrurile îi rămăseseră intacte. Cavalerii rătăcitori erau sculați și-și vedeau de treburi. Ser Illifer tăia o veveriță pentru micul dejun, în vreme ce Ser Creighton stătea cu fața la un copac, urinând pe îndelete. *Cavaleri rătăcitori,* gândi ea, *bătrâni, rotofei și de prisos, însă oameni de treabă.* Se bucura să afle că mai existau oameni cumsecade pe lume.

Mâncară veveriță friptă și terci de ghindă și mărături, în timp ce Ser Creighton o desfătă cu isprăvile lui de la Apa Neagră, unde omorâse o duzină de cavaleri de temut de care Brienne nu mai auzise până atunci.

– O, a fost o bătălie pe cinste, spuse el, o încăierare strașnică și sângeroasă. Mărturisi că și Ser Illifer luptase vitejește în bătălie, dar Illifer însuși nu povesti prea multe.

Când veni vremea să pornească din nou la drum, cavalerii o flancară, ca niște străjeri ce apărau o mare doamnă... deși doamna aceasta era mai vânjoasă decât cei doi protectori ai săi și mai bine înarmată.

– A trecut cineva pe lângă noi, cât timp ați stat voi de veghe? îi întrebă Brienne.

– Cum ar fi o fată de treisprezece ani, cu părul arămiu? făcu Ser Illifer Lefterul. Nu, domniță, nu. Nimeni.

– Eu am avut câțiva, interveni Ser Creighton. Un argat pe un cal bălțat și, o oră mai târziu, câțiva bărbați pe jos, cu toiege și coase. Ne-au zărit focul și s-au oprit să se uite lung la caii noștri, dar le-am arătat o scânteie din sabia mea și le-am spus să-și vadă de drum. Băieți răi, după cum arătau, și disperați, dar nu atât de disperați încât să se joace cu Ser Creighton Longbough.

Nu, gândi Brienne, *nu într-atât de disperați.* Se întoarse ca să-și ascundă zâmbetul. Din fericire, Ser Creighton era prea pătruns de povestea epopeicei sale bătălii cu Cavalerul Găinii Roșii ca să remarce veselia fetei. Îi plăcea să aibă tovarăși de drum, chiar și ca aceștia doi.

Pe la prânz, Brienne auzi un cântec străbătând printre copacii bruni, golași.

– Ce se aude? întrebă Ser Creighton.

– Glasuri, ridicate în rugăciune. Brienne cunoștea cântarea. *Cer Războinicului să-i protejeze, și Babei să le lumineze calea.*

Ser Illifer Lefterul își scoase sabia bătătorită și își struni calul, așteptându-i.

– Sunt pe-aproape.

Cântecul umplu pădurile ca un tunet pios. Și, dintr-odată, izvorul sunetului se ivi pe drum, în fața lor. Un grup de frați cerșetori venea în frunte, bărbați bărboși, zburliți, în haine aspre, unii desculți, alții în sandale. În urma lor mărșăluiau vreo șaizeci de bărbați, femei și copii jerpeliți, o scroafă pătată și câteva oi. Mulți dintre bărbați aveau securi și încă și mai mulți bâte butucănoase de lemn și ciomege. În mijlocul lor se rostogolea un car cu două roți din lemn gri, crăpat, înțesat de cranii și bucăți de oase rupte. Când dădură cu ochii de cavalerii rătăcitori, frații cerșetori se opriră și cântecul se stinse.

– Buni cavaleri, grăi unul, Mama vă iubește.

– Și pe tine, frate, spuse Illifer. Cine sunteți?

– Oameni sărmani, zise un bărbat vânjos, cu o secure. În ciuda răcorii tomnatice a pădurii, nu purta cămașă, iar pe piept avea incrustată o stea cu șapte colțuri. Războinicii andali își gravaseră asemenea stele în carne când trecuseră pentru prima oară marea îngustă, ca să cotropească regatele Primilor Oameni.

– Mergem către oraș, zise o femeie înaltă din urma carului, să ducem aceste oseminte sfinte la Baelor cel Binecuvântat și să căutăm sprijin și protecție din partea regelui.

– Veniți cu noi, prieteni, îi îndemnă un bărbat mic și slab, într-o robă zdrențuită de septon, care purta la gât un cristal atârnat de o sfoară. Westerosul are nevoie de fiecare sabie.

– Aveam de gând să mergem la Duskendale, afirmă Ser Creighton, dar poate că v-am putea conduce la Debarcaderul Regelui.

– Dacă aveți bani să ne plătiți pentru escortă, adăugă Ser Illifer, care părea pe cât de lefter pe atât de pragmatic.

– Vrăbiile n-au nevoie de aur, spuse septonul.

Ser Creighton era descumpănit.

– Vrăbii?

– Vrabia este cea mai umilă și cea mai obișnuită dintre păsări, așa cum noi suntem cei mai umili și cei mai obișnuiți dintre oameni.

Septonul avea o față suptă și ascuțită și o barbă scurtă, sură, castanie cu fire albe. Părul său rar era pieptănat pe spate și legat la ceafă, iar picioarele îi erau desculțe și negre, noduroase și tari ca niște rădăcini de copac.

– Acestea sunt oasele unor oameni sfinți, uciși pentru credința lor. I-au slujit pe Cei Șapte, chiar și în moarte. Unii au murit de foame, alții au fost torturați. Templele au fost jefuite, fecioarele și mamele siluite de păgâni și închinători la demoni. Până și surorile tăcute au fost necinstite. Mama noastră din Ceruri plânge de durere. E timpul ca toți cavalerii unși să se lepede de stăpânii lor lumești și să se pună în

slujba Tatăl nostru Sfânt. Veniți cu noi către oraș, dacă-i iubiți pe Cei Șapte.

– Eu îi iubesc, nu zic ba, spuse Illifer, dar trebuie să și mănânc.

– La fel ca toți copiii Mamei.

– Avem drum la Duskendale, insistă Ser Illifer.

Unul dintre frații cerșetori scuipă și o femeie gemu.

– Sunteți falși cavaleri, spuse bărbatul voinic cu steaua gravată pe piept. Alți câțiva își agitară toiegele.

Septonul desculț îi potoli cu un cuvânt:

– Nu judecați, căci judecata aparține Tatălui. Lăsați-i să treacă în pace. Sunt și ei niște biete ființe omenești, pierdute pe acest pământ.

Brienne își îndemnă iapa să se apropie.

– Și sora mea e pierdută. O fată de treisprezece ani, cu părul arămiu, plăcută la vedere.

– Toți copiii Mamei sunt plăcuți la vedere. Fie ca Fecioara să vegheze asupra acestei biete copile... și asupra ta, aș zice. Septonul ridică pe umăr una dintre oițile carului și începu să tragă. Frații cerșetori își reluară cântecul. Brienne și cavalerii rătăcitori rămaseră în șa, până când procesiunea trecu agale pe lângă ei, pe drumul brăzdat de făgașe către Rosby. Sunetul incantației lor se pierdu încet, apoi muri.

Ser Creighton ridică o bucă de pe șa și se scărpină.

– Ce fel de om ar ucide un septon sfânt?

Brienne știa ce fel de om. Își amintea că, lângă Iazul Fecioarelor, Bravii Camarazi legaseră un septon de călcâie de creanga unui copac și îi folosiseră trupul

ca țintă de tras cu arcul. Se întreba dacă oasele lui erau stivuite în căruță, împreună cu toate celelalte.

– Trebuie să fii nebun ca să siluiești o soră tăcută, spunea Ser Creighton. Și să pui mâna pe ea... se spune că sunt soțiile Străinului și că părțile lor femeiești sunt reci și ude ca gheața. Aruncă o privire către Brienne: Oh... scuze.

Brienne își zori iapa către Duskendale. După o clipă, Ser Illifer se luă după ea, iar Ser Creighton îi urmă.

Trei ore mai târziu, dădură peste un alt grup care își croia drum către Duskendale, un negustor și slujitorii lui, însoțiți de un alt cavaler rătăcitor. Negustorul călărea o iapă sură, în timp ce slujitorii lui trăgeau pe rând căruța. Patru se munceau în făgașe, în timp ce alți doi mergeau lângă roți, dar când auziră tropot de cai, se grupară în jurul căruței, cu ciomege de frasin în mâini. Negustorul avea o arbaletă, cavalerul o sabie.

– Mă veți ierta dacă sunt suspicios, strigă negustorul, dar vremurile sunt tulburi și îl am doar pe bunul Ser Shadrich să mă apere. Cine sunteți?

– Păi, zise Ser Creighton ofensat, eu sunt renumitul Ser Creighton Longbough, proaspăt întors din bătălia de la Apa Neagră, iar acesta este tovarășul meu, Illifer Lefterul.

– Nu vrem să vă facem niciun rău, spuse Brienne.

Negustorul o cântări șovăitor din priviri.

– Domniță, ar trebui să fii acasă, la adăpost. De ce ești îmbrăcată atât de nefiresc?

– Îmi caut sora. Nu îndrăznea să pomenească numele Sansei, care era acuzată de regicid. E o fecioară de viță nobilă și foarte frumoasă, cu ochi albaștri și păr arămiu. Poate că ați văzut-o cu un cavaler trupeș de patruzeci de ani sau cu un bufon bețiv.

– Drumurile sunt pline de bețivi și fecioare zdruncinate. Cât despre cavaleri trupeși, e greu pentru orice om cinstit să-și păstreze pântecele rotund când atât de mulți n-au ce mânca... deși Ser Creighton al tău n-a flămânzit, s-ar părea.

– Am oase mari, zise apăsat Ser Creighton. Vrei să călătorim împreună o vreme? Nu mă îndoiesc de vitejia lui Ser Shadrich, dar pare mărunțel, iar trei săbii sunt mai multe decât una.

Patru săbii, gândi Brienne, dar își mușcă limba.

Negustorul se uită către escorta lui.

– Ce spui, ser?

– O, n-ai de ce să te temi de ăștia trei. Ser Shadrich era un bărbat prevăzător, cu căutătură de vulpe, nas ascuțit și o claie de păr portocaliu, călare pe un roib mic și sprinten. Deși nu putea să aibă mai mult de un metru șaizeci, avea un comportament fudul. Ăsta e bătrân, celălalt gras, iar cel voinic e femeie. Lasă-i să vină.

– Cum spui. Negustorul coborî arbaleta.

Când își continuară drumul, cavalerul tocmit rămase în urmă și o privi pe Brienne de sus până jos, de parcă ar fi fost o pulpă bună de șuncă în saramură.

– Ești zdravănă, fătucă, aș zice. Zeflemeaua lui Ser Jaime o rănise adânc, vorbele piticului abia o atingeau.

– Uriașă, în comparație cu unii.

Bărbatul râse.

– Sunt destul de mare acolo unde contează, fătucă.

– Negustorul ți-a zis Shadrich.

– Ser Shadrich de Viroaga Umbroasă. Unii îmi zic Șoarecele Smintit. Își întoarse scutul și-i arătă blazonul, un șoarece mare și alb, cu ochi roșii, fioroși, pe un fond cu romburi maro și albastru. Maroul reprezintă pământurile pe care le-am cutreierat, albastrul râurile pe care le-am traversat. Șoarecele sunt eu.

– Și ești smintit?

– O, da. Un șoarece obișnuit fuge de sânge și război. Șoarecele Smintit le caută.

– S-ar părea că arareori le găsește.

– Găsesc destule. E-adevărat, nu sunt un cavaler al turnirurilor, îmi păstrez vitejia pentru câmpul de luptă, femeie.

Femeie era un termen oarecum mai bun decât *fătucă*, presupunea.

– Tu și bunul Ser Creighton aveți multe în comun, atunci.

Ser Shadrich râse.

– O, mă îndoiesc, dar s-ar putea ca tu și cu mine să căutăm același lucru. O surioară pierdută. Cu ochi albaștri și păr arămiu? Bărbatul râse din nou. Nu ești singurul vânător din pădure. Și eu o caut pe Sansa Stark.

Brienne rămase cu chipul împietrit, ca o mască, încercând să-și ascundă spaima.

– Cine e această Sansa Stark și de ce o cauți?

– Din dragoste, de ce altceva?

Brienne încreți fruntea.

– Dragoste?

– Da, dragostea pentru aur. Spre deosebire de bunul Ser Creighton, eu chiar am luptat la Apa Neagră, dar de partea învinșilor. Răscumpărarea m-a ruinat. Știi cine e Varys, sper. Eunucul a oferit o pungă dolofană de bani pentru această fată de care tu n-ai auzit niciodată. Nu sunt un om lacom. Dacă vreo matahală de fată m-ar ajuta s-o găsesc pe această copilă năzdrăvană, aș împărți banii Păianjenului cu ea.

– Credeam că ești în slujba acestui negustor.

– Numai până la Duskendale. Hibald e pe cât de fricos pe atât de cărpănos. Și e *foarte* fricos. Ce zici, fătucă?

– Nu cunosc nicio Sansa Stark, insistă ea. Pe sora mea o caut, o fată de viță nobilă...

– ...cu ochi albaștri și păr arămiu, da. Și, mă rog, cine e cavalerul acesta care călătorește cu sora ta? Sau l-ai numit bufon? Ser Shadrich nu așteptă răspunsul, ceea ce era bine, căci Brienne nu avea niciunul. Un oarecare bufon a dispărut de la Debarcaderul Regelui în noaptea în care a murit Regele Joffrey, un bărbat voinic, cu nasul plin de vene sparte, un anume Ser Dontos cel Roșu, fost cavaler de Duskendale. Sper că sora ta și bufonul *ei* nu vor fi confundați cu fata Stark și Ser Dontos. Ar fi mare ghinion. Bărbatul dădu pinteni calului și o luă la trap.

Nici măcar Jaime nu o făcuse prea des să se simtă atât de neghioabă. *Nu ești singurul vânător din pădure.* Brella îi povestise cum îl văduvise Joffrey pe Ser

Dontos de blazonul de cavaler, cum se rugase Lady Sansa pentru viața lui. *A ajutat-o să fugă,* hotărâse Brienne, când auzise povestea. *Găsește-l pe Ser Dontos și o vei găsi pe Sansa.* Ar fi trebuit să știe că vor mai fi și alții care-și vor da seama. *Unii ar putea chiar să fie mai puțin agreabili decât Ser Shadrich.* Nu putea decât să spere că Ser Dontos o ascunsese bine. *Dar dacă e așa, cum s-o găsesc eu vreodată?*

Se gârbovi și călări mai departe, încruntată.

Se lăsa noaptea pe când grupul ajunse la un han, o clădire înaltă, de lemn, ridicată la bifurcația unui râu, peste un pod vechi de piatră. Așa se și numea hanul, îi spuse Ser Creighton, Podul Vechi de Piatră. Hangiul era un prieten de-al lui.

– Un bucătar bunicel, iar camerele n-au mai mulți purici ca altele, îi asigură el. Cine vrea un pat cald în noaptea asta?

– Noi nu, dacă nu cumva prietenul tău le dă de gratis, spuse Ser Illifer Lefterul. N-avem bani de camere.

– Pot plăti eu pentru toți trei.

Brienne nu ducea lipsă de bani. Jaime se îngrijise de asta. Găsise în desaga de șa o pungă plină cu cerbi de argint și steluțe de aramă și una mai mică, înțesată cu dragoni de aur, alături de un pergament care poruncea tuturor supușilor loiali ai regelui s-o sprijine pe cea care îl înfățișa, Brienne din Casa Tarth, care călătorea cu treburi pentru Înălțimea Sa. Era semnat, cu un scris copilăresc, de Tommen, Primul pe Numele Său, Rege al Andalilor, al Rhoynarului, al Primilor Oameni și Stăpân al Celor Șapte Regate.

Hibald era și el de părere să facă un popas și le ceru oamenilor lui să lase carul lângă grajduri. O lumină caldă, gălbuie, strălucea prin ochiurile în formă de diamant ale ferestrelor hanului, iar Brienne auzi nechezatul unui armăsar care adulmecase mirosul iepei sale. Își desfăcea șaua când pe ușa grajdului ieși un băiat și spuse:

– Lasă-mă să te ajut, ser.

– Nu sunt niciun *ser*, îi răspunse ea, dar poți să-mi iei iapa. Vezi să fie hrănită, țesălată și adăpată.

Băiatul roși:

– Să-mi fie cu iertare, domniță, credeam...

– Se întâmplă mereu. Brienne îi dădu căpăstrul și îi urmă pe ceilalți în han, cu desagile de șa peste umăr și pătura vârâtă sub un braț.

Podeaua de lemn a sălii comune era acoperită de rumeguș, iar aerul mirosea a fân, a hamei și a carne. Deasupra focului sfârâia o friptură, lăsată, pentru moment, în voia ei. Șase localnici ședeau la o masă, discutând, dar se întrerupseră când străinii își făcură intrarea. Brienne le simțea privirile. În ciuda zalelor, a mantiei și a pieptarului, se simțea dezbrăcată. Când un bărbat spuse: „Ia uite-acolo", Brienne știu că nu vorbea despre Ser Shadrich.

Hangiul apăru cu câte trei halbe în fiecare mână, împroșcând bere la fiecare pas.

– Ai camere, jupâne? îl întrebă negustorul.

– S-ar putea, răspunse hangiul, pentru cine are bani.

Ser Creighton Longbough se arătă ofensat.

– Naggle, așa întâmpini tu un vechi prieten? Sunt eu, Longbough.

– Ba bine că nu. Îmi datorezi șapte cerbi. Arată-mi niște arginți și-am să-ți arăt un pat. Hangiul așează halbele, una câte una, împroșcând în continuare bere pe masă.

– Am să plătesc eu o cameră pentru mine și una pentru cei doi tovarăși ai mei. Brienne făcu semn către Ser Creighton și Ser Illifer.

– Iau și eu o cameră, zise negustorul, pentru mine și bunul Ser Shadrich. Slujitorii mei vor dormi jos, în grajduri, dacă nu te superi.

Hangiul îi măsură din priviri.

– Ba mă supăr, dar poate c-am să-i las. O să vreți să cinați? Acolo, la frigare, e carne bună de capră.

– Eu, unul, am să judec singur cât e de bună, anunță Hibald. Oamenii mei se vor mulțumi cu pâine și unsoare.

Și astfel cinară. Brienne gustă și ea din friptura de capră, după ce-l urmă pe hangiu pe scări în sus, îi vârî câteva monede în palmă și își lăsă lucrurile în cea de-a doua cameră pe care acesta i-o arătă. Comandă carne și pentru Ser Creighton și Ser Illifer, de vreme ce și ei își împărțiseră păstrăvul cu ea. Cavalerii rătăcitori și septonul dădură pe gât și niște bere, ca să alunece carnea mai bine, dar Brienne bău o cană cu lapte de capră. Asculta discuțiile de la masă, sperând că, printr-o minune, va auzi ceva care s-o ajute s-o găsească pe Sansa.

– Veniți de la Debarcaderul Regelui, i se adresă lui Hibald unul dintre localnici. E adevărat că Regicidul a fost schilodit?

– Adevărat, răspunse Hibald. Și-a pierdut mâna dreaptă.

– Da, întări Ser Creighton, mâncată de un lup străvechi, după câte am auzit, unul dintre monștrii veniți din nord. Nimic bun nu vine vreodată dinspre nord. Până și zeii lor sunt ciudați.

– N-a fost niciun lup, se auzi Brienne spunând. Ser Jaime și-a pierdut mâna din cauza unui mercenar din Qohor.

– Nu-i ușor lucru să lupți cu mâna stângă, remarcă Șoarecele Smintit.

– Aș! exclamă Ser Creighton. Eu, unul, lupt la fel de bine cu ambele mâini.

– O, n-am nicio îndoială. Ser Shadrich ridică halba în cinstea lui.

Brienne își aminti lupta ei cu Jaime Lannister, în pădure. Abia reușise să-i țină sabia la distanță. *Era slăbit după temniță și legat cu lanțuri la încheieturi. Niciun cavaler din Cele Șapte Regate n-ar fi putut să-i țină piept dacă ar fi fost în putere, nestingherit de lanțuri.* Jaime făcuse multe lucruri mârșave, dar omul știa să lupte! Schilodirea lui fusese monstruos de crudă. Una era să ucizi un leu, alta să-i tai laba și să-l lași rănit și derutat.

Dintr-odată, simți că nu mai poate suporta nicio clipă larma din sala comună. Își murmură saluturile de noapte bună și se duse la culcare. Tavanul camerei ei era scund. Intrând cu o lumânare subțire în mână, Brienne trebuia să se aplece, dacă nu voia să-și spargă capul. Singurele obiecte erau patul mare, în care ar fi putut dormi șase oameni, și ciotul unei lumânări

de seu pe pervaz. O aprinse cu lumânarea ei, zăvorî ușa și atârnă centura sabiei de un stâlp al patului. Avea o teacă grosolană, din lemn îmbrăcat în piele maro, crăpată, și o sabie încă și mai urâtă. O cumpărase la Debarcaderul Regelui, ca să înlocuiască sabia pe care i-o furaseră Bravii Camarazi. *Sabia lui Renly.* Suferea și acum știind că o pierduse.

Dar mai avea o sabie lungă, ascunsă în pătură. Se așeză pe pat și o scoase la iveală. Aurul sclipi galben în lumina lumânării și rubinele mocniră roșii. Când scoase Devotata din teaca împodobită, i se tăie răsuflarea. Negre și roșii erau apele, adânci în oțel. *Oțel valyrian, făurit cu vrăji.* Era o sabie demnă de un erou. Când era mică, doica ei îi umpluse mintea cu povești despre vitejie, desfătând-o cu nobilele isprăvi ale lui Ser Galladon din Morne, ale lui Florian Nebunul, ale Prințului Aemon, ale Cavalerului Dragon și ale altor campioni. Fiecare purta o sabie renumită și, cu siguranță, locul Devotatei era în preajma lor, chiar dacă al ei nu.

– O vei apăra pe fiica lui Ned Stark cu propria lui sabie, o asigurase Jaime.

Îngenunchind între pat și perete, luă sabia în mâini și rosti o rugăciune mută către Babă, a cărei lampă de aur le arăta oamenilor calea în viață. *Călăuzește-mă,* se rugă ea, *luminează-mi calea, arată-mi drumul care duce la Sansa.* Dăduse greș cu Renly, dăduse greș cu Lady Catelyn. Nu avea voie să înșele și așteptările lui Jaime. *Mi-a încredințat sabia lui. Și mi-a încredințat onoarea lui.*

Mai apoi, se întinse pe pat cât de bine putu. Pe cât era de lat, pe atât era de scurt, astfel că Brienne se culcă de-a curmezișul. De jos, auzea zornăitul halbelor și glasuri răzbătând pe scări în sus. Puricii despre care pomenise Longbough își făcură apariția. Scărpinatul o ajută să rămână trează.

Îl auzi pe Hibald urcând scările și, ceva mai târziu, auzi și cavalerii.

– ...N-am știut niciodată cum îl cheamă, spunea Ser Creighton, trecând pe lângă camera ei, dar pe scut purta o găină sângerie, iar sabia lui picura sânge....

Glasul pieri și, undeva, sus, o ușă se deschise și se închise.

Lumânarea Briennei se stinse. Întunericul se lăsă peste Podul Vechi de Piatră și hanul deveni atât de liniștit încât putea auzi susurul râului. Abia atunci se ridică să-și adune lucrurile. Deschise ușurel ușa și ascultă, apoi coborî scările desculță. Afară, își încălță cizmele și alergă la grajduri ca să-și înșeueze iapa murgă, cerându-și iertare în gând de la Ser Creighton și Ser Illifer, în timp ce încăleca. Unul dintre slujitorii lui Hibald se trezi când trecu călare pe lângă el, dar nu făcu nicio mișcare s-o oprească. Copitele iepei răsunară pe podul vechi de piatră. Apoi copacii se închiseră în jurul ei, negri ca smoala, plini de fantasme și amintiri. *Vin după tine, Lady Sansa,* gândi ea, călărind prin întuneric. *Nu-ți fie teamă, nu-mi voi găsi odihna până când nu te voi găsi.*

SAMWELL

Sam citea despre Ceilalți când văzu șoarecele.

Avea ochii roșii și îl usturau. *N-ar trebui să îi frec atât de mult,* își spunea mereu, în timp ce se freca. Din cauza prafului, ochii îl înțepau și îi lăcrimau, iar praf era aici peste tot. Praful umplea aerul de fiecare dată când întorcea o pagină și se ridica în nori cenușii ori de câte ori muta un morman de cărți ca să vadă ce s-ar putea ascunde dedesubt.

Nu știa cât de mult trecuse de când dormise ultima oară, dar nu mai rămăseseră nici două degete din lumânarea groasă de seu pe care o aprinsese când se apucase de maldărul zdrențuit de pagini libere pe care le găsise legate cu sfoară. Era înfiorător de obosit, dar îi era greu să se oprească. *Încă o carte,* își spusese, *apoi mă opresc. Încă o filă, numai una. Încă o pagină, apoi mă duc sus, mă odihnesc și iau o îmbucătură.* Dar mereu mai era încă o pagină după aceea și apoi încă una, și încă o carte care aștepta în josul maldărului. *Doar arunc o privire, să văd despre ce este asta,* se gândea și,

fără să-și dea seama, se pomenea la jumătatea ei. Nu pusese nimic în gură de când mâncase strachina aceea de supă de fasole cu costiță împreună cu Pyp și Grenn. *Ei, bine, în afară de niște pâine cu brânză, dar asta a fost doar o gustare,* gândi el. Atunci aruncă o privire la talgerul gol și zări șoarecele ospătându-se cu firimituri de pâine.

Șoarecele era cât jumătate din degetul lui mic, avea ochi negri și blana moale, gri. Sam știa că ar trebui să-l omoare. Poate că șoarecii preferau pâinea și brânza, dar mâncau și hârtie. Găsise o grămadă de murdărie de șoareci printre rafturi și stive, iar unele dintre copertele de piele ale cărților dădeau semne că fuseseră ronțăite.

Dar o făptură atât de mică. Și de înfometată. Cum ar putea să-i poarte pică pentru câteva firimituri? *Mănâncă totuși cărți...*

După ore de stat pe scaun, spatele lui Sam era țeapăn ca o scândură, iar picioarele îi erau pe jumătate amorțite. Știa că nu era destul de iute ca să prindă șoarecele, dar poate ar reuși să-l strivească. Lângă cotul său se odihnea un exemplar masiv, legat în piele, al *Analelor Centaurului Negru,* relatarea extrem de detaliată a Septonului Jorquen despre cei nouă ani în care Orbert Caswell slujise ca Lord Comandant al Rondului de Noapte. Exista câte o pagină pentru fiecare zi a misiunii sale, fiecare părând să înceapă cu „Lordul Orbert s-a sculat în zori și s-a ușurat", cu excepția ultimei, care spunea: „Lordul Orbert a fost găsit mort dimineața."

Niciun șoarece nu se poate pune cu Septonul Jorquen. Foarte încet, Sam apucă tomul cu mâna stângă. Era gros și greu, iar când încercă să-l ridice cu o singură mână îi alunecă din degetele dolofane și căzu la loc, cu o bufnitură. Șoarecele dispăru într-o clipită, iute ca săgeata. Sam se simțea ușurat. Dacă ar fi strivit biata făptură mititică, ar fi avut coșmaruri.

– Dar n-ar trebui să mănânci cărțile, spuse el cu voce tare.

Poate că ar fi bine să aducă mai multă brânză data viitoare când avea să coboare aici.

Era surprins cât de mult din lumânare arsese. Oare când mâncase supa de fasole cu costiță, astăzi sau ieri? *Ieri, trebuie să fi fost ieri.* Când își dădu seama, începu să caște. Jon s-o fi întrebând ce se întâmplase cu el, deși Maester Aemon înțelegea, fără doar și poate. Înainte de a-și pierde vederea, maesterul iubise cărțile la fel de mult ca Samwell Tarly. Înțelegea cum uneori te cufundai în ele, ca și cum fiecare pagină ar fi fost un tunel către o altă lume.

Ridicându-se cu greu, Sam se strâmbă simțind acele din picioare. Scaunul era foarte tare și îi tăia coapsele când se apleca asupra unei cărți. *Trebuie să-mi amintesc să aduc cu mine o pernă.* Ar fi chiar mai bine să doarmă aici, jos, în celula pe care o găsise, pe jumătate ascunsă dincolo de patru cufere pline de pagini care fuseseră rupte din cărțile cărora le aparțineau, dar nu voia să-l lase pe Maester Aemon singur atât timp. În ultima vreme, fusese slăbit și avea nevoie de ajutor, mai cu seamă cu corbii. Îl avea pe Clydas,

desigur, dar Sam era mai tânăr și se pricepea mai bine la păsări.

Cu un vraf de cărți și suluri sub brațul stâng și lumânarea în mâna dreaptă, Sam își croi drum prin tunelurile pe care frații le numeau potecile viermilor. O rază palidă lumina treptele abrupte de piatră care duceau la suprafață, astfel că Sam știu că sus se făcuse ziuă. Lăsă lumânarea arzând într-o nișă a zidului și începu să urce. La cea de-a cincea treaptă gâfâia. La cea de-a zecea se opri să mute cărțile sub brațul drept.

Ieși la lumină sub un cer de culoarea plumbului alb. *Un cer de zăpadă,* gândi el, ridicându-și privirea, cu ochii mijiți. Perspectiva îl neliniștea. Își amintea noaptea de la Pumnul Primilor Oameni, când arătările și zăpada veniseră împreună. *Nu fi atât de laș,* gândi el. *Ești înconjurat de Frații tăi Jurați, ca să nu mai vorbim de Stannis Baratheon și cavalerii săi.* Donjoanele și turnurile Castelului Negru se înălțau în preajma lui, ca niște jucării pe lângă imensitatea Zidului. Pe la jumătatea distanței până în vârf, o mică armată se târa pe gheață, unde o nouă scară se ridica pentru a întâlni rămășițele celei vechi. Sunetele fierăstraielor și ale ciocanelor se auzeau în jur, reflectate de gheață. Constructorii lucrau zi și noapte, din ordinul lui Jon. Sam îi auzise pe câțiva dintre ei plângându-se la cină, susținând că Lordul Mormont nu-i muncise nici pe jumătate atât de mult. Însă în absența scării imense, nu era chip să ajungi pe creasta Zidului decât cu ajutorul cuștii cu lanțuri. Și, oricât de mult ura scările, Samwell Tarly ura cușca și mai mult.

Întotdeauna închidea ochii când urca în ea, convins că lanțul era gata să se rupă. De fiecare dată când cușca de fier scârțâia frecându-se de gheață, inima i se oprea o clipă în loc.

Acum două sute de ani, aici au fost dragoni, se pomeni Sam gândind, în timp ce privea cușca în coborârea ei domoală. *Probabil că zburau pur și simplu până în vârful Zidului.* Regina Alysanne vizitase Castelul Negru călare pe dragonul ei, iar Jaehaerys, regele ei, venise după ea pe al lui. Era posibil, oare, ca Aripă-de-Argint să fi lăsat în urmă-i un ou? Oare Stannis găsise un ou la Piatra Dragonului? *Chiar dacă are un ou, cum poate spera să-l însuflețească?* Baelor cel Binecuvântat se rugase lângă ouăle lui de dragon, iar alți Targaryeni încercaseră să le clocească prin vrăjitorii. Nu se aleseseră în schimb decât cu batjocură și suferință.

– Samwell, se auzi un glas ursuz. Veneam după tine. Mi s-a cerut să te aduc în fața Lordului Comandant.

Un fulg de nea se opri pe nasul lui Sam.

– Jon vrea să mă vadă?

– N-aș putea spune, răspunse Edd Tollett cel Trist. Eu n-am vrut niciodată să văd nici jumătate din lucrurile pe care le-am văzut și niciodată n-am văzut nici jumătate din lucrurile pe care am vrut să le văd. Nu cred că e pe vrute. Dar ar fi mai bine să te duci. Lordul Snow vrea să-ți vorbească de îndată ce termină cu nevasta lui Craster.

– Gilly?

– Întocmai. Dacă doica mea ar fi arătat ca ea, aș fi și-acum la sânul ei. A mea avea mustăți.

– Majoritatea caprelor au, strigă Pyp când se ivi împreună cu Grenn de după colț, ambii cu arcurile în mâini și tolbele cu săgeți pe spate. Unde-ai fost, Ucigașule? Ne-ai lipsit aseară, la cină. A rămas un bou fript întreg.

– Nu-mi mai spune Ucigașule. Sam ignoră înțepătura cu boul. Așa era Pyp. Citeam. Era un șoarece...

– Nu-i vorbi lui Grenn despre șoareci. Este îngrozit de șoareci.

– Ba nu, declară Grenn indignat.

– Ți-ar fi prea frică și să mănânci un șoarece.

– Aș mânca mai mulți ca tine.

Edd Tollett cel Trist oftă.

– Când eram flăcău, mâncam șoareci doar în zilele de sărbătoare. Eram cel mai mic, așa că întotdeauna primeam coada. Pe coadă nu e pic de carne.

– Unde ți-e arcul, Sam? întrebă Grenn.

Ser Alliser obișnuia să-i spună *Zimbrul* și părea că numele i se potrivește tot mai mult cu fiecare zi. Când venise la Zid, era masiv, dar lent, cu ceafa groasă, cu talia așijderea, roșu la față și stângaci. Deși gâtul i se mai înroșea și acum când Pyp îl antrena în vreo năzbâtie, orele de antrenament cu sabia și scutul îi subțiaseră pântecele, îi întăriseră brațele și îi lărgiseră pieptul. Și era *puternic* și lățos, ca un zimbru.

– Ulmer te așteptă la ținte, adăugă.

– Ulmer, făcu Sam rușinat.

Printre primele lucruri pe care le făcuse Jon Snow ca Lord Comandant fusese instituirea antrenamentelor zilnice de tras cu arcul pentru întreaga garnizoană, până și pentru administratori și bucătari. „Rondul dă prea multă importanță sabiei și prea puțină arcului", spusese el, „o reminiscență a vremurilor când unul din zece frați era cavaler, în loc de unul din o sută." Sam înțelegea rostul acelei hotărâri, dar ura exercițiile cu arcul aproape la fel de mult ca urcatul scărilor. Când purta mănuși, nu putea ținti nimic, dar când și le scotea, făcea bășici la degete. Arcurile erau *periculoase*. Satin își sfârtecase jumătate din buricul degetului cu arcul.

– Am uitat.

– Ai frânt inima prințesei sălbatice, Ucigașule, spuse Pyp. În ultimul timp, Val își făcuse obiceiul să-i privească de la fereastra camerei sale din Turnul Umbrei. Te căuta din priviri.

– Ba nu! Să nu spui asta! Sam vorbise cu Val doar de două ori, când Maester Aemon o chemase ca să se asigure că pruncii erau sănătoși. Prințesa era atât de frumoasă încât Sam se pomenea adesea bâlbâindu-se și roșind în prezența ei.

– De ce nu? întrebă Pyp. Vrea să aibă copii cu tine. Poate că ar trebui să-ți zicem Sam Seducătorul.

Sam roși. Știa că Regele Stannis avea planuri pentru ea: era liantul cu care voia să pecetluiască pacea dintre oamenii Nordului și oamenii liberi.

– N-am timp de tras cu arcul astăzi. Trebuie să mă duc la Jon.

– Jon? Jon? Grenn, cunoaștem noi pe cineva cu numele de Jon?

– Vrea să zică Lordul Comandant.

– *Ohhh.* Marele Lord Snow. Negreșit. De ce vrei să-l vezi? Nu poate nici măcar să-și miște urechile. Pyp mișcă din urechi, ca să arate că el putea. Urechile lui erau mari și roșii din pricina frigului. Acum e *Lordul* Snow, cu adevărat, prea al naibii de nobil pentru unii ca noi.

– Jon are îndatoriri, îi luă Sam apărarea. Zidul e în grija lui, și tot ce decurge de-aici.

– Omul mai are îndatoriri și față de prieteni. Dacă n-am fi fost noi, poate că acum lordul nostru comandant ar fi Janos Slynt. Lordul Janos l-ar fi trimis pe Snow în misiune, gol, călare pe un catâr. „Dă fuga la Fortăreața lui Craster", ar fi zis, „și adu-mi mantia și cizmele Bătrânului Urs." L-am salvat de la o soartă ca asta, dar acum are prea multe *îndatoriri* ca să bea cu noi o cupă de vin fiert lângă foc?

Grenn îi ținu isonul:

– Îndatoririle lui nu-l împiedică să meargă în curte. E acolo aproape în fiecare zi, luptându-se cu cineva.

Asta era adevărat, Sam trebuia să recunoască. Odată, când Jon venise să se consulte cu Maester Aemon, Sam îl întrebase de ce-și petrece atât timp duelându-se.

– Bătrânul Urs nu s-a antrenat niciodată prea mult pe când era Lord Comandant, subliniase el.

Drept răspuns, Jon vârâse Gheara Lungă în palma lui Sam. Îi ceruse să simtă cât era de ușoară, de

echilibrată, îl pusese să întoarcă lama, astfel că apele sclipiră în metalul fumuriu întunecat.

– Oțel valyrian, spusese el, făurit cu vrăji și ascuțit ca briciul, aproape indestructibil. Un luptător trebuie să fie la fel de bun ca sabia lui, Sam. Gheara Lungă e din oțel valyrian, dar eu nu. Halfhand m-ar fi putut omorî cum ai strivi o muscă.

Sam îi dăduse sabia înapoi.

– Când încerc eu să strivesc o muscă, mereu zboară. Nu fac decât să mă plesnesc peste braț. Doare.

Asta îl făcuse pe Jon să râdă.

– Cum vrei tu. Qhorin m-ar fi putut omorî așa cum ai mânca o strachină cu terci.

Lui Sam îi plăcea terciul, mai ales când era îndulcit cu miere.

– N-am timp pentru așa ceva. Sam își lăsă prietenii și se îndreptă către armurărie, strângându-și cărțile la piept. *Sunt scutul care păzește tărâmurile oamenilor,* își aminti el. Se întreba ce-ar spune acei oameni dacă și-ar da seama că tărâmurile lor sunt păzite de unii ca Grenn, Pyp și Edd cel Trist.

Turnul Lordului Comandant fusese pustiit de foc, iar Stannis Baratheon revendicase Turnul Regelui ca reședință, astfel că Jon Snow se stabilise în modesta locuință a lui Donal Noye, în spatele armurăriei. Când Sam sosi, Gilly tocmai pleca, învelmântată în mantia pe care i-o dăduse pe când fugeau de la Fortăreața lui Craster. Trecu aproape în goană pe lângă el, dar Sam o prinse de braț, scăpând pe jos două cărți.

– Gilly.

– Sam. Avea glasul răguşit. Gilly era brunetă şi suplă, cu ochi căprui, mari, ca de căprioară. Se pierdea în faldurile vechii mantii a lui Sam, cu faţa pe jumătate ascunsă de glugă, dar tremurând cu toate astea. Avea chipul palid şi înspăimântat.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Sam. Ce fac copiii?

Gilly se smulse din strânsoare.

– Fac bine, Sam. Bine.

– Cu amândoi, e de mirare că apuci să dormi, spuse Sam, politicos. Pe care l-am auzit plângând astă-noapte? Credeam că n-o să se mai oprească niciodată.

– Băiatul Dallei. Plânge când vrea la sân. Al meu... al meu abia dacă plânge. Uneori gângureşte, dar... Ochii i se umplură de lacrimi. Trebuie să plec. E timpul să-i hrănesc. O să curgă tot laptele pe mine dacă nu mă duc.

Traversă curtea în grabă, lăsându-l pe Sam năucit în urma ei.

Fu nevoit să se lase pe genunchi ca să adune cărţile pe care le scăpase. *N-ar fi trebuit să aduc atât de multe,* îşi spuse în timp ce ştergea praful de pe *Compendiul jadului* al lui Colloquo Votar, un volum gros de poveşti şi legende ale Apusului, pe care Maester Aemon îi poruncise să-l găsească. Cartea părea nevătămată. Cartea Maesterului Thomax, *Neamul dragonilor, o istorie a Casei Targaryen de la exil la apoteoză, cu observaţii asupra vieţii şi morţii dragonilor,* nu fusese la fel de norocoasă. În cădere, se deschisese şi câteva pagini se murdăriseră, inclusiv cea cu o ilustraţie frumoasă a lui Balerion Teroarea, realizată în cerneluri

colorate. În timp ce netezea paginile și le ștergea, Sam își zise că e un mocofan stângaci. Prezența lui Gilly îl tulbura întotdeauna și îi stârnea... ei, bine, ce era de stârnit. Un Frate Jurat al Rondului de Noapte n-ar trebui să simtă ceea ce simțea el pentru Gilly, mai cu seamă când vorbea despre sâni și...

– Lordul Snow te așteaptă. Doi străjeri în mantii negre și coifuri de fier stăteau la ușa armurăriei, sprijiniți în sulițe. Cel care vorbise era Hal Părosul. Mully îl ajută pe Sam să se ridice. Bărbatul mormăi mulțumiri și trecu valvârtej pe lângă ei, agățându-se cu disperare de vraful de cărți în timp ce-și croia drum prin fierărie, printre nicovalele și foalele ei. Pe bancul de lucru se afla o cămașă de zale, aproape terminată. Întins sub nicovală, Nălucă rodea un os de vită, ca să ajungă la măduvă. Marele lup alb ridică privirea când Sam trecu pe lângă el, dar nu scoase niciun sunet.

Salonul lui Jon era dincolo de rastelele cu sulițe și scuturi. Citea un pergament când intră Sam. Corbul Lordului Comandant Mormont se afla pe umărul lui, privind în jos, ca și cum ar fi citit și el, dar când îl zări pe Sam își desfăcu aripile și fâlfâi înspre el, țipând: *Boabe, boabe!*

Mutând cărțile, Sam vârî brațul în sacul de lângă ușă și scoase o mână de grăunțe. Corbul ateriză pe încheietura lui și luă un grăunte din palmă, lovind atât de tare cu ciocul încât Sam scânci și își smulse mâna. Corbul se înălță din nou în aer și grăunțele galbene și roșii se risipiră peste tot.

– Închide ușa, Sam. Obrajii lui Jon erau încă brăzdați de palide cicatrici, acolo unde, cândva, vulturul încercase să-i scoată ochiul. Nenorocitul ăla ți-a ciupit pielea?

Sam lăsă jos cărțile și își scoase mănușa.

– Da. Îi venea să leșine. *Sângerez.*

– Cu toții ne vărsăm sângele pentru Rond. Să porți mănuși mai groase. Jon îi împinse un scaun cu piciorul. Șezi și uită-te la asta. Îi întinse un pergament.

– Ce-i asta? întrebă Sam. Corbul începu să scotocească după grăunțe printre paiele de pe podea.

– Un scut de hârtie.

Sam își sugea sângele din palmă în timp ce citea. Recunoscu imediat scrisul lui Maester Aemon. Avea un scris mărunt și îngrijit, dar bătrânul n-avea cum să vadă unde se scurgea cerneala și, uneori, lăsa pete urâte.

– O scrisoare către Regele Tommen.

– La Winterfell, Tommen s-a luptat cu fratele meu Bran, cu săbii de lemn. Era atât de încotoșmănat încât arăta ca o gâscă umplută. Bran l-a doborât la pământ. Jon se duse lângă fereastră. Dar Bran e mort și Tommen cel durduliu și rozaliu la față stă pe Tronul de Fier, cu o coroană cuibărită printre buclele-i aurii.

Bran nu e mort, îi venea lui Sam să-i spună. *A plecat dincolo de Zid cu Mâini Reci.* Cuvintele i se opriră în gâtlej. *Am jurat că voi păstra tăcerea.*

– N-ai semnat scrisoarea.

– Bătrânul Urs a cerut de o sută de ori ajutor Tronului de Fier. I l-au trimis pe Janos Slynt. Nicio

scrisoare nu-i va face pe Lannisteri să ne iubească mai mult. Mai ales dacă aud că-l ajutăm pe Stannis.

– Doar pentru apărarea Zidului. Nu-i sprijinim rebeliunea. Sam citi încă o dată scrisoarea, pe îndelete. Asta *scrie* aici.

– S-ar putea ca diferența să-i scape Lordului Tywin. Jon luă înapoi scrisoarea. De ce ne-ar ajuta acum? Nu ne-a ajutat niciodată.

– Ei, bine, spuse Sam, n-ar vrea să se spună că Stannis a venit în apărarea regatului, în timp ce Regele Tommen se juca cu jucăriile lui. Asta ar atrage batjocura asupra Casei Lannister.

– Eu moarte și distrugere vreau să aduc asupra Casei Lannister, nu batjocură. Jon ridică scrisoarea. *Rondul de Noapte nu ia parte la războaiele Celor Șapte Regate,* citi el. *Ne-am făcut jurămintele față de ținut, iar ținutul e acum în mare primejdie. Stannis Baratheon ne ajută să luptăm împotriva dușmanilor noștri de dincolo de Zid, dar nu suntem oamenii lui...*

– Ei, bine, spuse Sam, foindu-se, *nu suntem*, nu-i așa?

– I-am dat lui Stannis mâncare, adăpost și Fortul Nopții, plus permisiunea de a așeza câțiva oameni liberi la Dar. Atâta tot.

– Lordul Tywin spune că e prea mult.

– Stannis zice că nu e destul. Cu cât îi dai mai mult unui rege, cu atât vrea mai mult. Umblăm pe un pod de gheață, cu prăpastie la stânga și la dreapta. Să mulțumim un rege e destul de greu. Să mulțumim doi e aproape imposibil.

– Da, dar... dacă Lannisterii vor învinge și Lordul Tywin hotărăște că l-am trădat pe rege ajutându-l pe Stannis, asta ar putea însemna sfârșitul Rondului de Noapte. Îi are pe Tyrelli în spate, cu toată puterea Highgardenului. Și l-a înfrânt pe Lordul Stannis la Apa Neagră. Poate că la vederea sângelui îl apuca leșinul, dar Sam știa cum se câștigă războaiele. Tatăl său se îngrijise de asta.

– Apa Neagră a fost o singură bătălie. Robb și-a câștigat toate bătăliile și totuși și-a pierdut capul. Dacă Stannis poate ridica Nordul...

Încearcă să se convingă, își dădu seama Sam, *dar nu poate.* Corbii plecaseră de la Castelul Negru, într-o furtună de aripi negre, chemând lorzii Nordului să se declare de partea lui Stannis Baratheon și să-și alăture forțele oștirilor lui. Sam îi trimisese personal pe majoritatea. Până în prezent, doar o pasăre se întorsese, cea pe care o trimisese la Karhold. În rest, liniștea era apăsătoare.

Chiar dacă ar reuși, cumva, să câștige oamenii Nordului de partea sa, Sam nu vedea cum ar putea spera Stannis să țină piept puterilor reunite ale Casterly Rock, Highgardenului și Gemenilor. Cu toate acestea, fără Nord, soarta cauzei sale era cu siguranță pecetluită. *La fel de pecetluită ca a Rondului de Noapte, dacă Lordul Tywin ne califică drept trădători.*

– Lannisterii au propriii lor oameni ai Nordului: Lordul Bolton și bastardul lui.

– Stannis are Casa Karstark. Dacă putem cuceri Portul Alb...

– Dacă, punctă Sam. Dacă nu... lordul meu, până și un scut de hârtie e mai bun decât niciunul.

Jon fosni scrisoarea.

– Așa cred. Suspină, apoi luă pana și se iscăli în josul scrisorii. Adu ceara de sigilat. Sam încălzi un bețișor de ceară neagră deasupra unei lumânări și picură câțiva stropi pe pergament, apoi îl privi pe Jon apăsând sigiliul Lordului Comandant pe balta de ceară. Du-o la Maester Aemon când pleci, îi porunci el, și spune-i să trimită o pasăre la Debarcaderul Regelui.

– Așa voi face. Sam șovăi. Lordul meu, dacă aș putea întreba... Am văzut-o pe Gilly plecând. Îi venea să plângă.

– Val a trimis-o să pledeze din nou pentru viața lui Mance.

– Oh. Val era sora femeii pe care Regele-de-Dincolo-de-Zid o făcuse regina lui. *Prințesa sălbatică,* așa îi spuneau Stannis și oamenii lui. Sora ei, Dalla, murise în timpul bătăliei, deși nicio sabie n-o atinsese; murise în timp ce dădea viață fiului lui Mance Rayder. Rayder însuși avea s-o urmeze în curând în mormânt, dacă șoaptele pe care le auzise Sam aveau vreun grăunte de adevăr. Ce i-ai spus?

– Că voi vorbi cu Stannis, deși mă îndoiesc că vorbele mele îl vor îndupleca. Prima îndatorire a unui rege e să apere regatul, iar Mance l-a atacat. Înălțimea Sa nu e omul care să uite asta. Tatăl meu spunea că Stannis Baratheon e un om drept. Nimeni n-a spus că e un om iertător. Jon se opri, încruntându-se. Aș prefera să-i tai capul lui Mance cu mâna mea. A fost

un om al Rondului de Noapte cândva. De drept, viața lui ne aparține.

– Pyp zice că Lady Melisandre are de gând să-l dea flăcărilor, să facă o vrăjitorie.

– Pyp ar trebui să învețe să-și țină gura. Am auzit același lucru de la alții. Sângele regesc, să deștepte dragonul. Unde crede Melisandre că găsește un dragon adormit, nimeni nu știe sigur. E o aiureală. Sângele lui Mance nu e mai regal decât al meu. N-a purtat niciodată coroană, nici nu a stat pe vreun tron. E un tâlhar, nimic mai mult. În sângele tâlharilor nu există pic de putere.

Corbul ridică privirea de la podea.

– *Sânge*, țipă el.

Jon nu-i acordă nicio atenție.

– O trimit pe Gilly departe.

– Oh, Sam clătină din cap. Păi, asta e... asta e bine, lordul meu. Ar fi cel mai bun lucru pentru ea să plece într-un loc cald și ferit, departe de Zid și de războaie.

– Și băiatul, împreună cu ea. Va trebui să găsim o altă doică ca să-i hrănim fratele de lapte.

– Laptele de capră s-ar putea să fie de folos, până atunci. E mai bun pentru un nou-născut decât laptele de vacă. Sam citise asta undeva. Se foi în scaun. Lordul meu, când căutam prin anale, am dat peste un alt tânăr comandant. Cu patru sute de ani înainte de Cucerire. Osric Stark avea zece ani când a fost ales, dar a slujit timp de șaizeci de ani. Cu el sunt patru, lordul meu. Nu ești nici pe departe cel mai tânăr lord comandant ales vreodată. Până acum, ești al cincilea.

– Iar toți cei patru mai tineri au fost fii, frați sau bastarzi ai Regelui Nordului. Spune-mi ceva folositor. Spune-mi despre dușmanul nostru.

– Ceilalți. Sam își umezi buzele. Sunt menționați în anale, deși nu atât de des cum aș fi crezut. Analele pe care le-am găsit și cele pe care le-am răsfoit, vreau să spun. Știu, mai sunt și altele, pe care nu le-am găsit. Unele dintre cărțile mai vechi sunt praf și pulbere. Paginile se sfărâmă când încerc să le întorc. Iar cărțile *într-adevăr* vechi... fie s-au distrus cu totul, fie sunt îngropate într-un loc unde încă n-am căutat, sau... ei, bine, s-ar putea să nu existe asemenea cărți și să nici nu fi existat. Cele mai vechi relatări pe care le avem au fost scrise după venirea andalilor în Westeros. Primii Oameni ne-au lăsat doar rune pe pietre, așa că tot ce credem că știm despre Epoca Eroilor, Era Răsăritului și Noaptea Lungă vine din povestiri așternute pe hârtie de septoni, o mie de ani mai târziu. Unii arhimaesteri de la Citadelă pun totul sub semnul întrebării. Acele vechi istorisiri sunt pline de regi care au domnit sute de ani și de cavaleri care au umblat de colo-colo o mie de ani până să *devină* cavaleri. Cunoști poveștile: Brandon Constructorul, Symeon Ochi-de-Stele, Regele Nopții... noi spunem că ești al nouă sute nouăzeci și optulea Lord Comandant al Rondului de Noapte, dar cea mai veche listă pe care am găsit-o prezintă șase sute șaptezeci și patru de comandanți, ceea ce sugerează că a fost scrisă în timpul...

– ...cu multă vreme în urmă, îl întrerupse Jon. Dar Ceilalți?

– Am găsit referiri la sticla dragonului. Copiii pădurii obișnuiau să dea Rondului de Noapte o sută de pumnale de obsidian pe an, în timpul Epocii Eroilor. Ceilalți își fac apariția când este frig. Majoritatea poveștilor susțin același lucru. Sau se face frig când vin ei. Uneori apar în timpul furtunilor de zăpadă și se risipesc când cerul se înseninează. Se ascund de lumina soarelui și se ivesc din noapte... sau se lasă noaptea atunci când se ivesc. Unele povești îi descriu călare pe leșuri de animale. Urși, lupi străvechi, mamuți, cai, n-are importanță, atâta vreme cât fiara e moartă. Cel care l-a ucis pe Micul Paul călărea un cal mort, așa că partea asta nu poate fi pusă sub semnul îndoielii. Unele relatări vorbesc și despre păianjeni uriași de gheață. Nu știu ce sunt. Oamenii răpuși în lupta împotriva Celorlalți trebuie să fie arși, altfel morții se ridică din nou și devin robii lor.

– Știam toate astea. Întrebarea e: cum îi înfruntăm?

– Armura Celorlalți nu poate fi străpunsă de armele obișnuite, dacă e să dăm crezare poveștilor, răspunse Sam, iar săbiile lor sunt atât de reci încât zdrobesc oțelul. Însă focul îi înspăimântă, și sunt vulnerabili la obsidian. Își aminti de cel pe care îl întâlnise în pădurea bântuită și cum se topise când îl înjunghiase cu pumnalul din sticla dragonului pe care i-l făcuse Jon. Am găsit o relatare despre Noaptea Lungă care pomenește despre ultimul erou care a ucis Ceilalți cu o sabie din oțelul dragonului. Se presupune că nu-i rezistă.

– Oțelul dragonului? Jon se încruntă. Oțel *valyrian*?

– Asta mi-a trecut și mie prin minte.

– Așadar, dacă aș putea convinge lorzii celor Șapte Regate să ne dea săbiile lor valyriene, totul e salvat? Nu va fi greu. Râsul lui era lipsit de voioșie. Ai descoperit cine sunt Ceilalți, de unde vin, ce vor?

– Nu încă, lordul meu, dar s-ar putea să nu fi citit cărțile care trebuie. Sunt sute peste care nu m-am uitat încă. Mai dă-mi puțin timp și voi găsi ce e de găsit.

– Nu mai e timp. Glasul lui Jon era trist. Trebuie să-ți împachetezi lucrurile, Sam. Pleci cu Gilly.

– Plec? În prima clipă, Sam nu înțelese. Plec? La Eastwatch, lordul meu? Sau... unde mă...

– La Orașul Vechi.

– *Orașul Vechi?* scânci el. Horn Hill era aproape de Orașul Vechi. *Acasă.* Ideea îl ameți. *Tata.*

– Și Aemon.

– Aemon? *Maester* Aemon? Dar... are o sută doi ani, lordul meu, nu poate... îl trimiți pe el cu mine? Cine va avea grijă de corbi? Dacă sunt bolnavi sau răniți, cine...

– Clydas. E cu Aemon de ani de zile.

– Clydas e doar un administrator, și vede din ce în ce mai rău. Ai nevoie de un *maester.* Maester Aemon e atât de firav, o călătorie pe mare... Se gândi la Arbor și la *Regina din Arbor* și aproape își înghiți limba. S-ar putea... e bătrân și...

– Își va risca viața, sunt conștient de asta, Sam, dar riscul e și mai mare aici. Stannis știe cine este

Aemon. Dacă femeia roșie cere sânge regesc pentru vrăjile ei...

– Oh. Sam păli.

– Dareon vi se va alătura la Eastwatch. Nădăjduiesc că va câștiga câțiva oameni de partea noastră în sud, cu cântecele lui. *Mierla* vă va duce la Braavos. De acolo vă veți organiza singuri drumul către Orașul Vechi. Dacă încă ai de gând să spui că fiul lui Gilly e bastardul tău, trimite-o împreună cu pruncul la Horn Hill. Dacă nu, Aemon îi va găsi un loc ca servitoare la Citadelă.

– B-b-bastardul meu? Spusese asta, da, dar... *Toată apa aceea. M-aș putea îneca. Din când în când, corăbiile se scufundă, iar toamna e un anotimp furtunos.* Dar Gilly ar fi cu el, iar copilul ar crește în siguranță. Da, eu... mama mea și surorile mele o vor ajuta pe Gilly cu copilul. *Pot să trimit o scrisoare. Nu trebuie să merg personal la Horn Hill.* Dareon ar putea s-o conducă la Orașul Vechi la fel de bine ca mine. Eu... mă antrenez cu arcul în fiecare după-amiază, cu Ulmer, așa cum ai poruncit... mă rog, mai puțin când sunt în beciuri, dar tu mi-ai spus să mă informez despre Ceilalți. Din pricina arcului mă dor umerii și mi se fac bășici pe degete. Îi arătă lui Jon locul unde se spărsese una. Dar nu mă dau bătut. Acum lovesc ținta mai des decât o ratez, dar încă sunt cel mai prost arcaș care a întins vreodată un arc. Însă îmi plac poveștile lui Ulmer. Cineva trebuie să le scrie și să le așeze într-o carte.

– Fă-o tu. La Citadelă au pergament și cerneală. Au și arcuri. Mă aștept să-ți continui antrenamentele. Sam, Rondul de Noapte are sute de frați care pot să slobozească o săgeată, dar numai o mână de oameni care știu să scrie și să citească. Vreau să devii noul meu maester.

Cuvântul îl făcu să tresară. *Nu, tată, te rog. Nu voi mai pomeni despre asta niciodată, jur pe Cei Șapte. Dă-mi drumul, te rog, dă-mi drumul.*

– Lordul meu, eu... munca mea e aici, cărțile...

– ...vor fi aici când te vei întoarce la noi.

Sam își duse o mână la gât. Aproape simțea colanul acolo, sufocându-l

– Lordul meu, Citadela... acolo te pun să tai cadavre. *Te obligă să porți un colan la gât. Dacă lanțuri vrei, vino cu mine.* Timp de trei zile și trei nopți Sam adormise plângând, legat cu cătușe de un zid, de mâini și de picioare. Lanțul de la gât fusese atât de strâns încât îi sfârteca pielea și, ori de câte ori se rostogolea prin somn, îi tăia respirația. Nu pot purta colan.

– Ba poți. Și vei purta. Maester Aemon e bătrân și orb. Puterile îl părăsesc. Cine să-i ia locul când moare? Maester Mullin de la Turnul Umbrei e mai mult luptător decât cărturar, iar Maester Harmune de la Eastwatch e mai mult beat decât treaz.

– Dacă mai ceri Citadelei alți maesteri...

– Asta am de gând. Vom avea nevoie de fiecare. Dar Aemon Targaryen nu e atât de ușor de înlocuit. Jon părea nedumerit. Eram sigur că îți va face plăcere. Sunt atât de multe cărți la Citadelă încât nimeni nu

poate spera să le citească pe toate. Te vei descurca bine acolo, Sam, știu că te vei descurca.

– Nu. Aș putea citi cărțile, dar... un m-maester trebuie să fie vindecător, iar s-s-sângele mă face să leșin. Întinse o mână tremurătoare, arătându-i-o lui Jon. Sunt Sam Speriatul, nu Sam Ucigașul.

– Speriat? De ce? De mustrările unor bătrâni? Sam, ai văzut arătările mișunând în susul Pumnului, un val de morți vii cu mâini negre și ochi albaștri, strălucitori. Ai ucis un Celălalt.

– A fost s-s-s-sticla dragonului, nu eu.

– Taci. Ai mințit, ai uneltit și ai complotat să mă faci pe mine Lord Comandant. Mă vei asculta. Te vei duce la Citadelă și vei făuri un colan, iar dacă va trebui să tai cadavre, așa să fie. Cel puțin în Orașul Vechi cadavrele nu vor protesta.

Nu înțelege.

– Lordul meu, zise Sam. T-t-t-t-tatăl meu, Lordul Randyll, el, el, el, el, el... viața unui maester e o viață de *servitute.* Știa că se bâlbâie. Niciun fiu al Casei Tarly nu va purta vreodată un lanț. Bărbații din Horn Hill nu se pleacă și nu fac reverențe în fața lorzilor mărunți. *Dacă lanțuri vrei, vino cu mine.* Jon, nu pot să nu-i dau ascultare *tatălui* meu.

Spusese *Jon,* dar Jon nu mai era. Cel care se afla acum în fața lui era Lordul Snow, cu ochii cenușii, reci ca gheața.

– N-ai niciun tată, spuse Lordul Snow. Doar frați. Doar pe noi. Viața ta aparține Rondului de Noapte, așa că du-te și vâră-ți hainele într-un sac, împreună

cu tot ce vrei să iei cu tine la Orașul Vechi. Pleci cu o oră înainte de răsăritul soarelui. Și iată încă un ordin. De azi înainte, *nu* îți vei mai spune laș. Ai înfruntat mai multe în anul ce-a trecut decât înfruntă cei mai mulți într-o viață de om. Poți să dai piept cu Citadela, dar vei da piept cu ea ca Frate Jurat al Rondului de Noapte. Nu-ți pot ordona să fii curajos, dar *pot* să-ți ordon să-ți ascunzi spaimele. Ai jurat, Sam. Ai uitat?

Sunt sabia din întuneric. Dar se descurca jalnic cu sabia, iar întunericul îl speria.

– Eu... voi încerca.

– Nu vei încerca. Te vei supune.

– *Supune.* Corbul lui Mormont flutură din aripile-i mari și negre.

– Cum poruncește stăpânul meu. Maester... Maester Aemon știe?

– A fost în egală măsură ideea lui. Jon îi deschise ușa. Fără despărțiri. Cu cât știu mai puțini despre asta, cu atât mai bine. O oră înainte de primii zori, lângă țintirim.

Sam nu-și amintea cum părăsise armurăria. Când își veni în fire, se împleticea, prin noroi și petice de zăpadă veche, către camerele Maesterului Aemon. *M-aș putea ascunde,* își spuse. *M-aș putea ascunde în beci, printre cărți. Aș putea să trăiesc acolo, jos, cu șoarecele, iar noaptea să mă furișez să fur mâncare.* Gânduri nebunești, știa, pe cât de disperate, pe atât de zadarnice. Beciul era primul loc în care l-ar căuta. *Ultimul* loc în care l-ar căuta ar fi dincolo de Zid, dar

asta era și mai nebunesc. *Sălbaticii m-ar prinde și m-ar omorî încet. Poate m-ar arde de viu, așa cum are de gând femeia roșie să-l omoare pe Mance Rayder.*

Când îl găsi pe Maester Aemon în cuibul corbilor, îi înmână scrisoarea lui Jon și își revărsă spaimele într-un potop de cuvinte.

– Nu *înțelege.* Sam avea senzația că o să vomite. Dacă port colan, nobilul meu t-t-t-t-tată... el, el, el...

– Și tatăl meu a ridicat aceleași obiecții când am ales viața de slujire, spuse bătrânul. Tatăl *lui* a fost cel care m-a trimis la Citadelă. Regele Daeron a avut patru fii, iar trei dintre aceștia au avut propriii lor fii. *Prea mulți dragoni sunt la fel de periculoși ca prea puțini,* l-am auzit pe rege spunându-i nobilului meu tată, în ziua când m-au trimis de acasă. Aemon ridică o mână pătată către colanul din multe metale care îi atârna la gât. Lanțul e greu, Sam, dar bunicul meu a avut dreptate. La fel și Lordul Snow.

Snow, murmură un corb. *Snow,* îl îngână un altul. Toți ceilalți li se alăturară. *Snow, Snow, Snow, Snow, Snow.* Sam îi învățase cuvântul. Își dădea seama că nu găsea niciun ajutor aici. Maester Aemon era la fel de prins în capcană. *Va muri pe mare,* gândi Sam cu disperare. *E prea bătrân ca să supraviețuiască unei asemenea călătorii. Copilașul lui Gilly s-ar putea să moară și el, nu e la fel de mare și de voinic ca fiul Dallei. Are Jon de gând să ne omoare pe toți?*

În dimineața următoare, Sam se pomeni încălecând iapa care îl adusese de la Horn Hill și îndreptându-se către țintirimul de lângă drumul estic. Desagile

de șa erau umflate de brânză, cârnați și ouă fierte tari și o jumătate de jambon sărat pe care Hobb Trei-Degete i-o dăduse de ziua lui.

– Ești un om care *apreciază* mâncarea, Ucigașule, îi spusese bucătarul. Mai avem nevoie de tine. Jambonul avea să-l ajute, fără îndoială. Până la Eastwatch era cale lungă, prin frig, iar la umbra Zidului nu se găseau nici orașe, nici hanuri.

Era întuneric și liniște la ceasul de dinaintea zorilor. Castelul Negru părea ciudat de tăcut. La țintirim îl așteptau două care cu două roți, dimpreună cu Jack Bulwer cel Negru și o duzină de cercetași experimentați, vânjoși, asemenea cailor de luptă pe care îi călăreau. Kedge Albeață înjură tare când singurul lui ochi bun îl zări pe Sam.

– Nu-l lua în seamă, Ucigașule, zise Jack cel Negru. A pierdut un rămășag, zicea că va trebui să te târâm scâncind de sub pat.

Maester Aemon era prea plăpând ca să călărească, astfel încât i se pregătise un car cu un pat încărcat de un maldăr de blănuri și cu o tendă de piele prinsă deasupra capului ca să-l ferească de ploaie și zăpadă. Gilly și copilul ei urmau să călătorească împreună cu el. Cel de-al doilea car avea să le ducă hainele și lucrurile, împreună cu un cufăr cu cărți vechi și rare despre care Aemon credea că s-ar putea să lipsească la Citadelă. Sam își petrecuse jumătate din noapte căutându-le, dar găsise doar una din patru. *Ceea ce e un lucru bun, altfel am avea nevoie de încă un car.*

Când își făcu apariția, maesterul era înfofolit într-o blană de urs de trei ori cât el. Când Clydas îl conduse la car, se stârni o pală de vânt și bătrânul se clătină. Sam alergă lângă el și îl cuprinse cu un braț. *Încă o pală ca asta și zboară peste Zid.*

– Ține-te de brațul meu, Maester. Nu e departe.

Bătrânul orb clătină din cap, în timp ce vântul le dădu glugile pe spate.

– În Orașul Vechi e mereu cald. Pe o insulă de pe Mied se află un han, unde mă duceam pe când eram tânăr novice. Va fi o plăcere să stau din nou acolo, sorbind din cidru.

După ce îl așezară pe maester în car, își făcu apariția Gilly, strângându-și copilul în brațe. Pe sub glugă, avea ochii roșii de plâns. Jon sosi tot atunci, împreună cu Edd cel Trist.

– Lord Snow, strigă Maester Aemon. Ți-am lăsat o carte în apartamentul meu. *Compendiul jadului.* A fost scrisă de un aventurier din Volantis pe nume Colloquo Votar, care a călătorit către est și a vizitat Marea de Jad. Este un pasaj pe care s-ar putea să-l găsești interesant. I-am spus lui Clydas să ți-l însemneze.

– Am să-l citesc negreșit, răspunse Jon Snow.

Un firicel palid se scurse din nasul lui Maester Aemon. Îl șterse cu dosul mănușii.

– Cunoașterea e o armă, Jon. Înarmează-te bine înainte de a porni la luptă.

– Așa voi face. Începu să ningă domol. Fulgi mari și pufoși coborau agale din văzduh. Jon se întoarse către Jack Bulwer cel Negru: Mergi cât poți de repede,

fără să fii nesăbuit. Ai cu tine un bătrân și un prunc. Ai grijă să le fie cald și să fie bine hrăniți.

– Și tu la fel, stăp'ne, spuse Gilly. Să faci la fel cu celălalt. Să-i găsești o doică, așa cum ai spus. Mi-ai promis. Băiatul... fiul Dallei... micul prinț, vreau să spun... să-i găsești o doică bună, să crească mare și voinic.

– Ai cuvântul meu, rosti solemn Jon Snow.

– Să nu-l botezați. Să nu-l botezați până nu împlinește doi ani. Aduce ghinion să li se dea nume cât sunt încă la sân. Poate că voi, ciorile, nu știți asta, dar e adevărat.

– Cum poruncești, doamna mea.

Un spasm de furie străbătu chipul lui Gilly.

– Nu-mi spune așa. Sunt mamă, nu doamnă. Sunt nevasta lui Craster și fiica lui Craster, și sunt *mamă.*

Edd cel Trist luă copilul, iar Gilly urcă în car și își acoperi picioarele cu câteva blănuri mucede. Cerul răsăritului era deja mai mult gri decât negru. Lew Stângaciul era nerăbdător să plece. Edd îi dădu copilul lui Gilly, iar aceasta îl puse la sân. *Poate că e ultima oară când văd Castelul Negru,* gândi Sam, săltând pe spatele iepei sale. Oricât de mult urâse cândva Castelul Negru, despărțirea era sfâșietoare.

– *La drum,* ordonă Bulwer. Un bici plesni și carele se urniră, huruind încet pe drumul brăzdat de făgașe, cu ninsoarea în jurul lor. Sam mai zăbovi lângă Clydas, Edd cel Trist și Jon Snow.

– Așadar, spuse el, cu bine.

– Cu bine, Sam, răspunse Edd cel Trist. Corabia ta nu are cum să se scufunde, nu cred. Corăbiile se scufundă numai când sunt eu la bord.

Jon privea carele.

– Prima oară când am văzut-o pe Gilly, spuse el, era lipită de zidul Fortăreței lui Craster, o fată slabă, cu părul negru, cu burta ei mare, ferindu-se de Nălucă. Dăduse iama printre iepurii ei și cred că Gilly se temea că s-ar putea s-o sfâșie și să-i devoreze pruncul... dar nu de lup ar fi trebuit să se teamă, nu-i așa?

Nu, gândi Sam. *Craster era pericolul, propriul ei tată.*

– Are mai mult curaj decât își dă seama.

– Și tu la fel, Sam. Să aveți o călătorie rapidă și sigură și să ai grijă de ea, de Aemon și de copil. Jon afișă un zâmbet straniu, trist. Și trage-ți gluga pe cap. Ți se topesc fulgii în păr.

ARYA

Palidă și îndepărtată, lumina ardea jos, pe linia orizontului, sclipind prin aburii mării.

– Parcă ar fi o stea, spuse Arya.

– Steaua de acasă, zise Denyo.

Tatăl său striga ordine. Marinarii mișunau în sus și-n jos pe cele trei catarge înalte și se mișcau de-a lungul tachelajului, strângând pânzele grele, purpurii. Dedesubt, vâslașii se opinteau aplecați peste două șiruri mari de vâsle. Punțile se înclinară, scârțâind, când galera *Fiica Titanului* se înclină către tribord și începu să se apropie.

Steaua de acasă. Arya stătea la prora, cu o mână așezată pe galionul aurit, reprezentând o fecioară cu un vas cu fructe. Preț de o clipă, se lăsă amăgită că în față *se afla* casa ei.

Dar era o *prostie.* Casa ei pierise, părinții îi erau morți și toți frații uciși, în afară de Jon Snow, care era la Zid. Acolo voise ea să meargă. Îi *spusese* asta căpitanului, dar nici măcar moneda de fier nu-l înduplecase.

Se părea că Arya nu găsea niciodată locurile către care pornea. Yoren jurase s-o ducă la Winterfell, însă ea sfârșise la Harrenhal, iar Yoren în mormânt. Când fugise de la Harrenhal la Riverrun, Lem, Anguy și Tom de Șapte o luaseră ostatică și o târâseră, în schimb, în grotă. Pe urmă, Câinele o răpise și o târâse la Gemeni. Arya îl lăsase să moară lângă râu și plecase mai departe, la Saltspear, sperând să ajungă la Eastwatch-by-the-Sea, numai că...

Poate că la Braavos nu e atât de rău. Syrio era din Braavos, iar Jaquen ar putea fi acolo și el. Jaquen era cel care îi dăduse moneda de fier. Nu-i fusese cu adevărat prieten, așa ca Syrion, dar ce bine îi făcuseră ei prietenii vreodată? *N-am nevoie de niciun prieten, atât timp cât am Acul.* Își trecu buricul degetului mare peste măciulia netedă a sabiei, dorind, dorind...

La drept vorbind, Arya nu știa ce să-și dorească, după cum nu știa nici ce o aștepta dincolo de lumina aceea îndepărtată. Căpitanul o adusese până aici, dar nu avea timp să stea de vorbă cu ea. Unii dintre membrii echipajului o ocoleau, dar alții îi făceau daruri – o furculiță de argint, mănuși fără degete, o pălărie pleoștită de lână, peticită cu piele. Un bărbat îi arăta cum se fac nodurile marinărești. Un altul îi umplea degetare cu vin de foc. Cei prietenoși se loveau peste piept, repetându-și numele iar și iar, până când Arya le spunea și ea, dar niciunul nu se gândise vreodată s-o întrebe *pe ea* cum o cheamă. Îi spuneau Salty, căci se îmbarcase la Saltpans, lângă gura Tridentului. Era un nume la fel de bun ca oricare, bănuia.

Ultimele stele ale nopții dispăruseră... toate, în afară de cele două aflate drept în față.

– Acum sunt *două stele.*

– Doi ochi, spuse Denyo. Titanul ne vede.

Titanul din Braavos. Bătrâna Nan îi spusese povești despre Titan, demult, la Winterfell. Era un uriaș înalt cât un munte și, ori de câte ori braavosii se aflau în pericol, se deștepta, cu flăcări în ochi, înaintând prin apă cu membrele de piatră scrâșnind și gemând, pentru a zdrobi dușmanul.

– Braavosii îl hrănesc cu carnea rozalie și fragedă a fetițelor de viță nobilă, își încheia Nan povestea, iar Sansa lăsa să-i scape un scâncet caraghios. Dar Maester Luwin spunea că Titanul era doar o statuie, iar poveștile Bătrânei Nan doar povești.

Winterfellul e pârjolit și distrus, își reaminti Arya. Bătrâna Nan și Maester Luwin erau, cel mai probabil, morți amândoi, iar Sansa la fel. Nu avea niciun rost să se gândească la ei. *Orice om trebuie să moară.* Asta însemnau cuvintele, cuvintele pe care Jaquen H'ghar i le spusese când îi dăduse vechea monedă de fier. Învățase și alte cuvinte braavosi de când plecaseră de la Saltpans, cuvintele pentru *te rog* și *mulțumesc*, pentru *mare* și *stea* și *vin de foc*, dar ajunsese la ele știind că *orice om trebuie să moară.* Cea mai mare parte a echipajului *Fiicei* știa o brumă de limbă comună din timpul nopților petrecute pe țărm, în Orașul Vechi, la Debarcaderul Regelui și Iazul Fecioarelor, însă doar căpitanul și fiii săi o vorbeau destul de bine ca să discute cu ea. Denyo era mezinul, un băiat dolofan, vesel,

de doisprezece ani, care se îngrijea de cabina tatălui său și își ajuta fratele mai mare la socoteli.

– Sper că Titanului tău nu-i e foame, îi spuse Arya.

– Foame? făcu Denyo, nedumerit.

– N-are importanță. Chiar dacă Titanul mânca, într-adevăr, carne roz și fragedă de fată, Arya n-avea de ce se teme. Era o făptură sfrijită, nu o mâncare potrivită pentru un uriaș, și avea aproape unsprezece ani, practic femeie în toată firea. *Iar Salty nu e de viță nobilă.* Titanul este zeul braavosilor? întrebă ea. Sau îi aveți pe Cei Șapte?

– Toți zeii sunt cinstiți în Braavos. Fiului căpitanului îi plăcea să vorbească despre orașul său aproape la fel de mult cât despre corabia tatălui său. Cei Șapte ai tăi au un templu aici, Septul-de-Dincolo-de-Mare, dar numai marinarii din Westeros se închină acolo.

Nu sunt Cei Șapte ai mei. Erau zeii mamei mele și i-au lăsat pe Frey s-o omoare la Gemeni. Se întreba dacă va găsi în Braavos o pădure a zeilor, cu un copac al inimii în mijloc. Poate că Denyo știa, dar nu-l putea întreba. Salty era din Saltpans, și ce-ar putea să știe o fată din Saltpans despre vechii zei ai Nordului? *Vechii zei sunt morți,* își spuse, *cu mama, cu tata, cu Robb și Bran și Rickon, morți cu toții.* Și-l amintea pe tatăl său spunând, cu multă vreme în urmă, că atunci când bat vânturile reci, lupul singur moare și haita supraviețuiește. Cu ea, totul era invers. Arya, lupul singuratic, trăia încă, dar lupii haitei fuseseră luați, uciși și jupuiți.

– Cântăreții Lunii ne-au condus la acest loc de refugiu, unde dragonii Valyriei nu ne pot găsi, spuse Denyo. Cel mai mare templu este al lor. Îl cinstim și pe Tatăl Apelor, dar casa lui e reconstruită ori de câte ori își ia mireasa. Ceilalți zei sălășluiesc împreună pe o insulă din centrul orașului. Acolo vei găsi... Zeul cu Multe Chipuri.

Ochii Titanului păreau acum mai strălucitori și mai depărtați. Arya nu cunoștea niciun Zeu cu Multe Chipuri, dar dacă răspundea rugăciunilor ei, era posibil să fie zeul pe care-l căuta. *Ser Gregor,* rosti ea în gând, *Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Au rămas doar șase.* Joffrey era mort, Câinele îl omorâse pe Polliver, iar pe Gâdilător îl înjunghiase chiar ea, ca și pe acel scutier neghiob cu coșurile lui de pe față. *Nu l-aș fi omorât, dacă nu m-ar fi înhățat.* Câinele fusese pe moarte când îl părăsise, pe malul Tridentului, arzând de febră din pricina rănii. *Ar fi trebuit să-i dau darul îndurării și să-i vâr un cuțit în inimă.*

– Salty, privește! Denyo o luă de braț și o întoarse. Vezi? *Acolo.* Îi arătă cu mâna.

Ceturile se risipeau în fața lor, cortine gri, zdrențuite, date la o parte de prora corabiei lor. *Fiica Titanului* despica apele gri-verzui, plutind pe aripi violet, tumultuoase. Arya auzea țipetele pescărușilor deasupra capului. Acolo, în locul spre care arăta Denyo, o linie de creste stâncoase se ridica brusc din mare, cu versanții abrupți acoperiți de pini și molizi negri. Dar, direct în fața lor, marea își croise loc și acolo,

deasupra apei, se înălța Titanul, cu ochii strălucind și cu păru-i lung și verde fluturând în vânt.

Încăleca prăpastia, cu câte un picior înfipt pe fiecare munte, cu umerii profilându-se înalți deasupra crestelor zdrențuite. Picioarele îi erau cioplite din piatră, același negru granit ca munții mării pe care stătea, deși în jurul șoldurilor purta o fustanelă din zale de bronz verzui. Platoșa îi era tot de bronz, iar pe cap purta un coif cu creastă. Păru-i din funii de cânepă vopsită în verde flutura în vânt, iar în peșterile care-i erau ochi ardeau focuri imense. O mână i se odihnea pe creasta din stânga, cu degetele de bronz curbate în jurul unei protuberanțe de piatră, cealaltă țâșnea în aer, strângând mânerul unei săbii frânte.

E doar puțin mai mare decât statuia Regelui Baelor de la Debarcaderul Regelui, își spuse Arya, pe când se aflau încă departe, în larg. Însă, pe măsură ce galerele se apropiau de locul unde talazurile se spărgeau de linia coastei, Titanul creștea din ce în ce mai mult. Îl auzea pe tatăl lui Denyo răcnind comenzi cu glasul său grav, iar sus mateloții strângeau velele. *Vom vâsli la picioarele Titanului.* Arya vedea ferestrele de tragere în platoșa mare de bronz, urmele și petele de pe brațele și umerii Titanului acolo unde își făceau cuibul păsările de mare. Arya își lungi gâtul. *Baelor cel Binecuvântat nu i-ar ajunge nici până la genunchi. Ar putea păși direct peste zidurile Winterfellului.*

Atunci Titanul scoase un urlet teribil.

Sunetul era imens ca și el, un geamăt și un scrâșnet atât de colosal încât înecă până și glasul căpitanului

și zgomotul valurilor ce se izbeau de crestele acoperite de pini. O mie de păsări țâșniră deodată în aer, iar Arya se retrase, tresărind, până când văzu că Denyo râdea.

– Vestește Arsenalului venirea noastră, nimic altceva! strigă el. N-ai de ce să te temi.

– Nu m-am temut nicio clipă! îi strigă Arya înapoi. A fost zgomotos, atâta tot.

Acum vântul și valul puneau stăpânire pe *Fiica Titanului*, conducând-o iute către canal. Șirurile duble de vâsle loveau domol apa mării, transformând-o într-o spumă albă, în timp ce umbra Titanului cobora deasupra lor. Pentru o clipă, ai fi zis că se vor izbi, fără scăpare, de pietrele de sub picioarele lui. Cuibărită lângă Denyo, la prora, Arya simțea stropi de sare pe față. Trebuia să se uite drept în sus ca să vadă capul Titanului. *Braavosii îl hrănesc cu carnea rozalie și fragedă a fetițelor de viță nobilă,* o auzi din nou pe bătrâna Nan spunând, dar ea *nu* era o fetiță și n-avea de gând să se lase speriată de o *statuie* stupidă.

Oricum, o ținu în mână pe Ac când alunecară printre picioarele Titanului. Alte ferestre de tragere erau presărate între acele coapse imense de piatră, iar când Arya își înălță capul ca să privească cuibul corbului alunecând printre ele, la o distanță de zece metri buni, zări guri de aruncare sub fustanela de zale a Titanului și fețe holbându-se la ei de după zăbrelele de fier.

Și pe urmă trecură mai departe.

Umbra se ridică, crestele acoperite de pini rămaseră în urma lor, de-o parte și de alta, vântul se domoli

și se pomeniră înaintând printr-o imensă lagună. În fața lor se ridica din mare un alt munte, o movilă de piatră care țâșnea din apă ca un pumn cu țepușe, cu parapetele pietroase gemând de bice cu ținte de metal, aruncătoare de flăcări și catapulte.

– Arsenalul Braavosului, îl numi Denyo, mândru de parcă el l-ar fi ridicat. Pot să construiască acolo o galeră de război într-o zi. Arya vedea zeci de galere legate la cheiuri sau cocoțate pe rampe de lansare. Din nenumărate hangare de lemn așezate de-a lungul țărmurilor țâșneau prorele colorate ale altora, ca niște câini de vânătoare dintr-un adăpost, suple, haine și înfometate, așteptând chemarea cornului vreunui vânător. Încercă să le numere, dar erau prea multe și, acolo unde linia țărmului se curba, se aflau alte și alte docuri și hangare și cheiuri.

Două galere le ieșiseră în întâmpinare. Alunecau parcă deasupra apei, ca niște libelule, cu vâslele palide scânteind. Arya îl auzi pe căpitan strigându-le ceva, apoi pe căpitanii galerelor strigând înapoi, dar nu le înțelegea cuvintele. Un corn imens sună. Galerele trecură de-o parte și de alta a lor, atât de aproape încât Arya auzea sunetul înăbușit al tobelor din calele lor violete, *bum, bum, bum, bum, bum, bum, bum, bum,* ca bătăile unor inimi pline de viață.

Apoi galerele erau în urma lor și Arsenalul la fel. În față se deschidea o largă întindere de apă verde ca iarba, vălurită, ca o coală de sticlă colorată. Din inima ei udă se înălța orașul, o imensă întindere de cupole,

turnuri și poduri, gri și aurii și roșii. *Cele o sută de insule ale Braavosului în mare.*

Maester Luwin îi învățase despre Braavos, dar Arya uitase mult din ceea ce le spusese. Era un oraș cu o întindere lină, asta vedea chiar și de departe, nu ca Debarcaderul Regelui, cu cele trei coline înalte ale sale. Singurele coline erau cele pe care le ridicaseră oamenii din cărămidă și granit, bronz și marmură. Și îi mai lipsea ceva, deși Arya avu nevoie de câteva momente să-și dea seama ce anume. *Orașul nu are ziduri.* Dar când îi spuse asta lui Denyo, el râse.

– Zidurile noastre sunt făcute din lemn și pictate în violet, îi spuse. *Galerele* sunt zidurile noastre. De altele n-avem nevoie.

Puntea pârâi în spatele lor. Arya se întoarse, descoperindu-l pe tatăl lui Denyo înălțându-se deasupra lor, învești mântat în mantaua-i lungă de căpitan din lână violetă. Căpitanul-negustor Ternesio Terys nu purta barbă, iar părul neted, tuns scurt, îi încadra fața pătrată, dogorită de vânt. Pe drum, îl văzuse adesea glumind cu echipajul, dar când se încrunta, oamenii fugeau din fața lui ca din calea furtunii. Acum se încrunta.

– Călătoria noastră a luat sfârșit, îi spuse Aryei. Ne îndreptăm spre Chequy Port, unde vameșii Lordului Mării vor veni la bord ca să ne inspecteze calele. Le va lua o jumătate de zi, întotdeauna e așa, dar nu e nevoie să stai și tu după ei. Strânge-ți lucrurile. Voi coborî o barcă, iar Yorko te va duce la țărm.

La țărm? Arya își mușcă buza. Traversase marea îngustă ca să ajungă aici, dar dacă ar fi întrebat-o

căpitanul, i-ar fi spus că voia să rămână la bordul *Fiicei Titanului.* Salty era prea mică și nu putea mânui o vâslă, acum știa asta, dar putea învăța să matiseze funiile și să cârmească corabia peste mările verzi de sare. Denyo o dusese odată sus, în cuibul ciorii, iar ei nu-i fusese frică deloc, deși puntea păruse un obiect minuscul la picioarele ei. *Pot și să socotesc și să deretic într-o cabină.*

Dar galera nu avea nevoie de încă un copil. În afară de asta, trebuia doar să se uite la chipul căpitanului ca să știe cât era de nerăbdător să scape de ea. Așa că Arya nu făcu decât să clatine din cap.

– La țărm, spuse ea, deși țărmul însemna doar străini.

– *Valar dohaeris.* Îi atinse fruntea cu două degete. Te rog să-ți amintești de Ternesio Terys și de serviciul pe care ți l-a făcut.

– Îmi voi aminti, răspunse Arya cu glas pierit. Vântul o trăgea de mantie, stăruitor ca o nălucă. Era timpul să plece.

Strânge-ți lucrurile, spusese căpitanul, dar avea puține lucruri. Doar hainele de pe ea, punguța cu bani, darurile pe care i le dăduse echipajul, pumnalul la șoldul stâng și Acul la dreptul.

Barca fu gata înaintea ei, iar Yorko era la vâsle. Era și el fiul căpitanului, dar mai mare decât Denyo și mai puțin prietenos. *Nu mi-am luat rămas-bun de la Denyo,* gândi ea, coborând să i se alăture. Se întreba dacă-l va revedea vreodată pe băiat. *Ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun.*

Fiica Titanului se micșora în spatele ei, în timp ce orașul creștea cu fiecare mișcare a vâslelor lui Yorko. În depărtare, la dreapta ei, se zărea un port, o învălmășeală de debarcadere și cheiuri înțesate de baleniere pântecoase din Ibben, corăbii-lebădă din Insulele Verii și mai multe galere decât putea număra o fată. Un alt port, mai îndepărtat, se afla la stânga ei, dincolo de un promontoriu scufundat, unde vârfurile clădirilor pe jumătate înecate se avântau deasupra apelor. Arya nu mai văzuse niciodată atâtea clădiri mari adunate într-un singur loc. Debarcaderul Regelui avea Fortăreața Roșie și Marele Sept al lui Baelor și Groapa Dragonilor, dar Braavosul se mândrea cu douăzeci de temple, turnuri și palate, la fel de mari sau chiar mai mari. *Voi fi din nou un șoricel,* gândi ea cu amărăciune, *așa cum am fost la Harrenhal, înainte să fug.*

Din preajma Titanului, orașul păruse o singură insulă mare, dar, pe măsură ce barca lui Yorko îi aducea mai aproape, Arya vedea că era format din multe insulițe apropiate, unite prin poduri de piatră arcuite care traversau nenumărate canale. Dincolo de port zări străzi cu case gri de piatră, construite atât de aproape încât se sprijineau unele de altele. Erau ciudate, în ochii Aryei, înalte de patru sau cinci etaje și foarte înguste, cu acoperișuri de țiglă ascuțite, ca niște pălării. Nu vedea stuf și remarcase doar câteva case de lemn de felul celor pe care le știa în Westeros. *N-au pomi,* își dădu ea seama. *Braavosul e numai piatră, un oraș gri într-o mare verde.*

Yorko coti barca la nord de docuri, prin defileul unui canal imens, o largă cale navigabilă verde care trecea direct prin inima oraşului. Trecură pe sub arcadele unui pod din piatră sculptată decorat cu zeci de feluri de peşti, crabi şi calmari. În faţa lor apăru un al doilea pod, de data aceasta sculptat cu o dantelărie de viţă frunzoasă, iar dincolo de el un al treilea, privindu-i de sus cu o mie de ochi pictaţi. Gurile canalelor mai mici se deschideau în ambele părţi, iar altele, şi mai mici, se desprindeau din acestea. Unele case erau construite *deasupra* căilor navigabile, transformând canalele într-un fel de tuneluri. Pe lângă ei alunecau încoace şi încolo bărci suple, în formă de şerpi de apă cu capetele pictate şi cozile ridicate. Arya observă că acelea nu aveau vâsle, ci erau împinse cu prăjini de către oameni care stăteau la pupa, în mantii gri, maro şi verzi, de culoarea muşchiului. Văzu şi şlepuri imense, plate, înţesate cu lăzi şi butoaie şi împinse de câte douăzeci de oameni cu prăjini pe fiecare parte, şi elegante case plutitoare, cu felinare de sticlă colorată, draperii de catifea şi galioane de bronz. Departe, în zare, înălţându-se deasupra canalelor şi a caselor, se afla un fel de drum din piatră gri, masivă, sprijinit de trei şiruri de arcuri grandioase, care se pierdea spre sud, într-un abur întunecat.

– Ce-i acolo? îl întrebă Arya pe Yorko, arătând cu mâna.

– Râul cu apă dulce, îi răspunse el. Aduce apă proaspătă de pe uscat, traversând lagunele mocirloase

și zonele cu apă mică, sărată. Aduce apă dulce, bună, din fântâni.

Când privi în urmă, portul și laguna nu se mai zăreau. În fața ei, pe ambele maluri ale canalului se înșirau statui mărețe, oameni solemni de piatră, în veșminte lungi, împestrițate de murdăria păsărilor mării. Unii țineau cărți în mâini, alții pumnale sau ciocane. Unul dintre ei strângea o stea aurie în mâna-i ridicată. Un altul răsturna o carafă de vin, revărsând un nesfârșit șuvoi de apă jos, în canal.

– Sunt zei? întrebă Arya.

– Lorzi ai Mării, răspunse Yorko. Insula Zeilor e mai departe. Vezi? Șase poduri mai jos, pe malul drept. Acela e templul Cântăreților Lunii.

Era unul dintre cele pe care le zărise Arya din lagună, o clădire imensă din marmură albă ca neaua, acoperită de o uriașă cupolă argintată, ale cărei ferestre din sticlă opalescentă înfățișau toate fazele lunii. Două fecioare de marmură îi flancau porțile, înalte ca Lorzii Mării, sprijinind un lintou boltit.

Dincolo de acesta se afla un alt templu, un edificiu din piatră roșie, sobru ca orice fortăreață. În vârful turnului său unghiular strălucea un foc, într-un mangal de fier ce măsura șapte metri de-a curmezișul, în timp ce ușile de bronz erau flancate de alte focuri, mai mici.

– Preoților roșii le plac focurile, îi explică Yoren. Stăpânul Luminii este zeul lor, R'hllor cel roșu.

Știu. Arya și-l amintea pe Thoros din Myr, în bucățile sale de armură veche purtate peste veșmintele

atât de decolorate, încât părea mai degrabă un preot roz decât unul roșu. Dar sărutul lui îl înviase pe Lordul Beric din morți. Arya privi casa zeului roșu pierzându-se în urma lor și se întrebă dacă acești preoți braavosi ai lui puteau face același lucru.

Urmă o construcție imensă de cărămidă, tivită cu licheni. Arya ar fi putut s-o ia drept magazie dacă Yorko n-ar fi spus:

– Acela e Refugiul Sfânt, unde îi cinstim pe zeii mici pe care lumea i-a uitat. Vei auzi spunându-i-se și Vizuina. Între zidurile înalte, năpădite de licheni ale Vizuinii trecea un mic canal și acolo Yoren coti spre dreapta. Trecură printr-un tunel, apoi ieșiră la lumină. Alte temple se înălțau pe ambele maluri.

– N-am știut niciodată că există atâția zei, remarcă Arya.

Yorko mârâi. Cotiră printr-un meandru și trecură pe sub un alt pod. La stânga apăru o movilă stâncoasă, în vârful căreia se afla un templu fără ferestre, din rocă gri, întunecată. Un șir de trepte de piatră coborau de la ușile sale către un doc acoperit.

Yorko ridică vâslele și barca se lovi ușor de pilonii de piatră. Apucă strâns un inel de fier, ca să oprească barca pentru o clipă.

– Aici te las.

Docul era întunecat, treptele abrupte. Acoperișul negru de țiglă al templului era ascuțit, ca ale caselor înșirate de-a lungul canalelor. Arya își frământă buza. *Syrio a venit din Braavos. Poate că a vizitat acest*

templu. Poate că a urcat aceste scări. Apucă inelul și se ridică pe debarcader.

– Știi cum mă cheamă, spuse Yorko din barcă.

– Yorko Terys.

– *Valar dohaeris.* Yorko împinse ambarcațiunea cu vâsla și pluti încet, cu spatele, în apele mai adânci. Arya îl privi vâslind înapoi pe unde veniseră, până când dispăru în umbra podului. Când foșnetul ramelor se stinse, aproape își auzea bătăile inimii. Dintr-odată, era altundeva... înapoi la Harrenhal, cu Gendry, poate, sau cu Câinele în păduri, pe malurile Tridentului. *Salty e un copil prost,* își spuse. *Eu sunt lupoaică și n-am să mă tem.* Mângâie mânerul Acului pentru noroc și se avântă în umbre, urcând treptele două câte două, pentru ca nimeni să nu poată spune vreodată că-i fusese frică.

Sus, în vârf, descoperi două uși de lemn sculptat, înalte de patru metri. Ușa din stânga era făcută din lemn de copacul inimii, alb ca osul, cea din dreapta din abanos strălucitor. În mijloc se afla chipul sculptat al lunii, din abanos pe partea copacului inimii și din lemn de copac al inimii pe partea abanosului. Îi amintea oarecum de copacul din pădurea zeilor de la Winterfell. *Ușile mă privesc,* gândi ea. Împinse ambele uși deodată, cu palmele înmănușate, dar niciuna nu se clinti. *Închise și zăvorâte.*

– Lăsați-mă să intru, neroadelor, spuse ea. Am traversat marea îngustă. Strânse pumnul și izbi. Jaqen mi-a spus să vin. Am moneda de fier. O scoase din pungă și o ținu ridicată. Vedeți? *Valar morghulis.*

Ușile nu-i dădură niciun răspuns, dar se deschiseră. Se deschiseră spre interior, într-o liniște desăvârșită, fără ca vreo mână de om să le urnească. Arya făcu un pas înainte, apoi încă unul. Ușile se închiseră în spatele ei și, pentru o clipă, fu orbită. Acul era în mâna ei, deși nu-și amintea să-l fi scos din teacă.

Câteva lumânări ardeau de-a lungul zidurilor, dar răspândeau atât de puțină lumină încât Arya nu-și putea vedea propriile picioare. Cineva șoptea prea încet ca să distingă cuvintele. Altcineva plângea. Auzi pași ușori, piele alunecând pe piatră, o ușă deschizându-se și închizându-se. *Apă. Aud și apă.*

Încet-încet, ochii i se obișnuiră cu întunericul. Templele Westerosului aveau șapte laturi, cu șapte altare pentru cei șapte zei, dar aici erau mai mult de șapte zei. Statuile lor se înălțau de-a lungul zidurilor, masive și amenințătoare. În jurul picioarelor le pâlpâiau lumânări roșii, palide ca niște stele îndepărtate. Cea mai apropiată statuie era o femeie de marmură, înaltă de patru metri. Din ochi îi șiroiau lacrimi adevărate, care umpleau vasul pe care-l ținea pe brațe. Dincolo de ea se afla un om cu cap de leu, așezat pe un tron sculptat din abanos. În fața ușilor, un cal imens de bronz și fier se ridica pe două picioare imense. Mai departe, deslușea un chip uriaș de piatră, un copil palid cu o sabie, un țap negru, lățos, de mărimea unui zimbru, un bărbat cu glugă, sprijinit de un toiag. Restul erau pentru ea doar siluete amenințătoare, abia zărite prin întuneric. Între zei se aflau

alcovuri ascunse, încărcate de umbre, unde, ici și colo, ardea câte o lumânare.

Tăcută ca o umbră, Arya înaintă printre șirurile de bănci lungi de piatră, cu sabia în mână. Picioarele îi spuneau că podeaua era din piatră, nu din marmură lustruită ca aceea din Marele Sept al lui Baelor, ci mai aspră. Trecu pe lângă câteva femei care șușoteau. Aerul era cald și greu, atât de greu, încât Arya căscă. Simțea mirosul lumânărilor. Mireasma îi era necunoscută și o puse pe seama vreunui soi neobișnuit de tămâie, dar, pe măsură ce se adâncea în templu, lumânările păreau să miroasă a zăpadă, a ace de pin și a tocană fierbinte. *Mirosuri bune,* își zise Arya, și prinse puțin curaj. Destul curaj ca să vâre Acul înapoi în teacă.

În mijlocul templului, găsi apa pe care o auzise: un bazin cu apă, de trei metri de-a curmezișul, negru precum cerneala și luminat de lumânări roșii, palide. Lângă el ședea un tânăr în mantie argintie, plângând încetișor. Îl privi cufundându-și o mână în apă, stârnind valuri mici, stacojii. Când își retrase degetele, le supse, unul câte unul. *Trebuie că-i e sete.* Pe marginea bazinului erau cupe de piatră. Arya umplu una și i-o duse, ca să poată bea. Tânărul o privi lung când Arya i-o întinse.

– *Valar morghulis,* spuse el.

– *Valar dohaeris,* răspunse ea.

Tânărul bău cu nesaț și azvârli cupa în apă, cu un molcom *bâldâbâc.* Apoi se ridică în picioare, legănându-se și ținându-se de burtă. Pentru o clipă, Arya

crezu că va cădea. Abia atunci îi zări pata neagră de sub centură, lărgindu-se sub ochii ei.

– Ești înjunghiat, izbucni ea, dar bărbatul nu-i acordă nicio atenție. Se îndreptă, împleticindu-se, către zid și se târî într-un alcov, pe un pat tare de piatră. Când Arya privi împrejur, văzu și alte alcovuri. În unele dintre ele se aflau oameni bătrâni, dormind.

Nu, îi șopti parcă o voce pe jumătate uitată. *Sunt morți sau muribunzi. Privește cu ochii tăi.*

O mână îi atinse brațul.

Arya se răsuci, însă era doar o fetiță, o fetiță palidă într-o robă cu glugă care părea s-o înghită, neagră în partea dreaptă și albă în stânga. Sub glugă, se aflau o față sfrijită și osoasă, obraji supți și ochi negri, care păreau cât niște talgere de mari.

– Nu mă atinge, o preveni Arya pe fată. Pe băiatul care m-a atins ultima oară l-am omorât.

Fata rosti câteva cuvinte pe care Arya nu le cunoștea.

Clătină din cap.

– Nu știi limba comună?

Un glas din spatele ei spuse:

– Eu o știu.

Aryei nu-i plăcea felul în care o tot luau prin surprindere. Bărbatul cu glugă era înalt, învești mântat într-o versiune mai mare a robei negre cu alb pe care o purta fata. Sub glugă, tot ceea ce putea vedea era sclipirea roșiatică a luminii lumânărilor oglindite în ochii lui.

– Ce loc e ăsta? îl întrebă ea.

– Un loc al păcii. Glasul bărbatului era blând. Ești în siguranță aici. Aceasta este Casa în Negru și Alb,

copila mea. Deși ești prea tânără ca să cauți ocrotirea Zeului cu Multe Chipuri.

– E ca zeul Sudului, cel cu șapte chipuri?

– Șapte? Nu. El are chipuri fără număr, micuța mea, la fel de multe ca stelele de pe cer. În Braavos, oamenii venerează pe cine vor... dar la capătul fiecărui drum așteaptă Cel cu Multe Chipuri. Te va aștepta și pe tine, într-o bună zi, nu te teme. Nu trebuie să alergi în brațele lui.

– Eu am venit doar ca să-l găsesc pe Jaqen H'ghar.

– N-am auzit acest nume.

Simți cum o cuprinde disperarea.

– Era din Lorath. Avea părul alb pe-o parte și roșu pe cealaltă. Spunea că-mi va dezvălui taine și mi-a dat asta. Ținea strâns în pumn moneda de fier. Când desfăcu degetele, îi rămase lipită de palma asudată.

Preotul cercetă moneda, dar nu se clinti s-o atingă. Orfelina cu ochi mari o privea și ea. În cele din urmă, bărbatul cu chipul umbrit vorbi:

– Spune-mi cum te cheamă, copilă.

– Salty. Vin de la Saltpans, de lângă Trident.

Deși nu-i vedea fața, cumva îi simți zâmbetul.

– Nu, zise el. Spune-mi cum te cheamă.

– Porumbița, răspunse ea de data aceasta.

– Numele tău adevărat, copilă.

– Mama mi-a dat numele de Nan, dar acum mi se spune Nevăstuică...

– Numele tău.

Înghiți în sec.

– Arry. Sunt *Arry*.

– Pe-aproape. Iar acum adevărul?

Teama taie mai adânc decât o sabie, își spuse.

– Arya. Prima oară șopti cuvântul. A doua oară i-l strigă în față. Sunt *Arya* din Casa Stark.

– Așa e, spuse el, dar Arya din Casa Stark nu are ce căuta în Casa în Negru și Alb.

– Te rog, spuse ea. N-am unde să merg.

– Te temi de moarte?

Arya își mușcă buza.

– Nu.

– Hai să vedem. Preotul își coborî gluga. În spatele ei, nu avea chip, doar un craniu îngălbenit, cu câteva bucăți de piele atârnate de obraji și un vierme alb zvârcolindu-se într-o orbită goală. Sărută-mă, copilă, croncăni el, cu un glas aspru și dogit ca un horcăit de moarte.

Crede că mă sperie? Arya îl sărută în locul unde ar fi trebuit să-i fie nasul și culese viermele de hoit din ochiul său, cu gând să-l mănânce, dar i se topi ca o umbră în mână.

Craniul galben se topea și el, și cel mai blajin om pe care-l văzuse vreodată își plecă privirea asupra ei, zâmbind.

– Nimeni n-a mai încercat vreodată să-mi mănânce viermele, spuse el. Ți-e foame, copilă?

Da, gândi ea, *dar nu de mâncare.*

CERSEI

Ploaia cădea rece, scăldând zidurile și meterezele Fortăreței Roșii într-o beznă sângerie. Regina îl ținea strâns de mână pe rege, conducându-l prin curtea noroioasă către locul unde îl așteptau lectica și escorta.

– Unchiul Jaime a zis că pot să călăresc și să arunc gologani oamenilor din popor, protestă băiatul.

– Vrei să răcești? N-avea de gând să riște. Tommen nu fusese niciodată la fel de robust ca Joffrey. Bunicul și-ar dori să vadă un adevărat rege la priveghiul său. N-o să apărem la Marele Sept murdari și uzi leoarcă. *E destul de rău că trebuie să port iarăși haine de doliu.* Negrul nu-i venise niciodată bine. Cu pielea ei albă, îi dădea un aer cadaveric. Cersei se sculase cu o oră înaintea răsăritului ca să se îmbăieze și să-și aranjeze părul și nu intenționa să lase ploaia să-i zădărnicească eforturile.

În lectică, Tommen se sprijini de perne și se uită afară, la ploaia care cădea.

– Zeii plâng pentru bunicul. Lady Jocelyn spune că picăturile de ploaie sunt lacrimi.

– Jocelyn Swyft e toantă. Dacă zeii ar putea plânge, ar fi plâns după fratele tău. Ploaia e ploaie. Trage draperia până nu plouă și mai mult înăuntru. Mantaua aia e din zibelină, vrei să se ude toată?

Tommen îi dădu ascultare. Supușenia lui o neliniștea. Un rege trebuia să fie puternic. *Joffrey ar fi protestat. N-a fost niciodată ușor de intimidat.*

– Nu te prăvăli așa, îi spuse ea lui Tommen. Stai ca un rege! Îndreaptă-ți umerii și potrivește-ți coroana. Vrei să-ți cadă de pe cap în fața tuturor lorzilor tăi?

– Nu, mamă.

Băiatul își îndreptă spatele și ridică mâinile ca să-și aranjeze coroana. Coroana lui Joff era prea mare pentru el. Tommen fusese mereu dolofan, dar acum părea mai tras la față. *Oare mănâncă bine?* Trebuia să-și amintească să-l întrebe pe intendent. Nu putea risca să se îmbolnăvească, mai ales cu Myrcella în mâinile dornishenilor. *Cu timpul, coroana lui Joff îi va fi pe măsură.* Până atunci, poate că ar fi nevoie de una mai mică, una care nu amenința să-i înghită capul. Va discuta problema cu aurarii.

Lectica își croia drum încet în josul Muntelui lui Aegon. În fața lor călăreau doi oșteni ai Gărzii Regale, cavaleri albi pe cai albi, cu mantii albe atârnându-le ude de pe umeri. În urmă veneau cincizeci de străjeri ai Casei Lannister, în aur și purpură.

Tommen privea printre draperii la străzile goale.

– Credeam că vor fi mai mulți oameni. Când a murit tata, toată lumea a ieșit să-l vadă trecând.

– Ploaia asta i-a alungat înăuntru.

Debarcaderul Regelui nu-l iubise niciodată pe Lordul Tywin. *Dar el n-a vrut niciodată iubire. „Nu poți nici să mănânci iubire, nici să cumperi un cal cu ea, nici să-ți încălzești odăile într-o noapte friguroasă"*, îl auzise spunându-i odată lui Jaime, când fratele ei nu era mai mare decât Tommen.

La Marele Sept al lui Baelor, acea splendoare de marmură din vârful Dealului Visenyei, micul grup de îndoliați era copleșit de numeroasele mantii aurii pe care Ser Addam Marbrand le postase în toată piața. *Vor mai veni și alții, mai târziu,* își spuse regina, în timp ce Ser Meryn Trant o ajuta să coboare din lectică.

Numai cei de obârșie nobilă și suita lor aveau să fie primiți la ceremonia de dimineață. O alta urma să aibă loc după-amiaza pentru oamenii de rând, iar la rugăciunile de seară putea participa oricine. Cersei va trebui să se întoarcă pentru asta, ca poporul s-o vadă jelind. *Gloata trebuie să-și capete spectacolul.* Era o bătaie de cap. Avea treburi de rezolvat, un război de câștigat, un regat de condus. Tatăl ei ar fi înțeles asta.

Înaltul Septon îi întâmpină în capul scărilor. Bătrân, gârbovit, cu o barbă albă, rară, era atât de cocoșat sub povara veșmintelor sale brodate încât ochii îi erau la nivelul sânilor reginei... deși coroana sa, o creație semeață, din cristal gravat și fir de aur, adăuga aproape o jumătate de metru înălțimii sale.

Lordul Tywin îi dăduse acea coroană în locul celei pierdute când gloata îl omorâse pe fostul Înalt Septon. Îl dăduseră jos din lectică pe nătărăul grăsan și îl sfâșiaseră în bucăți, în ziua când Myrcella plecase pe mare către Dorne. *Ăla a fost un mare mâncău și un om docil. Ăsta...* Înaltul Septon era opera lui Tyrion, își aduse Cersei aminte dintr-odată. Era un gând neliniștitor.

Mâna pătată a bătrânului arăta ca o labă de pui țâșnind de sub mâneca brodată cu fir de aur și mici cristale. Cersei îngenunche pe marmura udă și îi sărută degetele, îndemnându-l pe Tommen să facă la fel. *Oare ce știe despre mine? Cât i-a spus piticul?* Înaltul Septon zâmbea în timp ce o conducea în templu. Dar era un zâmbet amenințător, plin de înțelesuri nerostite sau doar grimasa absentă a buzelor încrețite ale unui bătrân? Regina nu-și putea da seama.

Înaintară prin Sala Lămpilor, pe sub globurile colorate din sticlă multicoloră, cu mâna lui Tommen în mâna ei. Trant și Kettleblack îl flancau, cu apa picurând din mantiile lor ude și băltind pe podea. Înaltul Septon păși încet, sprijinindu-se de un toiag din lemn de copac al inimii, cu o măciulie de cristal. Șapte dintre Cei Mai Cucernici îl însoțeau, sclipind în brocarturi cu fir de argint. Tommen purta brocart cu fir de aur pe sub mantaua de zibelină, iar regina o rochie veche din catifea neagră, tivită cu hermină. Nu fusese timp să i se coasă o rochie nouă, iar Cersei n-o putea îmbrăca pe cea pe care o purtase pentru Joffrey, nici pe cea în care îl îngropase pe Robert.

Cel puțin, pentru Tyrion nu se va aștepta nimeni să port doliu. Pentru el, mă voi îmbrăca în mătase purpurie și brocart cu fir auriu și voi purta rubine în păr. Cersei declarase că acela care îi va aduce capul piticului va fi ridicat la rangul de lord, indiferent cât de umilă ar fi obârșia sau condiția lui. Corbii purtau promisiunea ei în toate colțurile Celor Șapte Regate, și, cât de curând, vestea avea să traverseze marea îngustă și să ajungă în cele Nouă Orașe Libere și în ținuturile de dincolo de ele. *Pezevenghiul poate să fugă la capătul pământului, tot nu-mi va scăpa.*

Procesiunea regală intră pe ușile interioare, în inima cavernoasă a Marelui Sept, înaintând pe un culoar larg, unul dintre cele șapte care se întâlneau sub cupolă. La stânga și la dreapta, îndoliații de viță nobilă cădeau în genunchi în calea regelui și a reginei. Erau acolo mulți dintre purtătorii de flamură ai tatălui său, și cavaleri care luptaseră alături de Lordul Tywin în zeci de bătălii. Văzându-i, se simți mai încrezătoare. *Nu sunt lipsită de prieteni.*

Sub cupola înaltă de sticlă, aur și cristal a Marelui Sept, trupul Lordului Tywin Lannister se odihnea pe un catafalc de marmură cu trepte. La căpătâiul său stătea de veghe Jaime, cu singura-i mână întreagă strânsă în jurul mânerului unei săbii lungi de aur, cu vârful așezat pe podea. Mantia cu glugă pe care o purta era albă ca omătul proaspăt, iar zalele cămășii sale erau din mărgăritare gravate cu aur. *Lordul Tywin l-ar fi vrut în aurul și purpura Casei Lannister,* gândi ea. *Întotdeauna îl înfuria să-l vadă pe Jaime în alb din*

cap până-n picioare. În plus, fratele ei își lăsa iarăși barbă. Mirиștea îi acoperea maxilarul și obrajii, dând chipului său o înfățișare aspră și sălbatică. *Ar fi trebuit să aștepte măcar până când oasele tatei vor fi îngropate sub Casterly Rock.*

Cersei îl conduse pe rege pe cele trei trepte mici, să îngenuncheze lângă trupul neînsuflețit. Ochii lui Tommen se umplură de lacrimi.

– Plângi în tăcere, îi spuse, aplecându-se spre el. Ești rege, nu un țânc plângăcios. Lorzii tăi te privesc.

Băiatul își șterse lacrimile cu dosul mâinii. Avea ochii ei, verzi ca smaraldul, mari și strălucitori ca ochii lui Jaime când fusese de vârsta lui Tommen. Fratele ei fusese un băiat atât de *drăgălaș*... dar și aprig, la fel de aprig ca Joffrey, un adevărat pui de leu. Regina își trecu mâna pe după umerii lui Tommen și îi sărută buclele aurii. *Va avea nevoie de mine, să-l învăț să domnească și să-l apăr de dușmani.* Unii erau printre ei chiar acum, prefăcându-se că le sunt prieteni.

Surorile tăcute îl îmbrăcaseră pe Lordul Tywin ca și cum s-ar fi pregătit pentru o bătălie decisivă. Purta cea mai frumoasă armură a sa, grea, din fier pictat în purpuriu intens, întunecat, cu incrustații de aur la mănuși, la armurile de gambe și la pieptar. Rondelele armurii erau sori de aur, pe fiecare umăr stătea ghemuită câte o leoaică de aur, iar un leu cu coamă forma creasta coifului mare așezat lângă capul său. Pe pieptul Lordului Tywin se afla o sabie lungă, într-o teacă aurită incrustată cu rubine, iar mâinile i se împreunau pe mâner, în mănuși din zale aurii.

Chiar și în moarte chipul său e nobil, gândi Cersei, *deși gura...* Colțurile buzelor tatălui său erau ușor curbate în sus, dându-i un aer ușor amuzat. *Zâmbetul n-are ce căuta.* Îl învinuia pe Pycelle, ar fi trebuit să le spună surorilor tăcute că Lordul Tywin Lannister nu zâmbea niciodată. *Omul ăla e nefolositor, ca sfârcurile pe o platoșă.* Acel zâmbet ușor îl făcea pe Lordul Tywin să pară, cumva, mai puțin înfricoșător. Asta, și faptul că avea ochii închiși. Ochii tatălui său fuseseră întotdeauna de un verde-deschis tulburător, aproape incandescenți, cu pepite de aur. Ochii săi vedeau prin tine, vedeau cât ești de slab, de netrebnic, de urât în adâncul sufletului. *Când te privea, știai.*

O amintire îi veni în minte, nechemată, amintirea ospățului oferit de Regele Aerys când venise Cersei la curte pentru prima oară, o fată fragedă ca iarba primăverii. Bătrânul Merryweather bodogănea despre creșterea dării pe vin, când Lordul Rykker spusese:

– Dacă avem nevoie de aur, Înălțimea Sa ar trebui să-l așeze pe Lordul Tywin pe oala de noapte.

Aerys și lingușitorii lui au râs zgomotos, în vreme ce tatăl ei s-a uitat lung la Rykker peste cupa cu vin. Mult după ce voioșia se stinsese, privirea aceea a mai zăbovit. Rykker s-a sucit, s-a răsucit, a întâlnit ochii tatălui ei, apoi i-a ignorat, a băut o halbă de bere și a plecat, clătinându-se, roșu la față, înfrânt de o pereche de ochi neclintiți.

Acum, ochii Lordului Tywin sunt închiși pentru totdeauna, gândi Cersei. *De privirea mea se vor feri de-acum*

încolo, de căutătura mea încruntată trebuie să se teamă. Sunt leu și eu.

Cerul era atât de cenușiu afară, încât în templu era întuneric. Dacă ploaia s-ar fi oprit, soarele ar fi coborât prin cristalele atârnate, învește mântând trupul neînsufleț it în curcubeie. Lordul de Casterly Rock merita curcubeie. Fusese un om mare. *Dar eu voi fi și mai mare. O mie de ani de acum înainte, când maesterii vor scrie despre aceste vremuri, tu vei fi pomenit doar ca tatăl Reginei Cersei.*

– Mamă. Tommen o trase de mânecă. Ce miroase așa de urât?

Nobilul meu tată.

– Moartea. Îi simțea și ea mirosul, o palidă șoaptă a descompunerii care îi muta nasul. Cersei nu se sinchisea. Cei șapte septoni în robe argintii stăteau în spatele catafalcului, implorând Tatăl Ceresc să-l judece drept pe Lordul Tywin. Când isprăviră, șaptezeci și șapte de preotese se strânseră în fața altarului Mamei și începură să cânte, cerându-i îndurare. Tommen nu mai avea astâmpăr și până și pe regină începuseră s-o doară genunchii. Aruncă o privire către Jaime. Fratele ei geamăn stătea ca o statuie de piatră și se feri să-i întâlnească privirea.

Pe bănci, unchiul lor Kevan era îngenuncheat, cu umerii prăbușiți, lângă fiul său. *Lancel arată mai rău ca tata.* Deși avea doar șaptesprezece ani, ai fi zis că avea șaptezeci: fața pământie, trasă, obrajii sfrijiți, ochii înfundați în orbite și părul alb și aspru ca creta. *Cum*

e cu putință ca Lancel să fie printre cei vii, când Tywin Lannister e mort? Oare zeii și-au pierdut mințile?

Lordul Gyles tușea mai mult decât de obicei, acoperindu-și nasul cu un petic de mătase roșie. *Simte și el mirosul.* Marele Maester Pycelle avea ochii închiși. *Dacă a adormit, jur că am să pun să fie biciuit.* La dreapta catafalcului, stăteau în genunchi Tyrellii: Lordul de Highgarden, hidoasa lui mamă și insipida-i nevastă, fiul său Garlan și fiica sa Margaery. *Regina Margaery*, își reaminti Cersei, văduva lui Joff și viitoarea soție a lui Tommen. Margaery semăna foarte mult cu fratele ei, Cavalerul Florilor. Regina se întreba dacă au și alte lucruri în comun. *Micul nostru trandafir are multe doamne de onoare în preajmă, zi și noapte.* Erau și acum cu ea, aproape douăzeci. Cersei le cercetă chipurile, întrebându-se: *Care este cea mai temătoare, cea mai nerușinată, cea mai avidă de privilegii? Care e cea mai slobodă la gură?* Va trebui să caute să afle.

Fu o ușurare când, în cele din urmă, cântecul se sfârși. Mirosul pe care-l răspândea cadavrul tatălui său devenise parcă mai puternic. Majoritatea celor prezenți aveau decența să se poarte de parcă nu i-ar deranja nimic, însă Cersei văzu două dintre verișoarele lui Margaery strâmbând din năsucurile lor de Tyrell. În timp ce ea și Tommen făceau cale întoarsă de-a lungul culoarului, reginei i se păru că aude pe cineva murmurând „privată" și chicotind, dar, când întoarse capul să vadă cine vorbise, o mare de fețe solemne o priviră cu ochii goi. *N-ar fi îndrăznit să facă glume*

pe seama lui când era încă în viață. Ar fi făcut pe ei la o singură privire.

Înapoi în Sala Lămpilor, îndoliații începură să roiască în jurul lor ca muștele, dornici s-o asalteze cu condoleanțe deșarte. Gemenii Redwyne îi sărutară, amândoi, mâna, iar tatăl lor o sărută pe obraji. Hallyne Piromantul o încredință că, în ziua când osemintele tatălui ei vor porni către vest, o mână înflăcărată va arde pe cer, deasupra orașului. Printre accese de tuse, Lordul Gyles îi spuse că angajase un maestru cioplitor în piatră să facă o statuie a Lordului Tywin, care va veghea etern lângă Poarta Leului. Ser Lambert Turnberry își făcu apariția cu un petic pe ochiul drept, jurând că îl va purta până când va putea să-i aducă lui Cersei capul fratelui ei pitic.

Nici nu scăpă bine din ghearele acelui smintit, că regina se pomeni încolțită de Lady Falyse de Stokeworth și de soțul ei, Ser Balman Byrch.

– Nobila mea mamă îți transmite condoleanțe, Înălțimea Ta, bolborosi Falyse. Lollys a fost dusă la culcare și mama a simțit nevoia să stea cu ea. Te roagă s-o ierți și a zis să te rog... Mama mea l-a admirat pe răposatul tău tată, mai mult ca pe oricine. Dacă sora mea va avea un băiețel, dorința ei e să-i putem da numele de Tywin, dacă... dacă nu te deranjează.

Cersei se holbă la ea îngrozită.

– Sora ta netoată se pomenește siluită de jumătate din Debarcaderul Regelui și Tanda se gândește să-l onoreze pe bastard cu numele nobilului meu tată? Cred că nu.

Falyse sări înapoi de parcă ar fi primit o palmă, dar soțul ei nu făcu decât să-și mângâie mustața blondă și deasă cu degetul mare.

– Așa i-am spus și eu lui Lady Tanda. Vom găsi un nume mai... mai potrivit pentru bastardul lui Lollys, ai cuvântul meu.

– Așa să faceți. Cersei le întoarse un umăr și trecu mai departe. Tommen căzuse în ghearele lui Margaery Tyrell și ale bunicii sale. Regina Spinilor era atât de scundă încât, în prima clipă, Cersei o luă drept un alt copil. Înainte să-și poată scăpa copilul de trandafiri, îmbulzeala o aduse pe Cersei față în față cu unchiul ei. Când regina îi reaminti de întâlnirea lor de mai târziu, Ser Kevan clătină obosit din cap și ceru permisiunea să se retragă. Dar Lancel mai zăbovi, întruchiparea omului cu un picior în groapă. *Dar oare coboară sau urcă?*

Cersei se strădui să zâmbească.

– Lancel, mă bucur să văd că arăți mult mai în putere. Maester Ballabar ne-a adus vești atât de cumplite, încât ne-am temut pentru viața ta. Dar aș fi crezut că ești deja în drum spre Darry, să-ți preiei rolul de lord. Tatăl ei îl ridicase pe Lancel la rangul de lord după Bătălia de la Apa Neagră, ca răsplată pentru fratele său Kevan.

– Nu încă. În castelul meu sunt tâlhari. Glasul vărului ei era firav ca mustața ce-i umbrea buza de sus. Deși încăruntise, puful mustății îi rămăsese nisipiu la culoare. Cersei o privise adesea în timp ce băiatul era în trupul ei, pompând sârguincios. *Arată ca o*

mâzgă pe buza lui. Obișnuia să-l amenințe că o va șterge cu nițică salivă. Tatăl meu zice că ținuturile riverane au nevoie de o mână puternică.

Păcat că se aleg cu mâna ta, îi venea să spună. În schimb, zâmbi.

– Te și căsătorești.

O umbră de tristețe străbătu chipul răvășit al tânărului cavaler.

– O fată Frey, și nu la alegerea mea. Nici măcar nu e fecioară. E văduvă, din neamul Darry. Tata zice că-mi va fi de folos cu țăranii, dar țăranii sunt morți cu toții. O apucă de mână. E crud, Cersei. Înălțimea Ta știe că iubesc...

– Casa Lannister, termină ea în locul lui. Nimeni nu se poate îndoi de asta, Lancel. Fie ca soția ta să-ți dăruiască fii puternici. *Dar ar fi mai bine să nu-l lași pe nobilul ei bunic să organizeze nunta.* Știu că vei face multe fapte nobile în Darry.

Lancel clătină din cap, cu suferința întipărită pe chip.

– Când se părea că voi muri, tatăl meu l-a adus pe Înaltul Septon să se roage pentru mine. E un om bun. Ochii vărului ei erau umezi și strălucitori, ochii unui copil pe fața unui bătrân. Spune că Mama m-a cruțat pentru o misiune sfântă, ca să-mi pot ispăși păcatele.

Cersei se întreba cum intenționa Lancel să plătească pentru păcatele ei. *A fost o greșeală să fie ridicat la rang de cavaler, iar să-l iau în patul meu a fost una și mai mare.* Lancel era o trestie firavă, iar ei nu-i plăcea deloc nou-descoperita lui pioșenie. Fusese mult mai amuzant când încerca să fie ca Jaime. *Ce i-a spus*

nătărăul ăsta plângăcios Înaltului Septon? Și ce-i va spune micuței sale Frey când vor sta culcați alături, în întuneric? Dacă mărturisea că s-a culcat cu ea, ei, bine, Cersei ar putea înfrunta una ca asta. Bărbații minteau întotdeauna despre femei, va pune totul pe seama lăudăroșeniei unui puștan fermecat de frumusețea ei. *Dar dacă se apucă să cânte despre Robert și despre vin...*

– Răscumpărarea păcatelor se dobândește cel mai bine prin rugăciune, îi spuse Cersei. Rugăciune *mută.* Îl lăsă să se gândească la asta și se pregăti să înfrunte oastea Tyrellilor.

Margaery o îmbrățișă ca o soră, ceea ce reginei i se păru o impertinență, dar nu era momentul să-i reproșeze. Lady Alerie și verișoarele ei se mulțumiră să-i sărute degetele. Lady Graceford, care era cu burta la gură, îi ceru reginei permisiunea să-i dea copilului numele de Tywin, dacă va fi băiat, sau Lanna, dacă va fi fată. *Încă una?* fu cât pe ce să suspine Cersei. *Regatul va geme de Tywini.* Își dădu încuviințarea cât de îndatoritor putu, prefăcându-se încântată.

Dar Lady Merryweather fu cea care o mulțumi cu adevărat.

– Înălțimea Ta, spuse ea, cu accentul ei aprig, myrishez, am trimis vorbă prietenilor mei de dincolo de marea îngustă, cerându-le să-l înhațe pe Pezevenghi de îndată ce-și arată chipul hidos în Orașele Libere.

– Ai mulți prieteni dincolo de mare?

– În Myr, mulți. Și în Lys, în Tyrosh. Oameni cu adevărat puternici.

Cersei putea să-i dea crezare. Femeia din Myr era nespus de frumoasă, cu picioare lungi și piept rotund, cu pielea netedă, măslinie, buze pline, ochi întunecați, imenși, și un păr des și negru care arăta mereu ca și cum tocmai s-ar fi ridicat din pat. *Chiar și miroase a păcat, ca un lotus exotic.*

– Lordul Merryweather și cu mine dorim doar să te slujim, Înălțimea Ta, și pe micul rege, toarse femeia, cu o privire la fel de grăitoare ca pântecele lui Lady Graceford.

E o femeie ambițioasă, iar lordul ei e mândru, dar sărac.

– Trebuie să mai stăm de vorbă, doamna mea. Taena, nu-i așa? Ești foarte amabilă. Știu că vom fi bune prietene.

Apoi o luă în primire Lordul de Highgarden.

Mace Tyrell nu era cu mai mult de zece ani mai vârstnic decât Cersei, dar ea îl privea ca pe unul de-o seamă cu tatăl ei, nu cu ea. Nu era chiar atât de înalt cum fusese Lordul Tywin, dar altminteri era mai voinic, cu pieptul bombat și un burduhan încă și mai bombat. Părul îi era castaniu, dar în barbă avea șuvițe albe și gri. Era adesea roșu la față.

– Lordul Tywin a fost un om mare, un om *extraordinar*, declară el ritos, după ce-i sărută ambii obraji. Mă tem că nu vom mai vedea vreodată altul ca el.

Te uiți la alta ca el, nătărăule, gândi Cersei. *Aici, în fața ta, se află fiica lui.* Dar avea nevoie de Tyrell și de puterea Highgardenului ca să-l mențină pe Tommen pe tron, așa că nu spuse decât:

– Ne va lipsi mult.

Tyrell îi așează o mână pe umăr.

– Nimeni nu e vrednic să îmbrace armura Lordului Tywin, asta e limpede. Totuși, regatul merge înainte și trebuie condus. Dacă pot fi de vreun folos în acest ceas negru, Înălțimea Ta nu trebuie decât să ceară.

Dacă vrei să fii Mâna Regelui, lordul meu, ai curajul s-o spui deschis. Regina zâmbi. *Lasă-l să priceapă din asta cât îi place.*

– Cu siguranță, lordul meu, este nevoie de tine la Reach.

– Fiul meu Willas e un flăcău capabil, răspunse bărbatul, refuzând să accepte aluzia ei bine țintită. O fi având el piciorul schilodit, dar de înțelepciune nu duce lipsă. Iar Garlan va lua curând în stăpânire Cetatea Brightwater. Cu ei, Reachul va fi pe mâini bune, dacă se întâmplă să fie nevoie de mine în altă parte. Cârmuirea regatului trebuie să aibă întâietate, spunea adesea Lordul Tywin. Și îmi face plăcere să aduc Înălțimii Tale vești bune în privința aceasta. Unchiul meu Garth e de acord să preia funcția de maestru vistiernic, așa cum voia nobilul tău tată. E în drum spre Orașul Vechi ca să se îmbarce. Fiii săi îl vor însoți. Lordul Tywin a pomenit ceva și despre ei doi, cum că le-ar găsi și lor un loc. Poate în Garda Orașului.

Zâmbetul reginei era atât de înghețat încât se temea că s-ar putea să-i crape dinții. *Garth cel Mare în consiliul mic și cei doi bastarzi ai săi în mantii aurii... oare Tyrellii cred le voi servi regatul pe o tavă aurită?* Această aroganță o lăsă mută de uimire.

– Garth m-a slujit bine ca Lord Seneșal, așa cum l-a slujit pe tatăl meu, înaintea mea, continua Tyrell. Degețel avea nas pentru aur, nu tăgăduiesc, dar Garth...

– Lordul meu, îl întrerupse Cersei. Mă tem că a fost o neînțelegere. L-am rugat pe Lordul Gyles Rosby să fie noul nostru maestru vistiernic, iar el mi-a făcut onoarea de a accepta.

Mace o privi cu gura căscată.

– Rosby? Acel... *tușitor?* Dar... a fost stabilit, Înălțimea Ta. Garth e pe drum către Orașul Vechi.

– Ar fi cel mai bine să trimiți un corb la Lordul Hightower, să-l rogi să se asigure că unchiul tău nu se îmbarcă. Ar fi păcat ca Garth să înfrunte marea toamnei degeaba. Cersei afișă un zâmbet prietenos.

Un val de roșeață urcă pe gâtul gros al lui Tyrell.

– Asta... nobilul tău tată m-a asigurat... îngăimă el.

Apoi își făcu apariția mama sa și își strecură brațul pe după al lui.

– S-ar părea că Lordul Tywin nu i-a împărtășit planurile sale regentei noastre. Nu-mi pot *închipui* de ce. Oricum, asta e, n-are rost s-o chinuim pe Înălțimea Sa. Are perfectă dreptate, trebuie să-i scrii Lordului Leyton înainte ca Garth să se urce pe puntea unei corăbii. Știi că marea îi va face rău și-i va provoca vânturi. Lady Olenna îi acordă lui Cersei un zâmbet știrb. Camerele consiliului tău vor mirosi mai plăcut cu Lordul Gyles, dar îndrăznesc să spun că tusea lui mă va înnebuni. Îl adorăm cu toții pe bătrânul unchi Garth, dar omul dă vânturi, asta nu poate fi tăgăduit. Detest mirosurile urâte. Fața ei ridată se încreți și mai

mult. Am simțit un iz neplăcut în sfântul sept, la drept vorbind. Poate că ai simțit și tu?

– Nu, răspunse Cersei cu răceală. Un parfum, zici?

– Mai degrabă o duhoare.

– Poate că ți-e dor de trandafirii tăi de toamnă. Te-am ținut aici prea multă vreme.

Cu cât avea să scape mai repede curtea de Lady Olenna, cu atât era mai bine. Lordul Tyrell va trimite, fără îndoială, un număr apreciabil de cavaleri să o conducă pe mama sa în siguranță acasă, și cu cât mai puține săbii Tyrell în oraș, cu atât ar dormi regina mai bine.

– Într-adevăr, tânjesc după miresmele Highgardenului, mărturisesc, spuse bătrâna doamnă, dar, desigur, nu pot pleca până când n-o văd pe dulcea mea Margaery măritată cu neprețuitul tău Tommen.

– Aștept și eu cu nerăbdare ziua aceea, interveni Tyrell. Lordul Tywin și cu mine eram pe cale să stabilim data, dacă veni vorba. Probabil noi doi ar trebui să reluăm discuția, Înălțimea Ta.

– Curând.

– Curând e bine, spuse Lady Olenna, pufnind. Vino acum, Mace, s-o lăsăm pe regină să-și continue... jalea.

Am să te văd moartă, bătrâno, își promise Cersei, în timp ce Regina Spinilor se îndepărta clătinându-se, între străjerii săi impunători, doi bărbați de doi metri pe care se amuza numindu-i Stângul și Dreptul. *Vom vedea ce cadavru drăgălaș vei fi.* Bătrâna era de două ori mai deșteaptă decât nobilul ei fiu, asta era limpede.

Regina își salvă fiul de Margaery și de verișoarele ei și porni către ușă. Afară, ploaia se oprise, în sfârșit. Aerul de toamnă avea un miros dulce și proaspăt. Tommen își scoase coroana.

– Pune-ți-o înapoi, îi porunci Cersei.

– Mă doare gâtul, spuse băiatul, dar se supuse. Mă voi însura curând? Margaery spune că, de îndată ce ne căsătorim, putem merge la Highgarden.

– Nu te duci la Highgarden, dar te poți întoarce la castel călare. Cersei îi făcu semn lui Ser Meryn Trant să se apropie. Adu-i Înălțimii Sale un cal și întreabă-l pe Lordul Gyles dacă îmi face onoarea să vină în lectica mea. Lucrurile se mișcau mai repede decât anticipase, nu era timp de pierdut.

Tommen era bucuros la perspectiva de a călări și, desigur, Lordul Gyles era onorat de invitația ei... deși, când îi ceru să-i fie maestru vistiernic, începu să tușească atât de violent încât Cersei se temu că s-ar putea să moară chiar atunci, pe loc. Însă Mama era îndurătoare, iar Gyles își reveni în curând suficient ca să accepte și chiar să înceapă să tușească numele celor pe care voia să-i înlocuiască, vameși și samsari de lână numiți de Degețel, chiar și unul dintre chelari.

– Zi-i vacii cum vrei, atât timp cât dă lapte. Și, dacă vine vorba cumva, te-ai alăturat consiliului ieri.

– Ieri... Se îndoi, cuprins de un acces de tuse. Ieri. Desigur. Lordul Gyles tușea într-un petic de mătase roșie, de parcă ar fi vrut să-și ascundă sângele din salivă. Cersei se prefăcu că nu observă.

Când o să moară, găsesc pe altcineva. Poate că îl va rechema pe Degeţel. Regina îşi imagina că Lordul Petyr Baelish nu va fi lăsat să rămână Lord Protector al Văii pentru multă vreme, cu Lysa Arryn moartă. Lorzii Văii se agitau deja, dacă era adevărat ce spunea Pycelle. *După ce i-l vor lua pe acel băiat nenorocit, Lordul Petyr va veni târâş înapoi.*

– Înălţimea Ta? Lordul Gyles tuşi şi îşi tamponă gura. Aş putea... (Tuşi din nou) ... să te întreb... (O altă serie de tusete îl chinui)... cine va fi Mâna Regelui?

– Unchiul meu, răspunse ea absentă.

Era o uşurare să vadă porţile Fortăreţei Roşii înălţându-se mari în faţa ei. Îl dădu pe Tommen în grija scutierilor săi şi se retrase recunoscătoare în camerele ei, să se odihnească.

De îndată ce-şi scoase pantofii, Jocelyn intră sfioasă, spunându-i că Qyburn era afară şi cerea insistent să fie primit.

– Poftește-l înăuntru, porunci regina. *Cine domneşte nu are odihnă.*

Qyburn era bătrân, dar în părul său era încă mai multă cenuşă decât zăpadă, iar ridurile de voioşie din jurul gurii îl făceau să arate ca bunicul preferat al vreunei fetiţe. *Un bunic destul de ponosit, totuşi.* Gulerul robei sale era zdrenţuit, iar una dintre mâneci fusese sfâşiată şi prost cusută.

– Trebuie să cer iertare Înălţimii Tale pentru înfăţişarea mea, spuse el. Eram jos, în temniţe, făcând investigaţii despre evadarea Pezevenghiului, aşa cum ai poruncit.

– Și ce-ai descoperit?

– În noaptea în care Lordul Varys și fratele tău au dispărut, un al treilea om s-a făcut nevăzut.

– Da, temnicerul. Ce-i cu el?

– Îl chema Rugen. Un temnicer care se ocupa de celulele negre. Șeful temnicerilor îl descrie ca trupeș, nebărbierit, arțăgos la vorbă. Își avea numirea de la bătrânul rege, Aerys, și venea și pleca după bunul plac. Celulele negre n-au fost prea adesea ocupate în ultimii ani. Celorlalți gardieni le era frică de el, se pare, dar niciunul nu știa prea multe despre el. Nu avea nici prieteni, nici rubedenii. Nici nu obișnuia să bea sau să frecventeze bordelurile. Celula în care dormea era umedă și mohorâtă, iar salteaua pe care se întindea era mucegăită. Oala lui de noapte se revărsa.

– Știu toate astea.

Jaime examinase celula lui Rugen, iar mantiile aurii ale lui Ser Addam o examinaseră din nou.

– Da, Înălțimea Ta, făcu Qyburn, dar știai că sub oala aia împuțită de noapte se afla o piatră desprinsă care se deschidea către o mică despărțitură? Un loc în care cineva ar putea ascunde bunuri de preț care n-ar vrea să fie descoperite?

– Bunuri de preț? Era o noutate. Bani, vrei să spui? Bănuise tot timpul că Tyrion îl cumpărase cumva pe acest temnicer.

– Fără doar și poate. Desigur, ascunzătoarea era goală când am găsit-o. Cu siguranță, când a fugit, Rugen și-a luat cu el comoara dobândită pe căi mârșave. Dar m-am ghemuit deasupra ascunzătorii, cu torța în mână.

Am văzut ceva sclipind, așa că am scormonit în noroi până am scos-o. Qyburn deschise palma. O monedă de aur.

Aur, da, însă în clipa când o luă în mână Cersei își dădu seama că nu era bună. *Prea mică,* gândi ea, *prea subțire.* Moneda era veche și roasă. Pe o parte se afla profilul unui rege, iar pe cealaltă era ștanțată o mână.

– Ăsta nu e un dragon, decretă ea.

– Nu, fu de acord Qyburn. Datează dinaintea Cuceririi, Înălțimea Ta. Regele este Garth al Doisprezecelea, iar mâna e blazonul Casei Gardener.

De la Highgarden. Cersei închise palma în jurul monedei. *Ce trădare e asta?* Mace Tyrell fusese unul dintre judecătorii lui Tyrion și ceruse moartea lui în gura mare. *Să fi fost vreun complot? E oare cu putință să fi complotat cu Pezevenghiul în tot acest timp, punând la cale moartea tatei?* Cu Tywin Lannister în mormânt, era de așteptat ca Lordul Tyrell să fie ales ca Mână a Regelui, dar chiar și așa...

– N-ai să vorbești cu nimeni despre asta, porunci ea.

– Înălțimea Ta, poți conta pe discreția mea. Oricine se alătură unei companii de mercenari învață să-și înghită limba, altfel se alege fără ea.

– În compania mea e la fel. Regina puse moneda deoparte. Avea să se gândească la ea mai târziu. Dar cealaltă problemă?

– Ser Gregor. Qyburn ridică din umeri. L-am examinat, așa cum mi-ai poruncit. Otrava de pe sulița

viperei era venin de manticor de la Apus. Aș băga mâna-n foc pentru asta.

– Pycelle susține că nu. I-a spus nobilului meu tată că veninul de manticor omoară de îndată ce ajunge la inimă.

– Așa și este. Dar veninul ăsta a fost cumva *îngroșat,* ca să întârzie moartea Muntelui.

– Îngroșat? *Cum?* Cu vreo altă substanță?

– S-ar putea să fie așa cum sugerezi, Înălțimea Ta, dar, în cele mai multe cazuri, amestecul unei otrăvi nu face decât să-i slăbească puterea. S-ar putea să avem de-a face cu o cauză mai puțin... naturală, să zicem. O vrajă, aș crede.

O fi și ăsta un mare nătărău, ca Pycelle?

– Vasăzică, vrei să-mi spui că Muntele e pe moarte din pricina vreunei *vrăji* negre?

Quiburn ignoră ironia din glasul ei.

– Moare din pricina veninului, dar lent și în cumplită agonie. Eforturile mele de a-i domoli durerea s-au dovedit la fel de zadarnice ca ale lui Pycelle. Mă tem că Ser Gregor e prea obișnuit cu macul. Scutierul lui mi-a spus că suferă de dureri insuportabile de cap și că adesea dă pe gât lapte de mac, așa cum beau oamenii de rând berea. Cert e că venele i s-au înnegrit din cap până-n picioare, are urina tulbure de puroi, iar veninul i-a săpat o gaură în coastă, mare cât pumnul meu. E o minune că omul e încă în viață, la drept vorbind.

– Mărimea lui, sugeră, încruntându-se, regina. Gregor e un om foarte impunător. Și foarte prost. Prea

prost, se pare, ca să știe când ar trebui să moară. Întinse cupa și Senelle i-o umplu din nou. Țipetele lui îl sperie pe Tommen. M-au trezit chiar și pe mine într-o noapte. Aș zice că e timpul să-l chemăm pe Ilyn Payne.

– Înălțimea Ta, spuse Qyburn, poate că ar trebui să-l mut pe Ser Gregor în carceră. Acolo, țipetele lui nu te vor deranja și aș putea să mă îngrijesc de el nestingherit.

– Să te îngrijești de el? râse Cersei. Lasă-l pe Ser Ilyn să se îngrijească de el.

– Dacă asta e voia Înălțimii Tale, răspunse Qyburn, dar otrava... ne-ar fi de folos să știm mai multe despre ea, nu-i așa? Trimite un cavaler să omoare un cavaler și un arcaș să omoare un arcaș, cum se spune în popor. Ca să luptăm cu magia neagră... Nu-și isprăvi gândul, ci doar îi zâmbi.

Nu e ca Pycelle, atâta lucru e limpede. Regina îl cântări, chibzuind.

– De ce ți-a luat Citadela colanul?

– Arhimaesterii sunt cu toții lași în adâncul sufletului. Oile gri, așa le spune Marwyn. Eram un vindecător la fel de priceput ca Ebrose, dar aspiram să-l depășesc. De sute de ani, oamenii Citadelei au deschis trupurile celor morți ca să studieze natura vieții. Eu doream să înțeleg natura morții, așa că am deschis trupurile celor vii. Pentru această crimă, oile gri m-au ocărât și m-au silit să plec în exil... dar înțeleg natura vieții și a morții mai bine decât oricine din Orașul Vechi.

– Așa să fie? Asta o intriga. Foarte bine. Muntele îți aparține. Fă cu el ce vrei, dar ascunde-ți cercetările în celulele negre. Când moare, adu-mi capul lui. Tatăl meu a făcut Dornului această promisiune. Prințul Doran ar prefera, fără îndoială, să-l omoare pe Gregor cu mâna lui, dar cu toții trebuie să suferim dezamăgiri în această viață.

– Prea bine, Înălțimea Ta. Qyburn își drese glasul. Dar nu sunt la fel de bine înzestrat ca Pycelle. Trebuie să achiziționez anumite...

– Îl voi însărcina pe Lordul Gyles să te înzestreze cu suficient aur pentru nevoile tale. Cumpără-ți și niște veșminte noi. Arăți de parcă ai ieșit din Fundătura Puricilor. Cersei îi cercetă ochii, întrebându-se până unde să îndrăznească să se încreadă în omul acesta. Trebuie să-ți spun că n-o să-ți meargă bine dacă vreo vorbă despre... preocupările tale... se întâmplă să treacă dincolo de aceste ziduri?

– Nu, Înălțimea Ta. Qyburn îi acordă un zâmbet liniștitor. Secretele tale sunt în siguranță.

După ce Qyburn plecă, Cersei își turnă o cupă de vin tare și o bău lângă fereastră, privind cum umbrele se lungesc peste curte și gândindu-se la monedă. *Aur din Reach. De ce să fi avut un temnicer de la Debarcaderul Regelui aur de la Reach, dacă nu fiindcă era plătit să contribuie la înfăptuirea uciderii tatălui meu?*

Oricât s-ar fi străduit, Cersei părea că nu reușește să-și aducă în minte chipul Lordului Tywin fără să vadă acel mic zâmbet prostesc și să-și amintească mirosul fetid pe care-l răspândea cadavrul său. Se întreba

dacă nu cumva era și asta opera lui Tyrion. *E un lucru mărunt și crud, ca și el.* Era cu putință ca Tyrion să-l fi făcut pe Pycelle unealta lui? *L-a trimis pe bătrân în celulele negre, iar acest Rugen se ocupa de acele celule,* își aminti ea. Toate ițele se încâlceau într-un fel care nu-i plăcea. *Acest Înalt Septon e și el omul lui Tyrion,* își aminti dintr-odată Cersei, *iar bietul trup al tatei a fost în grija lui, de cu seară până-n zori.*

Unchiul său sosi neîntârziat, la apusul soarelui, purtând o tunică vătuită din lână de culoarea cărbunelui, mohorâtă ca fața lui. Asemeni tuturor Lannisterilor, Ser Kevan avea pielea albă și era blond, deși, la cei cincizeci și cinci de ani ai săi, își pierduse aproape tot părul. Nimeni nu l-ar fi putut socoti vreodată chipeș. Gros în talie, cu umerii rotunzi și bărbia pătrată, proeminentă, pe care barba sa galbenă, tunsă scurt, nu reușea s-o ascundă, îi reamintea de un bătrân mastif... un bătrân mastif credincios era tocmai ceea ce îi trebuia.

Luară o cină frugală, compusă din sfeclă, pâine și vită în sânge, cu o carafă de vin roșu, dornishean, ca să alunece mai bine. Ser Kevan nu scoase aproape nicio vorbă și abia dacă se atinse de cupa cu vin. *E prea măcinat de gânduri. Trebuie pus la treabă, să uite de necaz.*

Îi spuse asta, după ce ultimele resturi de mâncare fuseseră luate de pe masă și servitorii plecaseră.

– Știu cât de mult s-a bizuit tata pe tine, unchiule. Acum trebuie să fac și eu la fel.

– Tu ai nevoie de o Mână, spuse el, iar Jaime te-a refuzat.

Vorbește fără ocolișuri. Foarte bine.

– Jaime... Mă simțeam atât de pierdută, cu tata mort, încât nu știam ce vorbesc. Jaime e galant, dar puțin zănatic, ca să fim sinceri. Tommen are nevoie de un om mai experimentat. De cineva mai în vârstă...

– Mace Tyrell e mai în vârstă.

Nările îi fremătară.

– Niciodată. Cersei își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Tyrellii întrec măsura.

– Ai fi nebună să-l faci pe Mace Tyrell Mâna ta, recunoscu Ser Kevan, dar una și mai mare să ți-l faci dușman. Am auzit ce s-a întâmplat în Sala Lămpilor. Mace n-ar fi trebuit să abordeze asemenea probleme în public, dar, oricum, n-a fost înțelept din partea ta să-l faci de ocară cu jumătate din curte de față.

– Mai bine decât să suport un alt Tyrell în consiliu. Reproșul o irita. Rosby va fi un maestru vistiernic potrivit. Ai văzut lectica aia a lui, cu sculpturile și draperiile de mătase. Caii lui sunt mai bine înveșmântați decât mulți dintre cavaleri. Un om atât de bogat ar trebui să găsească aur fără nicio dificultate. Cât despre rangul de Mână... cine să ducă mai bine la bun sfârșit misiunea tatălui meu decât fratele cu care s-a sfătuit în toate?

– Toți avem nevoie de cineva în care să ne putem încrede. Tywin m-a avut pe mine și, cândva, pe mama ta.

– A iubit-o foarte mult. Cersei refuza constant să se gândească la târfa moartă din patul lui. Știu că acum sunt împreună.

– Mă rog să fie așa. Ser Kevan îi cercetă fața multă vreme, înainte de a răspunde. Îmi ceri foarte mult, Cersei.

– Nu mai mult decât ți-a cerut tata. Unchiul ei întinse mâna după cupa sa cu vin și luă o înghițitură. Am o soție pe care n-am văzut-o de doi ani, un fiu mort de jelit, un alt fiu pe cale să se însoare și să-și preia atribuțiile de lord. Castelul Darry trebuie să fie iarăși puternic, cu pământurile apărate, câmpurile pârjolite arate și cultivate din nou. Lancel are nevoie de ajutorul meu.

– Și Tommen la fel. Cersei nu se așteptase ca Ser Kevan să se ceară înduplecat. *Cu tata nu făcea pe sfiosul.* Regatul are nevoie de tine.

– Regatul. Da. Și Casa Lannister. Luă încă o sorbitură de vin. Prea bine, voi rămâne și mă voi pune în slujba Înălțimii Sale...

– Perfect, începu ea să spună, dar Ser Kevan ridică glasul și îi acoperi vorbele.

– ...atât timp cât mă numești nu doar Mână, ci și regent, iar tu te întorci la Casterly Rock.

Preț de o clipă, Cersei nu putu decât să-l privească fără să se miște.

– *Eu* sunt regenta, îi reaminti ea.

– Ai fost. Tywin nu intenționa să te lase să joci în continuare acest rol. Mi-a spus că are de gând să te trimită înapoi la Casterly Rock și să-ți găsească un nou soț.

Cersei simțea cum o cuprinde mânia.

– A pomenit despre așa ceva, da. Iar eu i-am spus că nu doresc să mă recăsătoresc.

Unchiul ei rămase impasibil.

– Dacă ești hotărâtă să nu te recăsătorești, nu te voi obliga. Cât despre cealaltă problemă... acum ești Lady de Casterly Rock. Locul tău este acolo.

Cum îndrăznești? îi venea să țipe. În schimb, spuse:

– Dar sunt, în același timp, Regina Regentă. Locul meu e alături de fiul meu.

– Tatăl tău era de altă părere.

– Tatăl meu e mort.

– Spre durerea mea și necazul întregului regat. Deschide ochii și privește în jurul tău, Cersei. Regatul e în ruină. Poate că Tywin ar fi fost capabil să îndrepte lucrurile, dar...

– *Eu* am să îndrept lucrurile! Cersei își îndulci tonul. Cu ajutorul tău, unchiule. Dacă vrei să mă slujești cu devotamentul cu care l-ai slujit pe tata...

– Nu ești tatăl tău. Iar Tywin l-a privit întotdeauna pe Jaime ca pe moștenitorul său de drept.

– *Jaime...* Jaime e legat prin jurământ. Jaime nu gândește niciodată, râde de oricine și de orice și spune tot ce-i trece prin cap. Jaime e un frumos nebun.

– Și totuși a fost prima ta alegere ca Mână a Regelui. Atunci despre tine ce se poate spune, Cersei?

– Ți-am spus, eram bolnavă de durere. Nu m-am gândit...

– Nu, o aprobă Ser Kevan. Și tocmai de aceea ar trebui să te întorci la Casterly Rock și să lași regatul pe seama celor care gândesc.

– *Regele e fiul meu!* Cersei se ridică în picioare.

– Da, spuse unchiul ei, și, după cum l-am văzut pe Joffrey, nu ești mai potrivită ca mamă decât ești ca regină.

Cersei îi aruncă vinul din cupă direct în față.

Atunci Ser Kevan se ridică în picioare, cu o greoaie demnitate.

– Înălțimea Ta. Vinul încă îi șiroia pe obraji, picurând din barba-i tunsă scurt. Cu permisiunea ta, aș putea să mă retrag?

– Cu ce drept crezi că-mi poți pune *mie* condiții? Nu ești mai mult decât unul dintre cavalerii de curte ai tatălui meu.

– Nu dețin pământuri, e adevărat. Dar am unele venituri, și cufere cu bani puse deoparte. Tatăl meu nu și-a uitat niciunul dintre copii când a murit, iar Tywin știa cum să răsplătească un slujitor devotat. Hrănesc două sute de cavaleri și, la nevoie, le pot dubla numărul. Există călăreți liberi gata să vină sub stindardul meu și am bani să tocmesc mercenari. Ai fi înțeleaptă dacă nu m-ai nesocoti, Înălțimea Ta... și încă și mai înțeleaptă dacă nu ți-ai face din mine un dușman.

– Mă *amenințI?*

– Te sfătuiesc. Dacă nu vrei să-mi cedezi regența, numește-mă castelan la Casterly Rock și fă-i Mâna Regelui fie pe Mathis Rowan, fie pe Randyll Tarly.

Lorzi purtători de flamură ai Casei Tyrell, amândoi. Sugestia o lăsă fără cuvinte. *Oare e cumpărat?*

se întrebă ea. *A luat aurul Tyrellilor, ca să trădeze Casa Lannister?*

– Mathis Rowan e simțitor, prudent, îndrăgit, continuă unchiul său, impasibil. Randyll Tarly e cel mai iscusit soldat din regat. O Mână slabă pe timp de pace, dar, cu Tywin mort, nu e altul mai bun să-i ducă războiul la bun sfârșit. Lordul Tyrell nu se poate simți jignit dacă alegi unul dintre lorzii lui purtători de flamură ca Mână. Tarly și Rowan sunt ambii oameni capabili... și *loiali.* Numește-l pe oricare dintre ei și-l vei avea de partea ta. Te întărești pe tine și slăbești Highgardenul, însă probabil că Mace îți va mulțumi pentru asta. Ser Kevan ridică din umeri. Acesta e sfatul meu, primește-l sau nu. Din partea mea, poți să-l faci Mână pe Băiatul Lunii. Fratele meu e mort, femeie. Am să-l duc acasă.

Trădătorule, gândi ea. *Vânzătorule.* Cersei se întreba cât îi dăduse Mace Tyrell.

– Vrei să-ți abandonezi regele când are mai mare nevoie de tine, îi spuse. Vrei să-l abandonezi pe Tommen.

– Tommen o are pe mama lui. Ochii verzi ai lui Ser Kevan îi întâlniră pe ai ei, fără să clipească. O ultimă picătură de vin îi tremură udă și roșie sub bărbie și, în cele din urmă, căzu. Da, adăugă el cu glas moale, după o pauză, și pe tatăl său, cred.

JAIME

Ser Jaime Lannister, în alb din cap până-n picioare, stătea lângă catafalcul tatălui său, cu cinci degete curbate în jurul mânerului unei săbii mari de aur.

Pe înserat, Marele Sept deveni întunecat și sumbru. Ultimele raze de lumină coborâră piezișprin ferestrele înalte, scăldând statuile înalte ale Celor Șapte în lumina roșie a amurgului. În jurul altarelor pâlpâiau lumânări parfumate, în timp ce umbre adânci se adunau în transepturi și se furișau tăcute pe podelele de marmură. Ecourile cântecelor de seară se stingeau pe măsură ce ultimii oameni îndoliați se îndepărtau.

Balon Swann și Loras Tyrell rămaseră puțin în urma celorlalți.

– Nimeni nu poate sta de veghe șapte zile și șapte nopți, spuse Ser Balon. Când ai dormit ultima oară, stăpâne?

– Când nobilul meu tată era încă în viață, răspunse Jaime.

– Îngăduie-mi să stau în noaptea asta în locul tău, se oferi Ser Loras.

– N-a fost tatăl tău. *Nu tu l-ai ucis, ci eu. Poate că Tyrion a slobozit săgeata care l-a omorât, dar eu l-am slobozit pe Tyrion.* Lăsați-mă.

– Cum poruncește stăpânul meu, se învoi Swann.

Ser Loras părea că ar fi vrut să mai insiste, dar Ser Balon îl luă de braț și îl trase după el. Jaime ascultă ecourile pașilor lor stingându-se în depărtare. Și apoi era singur din nou cu nobilul său tată, printre lumânări și cristaluri și mirosul dulceag, bolnăvicios, al morții. Spatele îl durea de povara armurii, iar picioarele îi erau aproape amorțite. Își schimbă puțin poziția și își strânse degetele în jurul sabiei aurii. Nu putea să mânuiască sabia, dar putea s-o țină în mână. Mâna lipsă îi pulsa. Era aproape nostim. Avea mai multe senzații în mâna pe care o pierduse decât în restul trupului.

Mâna mea tânjește după o sabie. Trebuie să omor pe cineva. Pentru început, pe Varys. Ar trebui să găsesc piatra sub care se ascunde.

– I-am poruncit eunucului să-l ducă pe o corabie, nu în dormitorul tău, îi spuse el cadavrului. Mâinile îi sunt pătate de sânge la fel de mult ca ale... ale lui Tyrion. *Mâinile îi sunt pătate de sânge la fel de mult ca ale mele* voia să spună, dar cuvintele i se opriră în gâtlej. *Orice a făcut Varys, eu l-am îndemnat.*

Așteptase în camerele eunucului în noaptea aceea, când, în sfârșit, hotărâse să nu-și lase fratele mai mic să moară. În timp ce aștepta, își ascuțise pumnalul cu

o singură mână, găsind o stranie alinare în scârțâitul oțelului pe piatră. La sunetul pașilor, se așezase lângă ușă. Varys intrase într-o revărsare de pudră și lavandă. Jaime păși în spatele lui, îl lovise cu piciorul în spatele genunchiului, îngenunchease pe pieptul lui și îi vârâse pumnalul sub bărbia moale și albă, trăgându-i capul pe spate.

– Ei, bine, Lord Varys, spusese el cu glas prietenos, mă bucur să te întâlnesc aici.

– Ser Jaime? gâfâise Varys. M-ai speriat.

– Asta am și avut de gând. Când răsucise pumnalul, un firișor de sânge se prelinsese pe lamă. Mă gândeam că m-ai putea ajuta să-l scot pe fratele meu din celula lui înainte ca Ser Ilyn să-i taie capul. E un cap urât, te asigur, dar altul n-are.

– Da... bine... dacă vrei... să iei lama asta... da, ușurel, dacă ești bun, ușurel, oh, m-ai înțepat... Eunucul își atinsese gâtul și privise sângele de pe degete cu gura căscată. Întotdeauna am urât imaginea propriului meu sânge.

– Vei avea și mai mult de urât cât de curând, dacă nu mă ajuți.

Varys se căznise să se ridice.

– Fratele tău... dacă Pezevenghiul dispare fără urmă din celula sa, vor pune î-întrebări. M-aș t-teme pentru viața mea...

– Viața ta îmi aparține, nu-mi pasă ce secrete știi. Dacă Tyrion moare, nu-i vei supraviețui multă vreme, îți promit.

– Ah. Eunucul își supsese sângele de pe degete. Îmi ceri un lucru îngrozitor... să-l eliberez pe Pezevenghiul care l-a ucis pe mărețul nostru rege. Sau îl crezi nevinovat?

– Vinovat sau nevinovat, răspunsese Jaime, ca un nătărău ce era, un Lannister își plătește datoriile. Cuvintele îi veniseră atât de ușor.

Nu dormise de-atunci. Acum își vedea fratele aievea, felul în care rânjise piticul, sub cioata nasului său, când lumina torței îi atinsese fața.

– Biet schilod nătărău și orb, mârâise piticul, cu glasul îngroșat de ranchiună. Cersei e o târfă mincinoasă. S-a culcat cu Lancel, cu Osmund Kettleblack și probabil cu Băiatul Lunii, din câte știu eu. Iar eu sunt monstrul care se spune că sunt. Da, l-am ucis pe fiul tău ticălos.

N-a spus nicio clipă că avea de gând să-l omoare pe tatăl nostru. Dacă ar fi spus, l-aș fi oprit. Și apoi eu aș fi regicidul, nu el.

Jaime se întreba unde se ascundea Varys. Înțelept, maestrul șoptitorilor nu se întorsese în camerele lui și nu-și făcuse apariția nici când Fortăreața Roșie fusese scotocită. S-ar putea ca eunucul să fi ales să se îmbarce cu Tyrion mai degrabă decât să rămână să răspundă unor întrebări incomode. Dacă era așa, amândoi erau deja departe în larg, împărțind o carafă cu vin auriu de Arbor, în cabina unei galere.

Dacă nu cumva fratele meu l-a omorât și pe Varys și i-a lăsat trupul să putrezească sub castel. Acolo, jos, puteau trece ani până ce oasele să-i fie găsite. Jaime

coborâse cu o duzină de străjeri, cu torțe, funii și felinare. Ore în șir bâjbâiseră prin coridoarele întortocheate, prin spațiile înguste, de-a bușilea, pe ușile ascunse, scările secrete și culoarele care plonjau în bezna absolută. Arareori își simțise atât de acut infirmitatea. Când are două mâini, omul ia totul de bun. Scările, de pildă. Până și mersul târâș îi era incomod, nu degeaba se vorbea despre mersul în *patru* labe. Nici nu putea să țină o torță și să se cațere, ca ceilalți.

Și totul în zadar. Găsiră doar întunecime, praf și șobolani. *Și dragoni pândind acolo, jos.* Își amintea lumina portocalie, mohorâtă, a cărbunilor din gura dragonului de fier. Mangalul încălzea încăperea la baza unui culoar vertical, unde se întâlneau mai multe tuneluri. Pe podea, descoperise un mozaic ros înfățișând dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, din plăci negre și roșii. *Te cunosc, Regicidule,* părea să spună bestia. *Am fost aici tot timpul, așteptându-te.* Iar lui Jaime acea voce i se părea cunoscută, intonația de fier care cândva îi aparținuse lui Rhaegar, Prințul Pietrei Dragonului.

Fusese o zi vântoasă când își luase rămas-bun de la Rhaegar, în curtea Fortăreței Roșii. Prințul se înveșmântase în armura sa neagră ca noaptea, cu dragonul cu trei capete conturat din rubine pe platoșă.

– Înălțimea Ta, se rugase Jaime, lasă-l pe Darry să-l păzească pe rege de data aceasta, sau pe Ser Barristan. Mantiile lor sunt la fel de albe ca a mea.

Prințul Rhaegar clătinase din cap.

– Înălțimea Ta, tatăl meu se teme de tatăl tău mai mult decât de vărul nostru Robert. Te vrea prin preajmă pentru ca Lordul Tywin să nu-i poată face niciun rău. Nu îndrăznesc să-i iau această cârjă tocmai acum, la ceas de cumpănă.

Furia i se ridicase lui Jaime în gâtlej.

– Eu nu sunt o cârjă, sunt chiar un cavaler al Gărzii Regale.

– Atunci apără-l pe rege, s-a răstit Jon Darry. Când ai îmbrăcat mantia aceea, ai jurat supunere.

Rhaegar își așezase mâna pe umărul lui Jaime.

– Când această bătălie va lua sfârșit, am de gând să convoc consiliul. Vor avea loc schimbări. Voiam să le fac de mult, dar... în orice caz, n-are rost să vorbim de căi neumblate. Vom vorbi când mă întorc.

Acelea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase Rhaegar Targaryen. Dincolo de porți se adunase o oaste, în timp ce o alta cobora pe Trident. Așadar, Prințul Pietrei Dragonului încălecase și își așezase pe cap coiful înalt și negru, pornind să-și înfrunte osânda.

Avea mai multă dreptate decât știa. Când bătălia s-a terminat, au avut loc schimbări.

– Aerys credea că nu i se poate întâmpla nimic rău dacă mă ținea aproape, îi spuse Jaime cadavrului tatălui său. Nu-i așa că e amuzant? Lordul Tywin părea să fie de aceeași părere: zâmbetul lui era mai larg decât înainte. *Se pare că-i place să fie mort.*

Era ciudat, dar nu simțea niciun fel de durere. *Unde-mi sunt lacrimile? Unde mi-este furia?* Jaime Lannister nu dusese niciodată lipsă de furie.

– Tată, îi spuse cadavrului, tu mi-ai spus că lacrimile sunt semnul slăbiciunii, așa că nu te poți aștepta să plâng după tine.

O mie de lorzi și doamne veniseră în dimineața aceea și trecuseră pe rând pe lângă catafalc, și multe mii de oameni de rând după-amiază. Aveau veșminte întunecate și fețe solemne, dar Jaime bănuia că foarte mulți erau, în taină, încântați să-l vadă doborât pe marele bărbat. Chiar și în vest, Lordul Tywin fusese mai mult respectat decât iubit, iar Debarcaderul Regelui nu uitase Jaful.

Dintre toate fețele îndoliate, Marele Maester Pycelle păruse cel mai înnebunit de durere.

– Am slujit șase regi, îi spusese el lui Jaime după cel de-al doilea serviciu religios, adulmecând neîncrezător în preajma cadavrului, dar aici, în fața noastră, zace omul cel mai măreț pe care l-am cunoscut vreodată. Lordul Tywin nu purta coroană, dar era rege pe de-a-ntregul.

Fără barbă, Pycelle părea nu doar bătrân, dar și firav. *Să-l bărbierească a fost cel mai crud lucru pe care l-ar fi putut face Tyrion,* gândi Jaime, care știa ce însemna să pierzi o parte din tine, o parte care te făcea ceea ce ești. Pycelle avusese o barbă superbă, albă ca zăpada și moale ca lâna de miel, o podoabă luxuriantă care-i acoperise obrajii și bărbia, revărsându-i-se aproape până la brâu. Marele Maester obișnuia să și-o mângâie când perora. Îi dădea un aer de înțelepciune și ascundea tot felul de lucruri neplăcute: pielea lăsată care-i atârna sub maxilar, gura mică și plângăreață,

dinții lipsă, negii, ridurile și petele de bătrânețe, prea multe ca să le ții numărul. Deși Pycelle încerca să-și crească din nou ceea ce pierduse, nu reușea. Din obrajii săi ridați și din bărbia căzută creșteau doar smocuri și șomoioage, atât de firave încât Jaime îi vedea pielea rozalie, pătată, de dedesubt.

– Ser Jaime, am văzut multe lucruri înfiorătoare la viața mea, îi spusese bătrânul. Războaie, bătălii, crime dintre cele mai murdare... Eram flăcău, în Orașul Vechi, când molima cenușie a secerat jumătate din oraș și trei sferturi din Citadelă. Lordul Hightower a ars fiecare corabie din port, a închis porțile și a poruncit gărzilor sale să-i omoare pe cei care încercau să fugă, bărbați, femei sau prunci de țâță. L-au omorât când molima a trecut. Chiar în ziua când a redeschis portul, l-au tras jos de pe cal și i-au despicat beregata, după cum au făcut și cu fiul său cel mic. Chiar și astăzi, ignoranții din Orașul Vechi scuipă la auzul numelui său, dar Qenton Hightower a făcut ceea ce trebuia. Și tatăl tău era un astfel de om. Un om care făcea ceea ce trebuia făcut.

– De aceea pare atât de mulțumit?

Aburii care se ridicau dinspre cadavru făceau ochii lui Pycelle să lăcrimeze.

– Carnea... pe măsură ce carnea se usucă, mușchii se întind și îi trag buzele în sus. Acela nu este un zâmbet, doar... *uscăciune*, atâta tot. Clipi, alungându-și lacrimile. Trebuie să mă scuzi, sunt foarte, foarte obosit.

Sprijinindu-se cu toată puterea de toiagul său, Pycelle părăsise templul încet, cu pasul clătinat. *Și*

omul acesta moare, își dăduse seama Jaime. Nu era de mirare că sora sa zicea că e netrebuincios.

Pe de altă parte, draga lui surioară părea să creadă că jumătate din curteni erau fie netrebuincioși, fie trădători. Pycelle, Garda Regelui, Tyrellii, Jaime însuși... până și Ser Ilyn Payne, cavalerul tăcut care slujea drept călău. Ca Dreptate a Regelui, temnițele erau răspunderea lui. De când își pierduse limba, Payne lăsase administrarea acelor temnițe în seama subalternilor săi, dar Cersei îl considera în egală măsură vinovat pentru evadarea lui Tyrion. *A fost fapta mea, nu a lui,* îi stătuse lui Jaime pe buze să spună. În schimb, jurase să afle ce putea de la temnicerul-șef, un bătrân cocoșat pe nume Rennifer Longwaters.

– Văd că te întrebi ce fel de nume e ăsta, chicotise omul când Jaime mersese să-l interogheze. E un nume vechi, e-adevărat. Nu-s eu omul care să se fudulească, dar în venele mele curge sânge regesc. Sunt descendentul unei prințese. Tatăl meu mi-a spus povestea când eram doar un băiețandru. Longwaters nu mai era băiețandru de o grămadă de ani, judecând după țeasta lui pătată și firele de păr alb care-i creșteau din bărbie. Mama mea era cea mai neprețuită comoară din Beciul Fecioarelor. Lordul Oakenfist, marele amiral, i-a dăruit inima, deși era însurat cu o alta. Prințesa i-a dat fiului lor bastard numele de Waters, în onoarea tatălui lui. Băiatul a devenit un mare cavaler, la fel și fiul său, care a așezat cuvântul „Long" înaintea numelui de Waters, ca lumea să știe că el nu era un bastard. Așa că, vezi, am în mine nițeluș sânge de dragon.

– Da, era să te confund cu Aegon Cuceritorul, îi răspunsese Jaime. Waters era un nume frecvent de bastard în preajma Golfului Apei Negre; bătrânul Longwaters era, mai degrabă, descendentul vreunui lord mărunt decât al unei prințese. Dar, până una-alta, am preocupări mai presante decât obârșia ta.

Longwaters își înclinase capul.

– Prizonierul pierdut.

– Și temnicerul dispărut.

– Rugen, îl completase bătrânul. Un subtemnicer. Se ocupa de nivelul al treilea, celulele negre.

– Povestește-mi despre el, trebuise să-i ceară Jaime. *O farsă nenorocită.* Știa cine era Rugen, chiar dacă Longwaters nu știa.

– Neîngrijit, nebărbierit, arțăgos. Nu-mi plăcea, e-adevărat, mărturisesc. L-am găsit aici la început, când am venit, acum doisprezece ani. Fusese numit de Regele Aerys. Omul stătea arareori aici, trebuie spus. Am pomenit de asta în rapoartele mele, stăpâne. Am făcut-o, nu încape îndoială, ai cuvântul meu, cuvântul unui om cu sânge regesc.

Mai pomenește o dată de sângele ăla regesc și s-ar putea să vărs nițel din el, gândise Jaime.

– Cine a văzut rapoartele astea?

– Unele dintre ele au ajuns la maestrul vistiernic, altele la maestrul șoptitorilor. Toate au ajuns la temnicerul-șef și la Dreptatea Regelui. Așa a fost dintotdeauna în temnițe. Longwaters își scărpinase nasul. Rugen era aici când era nevoie, lordul meu. Asta trebuie spus. Celulele negre sunt folosite puțin. Înainte

ca frățiorul Excelenței Voastre să fie trimis jos, l-am avut o vreme pe Marele Maester Pycelle, iar înaintea lui, pe Lordul Stark, trădătorul. Au mai fost alți trei, oameni de rând, dar pe ei Lordul Stark i-a dat Rondului de Noapte. N-am văzut cu ochi buni eliberarea ălora trei, dar documentele erau în ordine. Am pomenit despre asta și într-un raport, poți fi sigur.

– Povestește-mi ce știi despre cei doi temniceri care au adormit.

– Temniceri? pufnise Longwaters. Ăia nu erau niciun fel de temniceri. Erau simpli *paznici.* Coroana plătește lefuri pentru douăzeci de paznici, stăpâne, nici mai mult, nici mai puțin, dar, de când sunt eu aici, n-am avut niciodată mai mult de doisprezece. Ar trebui să avem și șase temniceri, câte doi la fiecare nivel, însă avem doar trei.

– Tu și încă doi?

Longwaters pufnise din nou.

– Eu sunt temnicerul-*șef,* stăpâne. Eu sunt *peste* temniceri. Sarcina mea e să țin socotelile. Dacă stăpânul ar vrea să se uite peste registrele mele, va vedea că toate cifrele sunt exacte. Longwaters consultase registrul mare, îmbrăcat în piele, deschis în fața lui. În prezent, avem patru prizonieri la primul nivel și unul la cel de-al doilea, pe lângă fratele Excelenței Voastre. Bătrânul s-a încruntat. Care a fugit, fără doar și poate. E-adevărat. Am să-l tai de pe listă. Luase un condei și începuse să-l ascută.

Șase prizonieri, gândise Jaime cu amărăciune, *în timp ce noi plătim lefuri pentru douăzeci de paznici.*

– Vreau neapărat să le pun câteva întrebări acestor doi paznici.

Rennfer Longwaters încetase să-şi mai ascută condeiul şi îl privise neîncrezător pe Jaime.

– Să le pui întrebări, stăpâne?

– M-ai auzit.

– Da, stăpâne, am auzit, desigur, dar... stăpânul poate să interogheze pe cine vrea, e-adevărat, nu sunt eu omul care să spună că nu poate. Dar, ser, dacă pot fi atât de îndrăzneţ, nu cred c-ar putea să răspundă. Sunt morţi, stăpâne.

– *Morţi?* Din a cui poruncă?

– A ta, credeam, sau... a regelui, poate? N-am întrebat. N-am dreptul să pun întrebări Gărzii Regale.

Asta îi pusese sare pe rană. Cersei făcuse din oamenii lui uneltele ei sângeroase, oamenii lui împreună cu nepreţuiţii ei fraţi Kettleblack.

– Nătărăilor, mârâise mai târziu Jaime, adresându-li-se lui Boros Blount şi lui Osmund Kettleblack, într-o temniţă care duhnea a sânge şi a moarte. Ce v-aţi închipuit că faceţi?

– Nimic altceva decât ceea ce ni s-a spus, stăpâne. Ser Boros era mai scund decât Jaime, dar mai voinic. Înălţimea Sa ne-a poruncit. Sora ta.

Ser Osmund îşi agăţase degetul mare de centura sabiei:

– Zicea că trebuie adormiţi pe vecie. Aşa că fraţii mei şi cu mine ne-am ocupat de asta.

Într-adevăr. Un cadavru zăcea răşchirat, cu faţa în jos, pe o masă, ca un om beat la un ospăţ, dar avea

sub cap o baltă de sânge, nu una de vin. Cel de-al doilea paznic reușise să se îndepărteze de bancă și să-și scoată pumnalul înainte să se aleagă cu o sabie în coaste. Sfârșitul lui fusese cel mai lent și mai murdar. *I-am spus lui Varys că nimeni nu trebuie să pățească nimic după această evadare,* se gândise Jaime, *dar ar fi trebuit să le spun asta fratelui și surorii mele.*

– A fost o greșeală, ser.

Ser Osmund ridicase din umeri.

– N-o să le simtă nimeni lipsa. Pun rămășag că erau și ei implicați, împreună cu cel care e dat dispărut.

Nu, i-ar fi putut spune Jaime, *Varys le-a pus ceva în vin, ca să-i adoarmă.*

– Dacă așa stau lucrurile, poate că am fi putut stoarce adevărul de la ei... *Se culcă cu Lancel și cu Osmund Kettleblack și cu Băiatul Lunii, din câte știu eu...* Dacă aș avea o fire bănuitoare, m-aș putea întreba de ce atâta grabă să vă asigurați că cei doi n-o să fie luați vreodată la întrebări. Trebuia să-i reduceți la tăcere ca să ascundeți propriul vostru rol în toate acestea?

– Noi? Kettleblack se sufocase auzind una ca asta. Noi n-am făcut decât ce ne-a poruncit regina. Pe cuvântul meu de Frate Jurat.

Degetele-fantomă ale lui Jaime se crispaseră când spusese categoric:

– Adu-i aici pe Osney și pe Osfryd și curățați mizeria asta. Și data viitoare când dulcea mea surioară îți poruncește să omori un om, vino mai întâi la mine. Altfel, ferește-te din calea mea, ser.

Vorbele îi răsunau în cap, în întunecimea Septului lui Baelor. Deasupra lui, toate ferestrele deveniseră negre, lăsând să se zărească lumina palidă a îndepărtatelor stele. Soarele apusese deja. Miasma morții era tot mai puternică, în ciuda lumânărilor parfumate. Mirosul îi amintea lui Jaime Lannister de trecătoarea de la poalele Dintelui de Aur, unde obținuse o glorioasă victorie în primele zile ale războiului. În dimineața de după bătălie, ciorile se ospătaseră cu învingătorii și învinșii deopotrivă, așa cum, cândva, se ospătaseră din trupul lui Rhaegar Targaryen, după Trident. *Cât prețuiește o coroană, dacă o cioară se poate înfrupta cu un rege?*

Jaime bănuia că ciorile dădeau ocol celor șapte turnuri și marii cupole a Septului lui Baelor chiar acum, lovind aerul nopții cu aripile lor negre, în încercarea de a pătrunde înăuntru. *Fiecare cioară din Cele Șapte Regate ar trebui să-ți aducă omagiile, tată. De la Castamere până la Apa Neagră, le-ai hrănit bine.* Ideea îi plăcea Lordului Tywin. Zâmbetul i se lărgi și mai mult. *La naiba, rânjește ca un mire în timpul ritualului conjugal.*

Imaginea era atât de grotescă încât Jaime izbucni într-un râs zgomotos.

Sunetul răsună prin transepturi, prin cripte și prin capele, ca și cum morții înhumați în interiorul zidurilor ar fi râs și ei. *De ce nu? E mai absurd decât farsa unui bufon, eu, stând de veghe la căpătâiul unui tată pe care l-am ajutat să moară, trimițând oameni să-l captureze pe fratele pe care l-am ajutat să evadeze...* Îi

poruncise lui Ser Addam Marbrand să scotocească Strada Mătăsii.

– Caută sub fiece pat, știi cât de mult îi plac fratelui meu bordelurile.

Mantiile aurii aveau să caute mai cu sârg sub fustele târfelor decât sub paturile lor. Se întreba câți copii bastarzi se vor naște de pe urma acestei căutări zadarnice.

Pe nesimțite, gândurile i se îndreptară către Brienne din Tarth. *Fătucă urâtă, proastă și încăpățânată.* Se întreba unde era. *Tată, dă-i putere.* Aproape o rugăciune... dar oare pe cine invoca el: zeul, Tatăl Ceresc, a cărui statuie înaltă, aurită sclipea în lumina lumânărilor, în celălalt capăt al templului? Sau se ruga la cadavrul care zăcea în fața lui? *Are vreo importanță? Nu m-au ascultat niciodată, niciunul dintre ei.* Războinicul fusese zeul lui Jaime de când fusese destul de mare ca să poată ține sabia în mână. Alți bărbați puteau fi tați, fii, soți, dar niciodată Jaime Lannister, cu sabia sa la fel de aurie ca părul. El era un războinic, și asta avea să fie întotdeauna.

Ar trebui să-i spun lui Cersei adevărul, să recunosc că eu l-am eliberat pe frățiorul nostru din celulă. Adevărul funcționase atât de perfect cu Tyrion, în definitiv. *Ți-am ucis fiul ticălos, iar acum mă duc să-ți ucid și tatăl.* Jaime auzea râsul Pezevenghiului în întuneric. Întoarse capul să se uite, dar sunetul nu era decât propriul său râs, întorcându-și ecoul înspre el. Închise ochii și îi deschise brusc, la fel de repede. *Nu am voie să dorm.* Dacă ar dormi, poate ar visa. O, cum mai

râdea Tyrion pe înfundate... *o târfă mincinoasă... care se culcă cu Lancel și Osmund Kettleblack...*

La miezul nopții, balamalele Porților Tatălui gemură când sute de septoni intrară, unul câte unul, să-și aducă ofrandele. Unii purtau veșmintele de brocart cu fir de argint și cununi de cristal, însemnele Celor mai Cucernici, în timp ce frații lor mai umili își purtau cristalele la gât, atârnate pe sfori, și își legau robele albe cu centuri împletite în șapte culori. Pe Porțile Mamei veneau preotese albe, din mănăstirea lor, câte șapte, cântând încet, în timp ce surorile tăcute coborau, câte una, Treptele Străinului. Slujnicele Morții erau învesmântate în gri-deschis, cu fețele acoperite de glugi și șaluri, ca doar ochii să li se vadă. Își făcu apariția și un grup de frați, în veșminte maro, alunii și cenușii și chiar din pânză aspră nevopsită, legată cu sfoară de cânepă. Uni purtau la gât ciocanul de fier al Fierarului, în timp ce alții duceau strâchini în mâini.

Niciunul dintre cucernici nu-i acordă lui Jaime vreo atenție. Dădură ocol templului, rugându-se la fiecare dintre cele șapte statui ale divinității. Fiecărui zeu îi aduseră ofrande, fiecăruia îi cântară un imn. Glasurile lor se ridicau dulci și solemne. Jaime închise ochii să asculte, dar îi redeschise când începu să se legene. *Sunt mai obosit decât îmi dau seama.*

Trecuseră ani de la ultima lui veghe. *Și eram mai tânăr pe-atunci, un băiat de cincisprezece ani.* Nu purtase armură, doar o tunică albă, simplă. Templul în care își petrecuse noaptea nu era nici cât o treime din

oricare dintre cele șapte galerii ale Marelui Sept. Jaime își așezase sabia pe genunchii Războinicului, își pusese armura grămadă la picioare și îngenunchease pe podeaua aspră de piatră, în fața altarului. În zori, genunchii îi erau zgâriați și plini de sânge.

– Toți cavalerii trebuie să sângereze, Jaime, îi spusese Ser Arthur Dayne când îl văzuse. Sângele este pecetea devotamentului nostru. Când se crăpase de ziuă, îl atinsese pe umăr. Sabia palidă era atât de ascuțită, încât până și ușoara ei atingere tăiase prin tunica lui Jaime, făcându-l să sângereze din nou. Nu simțise. Îngenunchease un băiat, se ridicase un cavaler. *Tânărul Leu, nu Regicidul.*

Dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă, iar băiatul murise.

N-ar fi putut spune când se terminaseră rugăciunile. Probabil că dormise în picioare. După ce, unul câte unul, cucernicii ieșiră, Marele Sept rămase din nou neclintit. Lumânările erau un zid de stele arzând în întuneric, dar aerul duhnea a moarte. Jaime își mișcă degetele pe sabia aurie. Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să-l lase pe Ser Loras să-l înlocuiască. *Cersei ar fi urât asta.* Cavalerul Florilor era încă un băiețandru arogant și îngâmfat, dar avea în sânge dorința de a fi măreț, de a înfăptui lucruri demne de Cartea Albă.

După ce veghea lui Jaime se va sfârși, Cartea Albă îl va aștepta, deschisă la pagina lui, într-un mut reproș. *Voi tăia cartea afurisită în bucăți înainte s-o umplu de minciuni.* Cu toate acestea, dacă n-ar minți, ce altceva ar putea scrie în afară de adevăr?

În fața lui stătea o femeie.

Iarăși plouă, gândi el, când observă cât era de udă. Apa îi șiroia pe mantie, băltindu-i în jurul picioarelor. *Cum a ajuns aici? N-am auzit-o intrând.* Era îmbrăcată ca o slujnică de tavernă, cu o mantie grea, din țesătură aspră, prost vopsită în nuanțe marmorate de maro și zdrențuită la tiv. O glugă îi ascundea fața, dar Jaime vedea lumânările dansând în iazurile verzi ale ochilor ei, iar când se mișcă, o recunoscu.

– Cersei. Jaime vorbi încet, ca unul trezit din vis care încă se întreba cine e. Ce oră este?

– Ora lupului. Sora lui își coborî gluga și făcu o grimasă. A lupului înecat, poate. Îi zâmbi nespus de dulce. Îți amintești când am venit la tine așa pentru prima oară? Era într-un han mohorât de pe Ulița Nevăstuicii, și m-am îmbrăcat ca o servitoare ca să trec de gărzile tatei.

– Îmi amintesc. Era Ulița Țiparului. *Vrea ceva de la mine.* Ce cauți aici, la ora asta? Ce vrei de la mine? Ultimul său cuvânt răsună în susul și-n josul templului, *minemineminemineminemine,* pierzându-se într-o șoaptă. Pentru o clipă, îndrăzni să spere că tot ceea ce voia era alinarea brațelor lui.

– Vorbește încet. Glasul ei suna ciudat... gâtuit, aproape speriat. Jaime, Kevan m-a refuzat. Nu vrea să fie Mână, el... știe despre noi. Mi-a dat de înțeles asta.

– A refuzat? Asta îl surprindea. De unde să știe? O fi citit ce-a scris Stannis, dar n-are cum...

– *Tyrion* știa, îi reaminti Cersei. Cine poate ști ce poveștii o fi spus piticul ăla, și cui? Și Unchiul Kevan

e răul cel mai mic. Înaltul Septon... Tyrion l-a încoronat când a murit grăsanul. S-ar putea să știe și el. Cersei se apropie. *Trebuie* să fii Mâna lui Tommen. N-am încredere în Mace Tyrell. Dacă a avut un rol de jucat în moartea tatălui nostru? Poate că a conspirat cu Tyrion. Pezevenghiul ar putea să fie în drum spre Highgarden.

– Nu este.

– Fii Mâna mea, se rugă ea, și vom stăpâni împreună Cele Șapte Regate, ca un rege cu regina lui.

– Tu ai fost regina lui Robert. Și totuși nu vrei să fii a mea.

– Aș vrea, dacă aș îndrăzni. Dar fiul nostru...

– Tommen nu e fiul meu, nu mai mult decât a fost Joffrey. Glasul său era neînduplecat. I-ai făcut și pe ei să fie ai lui Robert.

Sora sa se crispă.

– Ai jurat că mă vei iubi mereu. Nu-mi arăți dragoste, obligându-mă să te implor.

Jaime îi mirosea frica, chiar și peste duhoarea cadavrului. Îi venea s-o ia în brațe și s-o sărute, să-și îngroape fața în buclele ei aurii și să-i promită că nimeni nu-i va face niciun rău... *Nu aici,* gândi el, *nu aici, în fața zeilor și a tatei.*

– Nu, spuse el. Nu pot. Nu vreau.

– Am *nevoie* de tine. Am nevoie de jumătatea mea. Simțea ploaia răpăind pe ferestre, sus, deasupra lor. Tu ești eu. Eu sunt tu. Am nevoie să fii cu mine. *În* mine. Te rog, Jaime. *Te rog!*

Jaime aruncă o privire spre catafalc, să se asigure că Lordul Tywin nu se ridica, plin de mânie, însă tatăl său era neclintit și rece, putrezind.

– Sunt făcut pentru câmpul de luptă, nu pentru o cameră de consiliu. Iar acum s-ar putea să nu fiu potrivit nici măcar pentru asta.

Cersei își șterse lacrimile cu o mânecă maro, destul de zdrențuită.

– Foarte bine. Dacă vrei câmpuri de luptă, am să-ți dau câmpuri de luptă. Își trase gluga peste cap, cu o mișcare furioasă. Am fost nebună să vin. Am fost nebună să te iubesc vreodată. Pașii ei răsunară cu putere în liniștea templului, lăsând pete ude pe podeaua de marmură.

Zorile îl luară pe Jaime aproape prin surprindere. Când sticla cupolei începu să se lumineze dintr-odată, sclipiri de curcubeu se revărsară peste ziduri, podele și coloane, scăldând cadavrul Lordului Tywin într-un abur de lumină multicoloră. Mâna Regelui putrezea vizibil. Fața lui căpătase o nuanță verzuie, iar ochii erau mai afundați în orbite, două văgăuni negre. Obrajii îi erau brăzdați de fisuri, iar prin încheieturile măreței sale armuri aurii cu purpuriu se prelingea un fluid alb, băltindu-i pe trup.

Septonii fură primii care observară, când reveniră pentru ritualurile de dimineață. Își cântară cântecele, își rostiră rugăciunile și strâmbară din nas, iar unuia dintre Cei Mai Cucernici i se făcu atât de rău încât fu scos pe brațe din templu. La scurt timp, veni un grup de novici, legănând cădelnițe, iar aerul deveni

atât de greu de mirosul de tămâie încât catafalcul părea învesmântat în fum. Toate curcubeiele dispărură în ceața aceea parfumată, însă duhoarea persistă, un miros dulceag, de stricăciune, care-l îngreţoşa pe Jaime.

Când uşile se deschiseră, Tyrellii intrară printre primii, aşa cum se cuvenea rangului lor. Margaery adusese un buchet mare de trandafiri galbeni. Îl aşeză cu ostentaţie la picioarele catafalcului Lordului Tywin, dar păstră o floare şi o ţinu la nas în timp ce se aşeza. *Aşadar, fata e pe cât de frumoasă, pe atât de isteaţă. Tommen s-ar fi putut alege cu o regină mult mai rea. Alţii s-au ales.* Doamnele lui Margaery îi urmară exemplul.

Cersei aşteptă până când ceilalţi îşi ocupară locurile ca să-şi facă intrarea, cu Tommen alături. Ser Osmund Kettleblack păşea lângă ei, în armura-i albă, smălţuită, şi mantia de lână albă.

...se culcă cu Lancel şi cu Osmund Kettleblack şi cu Băiatul Lunii, din câte ştiu eu...

Jaime îl văzuse pe Kettleblack gol, la băi, îi văzuse părul negru de pe piept şi smocul aspru dintre picioare. Îşi imagină pieptul acela lipit de al surorii sale, părul acela zgâriind pielea netedă a sânilor ei. *N-ar face una ca asta. Pezevenghiul a mințit.* Firul de aur şi sârma neagră îngemănate, asudate. Obrajii supţi ai lui Kettleblack încordându-se la fiecare mişcare. Jaime auzea în gând gemetele surorii sale. *Nu. O minciună.*

Palidă, cu ochii roşii, Cersei urcă treptele pentru a îngenunchea lângă tatăl lor, trăgându-l pe Tommen jos, lângă ea. În faţa priveliştii, băiatul se crispă, dar mama lui îl înhăţă de mână înainte să apuce să dea înapoi.

– *Roagă-te*, îi șopti ea și Tommen încercă. Însă avea doar opt ani, iar Lordul Tywin era o oroare. O singură gură disperată de aer, apoi regele începu să plângă. *Încetează*, spuse Cersei. Tommen întoarse capul și se încovoie, vomitând. Coroana îi căzu de pe cap și se rostogoli pe podeaua de marmură. Mama sa se dădu în lături, dezgustată, și, dintr-odată, regele fugea către ușă, cât de repede îl puteau duce picioarele sale de copil de opt ani.

– Ser Osmund, înlocuiește-mă, spuse aspru Jaime, în timp ce Kettleblack se întoarse să alerge după coroană. Îi dădu sabia de aur și porni după regele său. În Sala Lămpilor, îl prinse, sub ochii a două duzini de preotese uluite.

– Îmi pare rău, suspină Tommen. Mâine mă voi descurca mai bine. Mama spune că un rege trebuie să fie un exemplu, dar mi s-a făcut rău de la miros.

Nu merge așa. Prea multe urechi ascuțite și ochi ageri.

– Mai bine mergem afară, Înălțimea Ta. Jaime îl conduse pe băiat către locul unde aerul era cât de proaspăt și de curat putea fi în Debarcaderul Regelui. Patruzeci de mantii aurii fuseseră postate de jur împrejurul pieței, ca să păzească lecticile și caii. Îl duse pe rege departe de toată lumea și îl așeză pe treptele de marmură.

– Nu m-am speriat, insistă băiatul. Mi s-a făcut rău de la miros. Ție nu ți s-a făcut? Cum ai putut să-l suporți, unchiule, ser?

Mi-am mirosit propria mână putrezind, când Vargo Hoat m-a obligat s-o port la gât.

– Un bărbat poate suporta aproape orice, dacă trebuie, îi spuse Jaime fiului său. *Am mirosit un om rumenindu-se, când Regele Aerys l-a prăjit în propria-i armură.* Lumea e plină de orori, Tommen. Poți să te lupți cu ele, sau să râzi de ele, sau să privești fără să vezi... să evadezi înăuntru.

Tommen chibzui.

– Eu... obișnuiam să evadez înăuntru, uneori, mărturisi el, când Joffy...

– *Joffrey*. Cersei stătea deasupra lor, cu vântul biciuindu-i fustele în jurul picioarelor. Pe fratele tău îl chema *Joffrey*. El nu m-ar fi făcut niciodată de rușine în felul acesta.

– N-am vrut. Nu mi-a fost frică, mamă. Numai că nobilul tău tată mirosea așa de rău...

– Crezi că mie mi-a mirosit mai frumos? Am și eu nas. Îl apucă de-o ureche și îl trase în picioare. Lordul Tyrell are nas. L-ai văzut vomitând în sfântul sept? Ai văzut-o pe Lady Margaery urlând ca un bebeluș?

Jaime se ridică în picioare.

– Cersei, ajunge.

Nările ei fremătau.

– Ser? Ce cauți aici? Ai jurat să stai de veghe la căpătâiul tatălui nostru până când se termină priveghiul, din câte-mi amintesc.

– S-a terminat. Du-te și uită-te la el.

– Nu. Șapte zile și șapte nopți, așa ai spus. Cu siguranță, Lordul Comandant mai știe să numere până la șapte. Numără-ți degetele și adaugă doi.

Alții începură să iasă, valuri-valuri, în piață, fugind de mirosurile otrăvitoare din templu.

– Cersei, vorbește mai încet, o atenționă Jaime. Se apropie Lordul Tyrell.

Asta o potoli. Regina îl trase pe Tommen lângă ea. Mace Tyrell se înclină în fața lor.

– Sper că Înălțimea Sa nu se simte rău.

– Regele a fost copleșit de durere, răspunse Cersei.

– Ca noi toți. Dacă pot să fac ceva...

În înaltul cerului, o cioară țipă. Era cocoțată pe statuia Regelui Baelor, găinățând pe sfântu-i creștet.

– Poți face o mulțime de lucruri pentru Tommen, lordul meu, spuse Jaime. Poate îi faci reginei onoarea de a cina cu ea, după rugăciunile de seară?

Cersei îi aruncă o privire nimicitoare, dar, de data aceasta, avu înțelepciunea să-și muște limba.

– Să cinez? Tyrell părea surprins. Presupun... desigur, am fi onorați. Nobila mea soție și cu mine.

Regina se forță să zâmbească și gânguri de plăcere. Dar când Tyrell își luă rămas-bun și Tommen fu trimis cu Addam Marbrand, se întoarse furioasă către Jaime.

– Ești beat sau visezi, ser? Spune-mi, rogu-te, de ce iau eu cina cu nătărăul acela hrăpăreț și cu soția sa puerilă? O pală de vânt îi răvășește părul auriu. *Nu* îl voi numi Mână, dacă asta...

– Ai nevoie de Tyrell, o întrerupse Jaime, dar nu *aici*. Cere-i să ia Capătul Furtunii pentru Tommen. Măgulește-l, spune-i că ai nevoie de el pe câmpul de luptă, să-l înlocuiască pe tata. Mace se crede un

războinic măreț. Fie îți va pune la picioare Capătul Furtunii, fie va da greș și va arăta ca un nătărău. Indiferent ce s-ar întâmpla, tu vei fi în câștig.

– Capătul Furtunii? Cersei părea preocupată. Da, dar... Lordul Tyrell a spus limpede că nu va părăsi Debarcaderul Regelui până când nu se mărită Tommen cu Margaery.

Jaime suspină.

– Atunci lasă-i să se căsătorească. Vor trece ani până când Tommen va fi destul de mare să-și consume căsnicia. Și, până atunci, uniunea poate fi oricând desfăcută. Dă-i lui Tyrell nunta pe care o vrea și trimite-l să se joace de-a războiul.

Un zâmbet obosit străbătu chipul surorii sale.

– Până și asediile au pericolele lor, murmură ea. Păi, Lordul nostru de Highgarden ar putea chiar să-și piardă viața într-o asemenea aventură.

– Există un risc, recunoscu Jaime. Mai cu seamă dacă, de data asta, își pierde răbdarea și atacă poarta.

Cersei îl privi lung.

– Știi, spuse ea, pentru o clipă ai vorbit exact ca tata.

BRIENNE

Porţile de la Duskendale erau închise şi zăvorâte. Prin întunericul de dinaintea zorilor, zidurile oraşului revărsau o sclipire palidă. Pe metereze, mănunchiuri de ceaţă se mişcau ca nişte fantomatice santinele. O duzină de căruţe şi care cu boi poposiseră în faţa porţilor, aşteptând răsăritul soarelui. Brienne se aşeză în spatele unor napi. O dureau călcâiele şi era plăcut să descalece şi să-şi întindă picioarele. La scurt timp, din pădure se ivi, huruind, o altă căruţă. Când cerul începu să se lumineze, şirul se întindea deja pe jumătate de kilometru.

Fermierii îi aruncau priviri curioase, dar nimeni nu-i vorbea. *Eu ar trebui să intru în vorbă cu ei,* îşi spuse Brienne, însă ei îi venise întotdeauna greu să se adreseze unor străini. Încă de copilă fusese sfioasă. Anii lungi în care îndurase batjocura o făcuseră şi mai timidă. *Trebuie să întreb de Sansa. Cum altfel s-o găsesc?* Îşi drese glasul.

– Mătușică, îi spuse ea femeii din carul cu napi, oare nu mi-ai văzut sora pe drum? O fecioară tânără, de treisprezece ani, frumoasă la chip, cu ochi albaștri și păr arămiu. S-ar putea să fie împreună cu un cavaler bețiv.

Femeia clătină din cap, dar soțul ei răspunse:

– Atunci nu e fecioară, pun rămășag. Biata fată are și un nume?

Brienne își simțea capul gol. *Ar fi trebuit să-i inventez un nume.* Orice nume ar fi fost bun, dar nu-i venea în minte niciunul.

– Niciun nume? Ei, bine, drumurile sunt pline de fete fără nume.

– Țintirimul e și mai plin, adăugă soția sa.

Când se crăpă de ziuă, pe metereze își făcură apariția străjeri. Fermierii se urcară în căruțele lor și traseră de hățuri. Brienne încălecă și aruncă o privire în urma ei. Cei mai mulți dintre cei care așteptau la rând ca să intre în Duskendale erau fermieri, cu fructe și legume de vânzare. Doi orășeni bogați stăteau pe buiestrașii lor de rasă, cu câteva locuri în urma ei, iar undeva, mai departe, zări un băiat uscățiv, călare pe un cal bălțat. Nu era nici urmă de cei doi cavaleri, nici de Ser Shadrich, Șoarecele Smintit.

Străjerii se agitau printre căruțe, fără să-i arunce nicio privire, însă când Brienne ajunse lângă poartă, se întrerupseră.

– Tu, stai! strigă căpitanul. Doi bărbați în cămăși de zale își încrucișară sulițele, tăindu-i calea. Declară-ți scopul vizitei.

– Îl caut pe Lordul de Duskendale sau pe maesterul lui.

Ochii căpitanului se opriră pe scutul ei.

– Liliacul negru al Casei Lothston. Acest blazon are o proastă reputație.

– Nu este al meu. Vreau să găsesc pe cineva care să-mi repare scutul.

– Zău? Căpitanul își frecă bărbia nerasă. Întâmplător, sora mea se ocupă de așa ceva. O vei găsi în casa cu uși vopsite, vizavi de Șapte Săbii. Le făcu semn străjerilor: Lăsați-o să treacă, flăcăi. E doar o fetișcană.

Casa porții se deschidea către o piață unde cei care intraseră înaintea ei își descărcau napii, ceapa galbenă și sacii de orz aduși pentru negoț. Alții vindeau armuri, și asta foarte ieftin, judecând după prețurile pe care le strigau în timp ce Brienne trecea pe lângă ei. *Jefuitorii vin odată cu ciorile negre, după fiecare bătălie.* Brienne își conduse calul la pas pe lângă cămăși de zale încă mânjite de sânge uscat, printre coifuri ciobite și săbii crestate. Puteai cumpăra și haine și încălțări: cizme de piele, mantii de blană, tunici pătate, de proveniență îndoielnică. Cunoștea multe dintre blazoane. Pumnul înmănușat în zale, elanul, soarele alb, securea cu două tăișuri, toate acelea erau însemne ale Nordului. Însă aici pieriseră și oamenii Casei Tarly și mulți din ținuturile furtunii. Văzu mere verzi și roșii, un scut care înfățișa fulgerele Casei Leygood, valtrapuri cu furnicile Casei Ambrose. Hăitașii călare ai Lordului Tarly apăreau pe numeroase insigne, broșe și jiletci. *Prieten sau vrăjmaș, ciorile nu se sinchisesc.*

Pentru câțiva gologani, te puteai alege cu scuturi de pin sau de tei, dar Brienne trecu pe lângă ele. Avea de gând să păstreze scutul greu de stejar pe care i-l dăduse Jaime, cel pe care-l purtase el însuși de la Harrenhal la Debarcaderul Regelui. Un scut de pin avea avantajele lui. Era mai ușor și, de aceea, mai lesne de purtat, iar lemnul moale putea prinde securea sau sabia dușmanului. Însă stejarul oferea mai multă protecție, dacă erai destul de puternic să-i porți povara.

Duskendale era construit în jurul portului său. La nord de oraș se ridicau falezele de calcar; la sud, un promontoriu stâncos adăpostea corăbiile de furtunile care veneau dinspre marea îngustă. Castelul se ridica deasupra portului, cu donjonul său în patru colțuri și turnurile mari, circulare, vizibile din orice parte a orașului. Pe străzile aglomerate, pavate cu pietre, era mai ușor să pășești decât să călărești, astfel că Brienne își lăsă iapa într-un grajd și își continuă drumul pe jos, cu scutul atârnat peste spate și sacul de dormit strâns sub un braț.

Sora căpitanului nu era greu de găsit. Șapte Săbii era cel mai mare han din oraș, o construcție cu patru etaje care se înălța deasupra vecinilor ei, iar ușile duble ale casei de vizavi erau superb pictate. Înfățișau un castel, într-o pădure, toamna, cu copacii în nuanțe de auriu și roșu-cafeniu. Pe trunchiurile strejarilor bătrâni creștea iedera, și până și ghindele erau realizate cu grijă și tandrețe. Când Brienne privi mai atent, văzu animale în frunziș: o vulpe roșie, șireată, două

vrăbii pe o creangă, iar în spatele frunzelor umbra unui mistreț.

– Ușa ta e minunată, îi spuse femeii cu părul negru care deschise după ce bătu. Ce castel vrea să fie?

– Toate castelele, răspunse sora căpitanului. Singurul pe care-l știu eu este Fortul Mohorât de lângă port. Pe celălalt l-am creat în mintea mea, cum ar trebui să arate un castel. N-am văzut niciodată un dragon, nici vreun balaur sau unicorn. Fata era o fire veselă, dar când Brienne îi arătă scutul, se înnegri la față. Bunica mea îmi spunea că, în nopțile fără lună, din Harrenhal ies în zbor lilieci uriași, ca să-i ducă pe copiii răi la Danelle Nebuna, să-i pună în oală. Uneori, îi auzeam zgâriind obloanele. Își supse măselele o clipă, gânditoare. Ce punem în locul lui?

Însemnele Casei Tarth înfățișau un soare galben și o semilună, pe un fond din pătrate trandafirii și azurii, dar câtă vreme oamenii o credeau o criminală, Brienne nu îndrăznea să le poarte.

– Ușa ta mi-a amintit de un vechi scut, pe care l-am văzut cândva în armurăria tatălui meu. Îi descrise blazonul cât putu mai bine.

Femeia clătină din cap.

– Pot să-l pictez de îndată, dar vopseaua va trebui să se usuce. Ia o cameră la Șapte Săbii, dacă poftești. Îți voi aduce scutul mâine dimineață.

Brienne nu intenționase să înnopteze la Duskendale, dar poate că era mai bine. Nu știa dacă stăpânul castelului era acasă sau dacă va consimți s-o primească. Îi mulțumi pictoriței și traversă piața pavată, către

han. Deasupra uşii acestuia atârnau şapte săbii de lemn, sub o ţepuşă de fier. Varul alb care le acoperea era crăpat şi scorojit, dar Brienne le cunoştea semnificaţia. Îi reprezentau pe cei şapte fii ai lui Darklyn care purtaseră mantiile albe ale Gărzii Regale. Nicio altă casă din regat nu se putea mândri cu atât de mulţi. *Au fost gloria Casei lor. Iar acum sunt un semn deasupra unui han.* Pătrunse în sala comună şi îi ceru hangiului o cameră şi o baie.

Fu condusă la etajul al doilea şi o femeie cu un semn sângeriu din naştere pe faţă aduse o albie de lemn, pe urmă apa, găleată cu găleată.

– A mai rămas vreun Darklyn în Duskendale? o întrebă Brienne, păşind în scăldătoare.

– Păi, mai sunt o grămadă cu numele de Darke, iar eu însămi sunt una. Bărbatul meu spune că am fost neagră, cum îmi zicea numele, înainte de a ne căsători şi am devenit şi mai neagră după aia. Femeia râse. Nu poţi să arunci o piatră în Duskendale fără să loveşti vreun Darke sau Darkwood sau Dargood, dar Darklynii de viţă nobilă s-au dus cu toţii. Lordul Denys a fost ultimul dintre ei, dragul puştan nătărău. Ştiai că Darklynii au fost regi în Duskendale, înainte să vină Andalii? N-ai ghici într-o mie de ani, uitându-te la mine, dar am şi eu sânge regesc. Îţi dai seama? „Înălţimea Ta, încă o cană de bere" ar trebui să-i fac să-mi spună. „Înălţimea Ta, oala de noapte trebuie golită, şi adu nişte vreascuri, Afurisenia Ta Regală, se stinge focul." Râse din nou şi scutură ultimele

picături din găleată. Ei, bine, gata. Cum ți se pare apa, e destul de fierbinte?

– Merge.

Apa era călâie.

– Aș mai aduce, dar s-ar revărsa. O fată ca tine... umpli o scăldătoare.

Numai o scăldătoare mică și strâmtă ca asta. La Harrenhal, căzile fuseseră imense și făcute din piatră. Baia fusese plină de aburi care se ridicau din apă, iar Jaime pășise prin ceața aceea, gol ca în ziua în care se născuse, arătând pe jumătate cadavru, pe jumătate zeu. *A intrat în vană cu mine,* își aminti ea, roșind. Înhață o bucată de săpun tare de leșie și se frecă sub braț, încercând să-și aducă din nou în minte chipul lui Renly.

Când apa se răcise, Brienne era pe cât de curată putea să fie. Îmbrăcă aceleași haine pe care și le scosese și își încinse centura sabiei în jurul șoldurilor, însă zalele și coiful le lăsă acolo, ca să nu pară atât de amenințătoare la Fortul Mohorât. Era plăcut să-și întindă picioarele. Străjerii de la porțile castelului purtau pieptare de piele, cu un blazon care înfățișa două securi de război încrucișate pe o cruce albă.

– Vreau să vorbesc cu stăpânul vostru, le spuse hotărât Brienne.

Unul dintre ei râse.

– Atunci cel mai bine-ar fi să strigi tare.

– Lordul Rykker a plecat la Iazul Fecioarelor cu Randyl Tarly, interveni celălalt. L-a lăsat castelan

pe Ser Rufus Leek, să aibă grijă de Lady Rykker și de cei mici.

Așadar, o conduseră la Leek. Ser Rufus era un om scund, robust, cu barba căruntă, al cărui picior stâng se termina cu o cioată.

– Mă vei ierta dacă nu mă ridic, spuse el. Brienne îi întinse scrisoarea, însă Leek nu știa să citească, așa că o trimise la maester, un bărbat pleșuv, cu un scalp pătat și o mustață roșie, țepoasă.

Când auzi numele Hollard, maesterul se încruntă, iritat.

– Cât de des trebuie să cânt acest cântec? Pesemne, fața o trădase. Credeai că ești prima care vine să-l caute pe Dontos? Mai degrabă a douăzeci și una. Mantiile aurii au fost aici la câteva zile după uciderea regelui, cu mandatul Lordului Tywin. Iar tu ce ai, mă rog?

Brienne îi arătă scrisoarea, cu sigiliul și semnătura copilărească a lui Tommen. Maesterul făcu *hmmmm* și *hrrrr*, piguli ceara și, în cele din urmă, i-o dădu înapoi.

– Pare în ordine. Se cățără într-un scaun și îi făcu semn lui Brienne să se așeze pe altul. Nu l-am cunoscut pe Ser Dontos. Era copil când a plecat de la Duskendale. Hollard a fost cândva o Casă nobilă, e adevărat. Le cunoști însemnele? Dungi roșii și roz, cu trei coroane de aur pe un fond albastru. Darklynii au fost regi mărunți în Epoca Eroilor, iar trei dintre ei și-au luat neveste Hollard. Mai târziu, micul lor regat a fost înghițit de regate mai mari, dar Darklynii au dăinuit și Casa Hollard i-a slujit... da, chiar și în timpul Rezistenței. Știi asta?

– Puțin. Propriul ei maester obișnuia să spună că Rezistența de la Duskendale fusese cea care îl dusese la nebunie pe Regele Aerys.

– În Duskendale, oamenii încă îl iubesc pe Lordul Denys, în ciuda nenorocirii pe care le-a adus-o. Pe Lady Serala o învinuiesc ei, soția lui myrisheză. Șerpoaica de Dantelă i se spune. Dacă Lordul Darklyn s-ar fi însurat cu o Staunton sau o Stokeworth... mă rog, știi cum trăncănesc oamenii din popor. Se spune că Șerpoaica de Dantelă i-a umplut urechea soțului său cu otravă myrisheză, până când Lordul Denys s-a ridicat împotriva regelui său și l-a luat ostatic. În timpul capturării, maestrul său de arme, Ser Symon Hollard, l-a ucis pe Ser Gwayne Gaunt din Garda Regală. Vreme de o jumătate de an, Aerys a fost ținut între aceste ziduri, în timp ce Mâna Regelui stătea afară, cu o oaste numeroasă. Lordul Tywin avea destulă putere să asedieze orașul în orice clipă ar fi dorit, dar Lordul Denys a trimis vorbă că, la primul semn de asalt, îl va omorî pe rege.

Brienne își amintea urmarea:

– Regele a fost salvat, spuse ea. Barristan cel Viteaz l-a eliberat.

– Așa e, o aprobă maesterul. După ce Lordul Denys și-a pierdut ostaticul, a deschis porțile și a preferat să pună capăt revoltei sale decât să-l lase pe Lordul Tywin să ocupe orașul. A plecat genunchiul și a cerut îndurare, dar regele nu era un om iertător. Lordul Denys și-a pierdut capul, așa cum s-a întâmplat și cu frații și sora lui, cu unchii, verii și nobilii Darklyni.

Șerpoaica de Dantelă a fost arsă de vie, biata de ea, dar mai întâi i-au scos limba și părțile femeiești, cu care se spune că l-a înrobit pe lord. Jumătate din Duskendale îți va spune și acum că Aerys a fost prea blând cu ea.

– Iar familia Hollard?

– Stigmatizată și distrusă, răspunse maesterul. Îmi făuream colanul la Citadelă pe când s-a întâmplat, dar am citit dările de seamă despre procesele și pedepsele de care au avut parte. Ser Jon Hollard Administratorul era căsătorit cu sora Lordului Denys și a murit împreună cu soția sa, după cum a murit și fiul lor cel mic, care era pe jumătate Darklyn. Robin Hollard era scutier, și când regele a fost capturat, a dansat în jurul lui și l-a tras de barbă. A murit pe scaunul de tortură. Ser Symon Hollard a fost ucis de Ser Barristan în timpul evadării regelui. Pământurile Casei Hollard au fost luate, castelele pustiite, satele pârjolite. Așa cum s-a întâmplat și cu Darklynii, Casa Hollard a pierit.

– În afară de Dontos.

– Adevărat. Tânărul Dontos era fiul lui Ser Steffon Hollard, fratele geamăn al lui Ser Symon, care murise de friguri cu câțiva ani înainte și nu a luat parte la Rezistență. Oricum, Aerys i-ar fi tăiat flăcăului capul, dar Ser Barristan i-a cerut să-i cruțe viața. Regele nu-l putea refuza pe omul care l-a salvat, astfel că Dontos a fost luat la Debarcaderul Regelui ca scutier. Din câte știu, nu s-a întors niciodată la Duskendale, și de ce ar fi făcut-o? Nu avea pământuri aici,

nici rude, nici castel. Dacă Dontos și această fată a Nordului au contribuit la uciderea scumpului nostru rege, pare-mi-se că dorința lor va fi să se îndepărteze cât mai mult de locul de judecată. Caută-i în Orașul Vechi, dacă trebuie, sau dincolo de marea îngustă. Caută-i în Dorne sau la Zid. Caută-i *altundeva.* Maesterul se ridică. Corbii mei mă cheamă. Mă vei ierta dacă am să-mi iau rămas-bun.

Drumul înapoi la han părea mai lung decât drumul către Fortul Mohorât, deși probabil că de vină era doar starea ei de spirit. N-avea s-o găsească pe Sansa Stark în Duskendale, asta părea limpede. Dacă Ser Dontos o dusese în Orașul Vechi sau dincolo de marea îngustă, așa cum părea să creadă maesterul, căutarea Briennei era lipsită de speranță. *Ce să caute Sansa în Orașul Vechi?* se întrebă ea. *Maesterul n-o cunoscuse, după cum nu-l cunoscuse nici pe Hollard. Sansa nu s-ar fi dus la străini.*

La Debarcaderul Regelui, Brienne o găsise pe una dintre fostele slujnice ale Sansei, o spălătoreasă într-un bordel.

– L-am slujit pe Lordul Renly înainte de doamna Sansa și ambii s-au dovedit trădători, se plânsese cu amărăciune femeia pe nume Brella. Niciun lord nu se va mai atinge de mine acum, așa că trebuie să spăl pentru târfe. Dar când Brienne întrebase despre Sansa, femeia răspunsese: Am să-ți spun ce i-am spus Lordului Tywin. Fata aia se ruga mereu. Se ducea la templu și-și aprindea lumânările, ca o doamnă cuviincioasă,

dar în fiecare noapte mergea în pădurea zeilor. S-a întors în Nord, asta a făcut. Acolo sunt *zeii* ei.

Dar Nordul era imens, iar Brienne n-avea nici cea mai vagă idee în care dintre lorzii stegari ai tatălui său ar fi fost Sansa înclinată să aibă mai multă încredere. *Sau, mai degrabă, își va căuta propriile rude?* Deși toți frații Sansei fuseseră uciși, Brienne știa că mai avea un unchi și un frate vitreg la Zid, în Rondul de Noapte. Un alt unchi, Edmure Tully, era prizonier la Gemeni, dar unchiul *acestuia*, Ser Brynden, era încă stăpân peste Riverrun. Iar sora mai mică a lui Catelyn stăpânea în Vale. *Chemarea sângelui.* Sansa ar fi putut foarte bine să alerge la unul dintre ei. Însă la care?

Cu siguranță, Zidul era prea departe și, în plus, era un loc sumbru și aspru. Iar ca să ajungă la Riverrun, fata ar trebui să traverseze ținuturile sfâșiate de război și să treacă prin liniile de asediu ale Lannisterilor. Eyrie ar fi mai accesibil, iar Lady Lysa ar primi-o cu brațele deschise pe fiica surorii sale, fără doar și poate...

În fața ei, ulița cotea. Cumva Brienne greșise drumul. Se pomeni într-o fundătură, o curte mică și noroioasă, unde trei porci scurmau în jurul unei fântâni scunde de piatră. Unul guiță la vederea ei și o bătrână care scotea apă o cercetă de sus până jos, bănuitoare.

– Ce vrei, oare?

– Căutam hanul Șapte Săbii.

– Înapoi pe unde ai venit. La templu, fă stânga.

– Îți mulțumesc. Brienne se întoarse ca s-o ia înapoi și se ciocni de cineva care dădea colțul în goană.

Lovitura îl doborî de pe picioare, și omul căzu cu fundul în noroi.

– Scuze, murmură Brienne. Era doar un copil, un flăcău costeliv cu părul drept, moale și un urcior sub ochi. Te-ai lovit? Brienne îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice, dar băiatul se dădu înapoi, pe coate și călcâie. Nu putea avea mai mult de zece, doisprezece ani, deși purta armură de zale și avea o sabie lungă, atârnată peste spate într-o teacă de piele.

– Te știu de undeva? întrebă Brienne. Chipul lui i se părea oarecum cunoscut, deși nu-și putea da seama de unde.

– Nu. Nu mă cunoști. Niciodată... Se ridică în picioare. I-i-iartă-mă. Domniță. Nu m-am uitat, adică m-am uitat, dar în jos. Mă uitam în jos. La picioarele mele. Băiatul își luă tălpășița, țâșnind înapoi pe unde venise, cu capul înainte.

Ceva din purtarea lui îi trezea bănuieli, dar Brienne n-avea de gând să-l urmărească pe străzile din Duskendale. *În fața porților, azi-dimineață, acolo l-am văzut,* își dădu ea seama. *Călărea un cal sur.* Și i se părea că-l mai văzuse undeva, dar unde?

Când găsi din nou hanul Șapte Săbii, camera comună era ticsită. Patru septe stăteau cel mai aproape de foc, în veșminte pătate și pline de praf de pe drum. Localnicii umpleau băncile, înmuind bucăți de pâine în străchinile cu tocană fierbinte de crab. Când simți mirosul, începu să-i chiorăie stomacul, dar nu vedea niciun loc liber. Apoi un glas în spatele ei spuse:

– Domniță, aici, stai pe locul meu. Până când nu sări de pe bancă, Brienne nu-și dădu seama că bărbatul care-i vorbise era un pitic. Omulețul nu avea niciun metru și jumătate. Avea nasul borcănat, brăzdat de vinișoare, dinții roșii de la frunzele acrișoare și purta veșmintele maro, din pânză aspră, ale unui frate jurat, cu ciocanul de fier al Fierarului atârnându-i de gâtul gros.

– Păstrează-ți locul, spuse ea. Pot sta în picioare la fel de bine ca tine.

– Da, dar eu nu pot da cu capul de tavan.

Piticul era aspru la vorbă, dar curtenitor. Brienne îi vedea coroana scalpului, acolo unde și-l răsese. Septa Roelle îi spusese cândva că acest lucru era menit să arate că nu aveau nimic de ascuns în fața Tatălui.

– Dar Tatăl nu poate să vadă prin păr? întrebase Brienne. *O întrebare stupidă.* Fusese un copil încet la minte; Septa Roelle îi spunea asta adesea. Se simțea aproape la fel de stupidă acum, așa că luă locul omulețului, la capătul băncii, făcu semn să i se aducă tocană și se întoarse să-i mulțumească piticului.

– Slujești într-o casă sfântă din Duskendale, frate?

– Era lângă Iazul Fecioarelor, domniță, dar lupii ne-au pârjolit, răspunse omul, molfăind un colț de pâine. Am reconstruit cum ne-am priceput mai bine, până când au venit mercenarii. N-aș putea spune ai cui oameni erau, dar ne-au luat porcii și ne-au ucis frații. Eu m-am strecurat într-o scorbură și m-am ascuns, dar ceilalți erau prea mari. Mi-a luat mult timp să-i îngrop pe toți, dar Fierarul mi-a dat putere. Când am terminat, am scos din pământ câteva monede pe care

fratele mai mare le ascunsese în apropiere și am pornit la drum de unul singur.

– Am mai întâlnit și alți frați care mergeau la Debarcaderul Regelui.

– Da, sunt pe drumuri cu sutele. Nu numai frați. Și septoni și oameni de rând. Toți sunt vrăbii. Poate că sunt și eu o vrabie. Fierarul m-a făcut destul de mic. Chicoti. Și care e trista ta poveste, domniță?

– Îmi caut sora. E de viță nobilă, are doar treisprezece ani, o fecioară frumoasă, cu ochi albaștri și păr arămiu. Poate c-ai văzut-o călătorind cu un bărbat. Un cavaler, poate un bufon. Am aur pentru cel care mă ajută s-o găsesc.

– Aur? Fratele îi oferi un zâmbet roșu. O strachină cu tocană de crab mi-ar ajunge drept recompensă, dar mă tem că nu te pot ajuta. Bufoni am întâlnit, cu duiumul, dar nu prea multe fecioare frumoase. Piticul își înclină capul și chibzui o clipă. Era un bufon la Iazul Fecioarelor, dacă mă gândesc bine. Hainele-i erau zdrențuite și pline de noroi, după câte mi-am dat seama, dar sub noroi erau veșminte pestrițe.

Oare Dontos Hollard purta veșminte pestrițe? Nimeni nu-i spusese Briennei că ar fi purtat... dar nici că nu. Dar de ce-ar fi în zdrențe? Oare li se întâmplase, lui și Sansei, vreo nenorocire după ce fugiseră de la Debarcaderul Regelui? Era posibil, cu drumurile atât de primejdioase. *Sau poate că nici n-a fost el.*

– Bufonul ăsta avea nasul roșu, cu foarte multe vinișoare sparte?

– Asta n-aș putea să jur, mărturisesc. Nu i-am prea dat atenție. Plecasem la Iazul Fecioarelor după ce mi-am îngropat frații, gândindu-mă că aș putea găsi o corabie să mă ducă la Debarcaderul Regelui. Prima oară l-am zărit pe bufon lângă docuri. Părea un om ascuns și avea grijă să se ferească de soldații Lordului Tarly. Mai târziu l-am întâlnit din nou, la Gâsca Împuțită.

– Gâsca Împuțită? se miră ea.

– Un loc dezgustător, recunoscu piticul. Oamenii Lordului Tarly patrulau prin portul de la Iazul Fecioarelor, dar Gâsca era mereu plină de marinari, iar marinarii, se știe, transportă pasageri clandestini pe corăbiile lor, pentru un preț bun. Bufonul ăsta căuta să treacă trei oameni peste marea îngustă. L-am văzut acolo adesea, stând de vorbă cu vâslașii galerelor. Uneori le cânta cântece amuzante.

– Căuta să treacă *trei*, nu doi?

– Trei, domniță. Asta aș jura pe Cei Șapte. *Trei*, gândi ea. *Sansa, Ser Dontos... dar cine să fie al treilea? Pezevenghiul?*

– Bufonul și-a găsit corabia?

– Asta n-aș putea spune, răspunse piticul, dar într-o noapte, câțiva dintre soldații Lordului Tarly au trecut pe la Gâscă, în căutarea lui, iar câteva zile mai târziu am auzit pe cineva fălindu-se că păcălise un bufon și că avea aurul cu care s-o dovedească. Era beat și dădea de băut pentru toată lumea.

– Păcălise un bufon, repetă ea. Ce-o fi vrut să spună cu asta?

– Habar n-am. Îl chema Dick Dibaciul, asta îmi amintesc. Piticul își desfăcu brațele. Mă tem că asta e tot ce-ți pot oferi, în afară de rugăciunile unui om mărunt.

Ținându-se de cuvânt, Brienne îi plăti o strachină de tocană fierbinte de crab... și niște pâine caldă și o cupă de vin. În timp ce piticul mânca, stând în picioare lângă ea, Brienne cugetă la lucrurile pe care i le spusese. *E posibil ca Pezevenghiul să fi fost cu ei?* Dacă Tyrion Lannister era în spatele dispariției Sansei, și nu Dontos Hollard, era de la sine înțeles că trebuiau să fugă dincolo de marea îngustă.

Când omulețul își goli strachina de tocană, termină și ce mai rămăsese dintr-a ei.

– Ar trebui să mănânci mai mult, spuse el. O femeie bine făcută, ca tine, ar trebui să-și păstreze puterile. Nu suntem departe de Iazul Fecioarelor, dar drumul e primejdios în vremurile astea.

Știu. Pe acel drum murise Ser Cleos Frey, iar ea și Ser Jaime fuseseră luați ostatici de Măștile Însângerate. *Jaime a încercat să mă omoare,* își aminti, *dar era sfrijit și sleit de puteri și avea încheieturile legate în lanțuri.* Chiar și așa, fusese pe-aproape, dar asta se întâmplase înainte ca Zollo să-i taie mâna. Zollo, Rorge și Shagwell ar fi siluit-o de zeci de ori dacă nu le-ar fi spus Ser Jaime că valora greutatea ei în safire.

– Domnița mea? Pari tristă. Te gândești la sora ta? Piticul îi mângâie mâna. Baba îți va lumina calea, nu te teme. Fecioara te va avea în paza ei.

– Mă rog să ai dreptate.

– Am. Piticul făcu o plecăciune. Dar acum e timpul să plec. Am drum lung de străbătut până la Debarcaderul Regelui.

– Ai un cal? Un catâr?

– Doi catâri. Omulețul râse. Uite-i acolo, în picioarele mele. Mă duc unde vreau eu. Se înclină și porni către ușă, legănându-se la fiecare pas.

După plecarea lui, Brienne rămase la masă, zăbovind lângă o cupă de vin. Nu obișnuia să îl bea prea des, dar, din când în când, îi potolea stomacul. *Și încotro vreau să mă îndrept?* se întrebă ea. *Către Iazul Fecioarelor, în căutarea unui bărbat pe nume Dick Dibaciul, într-un loc numit Gâsca Împuțită?*

Ultima oară când văzuse Iazul Fecioarelor, orașul era o ruină, stăpânul lui închis în castel, oamenii morți, fugiți sau ascunși. Își amintea case pârjolite și străzi pustii, porți zdrobite și doborâte la pământ. Câinii sălbatici li se furișaseră în spatele cailor, în timp ce cadavrele umflate pluteau ca niște nuferi albi, imenși, deasupra iazului care dădea numele orașului. *Jaime a cântat* Șase fecioare într-un iaz *și a râs când l-am rugat să tacă.* Iar Randyll Tarly se afla și el la Iazul Fecioarelor, un alt motiv pentru ca Brienne să evite orașul. Poate că cel mai bine ar fi fost să se îmbarce pe o corabie cu drum spre Gulltown sau Portul Alb. *Totuși le-aș putea face pe amândouă. Să trec pe la Gâsca Împuțită și să vorbesc cu Dick Dibaciul, apoi să găsesc o corabie la Iazul Fecioarelor, care să mă ducă mai departe către nord.*

Camera comună începuse să se golească. Brienne rupse o bucată de pâine în două, ascultând discuțiile de la celelalte mese. Majoritatea erau despre moartea Lordului Tywin Lannister.

– Ucis de propriul său fiu, se spune, zicea un localnic, un cizmar, după înfățișare. Piticul ăla ticălos.

– Iar regele e doar un copil, spuse cea mai bătrână dintre cele patru preotese. Cine ne va cârmui până când ajunge el la vârsta maturității?

– Fratele Lordului Tywin, interveni un străjer. Sau poate că acel Lord Tyrell. Sau Regicidul.

– El nu, declară hangiul. Nu un sperjur. Hangiul scuipă în foc. Brienne lăsă pâinea să-i cadă din mâini și își șterse firimiturile de pe pantaloni. Auzise destul.

În noaptea aceea, se visă iarăși în cortul lui Renly. Toate lumânările pâlpâiau, gata să se stingă, iar frigul era cumplit în jurul ei. Ceva se mișca prin întunericul verde, ceva dezgustător și oribil se îndrepta cu repeziciune către regele ei. Ea voia să-l apere, dar mâinile și picioarele îi erau înțepenite și înghețate, și îi trebuia mai multă putere decât avea doar ca să ridice mâna. Iar când sabia fantomatică tăie prin grumăjerul verde de oțel și sângele începu să șiroiască, Brienne văzu că regele care murea nu era de fapt Renly, ci Jaime Lannister, iar ea îi înșelase așteptările.

Sora căpitanului o găsi în camera comună, bând o cană de lapte îndulcit cu miere și amestecat cu trei ouă crude.

– Te-ai descurcat de minune, spuse ea când femeia îi arătă scutul proaspăt pictat. Era mai degrabă un

tablou decât un blazon propriu-zis și imaginea lui o purtă pe Brienne înapoi prin anii lungi, către întunecimea rece din armurăria tatălui său. Își amintea cum își trecuse vârfurile degetelor peste vopseaua crăpată și decolorată, peste frunzele verzi ale copacului și peste dâra stelei căzătoare.

Brienne îi plăti surorii căpitanului cu jumătate mai mult decât suma asupra căreia conveniseră și, după ce cumpără niște pâine tare, brânză și făină de la bucătar, părăsi hanul, aruncându-și scutul pe umăr. Ieși din oraș pe poarta nordică, călărind domol prin câmpurile și gospodăriile unde, când lupii năvăliseră peste Duskendale, avuseseră loc luptele cele mai grele.

Lordul Randyll Tarly fusese la comanda armatei lui Joffrey, formată din oameni ai Apusului, ai ținuturilor furtunii și din cavaleri de la Reach. Acei oameni ai lui care muriseră aici fuseseră duși înapoi între ziduri, să se odihnească în morminte de eroi în adâncurile templelor septone de la Duskendale. Morții Nordului, de departe mai numeroși, erau înmormântați într-o groapă comună, lângă mare. Deasupra tumulului care le marca locul de veci, învingătorii așezaseră o butucănoasă placă comemorativă din lemn: AICI ODIHNESC LUPII era tot ce stătea scris acolo. Brienne se opri lângă el și rosti o rugăciune mută pentru ei, pentru Catelyn Stark și fiul ei Robb și pentru toți cei care muriseră împreună cu ei.

Își aminti seara în care Lady Catelyn aflase că fiii ei erau morți, cei doi băieți mai mici pe care-i lăsase la Winterfell ca să fie în siguranță. Brienne știa că se

întâmplase ceva grav. O întrebase dacă avea veşti de la fiii ei.

– N-am niciun fiu în afară de Robb, răspunsese Lady Catelyn, cu glas pierit, de parcă un pumnal i-ar fi sfredelit pântecele. Brienne întinsese mâna peste masă, să-i ofere alinare, dar se oprise înainte ca degetele să le atingă pe cele ale mai vârstnicei femei, de teamă că se va retrage. Catelyn îşi răsucise mâinile, ca să-i arate Briennei cicatricile de pe palme şi degete, acolo unde, cândva, cuţitul îi muşcase adânc în carne. Apoi începuse să vorbească despre fiicele sale. „Sansa era o domnişoară", spusese ea, „mereu curtenitoare şi dornică să-i mulţumească pe cei din jur. Îi plăceau poveştile cu cavaleri viteji. Va deveni o femeie mult mai frumoasă decât mine, îţi poţi da seama. Adesea îi pieptănam eu părul. Avea părul arămiu, des şi mătăsos... nuanţele de roşu străluceau ca arama în lumina torţelor."

Catelyn îi vorbise şi despre Arya, fiica ei cea mică, dar ea era pierdută, probabil moartă acum. Dar Sansa... *O voi găsi, doamna mea,* îi jură Brienne umbrei fără odihnă a lui Lady Catelyn. *Nu voi înceta niciodată să o caut. Îmi voi da viaţa, dacă va fi nevoie, îmi voi da onoarea, voi renunţa la toate visurile mele, dar o voi găsi.*

Dincolo de câmpul de luptă, drumul se întindea pe lângă ţărm, între tumultuoasa mare gri-verzuie şi un şir de coline de calcar. Brienne nu era singurul drumeţ. De-a lungul coastei, pe mulţi kilometri, erau presărate sate de pescari, iar locuitorii lor foloseau acest drum ca să-şi ducă peştele la piaţă. Brienne trecu

pe lângă o nevastă de pescar și fiicele ei, care se îndreptau spre casă cu coșurile goale pe umeri. Înveșmântată în armură, o luară drept un cavaler până când îi văzură chipul. Apoi fetele începură să șușotească și să-i arunce priviri curioase.

– Ați văzut o fată de treisprezece ani pe drum? le întrebă ea. O fecioară de viță nobilă, cu ochi albaștri și părul arămiu? După întâlnirea cu Ser Shadrich devenise precaută, dar trebuia să încerce în continuare. S-ar putea să fie însoțită de un bufon. Dar cele trei nu făcură decât să clatine din cap și să chicotească pe după mâini în urma ei.

În primul sat care-i ieși în cale, câțiva băieți desculți începură să alerge în urma calului. Își pusese coiful, rănită de chicotelile pescarilor, astfel că o luară drept bărbat. Unul dintre băieți se oferi să-i vândă moluște, un altul crabi, iar altul i-o oferi pe sora lui.

Brienne cumpără trei crabi de la cel de-al doilea băiat. Până când părăsi satul, începuse să plouă, iar vântul se stârnea tot mai puternic. *Vine furtuna*, gândi Brienne, aruncând o privire în largul mării. Picăturile de ploaie îi șuierau pe oțelul coifului, țiuindu-i în urechi, însă era mai bine decât pe mare, într-o barcă.

La o oră de mers către nord, drumul se despărțea în dreptul unui maldăr de pietre care marcau ruinele unui mic castel. Bifurcația din dreapta urma linia coastei, șerpuind în sus, de-a lungul țărmului, către Capul Ghearei Despicate, un ținut mohorât, plin de mlaștini și păduri aride de pini, iar cea din stânga ducea printre dealuri, câmpii și păduri, către Iazul Fecioarelor.

Ploaia se înteţise. Brienne descălecă şi părăsi drumul, cu iapa de căpăstru, pentru a căuta adăpost printre ruine. Conturul zidurilor castelului încă se profila printre mărăcini, ierburi şi ulmi sălbatici, dar pietrele din care fuseseră construite erau împrăştiate, asemeni unor cuburi de jucărie, între cele două drumuri. O parte din fortăreaţa principală era încă în picioare, totuşi. Turnurile sale triple erau din granit gri, asemeni zidurilor sfărâmate, dar merloanele erau din gresie galbenă. *Trei coroane,* îşi dădu ea seama, în timp ce le privea lung, prin ploaie. *Trei coroane aurii.* Acesta fusese un castel al Casei Hollard. Ser Dontos se născuse aici, probabil.

Îşi conduse iapa printre dărâmături, către intrarea principală a fortăreţei. Din poartă mai rămăseseră doar balamalele ruginite de fier, dar acoperişul era încă intact, iar înăuntru era uscat. Brienne îşi legă iapa de un sfeşnic de perete, îşi scoase coiful şi-şi scutură părul. Căuta nişte lemn uscat ca să aprindă un foc când auzi un alt cal apropiindu-se. Din instinct, se retrase în umbră, unde nu putea fi văzută de pe drum. Era acelaşi drum pe care ea şi Jaime fuseseră capturaţi. Nu avea de gând să mai îndure asta încă o dată.

Călăreţul era un om mărunt. *Şoarecele Smintit,* gândi ea, la prima vedere. *Cumva, m-a urmărit.* Mâna i se îndreptă spre mânerul sabiei şi Brienne se pomeni întrebându-se dacă Ser Shadrich ar considera-o o pradă uşoară doar fiindcă era femeie. Castelanul Lordului Grandison făcuse cândva această greşeală. Humfrey Wagstaff era numele său, un bătrân trufaş, de şaizeci

și cinci de ani, cu nas de șoim și țeasta pătată. În ziua în care se logodiseră, o prevenise pe Brienne că se aștepta de la ea să fie o femeie cum se cuvine după căsătorie.

– N-am să accept ca soția mea să țopăie de colo-colo în armură de bărbat. În privința asta îmi vei da ascultare, altfel voi fi obligat să te pedepsesc.

Avea pe atunci șaisprezece ani și sabia nu-i era străină, dar, în ciuda dibăciei sale, era încă sfioasă. Cu toate acestea, găsise cumva curajul să-i spună lui Ser Humfrey că ar accepta pedeapsa numai de la un bărbat care ar putea s-o învingă în luptă. Bătrânul se făcuse roșu ca racul, dar acceptase să-și îmbrace armura, ca să-i arate femeii sale care-i era locul. Se luptaseră cu arme boante de turnir, așa că buzduganul Briennei nu avea țepi. Rupsese logodna, clavicula și două coaste ale lui Ser Humfrey. Fusese cel de-al treilea posibil soț al ei și ultimul. Tatăl ei nu mai insistase.

Dacă într-adevăr Ser Shadrich se furișa pe urmele ei, era foarte posibil ca Brienne să trebuiască să lupte. Nu intenționa să se alieze cu el, nici să-l lase s-o urmărească până la Sansa. *Avea genul de aroganță degajată pe care ți-o dă iscusința în mânuitul armelor,* gândi ea, *dar era mic. Am să-l domin și va trebui să fiu și mai puternică.*

Brienne nu era mai puțin capabilă decât majoritatea cavalerilor, iar bătrânul ei maestru de arme îi spunea adesea că e mai ageră decât te-ai fi putut aștepta de la o femeie atât de voinică. Zeii o înzestraseră și cu rezistență, ceea ce Ser Goodwin socotea că e un dar nobil. Lupta cu sabia și scutul era o treabă istovitoare,

iar victoria îi revenea adesea celui care se dovedea mai rezistent. Ser Goodwin o învățase să lupte cu prudență, ca să-și păstreze puterile în timp ce-i lăsa pe dușmanii ei să și le risipească în atacuri furibunde.

– Bărbații te vor subestima întotdeauna, i-a spus el, iar mândria îi va face să dorească să te înfrângă repede, ca să nu se spună că le-a dat de furcă o femeie.

Brienne aflase adevărul acestor vorbe după ce plecase în lume. Până și Jaime Lannister se luptase cu ea în felul acesta, în pădurile de lângă Iazul Fecioarelor. Dacă zeii erau buni, Șoarecele Smintit avea să facă aceeași greșeală. *Poate că e un cavaler experimentat, dar nu e Jaime Lannister.* Își scoase sabia din teacă.

Însă cel care își făcu apariția la bifurcația drumurilor nu era hăitașul castaniu al lui Ser Shadrich, ci un cal bălțat, bătrân și sfrijit, cu un băiat uscățiv pe spate. Când zări calul, Brienne se dădu înapoi, năucită. *Doar un băiat oarecare,* gândi ea, până când văzu fața din spatele glugii. *Băiatul din Duskendale, cel care s-a ciocnit de mine. El este.*

Băiatul nu aruncă nici măcar o privire către ruinele castelului, ci se uită de-a lungul unuia dintre drumuri, apoi îl cercetă pe celălalt. După o clipă de ezitare, își întoarse hăitașul către dealuri și își continuă greoi mersul. Brienne îl privi pierzându-se în ploaie și dintr-odată își dădu seama că-l mai văzuse pe același băiat la Rosby. *Mă urmărește,* își dădu ea seama, *dar ăsta e un joc care se poate juca în doi.* Își dezlegă iapa, încălecă și porni după el.

Băiatul mergea cu ochii în pământ, privind făgașele drumului umplându-se de apă. Ploaia înăbușea sunetele apropierii ei și, fără îndoială, gluga băiatului avea și ea un rol. Nu întoarse capul nici măcar o dată, până când Brienne se apropie la trap și-i dădu hăitașului o lovitură zdravănă cu latul sabiei peste crupă.

Calul se cabră și băiatul uscățiv zbură, cu mantia fluturând ca două aripi. Aterizâ în mocirlă și dădu să se ridice, plin de noroi și cu iarbă uscată între dinți, pentru a o descoperi pe Brienne deasupra lui. Era același băiat, fără doar și poate. Îi recunoscu urciorul de la ochi.

– Cine ești? întrebă ea cu glas poruncitor.

Gura băiatului fremătă, mută. Ochii îi erau mari cât cepele.

– *Mm,* reuși el să rostească. Tremura, cu cămașa de zale zornăind.

– Te rog? întrebă Brienne. Vrei să spui *milă?* Îi așeză vârful sabiei pe nodul gâtului. Spune-mi, te rog, cine ești și de ce mă urmărești.

– Nu-m-m-*milă.* Își vârî un deget în gură și scoase o bucată de noroi, scuipând. M-m-*mă cheamă Pod.* P-*Podrick.* P-Payne.

Brienne coborî sabia. Se simți dintr-odată înduioșată de băiat. Își aminti o zi de la Evenfall și un tânăr cavaler cu un trandafir în mână. *Adusese trandafirul ca să mi-l dea mie.* Sau așa îi spusese septa ei. Tot ce trebuia să facă era să-i ureze bun venit în castelul tatălui ei. Băiatul avea optsprezece ani și un păr

lung, roşcat, care i se revărsa pe umeri. Ea avea doisprezece ani şi era încorsetată într-o rochie nouă, bătoasă, cu corsajul strălucind de rubine. Erau de aceeaşi înălţime, dar ea nu-l putea privi în ochi şi nici nu putea rosti cuvintele învăţate de la septa ei: *Ser Ronnet, bine ai venit în castelul nobilului meu tată. Mă bucur să-ţi văd, în sfârşit, chipul.*

– De ce mă urmăreşti? îl întrebă pe băiat. Ţi s-a cerut să mă spionezi? Eşti omul lui Varys sau al reginei?

– Nu. Nicicare. Niciunul.

Brienne îi dădea zece ani, dar nu se pricepea deloc să aprecieze vârsta unui copil. Întotdeauna îi credea mai mici decât erau, probabil din cauză că ea fusese mereu mare pentru vârsta ei. *Înfiorător de mare,* obişnuia să spună septa Roelle, *şi de bărbătoasă.*

– Drumul ăsta este mult prea periculos pentru un băiat singur.

– Nu şi pentru un *scutier.* Sunt scutierul lui. Scutierul Mâinii.

– Al Lordului Tywin? Brienne vârî sabia în teacă.

– Nu. Altă Mână. Cea de dinainte. Fiul lui. Am luptat alături de el în bătălie. Am strigat: *Piticul! Piticul! Scutierul Pezevenghiului.* Brienne nici măcar nu ştiuse că avea un scutier. Tyrion Lannister nu era cavaler. Te-ai fi putut aştepta să aibă un servitor, doi, să-l slujească un paj, un paharnic, cineva să-l ajute la îmbrăcat. Dar un *scutier?*

– De ce te ţii după mine? întrebă ea. Ce vrei?

– S-o găsesc. Băiatul se ridică în picioare. Pe doamna lui. Tu o cauţi. Mi-a spus Brella. E soţia lui. Nu Brella.

Lady Sansa. Așa că m-am gândit, dacă ai găsi-o... Fața i se crispă, chinuită. Sunt *scutierul* lui, repetă el, cu ploaia șiroindu-i pe față, dar el m-a *părăsit.*

SANSA

Cândva, pe când era doar o fetiță, un trubadur stătuse cu ei la Winterfell o jumătate de an. Era un om bătrân, cu părul alb și obrajii tăbăciți, dar cânta despre cavaleri, aventuri și doamne frumoase, iar Sansa plânsese cu lacrimi amare când îi părăsise și îl implorase pe tatăl său să nu-l lase să plece.

– Omul ne-a cântat fiecare cântec pe care-l știe de câte trei ori, îi spusese Lordul Eddard cu blândețe. Nu-l pot ține aici împotriva voinței sale. Dar n-ai de ce să plângi. Vor veni alți cântăreți, îți promit.

Dar nu mai venise niciunul mulți ani după aceea. Sansa se rugase la Cei Șapte din templu și la vechii zei ai copacului inimii, cerându-le să-l aducă înapoi pe bătrân, sau, și mai bine, să trimită un alt cântăreț, tânăr și chipeș. Dar zeii nu îi răspunseseră, iar sălile Winterfellului rămăseseră tăcute.

Însă asta se întâmplase pe când era doar o copilă, și nesăbuită pe deasupra. Acum era o fecioară de

treisprezece ani, deja înflorită. Toate nopțile îi erau pline de cântec, iar ziua se ruga să aibă parte de liniște.

Dacă Eyrie ar fi fost construit ca alte castele, doar șobolanii și temnicerii l-ar fi auzit pe condamnatul la moarte cântând. Zidurile temnițelor subterane erau destul de groase încât să înăbușe cântecele și țipetele deopotrivă. Dar celulele cerului aveau un zid cu totul din aer, astfel că fiecare sunet pe care-l cânta condamnatul zbura liber, lovindu-se cu ecou de umerii de piatră ai Lăncii Uriașului. Cât despre cântecele pe care le alegea... Cânta despre Dansul Dragonilor, despre frumoasa Jonquil și bufonul ei, despre Jenny de la Pietrele Vechi și despre Prințul Libelulelor. Cânta despre trădări, despre crimele cele mai odioase, despre oameni spânzurați și răzbunări sângeroase. Cânta despre suferință și tristețe.

Oriunde se ducea în castel, Sansa nu putea scăpa de acea muzică. Urca plutind treptele șerpuitoare ale turnului, o găsea goală în baie, cina cu ea pe înserat și se furișa în dormitorul ei chiar și atunci când închidea bine obloanele. Intra cu aerul rece, rarefiat și, asemenea aerului, o înfrigura. Cu toate că nu ninsese peste Eyrie din ziua în care căzuse Lady Lysa, nopțile erau nespus de reci.

Glasul cântărețului era puternic și dulce. Sansa era de părere că acum cânta mai frumos ca niciodată, cu glasul cumva mai răsunător, mai plin de durere, de spaimă și de dor. Nu înțelegea de ce îi dăduseră zeii un asemenea glas unui om atât de nemernic. *M-ar fi siluit, la Degete, dacă Petyr nu l-ar fi pus pe Ser Lothor*

să mă păzească, trebui ea să-și amintească. *Și a cântat ca să-mi acopere țipetele când mătușa Lysa a încercat să mă omoare.*

Asta nu făcea cântecele mai ușor de ascultat.

– Te rog, îl imploră ea pe Lordul Petyr, nu-l poți face să înceteze?

– I-am dat cuvântul meu, draga mea. Petyr Baelish, Lord de Harrenhal, Lord Suprem al Tridentului și Lord Protector al Ținutului Eyrie și al Văii lui Arryn ridică privirea de la scrisoarea pe care o compunea. Scrisese o sută de scrisori de când căzuse Lady Lysa. Sansa văzuse corbii venind și plecând dinspre cuib. Prefer să-l aud cântând decât să-i ascult hohotele de plâns.

E mai bine să cânte, da, dar...

– Trebuie să cânte toată noaptea, lordul meu? Lordul Robert nu poate dormi. Plânge...

– ...după mama lui. N-avem ce face, femeia e moartă. Petyr ridică din umeri. Nu va mai dura mult. Lordul Nestor va urca mâine.

Sansa îl mai întâlnise o dată pe Lordul Nestor Royce, după nunta lui Petyr cu mătușa sa. Royce era Păzitor al Castelului Lunii, care se înălța măreț la poalele muntelui, străjuind treptele care duceau la Eyrie. Tinerii căsătoriți și suita lor înnoptaseră la el înainte să-și înceapă urcușul. Lordul Nestor abia dacă-i aruncase o privire, dar perspectiva venirii lui o speria. Era și Înalt Administrator al Văii, omul de încredere al lui Jon Arryn și al lui Lady Lysa.

– Nu va... nu-l vei lăsa pe Lordul Nestor să-l vadă pe Marillion, nu-i așa?

Oroarea i se citise probabil pe chip, căci Petyr lăsă din mână condeiul.

– Dimpotrivă. Am să insist să-l vadă. Îi făcu semn Sansei să se aşeze lângă el. Am ajuns la o înţelegere, Marillion şi cu mine. Mord ştie să fie foarte convingător. Şi dacă muzicantul nostru ne dezamăgeşte şi cântă un cântec pe care nu vrem să-l auzim, ei, bine, tu şi cu mine nu trebuie decât să spunem că minte. Pe cine crezi că va crede Lordul Nestor?

– Pe noi? Sansa şi-ar fi dorit să poată fi sigură.

– Bineînţeles. Va avea de câştigat de pe urma minciunilor noastre.

Salonul era destul de cald, focul trosnea vesel, dar Sansa tremura.

– Da, dar... dar dacă...

– Dacă Lordul Nestor preţuieşte onoarea mai mult decât câştigul? Petyr o cuprinse cu un braţ. Dacă vrea adevăr şi dreptate pentru stăpâna lui ucisă? Zâmbi. Îl cunosc pe Lordul Nestor, scumpa mea. Crezi că l-aş lăsa să-i facă vreun rău fiicei mele?

Nu sunt fiica ta, gândi ea. *Sunt Sansa Stark, fiica Lordului Eddard şi a lui Lady Catelyn, sângele Winterfellului.* Dar nu spuse asta. Dacă n-ar fi fost Petyr Baelish, Sansa ar fi fost cea care, în locul Lysei Arryn, ar fi zburat, învârtindu-se, în văzduhul albastru şi rece, către moartea necruţătoare printre stânci, la două sute de metri dedesubt. *E atât de îndrăzneţ.* Sansa îşi dorea să aibă curajul lui. Îi venea să se vâre înapoi în pat şi să se ascundă sub pătură, să doarmă şi iar să doarmă.

Nu dormise nicio noapte întreagă de la moartea Lysei Arryn.

– N-ai putea să-i spui Lordului Nestor că nu mă simt bine, sau...

– Va dori să audă versiunea ta despre moartea Lysei.

– Lordul meu, dacă... dacă Marillion spune acum ceea ce într-adevăr...

– Dacă minte, vrei să spui?

– Să mintă? Da... dacă minte, dacă e cuvântul meu împotriva cuvântului lui și Lordul Nestor mă privește în ochi și vede cât sunt de speriată...

– Puțină teamă nu va fi nelalocul ei, Alayne. Ai văzut un lucru înfricoșător. Nestor va fi mișcat. Petyr îi cercetă ochii, ca și cum i-ar fi văzut pentru prima oară. Ai ochii mamei tale. Ochi sinceri și inocenți. Albaștri ca marea scăldată în razele soarelui. Când ai să mai crești puțin, mulți bărbați se vor îneca în ochii aceștia.

Sansa nu știa ce să spună.

– Nu va trebui decât să-i repeți Lordului Nestor povestea pe care i-ai spus-o Lordului Robert, continuă Petyr.

Robert e doar un băiețel bolnav, gândi ea. *Lordul Nestor e bărbat în toată firea, neînduplecat și bănuitor.* Robert nu era puternic și trebuia protejat, până și de adevăr.

Petyr o asigurase că unele minciuni sunt dovezi de iubire. Sansa îi reaminti asta:

– Când l-am mințit pe Lordul Robert, am făcut-o doar ca să-l cruțăm, spuse ea.

– Iar această minciună ne poate cruța pe *noi.* Altfel tu și cu mine va trebui să părăsim Eyrie pe aceeași ușă pe care a ieșit Lysa. Petyr își luă din nou condeiul. Îi vom servi minciuni și vin auriu de Arbor. Le va bea pe amândouă și va mai cere, te asigur.

Îmi servește și mie minciuni, își dădu seama Sansa, dar erau minciuni liniștitoare și fata le considera bine intenționate. *O minciună nu e așa de rea dacă e bine intenționată.* Numai de le-ar putea crede...

Lucrurile pe care le spusese mătușa ei chiar înainte de a cădea o tulburau încă mult pe Sansa.

– Aiureli, le numi Petyr. Soția mea era nebună, ai văzut singură.

Într-adevăr, văzuse. *N-am făcut decât să construiesc un castel de zăpadă, iar ea a vrut să mă arunce pe Poarta Lunii. Petyr m-a salvat. A iubit-o mult pe mama și...*

Și pe ea? Cum se putea îndoi de asta? O salvase.

Pe Alayne a salvat-o, pe fiica lui, îi șopti un glas interior. Dar ea era și Sansa... și uneori i se părea că și Lordul Petyr era doi oameni. Era Petyr, protectorul ei, cald, vesel și blând... dar era și Degețel, lordul pe care-l cunoscuse la Debarcaderul Regelui, zâmbind șiret și mângâindu-și barba în timp ce îi șoptea la ureche Reginei Cersei. Iar Degețel nu-i era prieten Sansei. Când Joff poruncise să fie bătută, Pezevenghiul o apărase, nu Degețel. Când gloata încercase s-o siluiască, Câinele o salvase, nu Degețel. Când Lannisterii o măritaseră cu Tyrion împotriva voinței ei, Ser Garlan Galantul îi oferise alinare, nu Degețel. Degețel nu ridicase nici măcar degetul mic pentru ea.

Doar că m-a scos de-acolo. Asta a făcut pentru mine. Credeam că era Ser Dontos, bietul meu Florian bătrân și bețiv, dar în tot acel timp a fost Petyr. Degețel era doar o mască pe care trebuia s-o poarte. Uneori Sansei îi venea greu să-și dea seama unde se sfârșea omul și unde începea masca. Degețel și Lordul Petyr semănau atât de mult. Ar fi fugit de amândoi, probabil, dar nu avea unde să se ducă. Winterfellul era pârjolit și pustiu. Bran și Rickon, morți și reci. Robb fusese trădat și omorât la Gemeni, împreună cu nobila ei mamă. Tyrion fusese condamnat la moarte pentru uciderea lui Joffrey, iar dacă Sansa se întorcea vreodată la Debarcaderul Regelui, regina i-ar fi luat și ei capul. Mătușa despre care sperase că o va apăra încercase s-o omoare. Unchiul ei Edmure era prizonierul Freyilor, în timp ce Peștele Negru, celălalt unchi, era sub asediu la Riverrun. *N-am alt loc decât acesta,* gândi Sansa nefericită, *și n-am alt prieten adevărat în afară de Petyr.*

În noaptea aceea, condamnatul la moarte cântă *Ziua când l-au spânzurat pe Robin cel Negru, Lacrimile mamei* și *Ploile din Castamere.* Se opri o vreme, doar cât să aţipească Sansa, apoi începu să cânte din nou. Cântă *Șase regrete, Frunze moarte* și *Alysanne. Cântece atât de triste,* gândi ea. Când închidea ochii, îl vedea în celula cerului, cuibărit într-un cotlon, departe de văzduhul negru și rece, ghemuit sub o blană, cu harpa de lemn la piept. *Nu trebuie să-l compătimesc,* își spuse. *A fost înfumurat și crud și în curând va fi mort.* Nu-l putea salva. Și de ce-ar vrea s-o facă? Marillion

încercase s-o siluiască, iar Petyr îi salvase viața nu o dată, ci de două ori. *Unele minciuni trebuie spuse.* Numai minciunile o ținuseră în viață la Debarcaderul Regelui. Dacă nu l-ar fi mințit pe Joffrey, Garda lui Regală ar fi bătut-o până la sânge.

După *Alysanne,* cântărețul se opri din nou, destul ca Sansa să fure o oră de somn. Dar, când primele raze de lumină se strecurau prin obloane, auzi refrenul domol al *Dimineții cețoase* ridicându-se către ea și se trezi dintr-odată. Era mai degrabă un cântec de femeie, o lamentație cântată de o mamă în zori, după o bătălie crâncenă, în timp ce caută printre cadavre trupul singurului ei fiu. *Mama își cântă durerea pentru fiul ei mort,* gândi Sansa, *dar Marillion plânge după degetele sale, după ochii săi.* Cuvintele cântecului se înălțau ca niște săgeți, străpungând-o prin întuneric.

O, bunule domn, l-ai văzut pe-al meu fiu?
Avea părul brun, castaniu,
Mi-a promis că acasă revine,
În Orașul Wendish, la mine.

Sansa își acoperi urechile cu o pernă din pene de gâscă, să înăbușe cântecul, dar era în zadar. Veniseră zorile și se trezise, iar Lordul Nestor se apropia, urcând muntele.

Înaltul Administrator și suita lui ajunseră la Eyrie după-amiaza, târziu, lăsând în urma lor valea scăldată în nuanțe de roșu și auriu și înfruntând vântul care se stârnea. Îl adusese cu el pe fiul său, Ser Albar, împreună

cu o duzină de cavaleri și douăzeci de oșteni. *Atât de mulți străini.* Sansa le privi chipurile, neliniștită, întrebându-se dacă erau prieteni sau dușmani.

Petyr își întâmpină oaspeții într-o tunică de catifea neagră cu mâneci gri care se asorta cu pantalonii de lână și împrumuta ochilor săi gri-verzui o oarecare întunecime. Maester Colemon stătea lângă el, cu colanul din multe metale atârnat în jurul gâtului său lung, osos. Deși maesterul era cel mai înalt dintre cei doi, Lordul Protector era cel care atrăgea privirea. Se părea că, pentru astăzi, își lăsase zâmbetele deoparte. Îl ascultă solemn pe Royce prezentându-i pe cavalerii care-l însoțiseră, apoi spuse:

– Lorzii mei, sunteți bine-veniți aici. Îl cunoașteți, desigur pe Maester Colemon. Lord Nestor, ți-o amintești pe Alayne, fiica mea naturală?

– Negreșit. Lordul Nestor Royce era un bărbat cu ceafa groasă, pieptul bombat, pleșuv, cu barba sură și o căutătură încruntată. Își înclină capul nici mai mult, nici mai puțin de-un centimetru, salutând.

Sansa făcu o reverență, prea speriată ca să vorbească, de teamă că ar putea spune ceva greșit. Petyr o ridică în picioare.

– Scumpa mea, fii fetiță cuminte și adu-l pe Lordul Robert în Sala Înaltă ca să-și primească oaspeții.

– Da, tată. Glasul îi sună firav și gâtuit. *Un glas de mincinoasă,* gândi ea, urcând în goană scările și traversând veranda, către Turnul Lunii. *Un glas vinovat.*

Gretchel și Maddy îl ajutau pe Robert Arryn să-și tragă pantalonii când Sansa intră în dormitor. Lordul

de Eyrie plânsese din nou. Avea ochii roșii și iritați, genele scorțoase, iar nasul umflat îi curgea. Un strat de muci îi sclipea sub o nară, iar buza de sus îi sângera, acolo unde și-o mușcase. *Lordul Nestor nu trebuie să-l vadă așa*, gândi Sansa, disperată.

– Gretchel, adu-mi ligheanul. Îl luă pe băiat de mână și îl duse lângă pat. Prigorelul meu a dormit bine azi-noapte?

– Nu. Băiatul își trase nasul. N-am dormit niciun pic, Alayne. Iarăși *a cântat*, iar *ușa* mea era încuiată. I-am strigat să mă lase să ies, dar n-a venit nimeni. Cineva m-a încuiat în cameră.

– Urât din partea lui. Înmuind o bucată de pânză moale în apă, Sansa începu să-i curețe fața... cu blândețe, o, cu nespusă blândețe. Dacă-l frecai pe Robert prea tare, putea începe să tremure. Băiatul era firav și îngrozitor de mic pentru vârsta lui. Avea opt ani, dar Sansa văzuse băieți de cinci ani mai mari decât el.

Începu să-i tremure buza.

– Voiam să vin să dorm cu tine.

Știu că voiai. Prigorelul era obișnuit să se cațere în pat, lângă mama lui, până când aceasta se căsătorise cu Lordul Petyr. De la moartea Lysei, se apucase să hoinărească prin Eyrie, în căutarea altor paturi. Cel mai mult îi plăcea patul Sansei... fapt pentru care ea îi ceruse lui Ser Luthor Brune să-i încuie ușa în noaptea trecută. Nu ar fi deranjat-o dacă doar ar fi dormit, dar mereu încerca să se ghemuiască la pieptul ei, iar când îl apucau convulsiile, adesea uda patul.

– Lordul Nestor Royce a venit de la Castelul Lunii să te vadă. Sansa îl șterse sub nas.

– Eu nu vreau să-l văd pe el, răspunse băiatul. Vreau o poveste. O poveste despre Cavalerul Înaripat.

– Mai târziu, spuse Sansa. Acum trebuie să-l primești pe Lordul Nestor.

– Lordul Nestor are o aluniță, spuse el, foindu-se. Robert se temea de oamenii cu alunițe. Mămica spunea că e *îngrozitor.*

– Bietul meu Prigorel. Sansa îi netezi părul pe spate. Ți-e dor de ea, știu. Și Lordului Petyr îi e dor de ea. A iubit-o întocmai ca tine. Era o minciună, dar bine intenționată. Singura femeie pe care o iubise Petyr vreodată era mama ucisă a Sansei. Îi mărturisise asta Lysei chiar înainte de a o împinge pe Poarta Lunii. *Era nebună și periculoasă. Și-a ucis soțul și m-ar fi omorât și pe mine, dacă n-ar fi venit Petyr să mă salveze.*

Dar Robert nu trebuia să știe asta. Era doar un băiețel bolnav, care își iubise mama.

– Gata, zise Sansa, arăți ca un adevărat lord acum. Maddy, adu-i mantia.

Era o mantie din lână de miel, moale și călduroasă, de un bleu frumos care punea în evidență culoarea crem a tunicii băiatului. I-o legă în jurul umerilor cu o broșă de argint în formă de semilună și îl luă de mână. Robert o urmă supus, o dată în viață.

Sala Înaltă fusese închisă de la moartea lui Lady Lysa, iar pe Sansa o treceau fiorii să intre din nou acolo. Sala era lungă, somptuoasă și frumoasă, bănuia, dar nu-i plăcea aici. Era un loc palid și rece. Pilaștrii

supli arătau ca niște degete osoase, iar vinișoarele subțiri din marmură semănau cu venele de pe picioarele unei babornițe. Deși pe pereți erau înșirate cincizeci de suporturi de argint, doar douăzeci de torțe fuseseră aprinse, astfel că umbrele dansau pe podele și bălteau în fiecare cotlon. Pașii lor răsunau pe marmură, iar Sansa auzea vântul șuierând la Poarta Lunii. *Nu trebuie să mă uit la ea, altfel încep să tremur mai rău decât Robert.*

Cu ajutorul lui Maddy, îl așeză pe Robert pe tronul său din lemn de copac al inimii, pe un maldăr de perne, și trimise vorbă că Excelența Sa e gata să-și primească oaspeții. Doi străjeri în mantii azurii deschiseră ușile, în capătul celălalt al sălii, iar Petyr îi pofti înăuntru și îi conduse de-a lungul covorului albastru care se întindea printre șirurile de pilaștri albi ca osul.

Băiatul îl întâmpină pe Lordul Nestor cu o politețe miorlăită și nu pomeni nimic de alunița lui. Când Înaltul Administrator îl întrebă despre mama lui, mâinile lui Robert începură să tremure ușor.

– Marillion i-a făcut rău mamei mele. A aruncat-o pe Poarta Lunii.

– Excelența Ta a văzut asta? întrebă Ser Marwyn Belmore, un cavaler deșirat, cu părul roșcat, care fusese căpitanul străjerilor Lysei până când Petyr îl înlocuise cu Ser Lothor Brune.

– Alayne a văzut, răspunse biatul. Și nobilul meu tată vitreg.

Lordul Nestor o privi. Ser Albar, Ser Marwyn, Maester Colemon, toți o priveau. *A fost mătușa mea,*

dar a vrut să mă omoare, gândi Sansa. *M-a târât la Poarta Lunii și a încercat să mă împingă. N-am vrut să fiu sărutată. Construiam un castel de zăpadă.* Își încrucișă brațele, ca să-și oprească tremurul.

– Iertați-o, lorzii mei, spuse Petyr Baelish cu glas domol. Încă are coșmaruri legate de ziua aceea. Nu e de mirare că nu suportă să vorbească despre asta. Se apropie de ea și o cuprinse cu blândețe pe după umeri. Știu cât ți-e de greu, Alayne, dar prietenii noștri trebuie să audă adevărul.

– Da. Își simțea gâtul atât de uscat și de încordat încât aproape că era dureros să vorbească. Am văzut... Eram cu Lady Lysa când... O lacrimă i se rostogoli pe obraz. *E bine, o lacrimă e bună...* Când Marillion... a împins-o. Și spuse povestea din nou, abia auzind vorbele care-i țâșneau de pe buze.

Nici nu ajunse la jumătate, că Robert începu să plângă, cu pernele clătinându-se periculos sub el.

– A omorât-o pe *mama.* Vreau să zboare! Palmele îi tremurau tot mai tare, iar brațele i se scuturau și ele. Capul băiatului se smuci și dinții începură să-i clănțăne. *Să zboare, să zboare.* Brațele și picioarele i se zbăteau sălbatic. Lothor Brune se apropie cu pași mari de dais, tocmai la timp să-l prindă pe băiat când alunecă de pe tron. Maester Colemon se afla doar cu un pas în spate, dar nu era nimic de făcut.

Neajutorată ca și ceilalți, Sansa nu putea decât să stea și să privească cum convulsiile își urmau cursul. Unul dintre picioarele lui Robert îl lovi pe Ser Lothor în față. Brune înjură, dar rămase pe loc, în timp

ce băiatul se zvârcolea, se zbătea și își uda pantalonii. Oaspeții nu scoaseră o vorbă. Lordul Nestor, cel puțin, mai asistase la asemenea crize. Se scurseră momente lungi până când spasmele lui Robert începură să cedeze. La sfârșit, micul lord era atât de slăbit încât nu se putea ține pe picioare.

– Mai bine duceți-l înapoi în pat și puneți-i lipitori, spuse Lordul Petyr. Brune îl ridică pe băiat în brațe și îl duse spre ușă. Maester Colemon îi urmă, întunecat la față.

Când sunetele pașilor se stinseră, Sala Înaltă a Castelului Eyrie se cufundă în liniște. Sansa auzea vântul nopții gemând afară și zgâriind la Poarta Lunii. Era foarte înfrigurată și foarte obosită. *Trebuie să spun povestea din nou?* se întrebă ea.

Dar pesemne fusese suficient de convingătoare. Lordul Nestor își drese glasul.

– Nu mi-a plăcut cântărețul acela de la bun început, mormăi el. Am rugat-o pe Lady Lysa să-l alunge. De multe ori am rugat-o.

– Întotdeauna i-ai dat sfaturi bune, lordul meu, spuse Petyr.

– Nu se sinchisea de ele, se plânse Royce. Mă asculta fără tragere de inimă și nu se sinchisea.

– Doamna mea era prea încrezătoare pentru lumea aceasta. Petyr vorbi atât de tandru încât Sansa ar fi putut crede că-și iubise soția. Lysa nu putea vedea răul din oameni, doar partea lor bună. Marillion cânta melodii frumoase, iar ea a confundat asta cu caracterul lui.

– Ne-a făcut porci, interveni Ser Albar Royce. Un cavaler grosolan, lat în umeri, care-şi rădea bărbia, dar îşi creştea perciuni negri şi deşi care-i încadrau faţa hâdă ca nişte garduri vii, Ser Albar era varianta mai tânără a tatălui său. A compus un cântec despre doi porci care grohăiau în jurul unui munte, mâncând găinaţ de şoim, continuă el. Ăştia eram noi, dar când i-am spus asta, mi-a râs în nas. „Păi, ser, ăsta e un cântec despre nişte porci", a zis.

– Şi de mine şi-a bătut joc, interveni Ser Marwyn Belmore. Ser Ding-Dong, aşa m-a poreclit. Când am jurat c-am să-i tai limba, a alergat la Lady Lysa şi s-a ascuns sub fustele ei.

– După cum făcea adesea, punctă Lordul Nestor. Era un laş, dar privilegiile de care se bucura din partea Lysei îl făceau insolent. Îl îmbrăca în straie de lord, i-a dat inele de aur şi o cingătoare din pietre ale lunii.

– I-a dat până şi şoimul preferat al Lordului Jon. Pieptarul cavalerului înfăţişa cele şase lumânări albe ale Casei Waxley. Alteţa Sa iubea pasărea aceea. I-o dăduse Regele Robert.

Petyr Baelish suspină.

– Era scandalos, fu el de acord, iar eu am pus capăt acestor lucruri. Lysa a acceptat să-l alunge. De aceea s-a întâlnit cu el aici, în ziua aceea. Ar fi trebuit să fiu cu ea, dar nu mi-am închipuit nicio clipă... dacă n-aş fi insistat... eu am omorât-o.

Nu, gândi Sansa, *n-ai voie să spui asta, n-ai voie să le spui, n-ai voie.* Dar Albar Royce clătina din cap.

– Nu, lordul meu, nu trebuie să te învinovățești, spuse el.

– A fost mâna cântărețului, fu de acord tatăl său. Adu-l aici, Lord Petyr. Să punem capăt acestei dezolante afaceri.

Petyr Baelish își veni în fire și spuse:

– Cum dorești, lordul meu. Se întoarse către străjerii săi și rosti un ordin, iar cântărețul fu adus din temniță. Împreună cu el veni și temnicerul Mord, un bărbat monstruos, cu ochi mici și negri și o față lătăreață, plină de cicatrici. O ureche și o parte dintr-un obraz îi fuseseră despicate în timpul unei bătălii, dar îi rămăsese o halcă de carne albă, cadaverică. Hainele îi veneau prost și răspândeau un miros jilav, stătut.

Prin contrast, Marillion arăta aproape elegant. Cineva îl îmbăiase și îl îmbrăcase cu o pereche de pantaloni azurii și o tunică albă, largă, cu mâneci bufante, legată la brâu cu o eșarfă argintie, un dar de la Lady Lysa. Mâinile îi erau acoperite de mănuși albe de mătase, în timp ce un bandaj de mătase albă îi scutea pe lorzii prezenți de priveliștea ochilor lui.

Mord stătea în spatele lui cu un bici. Când temnicerul îl împunse în coaste, cântărețul se lăsă pe un genunchi.

– Bunii mei lorzi, vă cer iertare.

Lordul Nestor îl privi mânios.

– Îți mărturisești crima?

– Dacă aș avea ochi, aș plânge. Glasul cântărețului, atât de puternic și de hotărât pe timpul nopții, era acum o șoaptă gâtuită. Am iubit-o atât de mult, nu

puteam suporta s-o văd în brațele altuia, să știu că împărțea patul cu el. N-am vrut să-i fac niciun rău iubitei mele, jur. Am zăvorât ușa, ca să nu ne tulbure nimeni în timp ce-mi declaram pasiunea, dar Lady Lysa a fost atât de rece... când mi-a spus că poartă în pântece copilul Lordului Petyr m-a... m-a cuprins o nebunie.

Sansa nu-și dezlipea ochii de la mâinile lui. Grasa Maddy susținea că Mord îi tăiase trei degete, ambele degete mici și inelarul. Cele mici păreau într-adevăr oarecum mai țepene decât celelalte, dar, cu mănușile acelea, era greu să-ți dai seama. *Poate că n-a fost decât o poveste. De unde să știe Maddy?*

– Lordul Petyr a fost destul de bun să mă lase să-mi păstrez harpa, spuse cântărețul orb. Harpa mea și... limba... ca să-mi pot cânta cântecele. Lysei îi plăceau nespus cântecele mele...

– Luați de aici creatura asta, altfel am s-o omor cu mâinile mele, mârâi Lordul Nestor. Mi-e silă și să-l privesc.

– Mord, du-l înapoi în celula cerului, spuse Petyr.

– Da, stăpâne. Mord îl înhață pe Marillion de guler cu brutalitate. Gura! Când vorbi, Sansa văzu, uluită, că dinții temnicerului erau din aur. Privirăcum îl duce pe cântăreț spre ușă, când târându-l, când îmbrâncindu-l.

– Trebuie să moară, decretă Ser Marywn Belmore după ce plecară. Ar fi trebuit să iasă după Lady Lysa pe Poarta Lunii.

– Fără limbă, adăugă Ser Albar Royce. Fără limba aia mincinoasă și zeflemitoare.

– Am fost prea blând cu el, știu, spuse Petyr Baelish, pe ton de scuză. La drept vorbind, îl compătimesc. A ucis din dragoste.

– Din dragoste sau din ură, zise Belmore, trebuie să moară.

– Cât de curând, zise Lordul Nestor Țârfnos. Nimeni nu zăbovește prea mult în celulele cerului. Văzduhul îl va chema.

– S-ar putea, spuse Petyr Baelish, dar numai el știe când va răspunde acestei chemări. Făcu un semn și străjerii deschiseră ușile de la capătul sălii. Domnilor, știu că trebuie să fiți obosiți de pe drum. Aveți cu toții camere pregătite pentru noapte, iar mâncarea și vinul vă așteaptă în Sala de Jos. Se întoarse către Nestor Royce: Lordul meu, mă însoțești în salon, la o cupă de vin? Alayne, draga mea, vino să ne servești.

Un foc mocnit ardea în salon, unde îi aștepta o carafă cu vin. *Vin auriu de Arbor.* Sansa umplu cupa Lordului Nestor, în timp ce Petyr scormonea bușteniі cu un vătrai de fier.

Lordul Nestor se așeză lângă foc.

– Nu se termină aici, îi spuse lui Petyr, de parcă Sansa nu ar fi fost de față. Vărul meu are de gând să-l interogheze el însuși pe cântăreț.

– Yohn Bronz nu are încredere în mine. Petyr dădu la o parte un buștean.

– Vrea să vină în forță. Symond Templeton îl va însoți, să nu te îndoiești. Și Lady Waynwood, mă tem.

– Și Lordul Belmore, tânărul Lord Hunter, Horton Redfort. Îi vor aduce pe Vânjosul Sam Stone, pe cei din Casele Tollett, Shett, Coldwater, câțiva Corbray.

– Ești bine informat. Care Corbray? Nu Lordul Lyonel?

– Nu, fratele lui. Ser Lyn nu mă place, din nu știu ce motiv.

– Lyn Corbray e un om periculos, zise Lordul Nestor evaziv. Ce-ai de gând să faci?

– Ce *pot* să fac decât să-i primesc cu brațele deschise, dacă vin? Petyr mai ațâță încă o dată flăcările și lăsă vătraiul jos.

– Vărul meu vrea să-ți ia titlul de Lord Protector.

– Dacă e așa, nu-l pot opri. Eu am o garnizoană de douăzeci de oameni. Lordul Royce și prietenii lui pot aduna douăzeci de mii. Petyr se duse la cufărul de stejar așezat lângă fereastră. Yohn Bronz va face ce va voi, spuse el, îngenunchind. Deschise cufărul, scoase un sul de pergament și i-l aduse Lordului Nestor. Lordul meu. Acesta e un semn al dragostei pe care ți-o purta doamna mea.

Sansa îl privi pe Royce desfășurând pergamentul.

– Este... este neașteptat, lordul meu.

Sansa era uluită să vadă lacrimi în ochii lui.

– Neașteptat, dar nu nemeritat. Doamna mea te prețuia mai presus de toți lorzii ei stegari. Erai stânca ei, îmi spunea.

– Stânca ei. Lordul Nestor roși. A spus ea asta?

– Adesea. Iar asta – Petyr arătă către pergament – este dovada.

– Asta... asta e bine de știut. Jon Arryn mă prețuia, știu, dar Lady Lysa... Mi-a arătat dispreț când am venit s-o curtez și m-am temut... Lordul Nestor își încreți fruntea. Poartă pecetea Arryn, după câte văd, dar semnătura...

– Lysa a fost ucisă înainte ca documentul să-i poată fi înfățișat pentru semnare, așa că am semnat eu, ca Lord Protector. Știu că asta ar fi fost dorința ei.

– Înțeleg. Lordul Nestor înfășură pergamentul. Ești... devotat, lordul meu. Da, și nu lipsit de curaj. Unii vor socoti nepotrivită această numire și te vor învinui pentru ea. Postul de Păzitor nu s-a moștenit niciodată. Arrynii au ridicat Castelul Lunii, în zilele când încă purtau Coroana Șoimului și domneau în Vale ca regi. Eyrie era reședința lor de vară, dar când începeau să cadă ninsorile, curtea își făcea coborârea. Unii consideră Castelul Lunii ca fiind la fel de regal ca Eyrie.

– De trei sute de ani, Valea n-a mai avut niciun rege, sublinie Petyr Baelish.

– Au venit dragonii, îl aprobă Lordul Nestor. Dar, și după aceea, Castelul Lunii a rămas al Arrynilor. Jon Arryn însuși a fost Păzitor al Castelului cât timp a trăit tatăl său. După ce a urcat, l-a numit pe fratele său Ronnel în această funcție, iar mai târziu pe vărul său Denys.

– Lordul Robert nu are frați, ci doar veri îndepărtați.

– Adevărat. Lordul Nestor strânse pergamentul în mână. Nu voi spune că n-am sperat la asta. Cât timp Lordul Jon a cârmuit regatul, ca Mână, mi-a trecut

prin minte să fiu stăpân peste Vale, în numele lui. Am făcut tot ce mi-a cerut și nu i-am cerut nimic pentru mine. Dar, cu voia zeilor, am dobândit asta!

– Așa e, spuse Petyr, iar Lordul Robert doarme mai liniștit știind că ești mereu acolo, un prieten de nădejde la poalele muntelui său. Petyr ridică cupa: Așadar, un toast, lordul meu. Pentru Casa Royce, Păzitori ai Castelului Lunii... acum și pentru vecie.

– Acum și pentru vecie, da! Cupele se ciocniră.

Mai târziu, mult mai târziu, când carafa de vin auriu de Arbor era goală, Lordul Nestor își luă rămas-bun, pentru a se alătura suitei sale de cavaleri. Sansa dormea deja în picioare, așteptând doar să se vâre în pat, dar Petyr o prinse de încheietura mâinii.

– Vezi ce minuni se pot făuri cu minciuni și vin auriu de Arbor?

Oare de ce-i venea să plângă? Era bine că Nestor Royce era de partea lor.

– Au fost toate minciuni?

– Nu *toate.* Lysa îl numea adesea pe Nestor stânca ei, deși nu cred că era un compliment. Fiului ei îi spunea cocoloș. Știa că Lordul Nestor visează să stăpânească în lege Castelul Lunii cu fapta, nu doar cu numele, dar Lysa visa să mai aibă fii și voia castelul pentru fratele mai mic al lui Robert. Petyr se ridică în picioare: Înțelegi ce s-a petrecut aici, Alayne?

Sansa șovăi o clipă.

– I-ai dat Lordului Nestor Castelul Lunii, ca să-ți asiguri sprijinul lui.

– Așa e, recunoscu Petyr, dar stânca noastră este un Royce, ceea ce înseamnă că e nespus de trufaș și țâfnos. Dacă l-aș fi întrebat care este prețul lui, s-ar fi umflat ca o broască furioasă, simțindu-și onoarea atinsă. Dar așa... omul nu e prost *pe de-a-ntregul*, dar minciunile pe care i le-am servit au fost mai dulci decât adevărul. *Vrea* să creadă că Lysa l-a prețuit mai mult decât pe alți lorzi stegari. Unul dintre aceștia este, în definitiv, Yohn Bronz, iar Nestor e foarte conștient că s-a născut din ramura mai *joasă* a Casei Royce. Vrea mai mult pentru fiul său. Oamenii de onoare fac pentru copiii lor lucruri pe care nu s-ar gândi niciodată să le facă pentru ei înșiși.

Sansa clătină din cap.

– Semnătura... ai fi putut să-l pui pe Lordul Robert să pună degetul și s-o sigilezi, dar în schimb...

– ...am semnat eu însumi, ca Lord Protector. De ce?

– Ca... dacă vei fi înlocuit sau... sau omorât...

– Pretențiile Lordului Nestor față de Castelul Lunii vor fi puse la îndoială. Îți garantez că e conștient de asta. Ai fost isteață că ți-ai dat seama. Dar nici nu mă așteptam la altceva de la propria-mi fiică.

– Mulțumesc. Se simțea absurd de mândră că deslușise lucrurile, dar, în același timp, nedumerită. Dar nu sunt. Fiica ta. Nu chiar. Vreau să spun, mă prefac a fi Alayne, dar *tu* știi...

Degețel îi duse degetele la buze.

– Știu ce știu, și tu la fel. E mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse, scumpa mea.

– Chiar și când suntem singuri?

– *Mai cu seamă* când suntem singuri. Altfel, va veni o zi când un servitor va intra neanunțat în cameră, sau un străjer de la ușă va auzi din întâmplare ceva ce n-ar trebui. Vrei să mai vezi sânge pe sărmanele noastre mâini, draga mea?

Chipul lui Marillion plutea parcă în fața ei, cu bandajul alb peste ochi. În spatele lui, îl vedea pe Ser Dontos, cu săgețile în trup.

– Nu, răspunse Sansa. Te rog.

– Sunt ispitit să spun că acesta nu este un joc, fiica mea, dar este, desigur. Jocul tronurilor.

Eu n-am cerut niciodată să-l joc. Jocul era prea periculos. *O singură scăpare și sunt moartă.*

– Oswell... lordul meu, Oswell m-a adus cu barca de la Debarcaderul Regelui, în noaptea când am evadat. Trebuie să știe cine sunt.

– Dacă e pe jumătate la fel de deștept ca o căcărează de oaie, așa ai crede. Ser Lothor știe și el. Dar Oswell e în slujba mea de mult timp, iar Brune e de felul lui un om scump la vorbă . Kettleblack îl urmărește pe Brune pentru mine, iar Brune îl urmărește pe Kettleblack. *Să n-ai încredere în nimeni,* i-am spus cândva lui Eddard Stark, dar n-a vrut să-mi dea ascultare. Tu ești Alayne și trebuie să fii Alayne *tot timpul.* Îi puse două degete pe sânul stâng. Chiar și aici. În inima ta. Poți face asta? Poți să fii fiica mea în inima ta?

– Eu... *Nu știu, lordul meu,* îi venea să spună, dar nu era ceea ce el voia să audă. *Minciuni și vin auriu de Arbor,* gândi ea. Sunt Alayne, tată. Cine altcineva să fiu?

Lordul Degeţel o sărută pe obraz.

– Cu mintea mea şi frumuseţea Catelynei, lumea va fi a ta, scumpa mea. Acum du-te la culcare.

Gretchel aprinsese un foc în şemineu şi îi aranjase patul de puf. Sansa se dezbrăcă şi se furişă sub pături. *În noaptea asta nu va cânta,* se rugă ea, *nu cu Lordul Nestor şi ceilalţi în castel. Nu va îndrăzni.* Închise ochii.

Cândva în timpul nopţii se trezi, când micul Robert se cocoţă în patul ei. *Am uitat să-i spun lui Lothor să-l încuie din nou,* îşi dădu ea seama. Nu era nimic de făcut, aşa că-l cuprinse pe după umeri.

– Prigorel? Poţi să rămâi, dar încearcă să nu te foieşti. Închide ochii şi dormi, micuţule.

– Aşa am să fac. Băiatul se cuibări mai aproape şi îşi aşeză capul între sânii ei. Alayne? Acum tu eşti mama mea?

– Bănuiesc că da, răspunse ea.

Dacă o minciună era bine intenţionată, nu făcea niciun rău.

FIICA KRAKENULUI

Sala răsuna de glasurile cherchelite ale bărbaților Harlaw, toți veri îndepărtați. Fiecare lord își atârnase flamura în spatele băncilor pe care ședeau oamenii lui. *Prea puțini,* gândi Asha Greyjoy, privind în jos de la galerie, *mult prea puțini.* Băncile erau pe trei sferturi goale.

Qarl Fecioara îi spusese asta, pe când *Vântul Negru* se apropia dinspre mare. Numărase corăbiile lungi acostate la poalele castelului unchiului său și gura i se încleștase.

– N-au venit, remarcase el, sau nu destui. Nu se înșela, dar Asha nu putea să-i dea dreptate în prezența echipajului ei, care i-ar fi putut auzi. Nu le punea la îndoială devotamentul, însă până și oamenii de fier ar șovăi să-și dea viața pentru o cauză pierdută.

Oare am atât de puțini prieteni? Printre flamuri, văzu peștele argintiu al Casei Botley, copacul de piatră al Casei Stonetree, leviatanul negru al Casei Volmark, șreangurile Casei Myre. Celelalte erau coasele

Casei Harlaw. Boremund şi-o aşezase pe-a lui pe un fond albastru palid, Hotho şi-o înconjurase cu un tiv crenelat, iar Cavalerul o alăturase cocoşului bălţat al Casei mamei sale, pe un blazon scartelat. Până şi Sigfryd Păr-de-Argint etala două coase, simetric contrastante, pe un fond împărţit pe diagonală. Doar Lordul Harlaw însuşi etala coasa de argint simplă, pe un fond negru, aşa cum fluturase la începutul vremurilor: Rodrik, zis Cititorul, Lord al Celor Zece Turnuri, Lord de Harlaw, Harlaw de Harlaw... unchiul său preferat.

Jilţul Lordului Rodrik era gol. Două coase din argint bătut se încrucişau deasupra lui, atât de mari încât până şi unui uriaş i-ar fi fost greu să le mânuiască, dar sub ele nu erau decât perne goale. Asha nu era surprinsă. Ospăţul se terminase de mult. Pe mesele de lemn mai rămăseseră doar oase şi talere unsuroase. Restul era băutură, iar unchiul ei Rodrik nu fusese niciodată atras de tovărăşia beţivilor scandalagii.

Asha se întoarse către Trei-Dinţi, o femeie înfiorător de bătrână, care era îngrijitoarea unchiului său încă de când era cunoscută ca Doisprezece-Dinţi.

– Unchiul meu e cu cărţile sale?

– Da, unde să fie? Femeia era atât de bătrână încât un septon spusese cândva că trebuie să fi fost moaşa Babei. Asta se întâmpla pe când Credinţa era încă tolerată pe insule. Lordul Rodrik păstrase septoni la Zece Turnuri, nu pentru binele sufletului său, ci pentru cărţi. E cu cărţile şi cu Botley. Era şi el acolo.

Stindardul lui Botley atârna în sală, un banc de pești argintii pe un fond verzui, deși Asha nu-i văzuse *Aripioara Iute* printre celelalte corăbii.

– Am auzit că unchiul meu Ochi-de-Cioară a poruncit ca Sawane Botley să fie înecat.

– Ăsta e Lordul *Tristifer* Botley.

Tris. Se întreba ce se întâmplase cu Harren, fiul cel mare al lui Sawane. *Voi afla cât de curând, fără doar și poate. Trebuie să fie ciudat.* Nu-l văzuse pe Tris Botley de când... nu, n-ar trebui să stăruie asupra acestui lucru.

– Și nobila mea mamă?

– În pat, răspunse Trei-Dinți. În Turnul Umbrei.

Da, unde altundeva? Văduva care dăduse numele turnului era mătușa ei. Lady Gwynesse venise acasă ca să-și jelească soțul care murise departe, pe Insula Frumoasă, în timpul primei rebeliuni a lui Balon Greyjoy.

– Voi rămâne doar până-mi trece durerea, îi spusese fratelui ei, deși, de drept, Zece Turnuri ar trebui să fie al meu, căci sunt cu șapte ani mai mare. Ani lungi trecuseră de atunci, dar văduva nu plecase încă, jelind și bodogănind din când în când că acel castel ar trebui să fie al ei. *Iar acum Lordul Rodrik are sub acoperișul său o a doua soră văduvă, pe jumătate nebună,* cugetă Asha. *Nu e de mirare că își găsește consolarea în cărți.*

Chiar și acum, nu-i venea a crede că acea firavă, bolnăvicioasă Lady Allanys îi supraviețuise soțului ei, Lordul Balon, care păruse atât de viguros și de puternic. Când se îmbarcase ca să plece la război, Asha

o făcuse cu inima grea, temându-se că mama ei ar putea să moară înainte să se întoarcă. Nicio clipă nu se gândise că, în schimb, s-ar putea stinge tatăl ei. *Zeul Înecat ne joacă tuturor feste dintre cele mai crude, dar oamenii sunt încă și mai cruzi.* O furtună stârnită pe neașteptate și o frânghie ruptă îl trimiseseră pe Balon Greyjoy la moarte. *Sau așa se susține.*

Asha își văzuse ultima oară mama când se oprise la Zece Turnuri în drumul ei spre nord, spre Deepwood Motte. Alannys Harlaw nu avusese niciodată acel gen de frumusețe pe care o slăveau cântăreții, dar fiica ei îi iubise chipul dârz și puternic și ochii râzători. Însă în acea ultimă vizită o găsise pe Lady Alannys pe bancheta de lângă fereastră, cuibărită sub un maldăr de blănuri, cu privirea pierdută peste mare. *Să fie aceasta mama mea sau năluca ei?* își amintea că gândise în timp ce-o săruta pe obraz.

Pielea mamei sale era subțire ca pergamentul, părul lung îi albise. O urmă de mândrie mai rămăsese în felul în care-și ținea capul, dar ochii îi erau slabi și încețoșați, iar gura îi tremurase când se interesase de Theon.

– Mi-ai adus copilașul? întrebase ea. Theon avusese zece ani când fusese dus la Winterfell ca ostatic și se părea că, în ceea ce-o privea pe Lady Allanys, avea să fie mereu de zece ani.

– Theon n-a putut veni, îi spusese Asha. Tata l-a trimis să pustiască Țărmul Stâncos. Lady Allanys nu avusese nimic de zis la acestea. Doar clătinase încet

din cap, deși se vedea limpede cât de adânc o răniseră cuvintele fiicei sale.

Iar acum trebuie să-i spun că Theon e mort și să-i vâr încă un pumnal în inimă. Erau deja două cuțite îngropate acolo. Pe lamele lor erau scrise cuvintele *Rodrik* și *Maron*, și adesea se răsuceau noaptea cu cruzime. *Am s-o văd mâine,* își jură Asha. Călătoria fusese lungă și istovitoare, nu putea să facă față acum unei întâlniri cu mama ei.

– Trebuie să vorbesc cu Lordul Rodrik, îi spuse ea lui Trei-Dinți. Ocupă-te de echipajul meu, după ce termină de descărcat *Vântul Negru.* Vor aduce ostatici. Vreau să aibă paturi calde și o masă fierbinte.

– Este carne rece de vită în bucătărie. Și mușchi, din Orașul Vechi, într-un vas mare de piatră. Gândul la acel mușchi o făcu pe bătrână să zâmbească. Un singur dinte lung și maro îi țâșnea din gingii.

– Asta nu va ajunge. Am avut un drum greu. Vreau să aibă ceva fierbinte în burtă. Arya își agață degetul mare de centura țintată din jurul șoldurilor. Lady Glover și copiii nu trebuie să ducă lipsă nici de lemne, nici de căldură. Puneți-i într-un turn, nu în carcerele subterane. Pruncul e bolnav.

– Pruncii sunt adesea bolnavi, majoritatea mor și oamenilor le pare rău. Îl voi întreba pe stăpânul meu unde să-i duc pe acești oameni din neamul lupilor.

Prinse nasul femeii între degetul mare și arătător și îl ciupi.

– Vei face cum spun eu. Iar dacă *acest* prunc moare, nimănui n-o să-i pară mai rău decât ție.

Trei-Dinți scânci și promise să se supună până când Asha îi eliberă nasul și se duse să-și caute unchiul.

Era plăcut să se plimbe din nou prin aceste încăperi. Asha se simțise mereu ca acasă la Zece Turnuri, mai mult decât la Pyke. *Nu un singur castel, zece castele înghesuite laolaltă,* gândise ea, prima oară când le văzuse. Își amintea goana cu sufletul la gură, în susul și în josul scărilor și de-a lungul meterezelor și podurilor acoperite, pescuitul pe Cheiul Lung de Piatră, zilele și nopțile pierdute în mijlocul puzderiei de cărți ale unchiului său. Stră-străbunicul ei ridicase castelul, cel mai nou de pe insule. Lordul Theomore Harlaw pierduse trei fii în leagăn și dăduse vina pe beciurile inundate, pietrele umede și scurgerile din străvechiul Castel Harlaw. Zece Turnuri era mai aerisit, mai confortabil, mai bine așezat... dar Lordul Theomore era un om schimbător, așa cum ar fi putut confirma oricare dintre nevestele sale. Avusese șase, la fel de diferite precum cele zece turnuri ale castelului.

Turnul Cărții era cel mai masiv dintre toate, de formă octogonală și clădit din blocuri mari de piatră cioplită. Scara era construită în interiorul grosimii pereților. Asha urcă repede către cel de-al cincilea nivel, spre camera unde citea unchiul său. *Nu că ar exista vreo cameră unde nu citește.* Lordul Rodrik era arareori văzut fără o carte în mână, fie în privată, pe puntea *Cântecului Mării* sau în timp ce ținea audiențe. Asha îl văzuse adesea citind în jilțul său, sub coasele de argint. Dădea ascultare fiecărui caz pe măsură ce îi era prezentat, își pronunța verdictul... și citea nițel

când căpitanul gărzilor pleca să-l aducă înăuntru pe următorul petiționar.

Îl găsi aplecat peste o masă de lângă fereastră, înconjurat de suluri de pergament care ar fi putut veni din Valyria, dinainte de Urgie, și de cărți legate în piele groasă, cu încuietori de bronz și fier. Lumânări din ceară de albine, groase și înalte cât brațul unui om, ardeau de fiecare parte a sa, în sfeșnice din fier împodobite. Lordul Rodrik Harlaw nu era nici gras, nici slab, nici înalt, nici scund, nici urât, nici frumos. Avea părul castaniu, la fel ca ochii, dar barba-i scurtă și îngrijită încărunțise. Una peste alta, era un om obișnuit, care se remarca doar prin dragostea sa pentru cuvântul scris, pe care atât de mulți oameni de fier o găseau perversă și lipsită de bărbăție.

– Unchiule. Închise ușa în urma ei. Ce aveai atât de urgent de citit încât să-ți lipsești oaspeții de gazda lor?

– *Cartea cărților pierdute* scrisă de Arhimaesterul Marwyn. Își ridică privirea de pe pagină, ca s-o cerceteze. Hotho mi-a adus o copie din Orașul Vechi. Are o fiică pe care ar vrea s-o iau de nevastă. Lordul Rodrik lovi cartea cu o unghie lungă. Vezi aici? Marwyn susține că ar fi găsit trei pagini din *Semne și prevestiri*, viziuni notate de fiica fecioară a lui Aenar Targaryen, înainte ca Urgia să se abată asupra Valyriei. Lanny știe că ești aici?

– Deocamdată nu. *Lanny* era numele de alint al mamei sale. Doar Cititorul îi spunea așa. Las-o să se odihnească. Asha mută un teanc de cărți de pe un

taburet și se așează. Trei-Dinți pare să-și fi pierdut încă doi dinți. Acum îi spui Un-Dinte?

– Rar se întâmplă să-i spun eu cumva. Femeia mă sperie. Ce oră este? Ser Rodrik aruncă o privire pe fereastră, la marea luminată de razele lunii. Întuneric, deja? N-am observat. Vii târziu. Te-am așteptat acum câteva zile.

– Vânturile ne-au fost potrivnice și am ostatici la care trebuie să mă gândesc. Soția și copiii lui Robert Glover. Cel mai mic e încă la sân, iar laptele lui Lady Glover a secat în timpul călătoriei. N-am avut de ales decât să acostez *Vântul Negru* pe Țărmul Stâncos și să-mi trimit oamenii să găsească o doică. În schimb, au găsit o capră. Copilei nu-i merge bine. Există vreo doică în sat? Deepwood e important pentru planurile mele.

– Planurile tale trebuie schimbate. Vii prea târziu.

– Târziu și înfometată. Își întinse picioarele lungi sub masă și întoarse paginile celei mai apropiate cărți, tratatul unui septon despre războiul lui Maegor cel Crud împotriva Oamenilor Sărmani. O, și mi-e sete, pe deasupra. Un corn cu bere ar aluneca bine, unchiule.

Lordul Rodrik strânse din buze.

– Știi că nu îngădui nici mâncare, nici băutură în biblioteca mea. Cărțile...

– ...ar putea fi vătămate. Asha râse.

Unchiul ei se încruntă.

– Chiar că-ți place să mă provoci.

– O, nu fi așa de ofensat. N-am întâlnit niciodată un bărbat pe care să nu-l provoc, ar trebui să știi asta

foarte bine de-acum. Dar destul despre mine. Tu cum te simți?

Lordul Rodrik ridică din umeri.

– Destul de bine. Ochii îmi slăbesc. Am trimis la Myr după lentile, să mă ajute să citesc.

– Iar mătușa mea cum mai e?

Lordul Rodrik oftă.

– Tot cu șapte ani mai în vârstă decât mine și convinsă că Zece Turnuri ar trebui să fie al ei. Gwynesse începe să-și piardă memoria, dar *asta* nu uită. Își jelește soțul pierdut ca în ziua când a murit, deși nu poate întotdeauna să-și amintească numele lui.

– Nu sunt sigură că l-a știut vreodată. Asha închise cartea septonului cu o bufnitură. Tata a fost omorât?

– Mama ta așa crede.

Au fost vremuri când mama l-ar fi omorât bucuroasă cu mâna ei, gândi ea.

– Iar unchiul meu ce crede?

– Balon a căzut și a murit când podul de sfoară s-a rupt sub el. Se stârnea o furtună și podul se legăna și se răsucea cu fiecare pală de vânt. Rodrik ridică din umeri. Sau așa ni s-a spus. Maester Wendamyr i-a trimis o pasăre mamei tale.

Asha își scoase încet pumnalul din teacă și începu să-și curețe murdăria de sub unghii.

– Trei ani plecat, și Ochi-de-Cioară se întoarce tocmai în ziua când moare tatăl meu.

– A doua zi, după câte am auzit. *Liniștea* era încă pe mare când a murit Balon, sau așa se spune. Oricum,

sunt de acord că întoarcerea lui Euron a venit... la momentul potrivit, să spunem?

– Eu nu aș spune așa. Asha lovi cu vârful pumnalului în masă. *Unde sunt corăbiile mele?* Am numărat patruzeci de corăbii lungi legate la poalele castelului, nici pe departe destule ca să-l alunge pe Ochi-de-Cioară de pe scaunul tatălui meu.

– Am trimis chemarea. În numele tău, din dragostea pe care ți-o port și pe care i-o port mamei tale. Casa Harlaw a venit. La fel și Casele Stonetree și Volmark. Câțiva din Casa Myre...

– Toți din insula Harlaw... o singură insulă din șapte. Am văzut un singur stindard al Casei Botley în sală. Unde sunt corăbiile de la Saltcliffe, de la Orkwood și de la Wykuri?

– Baelor Blacktyde a venit de la Blacktyde ca să se consulte cu mine și a ridicat ancora de îndată. Lordul Rodrik închise *Cartea cărților pierdute*. Acum trebuie să fie la Vechiul Wyk.

– Vechiul Wyk? Asha se temuse că avea să spună că sunt cu toții la Pyke, să-și prezinte omagiile lui Ochi-de-Cioară. De ce la Vechiul Wyk?

– Credeam c-ai auzit. Aemon Părumed a cerut un plebiscit.

Asha își dădu capul pe spate și râse.

– Zeul Înecat trebuie că i-a vârât unchiului Aeron un nisetru în fund. Un *plebiscit?* E vreo glumă sau chiar vorbește serios?

– Părumed n-a mai glumit de când a fost înecat. Iar ceilalți preoți au răspuns chemării. Orbul Beron

Blackyde, Tarle Cel-de-Trei-Ori-Înecat... până și Bătrânul Pescăruș Cenușiu a părăsit stânca aia pe care locuiește ca să vestească acest plebiscit pe tot cuprinsul Harlawului. Căpitanii se adună la Vechiul Wyk chiar în clipa asta.

Asha era uluită.

– Ochi-de-Cioară a fost de acord să participe la această farsă sacră și să accepte verdictul ei?

– Ochi-de-Cioară nu mi se destăinuie. De când m-a chemat la Pyke să-mi prezint omagiile, n-am mai primit nicio veste de la Euron.

Un plebiscit. Asta e ceva nou... sau, mai degrabă, ceva foarte vechi.

– Și unchiul meu Victarion? Ce părere are despre ideea lui Părumed?

– Victarion a fost înștiințat de moartea tatălui tău. Și despre acest plebiscit, nu mă îndoiesc. Mai mult de-atât, n-am ce să spun.

Mai bine un plebiscit decât un război.

– Cred c-am să sărut picioarele mirositoare ale lui Părumed și am să-i culeg algele dintre degete. Asha scoase pumnalul din teacă și îl vârî la loc. Un nenorocit de *plebiscit!*

– La Vechiul Wyk, confirmă Lordul Rodrik. Deși mă rog să nu fie nenorocit. Am consultat *Istoria oamenilor de fier* a lui Haereg. Ultima oară când regii de sare și regii de piatră s-au întâlnit la un plebiscit, Urrion din Orkmont a dat drumul oștenilor săi, înarmați cu securi, printre ei, iar coastele Naggăi s-au înroșit de sânge. Casa Greyiron a domnit fără să fie aleasă

timp de o mie de ani, din ziua aceea neagră și până la venirea andalilor.

– Trebuie să-mi împrumuți cartea lui Haereg, unchiule. Asha trebuia să afle tot ce putea despre plebiscite înainte să ajungă la Vechiul Wyk.

– Poți s-o citești aici. E veche și fragilă. Lordul Rodrik o cercetă, încruntându-se. Arhimaesterul Rigney a scris cândva că istoria e o roată, căci natura omului este fundamental neschimbată. Ceea ce s-a întâmplat, vrând-nevrând, se va mai întâmpla, spunea el. Mă gândesc la asta ori de câte ori meditez la Ochi-de-Cioară. Vorbele lui Euron Greyjoy sună ciudat de asemănător cu ale lui Urron Greyiron în urechile astea bătrâne ale mele. Nu voi merge la Vechiul Wyk. Și n-ar trebui să te duci nici tu.

Asha zâmbi.

– Și să pierd primul plebiscit organizat de... cât timp a trecut, unchiule?

– Patru mii de ani, dacă e să-i dăm crezare lui Haereg. Jumătate pe-atât, dacă accepți argumentele Maesterului Denestan din *Întrebări*. N-are niciun rost să mergi la Vechiul Wyk. Acest vis de domnie e o nebunie pe care o avem în sânge. I-am spus asta tatălui tău prima oară când s-a ridicat, iar acum e mai adevărat decât atunci. De pământ avem noi nevoie, nu de coroane. Cu Stannis Baratheon și Tywin Lannister luptându-se pentru Tronul de Fier, aveam șansa rară de a ne spori domeniile. Haide să ținem partea unuia sau a altuia, să-l ajutăm să dobândească victoria cu

flotele noastre, iar apoi să-i cerem regelui recunoscător pământurile de care avem nevoie.

– Ar merita să mă gândesc la asta după ce mă așez pe Stânca Mării, spuse Asha.

Unchiul ei oftă.

– Nu vrei să auzi asta, Asha, dar nu vei fi aleasă. Nicio femeie n-a domnit vreodată asupra oamenilor de fier. Gwynesse *este* cu șapte ani mai bătrână decât mine, dar când tatăl nostru a murit, Zece Turnuri mi-a revenit mie. La fel se va întâmpla cu tine. Ești fiica lui Balon, nu fiul lui. Și ai trei unchi.

– Patru.

– Trei unchi *krakeni*. Eu nu sunt pus la socoteală.

– Eu te pun. Atât timp cât îl am pe unchiul meu de la Zece Turnuri, insula Harlaw este a mea.

Harlaw nu era cea mai mare dintre Insulele de Fier, dar era cea mai bogată și cea mai populată, iar puterea Lordului Rodrik nu avea să fie nesocotită. Pe insula Harlaw, Harlaw nu avea rival. Casele Volmark și Stonetree aveau cele mai mari proprietăți pe insulă și se mândreau cu renumiții lor căpitani și cu fiorosii lor războinici, dar până și cei mai feroce plecau genunchiul în fața coasei. Casele Kenning și Myre, cândva dușmani înverșunați, fuseseră demult înfrânte și subjugate.

– Verii mei îmi sunt loiali și într-un război aș dispune cu siguranță de săbiile și de corăbiile lor. Dar într-un plebiscit...

Lordul Rodrik clătină din cap.

– Sub oasele Naggăi, orice căpitan este egal. S-ar putea ca unii să-ți strige numele, nu mă îndoiesc. Dar nu destui. Iar când strigătele vor răsuna pentru Victarion sau Ochi-de-Cioară, unii dintre cei care stau acum și beau la masa mea li se vor alătura celorlalți. Am spus-o și o repet, nu-ți îndrepta corabia înspre această furtună. Lupta ta este zadarnică.

– Nicio luptă nu este zadarnică înainte de a fi purtată. Eu am întâietate. Eu sunt moștenitoarea trupului lui Balon.

– Încă ești un copil îndărătnic. Gândește-te la biata ta mamă. Ești tot ce i-a mai rămas lui Lanny. Voi da foc *Vântului Negru*, dacă va fi nevoie, ca să te păstrez aici.

– Ce, și-ai să mă faci să înot până la Vechiul Wyk?

– Un drum lung și rece pentru o coroană pe care n-o poți păstra. Tatăl tău a avut mai mult curaj decât judecată. Vechiul Wyk a slujit bine insulele când eram un singur regat mic printre multe altele, dar Cucerirea lui Aegon a pus capăt acestui lucru. Balon a refuzat să vadă ceea ce era limpede în fața lui. Vechiul Wyk a murit odată cu Harren cel Negru și fiii lui.

– Știu asta. Asha își iubise tatăl, dar nu se amăgea. Balon fusese orb în anumite privințe. *Un om curajos, dar un stăpân nepriceput.* Asta înseamnă că trebuie să trăim și să murim ca robi ai Tronului de Fier? Dacă sunt stânci la tribord și o furtună la babord, un căpitan înțelept virează în cea de-a treia direcție.

– Arată-mi a treia direcție.

– Am să-ți arăt... la plebiscitul meu. Unchiule, cum te poți gândi să nu iei parte? Va fi istoria vie...

– Eu prefer istoria mea moartă. Istoria moartă e scrisă cu cerneală, cea vie, cu sânge.

– Vrei să mori bătrân și laș în patul tău?

– Cum altfel? Dar nu înainte de a termina de citit. Lordul Rodrik se îndreptă către fereastră. N-ai întrebat de nobila ta mamă.

Mi-e frică.

– Cum se simte?

– Mai viguroasă. S-ar putea să ne îngroape pe toți. Cu siguranță te va îngropa pe tine, dacă insiști în această nebunie. Mănâncă mai mult decât la început când a venit aici și adesea doarme neîntoarsă toată noaptea.

– Bine. În ultimii ei ani de la Pyke, Lady Alannys avea insomnii. Hoinărea noaptea prin încăperi, cu o lumânare în mână, căutându-și fiii. „Maron" striga ea cu glas ascuțit. „Rodrik, unde ești? Theon, copilașul meu, vino la mama!" De multe ori Asha îl privise pe maester scoțând așchii din călcâiele mamei sale, dimineața, după ce traversase desculță podul unduitor de scânduri către Turnul Mării. Am s-o văd dimineață.

– Va întreba de Theon.

Prințul Winterfellului.

– Ce i-ai spus?

– Mai nimic. N-am avut ce să-i spun. Șovăi. Ești sigură că e mort?

– Nu sunt sigură de nimic.

– Ai găsit un cadavru?

– Am găsit bucăți din multe cadavre. Au fost acolo doi lupi înaintea noastră... din cei cu patru picioare, dar n-au arătat pic de respect pentru rudele lor cu două. Oasele celor uciși erau împrăștiate, crăpate până la măduvă. Mărturisesc că a fost greu să-mi dau seama ce s-a petrecut acolo. Arăta de parcă nordicii s-ar fi luptat între ei.

– Ciorile se bat pentru carnea unui mort și se omoară între ele pentru ochii lui. Lordul Rodrik privi în largul mării, urmărind jocul razelor de lună deasupra valurilor. Am avut un singur rege, apoi cinci. Acum nu văd decât ciori, încăierându-se deasupra cadavrelor Westerosului. Închise obloanele. Nu te duce la Vechiul Wyk, Asha. Rămâi cu mama ta. Mă tem că n-o vom mai avea multă vreme printre noi.

Asha se foi în scaun.

– Mama mea m-a învățat să fiu curajoasă. Dacă nu merg, îmi voi petrece tot restul vieții întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi mers.

– Dacă te duci, s-ar putea să-ți mai rămână din viață prea puțin ca să-ți mai pui întrebări.

– Mai bine decât să mă lamentez o viață întreagă că Stânca Mării îmi aparține mie de drept. Eu nu sunt Gwynesse.

Asta îl făcu să tresară.

– Asha, cei doi fii voinici ai mei au ajuns hrană pentru crabii din Insula Frumoasă. Nu cred c-am să mă recăsătoresc. Rămâi, și am să te numesc moștenitoare la Zece Turnuri. Mulțumește-te cu asta.

– Zece Turnuri? *Aș vrea să pot.* Verilor tăi nu le va plăcea deloc asta. Cavalerul, bătrânul Sigfryd, Hotho Cocoșatul...

– Ei au pământurile și reședințele lor.

Adevărat. Umed, în ruină, Castelul Harlaw aparținea bătrânului Sigfryd Harlaw Păr-de-Argint; cocoșatul Hotho Harlaw își avea reședința la Turnul Sclipirii pe un pisc deasupra coastei de vest. Cavalerul, Ser Harras Harlaw, își avea reședința la Grădina Cenușie; Boremund cel Albastru domnea în vârful Colinei Baborniței. Dar fiecare era supusul Lordului Rodrik.

– Boremund are trei fii, Sigfryd, Păr-de-Argint are nepoți, iar Hotho are ambiții, spuse Asha. Cu toții vor să-ți fie urmași, până și Sigfryd. Omul ăla are de gând să trăiască veșnic.

– Cavalerul va fi Lord de Harlaw după mine, spuse unchiul ei, dar poate domni din Grădina Cenușie la fel de bine ca de aici. Pentru castel, pleacă genunchiul în fața lui și Ser Harras te va apăra.

– Mă pot apăra și singură, unchiule, sunt un kraken. Asha, de Casa *Greyjoy.* Se ridică în picioare. Tronul tatălui meu îl vreau, nu al tău. Coasele alea ale tale par periculoase. Una ar putea să cadă și să-mi taie capul. Nu, am să stau pe Stânca Mării.

– Atunci ești doar o altă cioară care țipă după hoituri. Rodrik se așează din nou în spatele mesei. Du-te, vreau să mă întorc la Arhimaesterul Marwyn și la căutarea lui.

– Anunță-mă dacă mai găsește încă o pagină. Unchiul ei era unchiul ei. Nu avea să se schimbe niciodată. *Dar va veni la Vechiul Wyk, indiferent ce spune.*

Probabil că echipajul își lua deja cina în castel. Asha știa că ar trebui să li se alăture, să le vorbească despre adunarea de la Vechiul Wyk și ce însemna ea pentru ei. Oamenii ei o vor sprijini, neclintiți, dar va avea nevoie și de ceilalți: de verii ei Harlaw, de Casele Volmark și Stometree. *Pe ei trebuie să-i câștig.* Victoria ei la Deepwood Motte avea să-i fie de mare ajutor, odată ce oamenii săi începeau să se fălească, așa cum știa că vor face. Echipajul *Vântului* ei *Negru* simțea o mândrie perversă față de faptele femeii-căpitan. Jumătate dintre ei o iubeau ca pe o fiică, iar cealaltă jumătate voiau să-i desfacă picioarele, dar și unii, și alții și-ar fi dat viața pentru ea. *Și eu pentru ei,* gândea ea, în timp ce intră pe ușa de la baza scărilor, în curtea scăldată în lumina lunii.

– Asha? O umbră păși de după fântână.

Mâna i se îndreptă numaidecât spre pumnal... până când lumina lunii transformă silueta întunecată într-un bărbat cu mantie din piele de focă. *O altă nălucă.*

– Tris, mă așteptam să te găsesc în castel.

– Voiam să te văd.

– Ce parte din mine, mă întreb? Asha zâmbi larg. Ei, bine, iată-mă, în toată firea. Uită-te cât poftești.

– Văd o femeie. Se apropie. Și încă una frumoasă.

Tristifer Botley se mai îngrășase de când îl văzuse ultima oară, dar avea aceleași plete rebele pe care și le amintea și ochii mari și încrezători ca de focă. *Ochi*

suavi, într-adevăr. Asta era problema cu bietul Tristifer, era prea suav pentru Insulele de Fier. *A devenit chipeș,* gândi ea. Copil fiind, Tris fusese chinuit de coșuri. Asha îndurase aceeași năpastă, poate tocmai asta îi apropiase.

– Mi-a părut rău când am auzit de tatăl tău, îi spuse ea.

– Iar eu îl plâng pe al tău.

De ce? aproape întrebă Asha. Bolton fusese cel care-l trimisese pe băiat de la Pyke, să fie pupilul lui Baelor Blacktyde.

– E adevărat că acum ești Lord Botley?

– Cu numele, cel puțin. Harren a murit la Moat Cailin. Unul dintre diavolii mlaștinilor l-a lovit cu o săgeată otrăvită. Dar sunt lord peste nimic. Când tata a renunțat la pretențiile sale față de Stânca Mării, Ochi-de-Cioară l-a înecat și i-a obligat pe unchii mei să-i jure credință. Chiar și după aceea, a dat Crângului de Fier pământurile tatălui meu. Lordul Wynch a fost primul care a plecat genunchiul și care i-a spus rege.

Casa Wynch avea autoritate în Pyke, dar Asha avu grijă să nu-și arate spaima.

– Wynch n-a avut niciodată curajul tatălui tău.

– Unchiul tău l-a cumpărat, zise Tris. *Tăcerea* s-a întors cu calele încărcate de comori. Argintărie și perle, smaralde și rubine, safire mari cât ouăle, saci de bani, grei de nu-i putea ridica un singur om... Ochi-de-Cioară cumpăra prieteni în stânga și-n dreapta. Unchiul meu Germund își zice acum Lord Botley și stăpânește Lordsportul, ca om al unchiului tău.

– Tu ești adevăratul Lord Botley, îl asigură ea. După ce Stânca Mării va fi a mea, pământurile tatălui tău vor fi recuperate.

– Dacă vrei. Pentru mine nu înseamnă nimic. Ești atât de frumoasă în lumina lunii, Asha. Femeie în toată firea acum, dar îmi amintesc când erai doar o fetiță slabă, cu fața plină de coșuri.

De ce toată lumea trebuie să pomenească de coșuri?

– Îmi amintesc și eu asta. *Dar nu cu atâta duioșie ca tine.* Dintre cei cinci băieți pe care mama ei îi adusese la Pyke ca să-i crească, după ce Ned Stark îi luase ostatic ultimul fiu în viață, Tris fusese cel mai apropiat de vârsta Ashei. Nu era primul băiat pe care-l sărutase, dar fusese primul care-i dezlegase panglicile pieptarului și își vârâse dedesubt o mână asudată, pentru a-i atinge mugurii sânilor.

L-aș fi lăsat să atingă mai mult de-atât, dacă ar fi fost destul de îndrăzneț. Primele semne ale feminității îi înfloriseră în timpul războiului, deșteptându-i dorința, dar chiar și înainte de asta Asha fusese curioasă. *Era acolo, era al meu, era de vârsta mea și era dornic, asta a fost tot... asta și sângele lunar.* Chiar și așa, o numise iubire, până când Tris începuse să turuie despre copiii pe care ea i-i va naște, o duzină de fii, pe puțin și, oh, câteva fiice.

– Nu vreau să am o duzină de fii, îi spusese ea, îngrozită. Vreau să am *aventuri.* Nu mult după aceea, Maester Qalen îi găsise zbenguindu-se și tânărul Tristifer Botley fusese trimis la Blacktyde.

– Ți-am scris scrisori, spuse el, dar Maester Joseram n-a vrut să le trimită. O dată, i-am dat un cerb de aur unui vâslaș de pe o galeră de negoț care mergea la Lannisport, iar acesta mi-a promis că-ți va înmâna scrisoarea.

– Vâslașul tău te-a păcălit și ți-a aruncat misiva în mare.

– M-am temut și eu de asta. Nu mi-au dat nici scrisorile tale.

N-am scris niciuna. La drept vorbind, fusese ușurată când Tris fusese alungat. Pipăielile lui începuseră deja s-o plictisească. Dar asta nu era ceva ce i-ar fi plăcut să audă.

– Aeron Părumed a convocat un plebiscit. Vii să vorbești pentru mine?

– Voi merge oriunde cu tine, dar... Lordul Blacktyde spune că acest plebiscit e o nebunie periculoasă. Crede că unchiul tău va tăbărî asupra lor și-i va omorî pe toți, așa cum a făcut Urron.

E destul de nebun.

– Îi lipsește puterea.

– Nu știi cât e de puternic. Adună oameni la Pyke. Casa Orkwood de la Orkmont i-a adus douăzeci de corăbii lungi, iar Jon Myre Mutră-Acră, o duzină. Lucas Codd Stângaciul e cu ei. Și Harren Half-Hoare, Vâslașul Roșu, Kemmett Pyke Bastardul, Rodrik Născut-Liber, Torwold Dinte-Maro.

– Oameni neînsemnați. Asha îi cunoștea pe toți. Fiii soțiilor de sare, nepoții sclavilor. Casa Codd... le știi *deviza?*

– *Deși toată lumea ne disprețuiește,* spuse Tris, dar dacă te prind în năvoadele alea ale lor, îți vei găsi moartea, ca și cum ar fi fost lorzi dragoni. Și asta nu e totul. Ochi-de-Cioară a adus monștri de la apus... da, și *vrăjitori.*

– Unchiul a avut întotdeauna o pasiune pentru ciudățenii și nătărăi, spuse Asha. Tata se certa cu el pe tema asta. Lasă vrăjitorii să-și invoce zeii. Părumed îi va invoca pe-ai noștri și îi va îneca. Voi avea glasul tău la plebiscit, Tris?

– Mă vei avea tot, sunt al tău, pe vecie, Asha. Vreau să mă însor cu tine. Nobila ta mamă și-a dat deja consimțământul.

Asha își înăbuși un suspin. *Ai fi putut să mă întrebi mai întâi pe mine... deși s-ar putea să nu-ți fi plăcut răspunsul atât de mult.*

– Acum nu mai sunt al doilea fiu, continuă el. Sunt de drept Lordul Botley, așa cum ai spus chiar tu. Iar tu ești...

– Ceea ce sunt va fi stabilit la Vechiul Wyk. Tris, nu mai suntem copii, mângâindu-ne pe bâjbâite și încercând să vedem ce unde se potrivește. Crezi că vrei să te însori cu mine, dar nu vrei.

– Ba da. Nu visez decât la tine, Asha. Jur pe oasele Naggăi. N-am mai atins nicio altă femeie.

– Du-te și atinge una... sau două, sau zece. Eu am atins mai mulți bărbați decât pot număra. Pe unii cu buzele, pe alții cu securea.

Își pierduse castitatea la șaisprezece ani, cu un chipeș marinar cu părul blond de pe o galeră de negoț

venită din Lys. Nu știa decât șase cuvinte în limba comună, dar „sex" era unul dintre ele – tocmai cuvântul pe care sperase ea să-l audă. După aceea, Asha avusese înțelepciunea să caute o vrăjitoare a pădurilor, care îi arătase cum să prepare ceai de lună, ca să nu se pomenească cu burta la gură.

Botley clipi, ca și cum n-ar fi înțeles tocmai bine ceea ce spusese Asha.

– Tu... Credeam c-ai să aștepți. De ce... Se frecă la gură. Asha, ai fost *forțată?*

– Atât de forțată că i-am sfâșiat tunica. Nu vrei să te căsătorești cu mine, crede-mă pe cuvânt! Ai fost și rămâi un băiat drăgălaș, dar eu nu sunt o fată drăgălașă. Dacă ne căsătorim, vei ajunge cât de curând să mă urăști.

– Niciodată, Asha. Am *jinduit* după tine.

Asha auzise destul. O mamă bolnavă, un tată ucis și pacostea unchilor erau de-ajuns pentru orice femeie, nu avea nevoie și de un cățeluș cu inima rănită.

– Găsește un bordel, Tris. Te vor vindeca de acel jind.

– N-aș putea... Tristifer își scutură capul. Suntem făcuți unul pentru altul, Asha. Am știut dintotdeauna că vei fi soția mea și mama fiilor mei. O apucă de braț.

Într-o clipă, pumnalul Ashei era la gâtul lui.

– Ia mâna sau nu vei trăi destul ca să zămislești un fiu. *Acum.* Când el se supuse, coborî pumnalul. Vrei o femeie? Foarte bine. Am să-ți vâr una la noapte în pat. Închipuie-ți că sunt eu, dacă asta te satisface, dar să nu te gândești să mai pui mâna pe mine. Îți

sunt regină, nu soție. Nu uita asta. Asha își vârî pumnalul în teacă și îl lăsă acolo, cu o picătură mare de sânge coborându-i încet pe gât, neagră în lumina palidă a lunii.

CERSEI

– O, mă rog Celor Șapte să nu îngăduie ploaie la nunta regelui, spuse Jocelyn Swyft, în timp ce lega rochia reginei.

– Nimeni nu vrea ploaie, răspunse Cersei. În ceea ce-o privea, ea voia burniță și gheață, vânturi dezlănțuite, tunete care să zguduie pietrele Fortăreței Roșii. Voia o furtună pe potriva furiei sale. Lui Jocelyn îi spuse: Mai strâns. Leagă *mai strâns,* netoată hlizită.

Nunta era cea care o mâniase, dar nătânga fată Swyft era o țintă mai ușoară. Poziția lui Tommen pe Tronul de Fier nu era destul de sigură ca ea să riște să insulte Highgardenul. Nu atât timp cât Stannis Baratheon avea în mână Piatra Dragonului și Capătul Furtunii, cât Riverrunul persista în sfidare, atât timp cât oamenii de fier colindau mările lor, în căutare de pradă, ca niște lupi. Așadar, Jocelyn era nevoită să înghită mâncarea pe care Cersei ar fi preferat să i-o servească lui Margaery Tyrell și hidoasei ei bunici zbârcite.

Pentru micul dejun, regina trimisese la bucătării după două ouă fierte, o bucată de pâine și o ulcea cu miere. Dar când sparse primul ou și găsi înăuntru un pui însângerat, pe jumătate format, i se întoarse stomacul pe dos.

– Ia asta de-aici și adu-mi vin fierbinte cu mirodenii, îi spuse ea Senellei. Frigul din aer îi pătrundea în oase și o aștepta o zi lungă și neplăcută.

Nici Jaime nu-i schimbă dispoziția când își făcu apariția înveșmântat în alb din cap până-n picioare și încă nebărbierit, ca să-i spună cum avea de gând să-și ferească fiul de otrăvire.

– Voi avea oameni la bucătării, care vor urmări cum se prepară fiecare fel de mâncare, spuse el. Mantiile aurii ale lui Ser Addam vor escorta servitorii când vor aduce mâncarea la masă, ca să fim siguri că n-are loc niciun incident pe drum. Ser Boros va gusta fiecare fel de mâncare înainte ca Tommen să pună orice fărâmă în gură. Iar dacă toate acestea dau greș, Maester Ballabar se va afla în spatele sălii, cu purgative și antidoturi pentru douăzeci de otrăvuri cunoscute. Tommen va fi în siguranță, îți promit.

– În siguranță?

Cuvântul îi lăsa un gust amar. Jaime nu înțelegea. Nimeni nu înțelegea. Doar Melara fusese în cort ca să audă amenințările răgușite ale bătrânei vrăjitoare, iar Melara era moartă de mult.

– Tyrion nu va ucide de două ori în același fel. E prea șiret pentru asta. Ar putea să fie sub podea chiar

acum, ascultându-ne fiecare cuvîntel și plănuind să-i taie lui Tommen beregata.

– Să zicem c-ar fi, zise Jaime. Orice planuri ar face, rămâne tot mic și pricăjit. Tommen va fi înconjurat de cei mai buni cavaleri din Westeros. Garda Regală îl va apăra.

Cersei privi locul unde mâneca tunicii albe de mătase a fratelui ei fusese prinsă în ace peste ciot.

– Îmi amintesc cât de bine l-au păzit pe Joffrey acești magnifici cavaleri ai tăi. Vreau să rămâi cu Tommen toată noaptea, m-ai înțeles?

– Voi posta un străjer în fața ușii.

Cersei îl înhăță de braț.

– Nu un străjer. Tu. Și în dormitorul lui.

– În caz că Tyrion va ieși târâș din șemineu? N-o va face.

– Așa spui tu. Ai să-mi zici că ați găsit toate tunelurile secrete din ziduri? Amândoi știau că nu e așa. *Nu*-l vreau pe Tommen singur cu Margaery mai mult de jumătate de secundă.

– Nu vor fi singuri. Verișoarele lui Margaery vor fi cu ei.

– Așa vei fi și tu. Îți poruncesc, în numele regelui.

Cersei nu voise ca Tommen și soția lui să împartă patul deloc, dar Tyrellii insistaseră.

– Soțul și soția trebuie să doarmă împreună, spusese Regina Spinilor, chiar dacă nu fac altceva decât să doarmă. Patul Înălțimii Sale e, cu siguranță, destul de mare pentru doi.

Lady Alerie se făcuse ecoul bunicii sale.

– Să lăsăm copiii să se încălzească unul pe altul în timpul nopții. Asta îi va apropia. Margaery își împarte adesea păturile cu verișoarele ei. Cântă și se joacă și își șoptesc secrete când lumânările se sting.

– Ce încântător! exclamase Cersei. Să le lăsăm să continue, negreșit. În Beciul Fecioarelor.

– Sunt convinsă că Înălțimea Sa știe cel mai bine, îi spusese Lady Olenna lui Alerie. E mama băiatului, în definitiv, de *asta* suntem cu toții siguri. Și nu mă îndoiesc că putem cădea de acord în privința nopții nunții. Un bărbat nu trebuie să doarmă departe de soția sa în noaptea nunții. E de rău augur pentru căsnicia lor, dacă se întâmplă asta.

Într-o bună zi am să te învăț ce înseamnă „rău augur", jurase regina.

– Margaery poate dormi în camera lui Tommen doar în noaptea aceea, fusese obligată să spună. Nu mai mult.

– Înălțimea Sa e atât de binevoitoare, răspunsese Regina Spinilor și cu toții schimbaseră zâmbete.

Degetele lui Cersei săpau în brațul lui Jaime destul de tare ca să-i lase urme.

– Am nevoie de *ochii* tăi în camera aceea, spuse ea.

– Să vadă *ce?* întrebă el. Nu există niciun pericol ca mariajul să se consume. Tommen e mult prea tânăr.

– Iar Ossifer Plumm a fost mult prea mort, dar asta nu l-a împiedicat să zămislească un copil, nu-i așa?

Fratele ei avea un aer nedumerit.

– Cine a fost Ossifer Plumm? A fost tatăl Lordului Philip, sau... cine?

E aproape la fel de ignorant ca Robert. Toată isteţimea i-a stat în mâna dreaptă.

– Uită-l pe Plumm, adu-ţi doar aminte ce ţi-am spus. Jură-mi că vei sta lângă Tommen până la răsăritul soarelui.

– Cum poruncești, spuse el, ca și cum temerile ei ar fi fost neîntemeiate. Încă ai de gând să dai foc Turnului Mâinii?

– După ospăţ. Era singurul moment din festivităţile zilei pe care Cersei se gândea că ar putea să-l savureze. Nobilul nostru tată a fost ucis în turnul acela. Nu pot suporta să mă uit la el. Dacă zeii sunt buni, s-ar putea ca fumul să scoată câţiva șobolani dintre dărâmături.

Jaime își dădu ochii peste cap.

– Pe Tyrion, vrei să spui.

– Pe el, pe Lordul Varys și pe temnicerul ăla.

– Dacă vreunul dintre ei ar fi fost ascuns în turn, l-am fi găsit. Am avut o mică armată care s-a ocupat de asta, cu ciocane și târnăcoape. Am scormonit zidurile, am smuls podelele și am deschis zeci de coridoare secrete.

– Și, din câte știi, ar fi posibil să mai fie încă o dată pe-atâtea.

Unele dintre joasele culoare secrete se dovediseră a fi atât de mici, încât Jaime avusese nevoie de paji și băieți de la grajduri ca să le exploreze. Fuseseră găsite un coridor către celulele negre și o fântână de piatră care părea să n-aibă fund. Descoperiseră o încăpere plină de cranii și oase îngălbenite și patru saci

cu monede de argint, coclite de vreme, din timpul domniei primului Rege Viserys. Mai găsiseră și o mie de șobolani... dar nici Tyrion, nici Varys nu se aflaseră printre ei, iar, în cele din urmă, Jaime insistase să pună capăt căutării. Un băiat se blocase într-un coridor îngust și fuseseră nevoiți să-l tragă afară de un picior, în urletele nefericitului. Un altul căzuse într-un culoar vertical și își rupsese picioarele, iar doi străjeri dispăruseră în timp ce explorau un tunel lăturalnic. Unii dintre ceilalți străjeri se jurau că le aud strigătele înăbușite prin piatră, dar când oamenii lui Jaime doborâseră zidul, găsiseră doar pământ și moloz pe partea cealaltă.

– Pezevenghiul e mic și șiret. S-ar putea să fie și acum între ziduri. Dacă e așa, fumul îl va scoate de acolo.

– Chiar dacă Tyrion s-ar mai ascunde în castel, nu poate fi în Turnul Mâinii. N-am mai lăsat din el decât carapacea.

– Aș vrea să putem face la fel cu tot restul acestui mizerabil castel, zise Cersei. După război, am de gând să construiesc un nou palat, dincolo de râu. Îl visase cu două nopți în urmă, un castel alb, magnific, înconjurat de păduri și grădini, departe de miasmele și zgomotele Debarcaderului Regelui. Orașul acesta e o hazna. Pe-o jumătate de gologan aș muta curtea regală la Lannisport și aș domni asupra regatului de la Casterly Rock.

– Asta ar fi o nebunie și mai mare decât să arzi Turnul Mâinii. Câtă vreme Tommen șade pe Tronul de Fier, regatul îl vede ca pe adevăratul rege. Ascunde-l

sub zidurile de la Casterly Rock și va deveni un simplu pretendent la tron, întocmai ca Stannis.

– Sunt conștientă de asta, răspunse tăios regina. Spuneam că *aș vrea* să mut curtea la Lannisport, nu că o voi face. Întotdeauna ai fost atât de încet la minte sau te-ai prostit de când ți-ai pierdut mâna?

Jaime ignoră remarca.

– Dacă aceste flăcări se întind până dincolo de turn, s-ar putea să sfârșești prin a arde castelul din temelii, fie că vrei, fie că nu. Focul sălbatic e înșelător.

– Lordul Hallyne m-a asigurat că piromanții lui știu să controleze focul. Ghilda Alchimiștilor prepară foc sălbatic proaspăt de două săptămâni. Să vadă tot Debarcaderul Regelui flăcările! Va fi o lecție pentru dușmanii noștri.

– Acum vorbești ca Aerys.

Nările lui Cersei fremătară.

– Păzește-ți limba, ser.

– Și eu te iubesc, dragă surioară.

Cum am putut iubi vreodată ființa asta nenorocită? se întrebă, după plecarea lui. *A fost geamănul tău, umbra ta, jumătatea ta,* îi șopti un alt glas. *Poate, cândva,* gândi ea. *Dar s-a sfârșit. A devenit un străin pentru mine.*

Comparativ cu măreția festivităților nupțiale ale lui Joffrey, nunta Regelui Tommen era un eveniment modest și neînsemnat. Nimeni nu mai dorea încă o ceremonie extravagantă, cu atât mai puțin regina, și nimeni nu voia să plătească pentru așa ceva, cu atât mai puțin Tyrellii. Așadar, tânărul rege o luă pe Margaery Tyrell de soție în septul regal al Fortăreței Roșii,

cu mai puțin de o sută de oaspeți de față în loc de cei o mie care asistaseră la uniunea fratelui său cu aceeași femeie.

Mireasa era senină, veselă și frumoasă, mirele dolofan, cu chipul ingenuu. Își recită jurămintele cu glas subțire, copilăresc, promițând dragoste și devotament fiicei rămase de două ori văduvă a lui Mace Tyrell. Margaery era îmbrăcată la fel ca atunci când se măritase cu Joffrey, într-o rochie vaporoasă de mătase albă ca fildeșul, cu dantelă myrisheză și perle mărunte. Cersei era tot în negru, în semn de doliu pentru întâiul ei născut. Văduva lui putea să râdă, să bea și să danseze, lăsând la o parte amintirea lui Joff, dar mama lui n-avea să-l uite atât de ușor.

E o greșeală, își spuse ea. *E prea devreme. Un an, doi ar fi fost destul timp. Highgardenul ar fi trebuit să se mulțumească doar cu o logodnă.* Cersei aruncă o privire către locul unde stătea Mace Tyrell, între soția și mama lui. *Mi-ai forțat mâna cu această parodie de nuntă, lordul meu, și n-am să uit asta curând.*

Când sosi momentul schimbului de mantii, mireasa se lăsă cu grație în genunchi și Tommen îi acoperi umerii cu monstruozitatea grea din brocart în care o înveșmântase Robert pe Cersei în ziua nunții lor, ornată pe spate cu cerbul Baratheonilor din pietricele de onix. Cersei dorise mantia roșie, elegantă, de mătase pe care o folosise Joffrey.

– E mantia pe care nobilul meu tată a utilizat-o când a luat-o de soție pe nobila mea mamă, le explicase

Tyrellilor, dar Regina Spinilor i se împotrivise și în privința aceasta.

– Vechitura aia? spusese cotoroanța. Mi se pare cam roasă... și, dacă mi-e îngăduit să spun, de rău augur. Și n-ar fi un *cerb* mai potrivit pentru fiul legitim al Regelui Baratheon? Pe vremea mea, o mireasă se înveșmânta în culorile *soțului* ei, nu ale nobilei sale mame.

Din pricina lui Stannis și a mârșavei sale scrisori, erau și așa prea multe zvonuri cu privire la paternitatea lui Tommen. Cersei nu îndrăznea să pună paie pe foc insistând ca el să-și înveșmânteze mireasa în purpuriul Lannisterilor.

Când toate jurămintele fură rostite, regele și proaspăta lui soție ieșiră din templu ca să fie felicitați.

– Westerosul are acum două regine, și cea tânără nu e mai puțin frumoasă decât cea bătrână! bubui Lordul Crakehall, un cavaler bădăran care îi reamintea lui Cersei de defunctul și neregretatul ei soț. Ar fi putut să-l pălmuiască. Gyles Rosby dădu să-i sărute mâna și nu reuși decât să tușească pe degetele ei. Lordul Redwyne o sărută pe un obraz, iar Mace Tyrell pe amândoi. Marele Maester Pycelle îi spuse lui Cersei că nu pierduse un fiu, ci mai degrabă câștigase o fiică. Fu scutită, cel puțin, de îmbrățișările înlăcrimate ale lui Lady Tanda. Niciuna dintre femeile Stokeworth nu-și făcuse apariția, și măcar pentru asta Cersei era recunoscătoare.

Printre ultimii se numără Kevan Lannister.

– Înțeleg că ai de gând să ne părăsești pentru o altă nuntă, îi spuse regina.

– Stânca a curățat castelul Darry de rătăciți, răspunse el. Mireasa lui Lancel ne așteaptă acolo.

– Nobila ta soție te va însoți la nuntă?

– Ținuturile riverane sunt încă prea periculoase. Lepădăturile lui Vargo Hoat sunt încă pe-afară, iar Beric Dondarion spânzură Freyi. E adevărat că Sandor Clegane i s-a alăturat?

De unde știe asta?

– Unii așa spun. Informațiile sunt confuze. Corbul sosise noaptea trecută, de la o septistire de pe o insulă îndepărtată, de la gura Tridentului. Saltpans, orașul din apropiere, fusese prădat cu sălbăticie de o bandă de rebeli, iar unii dintre supraviețuitori spuneau că printre ei se afla o brută violentă, cu un coif ce înfățișa un cap de câine. Se presupunea că omorâse o duzină de oameni și că siluise o fată de doisprezece ani. Fără doar și poate, continuă Cersei, Lancel abia așteaptă să-i prindă pe Clegane și pe Lordul Beric, ca să restaureze pacea regelui în ținuturile riverane.

Ser Kevan o privi cu ochi mari preț de o clipă.

– Fiul meu nu este omul potrivit să se ocupe de Sandor Clegane.

Cel puțin în privința asta suntem de acord.

– Dar s-ar putea ca tatăl său să fie.

Gura unchiul ei se încleștă.

– Doar dacă nu este nevoie de serviciile mele la Casterly Rock.

A fost nevoie de serviciile tale aici. Cersei îl numise pe vărul ei, Damion Lannister, castelan la Casterly

Rock, iar pe un alt văr, Ser Daven Lannister, Păzitor al Apusului. *Insolența are prețul ei, unchiule.*

– Adu-ne capul lui Sandor, și știu că Înălțimea Sa va fi cât se poate de recunoscător. Poate că Joff l-a plăcut, dar lui Tommen i-a fost întotdeauna frică de el... din motive întemeiate, s-ar părea.

– Când un câine o ia razna, vina aparține stăpânului, remarcă Ser Kevan. Apoi se întoarse și plecă.

Jaime o escortă în Sala Mică, unde se făceau pregătirile pentru ospăț.

– Tu ești de vină pentru toate astea, îi șopti Cersei, în timp ce mergeau. „Lasă-i să se căsătorească" mi-ai spus. Margaery ar trebui să-l jelească pe Joffrey, nu să se mărite cu fratele lui. Ar trebui să fie răpusă de durere, ca și mine. Nu cred că e fecioară. Renly era bărbat, nu-i așa? Era fratele lui Robert, *cu siguranță* era bărbat. Dacă babornița aia dezgustătoare crede că voi îngădui ca fiul meu...

– Vei scăpa de Lady Olenna cât de curând, o întrerupse Jaime, cu glas scăzut. Se întoarce chiar mâine la Highgarden.

– Așa spune ea. Cersei nu avea încredere în niciuna dintre promisiunile Tyrellilor.

– Pleacă, insistă el. Mace duce jumătate din oștirea Tyrellilor la Capătul Furtunii, iar cealaltă jumătate se va întoarce la Reach, cu Ser Garlan, ca să-i susțină revendicarea asupra Cetății Brightwater. În câteva zile, singurii trandafiri rămași la Debarcaderul Regelui vor fi Margaery și doamnele ei, împreună cu câțiva străjeri.

– Și ser Loras. Sau ai uitat de Fratele tău Jurat?

– Ser Loras e cavaler al Gărzii Regale.

– Ser Loras e atât de Tyrell încât urinează apă de trandafiri. N-ar fi trebuit să primească niciodată mantia albă.

– Eu, unul, nu l-aș fi ales, te asigur. Nimeni nu s-a ostenit să mă consulte. Loras se va purta destul de bine, presupun. Mantia albă schimbă oamenii, odată ce-o îmbracă.

– *Pe tine* te-a schimbat, cu siguranță. Și nu în bine.

– Și eu te iubesc, dragă surioară.

Îi ținu ușa și o conduse către masa de pe dais și locul ei de lângă rege. Margaery era în dreapta lui Tommen, pe locul de onoare. Când intră, braț la braț cu micul ei rege, se opri cu emfază s-o sărute pe Cersei pe obraz și s-o cuprindă în brațe.

– Înălțimea Ta, spuse fata, radiind de îndrăzneală, ca alama lustruită, mă simt ca și cum aș avea o a doua mamă. Mă rog să fim foarte apropiate, unite de dragostea noastră pentru neprețuitul tău fiu.

– Mi-am iubit ambii fii.

– Joffrey e și el în rugăciunile mele, zise Margaery. Mi-a fost drag, deși n-am avut șansa să-l cunosc.

Mincinoaso, gândi regina. *Dacă l-ai fi iubit măcar o clipă, nu te-ai fi grăbit așa să te măriți cu fratele lui. Tot ce ți-ai dorit vreodată a fost coroana lui.* Îi veni s-o pălmuiască pe sfioasa mireasă chiar acolo, pe dais, în văzul tuturor.

Ca și ceremonia religioasă, ospățul de nuntă era modest. Lady Alerie se ocupase de toate pregătirile.

Cersei nu fusese dispusă să facă față din nou acelei sarcini copleșitoare, după felul în care se sfârșise nunta lui Joffrey. Se serveau doar șapte feluri de mâncare. Butterbumps și Băiatul Lunii întrețineau oaspeții între feluri, iar muzicanții cântau în timp ce aceștia mâncau. Ascultară fluiere și scripci, o lăută și-un flaut, o harpă înaltă. Singurul cântăreț era un favorit al lui Margaery, un tânăr spilcuit, jovial, înveșmântat din cap până-n picioare în nuanțe de azuriu, care-și zicea Bardul Albastru. Cântă câteva cântece de dragoste și se retrase.

– Ce dezamăgire! se plânse Lady Olenna cu glas tare. Speram să aud *Ploile din Castamere.*

Ori de câte ori se uita Cersei la bătrâna cotoroanță, chipul lui Maggy Broasca plutea în fața ochilor ei, zbârcit, înspăimântător și înțelept. *Toate femeile bătrâne seamănă între ele,* încercă să-și spună, *atâta tot.* De fapt, vrăjitoarea gârbovită nu semănase deloc cu Regina Spinilor, însă, cumva, imaginea zâmbetului malițios al lui Lady Olenna îi era de-ajuns ca s-o arunce înapoi în cortul lui Maggy. Își amintea și acum de mirosul lui, cu iz de mirodenii ciudate, de la Răsărit, și de gingiile moi ale lui Maggy, cum supsese sângele de pe degetul lui Cersei. *Vei fi regină,* îi prevăzuse bătrâna vrăjitoare, cu buzele încă roșii, ude și sclipitoare, *până când va veni o alta, mai tânără și mai frumoasă, ca să te dea jos și să-ți ia tot ce ai mai de preț.*

Cersei privi peste umărul lui Tommen, către locul unde Margaery stătea și râdea cu tatăl ei. *E foarte frumoasă,* fu ea nevoită să recunoască, *dar aproape toată*

frumusețea stă în tinerețea ei. Chiar și țărăncile sunt frumoase până la o anumită vârstă, când sunt încă fragede, inocente și necorupte, iar majoritatea au același păr castaniu și aceiași ochi căprui ca ea. Numai un nebun ar susține vreodată că e mai frumoasă ca mine. Dar lumea era plină de nebuni. La fel și curtea regală a fiului ei.

Starea ei de spirit nu se îmbunătăți când Mace Tyrell se ridică și ținu un toast. Înălță un pocal de aur, zâmbindu-i drăgălașei sale fiice și, cu glas răsunător, spuse:

– Pentru rege și regină!

Celelalte oi behăiră toate cu el.

– *Regele și regina!* strigau ei, ciocnindu-și cu putere cupele. *Regele și regina!*

Cersei nu avu altceva de făcut decât să bea în rând cu ei, dorindu-și în tot acest timp ca oaspeții să aibă o singură față, ca să le poată arunca vinul în ochi, să le aducă aminte că *ea* era adevărata regină. Singurul dintre lingăii lui Tyrell care părea să-și amintească de ea câtuși de puțin era Paxter Redwyne, care se ridică să-și facă toastul, clătinându-se ușor.

– *Pentru ambele noastre regine!* ciripi el. *Pentru tânăra regină și pentru cea bătrână!*

Cersei bău mai multe cupe de vin, jucându-se cu mâncarea prin talgerul de aur. Jaime mâncă și mai puțin și arareori binevoia să-și ocupe locul pe dais. *E la fel de încordat ca și mine,* își dădu seama regina, privindu-l cum dă târcoale prin sală, trăgând de tapiserii cu mâna-i bună, ca să se asigure că nu se ascundea nimeni după ele.

În jurul clădirii erau postați străjeri ai Lannisterilor, știa asta. Ser Osmund Kettleblack păzea una dintre uși, Ser Meryn Trant pe cealaltă. Balon Swann stătea în spatele jilțului regelui, Loras Tyrell în spatele celui al reginei. În sala de ospăț nu fusese permisă nicio sabie în afară de cele pe care le purtau cavalerii în alb.

Fiul meu e în siguranță, își spuse Cersei. *Nu i se poate întâmpla nimic rău, nu aici, nu acum.* Cu toate acestea, de fiecare dată când se uita la Tommen, îl vedea pe Joffrey ținându-se de gât. Iar când băiatul începu să tușească, inima reginei se opri o clipă în loc. Doborî o slujnică în graba ei de a ajunge la el.

– Doar nițel vin care i-a alunecat cum nu trebuie, o liniști Margaery Tyrell, zâmbind. Luă mâna lui Tommen într-a ei și îi sărută degetele. Inimioara mea trebuie să bea cu înghițituri mai mici. Vezi, ai speriat-o de moarte pe nobila ta mamă.

– Îmi pare rău, mamă, zise Tommen, rușinat.

Era mai mult decât putea suporta Cersei. *Nu-l pot lăsa să mă vadă plângând,* gândi ea când simți lacrimile izvorându-i din ochi. Trecu pe lângă Ser Meryn Trant și ieși pe culoar. Singură, sub o lumânare de seu, lăsă să-i scape un suspin din toți rărunchii, pe urmă un altul. *O femeie poate plânge, dar o regină nu.*

– Înălțimea Ta, se auzi o voce de undeva, din spatele ei. Te deranjez?

Era un glas de femeie, condimentat cu accente de la Răsărit. Preț de o clipă, se temu că Maggy Broasca îi vorbea din mormânt. Însă era doar soția lui Merryweather, frumusețea cu ochi negri ca tăciunele cu care

Lordul Orton se căsătorise în timpul exilului și pe care o adusese acasă cu el, la Longtable.

– Sala Mică e prea sufocantă, se auzi Cersei spunând. Îmi lăcrimau ochii din pricina fumului.

– Și mie, Înălțimea Ta. Lady Merryweather era de aceeași înălțime cu regina, însă brunetă, nu blondă, cu părul ca pana corbului și pielea măslinie și mai tânără cu zece ani. Îi oferi reginei o batistă azurie din mătase și dantelă. Am și eu un fiu. Știu că voi vărsa râuri de lacrimi în ziua nunții sale.

Cersei își șterse obrajii, furioasă că lacrimile îi fuseseră văzute.

– Mulțumesc mult, spuse ea bățoasă.

– Înălțimea Ta, eu... Femeia myrisheză coborî glasul. Trebuie să știi ceva. Camerista ta e cumpărată. Îi spune lui Lady Margaery tot ce faci.

– Senelle? Furia o cuprinse dintr-odată, întorcându-i stomacul pe dos. Oare nu exista nimeni în care să poată avea încredere? Ești sigură de asta?

– Pune să fie urmărită. Margaery nu se întâlnește niciodată direct cu ea. Corbi îi sunt verișoarele, ele îi aduc mesajele. Uneori Elinor, uneori Alla, alteori Megga. Toate sunt apropiate de Margaery, ca niște surori. Se întâlnesc în sept și se prefac că se roagă. Mâine, postează un om de-al tău în balcon și o va vedea pe Senelle șușotind cu Megga lângă altarul Fecioarei.

– Dacă este adevărat, de ce-mi spui mie? Ești una dintre doamnele de companie ale lui Margaery. De ce-ai trăda-o? Cersei învățase să fie bănuitoare de la tatăl său, de când era de-o șchioapă. Putea foarte bine

să fie o capcană, o minciună menită să semene discordie între leu și trandafir.

– Poate că Longtable e o casă jurată Highgardenului, răspunse femeia, scuturându-și părul negru, dar eu sunt din Myr și le sunt devotată soțului și fiului meu. Vreau tot ce-i mai bun pentru ei.

– Înțeleg. În coridorul îngust, regina simțea parfumul celeilalte femei, un miros care amintea de mușchi, de pământ și de flori sălbatice. Dincolo de el, mirosi ambiția. *A depus mărturie la procesul lui Tyrion,* își aminti Cersei dintr-odată. *L-a văzut pe Pezevenghi punând otrava în cupa lui Joff și nu i-a fost frică s-o spună.* Voi chibzui la asta, promise ea. Dacă este adevărat ceea ce-mi spui, vei fi răsplătită. *Iar dacă m-ai mințit, limba ta îmi va aparține, la fel și pământurile și aurul soțului tău.*

– Ești bună, Înălțimea Ta. Și frumoasă. Lady Merryweather zâmbi. Avea dinții albi, buzele pline și rumene.

Când se întoarse în Sala Mică, regina își găsi fratele umblând de colo-colo agitat.

– A fost doar o înghițitură de vin cu care s-a înecat, totuși m-am speriat și eu.

– Am un nod în stomac, nu pot mânca nimic, i se plânse Cersei. Vinul tău are gust de fiere. Nunta asta a fost o greșeală.

– Nunta asta a fost necesară. Băiatul e în siguranță.

– Prostule. Niciun om care poartă coroană nu e în siguranță vreodată. Cersei își roti privirea prin sală. Mace Tyrell râdea în mijlocul cavalerilor săi. Lorzii Redwyne și Rowan vorbeau pe furiș, Ser Kevan stătea

dus pe gânduri deasupra vinului său, în spatele sălii, în timp ce Lancel îi şoptea ceva septonului. Senelle înainta de-a lungul mesei, umplând cupele verişoarelor reginei cu vin roşu ca sângele. Marele Maester Pycelle adormise. *Nu mă pot bizui pe nimeni, nici măcar pe Jaime*, îşi dădu ea seama cu amărăciune. *Va trebui să-i vânturi pe toţi şi să-l înconjori pe rege de oamenii mei.*

Mai târziu, după ce zaharicalele, nucile şi brânza fuseseră servite şi resturile adunate de pe mese, Margaery şi Tommen deschiseră dansul, arătând mai mult decât ridicoli în vârtejul lor. Fata Tyrell era cu un cap mai înaltă decât micul ei soţ, iar Tommen era un dansator stângaci, fără nimic din graţia lui Joffrey. Cu toate acestea, îşi dădea toată silinţa şi părea inconştient de spectacolul pe care îl dădea. Şi, de îndată ce Fecioara Margaery isprăvi cu el, verişoarele ei se năpustiră, una după alta, insistând ca Înălţimea Sa să danseze şi cu ele. *Până la urmă o să-l facă să se împiedice şi să-şi târşâie picioarele ca un caraghios*, gândi Cersei iritată, fără să-i scape din ochi. *Toată curtea va râde de el pe la spate.*

În timp ce Alla, Elinor şi Megga dansară pe rând cu Tommen, Margaery se roti pe ring cu tatăl ei, apoi cu fratele ei Loras. Cavalerul Florilor purta mătase albă. *Parcă ar fi gemeni*, gândi Cersei, privindu-i. Ser Loras era cu un an mai mare decât sora lui, dar aveau aceiaşi ochi mari, căprui, acelaşi păr des, castaniu, care cădea în zulufi leneşi pe umeri, aceeaşi piele netedă, nepătată. *O puzderie de coşuri le-ar da o lecţie de modestie.*

Loras era mai înalt și avea câteva smocuri de puf castaniu și moale pe față, iar Margaery avea o conformație de femeie, dar, altminteri, semănau mai mult decât Cersei și Jaime. Și asta o irita.

Fratele ei geamăn îi întrerupse șirul gândurilor.

– Înălțimea Ta, îi acorzi cavalerului tău onoarea unui dans?

Cersei îi aruncă o privire ucigătoare.

– Și să te las să bâjbâi cu ciotul ăla? Nu. În schimb, am să te las să-mi umpli cupa cu vin. Dacă crezi că te descurci fără să-l verși.

– Un schilod ca mine? N-aș crede.

Jaime se îndepărtă și mai dădu o dată ocol sălii. Cersei n-avea decât să-și umple singură cupa.

Regina îl refuză și pe Mace Tyrell, iar mai târziu pe Lancel. Ceilalți pricepură aluzia și nimeni nu se mai apropie de ea. *Bunii noștri prieteni și lorzi devotați.* Nu putea avea încredere nici măcar în oamenii Apusului, în oștenii jurați și în lorzii stegari ai tatălui său. De vreme ce propriul ei unchi conspira cu dușmanii ei...

Margaery dansa cu verișoara ei Alla, Megga cu Ser Tallad Înaltul. Cealaltă verișoară, Elinor, împărțea o cupă de vin cu tânărul și chipeșul Bastard de la Driftmark, Aurane Waters. Nu era prima oară când regina îl remarca pe Waters, un tânăr uscățiv, cu ochi gri-verzui și păr lung, blond-argintiu. Prima oară când îl văzuse, aproape crezuse, pentru o clipă, că Rhaegar Targaryen renăscuse din cenușă. *E din pricina părului*, își spuse ea. *Nu e nici pe jumătate la fel de frumos*

cum a fost Rhaegar. Are fața prea îngustă și despicătura aia în bărbie. Dar Velaryonii se trăgeau din neamul valyrienilor, iar unii aveau părul argintiu al dragonilor din vechime.

Tommen se întoarse la locul său și începu să ciugulească dintr-o prăjitură cu mere. Locul unchiului său era gol. În cele din urmă, regina îl găsi într-un colț, discutând aprins cu fiul lui Mace Tyrell, Garlan. *Ce-au de vorbit?* Poate că Reachul îl numea galant pe Ser Garlan, dar Cersei nu avea încredere în el mai mult decât în Margaery sau în Loras. Nu uitase de moneda de aur pe care o descoperise Qyburn sub oala de noapte a temnicerului. *O mână de aur de la Highgarden. Și Margaery mă spionează.* Când Senelle îșI făcu apariția ca să-i umple cupa cu vin, regina fu nevoită să-și stăpânească impulsul de a o strânge de gât. *Nu-mi zâmbi mie așa, mică târfă trădătoare. În curând îmi vei cerși îndurarea.*

– Cred că Înălțimea Sa a băut destul vin pentru o singură seară, îl auzi pe fratele ei Jaime spunând.

Nu, gândi regina. *Tot vinul din lume nu ar fi de-ajuns ca să mă ajute să îndur nunta asta.* Se ridică atât de repede încât fu cât pe ce să cadă. Jaime o prinse de braț și o sprijini. Cersei se eliberă și bătu din palme. Muzica se opri, glasurile se domoliră.

– *Lorzi și doamne!* strigă Cersei în gura mare. Dacă sunteți atât de buni încât să veniți cu mine afară, vom aprinde o lumânare pentru a celebra uniunea dintre Highgarden și Casterly Rock și noua eră de pace și belșug pentru Cele Șapte Regate ale noastre.

Turnul Mâinii se înălța întunecat și pustiu, cu goluri căscate acolo unde cândva se aflaseră porți de stejar și ferestre oblonite. Chiar și așa, distrus și părăsit, se profila amenințător deasupra curții exterioare. Ieșind pe rând din Sala Mică, nuntașii treceau în umbra lui. Când ridică privirea, Cersei văzu parapetele crenelate ale turnului mușcând din luna plină și, preț de o clipă, se întrebă câte Mâini ale câtor regi locuiseră acolo în ultimele trei secole.

La o sută de metri de turn, trase aer în piept, ca să nu i se mai învârtă capul.

– Lord Hallyne! Poți începe.

Hallyne piromantul făcu: *Hmmmmmmm* și flutură torța pe care o avea în mână, iar arcașii de pe ziduri își înclinară arcurile și trimiseră o duzină de săgeți aprinse prin ferestrele goale.

Turnul se aprinse cu un șuierat. Într-o clipă, interiorul era scăldat în lumini roșii, galbene, portocalii... și verzi, un verde-închis, amenințător, culoarea fierii, a jadului și a urinei piromanților. Alchimiștii o numeau „substanța", dar oamenii din popor îi spuneau *foc sălbatic.* Cincizeci de vase fuseseră amplasate în interiorul Turnului Mâinii, alături de bârne și butoaie cu smoală și cea mai mare parte a bunurilor lumești ale unui pitic pe nume Tyrion Lannister.

Regina simțea căldura acelor flăcări. Piromanții spuneau că doar trei lucruri sunt mai fierbinți decât substanța: flacăra dragonului, focurile de sub pământ și soarele verii. Câtorva dintre doamne li se tăie respirația când primele flăcări își făcură apariția la ferestre,

lingând zidurile exterioare ca niște limbi lungi, verzi. Alții aclamau și rosteau toasturi.

E frumos, gândi ea, *la fel de frumos ca Joffrey, când mi l-au pus în brațe.* Niciun bărbat n-o făcuse atât de fericită ca pruncul ei când îi luase sfârcul în gură și începuse să sugă.

Tommen privi flăcările cu ochi mari, pe cât de fascinat pe atât de speriat, până când Margaery îi șopti la ureche ceva care-l făcu să râdă. Unii dintre cavaleri începură să pună rămășag cât va dura până când turnul se va prăbuși. Lordul Hallyne mormăia pentru sine și se legăna pe călcâie.

Cersei se gândea la toate Mâinile Regelui pe care le cunoscuse de-a lungul anilor. Owen Merryweather, Jon Connington, Qarlton Chelsted, Jon Arryn, Eddard Stark, fratele ei Tyrion. Și tatăl ei, Lordul Tywin Lannister, mai cu seamă tatăl ei. *Sunt morți și ard toți, cu toate urzelile, comploturile și trădările lor. Acum e vremea mea. Acesta e castelul meu, regatul meu.*

Turnul Mâinii gemu dintr-odată, atât de puternic încât toate discuțiile se curmară brusc. Piatra se sfărâmă și se despică și o parte din creasta zidului se desprinse și căzu cu un bubuit care cutremură dealul, stârnind un nor de praf și fum. Când aerul proaspăt pătrunse prin zidăria spartă, focul țâșni în sus. Flăcări verzi săltară în văzduh, răsucindu-se. Tommen se retrase, speriat, până când Margaery îi luă mâna și spuse:

– Uite, flăcările dansează. Întocmai cum am dansat noi, dragostea mea.

– Chiar așa. Glasul îi era plin de uimire. Mamă, privește, dansează.

– Le văd. Lord Hallyne, cât timp vor arde focurile?

– Toată noaptea, Înălțimea Ta.

– E o lumânare frumoasă, te asigur, remarcă Lady Olenna Tyrell, sprijinindu-se de toiagul ei, între Dreptul și Stângul. Destul de luminoasă ca să ne conducă la culcare, mă gândesc. Oasele bătrâne obosesc repede. E timpul ca regele și regina să fie duși în pat.

– Da. Cersei îi făcu semn lui Jaime: Lord Comandant, fii bun și escortează-i pe rege și pe mica sa regină în culcușul lor.

– Cum poruncești. Și pe tine?

– Nu e nevoie. Cersei era prea plină de viață ca să doarmă. Focul sălbatic o purifica, arzându-i toată furia și teama, îndârjind-o. Flăcările sunt atât de frumoase, vreau să le mai privesc o vreme.

Jaime șovăi.

– N-ar trebui să rămâi singură.

– Nu voi fi singură. Ser Osmund poate să stea cu mine și să mă păzească. E Fratele tău Jurat.

– Dacă dorești, Înălțimea Ta, spuse Kettleblack.

– Doresc. Cersei îl luă de braț și, unul lângă altul, priviră dezlănțuirea focului.

CAVALERUL ÎNTINAT

Noaptea era nefiresc de rece, chiar și pentru toamnă. Un vânt umed și răcoros trecea în vârtejuri de-a lungul străzilor înguste, stârnind colbul zilei. Un vânt înfrigurat, un vânt al nordului. Ser Arys Oakheart își trase gluga peste față. Era de preferat să nu fie recunoscut. Cu două săptămâni în urmă, în orașul din umbră fusese măcelărit un negustor, un om nevinovat, care venise la Dorne după fructe, dar, în loc de curmale, își găsise moartea. Singurul lui păcat fusese că era de la Debarcaderul Regelui.

Gloata va găsi în mine un dușman mai aspru. Aproape că s-ar fi bucurat să fie atacat. Mâna îi coborî, atingând ușor mânerul sabiei care îi atârna, pe jumătate ascunsă, printre faldurile veșmintelor de pânză, între stratul de deasupra, cu dungile sale turcoaz și rândurile de sori aurii, și cel mai subțire, portocaliu, de dedesubt. Veșmintele dornishene erau comode, dar tatăl său ar fi fost îngrozit dacă ar fi trăit să-și vadă fiul astfel îmbrăcat. Era un om al Reachului

și dornishenii erau vrăjmașii lui străvechi, după cum stăteau mărturie tapiseriile de la Old Oak. Nu trebuia decât să închidă ochii pentru a le vedea aievea. Lordul Edgerran Mână-Largă așezat pe tron, în toată măreția, cu capetele a o sută de dornisheni la picioare. Cele Trei Frunze din Trecătoarea Prințului, străpunse de sulițe dornishene, Alester sunându-și cornul de război, cu ultima suflare. Ser Olyvar Stejarul Verde învești în alb, murind lângă Tânărul Dragon. *Dornul nu e un loc potrivit pentru niciun Oakheart.*

Chiar și înainte de moartea Prințului Oberyn, cavalerul era tulburat ori de câte ori părăsea pământurile Sunspearului pentru a străbate ulițele orașului din umbră. Simțea ochii ațintiți asupra lui oriunde mergea, ochi dornisheni, mici și negri, privindu-l cu nedisimulată ostilitate. Negustorii se străduiau să-l înșele la orice pas și uneori se întreba dacă nu cumva cârciumarii îi scuipau în băutură. Odată, un grup de băieți jerpeliți aruncaseră în el cu pietre, până când își scosese sabia și îi gonise. Moartea Viperei Roșii îi întărâtase și mai mult pe dornisheni, deși străzile se mai potoliseră de când Prințul Doran le închisese în turn pe Șerpoaicele Nisipului. Chiar și așa, să-și poarte mantia albă fără sfială în orașul din umbră ar fi fost o provocare la atac. Adusese trei cu el: două de lână, una ușoară și una groasă, iar cea de-a treia din mătase albă, subțire. Se simțea dezbrăcat fără una pe umeri.

Mai bine dezbrăcat decât mort, își spuse. *Tot oștean al Gărzii Regale sunt și fără mantie. Trebuie să respecte asta. Trebuie s-o fac să înțeleagă.* N-ar fi trebuit să se lase

atras în jocul acesta, dar cântărețul zicea că orice bărbat își poate pierde mințile când vine vorba de dragoste.

Orașul din umbra Sunspearului părea adesea părăsit în miezul fierbinte al zilei, când numai muștele bâzâitoare se mai mișcau pe străzile prăfuite, însă, odată cu lăsarea serii, aceleași străzi prindeau viață. Ser Arys auzea zvon de muzică străbătând prin ferestrele oblonite pe sub care trecea și, undeva, niște tobe băteau ritmul alert al unui dans al suliței, făcând noaptea să vibreze. În locul unde, la poalele celui de-al doilea Zid Șerpuitor, se întâlneau trei străduțe, o cocotă îl strigă de la balcon. Trupul îi era acoperit de giuvaiere și ulei. Ser Arys îi aruncă o privire, își vârî capul între umeri și trecu mai departe, înfruntând mușcătura vântului. *Noi, bărbații, suntem atât de slabi. Trupul îi trădează până și pe cei mai nobili dintre noi.* Se gândi la Regele Baelor cel Binecuvântat, care postea până la leșin ca să îmblânzească poftele care-l prihăneau. Oare trebuia să facă și el la fel?

În pragul unei uși boltite stătea un bărbat scund, prăjind bucăți de carne de șarpe deasupra unui mangal, întorcându-le cu clești de lemn pe măsură ce se rumeneau. Mirosul înțepător al mirodeniilor aduse lacrimi în ochii cavalerului. Cel mai bun sos de șarpe avea în el o picătură de venin, așa auzise, împreună cu semințe de muștar și ardei iute. Myrcella făcuse o pasiune pentru mâncarea dornisheană, la fel de repede ca pentru prințul ei dornishean și, din când în când, Ser Arys gusta un fel, două de mâncare, doar ca să-i facă pe plac. Mâncarea îi pârjolea gura, făcându-l

să ceară vin cu răsuflarea tăiată, și îl ardea încă și mai tare când ieșea afară. Dar micuței lui prințese îi plăcea la nebunie.

O lăsase în apartamentul ei, aplecată asupra unei table de joc, față în față cu Prințul Trystane, mutând piese frumos ornamentate pe pătratele de jad, calcedonie și lazurit. Buzele cărnoase ale Myrcellei erau ușor depărtate, ochii ei verzi, îngustați de concentrare. *Cyvasse* se numea jocul. Fusese adus în Orașul Colibelor cu o galeră de negoț din Volantis, iar orfanii îl răspândiseră de-a lungul Sângelui Verde. Dornishenii de la curte se dădeau în vânt după el.

Pe Ser Arys îl scotea din minți. Erau zece piese diferite, fiecare cu propriile atribute și puteri, iar tabla se schimba de la un joc la altul, în funcție de felul în care își așezau jucătorii casele. Prințul Trystane îndrăgise jocul din prima clipă, iar Myrcella îl învățase ca să se poată juca cu el. Nu avea nici unsprezece ani, iar logodnicul ei avea treisprezece, dar, în ultimul timp, Myrcella câștiga mai mereu. Trystane nu părea să se supere. Nici că se putea ca doi copii să fie mai diferiți: el, cu pielea măslinie și părul negru, drept, ea, albă ca spuma laptelui, cu un smoc de zulufi aurii. Lumina și întunericul, ca Regina Cersei și Regele Robert. Se ruga ca Myrcella să găsească mai multă bucurie alături de logodnicul ei din Dorne decât găsise mama ei alături de lordul furtunii.

I se strângea inima s-o părăsească, deși Myrcella avea să fie destul de ocrotită între zidurile castelului. Doar două uși duceau spre camerele Myrcellei

din Turnul Soarelui, iar Ser Arys avea câte doi oameni în fața fiecăreia, străjeri de casă ai Lannisterilor, oameni care veniseră cu el de la Debarcaderul Regelui, călițiți în lupte, neînduplecați și devotați până-n măduva oaselor. Myrcella le avea alături și pe slujnicele sale, împreună cu Septa Eglantine, iar Prințul Trystane era însoțit de scutul său jurat, Ser Gascoyne de la Sângele Verde. *Nimeni n-o va tulbura*, își spuse, *și, în două săptămâni, vom fi amândoi departe, în siguranță.*

Așa îi promisese Prințul Doran. Deși fusese șocat să constate cât de îmbătrânit și neputincios era prințul dornishean, Arys nu se îndoia de cuvântul lui.

– Regret că n-am putut să te primesc până acum sau s-o întâlnesc pe Prințesa Myrcella, spusese Martell când Arys fusese poftit în salonul său, dar nădăjduiesc, ser, că fiica mea Arianne te-a făcut să te simți bine-venit aici, în Dorne.

– Așa e, prințul meu, răspunsese el, rugându-se ca nicio undă de roșeață să nu-l trădeze.

– Ținutul nostru e aspru și sărac, dar nu lipsit de frumusețe. Sunt mâhnit că n-ai văzut din Dorne decât Sunspearul, dar mă tem că nici tu, nici prințesa nu ați fi în siguranță dincolo de aceste ziduri. Noi, dornishenii, suntem oameni cu sânge clocotitor, iute la mânie și greu iertători. Mi-ar sălta inima de bucurie dacă aș putea să te asigur că Șerpoaicele Nisipului sunt singurele care doresc război, dar nu-ți voi spune minciuni, ser. I-ai auzit pe supușii mei pe străzi, strigând să-mi adun sulițele. Mă tem că jumătate din lorzii mei le dau dreptate.

– Și tu, prințe? îndrăznise să întrebe cavalerul.

– Mama mea m-a învățat, cu multă vreme în urmă, că doar nebunii duc războaie pe care nu le pot câștiga. Dacă francheța întrebării îl jignise, Prințul Doran își ascunsese foarte bine sentimentele. Și totuși această pace e fragilă... la fel de fragilă ca prințesa ta.

– Doar o fiară s-ar atinge de o copilă.

– Sora mea Elia avea și ea o fetiță. O chema Rhaenys. Și ea era prințesă. Prințul a oftat. Cei care ar vrea să înfigă cuțitul în Prințesa Myrcella nu-i poartă pic de ranchiună, nu mai multă decât Ser Amory Lorch lui Rhaenys când a omorât-o, dacă într-adevăr a făcut-o. Ei caută doar să-mi forțeze mâna. Căci, dacă Myrcella ar fi ucisă la Dorne în timp ce se află sub protecția mea, cine ar da crezare tăgăduielilor mele?

– Nimeni nu-i va face vreun rău Myrcellei cât timp trăiesc eu.

– Un jurământ nobil, spusese Doran Martell, cu un zâmbet palid, dar tu ești doar un singur om, ser. Sperasem că, întemnițându-mi îndărătnicele nepoate, apele se vor liniști, dar n-am făcut decât să ascundem gândacii sub paie. În fiecare noapte îi aud șușotind și ascuțindu-și cuțitele.

Îi e frică, își dăduse atunci seama Ser Arys. *Uite, mâna îi tremură. Prințul Dornului e îngrozit.* Rămăsese fără cuvinte.

– Scuzele mele, ser, continuase Prințul Doran. Sunt slab și lipsit de vlagă, și uneori... Sunspearul mă obosește, cu gălăgia, mizeria și mirosurile lui. De îndată ce datoria îmi va permite, am de gând să mă

întorc la Grădinile de Apă. Atunci o voi lua pe Prințesa Myrcella cu mine. Înainte ca Ser Arys să protesteze, prințul ridicase o mână cu articulațiile umflate și roșii. Vei merge și tu. Și septa ei, slujnicele ei, străjerii ei. Zidurile Sunspearului sunt puternice, dar la poalele lor se află orașul din umbră. Chiar și în castel, sute de oameni vin și pleacă în fiecare zi. Grădinile sunt raiul meu. Le-a ridicat Prințul Maron, ca dar pentru mireasa lui Targaryenă, ca să marcheze căsătoria Dornului cu Tronul de Fier. Acolo toamna e un anotimp minunat... zile fierbinți, nopți răcoroase, briza sărată a mării, fântânile și heleșteiele. Tot acolo sunt și alți copii, de obârșie înaltă și de soi. Myrcella va avea prieteni de vârsta ei cu care să se joace. Nu se va simți singură.

– Cum spui.

Cuvintele prințului îi răsunau în cap. *Va fi în siguranță acolo.* Însă de ce îl îndemnase Doran Martell să nu scrie la Debarcaderul Regelui despre această mutare? *Cel mai bine pentru Myrcella e ca nimeni să nu știe unde se află.* Ser Arys fusese de acord, dar avusese de ales? Era cavaler al Gărzii Regale, însă era de unul singur, întocmai cum spusese prințul.

Strada se deschise dintr-odată către o curte scăldată în lumina lunii. *Dincolo de prăvălia lumânărarului,* scrisese ea, *o poartă și câteva trepte exterioare.* Ser Arys pătrunse pe poartă și urcă scările roase către o ușă fără nicio placă. *Oare să bat?* În schimb, împinse ușa și se pomeni într-o încăpere mare, întunecoasă, cu un tavan scund, luminat de două lumânări care

pâlpâiau în nișele săpate în zidurile groase de pământ. Văzu sub sandalele sale covoare myrisheze cu modele, o tapiserie pe un perete, un pat.

– Doamna mea? strigă el. Unde ești?

– Aici. Fata păși din umbra din spatele ușii.

Un șarpe colorat i se încolăcea pe brațul drept, cu solzii de aramă și aur sclipind la fiecare mișcare. Era tot ce purta.

Nu, avea de gând să-i spună, *am venit doar să te anunț că trebuie să plec,* dar când o văzu strălucind în lumina lumânărilor, rămase parcă fără grai. Își simțea gâtlejul uscat ca nisipurile dornishene. Rămase tăcut, sorbindu-i din ochi splendorile trupului, scobitura gâtului, sânii rotunzi și desăvârșiți, cu sfârcurile lor imense, întunecate, arcuirile voluptuoase ale taliei și ale coapselor. Și apoi, fără să-și dea seama, o ținea în brațe, iar ea îi scotea veșmintele. Când ajunse la cămașa de corp, femeia o apucă de umeri și sfâșie mătasea până la brâu, dar lui Arys nu-i mai păsa. Îi simțea pielea netedă sub degete, caldă la atingere ca nisipul ars de soarele Dornului. Îi ridică fruntea și-i căută buzele. Gura ei se deschise sub buzele lui, iar sânii îi umplură mâinile. Îi simți sfârcurile întărindu-se când își trecu degetele peste ele. Avea părul negru și des, mirosind a orhidee, un miros întunecat și pământesc care îl stârnea până la durere.

– Atinge-mă, ser, îi șopti femeia la ureche. Mâna lui alunecă în josul pântecelui rotund, găsind locul dulce și umed de sub desișul de păr negru. Da, acolo, murmură ea, în timp ce el strecură un deget în trupul

ei. Femeia scânci, îl trase înspre pat și îl împinse jos. Mai vreau, da, așa, dragul meu, cavalerul meu, dragul meu cavaler alb, da, te vreau. Mâinile ei îl conduseră în ea, apoi alunecară pe după spatele lui, trăgându-l mai aproape. Mai adânc, șopti ea. O, da. Când își încolăci picioarele în jurul lui, păreau tari ca oțelul. Unghiile îi zgâriau spatele în timp ce o pătrundea, iar și iar și iar, până când femeia țipă și își arcui spatele sub el. Atunci, degetele ei găsiră sfârcurile lui, ciupindu-le până când își revărsă sămânța în trupul ei. *Acum aș putea muri fericit,* gândi cavalerul și, preț de câteva bătăi ale inimii, fu împăcat.

Nu muri.

Dorința lui era profundă și nemărginită ca marea, dar când valul se retrăgea, stâncile rușinii și ale vinovăției țâșneau la fel de tăioase ca întotdeauna. Uneori valurile le acopereau, dar ele rămâneau sub ape, tari, negre și alunecoase. *Ce fac?* se întrebă Ser Arys. *Sunt cavaler al Gărzii Regale.* Se rostogoli pe spate și rămase cu privirea în tavan. O crăpătură mare îl străbătea de la un perete la altul. N-o observase până atunci, așa cum nu observase nici imaginea tapiseriei: un tablou al Nymeriei cu cele zece mii de corăbii ale sale. *N-o văd decât pe ea. Și dacă s-ar fi uitat un dragon pe fereastră, eu tot n-aș fi văzut decât sânii ei, chipul ei, zâmbetul ei.*

– Avem vin, șopti ea, cu buzele lipite de gâtul lui. Își trecu o mână peste pieptul lui. Ți-e sete?

– Nu. Se rostogoli și se așeză pe marginea patului. Camera era fierbinte, însă el tremura.

– Sângerezi, spuse ea. Te-am zgâriat tare.

Când îi atinse spatele, tresări, ca și cum degetele ei ar fi fost de foc.

– Nu. Gol, se ridică. Gata.

– Am balsam. Pentru zgârieturi.

Dar nu și pentru rușinea mea.

– Zgârieturile nu înseamnă nimic. Iartă-mă, doamna mea, trebuie să plec...

– Atât de curând? Avea un glas răgușit, o gură largă, făcută pentru șoapte, buze pline, numai bune de sărutat. Părul îi cădea, negru și des, peste umerii goi, până pe sânii rotunzi. Se ondula în bucle mari, moi, lenețe. Până și părul de pe colină îi era moale și cârlionțat. Rămâi cu mine în noaptea asta, ser. Mai am multe să te învăț.

– Am învățat deja prea multe de la tine.

– La momentul respectiv, păreai destul de încântat de lecție, ser. Ești sigur că nu pleci spre alt pat, spre altă femeie? Spune-mi cine e. Mă voi lupta cu ea pentru tine, cu sânii goi, cuțit contra cuțit. Zâmbi. Dacă nu cumva e o Șerpoaică a Nisipului. În această situație, te putem împărți. Țin la verișoarele mele.

– Știi că n-am altă femeie. Doar... datoria.

Se răsuci, sprijinindu-se într-un cot, și își ridică privirea spre el, cu ochii mari și negri strălucind în lumina lumânărilor.

– Târfa aia? O cunosc. Uscată ca iasca între picioare, iar sărutările ei te umplu de sânge. Lasă datoria să doarmă singură de data asta și rămâi cu mine la noapte.

– Locul meu e la palat.

Femeia suspină.

– Cu cealaltă prințesă a ta. Mă vei face geloasă. Cred că o iubești mai mult decât pe mine. Fecioara e mult prea tânără pentru tine. Tu ai nevoie de o femeie, nu de o fetiță, dar pot face pe inocenta dacă asta te stârnește.

– N-ar trebui să vorbești așa.

Nu uita, e dornisheană. În Reach, se spunea că mâncarea îi face pe dornisheni așa de iuți la mânie și pe femeile lor atât de sălbatice și desfrânate. *Ardeiul iute și mirodeniile ciudate înfierbântă sângele, nu se poate stăpâni.*

– Pe Myrcella o iubesc ca pe o fiică. Cavalerul nu putea avea niciodată propria lui fiică, după cum nu putea să aibă o nevastă. Avea o mantie albă și frumoasă în schimb. Plecăm la Grădinile de Apă.

– La un moment dat, fu ea de acord, deși, cu tata, totul durează de patru ori mai mult decât ar trebui. Dacă spune că are de gând să plece mâine, cu siguranță veți porni peste două săptămâni. Te vei simți singur în grădini, te asigur. Și unde e tânărul amorez viteaz care spunea că vrea să-și petreacă tot restul vieții în brațele mele?

– Eram beat când am spus asta.

– Băuseși trei cupe de vin cu apă.

– Eram beat de tine. Trecuseră zece ani de când... N-am mai atins nicio femeie până la tine, de când am îmbrăcat mantia albă. N-am știut cum poate fi dragostea, dar acum... mă tem.

– Și ce-l sperie pe cavalerul meu alb?

– Mă tem pentru onoarea mea, răspunse el, și pentru a ta.

– De onoarea mea am eu grijă. Își atinse sânul cu un deget, plimbându-l încet în jurul sfârcului. Și de plăcerea mea, dacă e nevoie. Sunt femeie în toată firea.

Da, era, fără doar și poate. Văzând-o pe patul de puf, cu zâmbetul acela păcătos, jucându-se cu sânul ei... a mai existat vreodată o femeie cu sfârcuri atât de mari sau atât de simțitoare? Nu se putea uita la ele fără să-i vină să le atingă, să le sărute, până să devină tari, ude și sclipitoare...

Își feri privirea. Veșmintele îi erau împrăștiate pe podea. Cavalerul se aplecă să le ridice.

– Îți tremură mâinile, remarcă ea. Ar prefera să mă mângâie, presupun. Chiar trebuie să te grăbești într-atât să te îmbraci, ser? Te prefer așa cum ești. În pat, dezbrăcați, suntem noi înșine, un bărbat și o femeie, amanți, un singur trup, cum nu se poate mai apropiați. Veșmintele ne schimbă. Aș prefera să fiu carne și sânge decât mătăsuri și giuvaiere, iar tu... tu nu ești mantia ta albă, ser.

– Ba da, răspunse Ser Arys. *Sunt* mantia mea. Iar acesta trebuie să fie sfârșitul, pentru binele tău, ca și pentru al meu. Dacă vom fi descoperiți...

– Lumea te va socoti norocos.

– Lumea mă va considera un trădător. Ce-ar fi dacă ar merge cineva la tatăl tău și i-ar spune cum te-am dezonorat?

– Despre tatăl meu se pot spune multe, dar nimeni n-a spus vreodată că e un prost. Bastardul de la Grația Zeilor mi-a luat fecioria pe când aveam amândoi paisprezece ani. Știi ce-a făcut tata când a aflat? Femeia strânse așternuturile în pumn și le ridică sub bărbie ca să-și ascundă goliciunea. Nimic. Tata e foarte bun la făcut nimic. El numește asta *gândire.* Spune-mi adevărul, ser, dezonoarea mea te preocupă sau a ta?

– A amândurora. Acuzația ei îl ustura. De aceea, acum trebuie să fie pentru ultima dată.

– Ai mai spus asta.

Da, și am vorbit serios. Dar sunt slab, altfel nu m-aș afla acum aici. Nu-i putea spune asta; simțea că era genul de femeie care disprețuia slăbiciunea. *Seamănă mai mult cu unchiul decât cu tatăl ei.* Se întoarse și își găsi pe un scaun cămașa de corp sfâșiată. Femeia sfârtecase mătasea până la brâu când i-o dăduse jos, peste brațe. Asta e distrusă, se plânse el. Cum s-o mai port acum?

– Cu fața-n spate, sugeră ea. După ce te îmbraci, nimeni nu va observa. Poate că ți-o va coase mica ta prințesă. Sau să-ți trimit una nouă la Grădinile de Apă?

– Nu-mi trimite daruri. Asta n-ar fi făcut decât să atragă atenția. Își scutură cămașa și și-o trase peste cap, cu fața la spate. Mătasea era rece pe piele, dar i se lipea pe spate, acolo unde femeia îl zgâriase. Va fi bună până la palat, cel puțin. Nu vreau decât să pun capăt acestei... acestei...

– E politicos, ser? Mă rănești. Încep să cred că toate vorbele tale de iubire au fost minciuni.

Nu te-aș putea minți niciodată. Ser Arys se simți de parcă l-ar fi pălmuit.

– De ce altceva mi-aș fi lăsat la o parte toată onoarea, dacă nu din iubire? Când sunt cu tine, eu... nici nu pot să gândesc, ești tot ce-am visat vreodată, dar...

– Vorbe în vânt. Dacă mă iubești, nu mă părăsi.

– Am făcut un jurământ...

– ...să nu te căsătorești și să nu zămislești copii. Ei, bine, eu mi-am băut ceaiul lunii și știi că nu mă pot mărita cu tine. Zâmbi. Deși aș putea fi înduplecată să te păstrez drept amant.

– Acum îți râzi de mine.

– Puțin poate. Crezi că ești singurul oștean al Gărzii Regale care a iubit vreodată o femeie?

– Au existat întotdeauna oameni cărora le e mai ușor să rostească jurăminte decât să le respecte, recunoscu el. Știa că lui Ser Boros Blount nu-i era străină Strada Mătăsii și că Preston Greenfield obișnuia să treacă pe la casa unui anume postăvar când postăvarul cu pricina era plecat, dar Arys nu avea de gând să-și facă de rușine Frații Juranți vorbind despre slăbiciunile lor. Ser Terrence Toyne a fost găsit în pat cu țiitoarea regelui, spuse el, în schimb. A jurat că era iubire, dar l-a costat viața lui și a ei și a adus cu sine căderea Casei sale și moartea celui mai nobil cavaler care a trăit vreodată.

– Da, și ce-i cu Lucamore Desfrânatul, cu cele trei soții și cei șaisprezece copii ai săi? Cântecul mă face întotdeauna să râd.

– Adevărul nu e atât de hazliu. Nu i-a spus nimeni Lucamore Desfrânatul cât timp a trăit. Numele lui era Ser Lucamore cel Puternic, şi întreaga lui viaţă era o minciună. Când minciuna i-a fost dată în vileag, propriii lui Fraţi Juraţi l-au castrat, iar Bătrânul Rege l-a trimis la Zid. Cei şaisprezece copii au fost lăsaţi plângând. N-a fost un adevărat cavaler, nu mai mult decât Terrence Toyne...

– Şi Cavalerul Dragon? Azvârli păturile deoparte şi îşi legănă picioarele pe marginea patului. Cel mai nobil cavaler care a trăit vreodată, spuneai, iar el a luat-o pe regină în patul lui şi a lăsat-o însărcinată.

– N-am să cred una ca asta, protestă el ofensat. Povestea trădării Prinţului Aemon cu Regina Naerys n-a fost decât atât, o poveste, o minciună pe care a spus-o fratele lui când a vrut să-şi înlăture fiul legitim în favoarea bastardului său. Aegon n-a fost numit Cel Netrebnic fără pricină. Ser Arys îşi găsi centura şi şi-o prinse la brâu. Deşi arăta ciudat peste cămaşa dornisheană de mătase, cunoscuta greutate a sabiei lungi şi a pumnalului îi reamintea cine şi ce era. Nu voi rămâne în amintire drept Ser Arys Netrebnicul, declară el. Nu-mi voi pângări mantia.

– Da, spuse ea, mantia aceea frumoasă, albă. Ai uitat, unchiul meu a purtat aceeaşi mantie. A murit când eram mică, dar încă mi-l amintesc. Era înalt ca un turn şi obişnuia să mă gâdile până când mă sufocam de râs.

– N-am avut onoarea să-l cunosc pe Prinţul Lewyn, spuse Ser Arys, dar toată lumea e de acord că a fost un mare cavaler.

– Un mare cavaler cu țiitoare. Acum femeia e bătrână, dar bărbații spun că a fost de o rară frumusețe în tinerețea ei.

Prințul Lewyn? Era o poveste pe care Ser Arys n-o auzise. Îl uluia. Trădarea lui Terrence Toyne și minciunile lui Lucamore Desfrânatul erau menționate în Cartea Albă, dar nu se făcea referire la nicio femeie în pagina dedicată Prințului Lewyn.

– Unchiul meu spunea mereu că vrednicia unui bărbat e dată de sabia din mână, nu de cea dintre picioare, continuă ea, așa că scutește-mă de toată pioasa ta vorbărie despre mantii pângărite. Nu dragostea noastră te-a dezonorat, ci monștrii pe care i-ai slujit și brutele pe care le numești frații tăi.

Asta tăie prea aproape de os.

– Robert n-a fost un monstru.

– S-a cățărat pe tron peste cadavrele copiilor, spuse ea, deși sunt de acord cu tine că n-a fost ca Joffrey.

Joffrey. Fusese un flăcău chipeș, înalt și vânjos pentru vârsta lui, dar altceva bun nu se putea spune despre el. Ser Arys se simțea și acum rușinat când își amintea nenumăratele dăți când o lovise pe acea biată fată Stark la porunca băiatului. Când Tyrion îl alesese să meargă cu Myrcella la Dorne, aprinsese o lumânare pentru Războinic, în semn de mulțumire.

– Joffrey e mort, otrăvit de Pezevenghi. Ser Arys nu l-ar fi crezut niciodată capabil pe pitic de o asemenea enormitate. Tommen e rege acum, iar el nu e ca fratele lui.

– Nici ca sora lui.

Era adevărat. Tommen era un omuleț inimos, care-și dădea toată silința, dar ultima oară când îl văzuse Ser Arys plângea pe chei. Myrcella nu vărsase nicio lacrimă, deși ea era cea care-și părăsea familia și căminul pentru a pecetlui, cu propria-i feciorie, o alianță. Adevărul era că prințesa era mai curajoasă decât fratele ei, mai ageră și mai încrezătoare. Avea mintea mai iute și purtările mai șlefuite. Nimic n-o intimidase vreodată, nici măcar Joffrey. *Femeile sunt, într-adevăr, cele puternice.* Se gândea nu numai la Myrcella, dar și la mama ei, la mama lui, la Regina Spinilor, la frumoasele, aprigele Șerpoaice ale Nisipului ale Viperei Roșii. Și, mai cu seamă, la Prințesa Arianne Martell. Nu vreau să spun că te înșeli. Glasul îi suna răgușit.

– Nu vrei? *Nu poți!* Myrcella e mai potrivită pentru domnie...

– Un fiu are întâietate în fața unei fiice.

– *De ce?* Ce zeu ne-a făcut așa? Eu sunt moștenitoarea tatălui meu. Ar trebui să renunț la drepturile pe care le am în favoarea fraților mei?

– Îmi răstălmăcești cuvintele, n-am spus niciodată... La Dorne e altfel. Cele Șapte Regate n-au avut niciodată o regină pe tron.

– Viserys Întâiul a vrut ca fiica lui, Rhaenyra, să-i urmeze la tron, tăgăduiești asta? Dar, pe când regele zăcea pe patul de moarte, Lordul Comandant al Gărzii Regale a hotărât că trebuie să fie altfel.

Ser Criston Cole. Criston Făcătorul de Regi stârnise frate împotriva surorii și scindase Garda Regală,

pricinuind teribilul război pe care cântăreții îl numeau Dansul Dragonilor. Unii susțineau că fusese mânat de ambiție, căci Prințul Aegon era mai ușor de mânuit decât îndărătnica lui soră mai mare. Alții îi atribuiau motive mai nobile și căutau să arate că Făcătorul de Regi apăra vechea tradiție a andalilor. Câțiva șușoteau că Ser Criston fusese iubitul Prințesei Rhaenyra înainte să îmbrace mantia albă și că voia să se răzbune pe femeia care îl respinsese.

– Făcătorul de Regi a adus mult rău, spuse Ser Arys, și a plătit scump pentru asta, dar...

– ...dar probabil Cei Șapte te-au trimis aici pentru ca un cavaler în alb să poată face bine acolo unde altul călcat strâmb. Știi, nu-i așa, că tatăl meu intenționează s-o ia pe Myrcella cu el, când se va întoarce la Grădinile de Apă?

– Ca s-o apere de cei ce vor să-i facă rău.

– Nu. Ca s-o țină departe de cei care ar încerca s-o *încoroneze.* Prințul Oberyn Vipera i-ar fi așezat coroana pe cap cu mâna lui, dacă ar fi trăit, dar tatălui meu îi lipsește curajul. Se ridică în picioare: Spui c-o iubești ca pe propria ta fiică. Ți-ai lăsa fiica deposedată de drepturi și închisă într-o temniță?

– Grădinile de Apă nu sunt o temniță, protestă el fără vlagă.

– O temniță nu are fântâni și smochini, așa crezi tu? Cu toate acestea, odată ajunsă acolo, nu i se va îngădui să plece. Nu mai mult decât ție. Hotah se va ocupa de asta. Nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. E aprig la mânie.

Ser Arys se încruntă. Vânjosul căpitan din Norvos, cu fața lui brăzdată de cicatrici, îi provocase întotdeauna o profundă neliniște. *Se spune că doarme cu securea aia mare lângă el.*

– Ce-ai vrea să fac?

– Nu mai mult decât ai jurat. Apăr-o pe Myrcella cu viața ta. Apăr-o pe ea... *și* drepturile ei. Așază-i o coroană pe cap.

– Am făcut un *jurământ.*

– În fața lui Joffrey, nu a lui Tommen.

– Da, dar Tommen e un băiat inimos. Va fi un rege mai bun decât Joffrey.

– Dar nu mai bun decât Myrcella. Și ea îl iubește pe băiat. Știu că nu va îngădui să i se întâmple vreun rău. Capătul Furtunii îi aparține lui de drept, de vreme ce Lordul Renly nu a lăsat niciun moștenitor și Lordul Stannis e în dizgrație. Cu timpul, Casterly Rock îi va reveni tot băiatului, prin nobila sa mamă. Va fi un lord mai puternic decât oricare altul din regat... însă pe Tronul de Fier e dreptul Myrcellei să șadă.

– Legea... nu știu...

– Eu știu. Când se ridică, desișul părului lung și negru îi căzu până la brâu. Aegon Dragonul a statornicit Garda Regală și jurămintele ei, dar ceea ce face un rege un altul poate să desfacă sau să schimbe. Odinioară, în Garda Regală slujeai pe viață, dar Joffrey l-a înlăturat pe Ser Barristan, ca să-i poată da câinelui său o mantie. Myrcella ar vrea să fii fericit și ține și la mine. Ne-ar da permisiunea să ne căsătorim, dacă i-ai cere-o. Arianne îl cuprinse cu brațele și își culcă

fața pe pieptul lui. Îl atingea cu creștetul capului sub bărbie. Poți să ne ai pe amândouă, pe mine și mantia albă, dacă asta e ceea ce vrei.

Mă sfâșie.

– Știi că vreau, dar...

– Sunt o prințesă a Dornului, spuse ea, cu glasu-i răgușit, și nu se cuvine să mă faci să cerșesc.

Când se lipi de el, Ser Arys îi simți mirosul de parfum din păr și bătăile inimii. Trupul lui răspundea apropierii ei și nu se îndoia că și ea simțea asta. Când își așeză brațele pe umerii ei, își dădu seama că tremura.

– Arianne? Prințesa mea? Ce este, iubirea mea?

– Trebuie s-o spun, ser? Mi-e frică. Îmi spui *iubirea mea*, dar mă respingi când am nevoie disperată de tine. Greșesc atât de mult să vreau un cavaler care să mă ocrotească?

N-o mai văzuse niciodată atât de vulnerabilă.

– Nu, spuse el, dar ai străjerii tatălui tău să te ocrotească, de ce...

– De străjerii tatălui meu mă tem. În clipa aceea, era parcă mai copilă decât Myrcella. Străjerii tatălui meu sunt cei care le-au târât în lanțuri pe iubitele mele verișoare.

– Nu în lanțuri. Eu am auzit că beneficiază de tot confortul.

Arianne râse amar.

– Le-ai văzut? Mie nu-mi îngăduie să le văd, știai?

– Îndemnau la trădare, instigau la război...

– Loreza are șase ani, Dorea opt. La ce războaie puteau ele să instige? Dar tata le-a întemnițat împreună

cu surorile lor. L-ai văzut. Teama îndeamnă până și oamenii puternici la lucruri pe care, altfel, poate că nu le-ar fi făcut niciodată, iar tatăl meu n-a fost niciodată un om puternic. Arys, dragostea mea, ascultă-mă, de dragul iubirii pe care spui că mi-o porți. N-am fost niciodată neînfricată, ca verișoarele mele, căci m-am născut dintr-o sămânță mai slabă, dar Tyene și cu mine suntem de-o vârstă și am fost mereu ca niște surori, încă de mici. N-avem secrete. Dacă ea poate fi întemnițată, pot fi și eu, și din aceeași pricină... anume, Myrcella.

– Tatăl tău n-ar face asta niciodată.

– Nu-l cunoști pe tatăl meu. Îl dezamăgesc întruna, de când am venit pe lume fără mădular. A încercat de mai multe ori să mă mărite cu tot felul de boșorogi știrbi, unul mai vrednic de dispreț decât altul. Nu mi-a *poruncit* să mă mărit cu vreunul, te asigur, dar propunerile singure dovedesc cât de puțin mă prețuiește.

– Chiar și așa, ești moștenitoarea lui.

– Oare?

– Te-a lăsat să domnești în Sunspear când a plecat la Grădinile lui de Apă, nu-i așa?

– Să *domnesc*? I-a lăsat pe vărul lui, Ser Manfrey, castelan, pe bătrânul orb Ricasso seneșal, pe zapcii să-i adune dările și taxele, ca să aibă ce socoti vistiernicul lui, Alyse Ladybright, vătafii să păzească ordinea în orașul din umbră, juzii să facă judecată și pe Maester Myles să se ocupe de toate scrisorile care nu necesită atenția personală a prințului. Deasupra tuturor a așezat Vipera Roșie. Eu am primit misiunea

de a mă ocupa de ospețe, de giumbușlucuri și de buna dispoziție a distinșilor oaspeți. Oberyn vizita Grădinile de Apă în fiecare săptămână. Pe mine mă chema de două ori pe an. Nu sunt moștenitoarea pe care o vrea tatăl meu, a lăsat să se înțeleagă limpede. Legile noastre îl constrâng, dar ar prefera să-i urmeze fratele meu, știu asta.

– Fratele tău? Ser Arys îi așează mâna sub bărbie, ridicându-i capul, ca s-o privească în ochi. Nu poți vorbi despre Trystane, e doar un copil.

– Nu Trys, Quentyn. Ochii ei erau cutezători și negri ca păcatul, nesovăitori. Știu adevărul de la paisprezece ani, din ziua când am intrat în salonul tatălui meu ca să-l sărut de noapte bună și el nu era acolo. Trimisese mama după el, după cum am aflat mai târziu. Tata lăsase lumânarea arzând. Când m-am dus s-o sting, am găsit lângă ea o scrisoare rămasă neterminată, o scrisoare către fratele meu Quentyn, care era la Yronwood. Tatăl meu îi spunea lui Quentyn că trebuie să facă tot ce îi cer maestrul lui de arme și maesterul, căci *într-o zi vei sta acolo unde stau eu și vei stăpâni peste întreg Dornul, iar un domnitor trebuie să fie puternic la minte și la trup.* O lacrimă se prelinse pe obrazul catifelat al Ariannei. Cuvintele tatălui meu, scrise cu mâna lui. Mi s-au întipărit în memorie. Am adormit plângând în noaptea aceea și în multe nopți care au urmat.

Ser Arys nu-l întâlnise încă pe Quentyn Martell. Prințul fusese crescut de Lordul Yronwood de la o vârstă fragedă, îl slujise ca paj, apoi ca scutier și chiar

alesese să primească titlul de cavaler din mâinile lui, nu din ale Viperei Roșii. *Dacă aș fi tată, și eu aș vrea ca fiul meu să-mi fie urmaș*, gândi el, dar auzea durerea din glasul ei și știa că, dacă ar spune ceea ce gândește, ar pierde-o.

– Poate că ai înțeles greșit, spuse el. Erai doar o copilă. Poate că prințul nu spunea asta decât ca să-l încurajeze pe fratele tău să fie mai sârguincios.

– Crezi? Spune-mi, atunci, unde e Quentyn acum?

– Prințul e cu oastea Lordului Yronwood pe Drumul Oaselor, răspunse prevăzător Ser Arys. Asta îi spusese bătrânul castelan când sosise la Dorne. Maesterul cu barba mătăsoasă spunea la fel.

Arianne protestă:

– Așa vrea tatăl meu să ne facă să credem, dar am prieteni care-mi spun că altfel stau lucrurile. Fratele meu a traversat în taină marea îngustă, dându-se drept un negustor de rând. De ce?

– De unde să știu eu. Ar putea fi o sută de motive.

– Sau unul singur. Compania de Aur a rupt înțelegerea cu Myrul, știai?

– Mercenarii rup înțelegerile tot timpul.

– Nu și Compania de Aur. *Cuvântul nostru e valoros ca aurul*, așa se fălesc încă de pe vremea Oțelului Înverșunat. Myrul e pe picior de război cu Lysul și Tyroshul, de ce să rupă un acord care le oferea perspectiva unor câștiguri bune și a unor prăzi frumoase?

– Poate că Lysul le-a oferit câștiguri mai bune. Sau Tyroshul.

– Nu, zise ea. Aș crede-o despre oricare dintre companiile libere, da. Majoritatea ar trece de partea cealaltă pentru o jumătate de gologan. Dar Compania de Aur e altfel. O frăție de exilați și fii de exilați, uniți de visul Oțelului Înverșunat. Un cămin își doresc ei, tot atât de mult cât își doresc aur. Lordul Yronwood știe asta la fel de bine ca mine. Strămoșii lui au fost alături de Oțelul Înverșunat în trei dintre Rebeliunile Blackfyre. Arianne îl luă pe Ser Arys de mână și își împleti degetele printre ale lui. Ai văzut vreodată blazonul Casei Toland de la Măgura Nălucii?

Ser Arys trebui să se gândească o clipă.

– Un dragon mâncându-și propria coadă?

– Dragonul reprezintă timpul. Nu are nici început, nici sfârșit, astfel că toate lucrurile o iau din nou de la capăt. Anders Yronwood e Criston Cole renăscut. Îi șoptește la ureche fratelui meu că *el* trebuie să domnească după tata, că nu e drept ca bărbații să îngenuncheze în fața femeilor... că Arianne, mai cu seamă, o desfrânată îndărătnică, e nepotrivită pentru domnie. Își scutură părul, sfidătoare. Așadar, prințesele tale împărtășesc aceeași cauză... și mai au în comun un cavaler care susține că le iubește pe amândouă, dar nu vrea să lupte pentru ele.

– Voi lupta. Ser Arys se lăsă pe un genunchi. Myrcella *este* mai mare decât Tommen și mai potrivită pentru coroană. Cine îi va apăra drepturile, dacă nu Garda ei Regală? Sabia mea, viața mea, onoarea mea, toate îi aparțin ei... și ție, desfătarea inimii mele. Îți jur, nimeni nu-ți va răpi dreptul din naștere atât timp

cât am puterea să ridic o sabie. Sunt al tău. Ce vrei de la mine?

– Tot. Arianne îngenunche și îi sărută buzele. *Tot*, dragostea mea, adevărata mea dragoste, dulcea și eterna mea dragoste. Dar mai întâi...

– Cere-mi și mă voi supune.

– ...Myrcella.

BRIENNE

Zidul de piatră era vechi și dărăpănat, dar, văzându-l peste câmp, Briennei i se ridică părul pe ceafă.

Acolo s-au ascuns arcașii și l-au omorât pe bietul Cleos Frey, gândi ea... dar, după încă un kilometru, trecu pe lângă un alt zid care semăna mult cu primul și fu cuprinsă de îndoieli. Drumul brăzdat de făgașe cotea și șerpuia, iar copacii bruni, desfrunziți, arătau altfel decât cei verzi pe care și-i amintea. Oare trecuse de locul unde Ser Jaime îi smulsese vărului său sabia din teacă? Unde erau pădurile în care luptase? Pârâul unde plonjaseră și își încrucișaseră săbiile până când îi atrăseseră pe Bravii Companioni?

– Doamna mea? Ser? Podrick nu părea niciodată sigur cum trebuie să-i spună. Ce cauți?

Năluci.

– Un zid pe lângă care am trecut cândva. Nu contează. *S-a întâmplat pe când Ser Jaime avea încă ambele mâini. Cum l-am mai urât, cu toate șicanele și*

zâmbetele lui. Stai liniștit, Podrick. S-ar putea să mai existe tâlhari în pădurile astea.

Băiatul se uita la copacii golași, maro, la frunzele ude, la drumul mocirlos.

– Am o sabie lungă cu care pot lupta.

Nu destul de bine. Brienne nu se îndoia de curajul băiatului, ci doar de experiența lui. Putea fi el scutier, cel puțin cu numele, dar oamenii pe care îi slujise îi făcuseră numai deservicii.

Smulsese cu cleștele povestea de la el, pe drumul de la Duskendale. Se trăgea dintr-o ramură mai modestă a Casei Payne, un vlăstar scăpătat, înmugurit din trupul unui fiu mai mic. Tatăl său își petrecuse întreaga viață slujindu-și verii mai bogați și îl zămislise pe Podrick cu fiica unui lumânărar cu care se însurase înainte de a pleca să moară în Rebeliunea lui Greyjoy. Mama sa îl abandonase în grija unuia dintre acei veri pe când avea patru ani, ca să poată fugi după un menestrel care-i plantase un alt copil în pântece. Podrick nu-și amintea cum arăta mama lui. Ser Cedric Payne fusese singurul părinte pe care îl cunoscuse, dar, din poveștile lui bâlbâite, Briennei i se părea că vărul Cedric îl tratase pe băiat mai degrabă ca pe un servitor decât ca pe un fiu. Când Casterly Rock își adunase flamurile, cavalerul îl luase cu el ca să aibă grijă de calul lui și să-i curețe armura. Apoi Ser Cedric fusese ucis în ținuturile riverane, luptând în oastea Lordului Tywin.

Departe de casă, singur și fără o lăscaie, băiatul se lipise de grăsanul cavaler rătăcitor zis Ser Lorimer

Burtosul, care făcea parte din contingentul Lordului Lefford, însărcinat cu paza convoiului de bagaje.

– Băieții care păzesc proviziile de hrană mănâncă întotdeauna cel mai bine, îi plăcea lui Ser Lorimer să spună, până când fusese prins cu o șuncă sărată pe care o șterpelise din rezervele personale ale Lordului Tywin. Tywin Lannister alesese să-l spânzure, ca lecție pentru alți hoți. Podrick împărțise cu el din șuncă și ar fi putut să împartă și streangul, dar îl salvase numele său. Ser Kevan Lannister îl luase în grija lui și, cândva mai târziu, îl trimisese să-i fie scutier nepotului său Tyrion.

Ser Cedric îi arătase lui Podrick cum să țesale un cal și cum să-i controleze potcoavele de pietre, iar Ser Lannister îl învățase cum să fure, însă niciunul dintre ei nu-l instruise prea mult cu sabia. Pezevenghiul, cel puțin, îl trimisese la maestrul de arme al Fortăreței Roșii când ajunseseră la curte. Însă, în timpul răscoalelor pâinii, Ser Aron Santagar fusese printre cei uciși și asta pusese capăt instrucției lui Podrick.

Brienne cioplise două săbii de lemn din crengi căzute, ca să-și dea seama de priceperea lui Podrick. Constatase cu plăcere că băiatul era încet la vorbă, dar iute de mână. Deși curajos și vigilent, era de asemenea slăbănog și prost hrănit și nici pe departe suficient de puternic. Dacă supraviețuise Bătăliei de la Apa Neagră, așa cum susținea, asta se putuse întâmpla numai fiindcă nimeni nu socotise că merită osteneala să-l omoare.

– Poți să te numești tu scutier, îi spusese Brienne, dar am văzut paji de două ori mai tineri decât tine care te-ar fi putut face arșice. Dacă rămâi cu mine, vei merge la culcare cu bășici la mâini și vânătăi pe brațe aproape în fiecare seară și n-ai să poți dormi, așa de tare te vor durea oasele și mușchii. Nu vrei asta.

– Ba da, insistase băiatul. Vreau asta. Vânătăile și bășicile. Vreau să spun, nu le vreau, dar vreau. Ser. Doamna mea.

Până acum băiatul se ținuse de cuvânt, la fel și Brienne. Podrick nu se plânsese. De fiecare dacă când se alegea cu o nouă bășică pe mâna dreaptă, simțea nevoia să i-o arate cu mândrie. În plus, se îngrijea de cai cum se cuvine. *Încă nu e scutier*, își reaminti ea, *dar nici eu nu sunt cavaler, oricât de des mi-ar spune „ser"*. L-ar fi trimis să-și vadă de drum, dar n-avea unde să se ducă. În plus, deși spunea că nu știa unde plecase Sansa Stark, era posibil ca Podrick să știe mai multe decât își dădea seama. Vreo remarcă întâmplătoare, pe jumătate amintită, ar putea fi cheia pentru căutarea Briennei.

– Ser. Doamna mea? Podrick îi arătă: E un car în fața noastră.

Brienne îl văzu: un car cu boi, cu două roți și marginile înalte. Un bărbat și o femeie se opinteau la hamuri, trăgând carul de lemn de-a lungul făgașelor, către Iazul Fecioarelor. *Țărani, după înfățișare.*

– Încet acum, îi spuse băiatului. S-ar putea să ne ia drept tâlhari. Nu vorbi mai mult decât trebuie și fii politicos.

– Voi fi, ser. Politicos. Doamna mea. Băiatul părea aproape încântat de perspectiva de a fi luat drept tâlhar.

Țăranii îi priviră îngrijorați în timp ce se apropiau la trap, dar după ce Brienne le dădu de înțeles că nu le vrea răul, o lăsară să meargă lângă ei.

– Aveam un bou, îi spuse Briennei bărbatul în timp ce-și croiau drum prin câmpurile acoperite de buruieni, prin lacuri de noroi moale și printre copaci arși și înnegriți, dar lupii ni l-au furat. Avea fața roșie de efort. Ne-au luat și fiica și și-au făcut de cap cu ea. Dar s-a întors după bătălia de la Duskendale. Boul nu s-a mai întors. L-au mâncat lupii, cred eu.

Femeia nu avu ce adăuga. Era mai tânără decât bărbatul cu douăzeci de ani, dar nu scoase o vorbă, doar se uită la Brienne ca la un vițel cu două capete. Fecioara din Tarth mai văzuse asemenea priviri. Lady Stark fusese bună cu ea, dar majoritatea femeilor erau la fel de crude ca bărbații. N-ar fi putut spune cine o rănea mai tare, fetele frumoase, cu limbile lor ascuțite și râsul lor spart, sau doamnele cu ochii reci care își ascundeau disprețul în spatele unei măști de curtoazie. Iar femeile de rând erau mai rele decât oricare.

– Iazul Fecioarelor era o ruină când l-am văzut ultima oară, spuse Brienne. Porțile erau sfărâmate și jumătate din oraș pârjolit.

– Au reconstruit o parte. Tarly ăsta e un om aspru, dar un lord mai viteaz decât Mooton. Mai există tâlhari prin păduri, dar nu atât de mulți ca înainte. Tarly i-a vânat pe cei mai răi și i-a scurtat cu sabia aia mare

a lui. Bărbatul își întoarse capul și scuipă. N-ați văzut tâlhari pe drum?

– Niciunul. *Nu de data asta.* Cu cât se îndepărtaseră mai mult de Duskendale, cu atât mai pustiu fusese drumul. Singurii drumeți pe care îi zăriseră se topiseră în păduri înainte să ajungă la ei, cu excepția voinicului septon bărbos pe care-l întâlniseră în drumul său spre sud, însoțit de patruzeci de adepți cu picioarele chinuite de durere.

Hanurile pe lângă care trecuseră fuseseră fie prădate și abandonate, fie transformate în tabere armate. Cu o zi în urmă, le ieșise în cale una dintre patrulele Lordului Randyll, gemând de arcuri și lănci. Călăreții îi înconjuraseră în timp ce căpitanul o interoga pe Brienne, însă, în cele din urmă, îi lăsaseră să-și vadă de drum.

– Ai grijă, femeie. Următorii bărbați pe care-i vei întâlni s-ar putea să nu fie la fel de cinstiți ca flăcăii mei. Câinele a trecut Tridentul cu o sută de tâlhari și se spune că siluiesc toate fetele care le ies în cale și le taie sânii, drept trofee.

Brienne se simți obligată să-i transmită acel avertisment fermierului și soției sale. Bărbatul clătină din cap ascultând-o, însă, când isprăvi, scuipă din nou și spuse:

– Câini, lupi și lei, lua-i-ar Ceilalți pe toți. Tâlharii ăștia nu vor îndrăzni să se apropie prea mult de Iazul Fecioarelor câtă vreme Lordul Tarly e stăpân acolo.

Brienne îl cunoștea pe Lordul Randyll Tarly de pe vremea când slujise în oastea Regelui Renly. Deși

nu-i era nicicum pe plac, nu putea uita nici datoria pe care o avea față de el. *Dacă zeii sunt buni, vom trece de Iazul Fecioarelor înainte să afle că sunt acolo.*

– Orașul va reveni în mâinile Lordului Mooton de îndată ce se termină bătălia, îi spuse ea fermierului. Excelența Sa a primit iertarea regelui.

– Iertare? Bătrânul râse. Pentru ce? Pentru că și-a așezat fundul în castelul lui afurisit? A trimis oameni la Riverrun să lupte, dar el însuși nu s-a dus niciodată. Leii i-au jefuit orașul, apoi au venit lupii, pe urmă mercenarii, iar Excelența Sa a stat la adăpost, în spatele zidurilor. Fratele lui nu s-ar fi ascuns niciodată așa. Ser Myles era neînfricat până când l-a omorât Robert ăla.

Alte năluci, gândi Brienne.

– Îmi caut sora, o fecioară frumoasă, de treisprezece ani. N-ați văzut-o cumva?

– N-am văzut niciun fel de fecioară, nici frumoasă, nici urâtă.

Nimeni n-a văzut. Dar ea trebuia să mai întrebe.

– Fiica lui Mooton, ea e fecioară, continuă omul. Până în noaptea nunții, în orice caz. Ouăle astea pentru nunta ei sunt. A ei și a fiului lui Tarly. Bucătarii o să aibă nevoie de ouă pentru prăjituri.

– Așa e. *Fiul Lordului Tarly. Tânărul Dickon se însoară.* Încercă să-și aducă aminte câți ani avea. Opt sau zece, gândi ea. Brienne se logodise la șapte, cu un băiat cu trei ani mai mare, mezinul Lordului Caron, un băiat sfios, cu o aluniță deasupra buzei. Se întâlniseră doar atunci, cu ocazia logodnei lor. Doi

ani mai târziu era mort, răpus de aceleași friguri care îi luaseră pe Lordul și pe Lady Caron și pe fiica lor. Dacă ar fi trăit, ar fi fost căsătoriți într-un an de la prima ei înflorire și întreaga ei viață ar fi luat un alt curs. Nu s-ar fi aflat acum aici, îmbrăcată în zale bărbătești și purtând o sabie, în căutarea copilei unei femei moarte. Probabil s-ar afla la Cântecul Nopții, înfășând un copil al ei și alăptând un altul. Nu era un gând nou pentru Brienne. Întotdeauna o făcuse să se simtă puțin tristă, dar ușurată în același timp.

Soarele era pe jumătate ascuns în spatele unui pâlc de nori când, ieșind dintre copacii înnegriți, dădură peste Iazul Fecioarelor, cu apele adânci ale golfului dincolo de el. Brienne văzu de îndată că porțile orașului fuseseră reconstruite și întărite, iar arbaletiștii patrulau din nou pe zidurile sale de piatră roz. Deasupra casei porții flutura flamura Regelui Tommen, un cerb negru și un leu auriu luptându-se pe un fond împărțit, auriu și purpuriu. Alte flamuri înfățișau vânătorul Casei Tarly, însă somonul roșu al Casei Mooton flutura doar de pe castelul lor de pe deal.

La bariera-ghilotină dădură peste o duzină de străjeri înarmați cu halebarde. Blazoanele pe care le purtau îi desemnau drept soldați în oastea Lordului Tarly, deși niciunul nu era blazonul lui Tarly însuși. Brienne văzu doi centauri, un fulger, un cărăbuș albastru și o săgeată verde, dar nu vânătorul în mers de la Horn Hill. Comandantul lor avea un păun pe piept, cu coada strălucitoare decolorată de soare. Când fermierii traseră carul mai aproape, fluieră.

– Asta ce mai e? Ouă. Azvârli unul în sus, îl prinse și rânji. Le luăm.

Bătrânul protestă:

– Ouăle noastre-s pentru Lordul Mooton. Pentru prăjiturile de nuntă și altele asemenea.

– Pune-ți găinile să facă mai multe. N-am mai mâncat un ou de o jumătate de an. Ține, să nu spui că n-ai fost plătit. Aruncă o mână de gologani la picioarele bătrânului.

Nevasta fermierului interveni:

– Nu-i de-ajuns, spuse ea. Nici pe departe.

– Eu zic că e, răspunse comandantul. Pentru ouă și pentru tine. Aduceți-o aici, băieți. E prea tânără pentru boșorogul ăla. Doi dintre străjeri își sprijiniră halebardele de zid și traseră femeia de lângă car în timp ce se zbătea. Fermierul îi privea alb la față, dar nu îndrăznea să se miște.

Brienne dădu pinteni iepei, apropiindu-se.

– Eliberați-o.

Glasul ei îi făcu pe străjeri să șovăie suficient de mult ca nevasta fermierului să se smulgă din strânsoare.

– Asta nu-i treaba ta, spuse unul. Taci din gură, fătucă.

În schimb, Brienne scoase sabia.

– Ia uite, spuse comandantul, oțel gol. Mi se pare că simt miros de trădător. Știi ce face Lordul Tarly cu trădătorii? Omul încă ținea în mână oul pe care-l luase din car. Mâna i se închise și albușul i se scurse printre degete.

– Știu ce face Lordul Randyll cu trădătorii, răspunse Brienne. Știu ce face și cu siluitorii.

Sperase că numele îi va intimida, însă căpitanul doar își scutură oul de pe degete și făcu semn oamenilor lui să se apropie. Brienne se pomeni înconjurată de vârfuri de oțel.

– Ce spuneai, fătucă? Ce le face Lordul Tarly...

– ...siluitorilor, completă un glas mai gros. Îi castrează sau îi trimite la Zid. Uneori, amândouă. Iar hoților le taie degetele. Un tânăr fără vlagă ieși din casa porții, cu centura sabiei legată la brâu. Cămașa pe care o purta peste armură fusese albă cândva și încă mai era, pe ici, pe colo, pe sub petele de iarbă și de sânge uscat. Blazonul îi era etalat pe piept: o căprioară brună moartă, legată și azvârlită lângă un stâlp.

El. Glasul lui era un pumn în stomac, chipul lui o sabie în pântece.

– Ser Hyle, spuse ea pe un ton glacial.

– Mai bine lăsați-o să treacă, flăcăi, îi preveni Ser Hyle Hunt. Aceasta e Frumoasa Brienne, Fecioara din Tarth, cea care a omorât jumătate din Garda Curcubeului și pe Regele Renly. E pe cât de urâtă, pe atât de mârșavă, și nu e nimeni mai urât pe lume ca ea... poate cu excepția ta, Țucalule, dar tatăl tău a fost un fund de zimbru, așa că tu ai o scuză. Tatăl *ei* este Luceafărul din Tarth.

Străjerii râseră, dar halebardele se depărtară.

– N-ar trebui să punem mâna pe ea, ser? întrebă căpitanul. Pentru că l-a omorât pe Renly?

– De ce? Renly a fost un rebel. Așa am fost cu toții, rebeli până la unul, dar acum suntem flăcăii loiali ai lui Tommen. Cavalerul făcu semn fermierilor

să treacă prin poartă. Administratorul Excelenței Sale va fi încântat să vadă ouăle astea. Îl veți găsi în piață.

Bătrânul se lovi cu degetul peste frunte.

– Mulțumirile mele, stăpâne. Ești un adevărat cavaler, e limpede. Haide, muiere. Se înhămară din nou la car și trecură prin poartă, huruind.

Brienne porni la trap după ei, urmată îndeaproape de Podrick. *Un adevărat cavaler,* gândi ea, încruntându-se. În interiorul orașului, struni calul. Undeva mai departe, la stânga, puteau fi zărite ruinele unui grajd ce dădea spre o uliță noroioasă. Vizavi de el, trei târfe pe jumătate dezbrăcate stăteau pe balconul unui bordel, șușotind. Una semăna puțin cu o vivandieră care venise odată la Brienne s-o întrebe ce avea în pantaloni.

– Cred că mârțoaga aia e cel mai urât cal pe care mi-a fost dat să-l văd, spuse Ser Hyle, referindu-se la calul lui Podrick. Sunt surprins că nu-l călărești tu, doamna mea. Ai de gând să-mi mulțumești pentru ajutor?

Brienne sălta de pe iapa sa. Era cu un cap mai înaltă decât Ser Hyle.

– Într-o zi am să-ți mulțumesc într-un duel, ser.

– Așa cum i-ai mulțumit lui Ronnet cel Roșu? Hunt râse. Avea un râs răsunător, amplu, deși avea o față antipatică. O față cinstită, i se păruse cândva, înainte să-l cunoască mai bine; păr castaniu, zburlit, ochi căprui, o mică cicatrice lângă urechea stângă. Avea bărbia despicată și nasul coroiat, însă, într-adevăr, râdea des și cu poftă.

– N-ar trebui să-ți păzești poarta?

Cavalerul se strâmbă la ea.

– Vărul meu Alyn e plecat la vânătoare de tâlhari. Fără doar și poate va veni înapoi cu capul Câinelui, radiind și încununat de glorie. Între timp, eu sunt condamnat să păzesc poarta asta, mulțumită ție. Sper că ești încântată, frumoasa mea. Ce anume cauți?

– Un grajd.

– Lângă poarta dinspre est. Ăsta a ars.

Asta văd și eu.

– Despre ce le-ai spus oamenilor ălora... Am fost cu Regele Renly când a murit, dar l-a omorât un fel de vrajă, ser. Jur pe sabia mea. Își așează mâna pe mânerul sabiei, gata de luptă dacă Hunt avea s-o facă mincinoasă în față.

– Da, și Cavalerul Florilor a fost cel care a destrămat Garda Curcubeului. Într-o zi bună ai fi putut să-l înfrângi pe Ser Emmon. Era un luptător nechibzuit și obosea repede. Dar pe Royce? Nu. Ser Robar era un săbier de două ori mai bun ca tine... deși tu *nu* ești săbier, nu-i așa? Există vreun cuvânt precum *săbieră?* Ce vânt o aduce pe Fecioară la Iazul Fecioarelor, mă-ntreb?

Îmi caut sora, o fecioară de treisprezece ani, îi stătea pe buze să spună, dar Ser Hyle știa că n-avea nicio soră.

– Caut un bărbat, într-un loc ce știu că se numește Gâsca Împuțită.

– Credeam că pe Frumoasa Brienne n-o interesează bărbații. Zâmbetul lui avea o nuanță de cruzime. Gâsca Împuțită. Un nume potrivit... cel puțin partea

cu împuțiciunea. E lângă port. Mai întâi vii cu mine să vorbești cu nobilul lord.

Brienne nu se temea de Ser Hyle, dar era unul dintre căpitanii lui Randyll Tarly. Un simplu fluierat și o sută de oameni ar sări în apărarea lui.

– Voi fi arestată?

– Ce, pentru Renly? Cine-a fost el? Am schimbat regele de-atunci, unii dintre noi de două ori. Nimănui nu-i pasă, nimeni nu-și amintește. Puse ușor o mână pe brațul ei. Pe-aici, te rog.

Brienne se feri.

– Ți-aș mulțumi dacă nu m-ai atinge.

– În sfârșit niște mulțumiri, spuse el cu un zâmbet strâmb.

Ultima oară când văzuse Iazul Fecioarelor, orașul era o ruină, un loc sumbru, cu străzi pustii și case pârjolite. Acum străzile erau pline de porci și de copii, iar majoritatea clădirilor arse fuseseră demolate. Pe locurile unde cândva se aflaseră unele dintre acestea fuseseră plantate legume, iar altora le luau locul corturile negustorilor și pavilioanele cavalerilor. Brienne văzu case noi înălțându-se, un han de piatră acolo unde arsese unul de lemn, un nou acoperiș de ardezie deasupra templului orașului. Aerul răcoros al toamnei răsuna de zgomotul fierăstraielor și al ciocanelor. Pe străzi erau oameni care cărau scânduri și pietrari care își conduceau carele pe drumurile noroioase. Mulți purtau blazonul vânătorului pe piept.

– Soldații reconstruiesc orașul, constată ea, surprinsă.

– Ar prefera să joace zaruri, să bea și să se destrăbăleze, nu mă îndoiesc, dar Lordul Randyll crede că trântorii trebuie puși la treabă.

Brienne se așteptase să fie duși la castel. În schimb, Hunt îi conduse către agitatul port. Observă cu încântare că negustorii reveniseră la Iazul Fecioarelor. În port se aflau o galeră, o galeasă și o corabie mare, cu trei catarge, alături de vreo douăzeci de vase mici de pescuit. Alți pescari puteau fi zăriți în largul golfului. *Dacă Gâsca Împuțită nu-mi oferă nimic, mă voi îmbarca pe o corabie,* hotărî ea. Gulltownul nu era departe. De acolo, ar putea să-și croiască drum spre Eyrie destul de ușor.

Îl găsiră pe Lordul Tarly în piața de pește, împărțind dreptate.

Lângă apă fusese ridicată o platformă de unde lordul își putea apleca privirea asupra celor acuzați de nelegiuiri. La stânga sa se afla o spânzurătoare lungă, cu funii cât să ajungă pentru douăzeci de oameni. Patru cadavre se legănau sub ea. Unul părea spânzurat de curând, însă, în mod evident, ceilalți trei erau acolo de ceva vreme. O cioară sfârteca fâșii de carne de pe rămășițele răscoapte ale unuia dintre leșuri. Celelalte ciori se împrăștiaseră, obosite de mulțimea de orășeni care se adunaseră în speranța că vor vedea pe cineva spânzurat.

Lordul Randyll împărțea estrada cu Lordul Mooton, un bărbat palid, molatic și cărnos, îmbrăcat într-o tunică albă și pantaloni roșii, cu mantia de hermină prinsă pe umăr cu o broșă mare, roșcată-aurie, în

formă de somon. Tarly purta zale și piele fiartă și o platoșă din oțel gri. Mânerul sabiei i se ițea deasupra umărului drept. *Năpasta Inimii* era numită, mândria Casei sale.

Când se apropiară, era audiat un țânc îmbrăcat într-o mantie din pânză aspră și o vestă soioasă.

– N-am făcut rău nimănui, stăp'ne, îl auzi Brienne spunând. Doar am luat ce-au lăsat septonii când au fugit. Dacă trebuie să-mi tăiați degetul pentru asta, n-aveți decât.

– Se obișnuiește ca unui hoț să-i fie tăiat un deget, răspunse Lordul Tarly pe un ton aspru, dar cel ce fură de la septoni fură de la zei. Se întoarse către căpitanul gărzilor: Șapte. Lăsați-i degetele mari.

– *Șapte?* Hoțul păli. Când străjerii îl înhățară, încercă să se opună, dar fără vlagă, de parcă ar fi fost deja mutilat. Privindu-l, Brienne nu putu să nu se gândească la Jaime și la felul în care țipase când *arrakh*-ul lui Zollo coborâse, sclipind.

Următorul era un brutar, acuzat că ar fi amestecat rumeguș în făină. Lordul Randyll îl amendă cu cincizeci de cerbi de argint. Când brutarul jură că nu are atâta argint, Excelența Sa declară că poate să se aleagă cu o lovitură de bici pentru fiecare cerb care-i lipsea. Brutarul fu urmat de o târfă răvășită, cu fața pământie, acuzată că ar fi umplut de sifilis patru soldați ai Casei Tarly.

– Spălați-i părțile rușinoase cu leșie și aruncați-o în temniță, porunci Tarly. În timp ce târfa care bocea era târâtă de acolo, lordul o zări pe Brienne la

marginea mulțimii, stând între Podrick și Ser Hyle. Se încruntă la ea, însă ochii lui nu trădară cu niciun licăr recunoașterea.

Apoi veni rândul unui matelot al galesei. Acuzatorul lui era un arcaș din garnizoana Lordului Mooton, cu o mână bandajată și un somon pe piept.

– Dacă nu ți-e cu supărare, stăp'ne, bastardul ăsta și-a înfipt pumnalul în mâna mea. A zis că trișam la zaruri.

Lordul Tarly își luă privirea de la Brienne pentru a-l cerceta pe omul din fața lui:

– Și trișai?

– Nu, stăpâne, niciodată.

– Pentru hoție iau un deget. Minte-mă și am să te spânzur. Pot să văd zarurile alea?

– Zarurile? Arcașul se uită la Mooton, dar lordul privea bărcile de pescuit. Arcașul înghiți în sec. Poate că eu... zarurile alea îmi aduc noroc, e-adevărat, dar eu...

Tarly auzise destul.

– Tăiați-i degetul mic. E liber să-și aleagă mâna. Un cui prin palmă pentru celălalt. Se ridică în picioare. Am terminat. Duceți-i pe ceilalți înapoi în temniță, mă ocup mâine de ei. Se întoarse, făcându-i semn lui Ser Hyle să se apropie. Brienne îl urmă.

– Lordul meu, spuse femeia când ajunse în fața lui. Se simțea din nou ca la opt ani.

– Domniță! Cărui fapt datorăm această... onoare?

– Am fost trimisă să caut... să caut... Șovăi.

– Cum poți să-l găsești dacă nu-i știi numele? L-ai omorât pe Lordul Renly?

– Nu.

Tarly cântări cuvântul. *Mă judecă, așa cum i-a judecat pe ceilalți.*

– Nu, spuse el în cele din urmă. Doar l-ai lăsat să moară.

Îi murise în brațe, vărsându-și sângele vieții peste trupul ei. Brienne tresări.

– A fost o vrăjitorie. Eu niciodată...

– Tu *niciodată?* Glasul său deveni un bici. Da. N-ar fi trebuit să îmbraci niciodată zalele, nici să-ți prinzi o sabie la cingătoare. N-ar fi trebuit să părăsești castelul tatălui tău. Ăsta e un război, nu balul recoltei. Pe toți zeii, ar trebui să te trimit înapoi la Tarth.

– Fă asta și răspunzi în fața tronului. Glasul îi sună pițigăiat și copilăresc, nu neînfricat cum voise. Podrick, în desaga mea vei găsi un pergament. Adu-i-l Excelenței Sale.

Tarly luă scrisoarea și o desfăcu, încruntându-se. Buzele i se mișcau în timp ce citea.

– Treburile regelui. Ce fel de treburi?

Minte-mă și am să te spânzur.

– S-sansa Stark.

– Dacă fata Stark ar fi aici, aș ști. Aș pune rămășag că a fugit înapoi la Nord, sperând să-și găsească refugiul la vreunul dintre lorzii stegari ai tatălui său. Ar face bine să spere că alege pe cine trebuie.

– S-ar fi putut duce în schimb în Vale, se auzi Brienne spunând, la sora mamei sale.

Lordul Tarly îi aruncă o privire plină de dispreț.

– Lady Lysa e moartă. Un oarecare cântăreț a împins-o de pe munte. Degețel e stăpân acum peste Eyrie... dar nu pentru multă vreme. Lorzii Văii nu sunt oamenii care să plece genunchiul în fața unui filfizon parvenit care nu se pricepe decât la număratul banilor. Lordul Tarly îi înapoie scrisoarea. Du-te unde vrei și fă ce poftești... dar, de vei fi siluită, să nu vii la mine să-ți cauți dreptatea. Numai tu, cu nesăbuința ta, vei fi de vină. Îi aruncă o privire lui Ser Hyle: Iar tu, ser, ar trebui să fii la poarta ta. Ți-am dat comanda acolo, nu-i așa?

– Așa e, lordul meu, răspunse Hyle Hunt, dar m-am gândit...

– Gândești prea mult. Lordul Tarly se îndepărtă cu pași mari.

Lysa Tully e moartă. Brienne stătea sub spânzurătoare, cu prețiosul pergament în mână. Mulțimea se împrăștiase, iar ciorile se întorseseră ca să-și continue ospățul. *Un oarecare cântăreț a împins-o de pe munte.* Oare ciorile se înfruptaseră și din sora lui Lady Catelyn?

– Ai pomenit de Gâsca Împuțită, domniță, vorbi Ser Hyle. Dacă vrei să-ți arăt...

– Întoarce-te la poarta ta.

O undă de iritare îi străbătu chipul. *Un chip antipatic, nu unul cinstit.*

– Dacă asta ți-e dorința.

– Asta.

– A fost doar un joc, ca să ne treacă timpul. N-am vrut să facem niciun rău. Bărbatul șovăi. Ben a murit,

știi. Spintecat la Apa Neagră. Farrow la fel, și Will Cocostârcul. Iar Mark Mullendore s-a ales cu o rană care l-a costat o jumătate de braț.

Bine, îi venea Briennei să spună. *Bine, o merita.* Dar și-l aminti pe Mullendore stând în fața pavilionului, ținând pe umăr maimuța lui îmbrăcată într-un mic costum de zale, strâmbându-se unul la altul. Cum le spusese Catelyn Stark în noaptea aceea, la Podul Amar? *Cavalerii verii.* Iar acum era toamnă, și ei cădeau ca frunzele...

Îi întoarse spatele lui Hyle Hunt.

– Podrick, vino.

Băiatul alergă după ea, cu caii de căpăstru.

– Căutăm locul ăla? Gâsca Împuțită?

– Eu îl caut. Tu te duci la grajduri, lângă poarta de est. Întreabă-l pe grăjdar dacă există vreun han unde putem înnopta.

– Așa am să fac, domniță. Podrick mergea cu privirea în pământ, lovind din când în când câte o piatră cu piciorul. Știi unde este? Gâsca? Gâsca Împuțită, adică.

– Nu.

– Zicea că ne poate arăta. Cavalerul ăla. Ser Kyle.

– Hyle.

– Hyle. Ce ți-a făcut, ser? Adică, domniță.

O fi el bâlbâit, dar nu e prost băiatul.

– La Highgarden, când Regele Renly și-a adunat flamurile, câțiva bărbați s-au jucat cu mine. Ser Hyle era printre ei. A fost un joc crud, dureros și lipsit de

cavalerism. Brienne se opri. Poarta de est e în direcția asta. Așteaptă-mă acolo.

– Cum spui, domniță. Ser.

Niciun semn nu indica Gâsca Împuțită. Îi luă aproape o oră s-o găsească, în josul unui șir de trepte de lemn, sub un hambar. Beciul era întunecos, tavanul scund și, când intră, Brienne dădu cu capul de o grindă. Nu se zărea nicio gâscă. Ici și acolo erau împrăștiate câteva scaune, iar de un zid de pământ fusese proptită o bancă. Mesele erau vechi butoaie de vin, înnegrite și găurite. Totul era îmbibat de anunțata duhoare. Erau mai cu seamă vin, umezeală și mucegai, după cum îi spunea nasul, dar și nițel miros de privată și de țintirim.

Singurii clienți erau trei marinari tyroshi într-un colț, care mormăiau unul la altul prin bărbi verzi și purpurii. O examinară scurt și unul dintre ei spuse ceva care-i făcu pe ceilalți să râdă. Jupâneasa stătea în spatele unei tejghele așezate între două butoaie. Era o femeie rotofeie, palidă și cu părul rar, cu sâni imenși și moi care se legănau sub un șorț soios. Arăta de parcă zeii o făcuseră din cocă necoaptă.

Brienne nu îndrăznea să ceară apă într-un asemenea loc. Comandă o cupă de vin și spuse:

– Caut un bărbat căruia i se spune Dick Dibaciul.

– Dick Crabb. Vine aproape în fiecare seară. Femeia se holbă la zalele și sabia Briennei. Dacă ai de gând să-l tai, fă-o altundeva. Nu vrem necazuri cu Lordul Tarly.

– Vreau să vorbesc cu el. De ce i-aș face vreun rău? Femeia ridică din umeri. Dacă mi-ai face semn cu capul când intră, ți-aș fi recunoscătoare.

– Cât de recunoscătoare?

Brienne așează o stea de aramă între ele, pe tejghea, și-și caută un loc în umbră, cu vedere bună spre scări.

Gustă vinul. Era uleios pe limbă și în el plutea un fir de păr. *Un fir la fel de subțire ca speranțele mele de a o găsi pe Sansa,* gândi ea, culegându-l. Goana după Ser Dontos se dovedise zadarnică, iar cu Lady Lysa moartă, Valea nu mai părea un refugiu adecvat. *Unde ești, Lady Sansa? Ai fugit acasă, la Winterfell, sau ești cu soțul tău, așa cum pare să creadă Podrick?* Brienne nu voia să meargă în căutarea fetei dincolo de marea îngustă, unde până și limba i-ar fi străină. *Acolo aș fi și mai ciudată, mormăind și gesticulând ca să mă fac înțeleasă. Vor râde de mine, așa cum au râs la Highgarden.* Un val de roșeață i se ridică pe obraji când își aminti.

La încoronarea lui Renly, Fecioara din Tarth străbătuse tot drumul până la Reach ca să i se alăture. Regele însuși o întâmpinase cu politețe și o primise bucuros în slujba lui. Dar nu și lorzii și cavalerii lui. Brienne nu se așteptase la o primire călduroasă. Era pregătită pentru răceală, pentru batjocură, pentru ostilitate. Știa cu ce se mănâncă astea. Nu disprețul celor mulți o lăsase nedumerită și vulnerabilă, ci bunătatea câtorva. Fecioara din Tarly fusese logodită de trei ori, dar niciodată curtată până să vină la Highgarden.

Voinicul Ben Părosul fusese primul, unul dintre puținii bărbați din tabăra lui Renly care era mai înalt decât ea. Îl trimisese pe scutierul lui să-i curețe zalele și îi dăruise un corn de băut din argint. Ser Edmund Ambrose îl întrecuse, aducându-i flori și invitând-o să călărească împreună cu el. Ser Hyle Hunt îi depășise pe amândoi. Îi dăduse o carte, frumos anluminată și plină de sute de povești cavalerești. Îi adusese mere și morcovi pentru caii ei și o pană din mătase albastră pentru coif. Îi povestea bârfele taberei și spunea lucruri spirituale, tăioase, care o făceau să zâmbească. Într-o zi, chiar se antrenase alături de ea, ceea ce însemna mai mult decât toate celelalte.

Credea că datorită lui începuseră ceilalți să fie curtenitori. *Mai mult decât curtenitori.* La masă, bărbații se băteau pentru un loc lângă ea, oferindu-se să-i umple cupa cu vin sau să-i aducă momițe. Ser Richard Farrow cânta cântece de dragoste din lăută în fața pavilionului ei. Ser Hugh Beesbury îi adusese o ulcea cu miere „dulce ca fecioarele din Tarth". Ser Mark Mullendore o făcea să râdă cu poznele maimuței sale, o creatură ciudată, neagră cu alb, din Insulele Verii. Un cavaler rătăcitor pe nume Will Cocostârcul se oferise să-i maseze umerii.

Brienne îl refuzase. Îi refuzase pe toți. Când Ser Owen Inchfield o înhățase într-o noapte și o sărutase cu forța, îl aruncase cu fundul într-un foc de tabără. După aceea, Brienne se privise într-un ciob de sticlă. Fața îi era la fel de lătăreață și de pistruiată, dinții la fel de strâmbi ca întotdeauna, buzele mari, maxilarul

proeminent, urâtă foc. Nu voia decât să fie cavaler și să-l slujească pe Regele Renly, dar acum...

Nu că ar fi fost singura femeie de acolo. Până și vivandierele erau mai frumoase decât ea, iar sus, în castel, Lordul Tyrell îl ospăta pe Regele Renly în fiecare seară, în timp ce fecioare frumoase, de viță nobilă, și doamne grațioase dansau pe muzică de fluier, corn și harpă. *De ce ești bun cu mine?* îi venea să strige de fiecare dată când vreun cavaler necunoscut îi făcea un compliment. *Ce vrei?*

Randyll Tarly elucidase misterul în ziua în care își trimisese doi oșteni s-o cheme în pavilionul lui. Fiul său mai mic, Dickon, auzise patru cavaleri râzând în timp ce își înșeuau caii, și îi relatase nobilului său tată ce spuseseră.

Făcuseră prinsoare.

Lordul Tarly îi spusese că trei dintre cavalerii mai tineri începuseră totul: Ambrose, Părosul și Hyle Hunt, din propria lui casă. Însă, pe măsură ce vestea se răspândea în tabără, li se alăturaseră și alții. Fiecăruia i se cerea să intre în joc cu un dragon de aur, urmând ca întreaga sumă să-i revină celui care-i va lua fecioria.

– Am pus capăt distracției lor, îi spusese Tarly. Unii dintre acești... concurenți... sunt mai puțin onorabili decât alții, iar miza creștea de la o zi la alta. Nu mai era mult și unul dintre ei s-ar fi hotărât să-și revendice premiul cu forța.

– Dar sunt cavaleri, spusese ea, uluită, cavaleri unși.

– Și oameni de onoare. Vina îți aparține.

Acuzația o făcuse să tresară.

– Niciodată, eu n-aș... stăpâne, n-am făcut nimic ca să-i încurajez.

– Prezența ta aici i-a încurajat. Dacă o femeie se comportă ca o vivandieră, nu se poate plânge că este tratată ca atare. O fecioară n-are ce căuta într-o oaste de război. Dacă prețuiești câtuși de puțin virtutea ta și onoarea Casei tale, îți vei scoate zalele, te vei întoarce acasă și-l vei ruga pe tatăl tău să-ți găsească un soț.

– Am venit să lupt, insistase ea. Să fiu cavaler.

– Zeii au făcut bărbații pentru luptă și femeile să poarte copii, spusese Randyll Tarly. Războiul unei femei se duce pe patul de naștere.

Cineva cobora treptele cramei. Brienne dădu cupa la o parte în timp ce un bărbat uscățiv, cu fața ascuțită și păr șaten, murdar, intra în Gâscă. Le aruncă marinarilor tyroshi o privire fugară și Briennei una mai îndelungată, apoi se îndreptă către tejghea.

– Vin, spuse el, și fără pișatul tău de cal în el, dacă ești bună.

Femeia se uită spre Brienne și clătină din cap.

– Fac eu cinste, strigă ea, pentru o vorbă cu tine.

Bărbatul o cercetă, cu ochi neîncrezători.

– O vorbă? Știu o mulțime de vorbe. Se așeză pe un taburet, față în față cu ea. Spune-mi ce vrea domnița să audă și Dick Dibaciul îi va spune.

– Am auzit că ai păcălit un bufon.

Bărbatul jerpelit își sorbi vinul, chibzuind.

– Poate că da. Sau nu. Purta o jiletcă spălăcită, zdrențuită, de pe care fusese smuls blazonul vreunui lord. Cine vrea să știe?

– Regele Robert. Brienne așează un cerb de argint pe butoiul dintre ei. Pe o față era capul lui Robert, pe cealaltă cerbul.

– El știe? Bărbatul luă moneda și o răsuci, zâmbind. Îmi place să văd un rege dansând, tra-la-la, tra-la-la. Poate că l-am văzut pe bufonul ăsta al tău.

– Era și o fată cu el?

– Erau două fete, răspunse el fără să șovăie.

– *Două* fete.

Oare cealaltă putea fi Arya?

– Mă rog, spuse bărbatul. Nu le-am văzut niciodată pe mititele, bagă de seamă, dar bufonul căuta să le îmbarce.

– Să le îmbarce? Încotro?

– Către malul celălalt al mării.

– Îți amintești cum arăta?

– Un bufon. Înhață moneda de pe masă când începu să se învârtă mai încet și o făcu nevăzută. Un bufon speriat.

– Speriat de ce?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu mi-a spus, dar bătrânul Dick Dibaciul cunoaște mirosul fricii. Venea aici aproape în fiecare seară, dând marinarilor de băut, făcând glume, cântând cântecele. Numai că, o dată, au intrat niște oameni cu vânătorul ăla pe piept și bufonul tău s-a făcut alb ca laptele și a rămas tăcut până când au plecat. Omul

își apropie scaunul de al ei: Tarly ăla are oameni care mișună prin docuri, urmărind fiecare corabie care vine și pleacă. Cine vrea o căprioară se duce în pădure. Cine vrea o corabie se duce la docuri. Bufonul tău n-a îndrăznit. Așa că i-am dat o mână de ajutor.

– Ce fel de ajutor?

– Un fel de ajutor care costă mai mult decât un cerb de argint.

– Spune-mi și mai primești unul.

– Să-l vedem, ceru el. Brienne așeză încă o monedă pe butoi. Omul o răsuci, zâmbi, o ridică în căușul palmei. „Dacă nu vine omul la corabie, vine corabia la om", i-am zis. Știam un loc unde asta se putea aranja. Un loc ascuns, cum ar veni.

Brațele Briennei fură străbătute de furnicături.

– Un golf de contrabandiști. L-ai trimis pe bufon la contrabandiști.

– Pe el și pe cele două fete. Bărbatul chicoti. Numai că, mă rog, unde i-am trimis nu erau corăbii de ceva vreme. De treizeci de ani, să zicem. Se scărpină la nas. Ce înseamnă bufonul ăsta pentru tine?

– Cele două fete sunt surorile mele.

– Așa deci? Bietele de ele! Am avut și eu o soră cândva. O fată costelivă, cu genunchi noduroși, dar pe urmă i-a crescut o pereche de țâțe și fiul unui cavaler i s-a vârât între picioare. Ultima oară când am văzut-o plecase către Debarcaderul Regelui, ca să facă niște bani întinsă pe spate.

– Unde i-ai trimis?

Alți umeri ridicați.

– Asta nu-mi aduc aminte.

– *Unde?* Brienne trânti încă un cerb de argint în fața lui.

Omul i-l azvârli înapoi, cu degetul arătător.

– Într-un loc pe care niciun cerb nu l-ar găsi... dar poate că un dragon...

Brienne își dădea seama că argintul nu-i va smulge adevărul. *Poate că aurul ar reuși, sau poate că nu. Oțelul ar fi mai sigur.* Brienne își atinse pumnalul, apoi se răzgândi și vârî mâna în pungă. Găsi un dragon de aur și îl așeză pe butoi.

– Unde?

Bărbatul jerpelit înhăță moneda și o mușcă.

– Dulce. Îmi aduce aminte de Capul Ghearei Despicate. La nord de-aici, e un ținut sălbatic de dealuri și mlaștini, dar întâmplarea face să fiu născut și crescut acolo. Dick Crabb e numele meu, dar cei mai mulți îmi spun Dick Dibaciul.

Brienne nu-i dezvălui propriul nume.

– *Unde* la Capul Ghearei Despicate?

– La Șoapte. Ai auzit de Clarence Crabb, desigur.

– Nu.

Asta păru să-l surprindă.

– *Ser* Clarence Crabb, am zis. Îmi curge sângele lui prin vene. Era înalt de doi metri jumate și puternic de putea să scoată pinii din rădăcini cu o singură mână și să-i arunce la un kilometru. Niciun cal nu-i putea duce povara. Călărea un zimbru.

– Și ce-are el cu golful contrabandiștilor?

– Nevastă-sa era o vrăjitoare din păduri. Ori de câte ori Ser Clarence omora pe cineva, îi aducea capul acasă și nevasta lui îl săruta pe buze și îl învia. Erau lorzi și vrăjitori, cavaleri renumiți și pirați. Și cum erau doar capete, nu puteau vorbi prea tare, dar nici nu-și țineau gura. Când ești cap, n-ai altceva de făcut ca să-ți treci timpul decât să vorbești. Așa că fortăreața lui Crabb a căpătat numele de Șoaptele. Așa i se zice și acum, deși e în paragină de mii de ani. Un loc stingher, Șoaptele astea. Bărbatul își plimbă cu agilitate moneda peste încheieturile degetelor. Un dragon singur se plictisește. Zece, în schimb...

– Zece dragoni înseamnă o avere. Crezi că eu sunt smintită?

– Nu, dar te pot duce la un smintit. Moneda dansă într-o direcție, apoi în cealaltă. Te pot duce la Șoapte, domniță.

Briennei nu-i plăcea cum i se jucau degetele cu banul de aur. Cu toate acestea...

– Șase dragoni dacă o găsim pe sora mea. Doi, dacă-l găsim pe bufon. Nimic, dacă asta găsim.

Crabb ridică din umeri.

– Șase e bine. Batem palma.

Prea repede. Îl prinse de încheietura mâinii înainte ca bărbatul să apuce să pitească moneda.

– Să nu mă tragi pe sfoară. Nu sunt ușor de păcălit.

Când îi dădu drumul, Crabb își frecă încheietura.

– La naiba, mormăi el. Mă doare.

– Îmi pare rău. Sora mea e o fată de treisprezece ani. Trebuie s-o găsesc înainte...

– ...înainte ca vreun cavaler să i se vâre între picioare. Da, te-am înțeles. E ca și salvată. Dick Dibaciul e acum cu tine. Vino la poarta de est la primii zori. Trebuie să vorbesc cu cineva pentru un cal.

SAMWELL

Marea îi făcea rău lui Samwell Tarly.

Nu era din pricina spaimei sale de înec, deși, negreșit, era și asta. Era mișcarea corabiei, felul în care puntea i se rostogolea sub picioare.

– Mi-e greață, îi mărturisi lui Dareon în ziua când plecară de la Eastwatch-by-the-Sea. Cântărețul îi dădu o palmă peste spate, spunând:

– Cu un burduhan ca al tău, Ucigașule, ai greață cât cuprinde.

Sam încerca să înfrunte situația cu curaj, de dragul lui Gilly, dacă nu de altceva. Ea nu mai văzuse marea. Pe când se luptau cu nămeții, după fuga de la Fortăreața lui Craster, le ieșiseră în cale mai multe lacuri, iar ea se minunase până și de ele. Când *Mierla* se îndepărtase de mal, fata începuse să tremure și pe obraji i se rostogoliseră lacrimi mari, sărate.

– Zei, aveți îndurare, o auzise Sam șoptind.

Eastwatch dispăru primul, iar Zidul deveni din ce în ce mai mic, în depărtare, până când, în cele din

urmă, se făcu nevăzut. Vântul se stârnea deja atunci. Velele erau de un gri palid, ca al unei mantii negre spălate prea des, iar fața lui Gilly era albă de spaimă.

– E o corabie bună, încercă Sam s-o liniștească. N-ai de ce te teme. Dar ea îl privi, își strânse pruncul în brațe și fugi în cală.

În curând, Sam se pomeni apucându-se și mai strâns de copastie și urmărind baleierea vâslelor. Felul în care se mișcau toate deodată era cumva frumos de privit și era mai bine decât să se uite la apă. Apa nu făcea decât să-l ducă cu gândul la înec. În copilărie, nobilul său tată încercase să-l învețe să înoate aruncându-l într-un helesteu, lângă Horn Hill. Apa îi intrase în nas, în gură și în plămâni și tușise și horcăise ore în șir după ce Ser Hyle îl scosese afară. După aceea, nu mai îndrăznise niciodată să intre în apă mai adânc decât până la brâu.

Golful Focilor era *cu mult* mai adânc decât până la brâul lui, și nu atât de prietenos ca micul helesteu de la poalele castelului tatălui său. Apele sale erau gri și verzi și agitate, iar țărmul împădurit pe care îl urmau era o încâlceală de pietre și vârtejuri. Chiar dacă ar putea, cumva, să dea din picioare și să se târască, valurile l-ar izbi probabil de o piatră și i-ar zdrobi capul.

– Cauți sirene, Ucigașule? îl întrebă Dareon când îl văzu cu privirea pierdută peste golf. Blond, cu ochi căprui, tânărul și chipeșul cântăreț din Eastwatch aducea mai degrabă a prinț înecunecat decât a frate în negru.

– Nu. Sam nu știa ce căuta sau ce făcea pe corabia asta. *Mă duc la Citadelă, să-mi făuresc un colan și*

să devin maester, ca să pot sluji mai bine Rondul, își spuse, dar gândul nu făcu decât să-l obosească. Nu voia să fie maester, cu un colan greu înfășurat în jurul gâtului, rece pe piele. Nu voia să-și părăsească frații, singurii prieteni pe care-i avusese vreodată. Și cu siguranță nu voia să-l înfrunte pe tatăl care-l trimisese la Zid ca să moară.

Pentru ceilalți era altfel. Pentru ei, călătoria avea să se termine cu bine. Gilly va fi la adăpost, la Horn Hill, cu întreaga întindere a Westerosului între ea și ororile pe care le cunoscuse în pădurea bântuită. Ca slujitoare în castelul tatălui său, va avea parte de căldură și de mâncare bună, o părticică din lumea mare la care nu ar fi îndrăznit să viseze ca nevastă a lui Craster. Își va vedea fiul crescând mare și puternic, devenind vânător, grăjdar sau fierar. Dacă băiatul avea să dovedească vreo înclinație pentru arme, poate că un cavaler îl va lua scutier.

Maester Aemon mergea și el spre un loc mai bun. Lui Sam îi plăcea să se gândească la el petrecându-și timpul care îi mai rămăsese de trăit mângâiat de adierile calde ale Orașului Vechi, discutând cu tovarășii lui, maesterii, împărtășind din înțelepciunea sa acoliților și novicilor. Își merita însutit odihna.

Până și Dareon avea să fie mai fericit. Susținuse întotdeauna că nu era vinovat de violul pentru care fusese trimis la Zid, insistând că locul lui era la curtea unui lord, unde să-și câștige pâinea cântând. Acum avea această șansă. Jon îl numise recrutor în locul unui anume Yoren, care dispăruse și era considerat

mort. Sarcina sa era să călătorească în Cele Șapte Regate, cântând despre vitejia Rondului de Noapte și întorcându-se din când în când la Zid cu noi recruți.

Călătoria avea să fie lungă și anevoioasă, nimeni nu putea nega asta, dar pentru ceilalți, cel puțin, avea să aibă un final fericit. Aceasta era consolarea lui Sam. *Eu merg pentru ei,* își spuse, *pentru Rondul de Noapte și pentru finaluri fericite.* Însă cu cât privea marea mai mult, cu atât mai rece și mai adâncă îi părea.

Dar *să nu* privească apa era și mai rău, își dădu el seama în cabina strâmtă de sub castelul de la pupa pe care o împărțeau pasagerii. Încercă să-și mute gândul de la greața din stomac vorbind cu Gilly, care-și alăpta fiul.

– Corabia asta ne va duce până la Braavos, spuse el. Acolo vom găsi alta care să ne ducă la Orașul Vechi. Am citit o carte despre Braavos când eram mic. Tot orașul e construit într-o lagună cu o sută de insulițe și au acolo un titan, un om de piatră înalt de treizeci de metri. Au bărci în loc de cai, iar comedianții lor joacă după povești scrise, în loc să facă doar obișnuitele farse stupide. Și mâncarea lor e foarte bună, mai cu seamă peștele. Au tot felul de moluște și de țipari și de stridii, proaspete, din lagună. Ar trebui să avem câteva zile între corăbii. Dacă va fi așa, putem să mergem să vedem un spectacol și să mâncăm niște stridii.

Crezuse că asta o va încânta. Nici că se putea înșela mai mult. Gilly se uită la el cu ochi goi, obosiți, printre șuvițele de păr nespălat.

– Dacă așa vrei, stăp'ne.

– *Tu* ce vrei? o întrebă Sam.

– Nimic. Îi întoarse spatele și își mută pruncul de la un sân la celălalt.

Mișcarea corabiei agita pâinea friptă și ouăle cu șuncă pe care Sam le mâncase înainte de plecare. Dintr-odată, nu mai putea suporta cabina nicio clipă. Se ridică cu greu în picioare și urcă scara, clătinându-se, pentru a da mării micul său dejun. Îi era atât de rău încât nu se putu opri să vadă din ce direcție bate vântul, astfel că vomită peste alt parapet decât ar fi trebuit și sfârși prin a se stropi. Chiar și așa, se simți mult mai bine după aceea... deși nu pentru mult timp.

Corabia lor era *Mierla*, cea mai mare dintre galerele Rondului. *Cioara Furtunii* și *Gheara* erau mai iuți, îi spusese Cotter Pyke Maesterului Aemon, la Eastwatch-by-the-Sea, dar erau nave de război, păsări de pradă suple, agile, ai căror vâslași stăteau sus, pe punți. *Mierla* era o alegere mai bună pentru apele învolburate ale mării înguste de dincolo de Skagos.

– Sunt furtuni, îi prevenise Pyke. Furtunile iernii sunt mai rele, dar ale toamnei sunt mai frecvente.

Primele zece zile fură destul de calme, în timp ce *Mierla* își croi drum prin Golful Focilor, fără să piardă țărmul din ochi. Era frig când bătea vântul, dar mirosul sărat din aer avea ceva înviorător.

Sam abia putea să mănânce și, când se forța să înghită ceva, nu îi rămânea prea mult timp în stomac, dar, în afară de asta, nu se descurca prea rău. Încerca să-i ridice moralul lui Gilly și s-o înveselească pe cât putea, dar asta se dovedise dificil. Ea nu voia să urce

pe punte, orice-ar fi spus el, și părea să prefere să se cuibărească în întuneric, cu fiul ei. După toate aparențele, nici copilului nu-i plăcea marea mai mult decât mamei sale. Când nu țipa, vomita laptele supt. Făcea mereu pe el, mânjind blănurile în care-l înfășurase Gilly ca să-i fie cald, umplând aerul de o duhoare maronie. Oricâte lumânări de seu aprindea Sam, mirosul fetid persista.

Era mult mai plăcut în aer liber, în special când Dareon cânta. Vâslașii *Mierlei* îl cunoșteau pe cântăreț și acesta le cânta în timp ce trăgeau la vâsle. Știa toate cântecele lor preferate: pe cele triste, precum *Ziua când l-au spânzurat pe Robin cel Negru, Tânguirea sirenei* și *Toamna vieții mele,* pe cele mobilizatoare, precum *Lănci de fier* și *Șapte săbii pentru șapte fii,* pe cele deșucheate, ca *Cina Doamnei* și *Floricica ei* și *Megget era o fată veselă, o fată veselă era.* Când cânta *Ursul și frumoasa fecioară* toți vâslașii i se alăturau, iar *Mierla* părea să zboare pe apă. Sam știa de pe vremea antrenamentelor cu Alliser Thorne că Dareon nu era un mare luptător, dar avea un glas frumos. „Miere turnată peste tunet" îl numise cândva Maester Aemon. Cânta la harpa de lemn și la scripcă, și chiar își scria propriile cântece... deși Sam nu le considera foarte bune. Totuși era plăcut să stai și să asculți, deși cufărul era atât de tare și de plin de așchii, încât Sam era aproape recunoscător pentru șezutul lui cărnos. *Oamenii grași iau o pernă cu ei oriunde se duc,* gândea el.

Maester Aemon prefera și el să-și petreacă zilele pe punte, cuibărit sub un maldăr de blănuri și privind în gol peste apă.

– La ce se uită? întrebă într-o zi Dareon. Pentru el e la fel de întuneric aici, sus, ca jos, în cabină.

Bătrânul îl auzi. Deși ochii îi slăbiseră și se întunecaseră, Aeron avea urechi bune.

– Nu m-am născut orb, le reaminti el. Ultima oară când am trecut pe-aici, am văzut fiecare piatră, fiecare copac și fiecare val înspumat și am privit pescărușii gri zburând în calea noastră. Aveam treizeci și cinci de ani și de șaisprezece eram maester cu colan. Egg voia să-l ajut să domnească, dar știam că locul meu e aici. M-a trimis la Nord la bordul *Dragonului Auriu* și a insistat ca prietenul lui, Ser Duncan, să mă conducă la Eastwatch. Niciun recrut nu a sosit vreodată la Zid cu atâta pompă de când Nymeria a trimis la Rond șase regi în lanțuri de aur. Egg golise și temnițele, așa că nu aveam să fiu nevoit să-mi rostesc singur jurămintele. Garda mea de onoare, așa le spunea. Unul era nimeni altul decât Brynden Rivers. Mai târziu, a fost ales Lord Comandant.

– Corbul Sângelui, spuse Dareon. Știu un cântec despre el. *O mie de ochi, și unul.* Dar credeam că a trăit acum o sută de ani.

– Cu toții am trăit atunci. Cândva, am fost tânăr ca tine. Asta părea să-l întristeze. Tuși, închise ochii și adormi, legănându-se sub blănurile sale cu fiecare val ce clătina corabia.

Navigară sub cerul cenușiu, către sud-est, apoi iarăși către sud, cu Golful Focilor lărgindu-se în jurul lor. Căpitanul, un frate încărunțit, cu o burtă ca o bute de bere, purta veșminte negre atât de pătate și de decolorate, încât echipajul îi spunea Bătrânul Petic-de-Sare. Arareori scotea o vorbă. Secundul lui vorbea și în locul lui, împroșcând aerul sărat cu înjurături ori de câte ori vântul se oprea sau vâslașii păreau să încetinească. Mâncau terci de ovăz dimineața, terci de mazăre la prânz și vită sărată, cod sărat sau oaie sărată seara, și le făceau să alunece pe gât cu bere. Dareon cânta, Sam vomita, Gilly plângea și-și alăpta copilul. Maester Aemon dormea și tremura, iar vânturile erau mai reci și mai furtunoase cu fiecare zi care trecea.

Chiar și așa, era o călătorie mai bună decât ultima pe care o făcuse Sam. Nu avusese mai mult de zece ani când se îmbarcase pe galeasa Lordului Redwyne, *Regina din Arbor*. De cinci ori mai mare decât *Mierla*, splendidă la înfățișare, avea trei vele mari, sângerii, și șiruri de vâsle care aruncau sclipiri albe și aurii în lumina soarelui. Lui Sam i se tăiase răsuflarea văzându-le cum se ridică și coboară când nava se îndepărta de Orașul Vechi... însă aceasta era ultima amintire plăcută pe care o avea despre Strâmtorile Redwyne. Atunci, ca și acum, avusese rău de mare, spre dezgustul tatălui său.

Iar odată ajunși la Arbor, lucrurile se înrăutățiseră și mai mult. Fiii gemeni ai Lordului Redwyne îl disprețuiseră pe Sam din prima clipă. În fiecare

dimineață găseau o nouă metodă de a-l umili pe terenul de instrucție. În cea de-a treia zi, Horas Redwyne îl făcuse să guițe ca un purcel când ceruse îndurare. În cea de-a cincea zi, fratele lui, Hobber, îmbrăcase o fată de la bucătărie în armura sa și o lăsase să-l bată pe Sam cu o sabie de lemn, până când băiatul începuse să țipe. Când fata își dezvăluise identitatea, toți scutierii, pajii și grăjdarii râseră în hohote.

– Băiatul trebuie pregătit puțin, atâta tot, îi spusese tatăl său Lordului Redwyne în seara aceea, dar bufonul lui Redwyne își zornăise zornăitoarea și spusese:

– Da, cu nițel piper, câteva cuișoare și un măr în gură.

De atunci înainte, Lordul Randyll îi interzisese lui Sam să mănânce mere cât timp mai rămăseseră sub acoperișul lui Paxter Redwyne. Îi fusese rău și pe drumul spre casă, dar era atât de ușurat să plece, încât aproape că îi plăcea gustul de vomă din fundul gâtului. Abia când ajunseseră înapoi la Horn Hill mama sa îi spusese că tatăl lui nu avusese de gând să-l aducă înapoi.

– Urma să vină Horas la noi în locul tău, în timp ce tu trebuia să rămâi la Arbor, ca paj și paharnic al Lordului Paxter. Dacă i-ai fi fost pe plac, te-ai fi logodit cu fiica lui. Sam își amintea și acum atingerea moale a mâinii mamei sale ștergându-i lacrimile de pe față cu o bucată de panglică umezită cu salivă. Bietul meu Sam, a murmurat ea. Bietul, bietul meu Sam.

Va fi plăcut s-o revăd, gândi el, stând cu mâinile agățate de parapetul *Mierlei* și privind valurile care se spărgeau de țărmul stâncos. *Dacă m-ar vedea în veșminte negre, poate ar fi mândră. „Acum sunt bărbat, mamă", i-aș putea spune, „sunt administrator, omul Rondului de Noapte. Uneori, frații mei îmi spun Sam Ucigașul."* Și-ar vedea și fratele, Dickon, și surorile. *„Vedeți", le-aș putea spune, „până la urmă am fost bun de ceva."*

Însă dacă s-ar duce la Horn Hill, tatăl său ar putea fi acolo.

Gândul îi întoarse din nou stomacul pe dos. Sam se aplecă peste copastie și vomită, însă nu în direcția vântului. Se dusese la parapetul din dreapta de data aceasta. Începea să se priceapă la vomitat.

Sau cel puțin așa crezu, până când *Mierla* lăsă țărmul în urmă și o luă spre est, peste golf, îndreptându-se către malurile Skogosului.

Insula era situată la gura Golfului Focilor, masivă și muntoasă, un ținut sterp și respingător, populat de sălbatici. Sam citise că locuiau în peșteri și în asprele fortărețe ale munților, iar la război călăreau pe unicorni lățoși. *Skagos* însemna „stâncă" în limba veche. Skagosii își ziceau „născuți din stâncă", însă semenii lor de la nord îi numeau Skagi și nu-i vedeau cu ochi prea buni. Skagosul se ridicase în răzmeriță doar cu o sută de ani în urmă. Durase ani buni până când revolta lor fusese înăbușită și revendicase viața Lordului de Winterfell și a sute dintre săbiile lui jurate. Unele cântece spuneau că Skagii erau canibali,

că luptătorii lor mâncau inimile și ficații celor pe care îi omorau. În vremurile de demult, Skagosii călătoriseră spre insula Skane din apropiere, răpiseră femeile și omorâseră bărbații, pe care îi mâncaseră pe o plajă pietroasă într-un ospăț care durase două săptămâni. Skane rămăsese nepopulată până în ziua de azi.

Dareon știa și el cântecele. Când sumbrele culmi cenușii ale Skagosului se ridicară din mare, veni lângă Sam la prora *Mierlei* și spuse:

– Dacă zeii sunt buni cu noi, s-ar putea să zărim un unicorn.

– Dacă e bun căpitanul, nu ne vom apropia atât de mult. Curenții sunt înșelători în preajma Skagosului și există pietre care pot crăpa cala unei corăbii ca pe-o coajă de ou. Dar să nu-i spui asta lui Gilly. E și așa destul de speriată.

– Ea cu țâncul ei urlător. Nu știu care dintre ei e mai gălăgios. Se oprește din plâns doar când îi vâră un sfârc în gură, iar pe urmă începe *ea* să bocească.

Sam observase și el asta.

– Poate că o doare, spuse el, fără convingere. Dacă îi intră dinții în...

Dareon își ciupi lăuta cu un deget, înălțând o notă ironică.

– Auzisem că sălbaticii sunt mai curajoși.

– *Este* curajoasă, zise apăsat Sam, deși trebuia să recunoască și el că nu o mai văzuse pe Gilly într-o stare atât de jalnică. Deși mai tot timpul își ascundea fața și își ținea cabina în întuneric, Sam își dădea seama că avea mereu ochii roșii și obrajii uzi de lacrimi.

Dar când o întrebase ce era cu ea, Gilly nu făcuse decât să-şi scuture capul, lăsându-l să-şi găsească singur răspunsul. Marea o sperie, atâta tot, îi spuse el lui Dareon. Înainte să vină la Zid, n-a cunoscut altceva decât Fortăreaţa lui Craster şi pădurile din împrejurimi. Nu ştiu să se fi îndepărtat mai mult de un kilometru de locul în care s-a născut. A întâlnit râuri şi munţi, dar n-a mai văzut niciodată un lac până când am dat de unul, iar marea... marea e ceva înfricoşător.

– N-am fost nicio clipă departe de ţărm.

– Vom fi. Sam nu era nici el încântat de asta.

– Sunt sigur că niţică apă nu-l sperie pe Ucigaş.

– Nu, minţi el, pe mine nu. Dar Gilly... poate dacă le-ai cânta nişte cântece de leagăn, pruncul ar dormi mai bine.

Gura lui Dareon se strâmbă a dezgust.

– Doar dacă îi vâră un dop în fund. Nu suport mirosul ăla.

În ziua următoare, începură ploile şi marea deveni mai agitată.

– Am face bine să mergem jos, unde e uscat, îi spuse Sam lui Aemon, însă bătrânul maester doar zâmbi şi spuse:

– Îmi place să simt ploaia pe faţă, Sam. E ca lacrimile. Lasă-mă să mai stau puţin, te rog. N-am mai plâns de mult.

Dacă Maester Aemon avea de gând să stea pe punte, aşa bătrân şi firav cum era, Sam nu avea de ales decât să facă la fel. Rămase lângă bătrân aproape o oră, cuibărit în mantia sa, cu ploaia domoală, mocnită,

udându-l până la piele. Aemon parcă nici n-o simțea. Suspină și închise ochii, iar Sam se apropie de el ca să-l apere de rafalele vântului. *În curând îmi va cere să-l duc în cabină,* își spuse. *Trebuie.* Dar asta nu se întâmplă și, în cele din urmă, tunetele începură să bubuie în depărtare, spre est.

– *Trebuie* să coborâm, spuse Sam, tremurând. Maester Aemon nu răspunse. Abia atunci își dădu seama că bătrânul adormise. Maester, zise el, scuturându-l încet de umăr. Maester Aemon, trezește-te.

Ochii albi, orbi ai lui Aemon se deschiseră.

– Egg? făcu el, cu ploaia șiroindu-i pe obraji. Egg, am visat că eram bătrân.

Sam nu știa ce să facă. Îngenunche, îl luă pe bătrân în brațe și îl duse jos. Nimeni nu zisese vreodată despre el că era puternic, iar ploaia îmbibase veșmintele negre ale Maesterului Aemon, făcându-l de două ori mai greu, dar, chiar și așa, nu cântărea mai mult decât un copil.

Când intră în cabină, cu Aemon în brațe, descoperi că Gilly lăsase toate lumânările să se stingă. Pruncul dormea, iar ea era ghemuită într-un colț, plângând încetișor în faldurile mantiei mari, negre, pe care i-o dăduse Sam.

– Ajută-mă, îi ceru el precipitat. Ajută-mă să-l usuc și să-l încălzesc.

Gilly se ridică pe dată și, împreună, îl dezbrăcară pe bătrânul maester de veșmintele ude și îl îngropară sub un morman de blănuri. Dar avea pielea umedă și rece și cleioasă la atingere.

– Intră lângă el, îi ceru Sam lui Gilly. Ține-l în brațe, încălzește-l cu trupul tău. Trebuie să-l încălzim. Fata se supuse și de data aceasta, fără să scoată o vorbă, smiorcăindu-se în tot acest timp. Unde e Dareon? întrebă Sam. Ne-am încălzi cu toții mai bine dacă am fi împreună. Trebuie să fie și el aici. Urca înapoi, să-l caute pe cântăreț, când puntea se ridică sub el, apoi căzu la picioarele sale. Gilly urlă, Sam se prăbuși și își pierdu echilibrul, iar pruncul se trezi țipând.

Următoarea răsucire a corabiei veni în timp ce se căznea să se ridice în picioare. I-o aruncă pe Gilly în brațe, iar fata sălbatică se agăță cu atâta disperare de el încât Sam abia mai putea respira.

– Nu te speria, o liniști el. E doar o aventură. Într-o zi, îi vei spune fiului tău povestea asta. Asta n-o făcu decât să-și înfigă unghiile în brațul lui. Gilly începu să tremure, cu tot trupul scuturat de hohote violente. *Orice aș spune îi face și mai rău.* O strânse cu putere, stânjenit de apăsarea sânilor ei. Oricât de speriat era, această atingere îl stârni. *Va simți,* gândi el, rușinat, dar dacă era așa, Gilly nu dădu niciun semn, doar se agăță de el și mai tare.

După aceea zilele se scurseră toate la fel. Nu mai văzură soarele. Zilele erau cenușii și nopțile negre, cu excepția momentelor când fulgerele luminau cerul deasupra piscurilor Skagosului. Cu toți erau leșinați de foame, dar nimeni nu putea mânca. Căpitanul desfundă un butoi cu vin de foc, ca să-și întărească vâslașii. Sam gustă o cupă și oftă, în timp ce șerpi de foc i se zvârcoleau pe gât în jos și prin piept. Dareon

prinse și el gust de băutură și arareori mai fu treaz după aceea.

Pânzele se ridicară și coborâră, iar una se rupse, desprinzându-se de catarg, și zbură ca o pasăre mare, gri. Când *Mierla* dădu ocol coastei sudice a Skagosului, zăriră pe stânci rămășițele unei galere. Câțiva dintre membrii echipajului său fuseseră duși la mal de valuri, iar corbii și crabii se adunaseră să-și aducă omagiile.

– Prea al naibii de aproape, mârâi Bătrânul Petic-de-Sare când văzu priveliștea. O rafală zdravănă și ne zdrobim lângă ei. Așa istoviți cum erau, vâslașii se aplecară din nou peste vâslele lor și vasul își luă vânt spre sud, către marea îngustă, până când din Skagos nu se mai zăreau decât câteva siluete întunecate pe cer, care ar fi putut fi nori de ploaie sau vârfurile munților înalți și negri sau amândouă. După aceea, avură parte de opt zile și șapte nopți de drum senin și liniștit.

Apoi veniră alte furtuni, mult mai rele decât cele de dinainte.

Fuseseră trei furtuni sau doar una, întreruptă de perioade de acalmie? Sam nu află, deși încercă disperat să se concentreze la asta.

– *Ce contează?* strigă o dată la el Dareon, când erau cu toții îngrămădiți în cabină.

Nu contează, îi veni lui Sam să-i spună, *dar atât timp cât mă gândesc la asta, nu mă gândesc la înec sau la greață sau la tremuratul Maesterului Aemon.*

– Nu contează, reuși el să scâncească, însă tunetul îi înecă toate celelalte vorbe și puntea se clătină și îi aruncă într-o parte. Gilly plângea. Pruncul țipa.

Sus, îl auzea pe Bătrânul Petic-de-Sare, căpitanul jerpelit care nu scotea niciodată o vorbă, răcnind la echipajul său.

Urăsc marea, gândi Sam. *Urăsc marea, urăsc marea, urăsc marea.* Următorul fulger fu atât de strălucitor încât lumină cabina prin crăpăturile din scândurile de deasupra capului. *E o corabie bună, solidă, o corabie bună, solidă, o corabie bună*, își spuse. *Nu se va scufunda. Nu mi-e frică.*

În timpul uneia dintre perioadele de acalmie dintre furtuni, în timp ce Sam se agăța, cu degete albite, de parapet, încercând cu disperare să vomite, auzi câțiva membri ai echipajului mormăind că așa se întâmpla dacă aduceai o femeie la bord și, pe deasupra, o femeie sălbatică.

– S-a culcat cu propriul ei tată, îl auzi Sam zicând pe unul dintre ei, în timp ce vântul se stârnea din nou. Asta e mai rău decât să curvești. Mai rău decât *orice.* O să ne înecăm cu toții dacă nu scăpăm de ea și de monstrul ăla pe care l-a fătat.

Sam nu îndrăznea să-i înfrunte. Erau oameni mai în vârstă, voinici și vânjoși, cu brațele și umerii îngroșați de anii petrecuți la vâsle. Se îngriji totuși să aibă cuțitul ascuțit și, ori de câte ori Gilly ieșea din cabină să se ușureze, o însoțea.

Nici măcar Dareon nu avea nimic bun de spus despre fata sălbatică. O dată, la insistențele lui Sam, cântărețul cântă un cântec de leagăn ca să-l liniștească pe copil, însă, la mijlocul primei strofe, Gilly începu să plângă nestăpânit.

– Șapte iaduri afurisite! pufni Dareon. Nu te poți opri din plâns nici cât să asculți un *cântec?*

– Cântă numai, îl rugă Sam. Tu doar cântă-i.

– N-are nevoie de niciun cântec, spuse Dareon. Are nevoie de o scatoalcă zdravănă sau poate de un futai sănătos. Dă-te la o parte din calea mea, Ucigașule. Îl îmbrânci pe Sam și ieși din cabină, ca să-și caute alinarea într-o cupă cu vin de foc și în aspra tovărășie a vâslașilor.

Sam era deja la capătul puterilor. Aproape că se obișnuise cu mirosurile, dar, între furtuni și plânsetele lui Gilly, nu dormise de zile în șir.

– Nu-i poți da ceva? îl întrebă pe Maester Aemon foarte încet, când văzu că omul era treaz. Vreo iarbă sau poțiune, ca să nu-i mai fie așa de frică?

– Ceea ce auzi nu e frică, îi răspunse bătrânul. E sunetul suferinței și pentru asta nu există nicio poțiune. Lasă-i lacrimile să-și urmeze cursul, Sam. Nu poți zăgăzui șuvoiul.

Sam nu înțelese.

– Se duce într-un loc sigur. Un loc *cald.* De ce ar suferi?

– Sam, șopti bătrânul, ai doi ochi buni și cu toate astea nu vezi. E o mamă care-și jelește pruncul.

– Are rău de mare, atâta tot. Toți avem rău de mare. Odată ce ajungem în portul din Braavos...

– ...pruncul va fi tot fiul Dallei și nu trup din trupul ei.

Lui Sam îi luă un moment să priceapă ceea ce sugera Aemon.

– Nu se poate... ea n-ar... bineînțeles că e al ei. Gilly nu ar fi părăsit niciodată Zidul fără *fiul* ei. Îl iubește.

– I-a alăptat pe amândoi și i-a iubit pe amândoi, spuse Aemon, însă nu la fel. Nicio mamă nu-și iubește toți copiii la fel, nici măcar Mama din Ceruri. Gilly n-a lăsat copilul de bunăvoie, sunt sigur. Ce amenințări a rostit Lordul Comandant, ce promisiuni, nu pot decât să ghicesc... dar, cu siguranță, au fost amenințări și promisiuni.

– Nu. E un lucru rău. Jon n-ar face așa ceva...

– Jon n-ar face așa ceva. Lordul Snow a făcut-o. Uneori nu există o alegere fericită, Sam, doar una mai puțin dureroasă decât alta.

Nu există o alegere fericită. Sam se gândi la toate încercările prin care trecuse Gilly, Fortăreața lui Craster și moartea Bătrânului Urs, zăpada și gheața și vânturile reci, zile și zile și zile de mers, arătările de la Ochiul Alb, Mâini Reci și copacul corbilor, Zidul, Zidul, Zidul, Poarta Neagră de sub pământ. La ce bune toate acestea? *Nu există alegeri fericite, nu există finaluri fericite.*

Îi venea să urle. Îi venea să zbiere și să plângă, să se scuture și să se strângă într-un ghem mic și să scâncească. *A schimbat copiii,* își spuse. *A schimbat copiii ca să-l apere pe micul prinț, să-l țină departe de focurile Melisandrei, departe de zeul ei roșu. Dacă-l arde pe fiul lui Gilly, cui îi va păsa? Nimănui, în afară de Gilly. Nu era decât progenitura lui Craster, un monstru născut din incest, nu fiul Regelui-de-Dincolo-de-Zid. Nu e bun*

de ostatic, nu e bun de sacrificiu, nu e bun de nimic, nici măcar nu are un nume.

Rămas fără cuvinte, Sam urcă pe punte clătinându-se, ca să vomite, însă nu avea nimic în stomac de dat afară. Noaptea se lăsase peste ei, o noapte ciudat de liniştită, cum nu mai văzuseră de multe zile. Marea era neagră ca oglinda. La vâsle, vâslaşii se odihneau. Unul sau doi dormeau la locurile lor. Vântul sufla în vele, iar spre nord Sam putea chiar să vadă stele risipite şi pribeagul roşu pe care oamenii liberi îl numeau Furul. *Asta ar trebui să fie steaua mea*, gândi Sam, nefericit. *L-am făcut pe Jon Lord Comandant şi i i-am adus pe Gilly şi pe copil. Nu există finaluri fericite.*

– Ucigaşule. Dareon îşi făcu apariţia lângă Sam, orb la durerea lui. O noapte frumoasă, în sfârşit. Priveşte, răsar stelele. S-ar putea să avem parte şi de o bucăţică de lună. Poate că s-a sfârşit ce-a fost mai rău.

– Nu. Sam se şterse la nas şi arătă către sud cu un deget durduliu, către întunecimea care se aduna. Acolo, spuse el. Nici nu isprăvi bine de vorbit, că un fulger străluci, iute, tăcut şi orbitor. Norii din depărtare scânteiară o clipă, mormane de munţi peste munţi, purpurii, roşii şi galbeni, mai înalţi ca lumea. Ce-i mai rău n-a trecut. Ce-i mai rău abia începe şi nu există finaluri fericite.

– O, zei! exclamă Dareon, râzând. Ucigaşule, eşti *aşa* de laş!

JAIME

Lordul Tywin Lannister intrase în oraș călare pe un armăsar, cu armura-i purpurie lustruită și sclipitoare, strălucind de nestemate și incrustații de aur. Îl părăsea într-un car înalt, acoperit de flamuri purpurii, cu șase surori tăcute călare însoțindu-i oasele.

Procesiunea funerară ieși din Debarcaderul Regelui prin Poarta Zeilor, mai largă și mai măreață decât Poarta Leului. Alegerea i se părea greșită lui Jaime. Tatăl său fusese leu, asta nu putea tăgădui nimeni, în schimb nici măcar Lordul Tywin nu susținuse vreodată că este zeu.

O gardă de onoare formată din cincizeci de cavaleri înconjura carul funerar al Lordului Tywin, cu fanioane purpurii fluturându-le pe lănci. Lorzii Apusului îi urmau îndeaproape. Vântul le agita flamurile, făcându-le blazoanele să fluture și să danseze. Înaintând la trap de-a lungul coloanei, Jaime trecu pe lângă mistreți, viezuri și cărăbuși, o săgeată verde și un bou roșu, halebarde încrucișate, sulițe încrucișate, o pisică

sălbatică, o căpșună, o mânecă, patru răsărituri de soare contrapuse.

Lordul Brax purta o jiletcă gri-deschis, cu fâșii din brocart cu fir argintiu și un unicorn de ametist prins în dreptul inimii. Lordul Jast avea armură din oțel negru, cu trei capete de lei aurii incrustate pe platoșă. Zvonurile privind moartea sa nu fuseseră prea departe de adevăr, judecând după felul în care arăta: rănile și temnița îl transformaseră în umbra omului care fusese. Lordul Banefoot îndurase mai bine războiul și părea gata să se întoarcă din nou la luptă. Plumm purta straie violete, Prester de culoarea herminei, Moreland arămii cu verde, dar fiecare îmbrăcase o mantie de mătase purpurie în onoarea celui pe care-l însoțeau acasă.

În spatele lorzilor veneau o sută de arbaletiști și trei sute de oșteni, cu purpuriul fluturând și de pe umerii lor. În mantia-i albă și armura-i albă de solzi, Jaime se simțea nelalocul lui în mijlocul râului de roșu.

Nici unchiul său nu-l făcea să se simtă mai în largul său.

– Lord Comandant, spuse Kevan când Jaime trecu pe lângă el, în fruntea coloanei. Oare Înălțimea Sa are vreo ultimă poruncă pentru mine?

– Nu mă aflu aici în numele lui Cersei. O tobă începu să bată în spatele lor, încet, măsurat, funebru. *Mort,* părea să spună, *mort, mort.* Am venit să-mi iau adio. A fost tatăl meu.

– Și al ei.

– Eu nu sunt Cersei. Am barbă, iar ea are sâni. Și, dacă încă ești nedumerit, unchiule, numără-ne mâinile. Cersei are două.

– Amândurora vă place zeflemeaua, răspunse unchiul său. Scutește-mă de glumele tale, nu mă amuză.

– Cum poftești. *Nu merge atât de bine cum aș fi putut spera.* Cersei ar fi vrut să vă conducă, dar are multe îndatoriri urgente.

Ser Kevan pufni.

– Ca noi toți. Ce face regele tău? Tonul său făcu din întrebare un reproș.

– Destul de bine, zise Jaime, bătând în retragere. Balon Swann este cu el dimineața. Un cavaler bun și viteaz.

– Cândva, asta era de la sine înțeles când venea vorba despre cei ce purtau mantia albă.

Nimeni nu-și poate alege frații, gândi Jaime. *Dă-mi mână liberă să-mi aleg oamenii și Garda Regelui va fi iarăși măreață.* Dar, spuse fără ocolișuri, aceste vorbe nu puteau să aibă ecou; erau fanfaronada goală a unui om căruia întreg regatul îi spunea Regicidul. *Un om cu rahat în loc de onoare.* Jaime alungă acest gând. Nu venise aici ca să se certe cu unchiul său.

– Ser, spuse el, trebuie să faci pace cu Cersei.

– Suntem în război? Nu mi-a spus nimeni.

Jaime ignoră remarca.

– Vrajba dintre Lannister și Lannister nu poate decât să-i ajute pe dușmanii Casei noastre.

– Dacă există vrajbă, nu e vina mea. Cersei vrea să domnească. Foarte bine. Regatul îi aparține. Nu cer

decât să fiu lăsat în pace. Locul meu e la Darry, cu fiul meu. Castelul trebuie reparat, pământurile cultivate și apărate. Izbucni într-un râs amar, răguşit. Iar sora ta nu mi-a lăsat aproape nimic altceva cu care să-mi umplu timpul. În plus, trebuie să-l văd pe Lancel însurat. Mireasa lui a devenit nerăbdătoare aşteptându-ne să ajungem la Darry.

Văduva lui de la Gemeni. Vărul său, Lancel, călărea la zece metri în urma lor. Cu ochii înfundați în orbite și păru-i alb și aspru, arăta mai bătrân decât Lordul Jast. Văzându-l, Jaime simți furnicături prin degetele-fantomă. *...se culcă cu Lancel și cu Osmund Kettleblack și cu Băiatul Lunii, din câte știu eu...* Încercase să intre în vorbă cu Lancel de mai multe ori decât putea număra, însă nu-l găsise niciodată singur. Dacă nu era cu el tatăl său, era vreun septon. *Poate să fie fiul lui Kevan, dar are lapte prin vene. Tyrion m-a mințit. A vrut să mă rănească.*

Jaime și-l scoase pe Lancel din minte și se întoarse la unchiul său.

– Vei rămâne la Darry după nuntă?

– O vreme, poate. S-ar părea că Sandor Clegane atacă de-a lungul Tridentului. Sora ta îi vrea capul. E posibil să i se fi alăturat lui Dondarrion.

Jaime auzise de Saltpans. Jumătate din regat auzise deja. Atacul fusese neobișnuit de sălbatic. Femei siluite și mutilate, copii măcelăriți în brațele mamelor lor, jumătate din oraș trecut prin foc.

– Randyll Tarly se află la Iazul Fecioarelor. N-are decât să se ocupe el de rebeli. Aș prefera să te duci la Riverrun.

– Acolo e la comandă Ser Daven. Păzitorul Apusului. Nu are nevoie de mine. Lancel are.

– Cum spui tu, unchiule. Lui Jaime îi bubuia capul în ritmul tobei. *Mort, mort, mort.* Ai face bine să-ți păstrezi cavalerii prin preajmă.

Unchiul său îi aruncă o privire rece.

– E o amenințare, ser?

O amenințare? Insinuarea îl luă pe nepregătite.

– Un avertisment. Voiam doar să spun... Sandor e periculos.

– Spânzuram haiduci și cavaleri tâlhari pe când tu încă îți udai scutecele. N-am de gând să mă duc în persoană să-i înfrunt pe Clegane și pe Dondarrion, dacă de asta te temi, ser. Nu orice Lannister e nebun după glorie.

Ah, unchiule, pare-mi-se că vorbești despre mine.

– Addam Marbrand s-ar putea ocupa de tâlharii ăștia la fel de bine ca tine. La fel și Brax, Banefort, Plumm, oricare dintre ei. Dar niciunul n-ar putea fi o bună Mână a Regelui.

– Sora ta îmi cunoaște condițiile. Nu s-au schimbat. Spune-i asta data viitoare când ești în dormitorul ei. Ser Kevan dădu pinteni calului său și se îndepărtă la galop, punând brusc capăt discuției.

Jaime îl lăsă să plece, cu un spasm în mâna dreaptă pe care n-o avea. Sperase zadarnic că, nu se știe cum, Cersei înțelesese greșit, însă era evident că se înșelase.

Știe despre noi doi. Despre Tommen și Myrcella. Iar Cersei știe că el știe. Ser Kevan era un Lannister de Casterly Rock. N-ar putea crede că ea i-ar face vreun rău, dar... *M-am înșelat în privința lui Tyrion, de ce nu și a lui Cersei?* Când fiii își omoară tații, ce-ar putea opri o nepoată să poruncească uciderea unui unchi? *Un unchi incomod, care știe prea multe.* Deși, probabil, Cersei spera că Clegane ar putea face treaba în locul ei. Dacă Sandor Clegane l-ar spinteca pe Ser Kevan, ea n-ar fi nevoită să-și mânjească mâinile cu sânge. *Și o va face, dacă se vor întâlni.* Kevan Lannister fusese cândva neînfricat cu sabia, dar nu mai era tânăr, iar Câinele...

Coloana îl ajunsese din urmă. Când vărul lui trecu pe lângă el, flancat de doi septoni, Jaime îi strigă:

– Lancel. Vere. Voiam să te felicit cu ocazia căsătoriei. Regret doar că îndatoririle nu-mi îngăduie să fiu de față.

– Regele trebuie protejat.

– Și va fi. Totuși, nu-mi place să lipsesc de la nunta ta. E prima ta căsătorie și a doua a ei, după câte înțeleg. Sunt sigur că doamna va fi încântată să-ți arate cum vine treaba.

Remarca deocheată smulse hohote de râs mai multor lorzi aflați prin preajmă și o privire dezaprobatoare din partea septonilor lui Lancel. Vărul lui se foi stânjenit în șa.

– Mă descurc să-mi fac datoria de soț, ser.

– Asta e tocmai ce așteaptă o mireasă în noaptea nunții, spuse Jaime. Un soț care știe cum să-și facă *datoria.*

Un val de roșeață cuprinse obrajii lui Lancel.

– Mă rog pentru tine, vere. Și pentru Înălțimea Sa, regina. Fie ca Baba s-o călăuzească spre înțelepciune și Războinicul să o apere.

– De ce-ar avea nevoie Cersei de Războinic? Mă are pe mine. Jaime își întoarse calul, cu mantia albă plesnind în vânt. *Pezevenghiul mințea. Cersei ar prefera să aibă cadavrul lui Robert între picioare decât un bufon cuvios ca Lancel. Tyrion, bastard ticălos ce ești, ar fi trebuit să spui o minciună mai plauzibilă.* Trecu în galop pe lângă carul funerar al nobilului său tată, către orașul din zare.

Străzile Debarcaderului Regelui păreau aproape pustii pe când Jaime Lannister își croia drum către Fortăreața Roșie din vârful Muntelui lui Aegon. Soldații care împânziseră casele de jocuri de noroc și cârciumile orașului erau plecați acum, aproape toți. Garlan Galantul dusese jumătate din oastea Tyrellilor înapoi la Highgarden, iar nobila sa mamă și bunica lui plecaseră cu el. Cealaltă jumătate pornise spre sud, cu Mace Tyrell și Mathis Rowan, să asedieze Capătul Furtunii.

Cât despre oastea Lannister, două mii de veterani experimentați rămăseseră dincolo de zidurile orașului, așteptând sosirea flotei lui Paxter Redwyne care să-i ducă la Piatra Dragonului, peste Golful Apei Negre. Se părea că Lordul Stannis lăsase doar o mică

garnizoană în urma lui când plecase spre nord, astfel că două mii de oameni aveau să fie mai mult decât destui, judecase Cersei.

Ceilalți oameni ai Apusului se întorseseră la soțiile și copiii lor, să-și reconstruiască propriile case, să-și cultive câmpurile și să scoată o ultimă recoltă. Cersei îl dusese pe Tommen prin taberele lor înainte să pornească în marș, ca să-l poată aclama pe micul rege. Nu fusese niciodată mai frumoasă ca în ziua aceea, cu zâmbetul pe buze și soarele toamnei strălucind în părul-i auriu. Se putea spune orice despre sora lui, dar știa cum să facă bărbații s-o iubească, dacă se sinchisea să încerce.

Intrând la trap pe porțile castelului, Jaime întâlni două duzini de cavaleri care se întreceau la țintă în curtea exterioară. *Încă un lucru pe care nu-l mai pot face,* gândi el. O suliță era mai grea și mai incomodă ca o sabie, iar săbiile se dovedeau și ele o provocare destul de mare. Bănuia că ar putea încerca să țină o suliță cu mâna stângă, dar asta ar însemna să-și mute scutul în dreapta. Într-un atac, inamicul era întotdeauna la dreapta. Un scut pe brațul său drept s-ar dovedi la fel de folositor ca niște sfârcuri pe o platoșă. *Nu, vremea turnirurilor s-a sfârșit pentru mine,* gândi el, descălecând... dar, cu toate acestea, se opri să privească o vreme.

Ser Tallad Înaltul căzu de pe cal când sacul de nisip se apropie și-l izbi în cap. Strongboar lovi scutul atât de tare încât îl crăpă. Kennos de Kayce termină treaba. Un nou scut fu atârnat pentru Ser Dermot

de Rainwood. Lambert Turnberry dădu doar o lovitură oblică, dar Jon Beetley Spânul, Humfrey Swyft și Alyn Stackspear dădură cu toții lovituri zdravene, iar Ronnet Connington cel Roșu își rupse sulița în două. Apoi Cavalerul Florilor încălecă și îi rușină pe toți ceilalți.

Jaime fusese întotdeauna de părere că turnirul era trei sferturi călărie. Ser Loras călărea minunat și mânuia sulița ca și cum s-ar fi născut cu ea în mână... ceea ce, fără îndoială, explica expresia înțepată a mamei sale. *Înfige vârful exact acolo unde vrea și pare să aibă un echilibru de pisică. Poate că nu a fost chiar o întâmplare că m-a doborât de pe cal.* Era păcat că nu va mai avea prilejul să-și întreacă din nou puterile cu el. Îi lăsă pe toți cu distracția lor.

Cersei se afla în salonul ei din Fortăreața lui Maegor, cu Tommen și soția brunetă din Myr a Lordului Merryweather. Râdeau de Marele Maester Pycelle.

– Am pierdut vreo glumă isteață? întrebă Jaime, năvălind pe ușă.

– O, privește, toarse Lady Merryweather, viteazul tău frate s-a întors, Înălțimea Ta.

– Cea mai mare parte a lui. Regina băuse, își dădu seama Jaime. Mai nou, Cersei părea să aibă mereu o carafă cu vin în mână, ea care îl urâse pe Robert Baratheon pentru că obișnuia să bea. Lui Jaime nu-i plăcea asta, dar în ultimul timp părea să-i displacă aproape orice făcea sora lui. Mare Maester, spuse ea, fii bun și împărtășește-i veștile Lordului Comandant.

Pycelle părea stânjenit până la disperare.

– A venit o pasăre, spuse el. De la Stokeworth. Lady Tanda trimite vorbă că fiica ei Lollys a născut un fiu zdravăn și sănătos.

– Și nu vei ghici niciodată cum l-au botezat pe micul bastard, frățioare.

– Îmi amintesc că au vrut să-i spună Tywin.

– Da, dar le-am interzis. I-am spus lui Falyse că nu vreau ca nobilul nume al tatălui meu să fie atribuit progeniturii unui porcar și a unei scroafe slabe la minte.

– Lady Stokeworth susține că nu e responsabilă de numele copilului, interveni Marele Maester Pycelle. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea ridată. Soțul lui Lollys a făcut alegerea, scrie ea. Acest Bronn, el... s-ar părea că el...

– Tyrion, ghici Jaime. L-au numit pe copil *Tyrion.*

Bătrânul clătină din cap, tremurând, ștergându-și fruntea cu mâneca robei.

Jaime nu-și putu stăpâni râsul.

– Iată, surioară. L-ai căutat pretutindeni pe Tyrion, și în tot acest timp el se ascundea în burta lui Lollys.

– Nostim. Tu și Bronn sunteți amândoi foarte nostimi. Fără îndoială că bastardul suge de la una dintre țâțele lui Lollys Nătânga chiar în clipa asta, în timp ce mercenarul ăla privește, rânjind cu gândul la mica sa obrăznicie.

– Poate că pruncul seamănă în vreun fel cu fratele vostru, sugeră Lady Merryweather. Poate că s-o fi născut pocit sau fără nas. Râse, un râs gutural.

– Va trebui să-i trimitem drăgălașului băiat un dar, declară regina. Nu-i așa, Tommen?

– Am putea să-i trimitem un pisoi.

– Un pui de leu, zise Lady Merryweather. *Să-i sfâșie micuța beregată,* sugera zâmbetul ei.

– Eu mă gândeam la un altfel de dar, spuse Cersei.

Un nou tată vitreg, mai degrabă. Jaime cunoștea privirea aceea din ochii surorii sale. O mai văzuse, ultima dată la nunta lui Tommen, când dăduse foc Turnului Mâinii. Lumina verde a focului sălbatic scăldase chipurile privitorilor, astfel că semănaseră leit cu niște cadavre în putrefacție, o haită de hiene voioase, dar unele dintre cadavre erau mai frumoase decât altele. Chiar și în lumina aceea malefică, Cersei fusese frumoasă. Stătuse cu o mână pe piept, cu buzele depărtate, cu ochii verzi strălucind. *Plânge,* observase Jaime, dar dacă de tristețe sau extaz, asta nu ar fi putut spune.

Imaginea îl umpluse de neliniște, amintindu-i de Aerys Targaryen și de felul în care focul îl stârnea. Un rege nu are secrete față de Garda sa Regală. Relațiile dintre Aerys și regina lui fuseseră încordate în timpul ultimilor săi ani de domnie. Dormeau separat și se străduiau din răsputeri să se evite în timpul zilei. Dar, ori de câte ori Aerys dădea un om flăcărilor, Regina Rhaella avea, în noaptea aceea, un musafir. În ziua în care a ars Mâna ce-l slujea, Jaime și Jon Darry au stat de strajă în fața dormitorului în timp ce regele se desfăta.

– Mă doare, o auzise pe Rhaella țipând, prin ușa de stejar. Mă *doare.*

Într-un fel ciudat, asta fusese mai rău decât răcnetele Lordului Chelsted.

– Am jurat s-o apărăm și pe ea, se văzuse Jaime, în cele din urmă, silit să spună.

– Așa e, fusese de acord Darry, dar nu de el.

Jaime nu o mai văzuse pe Rhaella decât o singură dată după aceea, în dimineața zilei când părăsise Piatra Dragonului. Regina fusese acoperită cu o mantie și o glugă când urcase în caleașca regală care avea să o coboare de pe Muntele lui Aegon către corabia care o aștepta, însă le auzise pe slujnicele ei șușotind după ce plecase. Spuneau că regina arăta ca și cum ar fi devorat-o o fiară, sfârtecându-i coapsele și mușcându-i sânii. *O fiară încoronată,* știa Jaime.

Spre sfârșit, Regele Nebun devenise atât de temător încât nu îngăduia nicio armă în prezența lui, în afara celor pe care le purtau oamenii din Garda sa Regală. Avea barba încâlcită și nespălată, părul îi era un hățiș argintiu-auriu care îi ajungea până la brâu, unghiile, gheare crăpate și îngălbenite, lungi de un sfert de metru. Cu toate acestea, tăișurile continuau să-l tulbure, cele de care nu putea scăpa niciodată, ale Tronului de Fier. Brațele și picioarele îi erau mereu acoperite de coji și tăieturi pe jumătate vindecate.

N-are decât să fie rege peste oase înnegrite și carne friptă, își aminti Jaime, cercetând zâmbetul surorii sale. *N-are decât să fie rege al cenușii.*

– Înălțimea Ta, spuse el, am putea avea o vorbă între patru ochi?

– Cum dorești. Tommen, e timpul pentru lecția ta pe ziua de azi. Du-te cu Marele Maester.

– Da, mamă. O să învățăm astăzi despre Baelor cel Binecuvântat.

Lady Merryweather se retrase și ea, sărutând-o pe regină pe ambii obraji.

– Să mă întorc la cină, Înălțimea Ta?

– Am să mă supăr rău pe tine dacă n-o faci.

Jaime nu putu să nu observe felul în care femeia din Myr își mișca șoldurile când mergea. *Fiecare pas e o seducție.* Când ușa se închise în spatele ei, Jaime își drese glasul și spuse:

– Mai întâi acei frați Kettleblack, apoi Qyburn, acum ea. Te-ai apucat să ții o menajerie ciudată, surioară.

– Încep să țin foarte mult la Lady Taena. Mă amuză.

– E una dintre companioanele lui Margaery Tyrell, îi reaminti Jaime. Îi dă micuței regine informații despre tine.

– Bineînțeles. Cersei se duse la bufet și își umplu cupa din nou. Margaery a fost încântată când i-am cerut îngăduința s-o iau pe Taena ca doamnă de companie. S-o fi auzit! *Îți va fi ca o soră, așa cum mi-a fost și mie. Desigur, trebuie s-o ai. Eu le am pe verișoarele mele și pe celelalte doamne.* Mica noastră regină nu vrea să fiu singură.

– Dacă știi că e spioană, de ce o accepți?

– Margaery nu e nici pe jumătate atât de deșteaptă pe cât crede. N-are habar ce șarpe drăgălaș a găsit în

târfa aia myrisheză. O folosesc pe Taena ca să-i pun pe tavă micuței regine ceea ce vreau eu să știe. Unele lucruri chiar sunt adevărate. Ochii lui Cersei străluceau răutăcioși. Iar Taena îmi spune tot ce face Fecioara Margaery.

– Oare? Cât de multe știi despre femeia asta?

– Știu că e mamă, cu un fiu pe care vrea să-l înalțe cât mai sus în această lume. Va face tot ce e nevoie ca să se asigure de asta. Mamele sunt toate la fel. Poate că Lady Merryweather e un șarpe, dar nu e nici pe departe proastă. Știe că pot face mai mult pentru ea decât Margaery, așa că încearcă să-mi fie de folos. Vei fi surprins să afli toate lucrurile interesante pe care mi le-a spus.

– Ce fel de lucruri?

Cersei se așeză sub fereastră.

– Știai că Regina Spinilor are un cufăr cu bani în caleașcă? Aur vechi, de dinainte de Cucerire. Dacă vreun negustor e atât de nesăbuit încât să-și ceară prețul în monede de aur, ea îl plătește cu mâini de la Highgarden, fiecare având pe jumătate greutatea unui dragon de-al nostru. Care negustător ar îndrăzni să se plângă că a fost înșelat de nobila mamă a lui Mace Tyrell? Sorbi din vin și spuse: Ți-a priit mica ta călătorie?

– Unchiul nostru a comentat absența ta.

– Comentariile unchiului nostru nu mă preocupă.

– Ar trebui. Ai putea să te folosești de el. Dacă nu la Riverrun sau la Rock, atunci în Nord, împotriva Lordului Stannis. Tata se baza întotdeauna pe Kevan când...

– Roose Bolton e Păzitorul nostru la Nord. Se va ocupa el de Stannis.

– Lordul Bolton e blocat mai jos de Gât, despărțit de Nord de către oamenii de fier, la Moat Cailin.

– Nu pentru multă vreme. Fiul bastard al lui Bolton va înlătura în curând acel mic obstacol. Lordul Bolton va avea două mii de Frey în sprijinul său, sub comanda fiilor Lordului Walder, Hosteen și Aenys. Asta ar trebui să-i fie mai mult decât destul ca să se ocupe de Stannis și de câteva mii de rătăciți.

– Ser Kevan...

– ...va fi ocupat până peste cap la Darry, învățându-l pe Lancel cum să se șteargă la fund. Moartea tatei l-a demoralizat. E un om bătrân și sfârșit. Daven și Damion ne vor sluji mai bine.

– Vor face față. Jaime nu avea ce să le reproșeze verilor săi. Cu toate acestea, ai nevoie de o Mână. Dacă nu unchiul nostru, cine?

Sora sa izbucni în râs.

– Nu tu. Nu te teme în privința asta. Poate soțul Taenei. Bunicul lui a fost Mână pe vremea lui Aerys.

Mâna cornului abundenței. Jaime și-l amintea prea bine pe Owen Merryweather, un om binevoitor, dar ineficient.

– Din câte-mi amintesc, s-a descurcat atât de bine, încât Aerys l-a exilat și i-a confiscat pământurile.

– Robert i le-a dat înapoi. Câteva, cel puțin. Taena ar fi mulțumită dacă Orton le-ar putea recupera pe celelalte.

– E vorba să mulțumim o târfă myrisheză? Eu credeam că discutăm despre guvernarea regatului.

– *Eu* guvernez regatul.

Fereascâ-ne Cei Șapte, așa e. Surorii sale îi plăcea să se considere Lordul Tywin cu sâni, dar se înșela. Tatăl lor fusese neînduplecat și implacabil ca un gheţar, pe când Cersei era numai foc sălbatic, mai cu seamă când era contrazisă. Se zăpăcise ca o fecioară când aflase că Stannis abandonase Piatra Dragonului, convinsă că, în sfârșit, renunțase la luptă și pleca în exil. Când venise vorbă de la Nord că Stannis își făcuse din nou apariția la Zid, furia lui Cersei fusese înfricoșătoare. *Nu-i lipsește mintea, dar nu are judecată și niciun pic de răbdare.*

– Ai nevoie de o Mână să te ajute.

– Un conducător *slab* are nevoie de o Mână puternică, așa cum a avut nevoie Aerys de tata. Un conducător puternic are nevoie doar de servitori sârguincioși, care să-i ducă ordinele la îndeplinire. Își învârti vinul. Lordul Hallyne ar putea fi potrivit. N-ar fi primul piromant care slujește ca Mână a Regelui.

Nu. Pe ultimul l-am omorât eu.

– Se aude că ai de gând să-l faci pe Aurane Waters căpitan al flotei.

– Îți dă cineva informații despre mine? Când Jaime nu răspunse, Cersei își dădu părul pe spate și spuse: Waters e foarte potrivit pentru această funcție. A petrecut jumătate din viață pe corăbii.

– Jumătate din viață? Nu poate avea mai mult de douăzeci de ani.

– Douăzeci și doi, și ce-i cu asta? Tata n-avea nici măcar douăzeci și unu când Aerys Targaryen l-a numit Mână. E timpul ca Tommen să aibă tineri în preajma lui, în loc de toate aceste bărbi albe. Aurane e puternic și viguros.

Puternic, viguros și chipeș, gândi Jaime... *se culcă cu Lancel și cu Osmund Kettleblack și cu Băiatul Lunii, din câte știu eu...*

– Paxter Redwyne ar fi o alegere mai bună. E la comanda celei mai mari flote din Westeros. Aurane Waters ar putea comanda o barcă, dar numai dacă i-aș cumpăra-o eu.

– Ești un copil, Jaime. Redwyne e lordul stegar al lui Tyrell și nepotul hidoasei sale bunici. Nu vreau niciunul dintre oamenii Lordului Tyrell în consiliul meu.

– Consiliul lui Tommen, vrei să spui.

– Știi ce vreau să spun.

Prea bine.

– Știu că Aurane Waters e o idee proastă, iar Hallyne e una și mai proastă. Cât despre Qyburn... zeii să ne apere, Cersei, a umblat cu Vargo Hoat. Citadela i-a luat colanul!

– Oile cenușii. Qyburn mi s-a făcut foarte folositor. Și e loial, ceea ce e mai mult decât pot spune despre propriile mele rude.

Ciorile se vor ospăta cu noi toți dacă mergi pe acest drum, surioară.

– Cersei, bagă de seamă ce spui. Vezi pitici în fiecare umbră și îți faci dușmani din prieteni. Unchiul Kevan nu e dușmanul tău. *Eu* nu sunt dușmanul tău.

Fața ei zvâcni de furie.

– Te-am rugat să mă ajuți. Am venit în genunchi la tine, iar *tu m-ai refuzat.*

– Jurămintele mele...

– ...nu te-au împiedicat să-l omori pe Aerys. Cuvintele sunt vânt. Ai fi putut să mă ai, dar ai ales în locul meu o mantie. Ieși.

– Surioară...

– *Ieși afară* am spus. M-am săturat să mă uit la cioata aia urâtă a ta. *Ieși afară!* Ca să-l zorească, îi azvârli cupa de vin spre cap. Rată, dar Jaime înțelese aluzia.

Amurgul îl găsi stând singur în camera comună a Turnului Sabiei Albe, cu o cupă de vin roșu dornishean și ținând Cartea Albă în brațe. Întorcea paginile cu cioata mâinii sale drepte când Cavalerul Florilor intră, își scoase mantia și centura și le atârnă de un cârlig, lângă ale lui Jaime.

– Te-am văzut astăzi în curte, spuse Jaime. Ai călărit bine.

– Mai mult decât *bine*, cu siguranță.

Ser Loras își turnă o cupă de vin și se așeză în fața lui Jaime, la masa în formă de semilună.

– Un om mai modest ar fi răspuns: „Stăpânul e nespus de amabil" sau „Am avut un cal bun."

– Calul era potrivit, iar stăpânul meu e pe atât de amabil, pe cât sunt eu de modest. Loras făcu semn către carte: Cărțile sunt pentru maesteri, spunea mereu Lordul Renly.

– Asta e pentru noi. Aici e scrisă istoria fiecărui om care a purtat vreodată mantia albă.

– Am aruncat o privire peste ea. Copertele sunt frumoase. Prefer cărțile cu mai multe anluminuri. Lordul Renly avea câteva cu desene care ar fi orbit un septon.

Jaime nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Aici nu e niciuna din acelea, ser, dar istoriile îți vor deschide ochii. Ai face bine să știi despre viețile celor care au fost înainte.

– Știu. Prințul Aemon, Cavalerul Dragon, Ser Ryam Redwyne Mărinimosul, Barristan cel Viteaz...

– ...Gwayne Corbray, Alyn Cunnington, Demonul din Darry, da. Vei fi auzit probabil și de Lucamore cel Puternic.

– Ser Lucamore Desfrânatul? Ser Loras părea amuzat. Trei neveste și treizeci de copii, nu-i așa? I-au tăiat mădularul. Să-ți fredonez cântecul, stăpâne?

– Și Ser Terrence Toyne?

– S-a culcat cu ibovnica regelui și a murit urlând. Lecția e: cei care poartă pantaloni albi trebuie să-i țină strâns legați.

– Gyles Mantie-Cenușie? Orivel Mână-Largă?

– Gyles a fost un trădător, Orivel un laș. Oameni care au pângărit mantia albă. Ce sugerează stăpânul meu?

– Mai nimic. Nu trebuie să te simți ofensat atunci când nu e cazul, ser. Dar Tom Castayne Lungul?

Ser Loras clătină din cap.

– A fost în garda Regelui timp de șaizeci de ani.

– Când a fost asta? N-am auzit...

– Ser Donnel de Duskendale, atunci?

– S-ar putea să fi auzit numele, dar...

– Addison Hill? Bufnița Albă, Michael Mertyns? Jeffory Norcross? I se spunea Neînduplecatul. Robert Flowers cel Roșu? Ce poți să-mi spui despre ei?

– Flowers e un nume de bastard. Hill la fel.

– Cu toate acestea, amândoi s-au ridicat la comanda Gărzii Regale. Poveștile lor sunt scrise în carte. Rolland Darklyn e și el aici. Cel mai tânăr bărbat care a slujit vreodată în Garda Regală, până la mine. A primit mantia albă pe câmpul de luptă și a murit la o oră după ce a îmbrăcat-o.

– Înseamnă că n-a fost foarte bun.

– Destul de bun. A murit, dar regele lui a rămas în viață. O mulțime de oameni viteji au purtat mantia albă. Cei mai mulți au fost uitați.

– Cei mai mulți merită să fie uitați. Eroii vor rămâne mereu în amintire. Cei mai buni.

– Cei mai buni și cei mai răi. *Ca unul dintre noi să aibă șansa de a trăi în cântec.* Și câțiva care au fost câte puțin din amândouă. Ca el. Lovi cu palma pagina pe care o citea.

– Cine?

Ser Loras își înălță capul ca să vadă.

– Zece boabe negre pe un fond stacojiu. Nu cunosc însemnele.

– I-au aparținut lui Criston Cole, cel care l-a slujit pe primul Viserys și pe cel de-al doilea Aegon. Jaime închise Cartea Albă. I s-a spus Făcătorul de Regi.

CERSEI

Trei neghiobi nenorociți cu un sac de piele, gândi regina când îngenunchează în fața ei. Înfățișarea lor n-o încuraja. *Bănuiesc că există întotdeauna o șansă.*

– Înălțimea Ta, spuse Qyburn cu glas scăzut, micul consiliu...

– ...va aștepta. E posibil să le putem aduce vorbă despre moartea unui trădător. Departe, în celălalt capăt al orașului, clopotele Septului lui Baelor își sunau cântecul de jale. *Niciun clopot nu va suna pentru tine, Tyrion,* gândi Cersei. *Am să-ți înmoi capul în smoală și am să dau câinilor trupul tău schimonosit.* Ridicați-vă, le spuse pretendenților la titlul de lord. Arătați-mi ce mi-ați adus.

Se ridicară; trei bărbați urâți, și pe deasupra jerpeliți. Unul avea un furuncul pe gât și niciunul nu se spălase de o jumătate de an. Perspectiva de a-i ridica pe unii ca ei la rang de lord o amuza. *I-aș putea așeza lângă Margaery la ospețe.* Când mai-marele neghiobilor desfăcu sacul și își vârî mâinile înăuntru, mirosul

descompunerii umplu sala de audiențe, ca un trandafir ofilit. Capul pe care îl scoase era gri-verzui și mișuna de viermi. *Miroase ca tata.* Dorcas horcăi, iar Jocelyn își acoperi gura și vomită.

Regina își cercetă trofeul, fără să clipească.

– Ați omorât alt pitic, spuse ea în cele din urmă, rostind cu ranchiună fiecare cuvânt.

– Nici pomeneală, îndrăzni să spună unul dintre neghiobi. Trebuie să fie el, ser. Un pitic, uite. A putrezit nițel, atâta tot.

– Da, și i-a crescut alt nas, constată Cersei. Unul destul de borcănat, aș zice. Tyrion și-a pierdut nasul într-o bătălie.

Cei trei neghiobi schimbară priviri.

– Nu ne-a spus nimeni, zise cel cu capul în mână. Ăsta ne-a ieșit țanțoș în cale, un pitic urât, așa că ne-am gândit...

– A *spus* că e o vrabie, adăugă cel cu buboiul, iar *tu* ai spus că minte. Remarca îi era adresată celui de-al treilea bărbat.

Regina era furioasă gândindu-se că și-a făcut micul consiliu să aștepte pentru farsa asta.

– Mi-ați irosit timpul și ați omorât un om nevinovat. Ar trebui să vă tai și vouă capetele.

Dar, dacă ar face-o, poate că următorul ar șovăi și l-ar lăsa pe Pezevenghi să-i scape. Prefera să ridice un morman de pitici morți înalt de trei metri, decât să se întâmple una ca asta.

– Dispăreți din fața mea.

– Da, Înălțimea Ta, zise buboiul. Îți cerem iertare.

– Vrei capul? întrebă omul care-l ținea.

– Dă-i-l lui Ser Meryn. Nu, *în* sac, nătărăule. Da. Ser Osmund, condu-i afară.

Trant îndepărtă capul, iar Kettleblack călăii, lăsând doar mic dejunul lui Lady Jocelyn ca mărturie a vizitei lor.

– Curăță imediat, îi porunci regina.

Cel puțin ăsta a fost un pitic. Ultimul fusese doar un copil urât.

– Cineva îl va găsi pe pitic, nu te teme, o asigură Ser Osmund. Iar atunci o să-l omorâm cu adevărat.

Oare? Noaptea trecută, Cersei o visase pe bătrână, cu gușa ei grăunțoasă și glasu-i răgușit. Maggy Broasca i se spunea la Lannisport. *Dacă tata ar fi știut ce mi-a spus, i-ar fi tăiat limba.* Dar Cersei nu povestise nimănui, nici măcar lui Jaime.

Melara spunea că dacă nu pomenim niciodată despre profețiile bătrânei, le vom uita. Spunea că o profeție uitată nu se poate împlini.

– Înălțimea Ta, am informatori care adulmecă peste tot după Pezevenghi, spuse Qyburn. Se îmbrăcase în ceva foarte asemănător veșmintelor de maester, dar albe în loc de gri, imaculate ca mantia Gărzii Regale. Spirale de aur îi împodobeau tivul, mânecile și gulerul înalt și tare, iar la brâu era legată o eșarfă aurie.

– În Orașul Vechi, în Gulltown, Dorne, chiar și în Orașele Libere. Oriunde ar putea fugi, șoptitorii mei îl vor găsi.

– Tu presupui că a părăsit Debarcaderul Regelui. S-ar putea ascunde în Septul lui Baelor, până una-alta,

legănându-se de sforile clopotelor ca să facă larma aia îngrozitoare. Cersei făcu o mutră acră și o lăsă pe Dorcas s-o ajute să se ridice în picioare. Haide, lordul meu. Consiliul așteaptă. Îl luă pe Qyburn de braț în timp ce coborau scările. Ai îndeplinit acea mică sarcină pe care ți-am dat-o?

– Da, Înălțimea Ta. Îmi pare rău că a durat atât de mult. Un cap așa de mare! Le-a luat gândacilor mai multe ore să curețe carnea. În compensație, am căptușit o cutie de abanos și argint cu postav, ca să fac craniului o prezentare corespunzătoare.

– Un sac de pânză ar fi fost la fel de bun. Prințul Doran îi vrea capul. Nu-i va păsa câtuși de puțin în ce fel de cutie e prezentat.

Dangătul clopotelor era mai puternic în curte. *N-a fost decât un Înalt Septon. Cât trebuie să îndurăm asta?* Sunetul era mai melodios decât fuseseră urletele Muntelui, însă...

Qyburn părea să simtă ce gândea regina.

– Clopotele se vor opri la apusul soarelui, Înălțimea Ta.

– Va fi o mare ușurare. De unde știi?

– Știutul face parte din munca mea.

Varys ne-a făcut pe toți să credem că e de neînlocuit. Ce proști am fost! De îndată ce regina făcuse cunoscut că Qyburn luase locul eunucului, lepădăturile obișnuite i se prezentaseră fără să piardă vremea, ca să-și vândă șoaptele pentru câteva monede. *A fost argintul în tot acest timp, nu Păianjenul. Qyburn ne va*

sluji la fel de bine. Abia aștepta să vadă figura lui Pycelle când Qyburn își ocupa locul.

În fața ușilor camerelor de consiliu era postat întotdeauna un cavaler al Gărzii Regale, atunci când se întrunea consiliul mic. Astăzi era Ser Boros Blount.

– Ser Boros, zise regina amabilă, ești cam posomorât în dimineața asta. Să fie de la vreo mâncare?

Jaime îl numise degustător al regelui. *O misiune gustoasă, însă rușinoasă pentru un cavaler.* Blout o ura. Gușa lăsată îi tremura când le ținu ușa.

Când intră regina, consilierii tăcură. Lordul Gyles tuși în loc de salut, destul de tare ca să-l trezească pe Pycelle. Ceilalți se ridicară, declamând amabilități. Cersei le acordă cel mai palid zâmbet al ei.

– Lorzii mei, știu că îmi veți ierta întârzierea.

– Suntem aici să te slujim, Înălțimea Ta, spuse Ser Harys Swyft. E plăcerea noastră să-ți așteptăm venirea.

– Îl cunoașteți cu toții pe Lordul Qyburn, sunt sigură. Marele Maester Pycelle nu o dezamăgi.

– *Lord* Qyburn? reuși el să articuleze, roșind. Înălțimea Ta, acest... un maester face jurăminte solemne să nu aibă pământuri ori titluri de noblețe...

– Citadela ta i-a luat colanul, îi reaminti Cersei. Dacă nu e maester, nu poate fi legat de jurămintele de maester. Și eunucului i-am spus *lord,* după cum îți poți aminti.

Pycelle bolborosi:

– Omul ăsta e... e nepotrivit.

– Să nu îndrăznești să-mi vorbești despre ce e *potrivit,* după batjocura puturoasă pe care ai adus-o trupului nobilului meu tată.

– Înălțimea ta, nu poți crede că... Pycelle ridică o mână pătată, ca și cum ar fi vrut să pareze o lovitură. Surorile tăcute au scos intestinele și viscerele Lordului Tywin, i-au vărsat sângele... au fost luate toate măsurile... trupul i-a fost umplut cu săruri și ierburi parfumate...

– O, scutește-mă de detaliile dezgustătoare. Am mirosit rezultatul *măsurilor* tale. Calitățile de vindecător ale Lordului Qyburn au salvat viața fratelui meu și nu mă îndoiesc că îl va sluji pe rege cu mai multă pricepere decât un eunuc sclifosit. Lordul meu, îi cunoști pe tovarășii tăi de consiliu?

– Aș fi un prost informator dacă nu i-aș cunoaște, Înălțimea Ta. Qyburn se așează între Orton Merryweather și Gyles Rosby.

Sfetnicii mei. Cersei stârpise fiecare trandafir și pe toți cei îndatorați unchiului și fraților ei. În locul lor erau oameni care aveau să-i fie loiali ei. Le dăduse chiar și noi titluri, împrumutate din Orașele Libere. Regina nu voia niciun „stăpân" la curte, în afară de ea. Orton Merryweather era judecătorul ei, Gyles Rosby lordul ei vistiernic și Aurane Waters, tânărul și spilcuitul Bastard din Driftmark, mare amiral.

Iar ca Mână, Ser Harys Swyft.

Moale, plesuv și servil, Swyft avea o mică umbră ridicolă de barbă albă acolo unde majoritatea bărbaților aveau bărbia. Cocoșul pitic albastru al Casei sale

era brodat pe pieptul jiletcii sale de velur galben cu mărgele de lapis. Pe deasupra purta o mantie din catifea albastră împodobită cu sute de mâini de aur. Ser Harys fusese încântat de numirea sa, prea năucit ca să-și dea seama că era mai mult ostatic decât Mână. Fiica lui era soția unchiului reginei, iar Kevan își iubea nevasta cea fără bărbie, așa, cu pieptul plat și cu picioare de găină cum era. Atât timp cât Cersei îl avea pe Ser Harys în mână, Kevan Lannister trebuia să se gândească de două ori înainte s-o contrazică. *Cu siguranță, un socru nu e ostaticul ideal, dar mai bine un scut fragil decât niciunul.*

– Regele ni se va alătura? dori să afle Orton Merryweather.

– Fiul meu se joacă cu micuța lui regină. Deocamdată imaginea lui despre domnie se reduce la sigilarea hârtiilor cu pecetea regală. Înălțimea Sa este încă prea mic pentru a înțelege afacerile de stat.

– Și bravul nostru Lord Comandant?

– Ser Jaime este la armurierul său, i se ia măsura pentru mână. Știu că am fost cu toții chinuiți de cioata aia urâtă. Și îndrăznesc să spun că ar găsi aceste dezbateri la fel de obositoare ca și Tommen. La aceasta, Aurane Waters chicoti. *Bine,* gândi Cersei, *cu cât râd mai mult, cu atât Jaime e o amenințare mai mică. N-au decât să râdă.* Avem vin?

– Avem, Înălțimea Ta. Orton Merryweather nu era un bărbat chipeș, cu nasu-i mare și borcănat și claia de păr încâlcit, roșcat-portocaliu, dar nu era niciodată altfel decât curtenitor. Avem vin roșu de

Dorne și auriu de Arbor și un vin tonic, dulce, de la Highgarden.

– Cel auriu, aș zice. Vinurile din Dorne mi se par acre ca dornishenii. În timp ce Merryweather îi umplea cupa, Cersei spuse: Bănuiesc că am putea foarte bine să începem cu ei.

Buzele Marelui Maester Pycelle încă tremurau, însă, cumva, își găsi graiul.

– Cum poruncești. Prințul Doran le-a arestat pe bastardele răzvrătite ale fratelui său, dar Sunspearul e încă în fierbere. Prințul scrie că nu poate spera să liniștească apele până când nu i se face dreptatea promisă.

– Negreșit. *O ființă exasperantă, prințul ăsta.* Lunga lui așteptare e pe sfârșite. Îl trimit pe Balon Swann la Sunspear, să-i dea capul lui Gregor Clegane.

Ser Balon urma să aibă și altă misiune, dar era mai bine ca partea aceasta să rămână nespusă.

– Ah. Ser Harys Swyft își mângâie bărbuța caraghioasă cu degetul mare și cel arătător. E mort, așadar? Ser Gregor?

– Așa aș crede, lordul meu, remarcă sec Aurane Waters. Din câte am auzit, îndepărtarea unui cap de trup e adesea mortală.

Cersei îi acordă un zâmbet. Îi plăcea puțină ironie, atât timp cât ținta nu era ea.

– Ser Gregor s-a stins din pricina rănilor sale, întocmai cum a prevăzut Marele Maester Pycelle.

Pycelle hârâi și apoi îi aruncă lui Qyburn o privire ursuză.

– Săgeata era otrăvită. Nimeni nu l-ar fi putut salva.

– Așa ai spus, îmi amintesc foarte bine. Regina se întoarse către Mâna ei. Despre ce vorbeați când am intrat, Ser Harys?

– Despre vrăbii, Înălțimea Ta. Septonul Raynard spune că ar putea fi vreo două mii în oraș, și cu fiecare zi sosesc mai multe. Conducătorii lor predică despre osânda zeilor și venerarea demonilor...

Cersei luă o sorbitură de vin. *Foarte drăguț.*

– Și asta de prea multă vreme, nu sunteți de acord? Cum poate fi numit acest zeu roșu pe care îl venerează Stannis dacă nu demon? Credința ar trebui să se opună unui asemenea păcat. Qyburn îi amintise de asta, istețul. Mă tem că ultimul nostru Înalt Septon a trecut prea multe cu vederea. Bătrânețea i-a slăbit ochii și l-a stors de vlagă.

– Era un om bătrân, sfârșit, Înălțimea Ta. Qyburn îi zâmbi lui Pycelle. Moartea sa n-ar fi trebuit să ne surprindă. Nimeni nu poate cere mai mult decât să moară liniștit în somn, după o viață îndelungată.

– Nu, fu de acord Cersei, dar trebuie să sperăm că succesorul lui e mai viguros. Prietenii mei de pe cealaltă colină îmi spun că va fi, probabil, Torbert sau Raynard.

Marele Maester Pycelle își drese glasul.

– Am și eu prieteni printre Cei Mai Cucernici și ei vorbesc despre Septonul Ollidor.

– Nu-l nesocotiți nici pe Luceon, spuse Qyburn. Aseară a ospătat treizeci dinte Cei Mai Cucernici cu purcel de lapte și vin auriu de Arbor, iar ziua împarte pâine uscată la săraci, ca să-și dovedească pioșenia.

Aurane Waters părea la fel de plictisit ca regina de toată această flecăreală despre septoni. La o privire mai atentă, părul lui era mai mult argintiu decât auriu, iar ochii îi erau gri-verzui, în timp ce ai Prințului Rhaegar fuseseră violeți. Chiar și așa, asemănarea... Se întreba dacă Waters și-ar rade barba pentru ea. Deși era cu zece ani mai tânăr, o dorea. Cersei își dădea seama după cum o privea. Bărbații se uitau la ea în felul acela încă de când îi înmuguriseră sânii. *Fiindcă eram atât de frumoasă, spuneau ei, dar Jaime era și el frumos și la el nu se uitau așa.* Când era mică, se îmbrăca uneori, ca să se amuze, în hainele fratelui său. Era mereu surprinsă cât de diferit o tratau bărbații când o luau drept Jaime. Până și Lordul Tywin însuși...

Pycelle și Merryweather continuau să despice firul în patru în privința viitorului Înalt Septon.

– Oricare va fi la fel de bun, anunță brusc regina, dar cel care va purta coroana de cristal trebuie să pronunțe o anatemă asupra Pezevenghiului. Ultimul Înalt Septon fusese surprinzător de tăcut în privința lui Tyrion. Cât despre aceste vrăbii roz, atât timp cât nu predică trădarea, sunt problema Credinței, nu a noastră.

Lordul Orton și Ser Harys murmurară aprobator. Încercarea lui Gyles Rosby de a face la fel se risipi într-un acces de tuse. Cersei întoarse capul cu dezgust în timp ce el horcăia, scuipând o flegmă cu sânge.

– Maester, ai adus scrisoarea din Vale?

– Da, Înălțimea Ta. Pycelle o scoase la iveală dintr-un maldăr de hârtii și o netezi. E mai degrabă o declarație decât o scrisoare. Semnată la Runestone

de către Yohn Bronz Royce, Lady Waynwood, Lorzii Hunter, Redfort și Belmore, și de Symond Templeton, Cavalerul de Nouă Stele. Toți și-au aplicat pecețile. Scriu...

O grămadă de tâmpenii.

– Lorzii mei pot citi scrisoarea dacă doresc. Royce și ceilalți masează oameni la poalele Castelului Eyrie. Au de gând să-l înlăture pe Degețel ca Lord Protector al Văii, cu forța, dacă e nevoie. Întrebarea e: ar trebui să îngăduim una ca asta?

– Lordul Baelish cere ajutor? întrebă Harys Swyft.

– Nu, deocamdată. La drept vorbind, pare destul de liniștit. Ultima lui scrisoare pomenește doar în treacăt despre rebeli, înainte să-mi ceară să-i trimit niște vechi tapiserii de-ale lui Robert.

Ser Harys își mângâie bărbuța.

– Iar acești lorzi care semnează declarația, *ei* cer regelui să intervină?

– Nu.

– Atunci... poate că nu trebuie să facem nimic.

– Un război în Vale ar fi cât se poate de tragic, punctă Pycelle.

– Război? Orton Merryweather râse. Lordul Baelish e un om foarte nostim, dar războaiele nu se poartă cu glume. Mă îndoiesc că va fi vărsare de sânge. Și oare contează cine e regentul Lordului Robert, atât timp cât Valea își plătește dările?

Nu, hotărî Cersei. I a drept vorbind, Degețel fusese mai folositor la curte. *Avea darul să găsească aur și nu tușea niciodată.*

– Lordul Orton m-a convins. Maester Pycelle, anunță-i pe acești Lorzi Declaranți că nimeni nu trebuie să se atingă de Petyr. Altminteri, coroana e mulțumită cu orice hotărâre vor lua în privința guvernării Văii câtă vreme Lordul Robert Arryn e minor.

– Prea bine, Înălțimea Ta.

– Am putea discuta despre flotă? întrebă Aurane Waters. Mai puțin de o duzină dintre corăbiile noastre au supraviețuit infernului de la Apa Neagră. Trebuie să ne refacem puterea maritimă.

Merryweather clătină aprobator din cap.

– Puterea maritimă este esențială. Putem să ne folosim de oamenii de fier? întrebă Orton Merryweather. Dușmanul dușmanului nostru? Ce ne-ar cere Stânca Mării în schimbul unei alianțe?

– Vor Nordul, spuse Marele Maester Pycelle, pe care nobilul tată al reginei noastre l-a promis Casei Bolton.

– Ce neplăcut, spuse Merryweather. Totuși Nordul e mare. Pământurile pot fi împărțite. Nu trebuie să fie un aranjament definitiv. Poate că Bolton ar consimți, dacă l-am asigura că oastea noastră va fi a lui, odată Stannis distrus.

– Am auzit că Balon Greyjoy e mort, interveni Ser Harys Swyft. Știm cine domnește acum peste insule? Lordul Balon avea vreun fiu?

– Leo? tuși Lordul Gyles. Theo?

– Theon Greyjoy a fost crescut la Winterfell, ca pupil al lui Eddard Stark, spuse Qyburn. Nu e de așteptat să ne devină prieten.

– Eu am auzit că de fapt a fost omorât, spuse Merryweather.

– A existat un singur fiu? Ser Harys Swyft se trase de bărbuță. Frați. A avut frați, nu-i așa?

Varys ar fi știut, gândi Cersei iritată.

– Nu am de gând să mă însoțesc cu adunătura aia jalnică de calmari. Va veni și rândul lor, după ce ne ocupăm de Stannis. Noi avem nevoie de flotă.

– Propun să construim galere noi, spuse Aurane Waters. Zece, pentru început.

– Și de unde să vină banii? întrebă Pycelle.

Lordul Gyles luă întrebarea ca pe o invitație de a începe să tușească din nou. Mai scoase la iveală niște salivă rozalie și o șterse cu un petic de mătase roșie.

– Nu e nici... reuși el să spună, înainte ca tusea să-i înăbușe vorbele... nu... noi nu...

Ser Harys se dovedi destul de isteț barem să ghicească sensul printre accesele de tuse.

– Veniturile coroanei sunt mai mari ca niciodată, obiectă el. Însuși Ser Kevan mi-a spus asta.

Lordul Gyles tuși:

– ...cheltuieli... mantii aurii...

Cersei îi mai auzise obiecțiile.

– Lordul nostru vistiernic încearcă să spună că avem prea multe mantii aurii și prea puțin aur. Tusea lui Rosby începuse s-o irite. *Poate că Garth cel Mare n-ar fi fost atât de rău.* Deși consistente, veniturile coroanei nu sunt destul de mari încât să țină pasul cu datoriile lui Robert. În consecință, am hotărât să amân rambursarea datoriilor noastre către Sfânta Credință

și către Banca de Fier a Braavosului până la sfârșitul războiului. Noul Înalt Septon avea să-și frângă, fără îndoială, mâinile-i sfinte, iar braavosii aveau să cârâie și să mârâie la ea, dar ce conta? Banii economisiți vor fi folosiți pentru construirea noii noastre flote.

– Înălțimea Sa e chibzuită, remarcă Lordul Merryweather. E o măsură înțeleaptă. Și necesară, până se isprăvește războiul. Subscriu.

– Și eu, spuse Ser Harys.

– Înălțimea Ta, interveni Pycelle cu glas tremurat, mă tem că asta va aduce mai multe neplăceri decât îți dai seama. Banca de Fier...

– ...rămâne la Braavos, dincolo de mare. Își vor primi aurul, Maester. Un Lannister își plătește mereu datoriile.

– Braavosii au și ei o vorbă. Colanul împodobit al lui Pycelle scoase un clinchet ușor. *Banca de Fier își va primi datoria,* spun ei.

– Banca de Fier își va primi datoria când spun eu. Până atunci, Banca de Fier va aștepta cuviincioasă. Lord Waters, îți poruncesc să începi construcția galerelor noastre.

– Prea bine, Înălțimea Ta.

Ser Harrys scormoni printre niște hârtii.

– Următoarea chestiune... avem o scrisoare de la Lordul Frey, care formulează niște revendicări...

– Câte pământuri și onoruri vrea omul ăsta? pufni regina. Mama lui trebuie să fi avut trei țâțe.

– Poate că lorzii mei nu știu, spuse Qyburn, dar prin cramele și cârciumile orașului sunt unii care

sugerează o anumită complicitate a coroanei în crima Lordului Walder.

Ceilalți consilieri se holbară la el, nedumeriți.

– Te referi la Nunta Roșie? întrebă Aurane Waters.

– Crima? făcu Ser Harys.

Pycelle își drese glasul zgomotos. Lordul Gyles tuși.

– Vrăbiile astea sunt deosebit de slobode la gură, îi preveni Qyburn. Nunta Roșie a fost un afront la adresa legilor zeilor și ale oamenilor, spun vrăbiile, iar cei care au avut vreo legătură cu ea sunt blestemați.

Cersei pricepu repede aluzia.

– Lordul Walder va înfrunta în curând judecata Tatălui. E foarte bătrân. Lăsați vrăbiile să scuipe cât vor pe reputația lui. Asta n-are nicio legătură cu noi.

– Nu, întări Ser Harys.

– Nu, spuse Lordul Merryweather.

– Nimeni n-ar putea crede așa ceva, spuse Pycelle.

Lordul Gyles tuși.

– Nițel scuipat pe mormântul Lordului Walder nu va deranja viermii, fu de acord Qyburn, dar ar fi de asemenea folositor să fie cineva *pedepsit* pentru Nunta Roșie. Câteva capete de Frey ar face mult pentru a domoli mânia Nordului.

– Lordul Walder nu-i va sacrifica niciodată pe ai lui, spuse Pycelle.

– Nu, cugetă Cersei, dar poate că moștenitorii lui sunt mai puțin năzuroși. Putem spera că, în curând, Lordul Walder ne va face favoarea să moară. Cum ar putea mai bine noul Lord de Crossing să scape de

frații vitregi incomozi, de verii dezagreabili și de surorile intrigante decât declarându-i vinovați?

– Până așteptăm moartea Lordului Walder, ar mai fi ceva, spuse Aurane Waters. Compania de Aur a rupt înțelegerea cu Myrul. Pe la docuri am auzit spunându-se că i-a tocmit Lordul Stannis și îi aduce peste mare.

– Cu ce vrea să-i plătească? se miră Merryweather. Cu zăpadă? Li se spune Compania *de Aur*. Cât aur are Stannis?

– Destul de puțin, îl asigură Cersei. Lordul Qyburn a vorbit cu echipajul unei galere myrisheze, în golf. Oamenii susțin că Compania de Aur se îndreaptă spre Volantis. Dacă au de gând să traverseze marea spre Westeros, merg în direcția greșită.

– Poate că s-au săturat să lupte de partea învinșilor, sugeră Lordul Merryweather.

– E și asta, fu de acord regina. Doar un orb ar putea să nu vadă că războiul nostru e ca și câștigat. Lordul Tyrell a împresurat Capătul Furtunii. Riverrunul e asediat de Freyi și de vărul meu Daven, noul nostru Păzitor al Apusului. Corăbiile Lordului Redwyne au trecut prin Strâmtorile Tarthului și se îndreaptă cu iuțeală către coastă. La Piatra Dragonului au mai rămas doar câteva nave de pescuit care să se opună debarcării lui Redwyne. Poate că o vreme castelul va rezista, dar după ce avem portul, putem să blocăm ieșirea garnizoanei la mare. Atunci doar Stannis însuși va mai rămâne să ne incomodeze.

– Dacă e să dăm crezare Lordului Janos, Stannis încearcă să se alieze cu sălbaticii, îi preveni Maester Pycelle.

– Sălbatici în blănuri, declară Lordul Merryweather. Lordul Stannis trebuie să fie într-adevăr disperat dacă are nevoie de asemenea aliați.

– Disperat și nesăbuit, fu de acord regina. Oamenii Nordului urăsc sălbaticii. Pentru Roose Bolton n-ar trebui să fie o problemă să-i câștige pentru cauza noastră. Câțiva i s-au alăturat deja fiului său bastard ca să curețe Moat Cailin de ticăloșii oameni de fier și să deschidă calea pentru ca Lordul Bolton să se întoarcă. Umber, Ryswell... am uitat celelalte nume. Până și Portul Alb e pe punctul de a ni se alătura. Lordul lui a fost de acord să le mărite pe ambele sale nepoate cu prietenii noștri, Freyii, și să deschidă portul pentru corăbiile noastre.

– Credeam că nu avem nicio corabie, zise Ser Harys, nedumerit.

– Wyman Manderly i-a fost un devotat lord stegar lui Eddard Stark, preciză Marele Maester Pycelle. Ne putem încrede într-un asemenea om?

Nu ne putem încrede în nimeni.

– E un bătrân gras și speriat. Cu toate acestea, se dovedește îndărătnic într-o anume privință: insistă că nu va pleca genunchiul până când nu-i este înapoiat moștenitorul.

– Îl avem pe moștenitorul lui? întrebă Ser Harys.

– Trebuie să fie la Harrenhal, dacă e încă în viață. Gregor Clegane l-a luat ostatic. Muntele nu era

întotdeauna blând cu prizonierii săi, chiar dacă răscumpărarea lor era mare. Dacă e mort, bănuiesc că va trebui să-i trimitem Lordului Manderly capetele celor care l-au omorât, cu cele mai sincere scuze ale noastre.

Dacă un singur cap era destul să-l potolească pe Prințul Dornului, un sac de capete trebuia să fie mai mult decât suficient pentru grăsanul nordic înfășurat în piei de focă.

– Oare Lordul Stannis nu va încerca să se alieze și cu Portul Alb? întrebă Marele Maester Pycelle.

– O, a încercat. Lordul Maderly ne-a trimis nouă scrisorile lui și i-a dat răspunsuri evazive. Stannis cere săbiile și argintul Portului Alb, pentru care oferă... ei bine, *nimic*. Într-o zi, Cersei trebuia să-i aprindă Străinului o lumânare pentru că îl luase pe Renly și îl lăsase pe Stannis. Dacă ar fi fost invers, viața ei ar fi fost mai grea. Chiar în dimineața asta a mai venit o pasăre. Stannis și-a trimis cavalerul-ceapă ca să trateze cu Portul Alb în numele lui. Manderly l-a închis pe nenorocit într-o celulă. Ne întreabă ce să facă cu el.

– Să-l trimită aici, ca să-l putem interoga, sugeră Lordul Merryweather. S-ar putea să știe destul de multe lucruri prețioase.

– Să moară, spuse Qyburn. Moartea lui va fi o lecție pentru Nord, să le arate ce se alege de trădători.

– Sunt întru totul de acord, spuse regina. L-am însărcinat pe Lordul Manderly să-i taie capul de îndată. Asta va spulbera orice șansă ca Portul Alb să-l sprijine pe Stannis.

– Stannis va avea nevoie de o altă Mână, remarcă Aurane Waters, chicotind. Cavalerul-nap, poate.

– Un cavaler-nap? se miră Ser Harys Swyft. Cine mai e și ăsta? N-am auzit de el.

Waters nu răspunse, doar își dădu ochii peste cap.

– Și dacă Lordul Manderly refuză? întrebă apoi Merryweather.

– Nu va îndrăzni. Cavalerul-ceapă e moneda de care va avea nevoie ca să cumpere viața fiului său.

Cersei zâmbi.

– Poate că bătrânul nătărău grăsan a fost loial Casei Stark în felul lui, dar cu lupii de la Winterfell nimiciți...

– Înălțimea Ta a pierdut-o din vedere pe Lady Sansa, spuse Pycelle.

Regina se zburli.

– Cu siguranță *nu* am uitat de mica lupoaică. Refuza să rostească numele fetei. Ar fi trebuit s-o închid în celulele negre, ca fiică a unui trădător, dar, în schimb, am primit-o în casa mea. S-a încălzit lângă focul meu, a mâncat la masa mea, s-a jucat cu copiii mei. Am hrănit-o, am îmbrăcat-o, am încercat să-i deschid puțin ochii asupra acestei lumi, și cum m-a răsplătit ea pentru bunătatea mea? A contribuit la uciderea fiului meu. Când îl vom găsi pe Pezevenghi, o vom găsi și pe Lady Sansa. Nu e moartă... dar înainte de a isprăvi cu ea, vă asigur că-i va cânta Străinului, cerându-i în genunchi sărutul.

Urmă o tăcere apăsătoare. *Și-au înghițit cu toții limbile?* se întrebă Cersei, cu iritare. Era destul ca s-o facă să se întrebe de ce se ostenea cu acest consiliu.

– În orice caz, continuă regina, fiica *mai mică* a Lordului Eddard e cu Lordul Bolton și se va căsători cu fiul lui, Ramsay, imediat după ce Moat Cailin va cădea. Atât timp cât fata își juca rolul destul de bine ca să le întărească pretențiile asupra Winterfellului, nici Boltonii n-aveau să se sinchisească prea mult că era, de fapt, progenitura unui oarecare slujitor, ferchezuită de Degețel. Dacă Nordul trebuie să aibă un Stark, îi vom da unul. Îl lăsă pe Lordul Merryweather să-i umple din nou cupa. Însă la Zid a apărut o altă problemă. Frații Rondului de Noapte și-au pierdut mințile și l-au ales drept Lord Comandant pe fiul bastard al lui Ned Stark.

– Snow e numele băiatului, spuse în van Pycelle.

– L-am zărit o dată la Winterfell, zise regina, deși familia Stark s-a străduit din răsputeri să-l ascundă. Seamănă mult cu tatăl său. Odraslele nelegitime ale soțului ei semănau și ele cu tatăl lor, dar Robert avusese cel puțin buna cuviință să le țină ascunse. Odată, după acea regretabilă întâmplare cu pisica, făcuse tărăboi cum că ar aduce o fiică bastardă de-a sa la curte.

– Fă cum vrei, îi spusese Cersei, dar s-ar putea să descoperi că orașul nu e un loc sănătos să crești o fată.

Cu greu își putuse ascunde de Jaime vânătăile cu care se alesese de pe urma acelor cuvinte, dar de fiica bastardă nu s-a mai auzit nimic. *Catelyn Tully era un șoarece, altfel l-ar fi înăbușit pe acest Jon Snow din față. În schimb, mi-a lăsat mie această sarcină murdară.*

– Snow împărtășește și gustul Lordului Eddard pentru trădare, spuse ea. Tatăl i-ar fi dat lui Stannis regatul. Fiul i-a dat pământuri și castele.

– Rondul de Noapte a jurat să nu se implice în războaiele Celor Șapte Regate, le reaminti Pycelle. De mii de ani, frații în negru au păstrat această tradiție.

– Până acum, constată Cersei. Bastardul ne-a scris declarând că Rondul de Noapte nu e de partea nimănui, însă acțiunile sale îi dovedesc minciuna. I-a dat lui Stannis mâncare și adăpost, dar are insolența să ne ceară nouă arme și oameni.

– O jignire, declară Lordul Merryweather. Nu putem îngădui ca Rondul de Noapte să se alăture oștirii Lordului Stannis.

– Trebuie să-l declarăm pe Snow trădător și rebel, fu de acord Ser Harys Swyft. Frații în negru trebuie să-l înlăture.

Marele Maester Pycelle clătină greoi din cap.

– Propun să informăm Castelul Negru că nu le vom mai trimite niciun om până când nu pleacă Snow.

– Noile noastre dromoane vor avea nevoie de vâslași, spuse Aurane Waters. Haideți să le cerem lorzilor noștri să-mi trimită mie hoții și tâlharii lor de acum înainte, în loc să-i trimită la Zid.

Qyburn se aplecă, zâmbind.

– Rondul de Noapte ne apără pe toți de snarci și grumpkini. Lorzii mei, eu zic că trebuie să-*i ajutăm* pe bravii frați în negru.

Cersei îi aruncă o privire aspră.

– Ce vrei să spui?

– Asta, răspunse Qyburn. De ani de zile Rondul de Noapte cere cu insistență oameni. Lordul Stannis a răspuns rugăminții lor. Regele Tommen poate face mai puțin? Înălțimea Sa ar trebui să trimită la Zid sute de oameni. Să îmbrace veșmintele negre, chipurile, dar de fapt...

– ...să-l înlăture pe Jon Snow de la comandă, îl completă Cersei, încântată. *Știam că am dreptate să-l vreau în consiliul meu.* Tocmai asta vom face. Râse. *Dacă acest bastard e într-adevăr fiul tatălui său, nu va bănui nimic. Poate chiar îmi va mulțumi înainte ca sabia să-i intre între coaste.* Va trebui să acționăm cu prudență, negreșit. Lăsați restul pe seama mea, lorzii mei. Așa trebuia să te ocupi de un dușman, cu pumnalul, nu cu declarații. Am făcut treabă bună astăzi, lorzii mei. Vă mulțumesc. Mai e ceva?

– Încă un lucru, Înălțimea Ta, zise Aurane Waters, pe ton de scuză. Mă feresc să irosesc timpul consiliului cu fleacuri, dar în ultimul timp am auzit unele vorbe ciudate pe la docuri. Marinari de la Răsărit. Vorbesc despre dragoni...

– ...și manticori, fără doar și poate, și snarci cu barbă? Cersei chicoti. Vino la mine când auzi ceva despre *pitici,* lordul meu. Se ridică în picioare, în semn că întrunirea a luat sfârșit.

Când Cersei părăsi camerele consiliului, bătea un vânt vijelios de toamnă și clopotele lui Baelor cel Binecuvântat încă își cântau cântecul de jale din capătul celălalt al orașului. În curte, patruzeci de cavaleri se loveau cu sabia și scutul, sporind hărmălaia. Ser Boros

Blount o escortă pe regină înapoi la apartamentele sale, unde o găsi pe Lady Merryweather chicotind cu Jocelyn și Dorcas.

– Ce găsiți voi atât de amuzant?

– Gemenii Redwyne, răspunse Taena. Amândoi s-au îndrăgostit de Lady Margaery. Înainte se certau care dintre ei va fi următorul Lord de Arbor. Acum amândoi vor să intre în Garda Regală, doar ca să fie aproape de mica regină.

– Frații Redwyne au avut întotdeauna mai mulți pistrui decât minte. Totuși, era bine de știut. *Dacă Oroarea și Bălosul ar fi fost găsiți în pat cu Margaery...* Cersei se întreba dacă micuței regine îi plăceau pistruii. Dorcas, adu-mi-l pe Ser Osney Kettleblack.

Dorcas roși.

– Cum poruncești.

Când fata plecă, Taena Merryweather îi aruncă reginei o privire întrebătoare.

– De ce a roșit așa?

– Din dragoste. Acum era rândul lui Cersei să râdă. Visează la Ser Osney al nostru. Era cel mai tânăr dintre frații Kettleblack, cel frumos bărbierit. Deși avea același păr negru, același nas coroiat și același zâmbet degajat ca fratele său Osmund, pe unul dintre obraji purta trei cicatrici lungi, prin bunăvoința uneia dintre târfele lui Tyrion. Îi plac cicatricile lui, cred.

Ochii lui Lady Merryweather străluciră malițioși.

– Întocmai. Cicatricile dau unui bărbat o înfățișare periculoasă, iar pericolul e provocator.

– Mă șochezi, doamna mea, spuse regina, tachinând-o. Dacă pericolul te provoacă într-atât, de ce te-ai măritat cu Lordul Orton? Cu toții îl iubim, e adevărat, totuși... Petyr remarcase cândva că acel corn al abundenței care împodobea blazonul Casei Merryweather i se potrivea de minune Lordului Orton, de vreme ce avea părul de culoarea morcovului, nasul borcănat ca o sfeclă roșie și terci de mazăre în loc de creier.

Taena râse.

– Soțul meu e mai mult prosper decât periculos, așa este. Însă... sper că Înălțimea Ta nu mă va desconsidera, dar nu am venit fecioară neprihănită în patul lui Orton.

Sunteți târfe cu toatele în Orașele Libere, nu-i așa? Era bine de știut. Într-o bună zi, s-ar putea folosi de asta.

– Și, mă rog, cine a fost iubitul ăsta considerat atât de... periculos?

Pielea măslinie a Taenei se întunecă și mai mult când roși.

– O, mai bine aș fi tăcut. Înălțimea Ta, îmi vei păstra secretul, nu-i așa?

– Bărbații au cicatrici, femeile mistere. Cersei o sărută pe obraz. *Voi stoarce de la tine numele lui cât de curând.*

Când Dorcas se întoarse cu Ser Osney Kettleblack, regina le ceru doamnelor sale să se retragă.

– Haide, stai cu mine lângă fereastră, Ser Osney. Dorești o cupă de vin? Cersei turnă vin pentru sine. Mantia ți-e jerpelită. Am de gând să te îmbrac cu una nouă.

– Ce, una albă? Cine a murit?

– Nimeni, deocamdată, răspunse regina. Asta îți este dorința, să te alături fratelui tău Osmund în Garda Regelui?

– Aș prefera să fiu în garda *reginei,* dacă nu ți-e cu supărare, Înălțimea Ta. Când Osney afișă un zâmbet larg, cicatricile căpătară o nuanță de roșu intens.

Degetele lui Cersei le trasară încet urma de-a lungul obrazului.

– Ai limba îndrăzneață, ser. Mă vei face din nou să-mi pierd mințile.

– Bine. Ser Osney o prinse de mână și îi sărută nestăpânit degetele. Dulcea mea regină.

– Ești un bărbat păcătos, șopti regina, și nu ești un adevărat cavaler, pare-mi-se. Îl lăsă să-i atingă sânii prin mătasea rochiei. Ajunge!

– Ba nu. Te doresc.

– M-ai avut.

– O singură dată. Osney îi cuprinse din nou în palmă sânul stâng și îl strânse neîndemânatic, ceea ce îi aminti reginei de Robert.

– O noapte pe cinste pentru un cavaler pe cinste. M-ai slujit cu vitejie și ți-ai primit răsplata. Cersei își trecu degetele de-a lungul cingătorii lui. Îl simți întărindu-se prin pantaloni. Era un cal nou cel pe care-l călăreai în curte ieri după-masă?

– Armăsarul negru? Da. Un dar de la fratele meu Osfryd. Îi spun Miez de Noapte.

Nemaipomenit de original!

– Un cal bun pentru luptă. Pentru plăcere însă nimic nu se compară cu galopul pe un mânz sprinten. Îi zâmbi și îi strânse mâna. Spune-mi adevărul. Micuța noastră regină ți se pare frumoasă?

Ser Osney se retrase, prudent.

– Bănuiesc. Pentru o fată. Eu aș prefera o femeie.

– De ce nu pe amândouă? șopti ea. Culege-mi micul trandafir și nu mă vei găsi nerecunoscătoare.

– Micul... Margaery, vrei să spui? Ardoarea lui Ser Osney se topea în pantaloni. E soția regelui. Nu a fost un străjer al Gărzii Regale care și-a pierdut capul pentru că s-a culcat cu soția regelui?

– Acum o veșnicie. *Era ibovnica regelui, nu soția, iar capul a fost singurul lucru pe care nu și l-a pierdut. Aegon l-a dezmembrat bucată cu bucată și a pus-o pe femeie să privească.* Dar Cersei nu voia ca Osney să stăruie asupra acelei întâmplări nefericite din vechime. Tommen nu e Aegon cel Netrebnic. Nu te teme, va face după cum îi spun eu. Vreau ca Margaery să-și piardă capul, nu tu.

Asta îl lăsă pe gânduri.

– Fecioria, vrei să spui?

– Și asta. Presupunând că încă e fecioară. Îi trasă din nou liniile cicatricelor. În cazul în care nu crezi că Margaery ar rămâne rece în fața... farmecelor tale.

Osney îi aruncă o privire rănită.

– Îi plac destul de mult. Verișoarele ei își râd mereu de nasul meu. Cât e de mare, lucruri de felul ăsta. Ultima oară când Magga a făcut asta, Margaery le-a cerut să înceteze și a spus că am un chip fermecător.

– Atunci, te descurci.

– Mă descurc, fu de acord bărbatul, pe un ton neîncrezător, dar cum am să mă descurc dacă ea... dacă ei... după ce noi...?

– ...faceți treaba? Cersei îi acordă un zâmbet usturător. Să te culci cu regina e un act de trădare. Tommen n-ar avea de ales decât să te trimită la Zid.

– La Zid? făcu el îngrozit.

Cersei abia își stăpânea râsul. *Nu, mai bine nu. Bărbații nu suportă să fie luați în râs.*

– O mantie neagră s-ar potrivi bine cu ochii tăi și cu părul ăla negru.

– Nimeni nu se întoarce de la Zid.

– Tu te vei întoarce. Nu ai altceva de făcut decât să omori un băiat.

– Ce băiat?

– Un bastard aliat cu Stannis. E tânăr și necopt, iar tu vei avea o sută de oameni.

Kettleblack era speriat, îi simțea mirosul fricii, dar era prea mândru ca s-o recunoască. *Bărbații sunt toți la fel.*

– Am ucis mai mulți băieți decât pot număra, spuse el apăsat. După ce acest băiat e mort, primesc iertarea regelui?

– Asta și titlul de lord. *Dacă nu cumva frații lui Snow te spânzură mai întâi.* O regină trebuie să aibă un consort. Unul care nu cunoaște teama.

– Lord Kettleblack? Un zâmbet se răspândi încet pe chipul lui, iar cicatricile i se aprinseră, roșii. Da, îmi place cum sună. Un lord semeț...

– ...și potrivit pentru patul unei regine.

Osney se încruntă.

– Zidul e rece.

– Iar eu sunt caldă. Cersei îl cuprinse cu brațele pe după gât. Culcă-te cu o fată, omoară un băiat și sunt a ta. Ai curajul?

Osney rămase o clipă pe gânduri înainte de a clătina din cap.

– Sunt omul tău.

– Ești, ser. Regina îl sărută și îl lăsă să-i simtă gustul limbii înainte de a se desprinde din îmbrățișare. Destul, deocamdată. Restul trebuie să aștepte. Mă vei visa la noapte?

– Da. Avea glasul răgușit.

– Bine.

După plecarea lui, Cersei o chemă pe Jocelyn să-i perie părul, în timp ce ea se descălță și se întinse ca o pisică. *Am fost făcută pentru asta,* își spuse. Ceea ce o încânta cel mai mult era desăvârșitul rafinament al planului. Nici măcar Mace Tyrell n-ar îndrăzni să-și apere preaiubita fiică dacă ar fi prinsă în flagrant cu unul ca Osney Kettleblack, și nici Stannis Baratheon, nici Jon Snow n-ar avea motiv să se întrebe de ce a fost trimis Osney la Zid. Ea va avea grijă ca Ser Osmund să fie cel care-și va descoperi fratele cu micuța regină; în felul acesta, nu va trebui pusă la îndoială și loialitatea celorlalți doi frați Kettleblack. *De m-ar putea vedea tata acum, nu s-ar mai grăbi așa să mă mărite din nou. Păcat că e mort de-a binelea. El și Robert, Jon*

Arryn, Ned Stark, Renly Baratheon, toți morți. Numai Tyrion e în viață, și nu pentru mult timp.

În seara aceea regina o chemă pe Lady Merryweather în dormitorul ei.

– Vrei o cupă de vin? o întrebă ea. Una mică.

Femeia din Myr râse.

– Una mare.

– Mâine vreau să-i faci o vizită nurorii mele, spuse Cersei în timp ce Dorcas o îmbrăca pentru culcare.

– Lady Margaery se bucură întotdeauna să mă vadă.

– Știu. Regina nu putu să nu remarce eleganța cu care se referea Taena la soțioara lui Tommen. Spune-i că am trimis șapte lumânări din ceară de albine la Septul lui Baelor, în memoria dragului nostru Înalt Septon.

Taena râse.

– Dacă e pe-așa, ea va trimite șaptezeci și șapte de lumânări, ca să nu fie depășită.

– Voi fi foarte supărată dacă n-o face, spuse regina, zâmbind. Spune-i, de asemenea, că are un admirator secret, un cavaler atât de fascinat de frumusețea ei încât nu poate dormi noaptea.

– Aș putea să te întreb, Înălțimea Ta, cine este acest cavaler? Ochii negri ai Taenei sclipiră malițios. Ar putea să fie Ser Osney?

– Ar putea, răspunse regina, dar nu-i oferi numele pe tavă. Fă-o să-l stoarcă de la tine. Faci asta?

– Dacă-ți face plăcere. Asta e tot ce doresc, Înălțimea Ta.

Afară se stârnea un vânt rece. Rămaseră treze târziu, până spre dimineață, bând vin auriu de Arbor și spunându-și una alteia povești. Taena se chercheli destul de bine, iar Cersei scoase de la ea numele iubitului ei de taină. Era un căpitan de vas din Myr, pe jumătate pirat, cu părul negru până la umeri și o cicatrice pe față, de la bărbie până la ureche.

– De o sută de ori i-am spus *nu*, iar el a spus *da*, îi povesti cealaltă femeie, până când am spus *da* și eu. Nu era genul de bărbat pe care să-l refuzi.

– Cunosc genul, spuse regina, cu un zâmbet strâmb.

– Înălțimea Ta a cunoscut vreodată un asemenea bărbat, mă întreb?

– Robert, minți ea, gândindu-se la Jaime.

Cu toate acestea, când închise ochii, celălalt frate îi apăru în vis, împreună cu cei trei neghiobi nenorociți cu care își începuse ziua. În vis, capul lui Tyrion era cel pe care i-l aduseseră în sac. Se făcea că poruncise să fie turnat în bronz și îl păstra în oala ei de noapte.

CĂPITANUL DE FIER

Vântul bătea dinspre nord când *Victoria Fierului* ocoli promontoriul și intră în golful sfânt numit Leagănul Naggăi.

Victarion i se alătură lui Nute Bărbierul, la pupa. În fața lor se înălța țărmul sacru al Vechiului Wyk și dealul împădurit de deasupra lui, unde coastele Naggăi se ridicau din pământ ca trunchiurile unor imenși copaci albi, groase cât catargul unei galere și de două ori mai înalte.

Oasele Castelului Regelui Cenușiu. Victarion simțea vraja locului.

– Balon a stat sub oasele acelea când s-a proclamat rege, își aminti el. A jurat să ne recâștige libertatea, iar Tarle Cel-de-Trei-Ori-Înecat i-a așezat o coroană de lemn plutitor pe cap. *BALON! au strigat. BALON! BALON REGE!*

– Vor striga numele tău la fel de tare, spuse Nute.

Victarion încuviință din cap, deși nu împărtășea siguranța Bărbierului. *Balon a avut trei fii și o fiică pe care a iubit-o nespus.*

Asta le spusese căpitanilor săi, la Moat Cailin, când îl îndemnaseră pentru prima oară să revendice Stânca Mării.

– Fiii lui Balon sunt morți, susținuse Ralf Stonehouse cel Roșu, iar Asha e femeie. Tu ai fost brațul drept, puternic, al tatălui tău, trebuie să ridici sabia pe care el a lăsat-o să cadă.

Când Victarion le amintise că Balon îi poruncise să apere Moat Cailin împotriva oamenilor Nordului, Ralf Kenning spusese:

– Lupii sunt înfrânți, stăpâne. La ce bun să câștigi această mlaștină și să pierzi insulele?

Iar Ralf Șchiopul adăugase:

– Ochi-de-Cioară e plecat de prea multă vreme. Nu ne cunoaște.

Euron Greyjoy, Rege al Insulelor și al Nordului. Gândul îi deșteptase în inimă o veche furie, și totuși...

– Cuvintele sunt vânt, le spusese Victarion, și singurul vânt bun e cel care ne umflă pânzele. Vreți să mă lupt cu Ochi-de-Cioară? Frate împotriva fratelui, un om de fier împotriva altui om de fier? Euron era totuși fratele lui mai mare, oricâtă vrajbă ar fi fost între ei. *Nu e om mai blestemat decât fratricidul.*

Dar, când venise chemarea lui Părumed, chemarea la plebiscit, atunci totul se schimbase. *Aeron vorbește prin glasul Zeului Înecat,* își reamintise Victarion, *și dacă Zeul Înecat vrea ca eu să stau pe Stânca Mării...*

În ziua următoare îi dăduse lui Ralf Kenning comanda la Moat Cailin și plecase pe uscat spre Râul Febra, unde, printre stuf și sălcii, se afla Flota de Fier. Mările agitate și vânturile capricioase îl întârziaseră, dar pierduse o singură corabie și era acasă.

Tristețea și *Răzbunarea Fierului* erau în spatele *Victoriei de Fier* când trecu de promontoriu. În urma lor veneau *Mâna Dură, Vântul de Fier, Fantoma Cenușie, Lordul Quellon, Lordul Vickon, Lordul Dagon* și celelalte nouă zecimi din Flota de Fier, plutind pe valurile fluxului de seară, într-o coloană dezlânată care se întindea pe multe leghe în urmă. Privindu-le pânzele, Victarion Greyjoy era cuprins de mulțumire. Nimeni nu-și iubise vreodată soția nici pe jumătate cât își iubea Lordul Căpitan corăbiile.

De-a lungul țărmului sacru al Vechiului Wyk, corăbii lungi, cu catargele ridicate ca niște sulițe, mărgineau țărmul cât vedeai cu ochii. În apele mai adânci pluteau trofeele: bărci de pescuit, caravele și galere dobândite în jafuri sau războaie, prea mari ca să se apropie de mal. La pupa, la prora și pe catarge fluturau stindarde cunoscute.

Nute Bărbierul miji ochii către țărm.

– Aceea e *Cântecul Mării*, corabia Lordului Harlaw? Bărbierul era un om îndesat, cu picioare crăcănate și brațe lungi, dar ochii lui nu erau la fel de ageri ca în tinerețe. Pe vremea aceea, arunca un topor atât de bine încât se spunea că te putea bărbieri cu el.

– *Cântecul Mării*, da. Se părea că Rodrik Cititorul își lăsase cărțile. Iar acolo e *Tunetul* bătrânului

Drumm, cu *Zburătorul Nopții* a lui Blacktyde după ea. Ochii lui Victarion erau la fel de pătrunzători ca întotdeauna. Chiar și cu velele strânse și flamurile atârnând, le știa, așa cum îi ședea bine Lordului Căpitan al Flotei de Fier. Și *Aripioară de Argint.* Vreo rudă a lui Sawane Botley.

Ochi-de-Cioară îl înecase pe Lordul Botley, din câte auzise Victarion, iar moștenitorul lui murise la Moat Cailin, însă mai avusese frați și alții fii. *Câți? Patru? Nu, cinci și niciunul n-are vreun motiv să-l iubească pe Ochi-de-Cioară.*

Iar apoi o zări pe ea, o galeră cu un singur catarg, suplă și joasă, cu o carenă roșu-închis. Pânzele ei, acum strânse, erau negre precum cerul fără stele. Chiar și ancorată *Tăcerea* arăta nemiloasă și iute în același timp. La prora ei se afla o fecioară de fier, cu un braț întins. Avea talia mlădioasă, sânii ridicați și semeți, picioarele lungi și bine legate. O coamă de păr negru de fier, răvășită de vânt, i se revărsa pe umeri, iar ochii îi erau din perle, însă nu avea gură.

Palmele lui Victarion se strânseră în pumni. Omorâse în bătaie patru oameni cu mâinile acelea, și o nevastă, pe deasupra. Deși avea chiciură în păr, era la fel de puternic ca întotdeauna, cu un piept de taur și un pântece plat, de flăcău. *Ucigașul unei rude e blestemat în ochii zeilor și ai oamenilor,* îi reamintise Balon în ziua când îl trimisese pe Euron pe mare.

– E aici, îi spuse Victarion Bărbierului. Coboară velele. Continuăm doar cu vâslele. Ordonă *Tristeții* și *Răzbunării Fierului* să stea între *Tăcerea* și mare.

Restul flotei să izoleze golful. Nimeni nu pleacă decât la comanda mea, nici om, nici cioară.

Oamenii de la țărm le zăriseră pânzele. Strigătele de bun venit ale rudelor și prietenilor răsunară peste golf. Dar nu dinspre *Tăcerea*. Pe puntea ei, un echipaj pestriț de muți și corcituri nu scoase nicio vorbă în timp ce *Victoria Fierului* se apropia. Bărbați negri ca smoala și alții, îndesați și păroși ca maimuțele din Sothoros, se holbau la Victarion. *Monștri,* gândi el.

Aruncară ancora la douăzeci de metri de *Tăcerea.*

– Coborâți o barcă, vreau să merg pe țărm.

Își prinse centura în timp ce vâslașii își ocupau locurile. Sabia lungă i se odihnea pe un șold, un pumnal pe celălalt. Nute Bărbierul îi prinse Lordului Căpitan mantia pe umeri. Era făcută din nouă straturi de brocart auriu, cusut în forma krakenului Casei Greyjoy, cu brațele atârnându-i până la călcâie. Pe dedesubt, purta o cămașă grea de zale gri peste piele fiartă, neagră. La Moat Cailin se obișnuise să poarte zale zi și noapte. Durerea de umeri și de spate era mai ușor de suportat decât mațele însângerate. Era de-ajuns să fii zgâriat de săgețile otrăvite ale diavolilor smârcurilor și, câteva ore mai târziu, făceai pe tine și urlai, cu viața scurgându-ți-se printre picioare, în șuvoaie roșii și maronii. *Oricine va câștiga Stânca Mării, am să mă ocup de diavolii smârcurilor.*

Victarion își așeză pe cap un coif înalt și negru de război, făurit în forma unui kraken de fier, cu brațele ce i se încolăceau în jurul obrajilor pentru a i se întâlni sub bărbie. Până isprăvi, barca era pregătită.

– Las cuferele în seama ta, îi spuse lui Nute, trecând peste parapet. Ai grijă să fie bine păzite. Multe atârnă de aceste cufere.

– Cum poruncești, Înălțimea Ta.

Victarion îi întoarse o privire încruntată.

– Încă nu sunt rege. Coborî în barcă.

Aeron Părumed îl aștepta în valuri, cu plosca de apă atârnată sub un braț. Preotul era înalt și sfrijit, dar mai scund decât Victarion. Nasul îi răsărea ca o aripioară de rechin de pe fața osoasă, iar ochii îi erau de fier. Barba îi ajungea până la brâu și funii de păr încâlcit îi plesneau picioarele când bătea vântul.

– Frate, spuse el, în timp ce valurile se spărgeau albe și reci în jurul gleznelor lor, ce e mort nu poate muri niciodată.

– Ci învie, mai tare și mai puternic. Victarion își scoase coiful și îngenunche. Apele golfului îi umplură cizmele și îi udară pantalonii, în timp ce Aeron îi turna un șuvoi de apă sărată pe frunte. Și astfel se rugară.

– Unde e fratele tău Ochi-de-Cioară? îl întrebă Lordul Căpitan pe Aeron Părumed când rugăciunile se încheiară.

– Al lui e cortul imens de brocart, acolo unde e cea mai mare hărmălaie. Se înconjoară de necredincioși și de monștri, mai rău decât înainte. În el, sângele tatălui nostru s-a stricat.

– Și al mamei noastre. Victarion nu voia să vorbească despre fratricid aici, în acest loc al zeilor, sub oasele Naggăi și sub Castelul Regelui Cenușiu, dar în multe nopți se visa vârând un pumn înmănușat

în zale în fața zâmbitoare a lui Euron, până când carnea se despica și sângele lui rău curgea roșu și nestăpânit. *N-am voie. I-am jurat lui Balon.* Au venit toți? îl întrebă pe cuviosul său frate.

– Toți cei care contează. Căpitanii și regii. Pe insulele de fier erau unul și același lucru, căci fiecare căpitan era rege pe puntea lui și fiecare rege trebuia să fie căpitan. Ai de gând să revendici coroana tatălui nostru?

Victarion se imagină așezat pe Stânca Mării.

– Dacă asta vrea Zeul Înecat.

– Valurile vor vorbi, spuse Aeron Părumed, îndepărtându-se. Ascultă valurile, frate.

– Da. Se întreba cum ar suna numele lui șoptit de valuri și strigat de căpitani și de regi. *De cupa va ajunge în mâna mea, n-am s-o las deoparte.* O mulțime se adunase în jurul lui, să-i ureze succes și să-i intre în grații. Victarion văzu oameni de pe toate insulele: membri ai Caselor Blacktyde, Tawney, Orkwood, Stonetree, Wynch și multe altele. Casa Goodbrother de la Vechiul Wyk, Casa Goodbrother de la Marele Wyk și Casa Goodbrother de la Orkmont, toate veniseră. Cei din Casa Codd erau acolo, deși orice om la locul lui îi disprețuia. Modești oameni ai Caselor Shepherd, Weaver și Netley stăteau umăr lângă umăr cu oameni din Case străvechi și mândre. Veniseră până și modeștii Humble, sângele sclavilor și al soțiilor de sare. Un Volmark îl bătu pe Victarion peste spate, doi Sparri îi îndesară o ploscă de vin în mâini. Bău cu nesaț, se șterse la gură și se lăsă dus la

focurile lor, ca să le asculte discuțiile despre război, despre coroane și jafuri, despre gloria și libertatea domniei sale.

În noaptea aceea, oamenii Flotei de Fier ridicară un cort imens din pânză de vele deasupra liniei fluxului, pentru ca Victarion să poată să ospăteze zeci de căpitani renumiți cu ied proaspăt, cod sărat și homar. Aeron veni și el. Mâncă pește și bău apă, pe când ceilalți căpitani dădeau pe gât bere cât să înece toată Flota de Fier. Mulți îi promiseră glasurile lor: Fralegg Voinicul, istețul Allyn Sharp, cocoșatul Hotho Harlaw. Hotho îi oferi o fiică, să-i fie regină.

– N-am noroc cu soțiile, îi spuse Victarion. Prima lui soție murise pe patul de naștere, dăruindu-i o fiică născută moartă. Cea de-a doua fusese răpusă de vărsat. Iar cea de-a treia...

– Un rege trebuie să aibă un moștenitor, insistă Hotho. Ochi-de-Cioară aduce cu el trei fii la plebiscitul regal.

– Bastarzi și corcituri. Câți ani are această fiică?

– Doisprezece, răspunse Hotho. Frumoasă și roditoare, abia îmbobocită, cu părul de culoarea mierii. Are sânii încă mici, dar are șolduri bune. Seamănă cu mama ei mai mult decât cu mine.

Victarion știa că asta însemna că fata nu avea cocoașă. Cu toate acestea, când încercă să și-o imagineze, n-o văzu în fața ochilor decât pe soția pe care o omorâse. Plânsese la fiecare lovitură pe care i-o dăduse, și apoi o dusese lângă stânci, s-o dea crabilor.

– Mă voi uita bucuros la fată după ce mă văd încoronat, spuse el. Era tocmai cât îndrăznea să spere Hotho, care se îndepărtă mulțumit, târșâindu-și picioarele.

Baelor Blacktyde era mai greu de mulțumit. Stătea lângă cortul lui Victarion, în tunica lui din lână de miel pestriță, în negru și verde, frumos și cu fața netedă ca întotdeauna. Purta o mantie de zibelină, prinsă cu o stea de argint în șapte colțuri. Fusese vreme de opt ani ostatic în Orașul Vechi și se întorsese de acolo ca adept al celor șapte zei verzi ai pământului.

– Balon a fost nebun, Aeron e și mai nebun, iar Euron e cel mai nebun dintre toți, decretă Lordul Baelor. Dar tu, Lord Căpitan? Dacă strig numele tău, vei pune capăt acestui război nebun?

Victarion se încruntă.

– Ai vrea să plec genunchiul?

– Dacă e nevoie. Nu putem să înfruntăm singuri întreg Westerosul. Regele Robert a dovedit asta, spre durerea noastră. Balon va plăti prețul de fier pentru libertate, spunea el, însă femeile noastre au cumpărat coroanele lui Balon cu paturi goale. Mama mea a fost una ca ele. Vechea Rânduială a pierit.

– Ce e mort nu poate muri niciodată, ci se ridică, mai tare și mai puternic. Peste o sută de ani, oamenii vor cânta despre Balon cel Viteaz.

– Spune-i Balon Văduvitorul. Aș da bucuros libertatea lui pentru un tată. Ai un tată să-mi dai? Când Victarion nu răspunse, Blacktyde mârâi și se îndepărtă.

Cortul deveni dogoritor și plin de fum. Doi dintre fiii lui Gorold Goodbrother răsturnară o masă, bătându-se. Will Humble pierdu o prinsoare și fu nevoit să-și mănânce gheata. Micul Lenwood Tawney îl acompanie la vioară pe Ronny Weaver care cântă *Cupa însângerată, Ploaie de oțel* și alte cântece vechi. Qarl Fecioara și Eldred Codd se distrau cu dansul degetelor. Un hohot de râs izbucni când unul dintre degetele lui Eldred căzu în cupa de vin a lui Ralf Șchiopul.

Printre cei care râdeau se afla o femeie. Victarion se ridică și o văzu lângă intrarea cortului, șoptindu-i ceva la ureche lui Qarl Fecioara, făcându-l să râdă. Sperase că nu va fi atât de nesăbuită încât să vină aici, dar, văzând-o, nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– *Asha!* strigă el pe un ton poruncitor. *Nepoată!*

Asha își croi drum spre el, suplă și mlădioasă în cizme de piele pătate de sare, pantaloni verzi de lână, o tunică maro, vătuită, și un pieptar din piele pe jumătate desfăcut.

– Unchiule. Asha Greyjoy era înaltă pentru o femeie, dar trebui să se ridice pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Mă bucur să te văd la plebiscitul pentru alegerea reginei.

– A reginei? Victarion râse. Ai băut, nepoată? Șezi. Nu ți-am văzut *Vântul Negru* la țărm.

– Am acostat-o la baza castelului lui Norne Goodbrother și am străbătut insula călare. Se așeză pe un taburet și se servi fără să fie invitată din vinul lui Nute

Bărbierul. Acesta nu protestă: beat, căzuse sub masă cu ceva vreme în urmă. Cine e la Moat Cailin?

– Ralf Kenning. Cu Tânărul Lup mort, doar diavolii smârcurilor mai rămân să ne năpăstuiască.

– Casa Stark nu a dat singurii oameni ai Nordului. Tronul de Fier l-a numit pe Lordul Dreadfortului Păzitor al Nordului.

– Vrei să-mi dai lecții despre război? Luptam în bătălii pe când tu sugeai laptele mamei.

– Și ai și pierdut bătălii. Asha sorbi din vin.

Lui Victarion nu-i plăcea să i se reamintească de Insula Frumoasă.

– Oricine trebuie să piardă o bătălie în tinerețe, ca să nu piardă un război la bătrânețe. Sper că n-ai venit să revendici coroana?

Ea îl tachină cu un zâmbet.

– Și dacă am venit?

– Unii își amintesc de tine de pe vremea când erai mică, înotând goală în mare și jucându-te cu păpușa.

– M-am jucat și cu topoare.

– Așa e, fu el nevoit s-o aprobe, dar o femeie are nevoie de un soț, nu de o coroană. Când voi fi rege, am să-ți dau unul.

– Unchiul e bun cu mine. Să-ți găsesc o nevastă drăguță când voi fi regină?

– N-am noroc la neveste. De când ești aici?

– De suficient de mult timp ca să văd că unchiul Părumed a deșteptat mai mulți decât intenționa. Casa Drumm are de gând să ridice pretenții, iar Tarle Cel-de-Trei-Ori-Înecat a fost auzit spunând că Maron

Volmark e adevăratul moștenitor pe linia lui Harren cel Negru.

– Regele trebuie să fie un kraken.

– Ochi-de-Cioară e kraken. Fratele mai mare are întâietate față de cel mai mic. Asha se aplecă spre el. Dar eu sunt născută din trupul Regelui Balon, așa că eu am întâietate față de amândoi. Ascultă-mă, unchiule...

Dar apoi se lăsă dintr-odată tăcerea. Cântecul se opri, Micul Lenwood Tawney coborî scripca, oamenii întoarseră capetele. Până și zornăitul farfuriilor și al cuțitelor încetă.

O duzină de nou-veniți pătrunseră în cortul de ospăț. Victarion îi văzu pe Jon Myre Mutră-Acră, Torwold Dinte-Negru, Lucas Codd Stângaciul. Germund Botley își încrucișă brațele peste platoșa aurită pe care o luase de la un căpitan Lannister în timpul primei rebeliuni a lui Balon. Orkwood de Orkmont stătea lângă ei. În spatele lor erau Stonehand, Quellon Humble și Vâslașul Roșu, cu părul lui învăpăiat împletit în cosițe. Erau acolo și Ralf Shepherd și Ralf de Lordsport și Qarl Sclavul.

Și Ochi-de-Cioară, Euron Greyjoy.

E neschimbat, gândi Victarion. *Arată la fel ca în ziua când și-a râs de mine și a plecat.* Euron era cel mai chipeș dintre fiii Lordului Quellon și trei ani de exil nu schimbaseră asta. Avea încă părul negru ca marea nopții, fără niciun fir alb, iar fața îi era la fel de netedă și de palidă pe sub îngrijita barbă întunecată. Un petic de piele neagră îi acoperea ochiul stâng, dar ochiul drept al lui Euron era albastru ca un cer de vară.

Ochiul lui zâmbitor, gândi Victarion.

– Ochi-de-Cioară, zise el.

– *Rege* Ochi-de-Cioară, frățioare. Euron zâmbi. În lumina lămpii, buzele îi păreau foarte întunecate, vinete și albastre.

– Nu vom avea niciun rege decât cel ales prin plebiscit. Părumed se ridică. Niciun om necredincios...

– ...nu poate sta pe Stânca Mării, da. Euron își roti privirea prin cort. Întâmplarea face să stau destul de des pe Stânca Mării în ultima vreme. Nu ridică niciun fel de obiecții. Ochiul său zâmbitor sclipea. Cine știe mai multe despre zei decât mine? Zei-cai și zei-foc, zei făcuți din aur cu ochi de nestemate, sculptați din lemn de cedru, zei dăltuiți în munte, zei de aer... Pe toți îi cunosc. Le-am văzut popoarele împodobindu-i cu ghirlande de flori și vărsând sângele caprelor și taurilor și copiilor în numele lor. Și le-am auzit rugăciunile, rostite în zeci de limbi. Vindecă-mi piciorul veștejit, fă-o pe fecioară să mă iubească, dă-mi un fiu sănătos. Salvează-mă, ajută-mă, fă-mă bogat... *apără-mă!* Apără-mă de vrăjmașii mei, apără-mă de întuneric, apără-mă de viermii din burtă, de lorzii călăreți, de stăpânii de sclavi, de mercenarii de la ușa mea. Apără-mă de *Tăcere.* Râse. *Necredincios?* Păi, Aeron, eu sunt cel mai credincios om care a ridicat vreodată ancora! Tu slujești un singur zeu, Părumed, dar eu am slujit zece mii. De la Ib la Asshai, unde oamenii văd pânzele *mele,* se roagă.

Preotul ridică un deget osos.

– Se roagă la copaci și zei auriți și la monștri cu capete de țapi. Zei falși...

– Întocmai, spuse Euron, și pentru acest păcat îi omor pe toți. Le vărs sângele în mare și îmi sădesc sămânța în femeile lor care urlă. Micii lor zei nu mă pot opri, așadar e limpede că sunt idoli falși. Sunt mai cucernic chiar decât tine, Aeron. Poate că tu ar trebui să îngenunchezi în fața mea, pentru binecuvântare.

Vâslașul Roșu râse zgomotos la auzul acestor vorbe, iar ceilalți îi ținură isonul.

– *Proști*, spuse preotul, proști și sclavi și orbi, asta sunteți. Nu vedeți ce aveți în fața voastră?

– Un rege, spuse Quellon Humble.

Părumed scuipă și se pierdu în noapte, cu pași mari.

După ce plecă, Ochi-de-Cioară își întoarse ochiul zâmbitor spre Victarion.

– Lord Căpitan, n-ai niciun cuvânt de bun venit pentru fratele tău de multă vreme plecat? Nici tu, Asha? Ce face nobila ta mamă?

– Rău, răspunse Asha. Cineva a făcut-o văduvă.

Euron ridică din umeri.

– Eu am auzit că Zeul Furtunii a fost cel care i-a adus lui Balon pieirea. Cine e acest om care l-a omorât? Spune-mi cum îl cheamă, nepoată, ca să mă pot răzbuna.

Asha se ridică în picioare.

– Știi cum îl cheamă, la fel de bine ca mine. Trei ani ai fost plecat și totuși *Tăcerea* se întoarce la o zi după moartea nobilului meu tată.

– Mă acuzi pe mine? întrebă Euron blajin.

– Ar trebui? Asprimea din glasul Ashei îl făcu pe Victarion să se încrunte. Era periculos să-i vorbești așa lui Ochi-de-Cioară, chiar dacă ochiul său zâmbitor sclipea amuzat.

– Poruncesc eu vânturilor? își întrebă Euron supușii.

– Nu, Înălțimea Ta, răspunse prompt Orkwood de Orkmont.

– Niciun om nu poruncește vânturilor, întări Germund Botley.

– Aș vrea să poți, adăugă Vâslașul Roșu. Ai naviga oriunde ai vrea și n-ai fi niciodată oprit.

– Ai auzit, din gurile a trei bărbați viteji, spuse Euron. *Tăcerea* era pe mare când a murit Balon. Dacă te îndoiești de cuvântul unui unchi, ești liberă să-mi întrebi echipajul.

– Un echipaj de muți. Da, asta mi-ar fi de folos.

– Ți-ar fi de folos un soț. Euron se întoarse din nou către însoțitorii lui. Torwold, nu-mi aduc aminte, tu ai nevastă?

– Una și bună. Torwold Dinte-Negru zâmbi, arătând de unde i se trăgea numele.

– Eu sunt neînsurat, anunță Lucas Codd Stângaciul.

– Și nu e de mirare, spuse Asha. Toate *femeile* îi disprețuiesc pe cei din Casa Codd. Nu te uita așa trist la mine, Lucas. Încă mai ai mâna aia celebră. Asha făcu o mișcare obscenă cu pumnul.

Codd înjură, până când Ochi-de-Cioară îl prinse de piept.

– A fost politicos, Asha? L-ai rănit pe Lucas în adâncul sufletului.

– E mai ușor decât să-i rănesc mădularul. Arunc securea la fel de bine ca oricare bărbat, dar când ținta e așa de mică...

– Fata și-a pierdut mințile, pufni Jon Myre Mutră-Acră. Balon a lăsat-o să se creadă bărbat.

– Tatăl tău a făcut aceeași greșeală cu tine, replică imediat Asha.

– Dă-mi-o mie, Euron, sugeră Vâslașul Roșu. Am s-o bat până i se face fundul roșu ca părul meu.

– Încearcă numai, spuse Asha, și o să ți se spună Eunucul Roșu. În mână avea un topor. Îl azvârli în aer și îl prinse cu dibăcie. Iată soțul meu, unchiule. Orice bărbat mă vrea, trebuie să-l ia cu el.

Victarion lovi cu pumnul în masă.

– Nu vreau vărsare de sânge aici. Euron, ia-ți... cățelușii... și pleacă.

– Mă aștept am la o primire mai călduroasă din partea ta, frățioare. *Sunt* fratele tău mai mare... și în curând voi fi regele tău de drept.

Victarion se întunecă la față.

– Când se va anunța rezultatul plebiscitului, vom vedea cine va purta coroana de lemn.

– În privința asta suntem de acord. Euron ridică două degete către peticul care îi acoperea ochiul stâng și plecă. Ceilalți îl urmară îndeaproape, ca niște câini de pripas. În urma lor se lăsă tăcerea, până când Micul Lenwood Tawney își luă scripca. Vinul și berea începură să curgă din nou, însă mai multor oaspeți le trecuse setea. Eldred Codd se strecură afară, legănându-și

mâna însângerată. Îl urmară Will Humble, Hotho Harlaw și o mare parte din membrii Casei Goodbrother.

– Unchiule. Asha îi puse o mână pe umăr. Haide cu mine la o plimbare, te rog.

Afară din cort, se stârnise vântul. Norii goneau peste fața palidă a lunii. Aduceau cu niște galere, vâslind din greu. Stelele erau puține și palide. De-a lungul țărmului se odihneau corăbii lungi, cu catargele înalte ridicându-se din valuri, ca o pădure. Victarion le auzea carenele scârțâind când se așezau pe nisip. Remarcă geamătul funiilor, sunetul flamurilor fâlfâind. Mai departe, în apele mai adânci ale golfului, corăbii mari se legănau ancorate, umbre mohorâte încununate de cețuri.

Păși rând alături de-a lungul țărmului, chiar deasupra valurilor, departe de tabere și de focuri.

– Spune-mi adevărul, unchiule, îi ceru Asha, de ce a plecat Euron așa, dintr-odată?

– Ochi-de-Cioară e plecat adesea să jefuiască.

– Nu pentru atât de mult timp.

– A pornit cu *Tăcerea* spre est. O călătorie lungă.

– Am întrebat *de ce* a plecat, nu unde. Neprimind niciun răspuns, Asha spuse: Nu eram aici când *Tăcerea* a ridicat ancora. Pornisem cu *Vântul Negru* în jurul Arborului, către Treptele de Piatră, să șterpelesc câteva fleacuri de la piratii din Lys. Când m-am întors, Euron era plecat și ultima ta soție, moartă.

– Era doar o soție de sare.

Nu mai atinsese altă femeie de când o dăduse crabilor. *Va trebui să-mi găsesc o nevastă când voi fi rege.*

O nevastă adevărată, care să-mi fie regină și să-mi nască fii. Un rege trebuie să aibă un moștenitor.

– Tata refuză să vorbească despre ea, zise Asha.

– Nu folosește la nimic să vorbești despre lucruri pe care nu le poți schimba. Subiectul îl obosea. Am văzut corabia lungă a Cititorului.

– Mi-am folosit toate farmecele ca să-l smulg din Turnul Cărții.

Așadar, Casa Harlaw e de partea ei. Căutătura încruntată a lui Victarion se adânci.

– Nu poți spera să domnești. Ești femeie.

– Oare de-aia pierd întotdeauna concursurile de pișat? Asha râse. Unchiule, mă întristează s-o spun, dar s-ar putea să ai dreptate. De patru zile și patru nopți beau cu căpitanii și cu regii, ascultând ce spun... și ce nu vor să spună. Oamenii mei sunt cu mine, și mulți din Casa Harlaw. Tris Botley e și el de partea mea, și alți câțiva. Nu destui. Lovi o piatră cu piciorul, trimițând-o în apă, între două corăbii. M-am hotărât să strig numele unchiului meu.

– Care dintre ei? vru el să știe. Ai trei.

– Patru. Unchiule, ascultă-mă. Îți voi așeza coroana de lemn pe frunte cu mâna mea... dacă vei fi de acord să împarți domnia.

– *Să împart* domnia? Cum vine asta? Nu pricepea ce vrea să spună. *Vrea să-mi fie regină?* Victarion se pomeni privind-o pe Asha într-un fel în care n-o mai privise până atunci. Își simțea bărbăția începând să se întărească. *E fiica lui Balon*, gândi. Și-o amintea copilă, aruncând cu toporul în ușă. Își încrucișă

brațele peste piept. Pe Stânca Mării nu poate sta decât un singur om.

– Atunci să stea unchiul meu, spuse Asha. Voi fi în spatele tău, să te păzesc și să-ți șoptesc la ureche. Niciun rege nu poate domni singur. Chiar și dragonii, când au stat pe Tronul de Fier, au avut oameni care să-i ajute. Mâinile Regelui. Lasă-mă să-ți fiu Mână, unchiule.

Niciun Rege al Insulelor nu avusese vreodată nevoie de o Mână, cu atât mai puțin de una care să fie femeie. *Căpitanii și regii vor râde de mine la băutură.*

– De ce-ai vrea să fii Mâna mea?

– Ca să termin acest război înainte să ne termine el pe noi. Am câștigat tot ce era de câștigat... și avem șanse să pierdem totul la fel de ușor, dacă nu facem pace. M-am purtat cu Lady Glover cu toată amabilitatea, iar ea jură că soțul ei va trata cu mine. Dacă îi dăm înapoi Deepwood Motte, Castelul lui Torrhen și Moat Cailin, zice ea, oamenii Nordului ne vor ceda Capul Dragonului Mării și tot Țărmul Stâncos. Acele ținuturi sunt slab populate, însă de zece ori mai mari decât toate insulele la un loc. Un schimb de ostatici ar pecetlui pactul și fiecare parte va fi de acord să o sprijine pe cealaltă dacă Tronul de Fier...

Victarion râse înfundat.

– Această Lady Glover te ia de proastă, nepoată. Capul Dragonului Mării și Țărmul Stâncos sunt ale noastre. De ce să le înapoiem ceva? Winterfellul e pârjolit și distrus, iar Tânărul Lup putrezește decapitat

în pământ. Noi vom avea *tot* Nordul, așa cum a visat nobilul tău tată.

– Când corăbiile vor învăța să vâslească printre copaci, poate. Un pescar poate să prindă un leviatan cenușiu, dar acesta îl va trage în jos, spre moarte, dacă nu-l eliberează. Nordul e prea mare pentru noi și prea plin de nordici.

– Întoarce-te la păpușile tale, nepoată. Lasă războaiele pe seama războinicilor. Victarion îi arătă pumnii. Am două mâini. Niciun bărbat nu are nevoie de trei.

– Dar eu cunosc un bărbat care are nevoie de Casa Harlaw.

– Hotho Cocoșatul mi-a oferit-o pe fiica lui drept regină. Dacă o iau, Casa Harlaw va fi a mea.

Asta o luă pe Asha prin surprindere.

– Lordul Rodrik e stăpânul Casei Harlaw.

– Rodrik n-are nicio fiică, doar cărți. Hotho va fi moștenitorul lui, iar eu voi fi rege. Odată rostite, cuvintele păreau adevărate. Ochi-de-Cioară a fost prea multă vreme plecat.

– Unii oameni par mai mari de la distanță, îl preveni Asha. Plimbă-te printre focuri, dacă îndrăznești, și ascultă. Nu spune nimeni povești despre puterea ta, nici despre celebra mea frumusețe. Vorbesc numai despre Ochi-de-Cioară, despre locurile îndepărtate pe care le-a văzut, despre femeile pe care le-a siluit și despre bărbații pe care i-a ucis, despre orașele pe care le-a pustiit și despre cum a pârjolit flota Lordului Tywin.

– *Eu* am ars flota leului, zise apăsat Victarion. Cu mâinile mele am aruncat prima torță în nava lui comandant.

– Ochi-de-Cioară a urzit planul. Asha își puse mâna pe brațul lui. Și tot el ți-a omorât nevasta... nu-i așa?

Balon le poruncise să nu vorbească despre asta, dar Balon era mort.

– I-a plantat un prunc în pântece și m-a obligat pe mine s-o omor. L-aș fi omorât și pe el, dar Balon nu voia fratricid în castelul lui. L-a trimis pe Euron în exil, să nu se mai întoarcă...

– ...atât timp cât trăia Balon?

Victarion își privi pumnii.

– Mi-a pus coarne. N-am avut de ales. *Dacă s-ar fi aflat, oamenii ar fi râs de mine, așa cum a râs Ochi-de-Cioară când i-am cerut socoteală. „A venit la mine dornică"*, se fălise. *„Se pare că Victarion e mare peste tot, numai acolo unde contează, nu."* Dar asta nu-i putea spune Ashei.

– Îmi pare rău pentru tine, zise Asha, și încă și mai rău pentru ea... dar nu-mi dai de ales decât să revendic Stânca Mării pentru mine.

Nu poți.

– Ești liberă să-ți răcești gura de pomană, femeie.

– Sunt, spuse ea și plecă.

OMUL ÎNECAT

Abia când brațele și picioarele îi fură amorțite de frig o luă Aeron Greyjoy pieptiș înapoi spre țărm și-și îmbrăcă veșmintele.

Fugise din fața lui Ochi-de-Cioară de parcă încă ar fi fost făptura slabă care fusese, însă când valurile i se spărseseră deasupra capului, îi reamintiseră că făptura aceea era moartă. *Am renăscut din mare, un om mai tare și mai puternic.* Niciun muritor nu-l putea înspăimânta, nu mai mult decât întunericul, sau decât oasele sufletului său, oasele cenușii și aspre ale sufletului său. *Sunetul unei uși deschizându-se, scârțâitul unor balamale ruginite de fier.*

Veșmintele preotului pârâiră când și le trase peste cap, încă înțepenite de sare de la ultima spălare, de cu două săptămâni în urmă. Lâna i se lipi de pieptul ud, absorbind apa sărată care îi șiroia din păr. Își umplu plosca și și-o atârnă pe umăr.

Străbătând plaja cu pași mari, un om înecat care se ușurase în mijlocul naturii se împiedică de el prin întuneric.

– Părumed, mormăi el. Aeron îi puse o mână pe creștet, îl binecuvântă și trecu mai departe. Pământul se ridică sub picioarele lui, domol la început, apoi mai abrupt. Când simți iarba aspră sub tălpi, știu că lăsase plaja în urmă. Urcă încet, ascultând valurile. *Marea nu ostenește niciodată. Trebuie să fiu la fel de neobosit.*

Pe coama dealului, patruzeci și patru de coaste monstruoase se înălțau din pământ ca trunchiurile unor imenși copaci palizi. Văzându-le, inima lui Aeron începu să bată mai repede. Nagga fusese primul dragon de mare, cel mai puternic care se ridicase vreodată din valuri. Se hrănea cu krakeni și leviatani și îneca insule întregi la mânie, însă Regele Cenușiu o omorâse și Zeul Înecat îi prefăcuse oasele în piatră, pentru ca oamenii să nu înceteze niciodată să se minuneze de curajul primilor regi. Coastele Naggăi deveniseră stâlpii și pilonii castelului regelui, întocmai cum fălcile îi erau tron. *Timp de o mie șapte ani a domnit aici Regele Cenușiu,* își aminti Aeron. *Aici și-a luat soția-sirenă, aici și-a pus la cale războaiele împotriva Zeului Furtunii. De aici a domnit peste piatră și peste sare deopotrivă, purtând veșminte țesute din alge și o coroană înaltă, alburie, făcută din dinții Naggăi.*

Dar asta se întâmplase demult, când pe pământ și pe mare viețuiau încă oameni măreți. Castelul fusese încălzit de focul viu al Naggăi, pe care Regele

Cenușiu îl înrobise. Pe pereți atârnau tapiserii țesute din alge argintii, care-ți încântau privirile. Războinicii Regelui Cenușiu se ospătaseră din roadele mării la o masă în forma unei imense stele-de-mare, așezați pe jilțuri sculptate din perle. *S-a dus, toată gloria s-a dus.* Oamenii erau mai mici acum. Viețile lor se scurtaseră. Zeul Furtunii înecase focul Naggăi după moartea Regelui Cenușiu, scaunele și tapiseriile fuseseră furate, acoperișul și zidurile putreziseră. Până și marele tron din colți al Regelui Cenușiu fusese înghițit de mare. Numai oasele Naggăi mai dăinuiau, ca să le amintească oamenilor de fier de toată măreția de odinioară.

E de-ajuns, gândi Aeron Greyjoy.

Nouă trepte late fuseseră cioplite în culmea pietroasă a dealului. Dincolo de ele, se înălțau înfricoșătoarele dealuri ale Vechiului Wyk, profilate pe munții negri și nemiloși din zare.

Aeron se opri pe locul unde cândva se aflaseră porțile, își destupă plosca, luă o înghițitură de apă sărată și își întoarse fața către mare. *Din mare ne-am născut și în mare trebuie să ne întoarcem.* Chiar și aici auzea vuietul neîncetat al valurilor și simțea puterea zeului care pândea sub ape. Aemon îngenunche. *Mi-ai trimis oamenii tăi,* se rugă el. *Și-au lăsat casele și bordeiele, castelele și fortărețele și au venit aici, la oasele Naggăi, din fiecare sat de pescari și din fiecare vale ascunsă. Acum dă-le înțelepciune să-l recunoască pe adevăratul rege când va sta în fața lor și putere să se ferească de cei falși.* Toată noaptea se rugă, căci atunci când

zeul era în el, Aeron Greyjoy n-avea nevoie de somn, întocmai ca valurile și ca peștii mării.

Nori negri alergau înaintea vântului când primele raze de lumină se furișară în lume. Cerul negru deveni gri ca ardezia, marea neagră se făcu gri-verzuie, munții negri al Marelui Wyk, de dincolo de golf, îmbrăcară nuanțele albastre-verzui ale pinilor. În timp ce culoarea se strecura înapoi în lume, o sută de flamuri se ridicară și începură să fluture în vânt. Aeron deslușì peștele argintiu al Casei Botley, luna însângerată a Casei Wynch, copacii verzi ai Casei Orkwood. Văzu corni de război și leviatani și coase și pretutindeni krakenii, mari și aurii. Sub ele, începură să se miște de colo-colo sclavi și neveste de sare, scormonind cărbunii pentru a-i face să prindă viață din nou și curățând pești pentru masa de dimineață a căpitanilor și a regilor. Lumina zorilor mângâia plaja pietroasă și Aeron privi oamenii deșteptându-se din somn, dând la o parte păturile din piele de focă și cerându-și cornul de bere. *Beți cu nesaț,* gândi el, *căci astăzi trebuie să împlinim misiunea zeului.*

Marea se deștepta și ea. Valurile crescură din ce în ce mai mari, pe măsură ce vântul se stârnea, spărgându-și apele înspumate de corăbii. *Zeul Înecat se trezește,* gândi Aeron. Simțea cum glasul său țâșnește din adâncurile mării. *Astăzi voi fi aici, cu tine, slujitorul meu puternic și credincios,* spunea glasul. *Niciun om necredincios nu se va așeza pe Stânca Mării.*

Acolo, sub arcul coastelor Naggăi, îl găsiră oamenii lui înecați, înalt și încruntat, cu părul-i lung și negru fluturând în vânt.

– E timpul? întrebă Rus.

Aeron clătină din cap și răspunse:

– Da. Duceți-vă și vestiți adunarea.

Oamenii înecați își luară ciomegele de lemn și începură să le lovească unul de altul în timp ce coborau dealul. Alții li se alăturară și zgomotul se răspândi de-a lungul țărmului. Bocănitul era atât de înfricoșător, de parcă o sută de copaci s-ar fi cotonogit cu crengile. Timpanele începură și ele să bată, *bum-bum-bum-bum-bum, bum-bum-bum-bum-bum.* Un corn de război zbieră, pe urmă un altul: *AAA-AAA oooooooo ooooooooooooooo.*

Oamenii își părăsiră focurile, croindu-și drum către oasele Castelului Regelui Cenușiu: vâslași, timonieri, constructori de corăbii, marangozi, luptători cu securile lor și pescari cu năvoadele. Unii aveau sclavi să-i slujească, unii neveste de sare. Alții, care navigaseră mai des spre ținuturile verzi, erau însoțiți de maesteri, cântăreți și cavaleri. Oamenii de rând se îngrămădiră în semicerc, la poalele colinei, cu sclavii, copiii și femeile mai în spate. Căpitanii și cavalerii își croiră drum pe versanți. Aeron Părumed îi văzu pe Sigfry Stonetree, Andrik cel Posomorât, Ser Harras Harlaw, cavalerul. Lordul Baelor Blacktyde, în mantia lui de zibelină, stătea lângă Clanul Stonehouse, cei în haine jerpelite din piele de focă. Victarion îi domina cu statura sa pe toți, în afară de Andrik.

Fratele său nu purta coif, însă altminteri era în armură, cu mantia ce purta însemnul krakenului atârnându-i aurie de pe umeri. *El va fi regele nostru. Cine, privindu-l, ar putea să se îndoiască?*

Când Părumed își ridică mâinile osoase, timpanele și cornii de război tăcură, oamenii înecați își coborâră ciomegele și toate glasurile amuțiră. Rămase doar sunetul valurilor, un muget pe care niciun om nu-l putea domoli.

– Din mare ne-am născut și în mare ne vom întoarce, glăsui Aeron, încet la început, pentru ca oamenii să se străduiască să-l asculte. Zeul Furtunii, în mânia lui, l-a smuls pe Balon din castelul său și l-a azvârlit în prăpastie, însă acum el se ospătează sub valuri, în castelele de apă ale Zeului Înecat. Își ridică ochii către cer. *Balon e mort! Regele de fier e mort!*

– *Regele e mort!* strigară oamenii lui înecați.

– Dar ce e mort nu moare niciodată, ci renaște, mai tare și mai puternic! le reaminti el. Balon a căzut. Balon, fratele meu, care a cinstit Vechea Rânduială și a plătit prețul de fier. Balon cel Viteaz, Balon cel Binecuvântat, Balon-Cel-de-Două-Ori-Încoronat, care ne-a readus libertatea și zeul. Balon e mort... dar un rege de fier se va ridica în locul lui, să se așeze pe Stânca Mării și să domnească peste insulele noastre.

– *Un rege se va ridica!* veni răspunsul. *Se va ridica!*

– Se va ridica. Trebuie! Glasul lui Aeron bubui, ca valurile. Dar cine? Cine va sta pe locul lui Balon? Cine va domni peste aceste insule sfinte? Se află printre

noi acum? Preotul își desfăcu larg brațele: *Cine va fi rege peste noi?*

Un pescăruș îi răspunse, țipând. Mulțimea începu să se agite, ca deșteptată dintr-un vis. Fiecare se uita la vecinul lui, să vadă care dintre ei ar putea îndrăzni să revendice o coroană. *Ochi-de-Cioară n-a fost niciodată răbdător,* își spuse Părumed. *Poate că va vorbi el primul.* Una ca asta i-ar aduce pieirea. Căpitanii și regii veniseră cale lungă la acest ospăț și nu aveau să aleagă primul fel care li se așeza în față. *Vor fi dornici să guste și să aleagă, o mușcătură din ăsta, o fărâmă din celălalt, până când îl vor găsi pe cel care le e pe plac.*

Trebuie că Euron știuse și el asta. Stătea cu brațele încrucișate în mijlocul mușilor și al monștrilor săi. Doar vântul și valurile răspunseră chemării lui Aeron.

– Oamenii de fier trebuie să aibă un rege, insistă preotul, după o lungă tăcere. Vă întreb din nou. *Cine va fi rege peste noi?*

– Eu, veni răspunsul de jos.

De îndată, se ridicară strigăte răzlețe:

– Gylbert! Gylbert rege!

Căpitanii se dădură în lături, lăsându-i pe pretendent și pe susținătorii lui să urce dealul pentru a se așeza lângă Aeron, sub coastele Naggăi.

Aspirantul acesta era un lord înalt și uscățiv, cu un aer melancolic și obrajii scofâlciți proaspăt bărbieriți. Cei trei susținători își ocupară pozițiile cu doi pași mai jos, purtându-i sabia, scutul și stindardul. Semănau oarecum cu lordul înalt și Aeron îi luă drept

fiii lui. Unul dintre ei desfășură flamura, o corabie mare, neagră, pe fundalul unui apus de soare.

– Sunt Gylbert Farwynd, Lord de Lumina Solitară, se adresă el adunării.

Aeron cunoștea câțiva membri ai Casei Farwynd, un neam ciudat, care deținea pământuri pe malurile din capătul de vest al Marelui Wyk și în insulele risipite de dincolo, stânci atât de mici încât majoritatea nu puteau susține decât o singură gospodărie. Dintre acestea, Lumina Solitară era cea mai îndepărtată, la opt zile de drum către nord-vest, printre colonii de foci și lei-de-mare, în mijlocul nemărginitului ocean gri. Oamenii Casei Farwynd erau chiar mai ciudați decât ceilalți. Unii spuneau că erau oameni-fiare, ființe necredincioase care puteau lua forma leilor-de-mare sau a morselor, chiar și a balenelor pătate, lupii mării sălbatice.

Lordul Gylbert începu să vorbească. Le povesti despre un tărâm minunat de dincolo de Marea Apusului, un tărâm fără iarnă sau nevoi, peste care moartea nu avea stăpânire.

– Faceți-mă rege și vă voi duce acolo, strigă el. Vom construi zece mii de corăbii, așa cum a făcut odinioară Nymeria, și vom porni cu toții către țara de dincolo de apus. Acolo, fiecare bărbat va fi rege și fiecare femeie va fi regină.

Aeron observă că ochii lui nu erau nici gri, nici albaștri, ci schimbători ca marea. *Ochi demenți*, gândi el, *ochi de nebun.* Himera despre care vorbea era, fără îndoială, o nadă întinsă de Zeul Furtunii, ca să-i atragă

pe oamenii de fier spre pieire. Printre ofrandele pe care oamenii lui le revărsară în fața adunării se numărau blănuri de focă și colți de morsă, brățări din os de balenă, corni de război înveliți în bronz. Căpitanii priviră și întoarseră capetele, lăsându-i pe cei mai neînsemnați să se servească din daruri. Când nebunul isprăvi de vorbit și susținătorii lui începură să-i strige numele, doar cei din Casa Farwynd li se alăturară, și nici măcar dintre ei toți. În curând, strigătele de „Gylbert! Gylbert rege!" se stinseră. Pescărușul țipă deasupra lor și poposi pe una dintre coastele Naggăi în timp ce Lordul Luminii Solitare își croia drum înapoi în josul dealului.

Aeron Părumed păși din nou în fața mulțimii.

– Vă întreb din nou. *Cine va fi rege peste noi?*

– Eu! bubui un glas grav și din nou mulțimea se dădu în lături.

Cel care vorbise fu adus în vârful dealului într-un scaun din lemn sculptat, pe umerii nepoților lui. O imensă paragină de om, greu de o sută treizeci de kilograme și bătrân de nouăzeci de ani, bărbatul purta o mantie din blană de urs alb. Și părul lui era alb, iar barba imensă îl acoperea ca o pătură, de la obraji până la coapse, astfel încât era greu să-ți dai seama unde se termina barba și unde începea blana. Deși nepoții lui erau bărbați cât se poate de voinici, se căzneau cu greutatea lui pe treptele abrupte de piatră. În fața Castelului Regelui Cenușiu îl lăsară jos și trei dintre ei rămaseră la picioarele lui, în calitate de susținători.

Cu șaizeci de ani în urmă, poate că omul ăsta ar fi câștigat bunăvoința mulțimii, gândi Aeron, *dar vremea lui a trecut de mult.*

– Da, eu! răcni bărbatul de unde se afla, cu un glas pe măsura lui. De ce nu? Cine e mai bun? Eu sunt Erik Fierarul, pentru cei care sunt orbi. Erik cel Drept, Erik Rupe-Nicovală. Arată-le ciocanul meu, Thormor. Unul dintre nepoți îl ridică, pentru ca întreaga adunare să-l poată vedea. Era un obiect monstruos, cu coada îmbrăcată în piele veche și cu capul, o bucată de oțel, mare cât o pâine. Nu pot număra câte mâini am făcut terci cu ciocanul ăla, zise Erik, dar poate că vreun hoț v-ar putea spune. Nu știu nici câte capete am zdrobit de nicovala mea, dar sunt câteva văduve care ar ști. V-aș putea înșira toate faptele mele de arme, dar am optzeci și opt de ani și nu voi trăi destul ca să isprăvesc. Dacă bătrânețea înseamnă înțelepciune, nimeni nu e mai înțelept decât mine. Dacă mare înseamnă puternic, nimeni nu mă întrece. Vreți un rege cu moștenitori? Am mai mulți decât pot număra. Regele Erik, da, îmi place cum sună. Haideți, repetați după mine: *ERIK! ERIK RUPE-NICOLA VĂ! ERIK REGE!*

În timp ce nepoții preluară strigătul, propriii lor fii se apropiară, cu cufere pe umeri. Când le deșertară la poalele scării de piatră, se revărsă un torent de argint, bronz și oțel: brățări, colane, pumnale, stilete și topoare de luptă. Câțiva dintre căpitani înhățară cele mai alese obiecte și își uniră glasul în scandarea

ce creștea. Dar de îndată ce strigătul începu să sporească, un glas de femeie îl curmă.

– *Erik!* Oamenii se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă. Cu un picior pe ultima treaptă, femeia spuse: Erik, ridică-te.

Se lăsă tăcerea. Vântul bătea, valurile se spărgeau de mal, oamenii își șopteau unul altuia la ureche. Erik Fierarul se holbă în jos, la Asha Greyjoy.

– Fată. Fată de trei ori blestemată. Ce-ai spus?

– Ridică-te, Erik! strigă ea. Ridică-te și am să-ți strig numele alături de ceilalți. Ridică-te și am să fiu prima care te urmează. Vrei o coroană, da. Ridică-te și ia-o.

Altundeva, în mulțime, Ochi-de-Cioară râse. Erik îi aruncă o privire furioasă. Mâinile voinicului se strânseră în jurul brațelor tronului de lemn. Fața i se înroși, apoi deveni stacojie. Mâinile îi tremurau de efort. Aeron îi vedea vena groasă, albastră, pulsându-i în gât, în timp ce încerca să se ridice. Pentru o clipă, dădu impresia că ar putea s-o facă, dar își pierdu suflarea dintr-odată și răcni, prăbușindu-se înapoi în perna sa. Euron râse cel mai tare. Bărbatul voinic își lăsă capul să cadă și îmbătrâni, totul cât ai clipi. Nepoții lui îl coborâră dealul.

– Cine va domni peste oamenii de fier? întrebă din nou Aeron Părumed. *Cine va fi rege peste noi?*

Oamenii se uitară de la unul la altul. Unii îl priviră pe Euron, alții pe Victarion, câțiva pe Asha. Valurile se spărgeau verzi și albe de corăbiile lungi. Pescărușul țipă încă o dată, un țipăt răgușit, deznădăjduit.

– Prezintă-ți pretențiile, Victarion, strigă Merlyn. Să isprăvim cu farsa asta!

– Când voi fi pregătit! îi răspunse Victarion.

Aeron era mulțumit. *E mai bine dacă așteaptă.*

Urmă Drumm, un alt om bătrân, deși nu atât de bătrân ca Erik. Urcă dealul pe propriile-i picioare, iar la șold îi atârna Ploaia Roșie, renumita lui sabie, făurită din oțel valyrian în vremurile de dinaintea Urgiei. Susținătorii săi erau oameni de seamă: fiii săi Denys și Donnel, amândoi luptători neînfricați, iar între ei, Andrik cel Posomorât, o namilă cu brațe groase cât copacii. Sprijinul unui asemenea om făcea cinste Casei Drumm.

– Unde stă scris că regele nostru trebuie să fie un kraken? începu Drumm. Ce drept are Insula Pyke să ne conducă? Marele Wyk este insula cea mai întinsă, Harlaw cea mai bogată, Vechiul Wyk cea mai sfântă. Când neamul negru a fost mistuit de focul dragonilor, oamenii de fier i-au dat întâietate lui Vickon Greyjoy, da... însă ca *lord,* nu ca rege.

Era un început bun. Aeron auzi strigăte de aprobare, dar acestea se domoliră când bătrânul se porni să povestească despre gloria Casei Drumm. Vorbi despre Dale cel Cumplit, despre Roryn Tâlharul, despre sutele de fii ai lui Gormond Drumm, Bătrânul Părinte. Scoase din teacă Ploaia Roșie și le povesti cum Hilmar Drumm cel Viclean îi luase sabia unui cavaler în armură, cu istețime și o măciucă de lemn. Vorbi despre corăbii demult pierdute și despre bătălii

uitate de opt sute de ani, iar mulțimea începu să se plictisească. Vorbi, vorbi și iarăși vorbi.

Iar când cuferele Casei Drumm fură deschise, căpitanii văzură darurile meschine pe care le adusese. *Niciun tron n-a fost vreodată cumpărat cu bronz,* gândi Părumed. Acest adevăr era ușor de deslușit, în strigătele de *Drumm! Drumm! Dunstan Rege!* care se stinseră imediat.

Aeron simțea un nod în stomac și i se părea că valurile bubuiau mai tare ca înainte. *E timpul,* gândi el. *E timpul ca Victarion să-și facă revendicarea.*

– Cine va fi rege peste noi? strigă din nou preotul, însă de data aceasta ochii săi negri și aprigi îl găsiră pe fratele său în mulțime. Nouă fii s-au născut din trupul lui Quellon Greyjoy. Unul era mai măreț decât ceilalți și nu cunoștea teama.

Victarion îi întâlni privirea și clătină din cap. Căpitanii se dădură la o parte din calea lui în timp ce urca treptele.

– Frate, dă-mi binecuvântarea, spuse el când ajunse în vârf. Îngenunche și plecă creștetul. Aeron își destupă plosca și îi turnă un șuvoi de apă de mare pe frunte.

– *Ce e mort nu poate muri niciodată,* spuse preotul, iar Victarion răspunse:

– *...ci renaște, mai tare și mai puternic.*

Când Victarion se ridică, susținătorii săi se aliniară la picioarele lui. Ralf Șchiopul, Ralf Stonehouse cel Roșu și Nute Bărbierul, războinici vestiți cu toții. Stonehouse purta stindardul Casei Greyjoy, krakenul galben pe un fond negru ca marea nopții. De îndată

ce-l desfăcu, regii și căpitanii începură să strige numele Lordului Căpitan. Victarion așteptă până când tăcură, apoi spuse:

– Mă cunoașteți cu toții. Dacă vreți cuvinte dulci, căutați în altă parte. N-am gură de cântăreț. Am o secure și am astea. Își ridică brațele imense, îmbrăcate în zale, în văzul mulțimii, iar Nute Bărbierul le arătă securea sa, o fioroasă bucată de oțel. Am fost un frate credincios, continuă Victarion. Când Balon s-a căsătorit, eu am fost cel pe care l-a trimis la Harlaw ca să-i aducă mireasa. I-am condus corăbiile în multe bătălii și n-am pierdut nici măcar una. Prima oară când Balon a fost încoronat, eu am plecat pe mare la Lannisport, să pârlesc coada leului. A doua oară, pe mine m-a trimis să-l jupoi pe Tânărul Lup, dacă vine urlând acasă. De la mine veți primi ceea ce ați primit și de la Balon, numai că mai mult. Asta e tot ce am de spus.

Cu acestea, susținătorii lui începură să scandeze: *VICTARION! VICTARION! VICTARION REGE!* Mai jos, oamenii lui revărsau cuferele, o cascadă de argint, aur și nestemate, o pradă îmbelșugată. Căpitanii se îngrămădeau să înhațe piesele cele mai valoroase, strigând, în tot acest timp: *VICTARION! VICTARION! VICTARION REGE!* Aeron se uită la Ochi-de-Cioară. *Oare va vorbi acum sau va lăsa plebiscitul să-și urmeze cursul?* Orkwood de Orkmont șușotea la urechea lui Euron.

Dar nu Euron fu cel care puse capăt strigătelor, ci *femeia.* Duse două degete la gură și *fluieră*, un șuierat ascuțit, care trecu prin vacarm ca un cuțit prin brânză.

– Unchiule! *Unchiule!* Aplecându-se, înșfăcă un colan răsucit de aur și urcă treptele în salturi. Nute o înhăță de braț și, preț de o clipă, Aeron speră că oamenii fratelui său o vor reduce la tăcere, însă Asha se eliberă din mâna Bărbierului și îi spuse lui Ralf cel Roșu ceva care îl făcu să se dea la o parte. În timp ce-și croia drum printre ei, ovațiile se potoliră. Era fiica lui Balon Greyjoy și lumea era curioasă s-o audă vorbind.

– A fost frumos din partea ta să aduci asemenea daruri la plebiscitul meu, unchiule, îi spuse ea lui Victarion, dar nu era nevoie să-ți acoperi tot trupul cu armură. Promit să nu te rănesc. Asha își întoarse chipul către căpitani. Nu e altul mai viteaz ca unchiul meu, altul mai puternic, altul mai neînfricat în luptă. Și numără până la zece mai iute ca oricine! L-am văzut... însă când trebuie să meargă până la douăzeci, își scoate cizmele. Remarca stârni hohote de râs. Dar n-are niciun fiu. Soțiile sale mor întruna. Ochi-de-Cioară e fratele lui mai mare și e mai îndreptățit...

– Așa e! strigă de jos Vâslașul Roșu.

– A, dar eu sunt încă și mai îndreptățită. Asha își așeză colanul pe cap, într-o poziție neglijentă, și aurul străluci pe păru-i negru. Fratele lui Balon nu poate veni înaintea fiului lui Balon!

– Fiii lui Balon sunt morți, strigă Ralf Șchiopul. N-o văd decât pe fetița lui!

– Fetița? Asha își strecură o mână sub pieptar. Oho! Ce-i asta? Să vă arăt? Unii dintre voi n-au văzut așa ceva de când au fost înțărcați. Mulțimea râse din nou. „Un rege cu sâni dăruit e un lucru cumplit", așa sună cântecul? Ralf, m-ai prins. *Sunt* femeie... dar nu o femeie *bătrână*, ca tine. Ralf Șchiopul... n-ar trebui să ți se spună Ralf Mototolul? Asha scoase un pumnal dintre sâni. Sunt și mamă, pe deasupra, și iată-mi pruncul. Îl ridică. Iar aici, susținătorii mei. Trecură pe lângă cei trei ai lui Victarion, așezându-se la picioarele ei: Qarl Fecioara, Tristifer Botley și Ser Harras Harlaw, cavalerul, a cărui sabie, Apusul, era la fel de legendară ca Ploaia Roșie a lui Dunstan Drumm. Unchiul meu a spus că-l cunoașteți. Mă cunoașteți și pe mine...

– Eu vreau să te cunosc mai bine, strigă cineva.

– Du-te acasă și cunoaște-ți nevasta, îi răspunse Asha. Unchiul spune că vă va da mai mult decât v-a dat tatăl meu. Ei bine, el ce v-a dat? Aur și glorie, vor spune unii. *Libertate,* veșnic dulce. Da, așa este, ne-a dat asta... dar și văduve, după cum vă va spune Lordul Blacktyde. Câți dintre voi v-ați ales cu casele pârjolite când a venit Robert? Câți ați avut fiice siluite și răpite? Orașe arse și castele dărâmate, asta v-a dat tatăl meu. *Înfrângere* e ceea ce v-a dat. Unchiul meu, aici de față, vă va da același lucru, înzecit. Nu eu.

– Dar tu ce ne vei da? întrebă imediat Lucas Codd. Împletituri?

– Da, Lucas, am să împletesc pentru noi toți un regat. Își azvârli pumnalul dintr-o mână în alta.

Trebuie să luăm aminte la lecția Tânărului Lup, care a câștigat fiecare bătălie... și a pierdut totul.

– Un lup nu e un kraken, protestă Victarion. Krakenul nu pierde ceea ce înhață, fie că e o corabie sau un leviatan.

– Și ce am înhățat noi, unchiule? Nordul? Ce înseamnă Nordul, în afară de leghe și leghe peste leghe, departe de sunetul mării? Am cucerit Moat Cailin, Deepwood Motte, Castelul lui Torrhen, până și *Winterfellul.* Și cu ce ne putem mândri? La un semn, oamenii ei de pe *Vântul Negru* aduseră pe umeri cufere de stejar și fier. Priviți bogăția Țărmului Stâncos, spuse Asha când primul cufăr fu răsturnat. În fața lor zornăi o avalanșă de pietricele, revărsându-se de pe trepte; pietricele gri și negre și albe, netezite de mare. Priviți bogățiile Deepwoodului, spuse ea, când fu deschis cel de-al doilea cufăr. Conuri de pin se răspândiră, rostogolindu-se și săltând jos, în mulțime. Și, în cele din urmă, aurul Winterfellului. Din cel de-al treilea cufăr ieșiră napi aurii, tari și rotunzi, mari cât o căpățână de om. Poposiră în mijlocul pietricelelor și conurilor de pin. Asha străpunse unul cu pumnalul. Harmund Sharp, strigă ea, fiul tău Harrag a murit la Winterfell pentru asta. Scoase napul de pe lama sabiei și i-l aruncă. Mai ai și alți fii, bănuiesc. Dacă ai da viețile lor pe napi, strigă numele unchiului meu!

– Și dacă strig numele *tău?* vru să știe Harmund. Atunci, ce ne așteaptă?

– Pace, răspunse Asha. Pământ. Biruință. Vă voi da Capul Dragonului Mării și Țărmul Pietros, pământ

negru și copaci înalți și pietre îndeajuns de multe ca fiecare fiu mai tânăr să-și construiască un castel. Vom avea și oamenii Nordului... ca prieteni care să se împotrivească, alături de noi, Tronului de Fier. Alegerea voastră e simplă: Încoronați-mă pe mine pentru pace și biruință. Sau încoronați-l pe unchiul meu pentru alte războaie și înfrângeri. Își vârî pumnalul înapoi în teacă. Ce alegeți, oameni de fier?

– *BIRUINȚĂ!* strigă Rodrik Cititorul, cu mâinile căuș la gură. *Biruință și pe Asha!*

– *ASHA!* îl urmă Lordul Baelor Blacktyde. *ASHA REGINĂ!*

Echipajul Ashei preluă strigătul: *ASHA! ASHA! ASHA REGINĂ!* Băteau din picioare și își agitau pumnii, strigând, în timp ce Părumed asculta uimit. *Va lăsa lucrarea tatălui său neisprăvită!* Cu toate acestea, Tristifer Botley striga numele ei, împreună cu numeroși membri ai Casei Harlaw, cu câțiva dintre cei ai Casei Goodbrother, cu îmbujoratul Lord Merlyn și cu mai mulți decât ar fi crezut vreodată preotul... pentru o *femeie!*

Dar alții tăceau sau mormăiau în surdină către vecinii lor.

– *Nu vrem nicio pace lașă!* strigă Ralf Șchiopul. Ralf Stonehouse cel Roșu flutură flamura Greyjoy și răcni:

– *Victarion! VICTARION! VICTARION!*

Oamenii începură să se îmbrâncească. Cineva aruncă un con de pin înspre capul Ashei. Când se feri, coroana improvizată îi căzu. Pentru o clipă, preotului

i se păru că stă în vârful unui mușuroi uriaș, cu mii de furnici mișunându-i la picioare. Strigăte de *Asha!* și *Victarion!* se revărsau din toate părțile, ca și cum o furtună sălbatică era pe cale să-i înghită pe toți. *Zeul Furtunii e printre noi,* gândi preotul, *semănând furie și discordie.*

Ascuțit ca o lovitură de sabie, sunetul cornului despică aerul.

Limpede și ucigător era glasul lui, un țipăt fierbinte, cutremurător, care parcă făcea oasele să-ți *zornăie* în trup. Strigătul zăbovi în aerul umed al mării: *aaaaRREEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.*

Toți ochii se întoarseră în direcția sunetului. Cel care sufla chemarea era unul dintre corciturile lui Euron, un bărbat monstruos cu țeasta rasă. Pe brațele lui sclipeau brățări de aur, jad și jais, iar pe pieptu-i lat era tatuată o pasăre de pradă, cu ghearele picurând de sânge.

aaaaRREEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.

Cornul din care sufla era negru, lucios, răsucit și mai înalt decât un stat de om, când îl ținea cu ambele mâini. Era legat de jur împrejur cu fâșii de aur roșu și oțel negru, gravate cu hieroglife valyriene străvechi care păreau să strălucească roșii când sunetul cornului crescu.

aaaaaaaRRREEEEEEEEEEEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee.

Era un sunet îngrozitor, un bocet de durere și furie care parcă îți ardea urechile. Aeron Părumed și le acoperi, rugându-se la Zeul Înecat să ridice un

val puternic și să zdrobească cornul, amuțindu-l, dar, cu toate acestea, țipătul nu mai contenea. *E cornul iadului!* îi venea să strige, deși nimeni nu l-ar fi auzit. Obrajii bărbatului tatuat erau atât de umflați încât păreau gata să plesnească, iar mușchii pieptului i se zbăteau, ca și cum o pasăre ar fi fost gata să se smulgă din carnea lui și să-și ia zborul. Iar acum hieroglifele ardeau mai strălucitor, cu fiecare linie și literă licărind de lumina unui foc alb. Sunetul suna necontenit, revărsându-și ecoul printre dealurile din spatele lor și peste apele Leagănului Naggăi și răsunând printre munții Marelui Wyk, iar și iar și iar, până când umplu întreaga lume udă.

Iar când se părea că sunetul nu va conteni niciodată, se opri.

Cornistul își pierdu, în cele din urmă, răsuflarea. Se clătină, cât pe ce să cadă. Preotul îl văzu pe Orkwood de Orkmont prinzându-l de un braț, ca să-l sprijine, în timp ce Lucas Codd Stângaciul îi luă cornul negru, răsucit, din mâini. O dâră palidă de fum se ridica din corn și preotul văzu sânge și vezicule pe buzele celui care-l sunase. Pasărea de pe pieptul său sângera și ea.

Euron Greyjoy urcă dealul încet, cu toți ochii ațintiți asupra lui. În văzduh, pescărușul țipă și iarăși țipă. *Niciun om necredincios nu poate ședea pe Stânca Mării,* gândi Aeron, dar știa că trebuie să-și lase fratele să vorbească. Buzele i se mișcară într-o rugăciune mută.

Susținătorii Ashei se dădură în lături, la fel și cei ai lui Victarion. Preotul făcu un pas înapoi și așeză o mână

pe piatra aspră a coastelor Naggăi. Ochi-de-Cioară se opri în capul scărilor, la porțile Castelului Regelui Cenușiu, și își întoarse ochiul zâmbitor asupra căpitanilor și regilor, însă Aeron îi simțea și celălalt ochi, cel pe care-l ținea ascuns.

– *OAMENI DE FIER*, spuse Euron Greyjoy, mi-ați auzit cornul. Acum ascultați-mi cuvintele. Sunt fratele lui Balon, cel mai mare fiu în viață al lui Quellon. În venele mele curge sângele Lordului Vickon și al Bătrânului Kraken. Cu toate acestea, am călătorit mai departe decât oricare dintre ei. Un singur kraken dintre cei în viață n-a cunoscut niciodată înfrângerea. Un singur kraken n-a plecat niciodată genunchiul. Un singur kraken a călătorit până la Asshai din Umbră și a văzut minunății și orori de neînchipuit...

– Dacă ți-a plăcut Umbra atât de mult, întoarce-te acolo, strigă Qarl Fecioara, cel cu obraji rozalii, unul dintre susținătorii Ashei.

Ochi-de-Cioară îl ignoră.

– Frățiorul meu vrea să termine războiul lui Balon și să revendice Nordul. Dulcea mea nepoată vrea să ne dăruiască pace și conuri de pin. Buzele sale albastre se strâmbară într-un zâmbet. Asha preferă biruința în locul înfrângerii. Victarion vrea un regat, nu câteva palme de pământ. De la mine, le veți avea pe amândouă. Ochi-de-Cioară îmi spuneți. Ei, bine, cine are un ochi mai ager decât cioara? După fiece bătălie, ciorile vin cu sutele și miile să se ospăteze din trupurile celor căzuți. O cioară poate zări moartea de departe.

Iar eu spun că întregul Westeros e pe moarte. Cei care mă vor urma se vor ospăta până la capătul zilelor.

Suntem oameni de fier și cândva am fost cuceritori. Noi făceam legea pretutindeni unde se făcea auzit sunetul valurilor. Fratele meu vrea să vă mulțumiți cu Nordul cel rece și aspru, nepoata mea cu și mai puțin... dar eu am să vă dau Lannisportul, Highgardenul, Arborul, Orașul Vechi, ținuturile riverane și Reachul, pădurea zeilor și pădurea ploilor, Dornul și mlaștinile, Munții Lunii și Valea lui Arryn, Tarthul și Treptele de Piatră. Eu zic să le luăm pe *toate! Eu zic să luăm Westerosul.* Aruncă o privire către preot: Toate acestea, cu siguranță, pentru gloria și mai mare a Zeului nostru Înecat.

Preț de o clipă, până și Aeron Părumed fu uluit de îndrăzneala cuvintelor fratelui său. Preotul visase același vis, atunci când văzuse prima oară cometa roșie pe cer. *Vom trece pământurile verzi prin foc și sabie, vom stârpi cei șapte zei ai septonilor și copacii albi ai oamenilor Nordului...*

– Ochi-de-Cioară! strigă Asha. Ți-ai lăsat mințile la Asshai? Dacă nu putem stăpâni Nordul – și nu putem –, cum să cucerim toate Cele Șapte Regate?

– Păi, asta s-a mai întâmplat. Oare Balon și-a învățat fiica atât de puține lucruri despre căile războiului? Victarion, s-ar părea că fiica fratelui nostru n-a auzit niciodată de Aegon Cuceritorul.

– Aegon? Victarion își încrucișă brațele peste pieptul ce îi era acoperit de armură. Ce legătură are cu noi Cuceritorul?

– Știu despre război la fel de multe ca tine, Ochi-de-Cioară, zise Asha. Aegon Targaryen a cucerit Westerosul cu *dragoni.*

– Și așa vom face și noi, promise Euron Greyjoy. Cornul ăla pe care l-ați auzit l-am găsit între ruinele fumegânde ale Valyriei, unde nimeni, în afară de mine, n-a îndrăznit vreodată să pună piciorul. E un corn de dragon, legat cu fâșii de aur roșu și oțel valyrian făurit cu farmece. Lorzii Dragoni din vechime suflau asemenea corni înainte să-i devoreze Urgia. Cu acest corn, oamenii mei de fier, eu pot stăpâni dragonii.

Asha râse zgomotos.

– Un corn care să adune caprele ar fi mai folositor, Ochi-de-Cioară. Dragoni nu mai există.

– Te înșeli din nou, fetițo. Mai sunt trei, iar eu știu unde să-i găsesc. Cu siguranță, asta merită o coroană de lemn.

– *EURON!* strigă Lucas Codd Stângaciul.

– *EURON! EURON OCHI-DE-CIOARĂ!* strigă Vâslașul Roșu.

Muții și corciturile de pe *Tăcerea* desfăcură cuferele lui Euron și îi revărsară darurile în fața căpitanilor și a regilor. Pe urmă preotul auzi glasul lui Hotho Harlaw, care-și umplea mâinile de aur. Gorold Goodbrother striga și el, la fel și Erik Sparge-Nicovală.

– *EURON! EURON! EURON!*

Strigătul se înteți, devenind un urlet.

– *EURON! EURON! OCHI-DE CIOARĂ! EURON REGE!*

Sunetul se rostogolea pe dealul Naggăi, ca și cum Zeul Furtunii ar fi zornăit norii. *EURON! EURON! EURON! EURON! EURON! EURON!*

Chiar și un preot poate avea îndoieli. Chiar și un profet poate cunoaște spaima. Aeron Părumed își cercetă sufletul, căutându-și zeul, dar găsi numai tăcere. În timp ce o mie de glasuri strigau numele fratelui său, nu putea auzi decât scârțâitul unei balamale ruginite de oțel.

BRIENNE

La est de Iazul Fecioarelor munții se înălțau sălbatici, iar pinii se închideau în jurul lor ca o oștire tăcută de soldați gri-verzui.

Dick Dibaciul spunea că drumul de coastă era calea cea mai scurtă și mai ușoară, așa că arareori se îndepărtau de golf. Pe măsură ce înaintau, orașele și satele aflate de-a lungul țărmului erau din ce în ce mai mici și mai răzlețe. Când se însera, căutau un han. Crabb împărțea sala comună cu ceilalți drumeți, în timp ce Brienne lua o cameră pentru ea și pentru Podrick.

– E mai ieftin dacă dormim toți în același pat, domniță, zicea Dick Dibaciul. Ai putea să-ți așezi sabia între noi. Bătrânul Dick e un om inofensiv. Curtenitor ca un cavaler și cinstit cât e ziulica de lungă.

– Zilele se scurtează, remarcă Brienne.

– Mă rog, se prea poate. Dacă nu ai încredere să împarți patul cu mine, m-aș putea cuibări pe podea, domniță.

– Nu pe podeaua mea.

– S-ar putea zice că nu te încrezi în nimeni.

– Încrederea se câștigă. Ca aurul.

– Cum spui, domniță, zise Crabb, dar înspre Nord, unde drumul se sfârșește, va trebui să ai încredere în Dick. Dacă aș vrea să-ți iau aurul cu vârful sabiei, cine să mă oprească?

– Tu n-ai sabie. Eu am.

Brienne închise ușa între ei și rămase acolo, ascultând, până se convinse că bărbatul plecase. Oricât de dibaci ar fi fost, Dick Crabb nu era Jaime Lannister, nici Șoarecele Nebun, nici măcar Humfrey Wagstaff. Era sfrijit și prost hrănit, iar singura sa bucată de armură era o cască ciobită, pătată de rugină. În loc de sabie purta un pumnal vechi și știrb. Cât timp era trează, nu reprezenta niciun pericol pentru ea.

– Podrick, spuse ea, va veni o vreme când nu vor mai fi hanuri care să ne adăpostească. N-am încredere în călăuza noastră. Când ne oprim, poți să-mi veghezi somnul?

– Să rămân treaz, domniță? Ser? Podrick chibzui. Am o sabie. Dacă Crabb încearcă să se atingă de tine, am să-l omor.

– Nu, zise ea cu asprime. Nici să nu-ți treacă prin minte să te lupți cu el. Nu-ți cer decât să-mi veghezi somnul și să mă trezești dacă face vreun gest care ar putea da de bănuit. Vei descoperi că mă trezesc ușor.

Crabb își dădu arama pe față în ziua următoare, când se opriră să adape caii. Brienne trebui să facă doi pași în spatele unor tufișuri, să se ușureze. În timp ce stătea pe vine, îl auzi pe Podrick spunând:

– Ce faci? Du-te de-aici!

Brienne își isprăvi treaba, își trase nădragii și se întoarse la drum, unde-l găsi pe Dick Dibaciul ștergându-și degetele de făină.

– Nu vei găsi niciun dragon în desagile mele de șa, îi spuse ea. Îmi țin aurul asupra mea.

O parte se afla în punga de la brâu, restul era ascuns într-o pereche de buzunare cusute în interiorul veșmintelor. Punga grasă din desaga de șa era plină de monede de aramă, mari și mici, gologani și creițari, cruceri și stele... și făină bună și albă, s-o îngroașe și mai mult. Cumpărase făina de la bucătarul de la Șapte Săbii în dimineața în care plecaseră de la Duskendale.

– Dick n-a vrut să-ți facă niciun rău, domniță. Își răsuci degetele pătate de făină, ca să-i arate că nu avea nicio armă. Doar mă uitam, să văd dacă ai dragonii ăia pe care mi i-ai promis. Lumea e plină de mincinoși gata să înșele un om cinstit. Nu că *tu* ai fi printre ei.

Brienne spera că era o călăuză mai bună decât era ca tâlhar.

– Am face bine să plecăm. Brienne încălecă.

Dick cânta adesea în timp ce călăreau unul lângă altul. Nu era niciodată un cântec întreg, doar nițel de aici, un vers de acolo. Bănuia că voia s-o farmece, ca s-o dezarmeze. Uneori încerca să-i facă pe ea și pe Podrick să cânte cu el, dar în zadar. Băiatul era prea sfios și legat la limbă, iar Brienne nu cânta. *Îi cântai tatălui tău?* o întrebase odată Lady Stark, la Riverrun. *Lui Renly i-ai cântat?* Nu le cântase, nici măcar o dată, deși ar fi vrut... ar fi vrut...

Când nu cânta, Dick Dibaciul vorbea, desfătându-i cu poveștile Capului Ghearei Despicate. Fiecare vale mohorâtă avea lordul ei, spunea el, cei mai mulți uniți de neîncrederea lor comună față de străini. În venele lor curgea, întunecat și puternic, sângele Primilor Oameni.

– Andalii au încercat să pună stăpânire pe Capul Ghearei Despicate, dar i-am însângerat în văi și i-am înecat în mlaștini. Numai că ceea ce nu puteau să cucerească fiii lor cu săbii, cucereau frumoasele lor fiice cu sărutări. Se măritau în casele pe care nu le puteau cuceri, da.

Regii Darklyn din Duskendale încercaseră să-și impună domnia asupra Capului Ghearei Despicate, Mootonii de la Iazul Fecioarelor încercaseră și ei, iar, mai târziu, trufașii Celtigari din Insula Crabilor. Dar oamenii Ghearei Despicate își cunoșteau smârcurile și pădurile așa cum nu le putea cunoaște niciun străin și, dacă erau prinși la strâmtoare, dispăreau în peșterile care le împânzeau munții, ca un fagure de miere. Când nu se războiau cu așa-zișii cuceritori, se luptau între ei. Dușmăniile lor ancestrale era adânci și întunecate, ca mlaștinile dintre dealurile lor. Din când în când, vreun luptător aducea pacea la Capul Ghearei Despicate, însă aceasta nu dura niciodată mai mult decât viața lui. Lordul Lucifer Hardy fusese un cavaler măreț, iar frații Brune la fel. Legendarul Sfarmă-Oase îi întrecea, dar Crabbii erau cei mai măreți dintre toți. Dick încă refuza să creadă că

Brienne nu auzise niciodată de Ser Clarence Crabb și de isprăvile lui.

– De ce-aș minți? îl întrebă ea. Fiecare ținut își are propriii eroi. De unde vin eu, menestrelii cântă despre Galladon de Morne, Cavalerul Desăvârșit.

– Ser Galla-cine-de-Ce? Pufni. N-am auzit niciodată de el. De ce era așa de al naibii de desăvârșit?

– Ser Galladon a fost un campion atât de viteaz, încât însăși Fecioara și-a pierdut inima în fața lui. I-a dăruit o sabie fermecată, numită Dreapta Fecioară, ca semn al iubirii sale. Nicio sabie obișnuită n-o putea respinge, niciun scut nu putea rezista sărutului ei. Ser Galladon era mândru de Dreapta Fecioară, însă a scos-o din teacă doar de trei ori. Nu voia să folosească Fecioara împotriva muritorilor, căci era atât de puternică încât ar fi făcut ca orice luptă să fie nedreaptă.

Lui Crabb asta i se păru ilar.

– Cavalerul Desăvârșit? Nătărăul Desăvârșit. La ce bun să ai o sabie vrăjită dacă nu poți naibii s-o folosești?

– La onoare, spuse ea. Îți slujește la onoare. Asta nu reușești decât să-l facă să râdă și mai tare.

– Ser Clarence Crabb și-ar fi șters fundul păros cu Cavalerul tău Desăvârșit, domniță. Dacă s-ar fi întâlnit, ar mai exista un cap nenorocit așezat pe raftul de la Șoapte, ascultă la mine. „Ar fi trebuit să folosesc sabia fermecată", le-ar spune tuturor celorlalte capete. „Ar fi trebuit să folosesc afurisita aia de sabie."

Brienne nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Poate, recunoscu ea, dar Ser Galladon n-a fost nătărău. Împotriva unui dușman înalt de doi metri

și jumătate, călare pe un zimbru, poate că ar fi scos Dreapta Fecioară din teacă. Se spune că, odată, a folosit-o să omoare un dragon.

Dick Dibaciul nu era impresionat.

– Și Sfarmă-Oase a luptat cu un dragon, dar n-a avut nevoie de nicio sabie fermecată. Pur și simplu i-a legat gâtul într-un nod, așa că de fiecare dată când scuipa foc, își prăjea singur fundul.

– Și ce-a făcut Sfarmă-Oase când au venit Aegon și surorile sale? îl întrebă Brienne.

– Era mort. Domnița trebuie să știe asta. Crabb îi aruncă o privire piezișă. Aegon și-a trimis sora la Gheara Despicată, pe acea Visenya. Lorzii auziseră de sfârșitul lui Harren. Nu erau nătărăi, așa că și-au așezat săbiile la picioarele ei. Regina i-a făcut oamenii ei și le-a spus că nu vor mai fi datori față de Iazul Fecioarelor, Insula Crabului sau Duskendale. Asta nu-i oprește pe afurisiții de Celtigari să trimită oameni pe malul estic, să-i adune dările. Dacă trimite destui, câțiva mai apucă să se întoarcă la el... altminteri, noi ne înclinăm doar în fața lorzilor noștri și a regelui. *Adevăratul* rege, nu Robert și cei de teapa lui. Crabb scuipă. Au fost oameni din Casele Crabb, Brune și Boggs cu Prințul Rhaegar la Trident, și în Garda Regelui. Un Hardy, un Cave, un Pyne și *trei* Crabbi, Clement, Rupert și Clarence Scundul. Măsura un metru nouăzeci, dar era scund pe lângă *adevăratul* Ser Clarence. Suntem cu toții oameni destoinici ai dragonului, la Gheara Despicată.

Pe măsură ce înaintau spre nord-est, drumul era din ce în ce mai pustiu, până când, în cele din urmă, nu mai era de găsit niciun han. Drumul de coastă era deja mai mult bălării decât făgașe. În noaptea aceea se adăpostiră într-un sat de pescari. Brienne le plăti sătenilor câțiva gologani, ca să-i lase să înnopteze într-un hambar de fân. Revendică podul pentru ea și Podrick trase scara sus, după ei.

– Mă lăsați singur aici. Aș putea foarte bine să vă fur caii, strigă Crabb de jos. Mai bine i-ai urca și pe ei pe scară, domniță. Când văzu că Brienne îl ignoră, Crabb continuă, spunând: La noapte o să plouă. O ploaie rece și aspră. Tu și Pods veți dormi la căldurică, iar bietul Dick va tremura aici, jos, de unul singur. Clătină din cap, mormăind în timp ce-și făcea culcuș într-un morman de fân. Nu mi-a fost dat să mai cunosc o fată așa de bănuitoare ca tine.

Brienne se cuibări sub mantie, cu Podrick căscând alături. *N-am fost mereu prudentă*, ar fi putut să-i strige lui Crabb. *Când eram mică, credeam că toți bărbații sunt la fel de nobili ca tata.* Chiar și bărbații care îi spuneau cât e de drăgălașă, cât e de înaltă, de strălucitoare și de isteață, cât de grațioasă e când dansează. Septa Roelle fusese cea care îi ridicase vălul de pe ochi.

– Spun lucrurile astea doar ca să câștige bunăvoința tatălui tău, îi spusese femeia. Vei găsi adevărul în oglindă, nu pe buzele oamenilor.

Fusese o lecție aspră, care o lăsase plângând, dar îi fusese de folos la Harrenhal când Ser Hyle și prietenii lui își jucaseră jocul. *O fecioară trebuie să fie*

neîncrezătoare în această lume, altfel nu va mai fi pentru mult timp fecioară, gândi ea, când ploaia începu să cadă.

În turnirul de la Podul Amar, își căutase pețitorii și-i bătuse unul câte unul. Farrow și Ambrose și Părosul, Mark Mullendore, Raymond Nayland și Will Cocostârcul. Îl învinsese pe Harry Sawyer și zdrobise coiful lui Robin Potter, lăsându-i o cicatrice urâtă, iar când ultimul dintre ei căzuse, Mama i-l trimisese pe Cunnington. De data aceasta, Ser Ronnet avea în mână o sabie, nu un trandafir. Fiecare lovitură pe care i-o servea Brienne era mai dulce decât un sărut.

Loras Tyrell rămăsese ultimul să dea piept cu mânia ei în ziua aceea. El n-o curtase niciodată, abia dacă îi aruncase vreo privire, însă purta trei trandafiri galbeni pe scut în acea zi, iar Brienne ura trandafirii. Văzându-i, căpătase o putere încărcată de furie.

Adormi visând lupta pe care o purtaseră și pe Ser Jaime legându-i o mantie-curcubeu pe umeri.

Încă ploua a doua zi dimineață. În timp ce-și luau micul dejun, Dick Dibaciul propuse să aștepte până când se oprește.

– Când va fi asta? Mâine? În două săptămâni? Când vine iarăși vara? Nu. Avem mantii și cale lungă de străbătut.

Plouă toată ziua. Cărarea îngustă pe care o urmăreau se transformă în curând în mocirlă sub picioarele lor. Toți copacii pe care îi văzură erau despuiați, iar ploaia domoală transformase frunzele căzute într-un covor ud, maroniu. În ciuda căptușelii din piele de

veveriță, mantia lui Dick se îmbibă de apă și Brienne îl vedea tremurând. Preț de o clipă, i se făcu milă de el. *N-a mâncat bine, se vede limpede.* Se întrebă dacă exista într-adevăr un golf al piraților sau un castel părăginit numit Șoaptele. Oamenii înfometați fac lucruri disperate. Totul putea să fie doar un plan ca s-o ademenească. Suspiciunea îi strânse stomacul.

O vreme, ropotul egal al ploii era parcă singurul sunet din lume. Dick Dibaciul îi dădea înainte, nepăsător. Îl privi mai îndeaproape, remarcând felul cum se apleca, de parcă ar fi putut rămâne uscat dacă se cuibărea în șa. De data aceasta, când întunericul coborî asupra lor nu mai era niciun sat prin apropiere. Nici copaci care să-i adăpostească nu erau. Fură nevoiți să se oprească între niște stânci, la cincizeci de metri deasupra liniei țărmului. Pietrele, cel puțin, aveau să-i ferească de vânt.

– Ar fi bine să stăm de veghe la noapte, domniță, îi spuse Crabb, în timp ce se căznea să aprindă un foc din lemne plutitoare. Într-un loc ca acesta, ar putea fi foșnitori.

– Foșnitori? Brienne îi aruncă o privire bănuitoare.

– Monștri, îi explică Dick Dibaciul, satisfăcut. Arată ca niște oameni, până când te apropii mai mult, dar capetele lor sunt prea mari și au solzi acolo unde un om obișnuit are păr. Sunt albi ca burta peștelui, cu pielițe între degete. Sunt mereu uzi și miros a pește, dar în spatele buzelor vineții au șiruri de dinți verzi, ascuțiți ca niște ace. Unii zic că Primii Oameni i-au omorât pe toți, dar să nu crezi așa ceva. Vin noaptea

și îi fură pe copiii răi, furișându-se pe picioarele lor cu pielițe, cu un mic *foșnet.* Pe fete le ține ca să le nască copii, dar pe băieți îi mănâncă, sfâșiindu-i cu dinții ăia verzi și ascuțiți. Îi rânji lui Podrick. Pe tine te-ar mânca, băiete. Te-ar mânca *de viu.*

– Dacă încearcă, îi omor. Podrick își mângâie sabia.

– Încearcă. Încearcă numai. Foșnitorii nu mor cu una, cu două. Îi făcu lui Brienne cu ochiul. Tu ești fetiță rea, domniță?

– Nu. *Doar proastă.* Lemnul era prea ud ca să poată fi aprins, oricâte scântei scotea Brienne cu cremenea și oțelul ei. Vreascurile ridicară puțin fum, dar atâta tot. Dezgustată, se propti cu spatele de o stâncă, își trase mantia peste ea și se resemnă cu gândul la o noapte rece și udă. Visând la o mâncare fierbinte, molfăi o fâșie tare de carne sărată de vită, în timp ce Dick Dibaciul vorbea despre vremurile când Ser Clarence Crabb luptase cu regele foșnitorilor. *Povestea e plină de viață,* fu ea nevoită să recunoască, *dar și Mark Mullendore era amuzant, cu maimuțica lui.*

Cerul era prea ud ca să vadă soarele coborând, prea cenușiu ca să vadă luna răsărind. Noaptea era neagră și fără stele. Crabb își epuiză toate poveștile și adormi. Podrick sforăia și el în curând. Brienne rămase cu spatele la stâncă, ascultând valurile. *Ești în apropierea mării, Sansa?* se întrebă. *Aștepți la Șoapte o corabie care nu va veni niciodată? Cine e cu tine? O călătorie pentru trei, a spus. Oare Pezevenghiul e cu tine și cu Ser Dontos sau ți-ai găsit sora?*

Fusese o zi lungă și Brienne era obosită. Chiar și cu spatele lipit de stâncă și cu ploaia răpăind domol în jurul ei, pleoapele i se îngreunau. Ațipi de două ori. A doua oară se trezi brusc, cu inima bubuind, convinsă că deasupra ei se afla cineva. Avea picioarele înțepenite, iar mantia i se lipise de glezne. Se eliberă dând din picioare și se ridică. Dick Dibaciul era ghemuit lângă un bolovan, dormind pe jumătate îngropat în nisipul greu și ud. *Un vis. A fost un vis.*

Poate că fusese o greșeală să-i părăsească pe Ser Creighton și pe Ser Illifer. Păruseră oameni cinstiți. *Aș vrea ca Jaime să fi venit cu mine,* gândi ea... dar el era cavaler al Gărzii Regale, locul lui era alături de regele său. În plus, Renly era cel pe care îl voia... *Am jurat să-l apăr, dar am dat greș. Apoi am jurat să-l răzbun, și am dat greș din nou. Am fugit, în schimb, cu Lady Catelyn și i-am înșelat și ei așteptările.* Vântul își schimbase direcția și ploaia îi șiroia pe față.

A doua zi, drumul se subție într-o potecă acoperită cu pietriș și, în cele din urmă, într-o dâră vagă. Spre prânz, se sfârși brusc, la poalele unei creste cioplite de vânt. Deasupra, un mic castel privea încruntat peste valuri, profilându-și cele trei turnuri cocârjate pe fundalul unui cer de plumb.

– Am ajuns la Șoapte? întrebă Podrick.

– Ți se pare o afurisită de ruină? Crabb scuipă. Asta e Grota Cumplită, unde sălășluiește bătrânul Lord Brune. Dar drumul se termină aici. De aici încolo ne așteaptă pinii.

Brienne cercetă creasta.

– Cum ajungem acolo, sus?

– Uşor. Dick Dibaciul îşi întoarse calul. Ţineţi-vă aproape de Dick. Foşnitorii sunt gata să-i înhaţe pe leneşi.

Suişul se dovedi o cărare abruptă şi pietroasă, ascunsă în crăpătura unei stânci. Cea mai mare parte era sălbatic, dar ici şi colo fuseseră cioplite trepte care uşurau urcuşul. Pereţi râpoşi de stâncă, mâncaţi de secolele de vânturi şi valuri, îi strângeau din ambele părţi. Prin unele locuri luaseră forme fantastice. Dick Dibaciul îi arătă Briennei câteva, în timp ce urcau.

– Uite un cap de căpcăun, vezi? făcu el, iar ea zâmbi, zărindu-l. Iar cel de acolo e un dragon de piatră. Cealaltă aripă s-a prăbuşit când tatăl meu era copil. Deasupra sunt ugerele căzute, ca nişte ţâţe de vrăjitoare. Aruncă o privire către pieptul ei.

– Ser? Domniţă? zise Podrick. Uite un călăreţ.

– Unde? Niciuna dintre stânci nu-i sugera un călăreţ.

– Pe drum. Nu un călăreţ de piatră. Unul adevărat. Ne urmăreşte. Acolo, jos. Podrick îi arătă.

Brienne se răsuci în şa. Urcaseră destul de sus ca să vadă hăt, departe, de-a lungul ţărmului. Calul venea pe acelaşi drum pe care o apucaseră ei, la trei-patru kilometri în urma lor. *Iarăşi?* Îi aruncă lui Dick Dibaciul o privire bănuitoare.

– Nu te chiorî la mine, zise Crabb. N-are de-a face nimic cu bătrânul Dick Dibaciul, oricine-ar fi el. E vreun om de-al lui Brune, probabil, întorcându-se din războaie. Sau vreun cântăreţ, hoinărind din loc în loc.

Își întoarse capul și scuipă. Nu e vreun foșnitor, asta-i sigur. Ei nu călăresc pe cai.

– Nu, întări Brienne. Cel puțin în privința asta erau de acord.

Ultimii treizeci de metri de urcuș se dovediră cei mai abrupți și cei mai periculoși. Sub copitele cailor se rostogoleau pietricele, zornăind în josul cărării pietroase din spatele lor. Când ieșiră din crăpătura stâncii, se pomeniră la poalele zidurilor castelului. Deasupra, pe un parapet, un chip se uită pe furiș la ei, pe urmă dispăru. Brienne fu de părere că ar putea fi o femeie și îi spuse asta lui Dick Dibaciul. Acesta o aprobă:

– Brune e prea bătrân ca să se cațere pe metereze, iar fiii și nepoții lui au plecat la războaie. N-au mai rămas aici decât fetișcane și un țânc mucos de trei ani.

Îi stătea pe buze să-și întrebe călăuza de partea cărui rege se postase Lordul Brune, dar nu mai conta. Fiii lui Brune erau plecați, era posibil ca unii să nu se mai întoarcă. *Nu vom găsi adăpost aici la noapte.* Nu era de așteptat ca un castel plin de bătrâni, femei și copii să-și deschidă porțile în fața unor străini înarmați.

– Vorbești despre Lordul Brune de parcă l-ai cunoaște, îi spuse ea lui Dick Dibaciul.

– Poate că l-am cunoscut, cândva.

Brienne aruncă o privire la pieptul jiletcii lui. Fire deșirate și un petic jerpelit de material mai închis la culoare arătau locul de unde fusese sfârtecat un blazon. Fără doar și poate, călăuza ei era un dezertor. Călărețul din spatele lor putea fi, oare, unul dintre tovarășii lui de arme?

– Ar trebui să ne continuăm drumul, îi îndemnă Dick, înainte ca Brune să înceapă să se întrebe ce căutăm aici, sub zidurile sale. Până și o fetișcană știe să tragă cu o afurisită de arbaletă. Dick făcu semn către dealurile de calcar care se ridicau în spatele castelului, cu pantele lor împădurite. De-aici nu mai sunt drumuri, doar pârâie și poteci, dar domnița n-are de ce se teme. Dick Dibaciul cunoaște locurile astea.

Tocmai de asta se temea Brienne. Vântul sufla cu putere de-a lungul crestei, dar ea nu simțea în aer decât miros de capcană.

– Dar călărețul ăla?

Dacă nu cumva calul lui știa să umble pe valuri, avea să urce în curând costișa.

– Ce-i cu el? Dacă e vreun nebun din Iazul Fecioarelor, s-ar putea să nici nu găsească afurisita de potecă. Iar dacă o găsește, o să-l pierdem în păduri. Acolo nu va avea niciun drum pe care să-l urmeze.

Doar urmele noastre. Brienne se întreba dacă n-ar fi mai bine să-l aștepte pe călăreț acolo, cu sabia în mână. *Voi părea nebună de legat dacă e vreun cântăreț sau unul dintre fiii Lordului Brune.* Crabb avea dreptate, bănuia. *Dacă e tot pe urmele noastre și mâine, pot să mă ocup atunci de el.*

– Cum dorești, spuse ea, întorcându-și iapa în direcția copacilor.

Castelul Lordului Brune se micșoră în spatele lor și în curând se pierdu în depărtare. Sequoia și pini se înălțau în jurul lor, sulițe înalte, înveșmântate în verde, țâșnind spre cer. Covorul pădurii era un pat de ace

căzute, gros ca zidul unui castel, așternut cu conuri de pin. Copitele cailor nu scoteau parcă niciun sunet. Ploua puțin, se opri o vreme, pe urmă se stârni din nou, dar printre pini abia dacă simțeau câte o picătură.

Înaintau mult mai încet prin păduri. Brienne își îndemnă iapa prin întunericul verde, croindu-și drum printre copaci. Își dădu seama că ar fi foarte ușor să se rătăcească aici. Oriîncotro privea, totul părea la fel. Însuși aerul părea cenușiu, verde și neclintit. Conuri de pini îi zgâriară brațele, frecându-se zgomotos de scutu-i proaspăt pictat. Liniștea stranie o agasa din ce în ce mai mult cu fiecare oră care trecea.

Îl deranja și pe Dick Dibaciul. Târziu în ziua aceea, pe când se lăsa asfințitul, încercă să cânte.

– *A fost odat-un urs, un urs, un urs, negru și maro și acoperit de păr,* cântă el, cu glasu-i aspru ca o pereche de pantaloni de lână. Pinii îi înghițiră cântecul, așa cum înghițeau vântul și ploaia. După o vreme se opri.

– E rău aici, zise Podrick. E un loc rău.

Brienne simțea la fel, însă n-ar fi slujit la nimic s-o recunoască.

– O pădure de pini e un loc posomorât, dar, până la urmă, nu e decât o pădure. Nu e nimic aici de care trebuie să ne temem.

– Cum rămâne cu foșnitorii? Și cu capetele?

– Ce băiat isteț, zise Dick, râzând.

Brienne îi aruncă o privire iritată.

– Nu există niciun foșnitor, îi spuse ea lui Podrick, și niciun cap.

Dealurile urcau, dealurile coborau. Brienne se pomeni rugându-se ca Dick Dibaciul să fie cinstit și să știe unde îi duce. Nici măcar nu era convinsă că ar găsi din nou marea de una singură. Zi sau noapte, cerul era cenușiu și înnorat, fără soare sau stele care s-o ajute să-și găsească drumul.

Poposiră devreme în seara aceea, după ce coborâră un deal și se pomeniră pe marginea unui smârc verde, sclipitor. În lumina gri-verzuie, pământul din fața lor părea destul de solid, însă când se porniră să-l străbată, le înghiți caii până la brâu. Fură nevoiți să se întoarcă și să-și croiască drum înapoi, pe pământ mai ferm.

– Nu contează, îi asigură Crabb. Vom urca dealul și vom coborî pe altundeva.

A doua zi decurse la fel. Călăriră printre pini și mlaștini, sub ceruri întunecate și ploi intermitente, pe lângă doline și peșteri și ruinele străvechilor fortărețe cu pietrele înnegrite de mușchi. Fiecare morman de pietre avea o poveste, iar Dick Dibaciul le spuse pe toate. Dacă stăteai să-i dai crezare, oamenii de la Capul Ghearei Despicate își udaseră pinii cu sânge. Brienne începu să-și piardă răbdarea.

– Cât mai avem? ceru ea, în cele din urmă, să știe. Trebuie să fi văzut până acum fiecare copac de la Capul Ghearei Despicate.

– Nu tocmai, răspunse Crabb. Suntem aproape. Vezi, pădurea se rărește. Suntem lângă marea îngustă.

S-ar părea că nebunul pe care mi l-a promis e propria mea imagine oglindită într-un iaz, gândi Brienne,

dar n-avea niciun sens să se întoarcă, după ce ajunsese până aici. Însă era frântă, nu putea tăgădui asta. Coapsele îi erau tari ca fierul din pricina șeii, iar în ultima vreme dormea doar patru ore pe noapte, în timp ce Podrick o veghea. Dacă Dick Dibaciul ar încerca să-i omoare, era convinsă că aici ar face-o, într-un loc pe care-l cunoștea bine. Poate că-i ducea într-un bârlog de hoți, unde să aibă rubedenii la fel de primejdioase ca el, sau poate doar îi plimba în cercuri, așteptând să fie ajunși din urmă de călăreț. Nu mai văzuseră nici urmă de el de când plecaseră de la castelul Lordului Brune, dar asta nu însemna că omul renunțase să-i vâneze.

S-ar putea să fiu nevoită să-l omor, își spuse Brienne într-o noapte, pe când se plimba în jurul locului de popas. Ideea o scârbi. Bătrânul ei maestru de arme se întrebase întotdeauna dacă Brienne era destul de aspră pentru bătălie.

– Ai în brațe puterea unui bărbat, îi spusese Ser Goodwin de mai multe ori, însă inima ta e blândă ca a oricărei fecioare. Una e să te antrenezi în curte, cu o sabie boantă în mână, și alta să vâri două palme de oțel ascuțit în burta unui om și să vezi lumina stingându-se în ochii lui.

Ca s-o întărească, Ser Goodwin obișnuia s-o trimită la măcelarul tatălui său, să taie miei și purcei de lapte. Purcelușii guițau și mieii țipau ca niște copii speriați. Până când se sfârșea măcelul, ochii Briennei erau orbi de lacrimi, iar hainele atât de pline de sânge încât le dădea slujitoarelor sale să le ardă. Dar Ser Goodwin continua să aibă îndoieli.

– Un purcel e un purcel. Cu un om e altă treabă. Pe când eram scutier, la fel de tânăr ca tine, aveam un prieten puternic, iute și agil, neîntrecut în curtea de instrucție. Știam cu toții că, într-o bună zi, va deveni un cavaler desăvârșit. Apoi la Treptele de Piatră a venit războiul. Mi-am văzut prietenul îngenunchindu-și dușmanul și doborându-i securea din mână, dar când ar fi putut să-și isprăvească treaba, a ezitat o clipă. În bătălie, o clipă e o viață. Omul și-a scos pumnalul și a găsit o crăpătură în armura prietenului meu. Puterea, iuțeala, curajul, toată îndemânarea dobândită cu sudoare... n-au făcut nici doi bani, *fiindcă a șovăit să ucidă.* Ține minte asta, fetițo.

Voi ține, făgădui ea umbrei lui, acolo, în pădurea de pini. Se așeză pe o piatră, își luă sabia și începu să-i ascută tăișul. *Voi ține minte și mă rog să nu șovăi.*

Ziua următoare se ivi mohorâtă, rece și înnorată. Nu văzuseră soarele răsărind, însă când întunericul negru se lumină în gri, Brienne știu că era timpul să încalece din nou. În frunte cu Dick Dibaciul, se întoarseră între pini. Brienne îl urmă îndeaproape, cu Podrick venind în spate, pe calul lui de povară.

Castelul le ieși în față pe neașteptate. Acum erau în adâncul pădurii, înconjurați de pini cât vedeau cu ochii, în clipa următoare ocoliră un bolovan și în fața lor se ivi o deschidere. După niciun kilometru, pădurea se termina brusc. Dincolo era cer și mare... și străvechiul, părăginitul castel, părăsit și năpădit de buruieni, la marginea unei stânci.

– Șoaptele, anunță Dick Dibaciul. Ia ascultați. Puteți auzi capetele.

Podrick rămase cu gura deschisă.

– Le aud.

Brienne le auzea și ea. Un murmur domol, abia auzit, care părea să vină din pământ și din castel deopotrivă. Când se apropiară de faleză, sunetul crescu în intensitate. Era marea, își dădu ea seama dintr-odată. Valurile săpaseră găuri în stâncile de dedesubt și huruiau prin beciurile și tunelurile castelului, sub pământ.

– Nu e niciun cap, spuse ea. Sunt valurile care se aud șoptind.

– Valurile nu șoptesc. Sunt capete.

Castelul era construit din pietre vechi, netencuite, și nu erau două la fel. În crăpăturile dintre pietre mușchiul creștea gros, iar din fundații se înălțau copaci. Majoritatea castelelor vechi aveau o pădure a zeilor. După cum se înfățișa, Șoaptele nu avea mai nimic altceva. Brienne își conduse iapa la marginea stâncii, unde zidul de apărare se prăbușise. Mormane de iederă roșie, otrăvitoare, creșteau sub o grămadă de pietre sfărâmate. Își priponi iapa de un copac și se apropie de prăpastie, cât de mult îndrăzni. Douăzeci de metri mai jos, valurile se învolburau peste rămășițele unui turn prăbușit. În spatele lui, Brienne zări gura unei peșteri uriașe.

– Acesta este vechiul turn de veghe, spuse Dick Dibaciul când ajunse lângă ea. A căzut când aveam eu jumătate din vârsta lui Pods. Cândva aici erau trepte care coborau către golf, dar când stânca s-a prăbușit,

s-au dus și ele. După asta, contrabandiștii nu s-au mai oprit aici. A fost o vreme când își puteau duce bărcile în golf, dar s-a isprăvit. Vezi? Îi puse o mână pe spate, iar cu cealaltă arătă.

Pe Brienne o trecură fiori. *Un brânci și sunt acolo, jos, cu turnul.* Se dădu un pas înapoi.

– Ia mâinile de pe mine.

Crabb se strâmbă.

– Eu doar...

– Nu-mi pasă ce făceai tu *doar.* Unde e poarta?

– În partea cealaltă. Omul șovăi. Bufonul acesta al tău nu e omul care să poarte pică, nu? zise el agitat. Vreau să zic, aseară mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fie supărat pe bătrânul Dick Dibaciul pentru harta aia pe care i-am vândut-o și fiindcă am omis să-i spun de contrabandiști, că nu mai acostează aici.

– Cu aurul care te așteaptă, poți să-i înapoiezi tot ce ți-o fi plătit pentru *ajutorul* tău. Brienne nu și-l putea imagina pe Dontos Hollard ca pe o amenințare. Asta, dacă e aici.

Dădură ocol zidurilor. Castelul fusese construit în trei laturi, cu turnuri drepte la fiecare colț. Porțile erau mâncate de putregai. Când Brienne trase de una, lemnul trosni și se desprinse în așchii lungi, ude, și o jumătate de poartă căzu înspre ea. Înăuntru, altă întunecime verde. Pădurea străpunsese zidurile și năpădise donjonul și zidul exterior. Dar în spatele porții era o barieră-ghilotină, cu dinții adânc înfipți în pământul moale, noroios. Fierul era roșu de rugină, însă nu cedă când Brienne trase de el, zornăindu-l.

– Nimeni n-a folosit poarta asta de multă vreme.

– Aș putea să mă cațăr, se oferi Podrick. Pe lângă stâncă. Unde a căzut zidul.

– E prea periculos. Pietrele alea mi s-au părut șubrede, iar iedera aia roșie e otrăvitoare. Trebuie să existe o poartă lăturalnică.

O găsiră în partea de nord a castelului, pe jumătate ascunsă în spatele unui mur. Toate murele fuseseră culese și jumătate din tufiș fusese tăiat pentru a deschide calea către ușă. Văzând crengile rupte, Brienne fu cuprinsă de neliniște.

– Cineva a trecut pe-aici, și asta de curând.

– Bufonul tău și fetele alea, spuse Crabb. Ți-am zis eu.

Sansa? Briennei nu-i venea să creadă. Până și un bețivan îmbibat de vin ca Dontos Hollard ar avea mai multă minte decât s-o aducă în acest loc sumbru. Ceva o neliniștea la aceste ruine. N-avea s-o găsească aici pe fata Stark... dar trebuia să arunce o privire. *Cineva a fost aici*, gândi ea. *Cineva care trebuia să stea ascuns.*

– Eu intru, zise ea. Crabb, tu vii cu mine. Podrick, vreau să ai grijă de cai.

– Vreau să vin și eu. Sunt scutier. Știu să lupt.

– De-aceea vreau să rămâi tu aici. S-ar putea să fie tâlhari prin pădurile astea. Nu putem să lăsăm caii nesupravegheați.

Podrick râcâi o piatră cu piciorul.

– Cum spui tu.

Brienne își croi drum printre crengile murului și trase de un inel ruginit de fier. Poarta rezistă o clipă, apoi se dădu în lături, cu balamalele protestând cu un scârțâit. Sunetul îi ridică părul de pe ceafă. Scoase sabia din teacă. Chiar și în zale și piele fiartă, se simțea dezbrăcată.

– Hai, domniță, o îndemnă Dick Dibaciul din spate. Ce mai aștepți? Bătrânul Crabb e mort de o mie de ani.

Într-adevăr, ce aștepta? Brienne își spuse că era caraghioasă. Sunetul era doar marea, răsunând la nesfârșit prin beciurile castelului, înălțându-se și prăbușindu-se cu fiecare val. Dar chiar *suna* ca un șoptit și, preț de o clipă, aproape că văzu aievea capetele stând pe rafturile lor și șușotindu-și. *Ar fi trebuit să folosesc sabia,* zicea unul dintre ele. *Ar fi trebuit să folosesc sabia fermecată.*

– Podrick, spuse Brienne. În sacul meu de dormit se află înfășurate o sabie și o teacă. Adu-mi-le aici.

– Da, ser. Domniță. Așa voi face. Băiatul o luă imediat la goană.

– O sabie? Dick Dibaciul se scărpină după ureche. Ai o sabie în mână. La ce-ți mai trebuie una?

– Asta e pentru tine. Brienne îi întinse mânerul.

– Adevărat? Crabb întinse mâna șovăitor, de parcă sabia l-ar fi putut mușca. Fecioara neîncrezătoare îi dă bătrânului Dick o sabie?

– Știi s-o folosești, nu-i așa?

– Sunt un Crabb. Înhăță sabia lungă din mâna ei. Am același sânge cu Ser Clarence. Spintecă aerul și îi rânji. Sabia îl face pe lord, zic unii.

Când Podrick Payne se întoarse, ducea Devotata cu atâta grijă de parcă ar fi fost un copil. Dick Dibaciul fluieră la vederea tecii împodobite cu un șir de capete de lei, însă rămase tăcut când Brienne scoase sabia și schiță o lovitură. *Până și sunetul e mai ascuțit decât al unei săbii obișnuite.*

– După mine, îi spuse ea lui Crabb. Se strecură pieziș, aplecându-și capul când trecu pe sub arcul porții.

Curtea interioară se deschise în fața ei, năpădită de buruieni. La stânga se aflau poarta principală și scheletul prăbușit a ceea ce fusese, poate, un grajd. Prin jumătate dintre staule țâșneau lăstari, crescuți prin stuful uscat, maro, al acoperișului. La dreapta, Brienne văzu un șir de trepte de lemn putrezite coborând spre bezna unei temnițe sau a unei pivnițe. Pe locul unde se aflase donjonul era acum un morman de pietre căzute, năpădite de mușchi verde și purpuriu. Curtea era numai buruieni și ace de pin. Erau pini pretutindeni, aliniați în șiruri solemne. În mijlocul lor se afla un străin palid, un tânăr și mlădios copac al inimii, cu trunchiul alb ca o fecioară în sihăstrie. De pe crengile-i întinse încolțeau frunze de un roșu întunecat. Dincolo se zărea întinderea pustie a cerului și a mării, acolo unde se prăbușise zidul...

...și rămășițele unui foc.

Șoaptele îi ciuguleau urechile, insistente. Brienne îngenunche lângă foc. Ridică un băț înnegrit, îl mirosi, scormoni cenușa. *Cineva a încercat să se încălzească noaptea trecută. Sau a încercat să trimită un semnal unei corăbii care trecea.*

– Heeeeeei, strigă Dick Dibaciul. E cineva aici?

– Taci din gură, îi spuse Brienne.

– Poate că se ascunde cineva. Poate că așteaptă să ne cerceteze, înainte să se arate. Dick Dibaciul păși către locul unde treptele coborau sub pământ și privi în întuneric. *Heeeeeeeeei,* strigă el din nou. E cineva aici?

Brienne văzu un lăstar legănându-se. Dintre tufișuri se strecură un bărbat, atât de năclăit de noroi încât arăta de parcă ar fi ieșit din pământ. În mână avea o sabie ruptă, dar chipul lui, ochii mici și nările largi o puseră pe gânduri.

Cunoștea nasul acela. Cunoștea acei ochi. *Pyg* îi ziseseră amicii lui.

Totul păru să se petreacă într-o clipă. Un al doilea bărbat se strecură deasupra buzei puțului, fără să facă mai multă gălăgie decât ar face un șarpe alunecând peste un morman de frunze ude. Purta un coif de fier, înfășurat în mătase roșie, pătată, și avea în mână o suliță scurtă, pentru aruncat. Brienne îl cunoștea și pe el. Din spatele ei se auzi un foșnet și un cap țâșni în jos, prin frunzele roșii. Crabb stătea sub copacul inimii. Ridică privirea și văzu chipul.

– Aici, o strigă el pe Brienne. E bufonul tău.

– Dick, strigă ea pe un ton imperativ, la mine!

Shagwell sări din copacul inimii, râzând răgușit. Era învești mântat în haine pestrițe, dar atât de decolorate și de pătate încât erau mai mult maro decât gri sau roz. În locul biciului de bufon avea un buzdugan, trei gheme cu țepi legate cu lanțuri de un mâner de

lemn. Îl legănă în jos cu putere și unul dintre genunchii lui Crabb explodă într-un șuvoi de sânge și os.

– *Asta* e nostim, jubilă Shagwell când Dick căzu. Sabia pe care i-o dăduse Brienne îi zbură din mână și dispăru printre buruieni. Crabb se zvârcoli, răcnind și ținându-se de rămășițele genunchiului. O, ia te uită, zise Shagwell, e Dick Contrabandistul, cel care ne-a făcut harta. Ai bătut tot drumul ăsta să ne dai aurul înapoi?

– *Te rog*, scânci Dick, nu, te rog, piciorul...

– Te doare? Pot face să nu te mai doară.

– Lăsați-l în pace, zise Brienne.

– *NU!* țipă Dick, ridicându-și mâinile însângerate ca să-și apere capul. Shagwell răsuci ghemul țepos o dată în jurul capului și îl coborî, lovind în plin fața lui Crabb. Se auzi un pârâit dezgustător. În liniștea care urmă, Brienne își auzi bătăile inimii.

– Shags cel rău, zise omul care ieșise furișându-se din puț. Când văzu chipul Briennei, izbucni în râs. Iarăși tu, femeie? Ce, ai venit să ne urmărești? Sau ți-a fost dor de fețele noastre prietenoase?

Shagwell sări de pe un picior pe altul, răsucindu-și mândru buzduganul.

– Pentru mine a venit. Mă visează în fiecare noapte, când își trece degetele prin crăpătură. Mă dorește, flăcăi, iapa mare îi duce dorul voiosului Shags! Am să i-o trag în dos și am s-o umplu de sămânță pestriță până când fată un mititel leit cu mine.

– Pentru asta trebuie să folosești altă gaură, Shags, spuse Timeon, cu accentul tărăgănat al dornishenilor.

– Mai bine i-aș folosi toate găurile. Doar ca să fiu sigur. Veni în dreapta ei, în timp ce Pyg îi dădea ocol către stânga, împingând-o cu spatele către marginea zdrențuită a stâncii. *O corabie pentru trei,* își aminti Brienne.

– Sunteți numai trei?

Timeon ridică din umeri.

– Ne-am văzut fiecare de drum, după ce am părăsit Harrenhalul. Urswyck și șleahta lui au plecat spre sud, către Orașul Vechi. Rorge s-a gândit că poate s-o șteargă la Saltpans. Eu și flăcăii mei am pornit spre Iazul Fecioarelor, dar n-am putut să ne apropiem de vreo corabie. Dornisheanul își înalță sulița. I-ai făcut-o lui Vargo cu urechea aia, știi. I s-a înnegrit și a început să puroieze. Rorge și Urswyck susțineau că trebuie să plecăm, dar Țapul zicea că trebuie să-i apărăm castelul. Își zice Lord de Harrenhal. Nimeni nu i l-ar fi luat. A zis-o îngălat, așa cum vorbea întotdeauna. Am auzit că Muntele l-a omorât bucată cu bucată. O mână azi, mâine un picior, l-a tuns încetișor. I-au bandajat cioatele, ca să nu moară. Voia să-i lase mădularul pentru la urmă, însă l-a chemat o pasăre la Debarcaderul Regelui, așa că l-a terminat și a plecat.

– Nu pentru voi sunt aici. Îmi caut... fu cât pe ce să spună *sora...* un bufon.

– Eu *sunt* un bufon, anunță vesel Shagwell.

– Dar nu cel care trebuie, i-o trânti Brienne. Cel pe care-l vreau eu e cu o fată de viță nobilă, fiica Lordului Stark de Winterfell.

– Atunci tu pe Câine îl cauți, zise Timeon. Nici el nu-i aici, din întâmplare. Doar noi.

– Sandor Clegane? se miră Brienne. Ce vrei să spui?

– El o are pe fata Stark. După câte am auzit, se îndrepta spre Riverrun și el a furat-o. Câine blestemat.

Riverrun, gândi Sansa. *Se ducea la Riverrun. La unchiul ei.*

– De unde știi?

– Am auzit de la un om de-al lui Beric. Lordul fulgerului o caută și el. Și-a trimis oamenii în susul și-n josul Tridentului, adulmecând după ea. Am dat de trei dintre ei după Harrenhal și am smuls povestea de la unul, înainte de a-l omorî.

– S-ar putea să fi mințit.

– S-ar putea, dar n-a făcut-o. Mai târziu, am auzit cum Câinele a omorât trei dintre oamenii fratelui său la un han de răscruce. Fata era cu el acolo. Hangiul a jurat, înainte ca Rorge să-l omoare, iar târfele au zis același lucru. O șleahtă de urâte. Nu așa de urâte ca tine, ia aminte, totuși...

Încearcă să-mi distragă atenția, își dădu seama Brienne, *să mă adoarmă cu glasul lui.* Pyg se apropia. Shagwell făcu un salt în fața ei. Brienne se dădu în spate. *Mă vor face să cad de pe stâncă, dacă-i las.*

– Nu vă apropiați, îi avertiză ea.

– Cred că am să ți-o trag în nas, fătucă, anunță Shagwell. N-ar fi nostim?

– Are un mădular foarte mic, îi explică Timeon. Aruncă sabia aia frumoasă și poate o să fim blânzi

cu tine, femeie. Avem nevoie de aur ca să plătim contrabandiștii, atâta tot.

– Și dacă vă dau aur, ne lăsați să plecăm?

– Da. Timeon zâmbi. După ce ți-o tragem toți. Te vom plăti ca pe o târfă adevărată. Un argint pentru fiecare tură. Sau luăm aurul și ți-o tragem oricum și facem cu tine cum a făcut Muntele cu Lordul Vargo. Ce alegi?

– Asta. Brienne se aruncă înspre Pyg.

Cu o smucitură, acesta își ridică sabia ruptă ca să-și apere fața, însă ea lovi jos. Devotata mușcă prin piele, lână și mușchi, până în coapsa mercenarului. Pyg lovi sălbatic în timp ce piciorul îi plecă de sub el. Sabia frântă zgârie cămașa de zale a Briennei înainte ca Pyg să cadă pe spate. Brienne îi înfipse sabia în gât, o învârti cu putere și o scoase, răsucindu-se, tocmai în clipa când sulița lui Timeon trecu fulgerător pe lângă fața ei. *N-am șovăit,* gândi ea, cu sângele șiroindu-i pe obraz. *Ai văzut, Ser Goodwin?* Nici nu simțea zgârietura.

– E rândul tău, îi spuse lui Timeon când dornisheanul scoase o a doua suliță, mai scurtă și mai groasă decât prima. Arunc-o.

– Ca să poți tu să țopăi în lături și să mă ataci? Aș sfârși ca Pyg. Nu. Prinde-o, Shags.

– Prinde-o tu, răspunse Shagwell. Ai văzut ce i-a făcut lui Pyg? E în călduri. Bufonul era în spatele ei, Timeon în față. Oricum se întorcea, unul dintre ei îi era în spate.

– Pune mâna pe ea, îl îndemnă Timeon, și poți să-i violezi cadavrul.

– O, *chiar* mă iubești. Buzduganul se învârtea. *Alege unul*, își spuse Brienne. *Alege unul și omoară-l repede.* Pe urmă o piatră se ivi din senin și îl lovi pe Shagwell în cap. Brienne nu șovăi. Se năpusti asupra lui Timeon.

Era mai bun decât Pyg, dar avea doar o suliță scurtă, pentru aruncat, iar ea avea o sabie din oțel valyrian. Devotata prinse viață în mâinile ei. Brienne nu fusese niciodată mai ageră. Lama deveni un abur cenușiu. Pyg o răni în umăr când se apropie de el, dar ea îi tăie o ureche și jumătate din obraz, îi reteză jumătate din suliță și vârî două palme de oțel vălurit în pântecele lui, prin zalele cămășii lungi pe care o purta.

Timeon continua să încerce să lupte când ea scoase lama din trupul lui, cu striațiile șiroind roșii de sânge. Bărbatul își duse degetele la centură și scoase un pumnal, așa că Brienne îi tăie mâna. *Asta a fost pentru Jaime.*

– Mamă, ai milă, gâfâi dornisheanul, cu sângele clocotindu-i pe buze și țâșnindu-i din încheietură. Isprăvește-ți treaba. Trimite-mă înapoi la Dorne, târfă nenorocită.

Așa și făcu.

Când Brienne se întoarse, Shagwell era în genunchi, bâjbâind după buzdugan, cu un aer năuc. Când se ridică în picioare, clătinându-se, o altă piatră îl lovi în ureche. Podrick escaladase zidul prăbușit și stătea în mijlocul iederei, cu o căutătură feroce și o altă piatră în mână.

– Ți-am *spus* că știu să lupt! strigă el.

Shagwell încercă să se îndepărteze târâș.

– Mă predau, strigă bufonul. Mă *predau.* Nu trebuie să-i faci rău bunului Shagwell. Sunt prea nostim ca să mor.

– Nu ești mai bun decât ceilalți. Ai jefuit, ai siluit și ai ucis.

– O, da, da, n-am să tăgăduiesc... dar sunt *nostim,* cu toate glumele și farsele mele. Fac oamenii să râdă.

– Și femeile să plângă.

– E vina mea? Femeile n-au simțul umorului.

Brienne coborî Devotata.

– Sapă o groapă. Acolo, sub copacul inimii. Îi arătă cu sabia.

– N-am lopată.

– Ai două mâini. *Cu una mai mult decât i-ai lăsat lui Jaime.*

– De ce atâta osteneală? Lasă-i ciorilor.

– Timeon și Pyg pot hrăni ciorile. Dick Dibaciul va avea un mormânt. A fost un Crabb. Aici e locul lui.

Pământul era moale din cauza ploilor, dar, chiar și așa, îi luă bufonului tot restul zilei să sape destul de adânc. Se lăsa înserarea când isprăvi, iar mâinile îi erau pline de sânge și de bășici. Brienne vârî Devotata în teacă, îl adună pe Dick Crabb și îl duse la groapă. Era greu să-i privești fața.

– Îmi pare rău că n-am avut încredere în tine. Nu mai știu cum vine asta.

Îngenunchind ca să-i așeze trupul pe pământ, Brienne gândi: *Bufonul își va încerca acum norocul, când sunt întoarsă cu spatele.*

Îi auzi respirația gâfâită cu o clipă înainte ca Podrick să strige ca s-o avertizeze. Shagwell avea o piatră colțuroasă într-o mână. Brienne avea pumnalul în mânecă.

Un pumnal învingea o piatră aproape de fiecare dată.

Brienne îi doborî brațul și îi înfipse brusc oțelul în măruntaie.

– Râzi, mârâi ea. În schimb, el gemu. Râzi, repetă ea, înhățându-l de gât cu o mână și înțepându-i pântecele cu cealaltă. *Râzi!* continuă să repete, iar și iar, până când mâna îi era roșie până la încheietură și duhoarea bufonului murind era gata s-o sufoce. Dar Shagwell nu râse. Hohotele pe care le auzea Brienne erau ale ei. Când își dădu seama de asta, aruncă pumnalul și se cutremură.

Podrick o ajută să-l coboare pe Dick Dibaciul în groapă. Când erau gata, luna se ridica. Brienne își șterse murdăria de pe mâini și aruncă doi dragoni de aur în mormânt.

– De ce-ai făcut asta, domniță? Ser? întrebă Pod.

– E recompensa pe care i-am promis-o dacă-mi găsește bufonul.

Din spatele lor, răsună un hohot de râs. Brienne smulse Devotata din teacă și se răsuci, așteptând să vadă alte Măști Însângerate... dar nu era decât Hyle Hunt în vârful zidului sfărâmat, cu picioarele încrucișate.

– Dacă sunt bordeluri în iad, prăpăditul o să-ți mulțumească, strigă cavalerul. Altminteri, e aur bun irosit.

– Eu îmi țin promisiunile. *Tu* ce faci aici?

– Lordul Randyll mi-a cerut să vă urmăresc. Dacă, prin cine știe ce întâmplare ciudată, ai fi dat de Sansa

Stark, trebuia să o duc la Iazul Fecioarelor. Nu te teme, mi s-a poruncit să nu-ți fac niciun rău.

Brienne pufni.

– De parcă ai putea.

– Ce-ai să faci acum, domniță?

– Am să-l acopăr.

– Cu fata, vreau să spun. Cu Lady Sansa.

Brienne chibzui o clipă.

– Se îndrepta către Riverrun, dacă Timeon spunea adevărul. Undeva, pe drum, a luat-o Câinele. Dacă îl găsesc...

– ...o să te omoare.

– Sau am să-l omor eu, spuse ea cu îndârjire. Mă ajuți să-l acopăr pe bietul Crabb, ser?

– Niciun cavaler adevărat nu poate refuza o asemenea frumusețe. Ser Hyle coborî de pe zid. Împreună, aruncară pământ peste trupul lui Dick Dibaciul, în timp ce luna creștea pe cer, iar jos, sub pământ, capetele regilor uitați șopteau secrete.

FĂURITORUL DE REGINE

Sub soarele arzător al Dornului, bogăția era măsurată nu doar în aur, ci și în apă, astfel că fiecare fântână era păzită cu strășnicie. Dar fântâna de la Shandystone secase cu o sută de ani în urmă, iar străjerii ei plecaseră către un loc mai umed, abandonându-și modesta fortăreață, cu coloanele sale canelate și arcurile triple. După aceea, nisipurile se strecuraseră înapoi, revendicându-și teritoriul.

Arianne Martell sosi cu Drey și Sylva tocmai când soarele cobora, transformând apusul într-o tapiserie de aur și purpură și făcând norii să strălucească în nuanțe de roșu aprins. Ruinele păreau și ele îmbujorate, coloanele căzute sclipeau trandafirii, umbre roșii se furișau de-a lungul podelelor crăpate de piatră, iar nisipurile înșelătoare treceau de la auriu la portocaliu și purpuriu, pe măsură ce lumina pălea. Garin sosise cu câteva ore mai devreme, iar cavalerul zis Steaua Întunecată, cu o zi înainte.

– E minunat aici, remarcă Drey, în timp ce-l ajuta pe Garin să adape caii. Își aduseseră apa cu ei. Armăsarii de nisip ai Dornului erau iuți și neobosiți și continuau să meargă kilometri în șir după ce alți cai obosiseră, dar nici măcar unii ca ei nu puteau alerga pe uscat. De unde-ai știut de locul acesta?

– Unchiul meu m-a adus aici, cu Tyene și Sarella. Amintirea o făcu pe Arianne să zâmbească. A prins niște vipere și i-a arătat Tyenei cel mai sigur mod de a le mulge de venin. Sarella a răsturnat pietre, a șters nisipul de pe mozaicuri și a vrut să știe tot ce era de știut despre oamenii care locuiseră aici.

– Iar tu, prințesă, ce-ai făcut? întrebă Sylva Pătata.

Eu am stat lângă fântână și mi-am închipuit că am fost adusă aici de un cavaler tâlhar care voia să-și facă de cap cu mine, gândi ea, *un bărbat înalt, voinic, cu ochi negri și o șuviță pe frunte.* Amintirea o stânjeni.

– Am visat, spuse ea, iar când a coborât soarele, m-am așezat la picioarele unchiului meu și l-am rugat să-mi spună o poveste.

– Prințul Oberyn era un izvor nesecat de povești! Garin fusese și el cu ei în ziua aceea. Era fratele de lapte al Ariannei și erau de nedespărțit de când făcuseră primii pași. Mi-a povestit despre Prințul Garin, îmi amintesc. Cel după care am fost botezat.

– Garin cel Mare, sugeră Drey, minunea Roynului.

– Chiar el. Făcea Valyria să tremure.

– A tremurat, zise Ser Gerold, apoi l-au ucis. Dacă aș conduce un sfert de milion de oameni la moarte, mi s-ar spune Gerold cel Mare? Pufni. Voi rămâne

Steaua Întunecată, bănuiesc. Cel puțin mi se potrivește. Își scoase sabia lungă din teacă, se așeză pe marginea fântânii secate și începu să ascută lama cu o piatră de șlefuit.

Arianne îl cercetă cu băgare de seamă. *Are sânge destul de nobil ca să fie un demn consort,* gândi ea. *Tata mi-ar pune la îndoială judecata, dar copiii noștri ar fi la fel de frumoși ca lorzii dragoni.* Dacă exista vreun bărbat mai chipeș în Dorn, ea, una, nu-l cunoștea. Ser Gerold Dayne avea nasul acvilin, pomeții înalți, maxilarul puternic. Era mereu proaspăt bărbierit, dar părul des îi cădea până la umeri, ca un ghețar de argint străbătut de o șuviță de păr negru ca noaptea. *Dar gura lui exprimă cruzime, iar limba și mai și.* Ochii lui păreau negri, cum stătea acum, profilat pe soarele la asfințit, ascuțindu-și oțelul, dar Arianne îi privise mai de aproape și știa că erau violeți. *Violet-închis. Întunecați și plini de mânie.*

Trebuie că-i simțise privirea, căci ridică ochii, îi întâlni pe ai ei și zâmbi. Arianne simți căldura năvălindu-i în obraji. *N-ar fi trebuit să-l aduc. Dacă mă privește așa când e Arys de față, vom avea sânge pe nisip.* Al cui, nu putea spune. Prin tradiție, oamenii Gărzii Regale erau cei mai iscusiți cavaleri din Cele Șapte Regate... dar Steaua Întunecată era Steaua Întunecată.

Nopțile dornishene erau reci afară, în mijlocul nisipurilor. Garin adună lemne, crengi albite din copacii care se uscaseră și muriseră cu o sută de ani în urmă. Drey făcu focul, fluierând în timp ce scotea scântei din cremenea sa.

Odată vreascurile aprinse, se așezară în jurul flăcărilor și își trecură din mână-n mână o ploscă de vin... toți în afară de Steaua Întunecată, care prefera să bea apă cu lămâie, neîndulcită. Garin era bine dispus și îi întreținea pe toți cu ultimele povești de la Orașul Colibelor de la gura Sângelui Verde, unde orfanii râului veneau să facă negoț cu caravelele, corăbiile și galerele de dincolo de marea îngustă. Dacă marinarii puteau fi crezuți, Apusul fremăta de minunății și ororri: o revoltă a sclavilor în Astapor, dragoni în Qarth, molimă cenușie în Yi Ti. Un nou rege corsar se ridicase în Insulele Baziliscului și cotropise Orașul Copacilor Înalți, iar în Qohor adepții preoților roșii se răzvrătiseră și încercaseră să ardă Țapul Negru din temelii.

– Iar Compania de Aur a rupt înțelegerea cu Myrul, tocmai când myrishenii erau pe cale să pornească război împotriva Lysului.

– I-au cumpărat lysenii, sugeră Sylva.

– Isteți, lysenii, remarcă Drey. Isteți și lași, lysenii.

Arianne știa adevărul. *Dacă Quentyn are în spate Compania de Aur...* „În spatele aurului, oțelul aspru", era strigătul lor. *Vei avea nevoie de oțel aspru și nu doar de-atât, frățioare, dacă te gândești să mă înlături.* Arianne era iubită în Dorn, Quentyn era puțin cunoscut. Nicio companie de mercenari nu putea schimba asta.

Ser Gerold se ridică.

– Cred că am să mă ușurez.

– Ai grijă pe unde calci, îl preveni Drey. A trecut ceva vreme de când Prințul Oberyn a muls viperele de prin partea locului.

– Am fost înțărcat cu venin, Dalt. Orice viperă care ia o mușcătură din mine se va căi. Ser Gerold se făcu nevăzut printr-un arc sfărâmat.

Când dispăru, ceilalți schimbară priviri.

– Iartă-mă, prințesă, zise blajin Garin, dar nu-mi place omul ăla.

– Păcat, zise Drey. Cred că e pe jumătate îndrăgostit de tine.

– Avem nevoie de el, le reaminti Arianne. S-ar putea să avem nevoie de sabia lui și cu siguranță vom avea nevoie de castelul lui.

– Înaltul Ermitaj nu e singurul castel din Dorn, sublinie Sylva Pătata, iar tu ai și alți cavaleri care te iubesc. Drey e cavaler.

– Sunt, confirmă el. Am un cal minunat și o sabie foarte bună, iar vitejia mea e întrecută doar de... ei, bine, mai mulți, de fapt.

– Mai degrabă mai multe sute, ser, punctă Garin.

Arianne îi lăsă să se hârjonească. Drey și Sylva Pătata erau cei mai buni prieteni ai ei, în afară de verișoara sa Tyene, iar Garin o tachina de când sugeau amândoi de la sânul mamei lui, dar în clipa asta Arianne nu avea chef de glume. Soarele dispăruse și cerul era plin de stele. *Atât de multe.* Se sprijini cu spatele de un stâlp canelat și se întrebă dacă fratele ei se uita în noaptea asta la aceleași stele, oriunde s-ar afla. *O vezi pe cea albă, Quentyn? Aceea e steaua Nymeriei,*

arzând strălucitoare, iar linia lăptoasă de dincolo de ea, acelea sunt zece mii de corăbii. Nymeria a fost la fel de strălucită ca orice bărbat, iar eu voi fi la fel. Nu-mi vei fura dreptul din născare!

Quentyn fusese foarte tânăr când fusese trimis la Yronwood; prea tânăr, după spusele mamei lor. Norvoshii nu-și dădeau copiii în grija altora, iar Lady Mellario nu-l iertase niciodată pe Prințul Doran pentru că îi smulsese fiul de lângă ea.

– Nu-mi place mai mult decât ție, îl auzise Arianne pe tatăl ei spunând, dar e o datorie de sânge, iar Quentyn e singura monedă pe care Lordul Ormond o va accepta.

– *Monedă!* țipase mama ei. E *fiul* nostru. Ce tată își folosește propriul fiu, trup din trupul lui, ca să-și plătească datoriile?

– Un prinț, îi răspunsese Doran Martell.

Prințul Doran continua să susțină că fratele ei era la Lordul Yronwood, dar mama lui Garin îl văzuse în Orașul Colibelor, dându-se drept negustor. Unul dintre tovarășii lui se uita cruciș, întocmai ca Cletus Yronwood, fiul mitocan al Lordului Anders. Cu ei călătorea și un maester, un cunoscător al limbilor. *Fratele meu nu e așa de isteț cum se crede. Un om isteț ar fi plecat în Orașul Vechi, chiar dacă asta ar fi însemnat o călătorie mai lungă. În Orașul Vechi ar fi putut trece neobservat.* Arianne avea prieteni printre orfanii din Orașul Colibelor, iar unii deveniseră curioși de ce ar călători un prinț și fiul unui lord sub nume false, căutând să treacă marea îngustă. Într-o noapte,

unul dintre ei se strecurase pe o fereastră, gâdilase o încuietoare de la cufărul lui Quentyn și găsise sulurile dinăuntru.

Arianne ar fi dat orice să știe că această călătorie secretă pe marea îngustă era isprava lui Quentyn și numai a lui... dar pergamentele pe care le ducea cu el fuseseră pecetluite cu soarele și sulița Dornului. Vărul lui Garin nu îndrăznise să rupă sigiliul ca să le citească, dar...

– Prințesă. Ser Gerold Dayne stătea în spatele ei, jumătate luminat de stele, jumătate în umbră.

– Cum te-ai ușurat? îl întrebă Arianne șireată.

– Nisipurile mi-au fost profund recunoscătoare. Dayne puse un picior pe capul unei statui care putea să fi fost Fecioara, înainte ca nisipurile să-i macine fața. În timp ce mă ușuram, mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca planul ăsta al tău să nu-ți aducă ceea ce vrei.

– Și ce anume vreau, ser?

– Eliberarea Șerpoaicelor Nisipului. Răzbunare pentru Oberyn și Elia. Știu cântecul? Vrei un strop de sânge de leu.

Asta și dreptul meu din naștere. Vreau Sunspearul și scaunul tatălui meu. Vreau Dornul.

– Vreau dreptate.

– Spune-i cum vrei. Încoronarea fetei Lannister e un gest zadarnic. Ea nu va sta niciodată pe Tronul de Fier. Și nici tu nu vei avea războiul pe care-l dorești. Leul nu e atât de ușor de provocat.

– Leul e mort. Cine știe ce pui preferă leoaica?

– Pe cel din bârlogul ei. Ser Gerold scoase sabia din teacă. Sclipea în lumina stelelor, ascuțită ca minciunile. Așa se începe un război. Nu cu o coroană de aur, ci cu o sabie de oțel.

Nu sunt ucigașă de copii.

– Las-o deoparte. Myrcella e sub protecția mea, iar Ser Arys nu va îngădui să i se întâmple niciun rău neprețuitei sale prințese, știi asta.

– Nu, doamna mea. Ceea ce știu eu e că oamenii Casei Dayne îi omoară pe cei ai Casei Oakheart de mii de ani.

Aroganța lui îi lăsă cu gura căscată.

– Mie mi se pare că oamenii Casei Oakheart îi omoară pe cei din Casa Dayne de tot atât timp.

– Avem cu toții tradițiile noastre de familie. Steaua Întunecată își vârî sabia în teacă. Răsare luna și-l văd pe adoratul tău apropiindu-se.

Avea ochi ageri. Călărețul de pe buiestrașul sur și înalt se dovedi a fi, într-adevăr, Ser Arys, cu mantia albă fluturând vitejește în timp ce gonea peste nisipuri. Prințesa Myrcella era în spatele lui pe șa, înfășurată într-o pelerină care-i ascundea buclele aurii.

În timp ce Arys o ajuta să coboare din șa, Drey plecă un genunchi în fața ei.

– Înălțimea Ta.

– Doamna mea. Sylva Pătata îngenunche lângă el.

– Regina mea, sunt omul tău. Garin se lăsă pe ambii genunchi.

Năucită, Myrcella îl apucă pe Arys de braț.

– De ce îmi spun Înălțimea Ta, întrebă ea cu glas plângător. Ser Arys, ce e locul acesta și ei cine sunt?

Nu i-a spus nimic? Arianne se apropie zâmbind, într-un vârtej de mătase, și o liniști pe copilă.

– Sunt prietenii mei adevărați și loiali, Înălțimea Ta... și vor să fie și prietenii tăi.

– Prințesă Arianne? Fata își aruncă brațele în jurul ei. De ce mă numesc pe mine regină? S-a întâmplat ceva cu Tommen?

– S-a întovărășit cu oameni răi, Înălțimea Ta, spuse Arianne, și mă tem că au uneltit să-ți fure tronul.

– Tronul meu? Vrei să spui, Tronul *de Fier?* Fata era mai năucită ca oricând. Nu l-a furat, Tommen e...

– ...mai mic decât tine, nu-i așa?

– Sunt mai mare cu un an.

– Asta înseamnă că, de drept, Tronul de Fier îți aparține, îi explică Arianne. Fratele tău e doar un copil, nu trebuie să-l învinuiești. Are proști sfătuitori... dar *tu* ai prieteni. Pot avea onoarea să ți-i prezint? Arianne o luă pe copilă de mână: Înălțimea Ta, acesta este Ser Andrey Dalt, moștenitorul Lemonwoodului.

– Prietenii îmi spun Drey, zise el, și aș fi profund onorat dacă Înălțimea Ta ar face la fel.

Deși Drey avea o figură deschisă și un zâmbet plăcut, Myrcella îl privi cu suspiciune.

– Până când te cunosc, trebuie să-ți spun *ser.*

– Orice nume preferă Înălțimea Sa. Sunt omul ei.

Sylva își drese glasul, la care Arianne spuse:

– Îngăduie-mi, regina mea, să ți-o prezint pe Lady Sylva Santagar. Draga mea Sylva Pătata.

– De ce ți se spune așa? întrebă Myrcella.

– Din cauza pistruilor, Înălțimea Ta, răspunse Sylva, deși cu toții susțin că e din cauză că sunt moștenitoarea Pădurii Petelor.

Următorul era Garin, un flăcău deșirat, oacheș, cu nasul lung și un cercel de jad într-o ureche.

– Iar acesta este zglobiul Garin, unul dintre orfani, care mă face să râd, zise Arianne. Mama lui a fost doica mea.

– Îmi pare rău că a murit, spuse Myrcella.

– Nu e moartă, dulce regină. Lui Garin îi străluci dintele de aur pe care i-l cumpărase Arianne ca să-l înlocuiască pe cel pe care i-l rupsese. Sunt unul dintre orfanii Sângelui Verde, asta vrea să spună doamna mea.

Myrcella urma să aibă destul timp să afle povestea orfanilor, în călătoria ei în susul râului. Arianne o conduse pe viitoarea regină către ultimul membru al micului său grup.

– Ultimul, dar primul în vitejie, ți-l prezint pe Ser Gerold Dayne, un cavaler de la Starfall.

Ser Gerold se lăsă pe un genunchi. Lumina lunii strălucea în ochii lui întunecați, în timp ce o cerceta pe copilă cu răceală.

– A existat un Arthur Dayne, spuse Myrcella. A fost cavaler al Gărzii Regale, pe vremea Regelui Nebun Aerys.

– A fost Sabia Dimineții. E mort.

– Acum tu ești Sabia Dimineții?

– Nu. Oamenii îmi spun Steaua Întunecată și sunt al nopții.

Arianne o luă pe copilă deoparte.

– Trebuie să-ți fie foame. Avem curmale și brânză și limonadă de băut. Dar n-ar trebui să mănânci sau să bei prea mult. După nițică odihnă, trebuie să plecăm. Acolo, între nisipuri, e întotdeauna mai bine să călătorești noaptea, înainte să se ridice soarele pe cer. E mai ușor pentru cai.

– Și pentru călăreți, adăugă Sylva Pătata. Haide, Înălțimea Ta, încălzește-te. Aș fi onorată dacă m-ai lăsa să te servesc.

Conducând-o pe prințesă lângă foc, Arianne se pomeni cu Ser Gerold în spatele ei.

– Casa mea e veche de o mie de ani, vine de la începutul veacurilor, se plânse el. De ce vărul meu e singurul Dayne pe care și-l amintește cineva?

– Pentru că a fost un mare cavaler, interveni Ser Arys Oakheart.

– Avea o sabie măreață, zise Steaua Întunecată.

– Și o inimă măreață. Ser Arys o luă pe Arianne de braț. Prințesă, aș vrea să-ți vorbesc o clipă.

– Haide. Îl conduse pe Ser Arys mai departe, printre ruine.

Pe sub mantie, cavalerul purta un pieptar din brocart pe care erau brodate cele trei frunze verzi de stejar ale Casei sale. Pe cap purta un coif din oțel ușor, cu o țepușă zimțată în vârf, înfășurată cu o eșarfă galbenă, după obiceiul dornishean. Ar fi putut trece drept un cavaler oarecare, dacă nu ar fi fost mantia. Era dintr-o mătase albă, sclipitoare, palidă ca lumina

lunii și vaporoasă ca o boare. *În mod clar o mantie a Gărzii Regale. Nătărăul galant.*

– Cât știe copila?

– Destul de puțin. Înainte de a părăsi Debarcaderul Regelui, unchiul ei i-a reamintit că eu sunt protectorul ei și că orice porunci i-aș putea da sunt menite s-o apere. I-a auzit și pe străzi, strigând după răzbunare. Știa că nu e un joc. Fata e curajoasă și înțeleaptă pentru vârsta ei. A făcut tot ce i-am cerut, fără să pună vreo întrebare. Cavalerul o luă de braț, aruncă o privire împrejur și coborî glasul. Mai sunt alte vești pe care ar trebui să le auzi: Tywin Lannister e mort.

Vestea veni ca un șoc.

– Mort?

– Ucis de Pezevenghi. Regina a preluat regența.

– Chiar așa? *O femeie pe Tronul de Fier?* Arianne cugetă o clipă la asta și hotărî că era totul spre bine. Dacă lorzii Celor Șapte Regate se obișnuiau cu domnia Reginei Cersei, avea să le fie cu atât mai ușor să plece genunchiul în fața Reginei Myrcella. Iar Lordul Tywin fusese un dușman periculos; fără el vrăjmașii Dornului vor fi mult mai slabi. *Lannisterii omoară Lannisteri, ce drăguț!* Ce s-a ales de pitic?

– A fugit, răspunse Ser Arys. Cersei oferă titlul de lord oricui îi aduce capul lui.

Într-o curte interioară pardosită, pe jumătate îngropată de nisipurile mișcătoare, Arys o împinse cu spatele la o coloană și o sărută, ducându-și mâna la sânul ei. O sărută lung și pătimaș și i-ar fi ridicat fustele, dar Arianne se eliberă, râzând.

– Văd că făuritul reginelor te stârnește, ser, dar n-avem timp pentru asta. Mai târziu, îți promit. Îi atinse obrazul. Ai întâmpinat vreo problemă?

– Doar Trystane. Voia să stea lângă patul Myrcellei și să se joace *cyvasse* cu ea.

– Ți-am spus că a avut pojar la patru ani. Nu poți face decât o singură dată. Ar fi trebuit să dai de știre că Myrcella suferă de vărsat-de-vânt, asta l-ar fi ținut departe.

– Pe băiat, probabil, dar nu și pe maesterul tatălui tău.

– Caleotte, zise ea. A încercat s-o vadă?

– Nu după ce i-am descris petele roșii de pe față. Zicea că nu poate fi făcut nimic înainte ca boala să își urmeze cursul și mi-a dat niște alifie, ca să-i potolească mâncărimile.

Nimeni sub vârsta de zece ani nu murise vreodată de pojar, dar pentru adulți boala putea fi fatală, iar Maester Caleotte n-o avusese în copilărie. Arianne aflase asta când suferise ea însăși de pojar, la opt ani.

– Bun, zise ea. Iar slujnica? E convingătoare?

– De departe. Pezevenghiul a ales-o în acest scop, dintre multe fete de obârșie nobilă. Myrcella a ajutat-o să-și onduleze părul și i-a pictat cu mâna ei picățele pe față. Sunt rude îndepărtate. Lannisportul mișună de Lanny, Lannett, Lantell și Lannisteri mai mărunți, și jumătate dintre ei au părul acela blond. Îmbrăcată în cămașa de noapte a Myrcellei, cu fața mânjită de alifia maesterului... m-ar fi putut păcăli chiar și pe mine, într-o lumină slabă. Mult mai greu a fost să

găsim un bărbat care să-mi ia mie locul. Dake e cel mai apropiat de înălțimea mea, dar e prea gras, așa că l-am îmbrăcat pe Rolder în armura mea și i-am spus să-și țină viziera coborâtă. Omul e mai scund cu o palmă decât mine, dar poate că nimeni nu va observa, dacă nu sunt eu de față, lângă el. Nu se va îndepărta de camerele Myrcellei, în orice caz.

– N-avem nevoie decât de câteva zile. Până atunci, prințesa va fi departe de tatăl meu.

– Unde? O trase mai aproape și o sărută pe gât. E timpul să-mi spui restul planului, nu crezi?

Ea râse, alungându-l.

– Nu, e timpul să plecăm.

Luna încununase Fecioara Lunii când plecară dintre ruinele prăfuite ale Castelului Shandystone, către sud-vest. Arianne și Ser Arys preluară conducerea, cu Myrcella între ei, călare pe o iapă zburdalnică. Garin îi urma îndeaproape, cu Sylva Pătata, iar cei doi cavaleri dornisheni ai ei preluară ariergarda. *Suntem șapte,* își dădu seama Arianne, pe drum. Nu se mai gândise la asta, dar i se părea un semn bun pentru cauza lor. *Șapte călăreți în drumul lor spre glorie. Într-o bună zi, cântăreții ne vor face pe toți nemuritori.* Drey ar fi vrut un grup mai mare, dar asta ar fi putut atrage în mod nedorit atenția, și fiecare om în plus dubla riscul trădării. *Măcar atâta m-a învățat tata.* Chiar și când era mai tânăr și mai puternic, Doran Martell fusese un om prevăzător, foarte tăcut și secretos. *E timpul să-și lepede poverile de pe umeri, dar nu voi îngădui nicio ofensă la adresa onoarei sau a persoanei*

lui. Arianne voia să-l ducă înapoi la Grădinile lui de Apă, să-și trăiască ultimii ani ai vieții înconjurat de râsetele copiilor și de mirosul de lămâi și portocale. *Da, iar Quentyn poate să-i țină de urât. După ce o încoronez pe Myrcella și le eliberez pe Șerpoaicele Nisipului, tot Dornul se va aduna sub flamurile mele.* Casa Yronwood avea să se declare, poate, de partea lui Queyton, dar singuri nu reprezentau o amenințare. Dacă s-ar duce la Tommen și la Lannisteri, i-ar porunci lui Ser Gorold să-i nimicească din temelii.

– Sunt obosită, se plânse Myrcella, după câteva ore în șa. Mai e mult? Unde mergem?

– Prințesa Arianne te duce, Înălțimea Ta, într-un loc unde vei fi în siguranță, o asigură Ser Arys.

– E o călătorie lungă, spuse Arianne, dar va fi mai ușoară după ce ajungem la Sângele Verde. Acolo ne așteaptă câțiva dintre oamenii lui Garin, orfanii râului. Trăiesc în bărci și le împing în susul și-n josul Sângelui Verde și afluenților lui, pescuind, culegând fructe și făcând ce mai trebuie făcut.

– Da, strigă vesel Garin, iar noi cântăm și dansăm pe apă, și știm câte și mai câte leacuri. Mama e cea mai bună moașă din Westeros, iar tata vindecă negi.

– Cum puteți fi orfani, dacă aveți mame și tați? întrebă fata.

– Ei sunt Rhoynarii, explică Arianne, iar Mama lor a fost râul Rhoyne.

Myrcella nu înțelegea.

– Credeam că voi sunteți Rhoynarii. Voi, dornishenii, vreau să spun.

– Suntem, în parte, Înălțimea Ta. Prin vene îmi curge sângele Nymeriei și al acelui Mors Martell, lordul dornishean cu care s-a măritat. În ziua nunții lor, Nymeria și-a ars corăbiile, pentru ca oamenii ei să înțeleagă că nu mai era cale de întors. Cei mai mulți s-au bucurat să vadă flăcările acelea, căci avuseseră parte de călătorii lungi și teribile înainte să ajungă la Dorn și o mulțime pieriseră răpuși de furtuni, molime și sclavie. Dar au fost câțiva care s-au întristat. Nu iubeau acest ținut roșu și uscat, nici zeul lui cu șapte chipuri, așa că și-au păstrat vechile obiceiuri, au făurit împreună bărci din carenele corăbiilor pârjolite și au devenit orfanii Sângelui Verde. Mama din cântecele lor nu e Mama *noastră*, ci Mama Rhoyne, ale cărei ape i-au hrănit de când lumea.

– Am auzit că Rhoynarii au un zeu-țestoasă, spuse Ser Arys.

– Bătrânul Râului e un zeu mai puțin important, explică Garin. S-a născut și el din Mama-Râu și a luptat cu Regele-Crab ca să stăpânească peste tot ce mișcă în apele curgătoare.

– Oh! exclamă Myrcella.

– Am înțeles că ai purtat și tu câteva bătălii mărețe, Înălțimea Ta, zise Drey, cu glas cât se poate de voios. Se spune că ești nemiloasă la masa de *cyvasse* cu bravul nostru Prinț Trystane.

– El își aranjează mereu piesele la fel, cu toți munții în față și elefanții în trecători, răspunse Myrcella. Așa că eu îmi trimit dragonul să-i mănânce elefanții.

– Și slujnica ta joacă? întrebă Drey.

– Rosamund? întrebă Myrcella. Nu, am încercat s-o învăț, dar a spus că regulile sunt prea grele.

– E și ea o Lannister? întrebă Lady Sylva.

– O Lannister de *Lannisport,* nu o Lannister de Casterly Rock. Părul ei are aceeași culoare cu al meu, dar e drept în loc să fie ondulat. Rosemund nu prea seamănă cu mine, dar când se îmbracă în hainele mele, oamenii care nu ne cunosc ne confundă.

– Așadar, ați mai făcut asta?

– O, da. Am schimbat rolurile pe *Săgeata Mării,* în drum spre Braavos. Septa Eglantine mi-a vopsit părul în castaniu. Zicea că ne jucăm, dar era ca să fiu în siguranță, dacă unchiul meu Stannis ar fi capturat corabia.

Era limpede că fata era obosită, așa că Arianne ceru un popas. Adăpară din nou caii, se odihniră puțin și mâncară niște brânză și fructe. Myrcella împărți o portocală cu Sylva Pătata, iar Garin mâncă măsline, scuipând sâmburii înspre Drey.

Arianne sperase să ajungă la râu înainte de răsăritul soarelui, dar plecaseră mult mai târziu decât planificase, așa că erau încă în șa când cerul se înroși la răsărit. Steaua Întunecată veni lângă ea într-un galop mic.

– Prințesă, zise el. Eu aș grăbi pasul, dacă nu vrei să omori copila, până la urmă. Nu avem corturi, iar ziua nisipurile sunt nemiloase.

– Cunosc nisipurile la fel de bine ca tine, ser, îi spuse ea, dar făcu așa cum îi sugerase. Era greu pentru cai, dar mai bine să piardă șase cai decât o prințesă.

Curând vântul veni în rafale dinspre vest, fierbinte, uscat și plin de nisip. Arianne își trase vălul peste față. Era făcut din mătase subțire, verzuie deasupra și galbenă dedesubt, îngemănându-și culorile. Mici perle verzi îi dădeau greutate și zuruiau încet, lovindu-se una de alta în mișcarea calului.

– Știu de ce prințesa mea poartă văl, zise Ser Arys în timp ce Arianne și-l prindea la tâmplele coifului de aramă. Altfel, frumusețea ei ar întrece soarele de pe cer.

Arianne nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

– Nu, prințesa ta poartă văl ca să nu-i intre lumina în ochi și nisipul în gură. Ar trebui să faci la fel, ser. Se întrebă de când își șlefuia cavalerul ei alb plicticoasa curtoazie. Ser Arys era o companie plăcută în pat, dar îi lipseau sarea și piperul.

Dornishenii ei își acoperiră fețele întocmai ca ea, iar Sylva Pătata o ajută pe mica prințesă să-și așeze vălul, ca să se ferească de soare, dar Ser Arys rămase neclintit. Nu după mult timp, sudoarea îi șiroia pe față și obrajii i se îmbujorară. *Nu mai e mult și se va coace în hainele alea grele,* cugetă ea. N-ar fi fost primul. În secolele trecute, multe oștiri coborâseră din Trecătoarea Prințului, cu flamurile fluturând, doar ca să se usuce și să se coacă pe fierbinții nisipuri dornishene.

„Blazonul Casei Martell înfățișează soarele și sulița, cele două arme preferate ale dornishenilor", scrisese cândva Tânărul Dragon în elogioasa sa *Cucerire a Dornului,* „dar dintre cele două, soarele e cel mai primejdios."

Din fericire, nu era nevoie să traverseze nisipurile adânci, ci doar o fâșie din ținuturile secetoase. Când Arianne zări un șoim rotindu-se deasupra lor pe cerul fără nori, știu că lăsaseră în urmă ce era mai rău. Curând întâlniră un copac. Era strâmb și cioturos, cu tot atâția spini câte frunze, de felul celor cărora li se spunea cerșetorii nisipului, dar prezența lui însemna că nu erau departe de apă.

– Aproape am ajuns, Înălțimea Ta, îi spuse vesel Garin Myrcellei când zăriră și alți cerșetori ai nisipului în fața lor, o adevărată pădure care creștea pe tot cuprinsul albiei secate a unui pârâu. Soarele bătea ca un ciocan incandescent, dar nu mai conta, acum, că drumul lor era pe sfârșite. Se opriră din nou să adape caii, băură cu nesaț din ploști și își udară voalurile, pe urmă încălecară, pentru un ultim efort. După vreo doi kilometri, treceau călare peste rogoz și pe lângă crânguri de măslini. În spatele unui șir de dealuri pietroase, iarba creștea mai verde și mai abundentă, și aici se găseau livezi de lămâi udate de o rețea de vechi canale. Garin fu cel dintâi care zări râul, cu sclipirile lui verzi. Scoase un strigăt și o luă la goană înainte.

Arianne Martell traversase odată Manderul, când se dusese cu trei dintre Șerpoaicele Nisipului s-o viziteze pe mama lui Tyene. Pe lângă acea curgere măreață de apă, Sângele Verde abia dacă își merita numele de râu, însă el rămânea viața Dornului. Numele i se trăgea de la verdele întunecat al apelor sale vâscoase, dar, pe măsură ce se apropiau, acele ape deveneau parcă aurii în lumina soarelui. Arareori mai

văzuse o priveliște atât de încântătoare. *Următoarea parte trebuie să fie simplă și lentă,* gândi ea, *în susul Sângelui Verde și pe Vaith, până unde poate ajunge o luntre.* Astfel, va avea destul timp s-o pregătească pe Myrcella pentru tot ce avea să vină. Dincolo de Vaith așteptau nisipurile nesfârșite. Vor avea nevoie de ajutor de la Sandstone și Hellholt ca să le traverseze, dar nu se îndoia că acest ajutor le va veni în întâmpinare. Vipera Roșie fusese crescut la Sandstone, iar ibovnica prințului Oberyn, Elaria Sand, era fiica naturală a Lordului Uller; patru dintre Șerpoaicele Nisipului erau nepoatele lui. *O voi încorona pe Myrcella la Helholt și îmi voi ridica flamurile acolo.*

Găsiră nava la doi kilometri în aval, ascunsă între crengile aplecate ale unei uriașe sălcii verzi. Cu ruful scund, late la travers, luntrile abia dacă aveau pescaj. Tânărul Dragon le desconsiderase, numindu-le „cocioabe construite pe plute", dar nu era drept. Toate, până la cele mai sărace bărci ale orfanilor, erau minunat sculptate și pictate. Aceasta era în nuanțe de verde, cu o cârmă de lemn curbat în formă de sirenă și cu chipuri de pești privind printre copastii. Pe punte se învălmășeau stâlpi și frânghii și vase cu ulei de măsline, iar la pupa și la prora se legănau felinare de fier. Arianne nu văzu niciun orfan. *Unde e echipajul?* se întrebă ea.

Garin struni calul sub salcie.

– Treziți-vă, puturoși cu ochi de pește! strigă el, săltând din șa. *Regina* voastră e aici și își așteaptă

primirea regală. Sculați-vă, ieșiți de acolo, vrem niște cântece și niște vin dulce. Mi-e gura...

Ușa de pe luntre se dădu în lături. În lumina soarelui păși Areo Hotah, cu securea în mână.

Garin se opri, ca trăsnit. Arianne se simțea de parcă securea ar fi nimerit-o în burtă. *Nu trebuia să se termine așa. Asta nu trebuia să se întâmple.* Când îl auzi pe Drey spunând: „Iată ultimul chip pe care speram să-l văd", știu că trebuia să acționeze.

– La o parte! strigă ea, sărind înapoi în șa. Arys, apăr-o pe prințesă...

Hotah lovi puntea cu coada securii. În spatele copastiilor împodobite ale luntrii, o duzină de străjeri se ridicară, înarmați cu suliițe și arbalete. Alții apărură deasupra cabinei.

– Predă-te, prințesa mea, strigă căpitanul, altfel trebuie să-i omorâm pe toți în afară de copilă și de tine, din porunca tatălui tău.

Prințesa Myrcella stătea nemișcată pe iapa ei. Garin se îndepărtă încet de luntre, cu mâinile ridicate. Drey își desfăcu centura sabiei.

– Se pare că e cel mai înțelept să ne predăm, îi strigă el Ariannei, în timp ce sabia îi căzu cu o bufnitură la pământ.

– *Nu!* Ser Arys Oakheart își așeză calul între Arianne și arbaletiști, cu sabia aruncând sclipiri argintii în mâna sa. Își dezlegase scutul și își strecurase brațul stâng printre chingi. N-o vei lua cât timp mai respir eu.

Nebun nesăbuit, fu tot ce mai avu timp Arianne să gândească, *ce crezi că faci?*

Râsul Stelei Întunericului răsună.

– Ești orb sau prost, Oakheart? Sunt prea mulți. Lasă sabia.

– Fă cum îți spune, Ser Arys, îl îndemnă Drey.

Suntem ostatici, ser, ar fi putut striga Arianne. *Moartea ta nu ne va elibera. Dacă îți iubești prințesa, predă-te.* Dar când încercă să vorbească, cuvintele i se opriră în gâtlej.

Ser Arys Oakheart îi aruncă o ultimă privire plină de dor, apoi își vârî pintenii aurii în coapsele calului și atacă.

Năvăli cu capul înainte către luntre, cu mantia albă fluturând în urma lui. Arianne Martell nu mai văzuse niciodată ceva pe jumătate atât de cutezător sau de nesăbuit.

– *Nuuuu!* țipă ea, dar își găsise glasul prea târziu. O săgeată zbârnâi, pe urmă o alta. Hotah răcni un ordin. De la o distanță atât de mică, armura unui cavaler alb ar fi putut la fel de bine să fie din pergament. Prima săgeată pătrunse direct prin scutu-i greu de stejar, țintuindu-i-l de umăr. Cea de-a doua îi zgârie tâmpla. O suliță aruncată nimeri calul lui Ser Arys în coaste, însă calul înaintă, clătinându-se când se lovi de pasarelă.

– *Nu!* striga o fată, o oarecare fetiță prostuță. *Nu, vă rog, nu trebuia să se întâmple asta!*

O auzea și pe Myrcella țipând, cu glasul subțiat de teamă.

Sabia lui Ser Arys lovi în stânga și-n dreapta și doi suliițași fură doborâți. Calul lui se cabră și lovi cu picioarele în față un arbaletist care încerca să reîncarce, dar ceilalți trăgeau, acoperind calul cu penele săgeților. Loviră în plin, doborând calul într-o parte. Picioarele se lăsară sub el și calul se prăbuși pe punte. Cumva, Arys Oakheart se eliberă dintr-un salt. Reuși chiar să-și păstreze sabia. Se ridică în genunchi, lângă calul muribund.

...și se pomeni cu Areo Hotah stând în picioare deasupra lui.

Cavalerul alb ridică sabia prea încet. Securea lui Hotah îi luă brațul drept din umăr, se răsuci împroșcând sânge și se întoarse ca un fulger, într-o teribilă lovitură cu două mâini care tăie capul lui Arys Oakheart și îl trimise învârtindu-se în aer. Capul căzu printre ierburi și Sângele Verde înghiți roșeața cu un pleoscăit domol.

Arianne nu-și amintea când descălecase. Probabil căzuse. Nu-și amintea nici asta. Dar se pomeni în nisip, în patru labe, tremurând, suspinând și vomitându-și cina. *Nu*, era tot ce-i trecea prin minte, *nu, nimeni nu trebuia să pățească nimic, totul era plănuit. Am fost atât de atentă.* Îl auzi pe Areo Hotah răcnind:

– După el. Nu trebuie să ne scape. *După el!*

Myrcella era la pământ, plângând, tremurând, cu fața-i palidă în mâini, cu sângele șiroindu-i printre degete. Arianne nu înțelegea. Unii se cățărau pe cai, în timp ce alții se cățărau peste ea și tovarășii ei, dar nimic din toate acestea nu avea vreun înțeles. Căzuse

într-un vis, un vis roșu, înfricoșător. *Nu poate fi adevărat. În curând mă voi trezi și voi râde de spaimele nopții mele.*

Când încercară să-i lege mâinile la spate, nu opuse rezistență. Unul dintre străjeri o ridică în picioare, cu o smucitură. Purta culorile tatălui său. Un altul făcu o plecăciune și înhăță cuțitul pe care Arianne îl purta în cizmă, un dar de la verișoara ei, Lady Nym.

Areo Hotah îl luă de la omul acela și se încruntă.

– Prințul a spus că trebuie să te duc înapoi la Sunspear, anunță el. Fruntea și obrajii îi erau pătați de sângele lui Arys Oakheart. Îmi pare rău, mică prințesă.

Arianne își ridică fața brăzdată de lacrimi.

– De unde a știut? îl întrebă ea pe căpitan. Am fost atât de prudentă. De unde a știut?

– I-a spus cineva. Hotah ridică din umeri. Întotdeauna e cineva care spune.

ARYA

În fiecare seară, înainte de a adormi, își murmura rugăciunea în pernă.

– Ser Gregor, zicea, Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Ar fi șoptit și numele Freyilor de la Crossing, dacă le-ar fi știut. Într-o bună zi le voi ști, își spuse, și atunci îi voi omorî.

Nicio șoaptă nu era prea slabă ca să fie auzită în Casa în Negru și Alb.

– Copilă, spuse omul blajin într-o zi, ce sunt numele acelea pe care le șoptești seară de seară?

– Nu șoptesc niciun nume, răspunse ea.

– Minți, spuse el. Oricine minte când se teme. Unii spun multe minciuni, alții puține. Unii au doar o mare minciună pe care o spun atât de des încât aproape ajung s-o creadă... deși o părticică din ei va ști mereu că e o minciună, și asta se vede pe chipurile lor. Spune-mi despre numele astea.

Își mușcă buza.

– Numele nu contează.

– Ba da, insistă omul blajin. Spune-mi, copilă.

Spune-mi, altfel te izgonim, înțelese ea.

– Sunt oameni pe care îi urăsc. Vreau să moară.

– Auzim multe asemenea rugăciuni în Casă.

– Știu, zise Arya. Jaqen H'ghar îi împlinise cândva trei dintre rugăciuni. *Nu a trebuit decât să șoptesc...*

– De-asta ai venit la noi? continuă omul blajin. Ca să ne înveți meșteșugul, ca să-i poți omorî pe acești oameni pe care-i urăști?

Arya nu știa ce să răspundă.

– Poate.

– Atunci n-ai venit la locul potrivit. Nu ești tu în măsură să spui cine trebuie să trăiască și cine trebuie să moară. Darul acela îi aparține Celui Cu Multe Chipuri. Noi nu suntem decât slujitori, legați prin jurământ să-i îndeplinim voința.

– Oh! Arya aruncă o privire către statuile înșirate de-a lungul zidurilor, cu lumânările pâlpâind la picioarele lor. Care zeu este el?

– Păi, toți, zise preotul în negru și alb.

El nu-i spusese ce nume purta. Nici orfelina, micuța fată cu ochi mari și obrajii supți care îi amintea de o altă fetiță, zisă Nevăstuica. Asemeni Aryei, fetița locuia sub templu, alături de trei acoliți, doi slujitori și o bucătăreasă pe nume Umma. Ummei îi plăcea să vorbească în timp ce lucra, dar Arya nu înțelegea nicio vorbă din ce spunea. Ceilalți nu aveau nume sau nu aleseseră să le facă cunoscute. Unul dintre servitori era foarte bătrân, cu spatele încovoiat ca un arc. Un altul era roșu la față, cu păr în urechi. Îi luă

pe amândoi drept muți până când îi auzi rugându-se. Acoliții erau mai tineri. Cel mai vârstnic era de-un leat cu tatăl ei, ceilalți doi nu puteau fi mai mari decât Sansa, care fusese sora ei. Acolitele purtau veșminte în alb și negru, dar robele nu aveau glugă și erau negre în partea stângă și albe în dreapta. La omul blajin și la orfelină era invers. Arya primise haine de slujitoare, o tunică de lână nevopsită, nădragi lăbărțați, lenjerie de pânză, papuci de postav în picioare.

Doar omul blajin știa limba comună.

– Cine ești? o întreba în fiecare zi.

– Nimeni, răspundea ea, ea care fusese Arya de Casa Stark, Arya Desculța, Arya Chip-de-Cal. Fusese Arry și Nevăstuica și Porumbița și Salty, Nan paharnica, un șoarece cenușiu, o oaie, năluca de la Harrenhal... dar nu cu adevărat, nu în adâncul inimii. Acolo era Arya de Winterfell, fiica Lordului Eddard Stark și a lui Lady Catelyn, care cândva avusese frați pe nume Robb, Brann și Rickon, o soră pe nume Sansa, o lupoaică zisă Nymeria, un frate vitreg pe nume Snow. În inima ei, era cineva... dar acesta nu era răspunsul pe care îl voia el.

Fără să aibă o limbă în comun, Arya nu avea cum să vorbească cu ceilalți, dar îi asculta și repeta cuvintele pe care le auzea, în timp ce-și vedea de treburi. Deși cel mai tânăr dintre acoliți era orb, el răspundea de lumânări. Se plimba prin templu în papuci moi, înconjurat de murmurele femeilor bătrâne care veneau în fiecare zi să se roage. Chiar și fără ochi, știa întotdeauna care lumânare se stinsese.

– Îl călăuzește mirosul, îi explicase omul blajin, și aerul e mai cald acolo unde arde o lumânare. Îi spusese Aryei să închidă ochii și să încerce și ea.

Se rugau în zori, înainte să-și ia micul dejun, îngenunchind în jurul bazinului negru, neclintit. Arya știa doar câteva cuvinte în limba braavosi, cele care erau la fel în valyriana cultă, așa că își rostea propria rugăciune în fața Zeului cu Multe Chipuri, cea care zicea „Ser Gregor, Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei". Se ruga în tăcere. Dacă Zeul cu Multe Chipuri era un zeu adevărat, avea s-o audă.

Credincioșii veneau la Casa în Negru și Alb în fiecare zi. Majoritatea veneau singuri și stăteau singuri; aprindeau lumânări la un altar sau altul, se rugau lângă apă și uneori plângeau. Câțiva sorbeau din cupa neagră și adormeau, dar cei mai mulți nu beau. Nu erau predici, nici cântece și nici imnuri de slavă pentru mulțumirea zeului. Templul nu era niciodată plin. Din când în când, câte un credincios cerea să vadă un preot, iar omul blajin sau orfelina îl ducea jos, în sanctuar, dar asta nu se întâmpla des.

Treizeci de zei diferiți erau înșirați de-a lungul zidurilor, înconjurați de luminițele lor. Arya observă că Femeia Înlăcrimată era preferata bătrânelor; bogații alegeau Leul Nopții, săracii, Drumețul cu Glugă. Soldații îi aprindeau lumânări lui Bakkalon, Copilul Palid, marinarii, Fecioarei Palide-ca-Luna și Regelui Merlan. Străinul își avea și el altarul său, deși mai nimeni nu venea la el. În cea mai mare parte a timpului, la

picioarele lui pâlpâia o singură lumânare. Omul blajin spunea că nu contează.

– Are multe chipuri și multe urechi de auzit.

Colina pe care se înălța templul era ciuruită de culoare săpate în stâncă. Preoții și acoliții își aveau chiliile la primul nivel, Arya și servitorii la al doilea. Nivelul cel mai de jos era interzis pentru toată lumea, cu excepția preoților. Acolo se afla sfântul sanctuar.

Când nu lucra, Arya era liberă să hoinărească după placul inimii prin cripte și cămări, atât timp cât nu părăsea templul și nu cobora la cel de-al treilea nivel. Descoperi o încăpere plină de arme și armuri: coifuri împodobite și ciudate platoșe vechi, săbii lungi, pumnale și stilete, arbalete și sulițe înalte, cu capete în formă de frunze. O altă criptă era înțesată de haine: blănuri groase și mătăsuri splendide, în zeci de culori, lângă maldăre de zdrențe urât mirositoare și haine de pânză jerpelite. *Trebuie să existe și vistierii,* hotărî Arya. Își imagină mormane de taleri de aur, saci de bani de argint, safire albastre ca marea, șiraguri de perle verzi, dolofane.

Într-o zi, omul blajin veni la ea pe neașteptate și o întrebă ce face. Îi spuse că se rătăcise.

– Minți. Mai rău, minți *prost.* Cine ești?

– Nimeni.

– Altă minciună. Omul suspină.

Weese ar fi bătut-o cu cruzime dacă ar fi prins-o cu minciuna, dar altfel stăteau lucrurile în Casa în Negru și Alb. Când ajuta la bucătărie, Umma o plesnea uneori cu lingura, dacă-i stătea în cale, dar nimeni

altcineva nu ridica vreodată mâna la ea. *Ridică mâinile doar ca să ucidă,* gândi ea.

Se înțelegea destul de bine cu bucătăreasa. Umma îi vâra un cuțit în mână și îi arăta către o ceapă, iar Arya o tăia. Umma o îmbrâncea către un munte de aluat și Arya îl frământa până când bucătăreasa spunea „gata" *(gata* era primul cuvânt pe care-l învățase în limba braavosi). Umma îi dădea un pește, iar Arya îl curăța, îl felia și îl tăvălea prin nucile pe care le spărgea bucătăreasa. Apele sălcii care înconjurau Braavosul mișunau de pești și scoici de toate felurile, îi explicase omul blajin. Un râu domol, maroniu, intra în lagună dinspre sud, cutreierând printr-o vastă întindere de stuf, smârcuri și limbi noroioase de pământ. Împrejurimile colcăiau de scoici și moluște; midii și pești-bizami, brotaci și țestoase, crabi de mlaștină și crabi-leopard și crabi-cățărători și țipari roșii, țipari negri, țipari vărgați, mrene și stridii, toate erau apariții obișnuite pe masa sculptată de lemn când mâncau slujitorii Zeului cu Multe Chipuri. În unele seri, Umma condimenta peștele cu sare de mare și boabe de piper pisate sau gătea țiparii cu usturoi tăiat. Din când în când, foarte rar, bucătăreasa folosea chiar și niște șofran. *Lui Plăcintă Fierbinte i-ar fi plăcut aici,* gândi Arya.

Cina era momentul ei preferat. Trecuse multă vreme de când Arya se dusese la culcare în fiecare seară cu burta plină. Uneori, omul blajin chiar îi îngăduia să-i pună întrebări. Odată, îl întrebă de ce oamenii care veneau la templu păreau mereu atât de

liniștiți. Acasă, oamenii erau speriați de moarte. Își amintea cum plânsese acel scutier cu coșuri pe față când îl înțepase în pântece și cum cerșise îndurare Ser Amory Lorch când îl aruncase Țapul în groapa ursilor. Își amintea satul de lângă Ochiul Zeilor și felul în care țipau, urlau și scânceau țăranii ori de câte ori începea Gâdilătorul să întrebe de aur.

– Moartea nu e cel mai rău lucru, îi răspunse omul blajin. E darul Lui pentru noi, un sfârșit al nevoilor și al durerii. În ziua în care ne naștem, Zeul cu Multe Chipuri ne trimite fiecăruia un înger negru care să ne însoțească prin viață. Când păcatele și suferințele noastre devin prea mari ca să poată fi suportate, îngerul ne ia de mână și ne conduce în ținuturile nopții, acolo unde stelele ard mereu strălucitoare. Cei care vin să bea din cupa neagră își caută îngerii. Dacă se tem, lumânările îi liniștesc. Când miroși lumânările noastre aprinse, la ce te duce gândul, copila mea?

La Winterfell, ar fi putut răspunde. *Simt miros de zăpadă, de fum și de ace de pin. Simt miros de grajduri. Simt mirosul lui Hodor râzând, al lui Jon și Robb luptându-se în curte, și al Sansei cântând despre nu știu ce frumoasă domniță. Simt mirosul pădurii zeilor, simt mirosul lupoaicei mele, îi miros blana, aproape ca și cum ar fi încă lângă mine.*

– Nu simt niciun miros, zise ea, ca să vadă ce va spune el.

– Minți, spuse el, dar poți să-ți păstrezi secretele, dacă vrei, Arya din Casa Stark. Îi spunea așa doar

când îl supăra. Știi că poți părăsi locul acesta. Nu ești una dintre noi, nu încă. Poți pleca acasă oricând dorești.

– Mi-ai spus că, dacă aș pleca, nu m-aș mai putea întoarce niciodată.

– Întocmai.

Asta o întrista. *Syrio obișnuia să spună la fel,* își amintea Arya. *Spunea asta tot timpul.* Syrio Forel o învățase să lucreze cu acul și murise pentru ea.

– Nu vreau să plec.

– Atunci rămâi... dar, nu uita, Casa în Negru și Alb nu e un cămin pentru orfani. Sub acest acoperiș, toată lumea trebuie să slujească. *Valar dohaeris,* așa zicem noi aici. Rămâi, dacă vrei, dar să știi că-ți vom cere supunere. Mereu și în toate. Dacă nu te poți supune, trebuie să pleci.

– Mă pot supune.

– Vom vedea.

Avea și alte sarcini, în afară de cea de a o ajuta pe Umma. Mătura podelele templului, servea și turna în pahare la masă, sorta mormane de haine de la oamenii morți, le golea buzunarele și număra grămezi de monede ciudate. În fiecare dimineață se plimba alături de omul blajin, în timp ce acesta făcea turul templului ca să-i găsească pe cei morți. *Tăcută ca o umbră,* își spunea, amintindu-și de Syrio. Ducea un felinar cu obloane groase de fier. În dreptul fiecărui alcov, deschidea puțin oblonul și se uita după cadavre.

Morții nu erau niciodată greu de găsit. Veneau la Casa în Negru și Alb, se rugau preț de o oră, o zi sau un an, beau apă dulce și întunecată din bazin și

se întindeau pe un pat de piatră, în spatele unui zeu sau al altuia. Închideau ochii, adormeau și nu se mai trezeau niciodată.

– Darul Zeului cu Multe Chipuri ia miriade de forme, îi spuse omul blajin, dar el e întotdeauna blând.

Când găseau un cadavru, omul blajin rostea o rugăciune și se asigura că viața îl părăsise, iar Arya îi aducea pe slujitori, a căror sarcină era să ducă trupul jos, în cripte. Acolo, acoliții dezbrăcau și spălau cadavrele. Veșmintele, banii și obiectele de preț ale celor morți ajungeau într-o ladă, pentru a fi sortate. Trupurile reci erau duse în sanctuarul de jos, unde numai preoții puteau pătrunde; ce se întâmpla acolo, Aryei nu-i era îngăduit să știe. Odată, pe când lua cina, o cuprinse o teribilă bănuială. Lăsă cuțitul jos și privi bănuitoare la felia de carne albicioasă. Omul blajin văzu oroarea de pe chipul ei.

– E carne de porc, copilă, doar carne de porc.

Patul ei era de piatră și îi reamintea de Harrenhal și de patul în care dormise pe când freca treptele lui Weese. Salteaua era umplută cu cârpe, nu cu paie, ceea ce o făcea mai plină de cocoloașe decât cea de la Harrenhal, însă mai puțin țepoasă. Putea folosi câte pături dorea; pături groase, de lână, roșii, verzi și cadrilate. Iar chilia era numai a ei. Acolo își ținea comorile, furculița de argint, pălăria pleoștită și mănușile fără degete pe care le primise de la marinarii de pe *Fiica Titanului;* pumnalul, cizmele și centura, mica ei rezervă de monede, hainele pe care le purta.

Și Acul.

Deși îndatoririle îi lăsau puțin timp pentru lucrul cu Acul, exersa ori de câte ori putea, duelându-se cu umbra ei la lumina unei lumânări albastre. Într-o seară, se întâmplă ca orfelina să treacă pe-acolo și s-o vadă pe Arya jucându-se cu sabia. Fata nu scoase o vorbă, dar, a doua zi, omul blajin o conduse pe Arya în chilia ei.

– Trebuie să te descotorosești de toate astea, spuse el, referindu-se la comorile ei.

Arya se simți rănită.

– Sunt ale mele.

– Și cine ești tu?

– Nimeni.

Omul blajin luă furculița de argint.

– Asta îi aparține Aryei din Casa Stark. Toate aceste lucruri sunt ale ei. Nu-și au locul aici. Ea nu-și are locul aici. Numele ei e prea trufaș, iar noi nu avem loc pentru trufie. Aici suntem slujitori.

– Slujesc, spuse ea, jignită. Îi plăcea furculița de argint.

– Te joci de-a slujitoarea, dar în inima ta ești fiica unui lord. Ți-ai luat alte nume, dar le-ai purtat cu ușurință, așa cum ai purta o rochie. Pe dedesubt a fost mereu Arya.

– Eu nu port *rochii*. Nu poți lupta cum trebuie într-o *rochie* stupidă.

– De ce ai vrea să lupți? Ești vreun asasin care pășește țanțoș pe străzi, pus pe harță? Suspină. Înainte să bei din cupa rece, trebuie să-i dăruiești tot ce ești Celui

cu Multe Fețe. Trupul tău. Sufletul tău. *Ființa ta.* Dacă nu poți să faci asta, trebuie să părăsești acest loc.

– Moneda de fier...

– ...ți-a cumpărat drumul până aici. Din acest moment, trebuie să-ți plătești singură drumul, iar prețul e mare.

– N-am aur.

– Ceea ce oferim noi nu poate fi cumpărat cu aur. Prețul ești tu, întreagă. Oamenii aleg multe cărări prin această vale de lacrimi și durere. A noastră e cea mai aspră. Puțini sunt făcuți s-o străbată. E nevoie de o tărie neobișnuită a trupului și a spiritului, de o inimă dârză și puternică deopotrivă.

Eu am un gol în locul unde ar trebui să-mi fie inima, gândi ea, *și n-am unde să merg altundeva.*

– Sunt puternică. La fel ca tine. Sunt dârză.

– Crezi că e singurul loc pentru tine. Parcă i-ar fi auzit gândurile. Te înșeli în privința asta. Ai găsi o slujbă mai ușoară în casa unui negustor. Sau, mai degrabă, ai putea fi o curtezană și frumusețea ta ar fi cântată în cântece. Nu trebuie să spui decât o vorbă și te vom trimite la Perla Neagră sau la Fiica Amurgului. Vei dormi pe petale de trandafir și vei purta rochii de mătase care foșnesc când pășești, și lorzi mari se vor întrece pentru fecioria ta. Sau dacă dorești să te căsătorești și să ai copii, spune-mi și-ți vom găsi un soț. Un ucenic cinstit, un bătrân bogat, un navigator, orice dorești.

Nu voia nimic din toate acestea. Fără să scoată o vorbă, își scutură capul.

– La Westeros visezi, copilă? *Doamna Strălucitoare* a lui Luco Prestayn pleacă mâine la Gulltown, Duskendale, Debarcaderul Regelui și Tyrosh. Să-ți găsim un loc acolo?

– Numai ce-am *venit* din Westeros. Uneori i se părea că trecuseră o mie de ani de când fugise de la Debarcaderul Regelui, iar alteori i se părea că se întâmplase ieri, dar știa că nu se putea întoarce. Plec dacă nu mă vrei, dar nu mă duc *acolo.*

– Ce vreau eu nu contează, spuse omul blajin. S-ar putea ca Zeul cu Multe Chipuri să te fi condus aici ca să fii unealta Lui, dar când mă uit la tine, văd un copil... sau, mai rău, o copilă. Mulți l-au slujit pe Zeul cu Multe Chipuri de-a lungul secolelor, însă doar câțiva dintre slujitorii lui au fost femei. Femeile aduc viață în această lume. Noi aducem darul morții. Nimeni nu le poate face pe amândouă.

Încearcă să mă sperie, gândi Arya, *așa cum a făcut cu viermele.*

– Nu-mi pasă de asta.

– Ar trebui să-ți pese. Rămâi și Zeul cu Multe Chipuri îți va lua urechile, nasul, limba. Îți va lua ochii triști și cenușii, care au văzut atât de multe. Îți va lua palmele și tălpile, brațele și picioarele, părțile ascunse. Îți va lua speranțele și visurile, iubirea și ura. Cei care se pun în slujba Lui trebuie să renunțe la tot ceea ce sunt. Poți face asta? Îi luă bărbia în palmă și o privi adânc în ochi, atât de adânc, încât o făcu să tremure. Nu, spuse el. Nu cred că poți.

Arya îi dădu mâna la o parte.

– Aș putea, dacă *aș vrea.*

– Așa spune Arya din Casa Stark, mâncătoarea de viermi.

– Pot renunța la *tot* ce vreau!

Omul făcu un semn către comorile ei.

– Atunci începe cu astea.

În seara aceea, după cină, Arya se întoarse în chilia ei, își scoase veșmântul și își șopti numele, dar somnul refuza să vină. Se zvârcolea pe salteaua ei umplută cu zdrențe, mușcându-și buza. Simțea golul din trupul ei, acolo unde avusese inima.

În toiul nopții se ridică din nou, își puse hainele pe care le purtase pe drumul de la Westeros și își legă centura sabiei. Acul îi atârna pe un șold, pumnalul pe celălalt. Cu pălăria-i pleoștită pe cap, mănușile fără degete vârâte în centură și furculița de argint într-o mână, se furișă pe scări în sus. Locul Aryei era la Winterfell, numai că Winterfellul pierise. *Când cad zăpezile și bat vânturile albe, lupul singuratic moare, dar haita supraviețuiește.* Dar nu avea nicio haită. Îi omorâseră haita, Ser Ilyn, Ser Meryn și regina, iar când încercase să adune alta, fugiseră cu toții, Plăcintă Fierbinte, Gendry, Yoren și Lommy Mâini-Verzi, până și Harwin, care fusese omul tatălui ei. Ieși valvârtej pe poartă, afară, în noapte.

Era prima oară când era afară, de când intrase în templu. Cerul era înnorat, ceața acoperea pământul ca o pătură gri, zdrențuită. Undeva la dreapta auzi sunet de vâsle dinspre canal. *Braavos, Orașul Secret,* gândi ea. Numele i se părea foarte potrivit. Se strecură

în josul treptelor abrupte către docul acoperit, cu ceţurile rotindu-se în vârtejuri în jurul picioarelor ei. Pâcla era atât de deasă încât nu putea vedea apa, dar o auzea clipocind încet pe stâlpii de piatră. În depărtare, prin întuneric, strălucea o lumină: focul de noapte de la templul preoţilor roşii, gândi ea.

La malul apei se opri, cu furculiţa de argint în mână. Era din argint adevărat, argint masiv în întregime. *Nu e furculiţa mea. Lui Salty i-a dat-o.* O aruncă pe sub mână şi auzi pleoscăitul domol când furculiţa se scufundă sub apă.

Urmă pălăria pleoştită, apoi mănuşile. Erau tot ale lui Salty. Îşi deşertă punga în palmă: cinci cerbi de argint, nouă stele de aramă, câteva parale, jumătăţi de parale şi gologani. Îi împrăştie deasupra apei. Urmară cizmele. Acestea pleoscăiră cel mai tare. Apoi pumnalul, cel pe care îl luase de la arcaşul care îi ceruse Câinelui îndurare. Centura sabiei se duse în canal. Apoi mantia, tunica, pantalonii, lenjeria, toate. Toate în afară de Ac.

Rămase la capătul docului, palidă, cu pielea zbârlită, tremurând în ceaţă. În mână, Acul părea să-i şoptească: *Înţeapă-i cu vârful ascuţit,* spunea, şi: *Nu-i spune Sansei!* Semnul lui Mikken era pe lamă. *E doar o sabie.* Dacă avea nevoie de o sabie, găsea o sută sub templu. Acul era prea mic ca să fie o sabie *adevărată,* abia dacă era mai mult decât o jucărie. Fusese o fetiţă prostuţă când i-o făcuse Jon.

– E doar o sabie, spuse ea tare, de data aceasta...

...dar nu era.

Acul era Robb și Bran și Rickon, era mama și tatăl ei, chiar și Sansa. Acul era zidurile cenușii ale Winterfellului și râsul oamenilor săi. Acul era zăpezile verii, poveștile bătrânei Nan, copacul inimii, cu frunzele sale roșii și chipul înfricoșător, mirosul cald și argilos al grădinilor de sticlă, sunetul vântului Nordului zdrăngănind obloanele camerei ei. Acul era zâmbetul lui Jon Snow. *Îmi ciufulea părul și-mi spunea „surioară"*, își aminti ea și, dintr-odată, ochii i se umplură de lacrimi.

Polliver îi furase sabia când o luaseră ostatică oamenii Muntelui, dar când intrase, împreună cu Câinele, în hanul de la răscruce, era acolo. *Zeii au vrut s-o am.* Nu Cei Șapte, nici Cel cu Multe Chipuri, ci zeii tatălui ei, vechii zei ai Nordului. *Zeul cu Multe Chipuri poate să le aibă pe celelalte,* gândi ea, *dar pe asta n-o poate avea.*

Urcă tiptil scările, goală ca un nou-născut, strângând Acul în mână. La jumătatea drumului, una dintre pietre i se clătină sub picioare. Arya îngenunche și săpă cu degetele în jurul marginilor ei. La început nu se clinti, dar Arya insistă, scoțând cu unghiile mortarul crăpat. În cele din urmă, piatra se mișcă. Gemând, o prinse cu ambele mâini și trase. În fața ei se deschise o crăpătură.

– Vei fi în siguranță aici, îi spuse Acului. Nu va ști nimeni unde te afli, în afară de mine. Împinse sabia și teaca sub treaptă, pe urmă îndesă piatra la loc, până când arătă ca toate celelalte. Urcând către templu,

numără treptele, ca să știe cum s-o regăsească. Poate că într-o zi va avea nevoie de ea.

– Într-o zi, își șopti Arya.

Nu-i spuse omului blajin ce făcuse, însă el știa. În seara următoare, după cină, veni în chilia ei.

– Copilă, spuse el, haide, stai lângă mine. Am o poveste să-ți spun.

– Ce fel de poveste? întrebă ea, neliniștită.

– Povestea începuturilor noastre. Dacă vrei să fii una de-a noastră, ai face bine să știi cine suntem și cum am ajuns aici. Lumea poate șușoti despre Oamenii Fără Chip din Braavos, dar suntem mai bătrâni decât Orașul Secret. Înainte de înălțarea Titanului, înainte de Demascarea lui Uthero, înainte de Întemeiere, noi am existat. Am înflorit în Braavos, printre aceste neguri ale Nordului, dar prima dată am prins rădăcini în Valyria, printre sclavii obidiți care trudeau în minele adânci de sub Cele Paisprezece Flăcări care luminau în vechime nopțile Ținutului Liber. Majoritatea minelor sunt locuri umede și friguroase, săpate în piatră rece, moartă, dar Cele Paisprezece Flăcări erau munți vii, cu filoane de rocă topită și miezuri de foc. Așa că minele vechii Valyrii erau mereu fierbinți și deveneau din ce în ce mai fierbinți pe măsură ce tunelurile erau săpate mai adânc, tot mai adânc. Sclavii trudeau fără încetare. Pietrele din jurul lor erau prea fierbinți și nu le puteau atinge. Aerul duhnea a pucioasă și le pârjolea plămânii când respirau. Tălpile îi ardeau și se umpleau de bășici, chiar și prin cele mai groase sandale. Uneori, când spărgeau

un perete în căutarea aurului, găseau, în schimb, abur sau apă fiartă sau rocă topită. Unele tuneluri erau atât de scunde încât sclavii nu puteau să stea în picioare, ci erau nevoiți să meargă pe brânci sau aplecați. Iar în acea întunecime roșie erau balauri.

– Balauri de pământ? întrebă ea, încruntându-se.

– Balauri de foc. Unii spun că se înrudesc cu dragonii, căci balaurii scuipă și ei flăcări. În loc să se avânte în văzduh, sfredelesc în pământ și piatră. Dacă putem da crezare vechilor povești, au existat balauri prin Cele Paisprezece Flăcări chiar înainte de apariția dragonilor. Cei tineri nu sunt mai mari decât brațul ăla sfrijit al tău, dar pot ajunge la dimensiuni monstruoase și nu le plac oamenii.

– Au omorât sclavii?

– Cadavre arse și carbonizate erau adesea găsite în tuneluri, unde pietrele erau crăpate sau pline de găuri. Cu toate acestea, minele erau săpate tot mai adânc. Sclavii piereau cu zecile, dar stăpânilor lor nu le păsa. Aurul roșu, aurul galben și argintul erau considerate mult mai prețioase decât viețile sclavilor, căci sclavii erau ieftini în Ținutul Liber. În timpul războiului, valyrienii îi luau cu miile. În vreme de pace, îi înmulțeau, dar numai cei mai lipsiți de valoare erau trimiși să moară jos, în întunecimea roșie.

– Sclavii nu s-au ridicat la luptă?

– Unii da, răspunse el. Revoltele erau un lucru obișnuit în mine, dar puține duceau la vreun rezultat. Lorzii dragoni ai vechiului Ținut Liber erau pricepuți la vrăjitorii, iar oamenii mai neînsemnați îi

sfidau pe riscul lor. Primul Om Fără Chip a fost unul care a făcut-o.

– Cine-a fost? se repezi Arya, fără să se gândească.

– Nimeni, răspunse el. Unii zic că era el însuși un sclav. Alții susțin că era fiul unui om din Ținutul Liber, născut dintr-o plămadă nobilă. Unii chiar îți vor spune că era un supraveghetor căruia i s-a făcut milă de cei pe care-i avea în grijă. Adevărul e că nimeni nu știe. Oricine a fost, umbla printre sclavi și le asculta rugăciunile. Oameni de o mie de nații diferite trudeau în mine și fiecare se ruga propriului zeu, în limba lui, dar cu toții se rugau pentru același lucru. Izbăvire cereau ei, sfârșitul suferinței. Un lucru mărunt și simplu. Cu toate acestea, zeii lor nu dădeau niciun răspuns, iar chinul lor continua. Oare toți zeii sunt surzi? se întreba el... până când, într-o noapte, în întunecimea roșie, își dădu seama.

Toți zeii au unelte, bărbați și femei care îi slujesc și ajută la înfăptuirea voinței lor pe pământ. Sclavii nu invocau o sută de zei diferiți, așa cum se părea, ci unul singur, cu o sută de chipuri diferite... iar *el* era acea unealtă a zeului. Chiar în noaptea aceea, a ales cel mai nenorocit dintre sclavi, cel care se rugase cel mai zelos pentru izbăvire, și l-a eliberat din robie. Primul dar fusese făcut.

Arya se dădu înapoi.

– L-a omorât pe *sclav*? Asta nu i se părea drept. Ar fi trebuit să-i omoare pe *stăpâni*.

– Avea să le aducă și lor darul... dar asta e o poveste pentru o altă zi, una pe care e cel mai bine să n-o spui nimănui. Își înclină capul: Iar tu cine ești, copilă?

– Nimeni.

– O minciună.

– De unde *știi?* Printr-o vrajă?

– Nu trebuie să fii vrăjitor ca să deosebești adevărul de minciună, dacă ai ochi. Trebuie doar să înveți să citești un chip. Privește ochii. Gura. Mușchii de aici, de la colțurile maxilarului, și de aici, de unde gâtul se unește cu umerii. O atinse ușor, cu două degete. Unii mincinoși clipesc. Alții se uită fix. Unii își feresc privirea. Alții își ling buzele. Mulți își acoperă gura, chiar înainte de a spune o minciună, ca și cum ar vrea să ascundă înșelăciunea. Alte semne pot fi mai subtile, dar ele există întotdeauna. Un zâmbet fals și unul sincer pot semăna, dar ele sunt la fel de diferite ca amurgul de răsărit. Poți deosebi amurgul de răsărit?

Arya încuviință din cap, deși nu era sigură că putea.

– Atunci poți învăța să vezi o minciună... și când ai s-o faci, niciun secret nu va mai fi în siguranță în fața ta.

– Învață-mă. Avea să fie nimeni, dacă asta trebuia. Un nimeni nu avea goluri în trup.

– *Ea* te va învăța, spuse omul blajin, când orfelina își făcu apariția în fața ușii. Începând cu limba Braavosului. La ce ești de folos, dacă nu știi să vorbești sau să înțelegi? Iar tu o vei învăța limba ta. Veți învăța împreună, una de la cealaltă. Vrei să faci asta?

– Da, răspunse ea și, din clipa aceea, deveni o novice în Casa în Negru și Alb. Veșmintele de servitoare îi fură luate și primi o robă în negru și alb, la fel de moale ca vechea pătură roșie pe care o avusese cândva la Winterfell. Pe dedesubt purta lenjerie albă din pânză fină și o cămașă neagră care îi atârna până sub genunchi.

Pe urmă ea și orfelina își petrecură timpul împreună, atingând obiecte și arătând, fiecare încercând s-o învețe pe cealaltă câteva cuvinte în limba ei. Cuvinte simple, la început, cupă, lumânare sau pantof, apoi mai grele, pe urmă propoziții. Odinioară, Syrio Forell obișnuia s-o pună pe Arya să stea într-un picior până când începea să tremure. Mai târziu, o trimitea să alerge după pisici. Interpretase dansul apei pe crengi de copaci, cu o sabie de lemn în mână. Toate acele lucruri fuseseră grele, dar ceea ce făcea acum era și mai greu.

Până și cusutul era mai distractiv decât limbile, își spuse, după o seară când uitase jumătate din cuvintele pe care credea că le știe și pronunțase cealaltă jumătate atât de prost, încât orfelina râsese de ea. *Propozițiile mele sunt la fel de strâmbe cum îmi erau cusăturile.* Dacă fata nu ar fi fost atât de mică și de nehrănită, Arya i-ar fi zdrobit fața netoată. În schimb, își mușcă buza. *Prea proastă ca să învăț și prea proastă ca să renunț.*

Orfelina învăța mai repede limba comună. Într-o zi, la cină, se întoarse spre Arya și o întrebă:

– Cine ești?

– Nimeni, răspunse Arya, în limba braavosi.

– Minți, zise orfelina. Trebuie să minți mai *bună.*

Arya râse:

– *Mai bună?* Vrei să spui *mai bine,* toanto.

– Mai bine toanto. Am să-ți arăt.

În ziua următoare, începură un joc al minciunilor, punându-și, pe rând, întrebări una alteia. Uneori răspundeau sincer, alteori minteau. Cea care punea întrebarea trebuia să încerce să deosebească adevărul de minciună. Orfelina părea să știe de fiecare dată. Arya trebuia să ghicească. De cele mai multe ori greșea.

– Câți ani ai? o întrebă la un moment dat orfelina, în limba comună.

– Zece, răspunse Arya, ridicând zece degete. *Credea* că avea tot zece, deși îi era greu să știe sigur. Braavosii numărau zilele altfel decât cei din Westeros. Din câte știa, ziua ei putea să fi venit și trecut deja.

Orfelina clătină din cap. Arya făcu la fel și, în cea mai bună limbă braavosi de care era în stare, spuse:

– *Tu* câți ani ai?

Orfelina arătă zece degete. Apoi încă zece și iarăși zece. Apoi șase. Chipul ei rămase neclintit ca o apă lină. *Nu poate avea treizeci și șase,* gândi Arya. *E o fetiță.*

– Minți, spuse ea.

Orfelina își scutură capul și îi arătă încă o dată: zece, zece, zece și șase. Spuse cuvintele pentru treizeci și pentru șase și o puse pe Arya să le repete.

A doua zi, Arya îi spuse omului blajin ce susținuse orfelina.

– N-a mințit, zise preotul, râzând pe înfundate. Cea căreia îi spui *orfelină* e o femeie în toată firea, care și-a petrecut viața slujindu-l pe Cel cu Multe Chipuri. I-a dăruit lui tot ce era, tot ce ar fi putut fi, toate viețile care erau în ea.

Arya își mușcă buza.

– Voi fi și eu ca ea?

– Nu, răspunse el, dacă nu vrei. Otrăvurile au făcut-o așa cum o vezi.

Otrăvuri. Atunci înțelese. În fiecare seară, după rugăciune, orfelina golea o carafă de piatră în apele bazinului negru.

Orfelina și omul blajin nu erau singurii slujitori ai Zeului cu Multe Chipuri. Din când în când, și alții vizitau Casa în Negru și Alb. Grăsanul avea ochi negri, fioroși, un nas coroiat și o gură largă, plină de dinți galbeni. Chipul încruntat nu zâmbea niciodată, avea ochii palizi, buzele groase și întunecate. Bărbatul chipeș avea barba de altă culoare și un nas diferit de fiecare dată când îl vedea, dar nu era niciodată lipsit de grație. Aceștia trei veneau cel mai des, dar mai erau și alții: sașiul, lordul mărunt, înfometatul. O dată, grăsanul și sașiul veniseră împreună. Umma o trimisese pe Arya să le toarne în cupe.

– Când nu torni, trebuie să stai neclintită ca o statuie, îi spusese omul blajin. Poți face asta?

– Da. *Înainte de a învăța să te miști, trebuie să înveți să stai neclintită,* o instruise Syrio Forell, demult, la Debarcaderul Regelui, iar ea învățase. Îl slujise ca

paharnică pe Roose Bolton, la Harrenhal, iar el te biciuia dacă îi vărsai vinul.

– Bine, zisese omul blajin. Ar fi cel mai bine dacă ai fi surdă și oarbă. S-ar putea să auzi anumite lucruri, dar trebuie să le lași să-ți intre pe-o ureche și să-ți iasă pe cealaltă. Nu asculta.

Arya auzi o grămadă de lucruri în seara aceea, dar aproape toate erau în limba Braavosului, iar ea abia dacă înțelese un cuvânt din zece. *Neclintită ca o statuie,* își spuse. Partea cea mai grea era să se străduiască să nu caște. Înainte ca seara să ia sfârșit, mintea îi hoinărea. Stând acolo, cu carafa în mâini, se visa lup, alergând liberă prin pădurea scăldată în lumina lunii, cu o haită mare urlând în urma ei.

– Ceilalți sunt preoți? îl întrebă pe omul blajin a doua zi dimineață. Acelea erau fețele lor adevărate?

– Tu ce crezi, copilă?

Ea credea că *nu.*

– Jaqen H'ghar e preot și el? Știi dacă Jaqen H'ghar se va întoarce la Braavos?

– Cine? întrebă el, numai inocență.

– Jaqen *H'ghar.* Cel care mi-a dat moneda de fier.

– Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, copilă.

– L-am întrebat cum și-a schimbat fața, iar el a spus că nu era mai greu decât să-ți iei un nume nou, dacă știi cum s-o faci.

– Zău?

– Îmi arăți cum să-mi schimb fața?

– Dacă vrei. Îi ridică bărbia în palmă și îi întoarse capul. Umflă-ți obrajii și scoate limba.

Arya își umflă obrajii și scoase limba.

– Iată. Fața ți s-a schimbat.

– Nu asta am vrut să spun. Jaqen folosea magia.

– Orice vrăjitorie are prețul ei, copilă. Ani de rugăciuni, de sacrificii și de studiu sunt necesari ca să-ți reușească un descântec.

– *Ani?* se miră ea, demoralizată.

– Dacă ar fi ușor, ar face-o toată lumea. Trebuie să știi să mergi înainte de a alerga. De ce să folosești o vrajă, când e de-ajuns un șiretlic?

– Nu cunosc nici șiretlicuri.

– Atunci exersează strâmbăturile. Sub piele ai mușchi. Învață să-i folosești. E fața ta. Sunt obrajii tăi, buzele tale, urechile tale. Zâmbetele și încruntăturile nu trebuie să năvălească peste tine ca o furtună din senin. Un zâmbet trebuie să fie un slujitor și să vină doar atunci când îl chemi. Învață să-ți *domini* fața.

– Arată-mi cum.

– Umflă-ți obrajii. Arya făcu întocmai. Ridică sprâncenele. Nu, mai sus. Făcu și asta. Bun. Vezi cât poți să stai așa. Nu va fi mult. Mâine încearcă din nou. Vei găsi o oglindă myrisheză în pivnițe. Exersează în fața ei timp de o oră în fiecare zi. Ochii, nările, obrajii, urechile, buzele, învață să le stăpânești. Îi ridică bărbia în palmă. Cine ești?

– Nimeni.

– O minciună. O jalnică minciună, copilă.

Găsi oglinda myrisheză în ziua următoare și în fiecare dimineață și în fiecare seară se așeza în fața

ei, cu câte o lumânare în stânga și-n dreapta, strâmbându-se. *Stăpânește-ți fața,* își spunea, *și vei putea minți.*

Curând după aceea, omul blajin îi porunci să le ajute pe celelalte acolite să pregătească trupurile celor morți. Munca nu era nici pe departe la fel de grea ca frecatul scărilor pentru Weese. Uneori, dacă trupul era mare sau gras, se lupta cu greutatea lui, dar majoritatea cadavrelor erau bătrâne oase uscate, în piei zbârcite. Arya se uita la trupurile celor morți în timp ce le spăla, întrebându-se ce-i adusese la bazinul negru. Își amintea o poveste pe care o auzise de la bătrâna Nan, despre cum uneori, în timpul unei ierni lungi, oamenii care trăiseră prea mult anunțau că pleacă la vânătoare. *Și fiicele lor plângeau și fiii lor își întorceau fața către foc,* parcă o auzea pe bătrâna Nan spunând, *dar nimeni nu-i oprea și nu-i întreba ce fel de vânat au de gând să prindă, pe o zăpadă atât de mare și cu vântul rece vuind.* Se întreba ce le spuneau bătrânii braavosi fiilor și fiicelor lor înainte de a porni către Casa în Negru și Alb.

Luna se schimba și se schimba iarăși, dar Arya n-o vedea niciodată. Ea slujea, spăla morții, se strâmba în oglindă, învăța limba braavosi și încerca să-și aducă aminte că nu era nimeni.

Într-o zi, omul blajin trimise după ea.

– Accentul tău e o oroare, spuse el, dar știi destule cuvinte ca să-ți faci înțelese nevoile într-un fel. E timpul să ne părăsești o vreme. Singura cale ca să stăpânești limba e s-o vorbești în fiecare zi, de dimineața până seara. Trebuie să pleci.

– Când? întrebă ea. Unde?

– Acum, răspunse el. Dincolo de zidurile acestea, vei găsi cele o sută de insule ale Braavosului în mare. Ai învățat cuvintele pentru midii, moluște sau scoici, nu-i așa?

– Da. Le repetă, în cea mai bună limbă braavosi de care era în stare.

Cea mai bună limbă braavosi de care era ea în stare îl făcu să zâmbească.

– O să te descurci. De-a lungul cheiului, mai jos de Orașul Înecat, vei găsi un negustor de pește pe nume Brusco, un om bun, dar rău de spate. Are nevoie de o fată care să-i împingă căruciorul și să le vândă marinarilor de pe corăbii moluștele, scoicile și midiile lui. Tu vei fi fata aceea. Înțelegi?

– Da.

– Și, când te întreabă Brusco, cine ești?

– Nimeni.

– Nu. Asta nu e de folos în afara acestor ziduri.

Arya șovăi.

– Aș putea fi Salty, de la Saltpans.

– Pe Salty o cunosc Ternesio Terys și oamenii de pe *Fiica Titanului.* Te trădează felul în care vorbești, așa că trebuie să fii o fată oarecare din Westeros, dar o altă fată, cred.

Își mușcă buza.

– Aș putea fi Cat?

– Cat. Omul blajin chibzui. Da. Braavosul e plin de pisici. Una în plus nu va fi observată. Ești Cat, o orfană de la...

– Debarcaderul Regelui. Vizitase Portul Alb cu tatăl ei de două ori, dar cunoștea mai bine Debarcaderul Regelui.

– Întocmai. Tatăl tău a fost căpitanul vâslașilor pe o galeră. Când mama ta a murit, te-a luat cu el pe mare. Apoi a murit și el, iar căpitanul lui n-a avut nevoie de tine, așa că te-a îmbarcat pe o corabie spre Braavos. Și care era numele corabiei?

– *Nymeria*, răspunse ea pe dată.

În seara aceea părăsi Casa în Negru și Alb. Avea un cuțit lung de fier la șold, ascuns sub mantie, o haină peticită și decolorată, așa cum ar putea să poarte o orfană. Pantofii o strângeau, tunica era atât de jerpelită, încât vântul tăia direct prin ea. Dar Braavosul se afla în fața ei. Aerul nopții mirosea a fum, a sare și a pește. Canalele erau întortocheate, ulițele și mai întortocheate. Oamenii îi aruncau priviri curioase când trecea pe lângă ei, iar copiii cerșetori strigau cuvinte pe care nu le înțelegea. În scurt timp, era pierdută cu totul.

– Ser Gregor, murmură ea, traversând un pod de piatră sprijinit de patru arce. Din mijlocul lui, vedea catargele corăbiilor din Portul Peticarului. Dunsen, Raff cel Dulce, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei. Ploaia începu să cadă. Arya își întoarse fața, lăsând picăturile să-i spele obrajii, atât de fericită încât îi venea să danseze. *Valar morghulis*, spuse ea, *valar morghulis, valar morghulis.*

ALAYNE

Când lumina răsăritului de soare se revărsă prin ferestre, Alayne se ridică în pat și se întinse. Gretchel o auzi și se scula de îndată ca să-i aducă halatul. Camerele deveniseră friguroase în timpul nopții. *Va fi și mai rău când iarna ne va prinde în gheara ei,* gândi ea. *Iarna, locul acesta va fi rece ca un mormânt.* Alayne își trase halatul pe ea și îl legă în jurul taliei.

– Focul stă să se stingă, remarcă ea. Mai pune un buștean, fii bună.

– Cum dorește doamna mea, răspunse femeia.

Apartamentele Alaynei din Turnul Fecioarei erau mai mari și mai confortabile decât micul dormitor în care fusese ținută când trăia Lady Lysa. Avea o garderobă și o privată numai ale ei și un balcon din piatră albă, sculptată, cu vedere deasupra Văii. În timp ce Gretchel se îngrijea de foc, Alayne străbătu camera tiptil și se furișă desculță afară. Piatra era rece sub picioarele ei, iar vântul bătea cu furie, așa cum bătea întotdeauna aici, sus, însă priveliștea o făcu să uite

de toate pentru o clipă. Dintre cele șapte turnuri suple de la Eyrie, cel al Fecioarei era ultimul dinspre est, astfel că Valea i se deschidea în față, cu pădurile, râurile și câmpurile încețoșate în lumina zorilor. Felul în care soarele atingea munții îi făcea să pară din aur masiv.

Ce încântător. Vârful înveșmântat în nea al Lăncii Uriașului se înălța deasupra ei, o imensitate de piatră și gheață care copleșea castelul cocoțat pe umărul lui. Țurțuri lungi de șapte metri împodobeau buza prăpastiei, de unde vara cădeau Lacrimile Alyssei. Un șoim plana deasupra cascadei înghețate, profilându-și aripile albastre, larg desfăcute, pe cerul dimineții. *Aș vrea să am aripi și eu.*

. Își sprijini mâinile de balustrada din piatră sculptată și se străduí să privească peste margine. Vedea Cerul, la două sute de metri dedesubt, și treptele de piatră săpate în munte, drumul șerpuitor care ducea pe lângă Zăpada și Piatra, până în albia văii. Vedea turnurile și donjoanele Castelului Lunii, mici ca niște jucării de copil. În jurul zidurilor, oștenii Lorzilor Declaranți se puneau în mișcare, ieșind din corturi ca niște furnici dintr-un mușuroi. *De-ar fi într-adevăr furnici,* gândi ea, *am putea să-i călcăm în picioare și să-i zdrobim.*

Tânărul Lord Hunter și recruții lui se alăturaseră celorlalți cu două zile în urmă. Nestor Royce închisese porțile Castelului în fața lor, dar avea mai puțin de trei sute de oameni în garnizoana sa. Fiecare dintre Lorzii Declaranți adusese o mie, și erau șase cu toții. Alayne le știa numele ca pe-al ei: Benedar Belmore,

Lord de Strongsong. Symond Templeton, Cavalerul de Ninestars. Horton Redfort, Lord de Redfort. Anya Waynwood, Lady de Ironoaks. Gilwood Hunter, căruia toată lumea îi zicea Tânărul Lord Hunter, Lord al Castelului Longbow. Și Yohn Royce, cel mai puternic dintre toți, redutabilul Yohn Bronz, Lord de Runestone, vărul lui Nestor și capul ramurii vârstnice a Casei Royce. Cei șase se adunaseră la Runestone după moartea Lysei Arryn și acolo făcuseră un pact, jurând să-l apere pe Lordul Robert, să apere Valea și să se apere unul pe altul. Declarația lor nu pomenea nimic despre Lordul Protector, dar vorbea despre „proasta guvernare" care trebuia să ia sfârșit și despre „falși prieteni și răi sfătuitori".

O pală rece de vânt îi trecu peste picioare. Se duse înăuntru ca să-și aleagă o rochie pe care s-o poarte la micul dejun. Petyr îi dăduse garderoba răposatei sale soții, o bogăție de mătăsuri, satin, catifele și blănuri care depășea orice vis al ei, deși majoritatea veșmintelor îi erau mult prea mari. Lady Lysa devenise foarte trupeșă în timpul lungului șir de sarcini, nașteri eșuate și avorturi spontane, dar câteva dintre rochiile cele mai vechi fuseseră făcute pentru tânăra Lysa Tully de Riverrun, iar pe altele Gretchel reușise să le ajusteze pe măsura Alaynei, care, la cei treisprezece ani ai ei, avea picioarele aproape la fel de lungi ca ale mătușii sale la douăzeci.

În dimineața aceasta, îi atrase atenția o rochie colorată, în nuanțele de roșu și albastru ale Casei Tully, tivită cu sângeap. Gretchel o ajută să-și strecoare

brațele în mânecile-clopot și o legă la spate, apoi îi pieptănă și-i prinse părul. Alayne îl înnegrise din nou în seara precedentă, înainte de a se duce la culcare. Loțiunea pe care i-o dăduse mătușa ei îi schimba culoarea arămie în castaniul-închis al Alaynei, dar arareori trecea mult timp până când roșcatul începea să se strecoare înapoi la rădăcini. *Și ce mă fac atunci când nu voi mai avea vopsea?* Loțiunea fusese adusă de la Tyrosh, peste marea îngustă.

Coborând să ia micul dejun, Alayne fu din nou uimită de tăcerea de la Eyrie. Nu era castel mai liniștit în toate Cele Șapte Regate. Servitorii erau puțini și bătrâni și vorbeau cu glas scăzut, ca să nu-l agite pe micul lord. Nu erau cai pe munte, nici câini care să latre sau să mârâie, nici cavaleri antrenându-se în curte. Până și pașii străjerilor păreau ciudat de înăbușiți când se plimbau prin sălile de piatră palidă. Auzea vântul gemând și suspinând în jurul turnurilor, dar asta era tot. La început, când venise la Eyrie, se auzise și murmurul Lacrimilor Alyssei, dar cascada era acum înghețată. Gretchel spunea că avea să rămână tăcută până în primăvară.

Îl găsi pe Lordul Robert singur, în Sala Zorilor, deasupra bucătăriilor, împingând apatic o lingură de lemn printr-un castron mare de terci cu miere.

– Am vrut ouă, se plânse el când o văzu. Am vrut *trei* ouă fierte moi și niște șuncă slabă.

Nu aveau ouă, după cum nu aveau nici șuncă. Grânarele de la Eyrie aveau destul ovăz, porumb și orz ca să-i hrănească timp de un an, dar depindeau

de o fată bastardă, pe nume Mya Stone, pentru mâncărurile proaspete din vale. Cu tabăra Lorzilor Declaranți la poalele muntelui, nu era chip ca Mya să răzbată. Lordul Belmore, primul dintre cei șase care ajunsese la Castelul Lunii, trimisese un corb să-i spună lui Degețel că la Eyrie nu va mai urca pic de hrană până când nu-l va trimite jos pe Lordul Robert. Nu era tocmai un asediu, cel puțin deocamdată, dar era pe-aproape.

– Vei putea mânca oricâte ouă poftești când vine Mya, îi promise Alayne micului lord. Va aduce ouă, unt și pepeni, tot felul de lucruri gustoase.

Băiatul era neîmpăcat.

– Eu am vrut ouă *astăzi.*

– Prigorel, nu avem ouă, știi asta. Te rog, mănâncă-ți terciul, e foarte bun. Luă și ea o lingură.

Robert își împinse lingura peste strachină și înapoi, dar nu o duse la gură.

– Nu mi-e foame, hotărî el. Vreau să mă culc înapoi. N-am dormit astă-noapte. Am auzit *cântece.* Maester Colemon mi-a dat vin de vise, dar tot le-am auzit.

Alayne își lăsă lingura jos.

– Dacă ar fi fost cântece, ar fi trebuit să le aud și eu. Ai avut un coșmar, atâta tot.

– Nu, *n-a fost* un vis. Ochii i se umplură de lacrimi. Marillion cânta iarăși. Tatăl tău zice că e mort, dar *nu e.*

– Ba da. O speria să-l audă vorbind astfel. *E destul de rău că e mic și bolnăvicios, dacă e și nebun?* Prigorel, *este* mort. Marillion a iubit-o pe nobila ta mamă prea

mult și n-ar fi putut trăi cu ceea ce i-a făcut, așa că a pășit în văzduh. Alayne nu văzuse trupul, așa cum nu-l văzuse nici Robert, dar nu se îndoia de faptul că era mort. S-a dus, zău.

– Dar îl aud în fiecare noapte. Chiar și când închid obloanele și-mi pun o *pernă* pe cap. Tatăl tău ar fi trebuit să-i taie limba. *I-am spus*, dar n-a vrut.

Avea nevoie de limbă, ca să mărturisească.

– Fii băiat cuminte și mănâncă-ți terciul, îl rugă Alayne. Te rog? De dragul meu?

– Nu vreau! Robert își azvârli lingura prin încăpere. Se lovi de o tapiserie atârnată pe perete și lăsă o dâră de terci pe o lună albă de mătase. *Lordul* vrea *ouă!*

– Lordul va mânca terci și va fi recunoscător pentru asta, se auzi glasul lui Petyr în spatele lor.

Alayne se întoarse și îl văzu în cadrul arcuit al ușii, cu Maester Colemon alături.

– Ar trebui să-l asculți pe Lordul Protector, stăpâne, zise maesterul. Lorzii tăi stegari urcă muntele ca să-ți aducă omagiile lor, așa că va trebui să fii în toate puterile.

Robert își frecă ochiul stâng cu un deget.

– Alungă-i. Nu-i *vreau*. Dacă totuși vin, am să-i fac să zboare.

– Mă ispitești amarnic, lordul meu, dar mă tem că le-am dat garanții, zise Petyr. În orice caz, e prea târziu să-i întoarcem. Probabil că au urcat deja până la Stâncă.

– De ce nu ne lasă în pace? se plânse Alayne. Nu le-am făcut niciun rău. Ce *vor* de la noi?

– Doar pe Lordul Robert. Pe el și Valea. Petyr zâmbi. Vor veni opt. Lordul Nestor îi conduce, și îl vor avea pe Lyn Corbray cu ei. Ser Lyn nu e genul de om care să stea deoparte când se vede sânge la orizont.

Cuvintele lui nu-i potoliră temerile. Lyn Corbray omorâse în dueluri aproape la fel de mulți oameni ca în bătălii. Alayne știa că își câștigase renumele în timpul Rebeliunii lui Robert, luptând mai întâi împotriva Lordului Jon Arryn, la porțile Gulltownului, iar mai târziu sub flamurile lui, la Trident, unde îl doborâse pe Prințul Lewyn din Dorne, un cavaler alb al Gărzii Regale. Petyr spunea că prințul Lewyn fusese deja grav rănit când cursul bătăliei îl purtase spre ultimul său dans cu Doamna Deznădejdii, însă adăugă:

– Dar acesta nu este un subiect pe care ai vrea să-l abordezi cu Corbray. Cei care o fac au curând ocazia să-l întrebe pe Martell însuși care e adevărul, jos în castelele iadului. Dacă măcar jumătate din ce auzise de la gărzile Lordului Robert era adevărat, Lyn Corbray era mai periculos decât toți cei șase Lorzi Declaranți laolaltă.

– De ce vine? întrebă ea. Credeam că cei din Casa Corbray sunt alături de tine.

– Lordul Lyonel Corbray e binevoitor față de mine, zise Petyr, dar fratele lui merge pe alt drum. La Trident, când tatăl lor a căzut rănit, Lyn a fost cel care a înhățat Doamna Deznădejdii și l-a omorât pe cel care îl doborâse. În timp ce Lyonel îl căra pe bătrân la maesteri, în spatele frontului, Lyn a condus atacul împotriva dornishenilor care amenințau

flancul stâng al lui Robert, le-a zdrobit rândurile și l-a omorât pe Lewyn Martell. Așadar, când bătrânul Lord Corbray a murit, i-a încredințat Doamna Deznădejdii fiului său mai mic. Lyonel s-a ales cu pământurile lui, cu titlul, cu castelul și toți banii, dar încă se crede văduvit de dreptul său din naștere, în timp ce Ser Lyn... ei, bine, el îl iubește pe Lyonel la fel de mult cât mă iubește pe mine. Voia mâna Lysei pentru sine.

– Nu-mi place Ser Lyn, zise apăsat Robert. Nu-l vreau aici. Trimite-l înapoi de unde a venit, n-am spus că poate veni. Nu *aici.* Eyrie e *invincibil*, așa a spus mama.

– Mama ta e moartă, lordul meu. Până împlinești șaisprezece ani, *eu* sunt stăpân la Eyrie. Petyr se întoarse către slujitoarea cocârjată care stătea nehotărâtă lângă treptele bucătăriei. Mela, adu-i lordului altă lingură. Vrea să-și mănânce terciul.

– Ba *nu.* N-are decât să *zboare!* De data aceasta Robert azvârli strachina, cu tot cu terci și cu miere. Petyr Baelish își feri sprinten capul, dar Maester Colemon nu era la fel de iute. Strachina de lemn îl nimeri direct în piept și conținutul ei țâșni, împroșcându-i fața și umerii. Scânci într-o manieră cât se poate de nefirească pentru un maester, în timp ce Alayne se întoarse să-l liniștească pe micul lord, dar prea târziu. Criza începuse. Un urcior cu lapte își luă zborul când mâna băiatului îl înșfăcă, tremurând. Când încercă să se ridice, își răsturnă scaunul și căzu peste el. Un picior o nimeri pe Alayne în burtă, lovind-o atât de tare încât îi tăie răsuflarea.

– O, zei, aveți milă, îl auzi pe Petyr exclamând, dezgustat.

Cocoloașe de terci împestrițară fața și părul Maesterului Colemon când îngenunche deasupra pacientului său, șoptind cuvinte liniștitoare. Un cocoloș i se prelinse încet pe obrazul drept, ca o lacrimă gloduroasă, gri-maronie. *Nu e o criză atât de rea ca ultima,* gândi Alayne, încercând să fie optimistă. Când tremurul încetă, doi străjeri în mantii azurii și cămăși argintii de mătase erau acolo, la chemarea lui Petyr.

– Duceți-l înapoi în pat și puneți-i lipitori, spuse Lordul Protector, iar străjerul mai înalt îl ridică pe băiat în brațe. *Aș putea să-l duc și eu,* gândi Alayne. *Nu e mai greu decât o păpușă.*

Colemon șovăi o clipă, înainte de a continua:

– Lordul meu, aceste tratative ar fi mai bine să fie lăsate pe altă dată. Crizele Excelenței Sale s-au agravat de când a murit Lady Lysa. Sunt mai dese și mai violente. Îi pun lipitori cât de des îndrăznesc, și îi amestec vinul viselor și laptele macului ca să-l ajut să doarmă, dar...

– Doarme douăsprezece ore pe zi, remarcă Petyr. Am nevoie de el treaz din când în când.

Maesterul își trecu degetele prin păr, picurând cocoloașe de terci pe podea.

– Lady Lysa îl lua la sân ori de câte ori era surescitat. Arhimaesterul Ebrose susține că laptele de mamă are multe proprietăți terapeutice.

– Acesta e sfatul tău, maester? Să găsim o doică pentru Lordul de Eyrie și Apărătorul Văii? Când o

să-l înțărcăm, în ziua nunții? În felul acesta, poate să treacă direct de la sfârcurile doicii la cele ale soției. Râsul Lordului Petyr exprima limpede ce părere avea despre una ca asta. Nu, cred că nu. Îți sugerez să găsești altceva. Băiatului îi plac dulciurile, nu?

– Dulciuri? se miră Colemon.

– Dulciuri. Prăjituri și plăcinte, gemuri și peltea, faguri de miere. Poate un strop de somn-dulce în lapte, asta ai încercat? Doar un strop, ca să-l liniștească și să-i potolească tremuratul ăsta nenorocit.

– Un strop? Mărul din gâtlejul maesterului se mișcă în sus și-n jos, în timp ce înghițea. Un strop mic... poate, poate. Nu prea mult și nu prea des, da, aș putea încerca...

– Un strop, zise Lordul Petyr, înainte să-l aduci la întâlnirea cu lorzii.

– Cum poruncești, stăpâne. Maesterul ieși în grabă, cu colanul zornăind domol la fiecare pas.

– Tată, întrebă Alayne după ce maesterul ieși, vrei o strachină cu terci la micul dejun?

– Urăsc terciul. O privi cu ochii lui Degețel. Aș prefera să-mi iau dejunul cu un sărut.

O fiică adevărată nu i-ar refuza tatălui ei un sărut, astfel că Alayne se duse lângă el și-l sărută, o grăbită atingere uscată pe obraz, și la fel de repede se dădu în lături.

– Cât de... respectuos. Degețel zâmbi cu gura, dar nu și cu ochii. În orice caz, întâmplarea face să am alte sarcini pentru tine. Spune-i bucătarului să încălzească niște vin roșu cu miere și stafide. Oaspeții noștri vor

fi înfrigurați și însetați după lungul lor urcuș. Ai să-i întâmpini când vor veni și ai să le oferi o gustare. Vin, pâine și brânză. Ce fel de brânză mai avem?

– Din cea albă și iute și din cea albastră, puturoasă.

– Albă. Și ai face bine să te schimbi.

Alayne privi în jos, la rochia ei, la albastrul-închis și roșul-întunecat al Riverrunului.

– E prea...

– E prea *Tully*. Lorzii Declaranți nu vor fi încântați să-mi vadă fiica bastardă fandosindu-se în hainele defunctei mele soții. Alege altceva. Trebuie să-ți amintesc să eviți azuriul și cremul?

– Nu. Azuriul și cremul erau culorile Casei Arryn. Opt, zici... unul dintre ei e Yohn Bronz?

– Singurul care contează.

– Yohn Bronz mă *cunoaște*, îi reaminti ea. A fost oaspete la Winterfell când fiul lui a plecat spre nord ca să îmbrace veșmintele negre. Își amintea vag că se îndrăgostise nebunește de Ser Waymar, dar asta se întâmplase acum o viață, când era doar o fetiță prostuță. Și nu a fost singura oară. Lordul Royce a văzut... a văzut-o pe Sansa Stark din nou, la Debarcaderul Regelui, în timpul turnirului Mâinii.

Petyr îi așeză un deget sub bărbie.

– Nu mă îndoiesc că Royce a zărit chipul acesta drăgălaș, dar a fost un chip dintr-o mie. Un bărbat care luptă într-un turnir are mai multe lucruri care să-l preocupe decât un copil oarecare în mulțime. Iar la Winterfell, Sansa a fost o fetiță cu părul arămiu. Fiica mea e o fecioară înaltă și frumoasă, cu părul

castaniu. Oamenii văd ce se așteaptă să vadă, Alayne. O sărută pe nas. Pune-o pe Maddy să aprindă un foc în salon. Am să-i primesc pe Lorzii noștri Declaranți acolo.

– Nu în Sala Înaltă?

– Nu. Ferească zeii să mă vadă lângă jilțul Arrynilor, s-ar putea să creadă că am de gând să mă așez pe el. Un fund cu o obârșie atât de joasă cum e al meu nu trebuie să aspire niciodată la asemenea perne înalte.

– Salonul. Ar fi trebuit să se oprească aici, dar cuvintele îi țâșniră de pe buze. Dacă li l-ai da pe Robert...

– ...și Valea?

– Valea o *au.*

– O, e adevărat, o mare parte din ea. Dar nu toată. Sunt îndrăgit în Gulltown și am și eu câțiva prieteni de viță nobilă. Grafton, Lynderly, Lyonel Corbray... deși, recunosc, nu se pot pune cu Lorzii Declaranți. Cu toate acestea, unde ai vrea să mergem, Alayne? Înapoi la măreața mea cetate de la Degete?

Se gândise la asta.

– Joffrey ți-a dat Harrenhalul. Acolo ești lord cu drepturi depline.

– Cu titlul. Aveam nevoie de un scaun mare ca să mă însor cu Lysa, și doar nu era ca Lannisterii să-mi dea Casterly Rock.

– Da, dar castelul e al *tău.*

– Ah, și ce castel e acesta? Săli cavernoase și turnuri părăginite, fantome și curenți de aer, catastrofal de încălzit și imposibil de fortificat... și mai e mica problemă a unui blestem.

– Blestemele sunt numai în cântece și povești.

Asta păru să-l amuze.

– A făcut cineva vreun cântec despre Gregor Clegane murind de vârful otrăvit al unei sulițe? Sau despre mercenarul dinaintea lui, căruia Ser Gregor i-a tăiat membrele bucată cu bucată? Acela a luat castelul de la Ser Amory Lorch, care l-a primit de la Lordul Tywin. Un urs l-a ucis pe unul, piticul tău pe celălalt. Lady Whent a murit și ea, din câte am auzit. Casele Lothston, Strong, Harroway, Strong... Harrenhalul a ofilit fiecare mână care l-a atins.

– Atunci dă-i-l Lordului Frey.

Petyr râse.

– Poate că am s-o fac. Sau, și mai bine, iubitei noastre Cersei. Deși n-ar trebui să vorbesc aspru despre ea, îmi trimite niște tapiserii minunate. Nu-i așa că e amabilă?

La auzul numelui reginei, Alaya se îmbătoșă:

– *Nu* e amabilă. Mă sperie. Dacă află unde sunt...

– ...s-ar putea să fiu nevoit s-o scot din joc mai repede decât am plănuit. Cu condiția să nu se scoată singură. Petyr o șicană cu un mic zâmbet. În jocul tronurilor, până și cele mai umile piese pot avea voință proprie. Uneori, refuză să facă mișcările pe care le-ai planificat pentru ele. Ține bine minte, Alayne. E o lecție pe care Cersei Lannister o mai are încă de învățat. Acum, n-ai cumva niște treburi de făcut?

Într-adevăr, avea. Mai întâi se îngriji de încălzitul vinului, găsi o roată potrivită de brânză albă și îi porunci bucătarului să coacă pâine destulă pentru

douăzeci de persoane, în cazul în care Lorzii Declaranți ar aduce mai mulți oameni decât se așteptau. *Odată ce ne mănâncă pâinea și sarea, sunt oaspeții noștri și nu ne pot face rău.* Freyii încălcaseră toate legile ospitalității când îi omorâseră nobila mamă și fratele, la Gemeni, dar nu-i venea să creadă că unui lord atât de nobil precum Yohn Royce i-ar trece măcar prin minte să facă la fel.

Urmă salonul. Podelele erau acoperite de un covor myrishez, așa că nu era nevoie să fie așternute paie. Alayne puse doi servitori să monteze masa din scânduri și să aducă opt scaune grele din stejar și piele. Pentru un ospăț, ar fi așezat unul în capul mesei, unul în capăt și câte trei pe fiecare parte, dar nu era vorba de un ospăț. Ceru oamenilor să aranjeze șase scaune pe-o parte a mesei, două pe cealaltă. Trebuia ca Lorzii Declaranți să fi ajuns deja la Zăpadă. Urcușul dura aproape o zi întreagă, chiar și pe spatele catârilor. Pe jos, majoritatea aveau nevoie de mai multe zile.

Era posibil ca lorzii să stea de vorbă până târziu în noapte. Vor avea nevoie de lumânări noi. După ce Maddy făcu focul, o trimise jos, ca să caute lumânările parfumate din ceară de albine pe care i le dăduse Lysei Lordul Waxley, când încercase să-i câștige mâna. Apoi trecu încă o dată pe la bucătării, ca să se asigure de vin și de pâine. Totul părea sub control și mai avea încă timp destul să facă baie, să-și spele părul și să se schimbe.

Șovăia între o rochie de mătase purpurie și o alta din catifea albastru-închis, cu cute argintii, care i-ar

fi deșteptat toate culorile din ochi, dar în cele din urmă își aminti că Alayne era, în definitiv, o bastardă și nu trebuia să se îmbrace mai presus de statutul ei. Rochia pe care o alese era din lână maro-închis de miel, cu o croială simplă, cu frunze și lujeri de viță brodate cu fir auriu pe corsaj, pe mâneci și pe tiv. Era simplă și îi ședea bine, deși nu mai bogată decât ce ar fi putut purta o servitoare. Petyr îi dăduse și toate bijuteriile Lysei și probă mai multe coliere, dar toate păreau ostentative. În cele din urmă, alese o panglică simplă de catifea, în nuanța aurie a toamnei. Când Gretchel îi aduse oglinda argintată a Lysei, culoarea i se păru potrivită cu claia de păr castaniu al Alaynei. *Lordul Royce nu mă va recunoaște,* gândi ea. *Păi, abia mă recunosc eu.*

Simțindu-se aproape la fel de curajoasă ca Petyr Baelish, Alayne Stone își afișă zâmbetul și coborî ca să-și întâmpine oaspeții.

Eyrie era singurul castel din Cele Șapte Regate unde intrarea principală era mai jos de temnițe. Trepte abrupte de piatră se strecurau în sus, pe coasta muntelui, pe lângă castelele Piatra și Zăpada, dar la Cer se sfârșeau. Ultimele două sute de metri de urcuș erau verticali, obligând vizitatorii să descalece de pe catâri și să aleagă. Puteau să urce în coșul din lemn care era folosit pentru ridicatul proviziilor sau să se cațere printr-o crăpătură în stâncă, folosind locașurile săpate în piatră pentru mâini.

Lordul Redfort și Lady Waynwood, cei mai vârstnici dintre Lorzii Declaranți, aleseră să fie ridicați

cu troliul, după care coșul fu folosit încă o dată pentru Lordul Belmore. Ceilalți lorzi făcură escalada. Alayne îi întâmpină în Camera Semilunii, lângă un foc călduros, unde le ură bun venit în numele Lordului Robert și îi servi cu pâine, brânză și vin fierbinte cu mirodenii, în cupe de argint. Petyr îi dăduse să studieze un catastif cu blazoane, astfel că heraldica le-o cunoștea, chiar dacă nu și chipurile. Castelul roșu era, evident, Redfort, un bărbat scund, cu o barbă sură, îngrijită, și ochi blajini. Lady Anya era singura femeie printre Lorzii Declaranți și purta o mantie verde-închis, cu roata frântă a Casei Waynwood reliefată din mărgele de jais. Șase clopote de argint pe fond purpuriu, acesta era Belmore, cu burta țuguiată și umerii rotunjiți. Barba sa era o oroare gri-roșcată, țâșnind dintr-o sumedenie de bărbii. Prin contrast, cea a lui Symond Templeton era neagră și ascuțită. Nasul ca un cioc și ochii albaștri, glaciali, îl făceau pe Cavalerul de Ninestars să semene cu o elegantă pasăre de pradă. Jiletca sa înfățișa nouă stele negre, într-o cruce aurie. Mantia de hermină a tânărului Lord Hunter o încurcă, până când zări broșa cu care era prinsă, cinci săgeți de argint în formă de evantai. Alayne ar fi zis că era mai aproape de cincizeci decât de patruzeci de ani. Tatăl lui domnise la Castelul Longbow aproape șaizeci de ani, doar pentru a muri atât de neașteptat încât unii șușoteau că actualul lord își grăbise succesiunea. Obrajii și nasul lui Hunter erau roșii ca merele, ceea ce sugera o anumită predilecție spre

struguri. Alayne avea grijă să-i umple cupa de îndată ce o golea.

Cel mai tânăr bărbat din grup avea trei corbi pe piept, fiecare strângând în gheare o inimă roșie ca sângele. Părul castaniu îi cădea pe umeri, cu o buclă rebelă peste frunte. *Ser Lyn Corbray*, gândi Alayne, aruncând o privire precaută către gura lui aspră și ochii fără astâmpăr.

Ultimii sosiră verii Royce, Lordul Nestor și Yohn Bronz. Lordul de Runestone era înalt cât Câinele. Deși avea părul alb și chipul ridat, Lordul Yohn arăta și acum ca unul capabil să frângă ca pe o nuia aproape orice bărbat mai tânăr, cu brațele sale imense, cioturoase. Fața lui zbârcită și solemnă îi redeșteptă Sansei toate amintirile legate de vizita sa la Winterfell. Îl vedea la masă, vorbind în șoaptă cu mama ei. Îi auzea glasul bubuind de răsunau zidurile când se întorcea de la o vânătoare, cu un căprior pe șa. Îl vedea aievea în curte, cu o sabie de instrucție în mână, doborându-l pe tatăl ei la pământ și întorcându-se să-l înfrângă și pe Ser Rodrik. *Mă va recunoaște. Cum ar putea să nu mă recunoască?* Se gândi să se arunce la picioarele lui, cerându-i protecție. *N-a luptat niciodată pentru Robb, de ce ar lupta pentru mine? Războiul s-a sfârșit și Winterfellul a căzut.*

– Lord Royce? întrebă ea sfioasă. Dorești o cupă cu vin, să te încălzești?

Yohn Bronz avea ochi cenușii, ca ardezia, pe jumătate ascunși sub cele mai stufoase sprâncene pe care

le văzuse vreodată. Se încreţiră când îşi coborî privirea asupra ei.

– Te cunosc de undeva, copilă?

Alayne se simţi de parcă şi-ar fi înghiţit limba, dar o salvă Lordul Nestor.

– Alayne este fiica naturală a Lordului Protector, îi explică el morocănos vărului său.

– Degeţelul lui Degeţel a fost harnic, remarcă Lyn Corbray, cu un zâmbet pervers.

Belmore râse, iar Alayne simţi roşeaţa năvălindu-i în obraji.

– Câţi ani ai, copilă? întrebă Lady Waynwood.

– Pai... paisprezece, doamna mea. Pentru o clipă, uită câţi ani trebuia să aibă Alayne. Şi nu sunt copilă, ci fecioară înflorită.

– Dar nu *de*florată, putem spera. Mustaţa stufoasă a tânărului Lord Hunter îi ascundea gura îi întregime.

– Nu încă, zise Lyn Corbray, de parcă ea n-ar fi fost de faţă. Dar gata să fie culeasă în curând, aş zice.

– Asta trece drept curtoazie la Casa Inimii? Părul Anyei Waynwood încărunţea, în jurul ochilor avea laba-gâştei, iar sub bărbie pielea căzută, însă aerul de noblеţe pe care îl emana era de netăgăduit. Fata e tânără şi gingaşă, şi a îndurat destule orori. Bagă de seamă cum vorbeşti, ser.

– Cum vorbesc e treaba mea, răspunse Corbray. Domnia Ta ar face bine să-şi vadă de treburile ei. Nu mi-au plăcut niciodată muştruluielile, după cum ar putea să-ţi spună o sumedenie de oameni morţi.

Lady Waynwood îi întoarse spatele.

– Ar fi mai bine să ne duci la tatăl tău, Alayne. Cu cât isprăvim mai repede, cu atât mai bine.

– Lordul Protector vă așteaptă în salon. Dacă vreți să mă urmați, lorzii mei. Din Camera Semilunii urcară un șir de trepte abrupte de marmură care ocoleau atât beciurile, cât și temnițele, și treceau pe sub trei găuri de tragere, pe care Lorzii Declaranți se prefăcură că nu le observă. Belmore gâfâia în curând, ca o pereche de foale, iar fața lui Redfort deveni albă, ca părul său. Străjerii din capul scărilor ridicară bariera-ghilotină în calea lor.

– Pe aici, vă rog, lorzii mei.

Alayne îi conduse în josul galeriei boltite, pe lângă o duzină de splendide tapiserii. Ser Lothor Brune se afla în fața salonului. Le deschise ușa și îi urmă înăuntru.

Petyr era așezat la o masă de lemn, cu o cupă de vin în mână, cercetând un pergament alb, sfărâmicios. Ridică privirea când Lorzii Declaranți pătrunseră pe rând în încăpere.

– Lorzii mei, fiți bine-veniți. Și tu, doamna mea. Urcușul e obositor, știu. Vă rog, luați loc. Alayne, draga mea, mai adu niște vin pentru nobilii noștri oaspeți.

– Cum spui, tată.

Era mulțumită să vadă că lumânările fuseseră aprinse; salonul mirosea a nucșoară și a alte mirodenii alese. Se duse să aducă carafa, în timp ce musafirii se rânduiră unul lângă altul... toți, în afară de Nestor Royce, care șovăi înainte de a ocoli masa, ca să se așeze pe scaunul gol de lângă Lordul Petyr, și de

Lyn Corbray, care prefera să se ducă să stea în picioare lângă șemineu. Rubinul în formă de inimă de pe măciulia sabiei sale arunca sclipiri roșietice în timp ce bărbatul își încălzea mâinile. Alayne îl văzu zâmbindu-i lui Ser Lothor Brune. *Ser Lyn e foarte chipeș pentru un om mai în vârstă,* gândi ea, *dar nu-mi place zâmbetul lui.*

– Citeam această remarcabilă declarație a voastră, începu Petyr. Minunat. Maesterul care a scris-o e meșteșugit la vorbe. Nu-mi doresc decât să mă fi invitat s-o iscălesc și eu.

Asta îi luă pe nepregătite.

– Tu? se miră Belmore. Să iscălești?

– Mânuiesc condeiul la fel de bine ca oricine, și nimeni nu-l iubește pe Lordul Robert mai mult decât mine. Cât despre acești falși prieteni și răi sfătuitori, haideți să-i stârpim, cu orice chip. Lorzii mei, sunt alături de voi, trup și suflet. Arătați-mi unde să iscălesc, vă rog.

Turnând în cupe, Alayne îl auzi pe Lyn Corbray chicotind. Ceilalți păreau pierduți, până când Yohn Bronz Royce își pocni degetele și spuse:

– N-am venit după iscălitura ta. Nici nu avem de gând să facem schimb de vorbe cu tine, Degețel.

– Ce păcat. Îmi place atât de mult o vorbă bine plasată. Petyr lăsă pergamentul deoparte. Cum doriți. Haideți să vorbim deschis. Ce vreți de la mine, lorzii mei și doamna mea?

– Nu vrem nimic de la tine. Symond Templeton îl fixă pe Lordul Protector cu privirea lui rece și albastră. Vrem să pleci.

– Să plec? Petyr se prefăcu surprins. Unde să plec?

– Coroana te-a făcut Lord de Harrenhal, sublinie Tânărul Lord Hunter. Asta ar fi de-ajuns pentru oricine.

– Ținuturile riverane au nevoie de un stăpân, spuse Horton Redfort. Riverrunul e sub asediu, Casele Bracken și Blackwood sunt în război deschis, iar tâlharii hoinăresc liberi pe ambele maluri ale Tridentului, jefuind și omorând după bunul plac. Cadavre neîngropate zac împrăștiate prin întreg ținutul.

– Sună foarte ispititor, Lord Redfort, răspunse Petyr, dar întâmplarea face să am îndatoriri presante aici. Și mai e și Lordul Robert de luat în calcul. Vreți să târăsc un copil bolnăvicios în mijlocul unui asemenea carnagiu?

– Excelența Sa va rămâne în Vale, declară Yohn Royce. Am de gând să iau băiatul cu mine la Runestone și să fac din el un cavaler de care Jon Arryn ar fi mândru.

– De ce la Runestone? Petyr rămase pe gânduri. De ce nu la Ironoaks sau la Redfort? De ce nu la Castelul Longbow?

– Oricare dintre acestea ar fi potrivite, declară Lordul Belmore, iar Excelența Sa le va vizita pe fiecare pe rând, la timpul potrivit.

– Oare? Tonul lui Petyr sugera îndoiala.

Lady Waynwood oftă.

– Lord Petyr, dacă te gândești să ne învrăjbești, nu te osteni. Aici vorbim cu un singur glas. Cu toții suntem de acord cu Runestone. Lordul Yohn a crescut trei fii destoinici, nu e altul mai potrivit să aibă grijă de tânărul lord. Maester Helliweg e mult mai vârstnic, are mult mai multă experiență decât Maester Colemon al tău, și e mult mai indicat să se ocupe de slăbiciunile Lordului Robert. La Runestone, băiatul va învăța meșteșugul războiului de la Vânjosul Sam Stone. Nimeni n-ar putea spera la un maestru de arme mai priceput. Septonul Lucos îl va iniția în cele spirituale. La Runestone va găsi, de asemenea, alți băieți de vârsta lui, tovarăși mai nimeriți decât femeile bătrâne și mercenarii care îl înconjoară în momentul de față.

Petyr Baelish își mângâie barba.

– Excelența Sa are nevoie de tovarăși, n-am să te contrazic. Dar Alayne nu e nici pe departe o femeie bătrână. Lordul Robert ține mult la fiica mea, va fi bucuros să vă spună asta chiar el. Și, din întâmplare, le-am cerut Lordului Grafton și Lordului Lynderly să-mi trimită fiecare câte un băiat, drept pupil. Fiecare are câte un fiu de vârsta lui Robert.

Lyn Corbray izbucni în râs.

– Doi cățeluși de la o pereche de câini lingușitori.

– Robert ar trebui să aibă în preajma sa și un băiat mai mare. Un tânăr scutier promițător, să zicem. Cineva pe care să-l admire și pe care să încerce să-l imite. Petyr se întoarse către Lady Waynwood: Ai

un asemenea băiat la Ironoaks, doamna mea. Poate ai fi de acord să mi-l trimiți pe Harrold Hardyng.

Anya Waynwood părea amuzată.

– Lord Petyr, ce tâlhar îndrăzneț ești!

– Nu vreau să-l fur pe băiat, zise Petyr, dar el și Lordul Robert ar trebui să fie prieteni.

Yohn Royce Bronzul se aplecă:

– E cât se poate de nimerit ca Lordul Robert să-l aibă prieten pe tânărul Harry, și așa va fi... la Runestone, în grija mea, sub protecția mea, ca pupil și scutier al meu.

– Dă-ni-l pe băiat, zise Lordul Belmore, și poți pleca din Vale nevătămat ca să-ți ocupi scaunul cuvenit la Harrenhal.

Petyr îi aruncă o privire dojenitoare.

– Sugerezi că, altfel, s-ar putea să pățesc ceva, lordul meu? Nu-mi pot închipui de ce. Răposata mea soție părea să considere că *acesta* e scaunul meu cuvenit.

– Lord Baelish, spuse Lady Waynwood, Lysa Tully a fost văduva lui Jon Arryn și mama copilului său, și a domnit ca regentă. Tu... hai să fim sinceri, nu ești un Arryn, iar Lordul Robert nu e de-un sânge cu tine. Cu ce drept crezi că poți domni aici?

– Lysa m-a numit Lord Protector, parcă așa îmi amintesc.

Tânărul Lord Hunter spuse:

– Lysa Tully n-a aparținut niciodată Văii cu adevărat, nici nu avea dreptul să dispună de noi.

– Și Lordul Robert? întrebă Petyr. Excelența Ta susține, de asemenea, că Lady Lysa nu ar avea niciun drept să dispună de propriul ei fiu?

Nestor Royce tăcuse în tot acest timp, dar acum vorbi răspicat.

– Cândva am sperat și eu să mă căsătoresc cu Lady Lysa. Așa cum au sperat tatăl Lordului Hunter și fiul lui Lady Anya. Corbray s-a ținut de capul ei o jumătate de an. Dacă l-ar fi ales pe unul dintre noi, nimeni dintre cei prezenți nu i-ar fi contestat dreptul de a fi Lord Protector. Întâmplarea face să-l fi ales pe Degețel și să-i fi dat în grijă propriul ei fiu.

– Era și fiul lui Jon Arryn, vere, zise Yohn Bronz, încruntându-se la Păzitor. Aparține Văii.

Petyr se prefăcu nedumerit.

– Eyrie aparține Văii la fel de mult ca Runestone, dacă nu cumva l-a mutat cineva.

– Poți glumi cât vrei, Degețel, spuse Lordul Belmore. Băiatul va veni cu noi.

– Regret să te dezamăgesc, Lord Belmore, dar fiul meu vitreg va rămâne aici, cu mine. Nu e un copil robust, după cum știți cu toții. Călătoria l-ar costa scump. Ca tată vitreg și Lord Protector, nu pot îngădui una ca asta.

Symond Templeton își drese glasul și spuse:

– Fiecare dintre noi are o mie de oameni la poalele muntelui, Degețel.

– Ce loc minunat pentru ei.

– La nevoie, putem chema mult mai mulți.

– Mă amenințI cu războiul, ser? Petyr nu părea câtuși de puțin speriat.

Yohn Bronz spuse:

– *Îl vom avea* pe Lordul Robert.

Preț de o clipă, i se păru că ajunseseră într-un impas, până când Lyn Corbray își întoarse fața de la foc.

– Toată discuția asta mă îmbolnăvește. Degetel vă va învârti cum vrea, dacă-l mai ascultați mult. Asemenea lucruri se rezolvă doar cu sabia. Își scoase sabia lungă.

Petyr își desfăcu brațele.

– Nu port sabie, ser.

– Ușor de rezolvat. Lumina lumânărilor se răspândi pe oțelul fumuriu al sabiei lui Corbray, atât de întunecat, încât îi aminti Sansei de Gheață, sabia mare a tatălui său.

– Mâncătorul tău de mere are o sabie. Spune-i să ți-o dea, sau scoate pumnalul ăla.

Îl văzu pe Lothor Brune întinzând mâna după sabie, dar înainte ca săbiile să se întâlnească, Yohn Bronz se ridică, plin de mânie:

– *Lasă arma, ser!* Ești un Corbray sau un *Frey?* Suntem oaspeți aici.

Lady Waynwood își strânse buzele și spuse:

– Nu se cuvine.

– Vâră sabia în teacă, Corbray, se auzi ca un ecou tânărul Lord Hunter. Ne faci pe toți de rușine.

– Haide, Lyn, îl dojeni Redfort, cu un glas mai potolit. Asta nu va sluji la nimic. Du-o pe Doamna Deznădejdii la culcare.

– Doamna mea e însetată, răspunse apăsat Ser Lyn. Ori de câte ori iese la dans, vrea un strop de sânge.

– Doamna ta trebuie să rămână însetată. Bronz se așează de-a curmezișul în calea lui Corbray.

– Lorzii Declaranți, pufni Lyn Corbray. Ar fi trebuit să vă ziceți Cele Șase Babe. Vârî sabia întunecată înapoi în teacă și îi părăsi, trecând pe lângă Yohn Bronz, de parcă n-ar fi fost acolo. Alayne îi ascultă pașii ce se îndepărtau.

Anya Waynwood și Horton Redfort schimbară priviri. Hunter dădu pe gât cupa de vin și o întinse ca să-i fie reumplută.

– Lord Baelish, vorbi Ser Symond, trebuie să ne ierți pentru această scenă.

– Trebuie? Glasul lui Degețel se răcise. Voi l-ați adus aici, lorzii mei.

Yohn Bronz spuse:

– N-a fost intenția noastră...

– *Voi l-ați adus aici.* Aș avea tot dreptul să-mi chem străjerii și să vă arestez pe toți.

Hunter se clătina pe picioare atât de strașnic, încât aproape doborî carafa din mâna Alaynei.

– Ne-ai dat garanții!

– Da. Fiți recunoscători că am mai multă onoare decât alții. Glasul lui Petyr răsuna mai furios decât îl auzise Alayne vreodată. V-am citit *declarația* și v-am ascultat revendicările. Acum ascultați-le voi pe ale mele. Retrageți-vă armatele de pe acest munte. Mergeți acasă și lăsați-mi fiul în pace. Proastă guvernare a fost, n-am să tăgăduiesc, dar asta a fost mâna Lysei,

nu a mea. Dați-mi un singur an și, cu ajutorul Lordului Nestor, vă promit că niciunul dintre voi nu va avea vreun motiv să se plângă.

– Așa spui tu, zise Belmure. Dar cum să avem încredere în tine?

– Îndrăznești să mă numești *pe mine* nedemn de încredere? Nu eu am fost cel care a scos sabia în timpul tratativelor. Scrieți despre ocrotirea Lordului Robert chiar în timp ce-l lipsiți de hrană. Asta trebuie să înceteze. Nu sunt un războinic, dar voi lupta cu voi dacă nu ridicați acest asediu. Mai sunt la Vale și alți lorzi în afară de voi, iar Debarcaderul Regelui îmi va trimite și el oameni. Dacă vreți război, spuneți acum, și Valea va sângera.

Alayne vedea îndoiala încolțind în ochii Lorzilor Declaranți.

– Un an nu e așa de mult, zise Lordul Redfort, șovăitor. Poate că... dacă ne-ai da asigurări...

– Niciunul dintre noi nu vrea război, întări Lady Waynwood. Toamna e pe sfârșite și trebuie să ne pregătim pentru iarnă.

Belmore își drese glasul.

– La sfârșitul acestui an...

– ...dacă n-am făcut ordine în Vale, voi renunța de bună voie la titlul de Lord Protector, le promise Petyr.

– Eu zic că e mai mult decât cinstit, interveni Lordul Nestor Royce.

– Nu trebuie să fie represalii, insistă Templeton. Nicio vorbă despre trădare sau rebeliune. Trebuie să juri și asta.

– Bucuros, răspunse Petyr. Prieteni îmi doresc, nu dușmani. Vă voi ierta pe toți, în scris dacă doriți. Până și pe Lyn Corbray. Fratele lui e un om bun, nu e cazul să facem de ocară o casă nobilă.

Lady Waynwood se adresă Lorzilor Declaranți:

– Lorzii mei, poate că ar trebui să ne sfătuim.

– Nu e nevoie. E limpede că a câștigat. Ochii cenușii ai lui Yohn Bronz îl cercetară pe Petyr Baelish. Nu-mi placi, dar s-ar părea că ai obținut un an. Ar fi bine să-l folosești cum trebuie, lordul meu. Nu ne-ai prostit pe toți. Deschise ușa cu atâta putere încât fu cât pe ce s-o smulgă din țâțâni.

Mai târziu, avu loc un fel de ospăț, deși Petyr fu nevoit să-și ceară scuze pentru mâncarea modestă. Robert fu înfățișat într-o jiletcă crem cu albastru și jucă chiar grațios rolul de mic lord. Yohn Bronz nu era acolo ca să-l vadă, plecase deja de la Eyrie, începându-și lungul coborâș, la fel cum făcuse Ser Lyn Corbray înaintea lui. Ceilalți lorzi rămaseră până dimineață.

I-a vrăjit, gândi Alayne, în noaptea aceea, în timp ce zăcea în pat, ascultând vuietul vântului dincolo de ferestre. N-ar fi putut spune de unde provenea această bănuială, dar după ce îi veni în minte, nu-i mai dădu pace. Se foi și se răsuci, rumegând ideea, ca un câine un os vechi. În cele din urmă, se ridică și se îmbrăcă, lăsând-o pe Gretchel cu visele ei.

Petyr era încă treaz, scriind o scrisoare.

– Alayne, zise el. Draga mea. Ce te aduce aici atât de târziu?

– Trebuia să știu. Ce se va întâmpla într-un an?

Petyr lăsă pana jos.

– Redfort și Waynwood sunt bătrâni. Unul sau amândoi ar putea muri. Gilwood Hunter va fi omorât de frații lui. Cel mai probabil de tânărul Harlan, care a pus la cale moartea Lordului Eon. Cine fură azi un ou mâine va fura un bou, cum zic eu mereu. Belmore e corupt și poate fi cumpărat. Pe Templeton am să mi-l fac prieten. Yohn Bronz va continua să fie ostil, mă tem, dar atât timp cât e singur, nu reprezintă un mare pericol.

– Și Ser Lyn Corbray?

Lumina lumânărilor îi dansa în ochi.

– Ser Lyn va rămâne dușmanul meu implacabil. Va vorbi despre mine cu ciudă și dispreț oricui îi va ieși în cale și își va pune sabia în slujba oricărui complot ca să mă doboare.

În acel moment bănuiala deveni certitudine.

– Și cum îl vei răsplăti pentru acest serviciu?

Degețel râse zgomotos.

– Cu aur, băieți și promisiuni, desigur. Ser Lyn e un om cu gusturi simple, draga mea. Nu-i plac decât aurul, băieții și măcelul.

CERSEI

Regele își țuguia buzele.

– Vreau să stau pe Tronul de Fier, îi spuse mamei sale. Pe Joff l-ai lăsat întotdeauna să stea acolo, sus.

– Joffrey avea doisprezece ani.

– Dar eu sunt *regele*. Tronul îmi *aparține*.

– Cine ți-a spus asta? Cersei trase adânc aer în piept, ca Dorcas s-o poată lega mai strâns. Era o fată voinică, mult mai puternică decât Senelle, însă și mai neîndemânatică.

Tommen se făcu roșu la față.

– Nu mi-a spus nimeni.

– *Nimeni?* Așa îi spui tu nobilei tale soții? Regina simțea că toată această revoltă mirosea a Margaery Tyrell. Dacă mă minți, nu voi avea de ales și voi trimite după Pate, să fie bătut până se umple de sânge. Pate era țapul ispășitor al lui Tommen, așa cum fusese și al lui Joffrey. Asta vrei?

– Nu, murmură regele posomorât.

– Cine ți-a spus?

Tommen se mută de pe un picior pe altul.

– Lady Margaery. Știa că nu era cazul să-i spună *regină* în prezența mamei sale.

– Așa e mai bine. Tommen, am probleme serioase de rezolvat, probleme pe care ești prea mic ca să le înțelegi. N-am nevoie de un băiețel nătâng care să se foiască pe tron în spatele meu și să-mi distragă atenția cu întrebări copilărești. Bănuiesc că Margaery crede că ar trebui să iei parte și la întrunirile mele de consiliu, nu-i așa?

– Da, recunoscu el. Spune că trebuie să învăț să fiu rege.

– Când vei fi mai mare, poți să iei parte la câte întruniri de consiliu poftești, îi spuse Cersei. Te vei sătura în curând de ele, te asigur. Robert obișnuia să ațipească între sesiuni. *Când se ostenea să fie de față.* Prefera să vâneze cu câinii sau cu șoimii și să lase plictiseala pe seama bătrânului Lord Arryn. Ți-l amintești?

– A murit de colici.

– Într-adevăr, bietul de el. Întrucât ești așa de dornic să înveți, poate că ar trebui să înveți numele tuturor regilor din Westeros *și* ale Mâinilor care i-au slujit. Ai putea să mi le spui mâine.

– Da, mamă, răspunse el supus.

– Așa te vreau, băiețelul meu cuminte.

Puterea era a ei; Cersei nu avea de gând să renunțe la ea până când Tommen nu ajungea la majorat. *Eu am așteptat, poate și el. Am așteptat jumătate din viață.* Jucase rolul de fiică ascultătoare, de mireasă sfioasă, de soție înțelegătoare. Îndurase pipăielile lui Robert

la beție, gelozia lui Jaime, batjocura lui Renly, chicotelile lui Varys, nesfârșitul scrâșnet din dinți al lui Stannis. Se luptase cu Jon Arryn, cu Ned Stark și cu ticălosul, perfidul, criminalul ei frate pitic, promițându-și în tot acest timp că, într-o zi, va veni rândul ei. *Dacă Margaery Tyrell se gândește să-mi răpească ceasul de glorie, ar trebui să se gândească de două ori.*

Totuși începuse prost și ziua lui Cersei nu avea să se schimbe prea curând în bine. Petrecu restul dimineții cu Lordul Gyles și catastifele lui, ascultându-l tușind despre stele și cerbi și dragoni. După el sosi Lordul Waters ca să-i raporteze că primele dromoane erau aproape gata și ca să ceară mai mult aur pentru a le termina în splendoarea pe care o meritau. Regina fu încântată să dea curs solicitării lui. Băiatul Lunii țopăi în timp ce regina își luă masa de prânz cu breslele negustorilor și îi ascultă plângându-se de vrăbiile care cutreierau pe străzi și dormeau în piețe. *Poate că va trebui să folosesc mantiile aurii să alunge aceste vrăbii din oraș*, gândea ea, când intră pe neașteptate Pycelle.

Marele Maester fusese deosebit de cârcotaș în consiliu în ultima vreme. La întrunirea precedentă, se plânsese amarnic de oamenii pe care îi alesese Aurane Waters drept căpitani ai noilor ei dromoane. Waters voia să dea corăbiile unora mai tineri, în timp ce Pycelle pleda pentru experiență, insistând că trebuia să le revină comanda acelor căpitani care supraviețuiseră flăcărilor de la Apa Neagră.

„Oameni cu experiență, care și-au dovedit loialitatea" îi numise el.

Cersei îi numise bătrâni și se situase de partea Lordului Waters.

– Singurul lucru pe care acești căpitani l-au dovedit este că știu să înoate, spusese ea. Nicio mamă n-ar trebui să supraviețuiască mai mult decât fiii ei și niciun căpitan n-ar trebui să supraviețuiască mai mult decât corabia sa.

Pycelle înghițise cu greu dojana.

Astăzi părea mai puțin irascibil și chiar reușise să schițeze un fel de zâmbet tremurător.

– Înălțimea Ta, vești bune, anunță el. Wyman Manderly a făcut așa cum i-ai poruncit și l-a decapitat pe cavalerul-ceapă al Lordului Stannis.

– Știm sigur?

– Capul și mâinile omului au fost urcate pe zidurile Portului Alb. Lordul Wyman jură asta, iar Freyii confirmă. Au văzut capul acolo, cu o ceapă în gură. Și mâinile, dintre care una ușor de recunoscut după degetele scurtate.

– Foarte bine, spuse Cersei. Trimite-i lui Manderly o pasăre și informează-l că fiul îi va fi înapoiat de îndată, acum că și-a demonstrat loialitatea.

Portul Alb avea să se întoarcă în curând la pacea regelui, iar Roose Bolton și fiul său bastard se apropiau de Moat Cailin, unul dinspre sud, altul dinspre nord. Odată ce Moat Cailin era al lor, aveau să-și unească forțele și să scoată oamenii de fier din Castelul lui Torrhen și Deepwood Motte. Asta ar trebui să le aducă sprijinul ultimilor lorzi stegari ai lui

Ned Stark, când va veni vremea să pornească împotriva Lordului Stannis.

Între timp, la sud, Mace Tyrell ridicase un oraș de corturi lângă Capătul Furtunii și avea două duzini de catapulte care aruncau pietre spre zidurile masive ale castelului, dar fără să fi reușit să provoace distrugeri majore. *Lordul Tyrell războinicul,* cugetă regina. *Blazonul lui ar trebui să fie un om gras stând în fund.*

În după-amiaza aceea, încăpățânatul sol braavosi se prezentă pentru audiență. Cersei îl amânase două săptămâni și l-ar fi amânat bucuroasă încă un an, dar Lordul Gyles susținea că nu se mai înțelegea cu el... deși regina începea să se întrebe dacă Gyles era în stare să mai facă *orice* altceva în afară de tușit.

Noho Dimittis, așa își zicea omul din Braavos. *Un nume agasant pentru un om agasant.* Și glasul lui era agasant. Cersei se foi în scaun în timp ce el turuia, întrebându-se cât mai trebuie să-l suporte. În spatele ei se înălța Tronul de Fier, cu țepii și lamele aruncând umbre contorsionate peste podea. Numai regele și Mâna lui puteau să șadă pe tron. Cersei stătea la picioarele lui, într-un jilț din lemn aurit, pe un maldăr de perne stacojii.

Când omul din Braavos se opri să-și tragă suflul, profită de ocazie:

– Aceasta este mai degrabă o chestiune pentru lordul nostru vistiernic.

Răspunsul nu-l mulțumi pe nobilul Noho, se părea.

– Am vorbit cu Lordul Gyles de șase ori. Tușește și găsește scuze, Înălțimea Ta, dar aurul nu se întrevede.

– Vorbește cu el a șaptea oară, îi sugeră Cersei cu amabilitate. Numărul șapte e sacru pentru zeii noștri.

– Înălțimea Ta vrea să facă o glumă, înțeleg.

– Când fac o glumă, zâmbesc. Mă vezi zâmbind? Mă auzi râzând? Te asigur, când glumesc, oamenii râd.

– Regele Robert...

– ...e mort, îl întrerupse ea cu asprime. Banca de Fier își va primi aurul după ce această rebeliune va fi înăbușită.

Bărbatul avu insolența să se încrunte la ea.

– Înălțimea Ta...

– Această audiență a luat sfârșit. Cersei suportase destul pentru o singură zi. Ser Meryn, condu-l pe nobilul Noho Dimittis la ușă. Ser Osmund, tu mă poți însoți înapoi la apartamentele mele.

Oaspeții ei aveau să sosească în curând, și Cersei trebuia să se îmbăieze și să se schimbe. Cina se anunța la fel de dificilă. Nu era lucru ușor să stăpânești un regat, cu atât mai puțin pe toate șapte.

Ser Osmund Kettleblack păși pe trepte alături de ea, înalt și suplu în veșmintele albe ale Gărzii Regale. Când Cersei fu convinsă că erau singuri, își trecu brațul pe sub al lui.

– Ce face frățiorul tău, mă rog?

Ser Osmund avea un aer stânjenit.

– Ah... destul de bine, numai că...

– *Numai că?* Regina lăsă o undă de mânie să se strecoare în glasul ei. Trebuie să mărturisesc, încep să-mi pierd răbdarea cu dragul nostru Osney. Era timpul să dreseze mânza aia. L-am numit scutul jurat al lui

Tommen ca să-și poată petrece fiecare zi în preajma lui Margaery. Ar fi trebuit să culeagă trandafirul până acum. Micuța regină e oarbă la farmecele lui?

– Cu farmecele stă bine. Doar e un Kettleblack, nu? Să-mi fie cu iertare. Ser Osmund își trecu degetele prin păru-i negru, uleios. Problema e ea.

– Și de ce, mă rog? Regina începuse să nutrească îndoieli în privința lui Ser Osney. Poate că altul ar fi fost mai pe placul lui Margaery. *Aurane Waters, cu părul lui argintiu, sau un bărbat vânjos, ca Ser Tallad.* Fecioara ar prefera pe altcineva? Chipul fratelui tău nu-i e pe plac?

– Îi place chipul lui. Mi-a spus că, acum două zile, i-a atins cicatricile. „Ce femeie ți-a făcut asta?" l-a întrebat. Osney nu i-a spus niciodată că a fost o femeie, dar ea a știut. Poate că i-a spus altcineva. Întotdeauna îl atinge când stau de vorbă, așa mi-a zis. Îi îndreaptă catarama mantiei, îi mângâie părul negru, lucruri de felul acesta. O dată, la ținte, l-a pus să-i arate cum se ține un arc, așa că el a trebuit s-o cuprindă cu brațele. Osney îi spune glume deocheate, iar ea râde și, în replică, îi spune una și mai și. Nu, îl vrea, asta e limpede, dar...

– Dar? îl îndemnă Cersei.

– Nu sunt niciodată singuri. Regele e cu ei aproape tot timpul, iar când nu e el, e altcineva. Doarme în pat cu două dintre doamnele ei, altele în fiecare noapte. Alte două îi aduc micul dejun și o ajută să se îmbrace. Se roagă cu septa ei, citește cu verișoara Elinor, cântă cu verișoara Alla, coase cu verișoara Megga. Când

nu merge cu șoimii, împreună cu Janna Fossoway și Merry Crane, se joacă vino-în-castelul-meu cu fetița Bulwer. Nu merge niciodată la călărit fără să-și ia un alai, patru sau cinci însoțitoare și pe puțin o duzină de străjeri. Și întotdeauna sunt bărbați în preajma ei, chiar și în Beciul Fecioarelor.

– Bărbați? Asta era ceva. Asta deschidea posibilități. Ce fel de bărbați? Spune-mi, rogu-te.

Ser Osmund ridică din umeri.

– Cântăreți. E nebună după cântăreți, jongleri și alții ca ei. Cavaleri, veniți să le dea târcoale verișoarelor ei. Ser Tallad e cel mai nesuferit, zice Osney. Mocofanul ăla pare să nu știe dacă fata pe care o vrea este Elinor sau Alla, dar știe că o dorește amarnic. Gemenii Redwyne o vizitează și ei. Bălosul aduce flori și fructe, iar Oroarea cântă la lăută. După cum zice Osney, ai obține un sunet mai plăcut strangulând o pisică. Insularul Verii e și el mereu în cale.

– Jalabhar Xho? Cersei pufni batjocoritor. Îi cerșește aur și săbii ca să-și recâștige ținutul natal, probabil.

În spatele giuvaierelor și al penelor sale, Xho nu era altceva decât un cerșetor de obârșie nobilă. Robert ar fi putut pune capăt pisălogelii lui pentru totdeauna cu un „Nu" categoric, dar ideea de a cuceri Insulele Verii îi surâsese bădăranului bețiv care îi fusese soț. Fără îndoială, visase la fetișcane cu pielea arsă de soare, goale pe sub mantii, cu sfârcurile negre ca tăciunele. Așa că, în loc de „Nu", Robert îi spunea mereu lui Xho: „Anul viitor", deși, nu se știe cum, anul viitor nu venea niciodată.

– N-aș putea spune dacă cerșește, Înălțimea Ta, răspunse Ser Osmund. Osney zice că le învață limba Verii. Nu pe Osney, pe reg... pe mânză și pe verișoarele ei.

– Un cal care vorbește limba Verii ar face mare senzație, remarcă sec regina. Spune-i fratelui tău să-și țină pintenii ascuțiți. Voi găsi o cale să încalece în curând pe mânză, poți fi sigur de asta.

– Am să-i spun, Înălțimea Ta. E dornic, să nu crezi că nu. E o făptură drăgălașă, mânza noastră.

Pe mine mă dorește, nătărăule, gândi regina. *Tot ce vrea de la Margaery e titlul de lord dintre picioarele ei.* Oricât de mult ar fi ținut la Osmund, uneori i se părea la fel de mocăit ca Robert. *Sper că sabia îi e mai iute decât mintea. S-ar putea să vină ziua când Tommen să aibă nevoie de ea.*

Treceau în umbra ruinelor Turnului Umbrei când se revărsă peste ei sunet de ovații. În partea cealaltă a curții, un scutier trecu razant pe lângă țintă, făcându-i brațul transversal să se învârtă. Tonul ovațiilor era dat de Margaery și de găinile ei. *Mult zgomot pentru nimic. Ai crede că băiatul a câștigat un turnir.* Pe urmă constată cu uimire că pe cal se afla Tommen, în armură aurită din cap până-n picioare.

Regina nu avu altceva de făcut decât să afișeze un zâmbet și să se ducă să-și vadă fiul. Ajunse lângă el când Cavalerul Florilor îl ajuta să descalece. Băiatul gâfâia de emoție.

– Ați văzut? întreba pe toată lumea. Am făcut întocmai ca Ser Loras. Ai văzut, Ser Osney?

– Am văzut, răspunse Osney Kettleblack. O privelişte încântătoare.

– Te ţii mai bine în şa decât mine, sire, interveni Ser Dermot.

– Şi am rupt şi lancea. Ser Loras, ai auzit?

– Tare ca un pârâit de tunet. Un trandafir de jad şi aur prindea mantia albă a lui Ser Loras pe umăr, iar vântul îi răvăşea meşteşugit buclele castanii. A fost o cursă splendidă, dar o dată nu e suficient. Trebuie s-o mai faci şi mâine. Trebuie să călăreşti în fiecare zi, până când fiecare lovitură cade drept şi precis, iar lancea devine parte din braţul tău.

– Vreau.

– Ai fost minunat. Margaery se lăsă pe un genunchi, îl sărută pe rege pe obraz şi îl cuprinse cu un braţ. Frate, bagă de seamă. Cred că bravul meu soţ te va doborî de pe cal în câţiva ani. Cele trei verişoare ale sale o aprobară, iar biata fată Bulwer începu să ţopăie, cântând:

– Tommen va fi *campionul, campionul, campionul.*

– Când va fi mare, zise Cersei.

Zâmbetele se ofiliră ca trandafirii sărutaţi de îngheţ. Bătrâna septă cu faţa ciupită de vărsat fu prima care plecă genunchiul. Ceilalţi o urmară, cu excepţia micii regine şi a fratelui ei.

Tommen nu păru să observe răceala bruscă din aer.

– Mamă, m-ai văzut? gânguri el vesel. Mi-am rupt lancea de scut şi sacul nu m-a lovit!

– M-am uitat din capătul celălalt al curţii. Te-ai descurcat foarte bine, Tommen. Nu m-aş aştepta la

mai puțin de la tine. Ai turnirul în sânge. Într-o zi, vei stăpâni arenele, așa cum a făcut tatăl tău.

– Nimeni nu-i va ține piept. Margaery Tyrell îi aruncă reginei un zâmbet sfios. Dar n-am știut că Regele Robert a fost atât de destoinic în turnir. Rogu-te, Înălțimea Ta, spune-ne, ce turniruri a câștigat? Ce mari cavaleri a doborât din șa? Știu că regelui i-ar plăcea să audă despre victoriile tatălui său.

Un val de roșeață se ridică pe gâtul lui Cersei. Fata o prinsese pe picior greșit. În realitate, Robert Baratheon fusese un cavaler mediocru. În timpul turnirurilor, prefera busculadele, unde putea să lovească fără milă cu securea boantă sau toporul. La Jaime se gândise ea când vorbise. *Nu-mi stă în obicei să mă pierd cu firea.*

– Robert a câștigat turnirul Tridentului, fu ea nevoită să spună. L-a înfrânt pe Prințul Rhaegar și m-a numit pe mine regina dragostei și a frumuseții. Mă mir că nu cunoști această poveste, nora mea. Nu-i dădu timp lui Margaery să formuleze un răspuns. Ser Osmund, ajută-l pe fiul meu să-și scoată armura, fii bun. Ser Loras, fă cu mine câțiva pași. Am o vorbă cu tine.

Cavalerul Florilor nu avu de ales decât s-o urmeze îndeaproape, ca un cățeluș ce era. Cersei așteptă până când ajunseră la scările șerpuitoare, apoi spuse:

– A cui a fost ideea asta, mă rog?

– A surorii mele, recunoscu el. Ser Tallad, Ser Dermot și Ser Portifer călăreau la țintă, iar regina a sugerat că s-ar putea ca Înălțimii Sale să-i placă să încerce.

Îi spune așa fetei ca să mă sâcâie.

– Și rolul tău?

– L-am ajutat pe rege să-și îmbrace armura și i-am arătat cum să-și țină lancea, răspunse el.

– Calul ăla era mult prea mare pentru el. Dacă ar fi căzut? Dacă sacul de nisip i-ar fi zdrobit capul?

– Vânătăile și buzele însângerate fac parte din viața unui cavaler.

– Încep să înțeleg de ce fratele tău e infirm. Cersei fu încântată să observe că remarca ei șterse zâmbetul de pe chipul lui frumos. Poate că fratele meu a uitat să-ți explice îndatoririle pe care le ai, ser. Ești aici să-mi aperi fiul de dușmani. Instrucția lui e de competența maestrului de arme.

– Fortăreața Roșie n-are niciun maestru de arme de când Aron Santagar a fost ucis, remarcă Ser Loras, cu o undă de reproș în glas. Înălțimea Sa are aproape nouă ani și e dornic să învețe. La vârsta lui, ar trebui să fie scutier. Cineva trebuie să-l învețe.

Cineva o va face, dar acela nu vei fi tu.

– Spune-mi, rogu-te, tu al cui scutier ai fost, ser? îl întrebă ea suav. Al Lordului Renly, nu-i așa?

– Am avut onoarea.

– Da, așa mă gândeam și eu.

Cersei văzuse cât de strâns se legau relațiile dintre scutieri și cavalerii pe care îi slujeau. Nu voia ca Tommen să se apropie de Loras Tyrell. Cavalerul Florilor nu era genul de bărbat care să-i fie model unui copil.

– Am dat dovadă de neglijență. Cu un regat de condus, un război de purtat și un tată de jelit, am pierdut

din vedere problema numirii unui nou maestru de arme. Voi corecta această eroare de îndată.

Ser Loras își dădu la o parte o buclă castanie care-i căzuse pe frunte.

– Înălțimea Ta nu va găsi un altul mai priceput cu sabia și lancea decât mine.

Suntem modești, nu-i așa?

– Tommen ți-e rege, nu scutier. Trebuie să lupți și să mori pentru el, dacă e nevoie. Nimic mai mult.

Îl lăsă lângă podul basculant care trecea peste șanțul uscat, acoperit de țepușe de fier, care ducea doar spre Fortăreața lui Maegor. *Unde să găsesc eu un maestru de arme?* se întrebă Cersei, urcând către apartamentele ei. Refuzându-l pe Ser Loras, nu îndrăznea să se îndrepte spre niciunul dintre cavalerii Gărzii Regale, asta ar fi sarea pe rană care cu siguranță ar înfuria Highgardenul. *Ser Tallad? Ser Dermot? Trebuie să existe cineva.* Tommen începea să se atașeze de noul său protector, dar Osney se dovedea mai puțin capabil decât sperase în problema Fecioarei Margaery, iar pentru fratele său, Osfryd, Cersei avea în vedere o altă funcție. Era chiar păcat că pe Câine îl lovise turbarea. Lui Tommen îi fusese întotdeauna frică de glasul aspru și de fața arsă a lui Sandor Clegane, iar zeflemeaua lui ar fi fost antidotul perfect pentru cavalerismul afectat al lui Loras Tyrell.

Aron Santagar era dornishean, își aminti Cersei. *Aș putea să trimit vorbă la Dorn.* Secole de sânge și război se întindeau între Sunspear și Highgarden. *Da,*

un dornishean ar putea să-mi servească admirabil nevoile. Trebuie să existe câteva săbii pricepute în Dorn.

Când intră în salonul ei, Cersei îl găsi pe Lordul Qyburn citind într-un scaun de lângă fereastră.

– Înălțimea Ta, dacă nu te superi, am rapoarte.

– Alte intrigi și trădări? întrebă Cersei. Am avut o zi lungă și obositoare. Spune-mi repede.

Lordul Qyburn îi zâmbi înțelegător.

– Cum dorești. Se vorbește că Arhontele Tyroshului a propus Lysului termeni pentru a pune capăt actualului război comercial. Se zvonea că Myrul e pe cale să intre în război de partea Tyroshului, dar fără Compania de Aur, myrishezii nu cred că...

– ...ce cred myrishezii nu mă interesează. Orașele Libere se luptau mereu între ele. Nesfârșitele lor trădări și alianțe nu însemnau nimic pentru Westeros. Ai vreo veste de mai mare însemnătate?

– Revolta sclavilor din Astapor s-a răspândit la Meereen, s-ar părea. Marinarii de pe o duzină de corăbii vorbesc despre dragoni...

– Harpii. La Meereen sunt harpii. Își amintea asta de undeva. Meereenul era în celălalt capăt al lumii, la răsărit, dincolo de Valyria. Sclavii n-au decât să se revolte. Ce-mi pasă mie? Noi n-avem sclavi în Westeros. Asta e tot ce ai să-mi spui?

– Sunt niște vești din Dorn pe care Înălțimea Ta ar putea să le găsească mai importante. Prințul Doran l-a întemnițat pe Ser Daemon Sand, un bastard care a fost cândva scutierul Viperei Roșii.

– Mi-l amintesc. Ser Daemon fusese printre cavalerii dornisheni care îl însoțiseră pe Prințul Oberyn la Debarcaderul Regelui. Ce-a făcut?

– A cerut eliberarea fiicelor Prințului Oberyn.

– Nătărăul.

– De asemenea, continuă Lordul Qyburn, fata Cavalerului de Pădurea Pătată s-a logodit pe neașteptate cu Lordul Estermont, după cum ne informează prietenii noștri din Dorn. A fost trimisă la Piatra Verde în aceeași noapte și se spune că ea și Estermont s-au căsătorit deja.

– Un bastard în pântece ar explica asta. Cersei începu să se joace cu o șuviță de păr. Câți ani are sfioasa mireasă?

– Douăzeci și trei, Înălțimea Ta. În timp ce Lordul Estermont...

– ...trebuie să aibă șaptezeci, știu asta. Erau rudele ei prin alianță, după Robert, al cărui tată își luase nevastă din Casa Estermont, în ceea ce trebuie să fi fost un acces de patimă sau nebunie. Când Cersei se măritase cu regele, nobila mamă a lui Robert era moartă demult, dar ambii ei frați veniseră la nuntă și rămaseseră o jumătate de an. Mai târziu, Robert insistase să întoarcă curtoazia printr-o vizită la Estermont, o insuliță muntoasă lângă Capul Mâniei. Cele două săptămâni umede și mohorâte pe care le petrecuse Cersei la Piatra Verde, reședința Casei Estermont, fuseseră cele mai lungi din tinerețea ei. Din prima clipă, Jaime poreclise castelul *Rahatul Verde* și curând Cersei făcuse la fel. Altminteri, își petrecuse zilele privindu-și

nobilul soț vânând și bând cu unchii lui și ciomăgind diverși veri până la leșin în curtea Rahatului Verde.

Existase și o verișoară, o văduvioară îndesată, cu sâni cât pepenii, căreia îi muriseră și soțul, și tatăl în timpul atacului de la Capătul Furtunii.

– Tatăl ei a fost bun cu mine, spusese Robert, iar cu ea mă jucam când eram mici.

Nu îi luase mult până să înceapă să se joace din nou cu ea. De îndată ce soția lui închidea ochii, regele se furișa s-o consoleze pe biata făptură singură. Într-o noapte, îl pusese pe Jaime să-l urmărească, pentru a-i confirma bănuielile. Când se întorsese, fratele ei o întrebase dacă-l voia pe Robert mort.

– Nu, răspunsese ea. Îl vreau încornorat. Îi plăcea să creadă că aceea era noaptea în care fusese conceput Joffrey.

– Eldon Estermont și-a luat o soție cu cincizeci de ani mai tânără, îi spuse ea lui Qyburn. De ce m-ar privi asta pe mine?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu zic că ar trebui... însă Daemon Sand și această fată Santagar erau amândoi apropiați ai fiicei Prințului Doran, Arianne, sau cel puțin așa vor să ne facă să credem dornishenii. Poate că nu înseamnă nimic, dar m-am gândit că Înălțimea Ta ar trebui să știe.

– Acum știu. Cersei își pierdea răbdarea. Mai ai?

– Încă ceva. O problemă măruntă. Îi oferi un zâmbet spășit și îi povesti despre un spectacol de marionete care în ultimul timp devenise popular printre oamenii de rând ai orașului, un spectacol unde regatul

fiarelor era condus de o haită de lei trufaşi. Leişorii devin lacomi şi aroganţi pe măsură ce se derulează această poveste trădătoare, până când încep să-şi devoreze propriii supuşi. Când nobilul cerb protestează, leii îl devorează şi pe el şi rag că e dreptul lor, fiind cele mai puternice dintre animale.

– Şi aşa se termină? întrebă Cersei, amuzată. Privită în lumina potrivită, ar putea fi văzută ca o lecţie salutară.

– Nu, Înălţimea Ta. La sfârşit, un dragon iese dintr-un ou şi devorează toţi leii.

Finalul ducea spectacolul de la simplă insolenţă la trădare.

– Nebuni fără minte. Doar nişte imbecili şi-ar primejdui capetele pentru un dragon de lemn. Chibzui o clipă. Trimite câţiva şoptitori la aceste spectacole ca să bage de seamă cine le frecventează. Dacă printre ei sunt oameni de seamă, vreau să le ştiu numele.

– Ce se va întâmpla cu ei, dacă pot îndrăzni să întreb?

– Orice om cu dare de mână va fi amendat. Jumătate din averea lor ar trebui să fie îndeajuns ca să le dea o lecţie aspră şi să umple la loc cuferele noastre, fără să-i ruineze complet. Cei prea săraci ca să plătească pot pierde un ochi, fiindcă au privit trădarea. Pentru păpuşari, securea.

– Sunt patru. Poate Înălţimea Ta mi-ar putea îngădui să păstrez doi pentru scopurile mele. O femeie ar fi deosebit de...

– Ţi-am dat-o pe Senelle, zise aspru regina.

– Din păcate, biata fată e cam... istovită.

Lui Cersei nu-i plăcea să se gândească la asta. Fata venise cu ea încrezătoare, gândind că avea să servească și să toarne în cupe. Nici măcar când Qyburn îi prinsese lanțul în jurul încheieturii nu păruse că înțelege. Amintirea o dezgusta și acum pe regină. *Celulele erau îngrozitor de reci. Până și torțele tremurau. Și creatura aia scârboasă urlând în beznă...*

– Da, poți să iei o femeie. Două, dacă poftești. Dar mai întâi vreau numele.

– Cum poruncești. Qyburn se retrase.

Afară, soarele apunea. Dorcas îi pregătise baia. Regina se înmuia liniștită în apa caldă, cugetând la ceea ce avea să le spună oaspeților ei de la cină, când Jaime năvăli pe ușă și le porunci lui Jocelyn și lui Dorcas să părăsească încăperea. Fratele ei arăta mai puțin imaculat și mirosea a cal. Era și Tommen cu el.

– Dulce surioară, spuse el, regele vrea să-ți vorbească.

Cosițele aurii ale lui Cersei pluteau în apa din cadă. Camera era plină de aburi. O picătură de sudoare îi șiroia pe obraz.

– Tommen, zise ea, cu un glas periculos de blând. Ce mai e acum?

Băiatul cunoștea tonul acela. Se dădu înapoi.

– Înălțimea Sa își vrea gonaciul alb mâine, spuse Jaime. Pentru exerciții.

Cersei se ridică în cadă.

– Nu va fi niciun exercițiu.

– Ba da, va fi. Tommen își umflă buza de jos. Trebuie să călăresc *în fiecare zi.*

– Și așa vei face, declară regina, după ce vom avea un maestru de arme potrivit, care să-ți poată supraveghea antrenamentul.

– Nu *vreau* un maestru de arme potrivit. Îl vreau pe Ser Loras.

– Faci prea mult caz, băiete. Soțioara ta ți-a umplut capul cu idei absurde despre vitejia lui, știu, dar Osmund Kettleblack e de trei ori mai cavaler decât Loras.

Jaime râse.

– Nu Osmund Kettleblack pe care-l știu eu.

Îi venea să-l strângă de gât. *Poate că trebuie să-i poruncesc lui Ser Loras să-l lase pe Ser Osmund să-l doboare de pe cal.* Asta ar putea să-i mai potolească lui Tommen elanul. *Sărează un melc și umilește un cavaler, și se vor zbârci pe dată.*

– Am să trimit după un dornishean să te instruiască, spuse ea. Dornishenii sunt cei mai pricepuți cavaleri din regat.

– Ba nu, protestă Tommen. Oricum, eu nu vreau niciun dornishean idiot, îl vreau doar pe *Ser Loras. Poruncesc!*

Jaime izbucni în râs. *Nu mă ajută deloc. I se pare amuzant?* Regina lovi apa cu furie.

– Trebuie să trimit după Pate? *Nu*-mi poruncești tu mie, sunt mama ta.

– Da, dar eu sunt *regele.* Margaery zice că toată lumea trebuie să facă după cum spune regele. Îmi vreau gonaciul alb înșeuat mâine dimineață, pentru ca Ser

Loras să mă poată învăța să lupt. Și mai vreau un pisoi și nu vreau să mănânc sfeclă. Își încrucișă brațele.

Jaime continua să râdă. Regina îl ignoră.

– Tommen, vino aici. Când băiatul șovăi, ea oftă.

– Ți-e frică? Un rege nu trebuie să-și arate teama. Băiatul se apropie de cadă, cu ochii plecați. Cersei întinse mâna și îi mângâie buclele aurii. Rege sau nu, ești un băiețel. Până când crești, eu sunt stăpână. Vei învăța să lupți, îți promit. Dar nu de la Loras. Cavalerii Gărzii Regale au sarcini mai importante decât să se joace cu un copil. Întreabă-l pe Lordul Comandant. Nu-i așa, ser?

– Sarcini foarte importante. Jaime schiță un zâmbet firav. Să călărească în jurul zidurilor orașului, de pildă.

Tommen arăta de parcă era gata să izbucnească în plâns.

– Mai pot avea un pisoi?

– Poate, lăsă de la ea regina. Atât timp cât nu mai aud aiureli despre turniruri. Îmi poți promite?

Tommen se foi.

– Da.

– Bine. Acum ia-o din loc. Oaspeții mei vor fi în scurt timp aici.

Tommen plecă, dar înainte de a ieși se întoarse și spuse:

– Când voi fi rege în toată puterea, voi *interzice* definitiv sfecla.

Fratele ei trânti ușa cu cioata.

– Înălțimea Ta, spuse el când rămaseră singuri, mă întrebam: ești beată sau doar proastă?

Cersei lovi din nou apa, trimițând încă un val pe picioarele lui Jaime.

– Vezi cum vorbești, ser, sau...

– ...sau ce? Mă trimiți să mai inspectez o dată zidurile orașului? Jaime se așeză picior peste picior. Zidurile tale afurisite sunt în regulă. M-am târât pe fiecare centimetru și m-am uitat la toate cele șapte porți. Balamalele Porții de Fier sunt ruginite, iar Poarta Regelui și Poarta Noroiului trebuie înlocuite, după izbiturile la care le-a supus Stannis cu berbecii lui. Zidurile sunt la fel de solide cum au fost întotdeauna... dar oare Înălțimea Ta a uitat că prietenii noștri de la Highgarden se află *în interiorul* lor?

– Eu nu uit nimic, îi răspunse ea, gândindu-se la o anume monedă de aur, cu o mână pe o față și capul unui rege uitat pe cealaltă. *Cum a ajuns un temnicer nenorocit să aibă o asemenea monedă ascunsă sub oala lui de noapte? Cum poate un om ca Rugen să ajungă să aibă aur vechi de la Highgarden?*

– E prima oară când aud de un nou maestru de arme. Va trebui să cauți mult și bine ca să găsești un luptător mai bun ca Loras Tyrell. Ser Loras este...

– Știu ce este. Nu-l vreau în preajma fiului meu. Ai face bine să-i reamintești care-i sunt îndatoririle. Apa din cadă se răcise.

– Își cunoaște îndatoririle, și nu e lance mai bună...

– *Tu* ai fost mai bun, înainte de a-ți pierde mâna. Ser Barristan, în tinerețe. Arthur Dayne a fost mai

bun și Prințul Rhaegar se putea pune chiar și cu el. Nu-mi îndruga mie despre cât e de fioros Cavalerul Florilor. E doar un băiat.

Se săturase de piedicile lui Jaime. Nimeni nu se pusese vreodată de-a curmezișul în fața nobilului ei tată. Când vorbea Tywin Lannister, oamenii se supuneau. Când vorbea Cersei, se simțeau liberi s-o sfătuiască, s-o contrazică, chiar și s-o *refuze. Toate astea fiindcă sunt femeie. Fiindcă nu pot să-i învinge cu sabia. I-au acordat lui Robert mai mult respect decât mie, dar Robert a fost un bețivan neghiob.* Nu suporta una ca asta, mai cu seamă din partea lui Jaime. *Trebuie să scap de el, și asta curând.* Cândva, visase că vor stăpâni împreună peste Cele Șapte Regate, unul lângă altul, dar Jaime devenise mai mult un obstacol decât un ajutor.

Cersei se ridică din vană. Apa îi șiroia pe picioare și îi picura din păr.

– Când voi avea nevoie de sfatul tău, am să ți-l cer. Lasă-mă, ser. Trebuie să mă îmbrac.

– Oaspeții de la cină, știu. Ce intrigă mai e și asta? Sunt atât de multe că le pierd șirul. Privirea îi căzu pe picăturile de apă care-i atârnau din părul blond dintre picioare.

Încă mă dorește.

– Tânjești după ce ai pierdut, frățioare?

Jaime ridică ochii.

– Și eu te iubesc, dulce surioară. Dar ești o proastă. O proastă frumoasă de aur.

Vorbele o usturau. *Mi-ai spus cuvinte mai tandre la Piatra Verde, în noaptea când l-ai plantat pe Joff în trupul meu,* gândi Cersei.

– Ieși afară. Îi întoarse spatele și ascultă cum pleacă, dibuind la ușă cu cioata.

În timp ce Jocelyn se asigura că totul era pregătit pentru cină, Dorcas o ajută pe regină să-și îmbrace rochia. Avea dungi de satin verde, lucios, alternând cu dungi de catifea neagră, plușată, și o complicată dantelă neagră myrisheză deasupra corsajului. Dantela myrisheză era scumpă, dar o regină trebuia să se pună în orice moment în valoare, iar nenorocitele ei de spălătorese făcuseră multe dintre rochiile ei vechi să intre la apă, astfel că nu o mai încăpeau. Le-ar fi biciuit pentru neglijența lor, dar Taena o îndemnase să fie îngăduitoare.

– Oamenii din popor te vor iubi mai mult dacă vei fi bună, spusese ea, așa că Cersei porunci ca valoarea rochiilor să fie reținută din lefurile femeilor, o soluție mult mai elegantă.

Dorcas îi așeză o oglindă de argint în mână. *Foarte bine,* gândi regina, zâmbindu-și. Era plăcut să iasă din veșmintele de doliu. Negrul o făcea să pară palidă. *Păcat că nu cinez cu Lady Merryweather,* cugetă regina. Fusese o zi lungă, iar umorul Taenei o înveselea întotdeauna. Cersei nu avusese o prietenă în compania căreia să se simtă bine de la Melara Hetherspoon încoace, iar Melara se dovedise a fi o mică intrigantă lacomă care nu-și vedea lungul nasului. *N-ar trebui*

să gândesc rău despre ea. E moartă și înecată, și m-a învățat să n-am încredere în nimeni în afară de Jaime.

Când li se alătură în salon, oaspeții ei deja începuseră vinul tonic. *Lady Falyse nu numai că seamănă cu un pește, ci și bea ca un pește,* reflectă Cersei, când observă carafa pe jumătate goală.

– Scumpa mea Falyse, exclamă ea, sărutând-o pe obraz, și bravul Ser Balman. Am fost atât de tulburată când am auzit despre neprețuita ta mamă. Ce face Lady Tanda a noastră?

Lady Falyse arăta de parcă îi venea să plângă.

– Înălțimea Ta e bună că întreabă. Maester Frenke spune că șoldul mamei a fost zdrobit în cădere. A făcut ce-a putut. Acum ne rugăm, dar...

Rugați-vă cât vreți, oricum va fi moartă până la sfârșitul lunii. Femeile de vârsta Tandei Stokeworth nu supraviețuiau unui șold rupt.

– Am să-mi alătur și eu rugăciunile, spuse Cersei. Lordul Qyburn mi-a spus că Tanda a fost aruncată de pe cal.

– Chinga șeii a plesnit în timp ce călărea, explică Ser Balman Byrch. Băiatul de la grajduri ar fi trebuit să vadă că era uzată. A fost pedepsit.

– Aspru, sper. Regina se așeză și făcu semn că oaspeții ei ar trebui să facă la fel. Mai dorești o cupă de vin tonic, Falyse? Parcă-mi amintesc că întotdeauna ți-a plăcut.

– Ești amabilă că-ți amintești, Înălțimea Ta.

Cum aș fi putut să uit? gândi Cersei. *Jaime zicea că e de mirare că nu-ți iese vin din bășica udului.*

– Cum ați călătorit?

– Incomod, se plânse Falyse. A plouat aproape tot timpul. Ne-am gândit să înnoptăm la Rosby, dar acel tânăr pupil al Lordului Gyles a refuzat să ne primească. Pufni. Ia aminte la ce spun, când Gyles va muri, nemernicul ăla de neam prost o va șterge cu aurul lui. S-ar putea chiar să încerce să revendice pământurile și titlul de lord, deși, de drept, Rosby ar trebui să ne revină nouă după ce Gyles nu va mai fi. Nobila mea mamă a fost mătușa celei de-a doua soții a lui și verișoară de gradul trei cu Gyles însuși.

Blazonul tău e un miel, doamna mea, sau vreo maimuță avară? întrebă Cersei în gând.

– Lordul Gyles dă semne că moare de când îl știu, dar e încă printre noi și, sper din suflet, va mai fi încă mulți ani. Zâmbi cu amabilitate. Fără îndoială că ne va vârî pe mulți dintre noi în mormânt.

– Se prea poate, fu de acord Ser Balman. Pupilul lui Rosby n-a fost singurul care ne-a ofensat, Înălțimea Ta. Pe drum am întâlnit și bandiți. Făpturi mârșave, jegoase, cu scuturi de piele și topoare. Unii aveau stele cusute pe pieptare, stele sacre, în șapte colțuri, dar, cu toate acestea, aveau priviri haine.

– Erau plini de purici, sunt convinsă, adăugă Falyse.

– Își zic *vrăbii*, preciză Cersei. O pacoste peste ținut. Noul nostru Înalt Septon va trebui să se ocupe de ei, după ce va fi încoronat. Dacă nu, am să mă ocup eu personal.

– Preacucernicia Sa a fost deja ales? întrebă Falyse.

– Nu, trebui să mărturisească regina. Septonul Ollidor era cât pe ce să fie ales, până când niște vrăbii din astea l-au urmărit într-un bordel și l-au târât gol afară, în stradă. Luceon pare acum cea mai probabilă alegere, deși prietenii noștri de pe dealul celălalt spun că îi mai lipsesc câteva voturi din numărul necesar.

– Fie ca Baba să călăuzească deliberările cu lampa de aur a înțelepciunii sale, spuse Lady Falyse, cât se poate de pioasă.

Ser Balman se foi în scaun.

– Înălțimea Ta, o chestiune stânjenitoare, dar... ca între noi să nu existe resentimente, trebuie să știi că nici buna mea soție, nici mama ei n-au avut de-a face cu numele acestui copil bastard. Lollys e o ființă naivă, iar soțul ei are predilecție spre umorul negru. I-am spus să aleagă pentru băiat un nume mai potrivit. A râs.

Regina își sorbi vinul, cercetându-l. Ser Balman fusese cândva un campion de seamă și unul dintre cei mai chipeși cavaleri din Cele Șapte Regate. Se putea mândri și acum cu o mustață arătoasă, dar altminteri nu îmbătrânise frumos. Păru-i blond, cârlionțat, se retrăsese dinspre frunte, în timp ce burta îi avansase inexorabil în jiletcă. *Ca unealtă, lasă mult de dorit,* cugetă ea. *Totuși va fi de folos.*

– Tyrion a fost numele unui rege, înainte de venirea dragonilor. Pezevenghiul l-a întinat, dar poate că acest copil îi va reda onoarea. *Dacă bastardul trăiește atâta.* Știu că nu sunteți de vină. Lady Tanda e

sora pe care n-am avut-o niciodată, iar tu... Glasul i se frânse. Iertați-mă, trăiesc cu spaima.

Falyse deschise și închise gura, ceea ce o făcu să arate ca un pește ridicol.

– Cu... spaima, Înălțimea Ta?

– N-am dormit o noapte întreagă de când a murit Joffrey. Cersei umplu pocalele cu vin tonic. Prieteni... voi *sunteți* prietenii mei, nădăjduiesc. Și ai Regelui Tommen.

– Flăcăul acela drăgălaș, afirmă solemn Ser Balman. Înălțimea Ta, însăși deviza Casei Stokeworth este *Mândria de a fi credincios.*

– Mi-aș dori să fie mai mulți ca tine, bunule ser. Vă spun sincer, am grave îndoieli în privința lui Ser Bronn de la Apa Neagră.

Soțul și soția schimbară o privire.

– Omul e insolent, Înălțimea Ta, spuse Falyse. Bădăran și spurcat la gură.

– Nu e un adevărat cavaler, adăugă Ser Balman.

– Nu. Cersei zâmbi, numai pentru el. Iar tu ești un om care știe să recunoască un adevărat cavaler. Îmi amintesc când te-am văzut în turnir... care turnir a fost acela când ai luptat atât de strălucit, ser?

Ser Balman zâmbi cu modestie.

– Întâmplarea aceea de la Duskendale, de-acum șase ani? Nu, n-ai fost acolo, altfel ai fi fost cu siguranță încoronată regina dragostei și a frumuseții. Să fie turnirul de la Lannisport, după Rebeliunea lui Greyjoy? Atunci am doborât de pe cal o grămadă de cavaleri destoinici...

– Despre acela e vorba. Chipul lui Cersei se întunecă. Pezevenghiul a dispărut în noaptea în care tatăl meu a murit, lăsând în urma lui doi temniceri cinstiți, în bălți de sânge. Unii susțin că ar fi fugit dincolo de marea îngustă, dar eu mă îndoiesc. Piticul e viclean. Poate că stă la pândă pe-aproape, plănuind alte crime. Poate că vreun prieten îl ascunde.

– Bronn? Ser Balman își mângâie mustața stufoasă.

– A fost mereu omul Pezevenghiului. Numai Străinul știe câți oameni a trimis în iad la porunca lui Tyrion.

– Înălțimea Ta, cred c-aș fi observat un pitic pitindu-se prin ținuturile noastre, zise Ser Balman.

– Fratele meu e mic. E făcut să se pitească. Cersei își lăsă mâna să tremure. Numele unui copil e un lucru neînsemnat... dar insolența nepedepsită naște rebeliune. Iar acest Bronn adună mercenari în jurul lui, după câte mi-a spus Qyburn.

– A luat patru cavaleri în casa lui, explică Falyse.

Ser Balman pufni.

– Buna mea soție îi flatează numindu-i cavaleri. Sunt mercenari parveniți, fără urmă de cavalerism la vreunul dintre ei.

– După cum mă temeam. Bronn adună săbii pentru pitic. Cei Șapte să-mi apere fiul! Pezevenghiul îl va ucide, așa cum l-a ucis pe fratele lui. Cersei suspină. Prieteni, îmi pun onoarea în mâinile voastre... dar ce înseamnă onoarea unei regine față de spaimele unei mame?

– Continuă, Înălțimea Ta, o asigură Ser Balman. Vorbele tale nu vor părăsi această încăpere.

Cersei se întinse peste masă și-i strânse mâna.

– Eu... eu aș dormi noaptea mai liniștită dacă aș auzi că Ser Bronn a suferit... un accident... la vânătoare, poate.

Ser Balman cumpăni o clipă.

– Un accident *mortal?*

Nu, vreau să-i rupi degetul mic! Cersei își mușcă buza. *Sunt înconjurată de dușmani, iar prietenii mei sunt niște nătărăi.*

– Te implor, ser, șopti ea, nu mă obliga s-o spun...

– Înțeleg. Ser Balman ridică un deget.

Un nap ar fi priceput mai repede.

– Ești un adevărat cavaler, ser. Răspunsul la rugăciunile unei mame speriate. Cersei îl sărută. Fă-o repede, dacă ești bun. Acum Bronn are doar câțiva oameni în preajma lui, dar, dacă nu acționăm, va aduna, cu siguranță, mai mulți. O sărută pe Falyse. Nu voi uita asta niciodată, prieteni. *Adevărații* mei prieteni din Casa Stokeworth. *Mândri să fim credincioși.* Aveți cuvântul meu, îi vom găsi lui Lollys un soț mai bun când totul se isprăvește. *Un Kettleblack, poate.* Noi, Lannisterii, ne plătim datoriile.

Ce-a urmat a fost vin tonic și sfeclă cu unt, pâine fierbinte, știucă coaptă cu ierburi și coaste de mistreț. Lui Cersei începuse să-i placă foarte mult mistrețul, de la moartea lui Robert. Nici măcar n-o deranjă compania, deși Falyse se fandosi întruna și Balman se umflă în pene de la supă până la desert. Era trecut

de miezul nopții când reuși să scape de ei. Ser Balman se întrecu pe sine, propunând încă o carafă, iar regina se gândi că nu era prudent să-l refuze. *Aș fi putut tocmi un Om Fără Chip să-l omoare pe Bronn pentru jumătate din cât am cheltuit pe vinul tonic,* cugetă ea când, în cele din urmă, îi văzu plecați.

La ora aceea, fiul ei dormea dus, dar Cersei trecu pe la el înainte de a merge la culcare. Fu surprinsă să găsească trei pisoi negri cuibăriți lângă el.

– De unde au apărut ăștia? îl întrebă ea pe Ser Meryn Trant, în fața dormitorului regal.

– Mica regină i i-a dat. A vrut să-i dea numai unul, dar el nu s-a putut hotărî care-i place mai mult.

Mai bine decât să-i scoată cu pumnalul din pântecele mamei, bănuiesc. Încercările stângace de seducție ale lui Margaery erau atât de evidente, încât erau caraghioase. *Tommen e prea mic pentru sărutări, așa că îi dă pisoi.* Dar Cersei ar fi preferat să nu fie negri. Pisicile negre aduceau ghinion, după cum descoperise fetița lui Rhaegar chiar în acest castel. *Ar fi fost fiica mea, dacă Regele Nebun nu i-ar fi făcut tatei farsa aceea crudă.* Trebuie că nebunia fusese cea care îl făcuse pe Aerys s-o refuze pe fiica Lordului Tywin, și în schimb să-i ia fiul, însurându-și în același timp propriul fiu cu o plăpândă prințesă dornisheană cu ochii negri și pieptul plat.

Amintirea acelui refuz o chinuia și acum, după atâția ani. În multe nopți îl privise pe Prințul Rhaegar plimbându-și degetele lungi și elegante peste strunele de argint ale harpei sale. Mai existase vreodată

un bărbat atât de frumos? *Dar era mai mult decât un bărbat. Sângele lui era sângele Valyriei, sângele dragonilor și al zeilor.* Când era doar o fetiță, tatăl ei îi promisese că se va mărita cu Rhaegar. Nu putea să fi avut mai mult de șase, șapte ani pe-atunci.

– Să nu vorbești despre asta, copilă, îi spusese tatăl ei, afișându-și zâmbetul secret pe care doar Cersei îl văzuse vreodată. Până când Înălțimea Sa nu e de acord cu logodna. Trebuie să rămână deocamdată secretul nostru. Și așa rămăsese, deși, odată, Cersei făcuse un desen cu ea zburând pe un dragon, în spatele lui Rhaegar, cu brațele strânse în jurul pieptului său. Când îl descoperise Jaime, ea îi spusese că erau Regina Alysanne și Regele Jaehaerys.

Avea zece ani când, în sfârșit, își văzuse prințul în carne și oase, la turnirul organizat de tatăl ei în cinstea venirii Regelui Aerys în vest. Sub zidurile Lannisportului fuseseră înălțate tribune, iar ovațiile spectatorilor răsunaseră la Casterly Rock ca o avalanșă de tunete. *L-au aclamat pe tata de două ori mai tare decât pe rege,* își amintea regina, *însă doar pe jumătate cât pe Prințul Rhaegar.*

În vârstă de șaptesprezece ani, proaspăt cavaler, Rhaegar Targaryen purtase o platoșă neagră peste o cămașă aurie de zale când intrase la galop în arenă. Fâșii lungi de mătase roșie și aurie fluturau, ca niște flăcări, în urma coifului său. Doi dintre unchii lui Cersei căzuseră în fața lăncii sale, alături de o duzină dintre cei mai buni campioni ai tatălui ei, floarea Apusului. Seara, prințul cântase la harpa lui de argint,

făcând-o să lăcrimeze. Când îi fusese prezentată, Cersei aproape că se înecase în adâncimile ochilor săi triști, violeți. *A fost rănit,* își amintea că se gândise, *dar am să-i vindec inima când vom fi căsătoriți.* Pe lângă Rhaegar, până și frumosul ei Jaime păruse doar un țânc. *Prințul va fi soțul meu,* gândise ea, beată de emoție, *iar când bătrânul rege va muri, voi fi regină.* Mătușa ei îi dezvăluise acest adevăr înainte de turnir.

– Trebuie să fii deosebit de frumoasă, îi spusese Lady Genna, aranjându-i rochia, căci, la sfârșitul ospățului, se va anunța logodna ta cu Prințul Rhaegar.

Cersei fusese atât de fericită în ziua aceea! Altfel n-ar fi îndrăznit niciodată să viziteze cortul lui Maggy Broasca. O făcuse doar ca să le arate lui Jeyne și Melarei că leoaica nu se teme de nimic. *Urma să fiu regină. De ce s-ar fi temut o regină de o bătrână hidoasă?* Amintindu-și acea previziune, o treceau fiori și acum, după o viață. *Jeyne a fugit din cort țipând înspăimântată,* își aminti regina, *dar Melara a rămas, și la fel am făcut și eu. Am lăsat-o să ne guste sângele și am râs de profețiile ei prostești. Niciuna dintre ele nu avea pic de sens.* Avea să fie soția Prințului Rhaegar, orice-ar fi spus femeia. *Tatăl* ei îi promisese asta, iar cuvântul lui Tywin Lannister era de aur.

Râsul îi pierise la sfârșitul turnirului. În încheiere, nu se ținuse niciun ospăț, niciun toast în cinstea logodnei sale cu Prințul Rhaegar. Doar tăceri reci și priviri de gheață între rege și tatăl ei. Mai târziu, când Aerys, fiul său și toți bravii cavaleri plecaseră spre

Debarcaderul Regelui, fata se dusese la mătușa ei, cu ochii în lacrimi, neînțelegând.

– Tatăl tău a propus uniunea, îi spusese Lady Genna, dar Aerys a refuzat să audă de așa ceva. „Ești cel mai capabil slujitor al meu, Tywin", a spus regele, „dar nimeni nu-și însoară moștenitorul cu fiica unui servitor." Usucă lacrimile alea, micuțo. Ai văzut vreodată un leu plângând? Tatăl tău va găsi alt bărbat pentru tine, unul mai bun decât Rhaegar.

Dar mătușa ei o minți și tatăl ei îi înșelase așteptările, întocmai cum i le înșela Jaime acum. *Tata n-a găsit un bărbat mai bun. În schimb, mi l-a dat pe Robert, iar blestemul lui Maggy a înflorit ca o plantă otrăvitoare.* Dacă s-ar fi măritat cu Rhaegar, așa cum voiseră zeii, el nici nu s-ar fi uitat la lupoaică. *Rhaegar ar fi astăzi regele nostru, iar eu i-aș fi regină, mama fiilor lui.*

Nu-l putuse ierta niciodată pe Robert pentru că îl omorâse.

Dar, la drept vorbind, leii nu știau să ierte. După cum avea să afle în curând Ser Bronn de la Apa Neagră.

BRIENNE

Hyle Hunt era cel care insistase să ia capetele.

– Tarly le va dori pentru ziduri, spusese el.

– Nu avem smoală, subliniase Brienne. Carnea va putrezi. Lasă-le. Nu voia să călătorească prin întunecimea verde a pădurilor de pin cu capetele celor pe care-i omorâse.

El nu voise să asculte. Tăiase gâturile celor morți cu mâna lui, legase cele trei capete laolaltă de păr și le atârnase de șaua lui.

Brienne nu avea de ales decât să-și spună că nu erau acolo, dar uneori, mai cu seamă noaptea, le simțea ochii morți în ceafă, iar o dată visase că le aude șușotind.

Era frig și umezeală la Capul Ghearei Despicate, în timp ce făceau cale întoarsă. Uneori ploua, alteori stătea să plouă. Nu le era cald niciodată. Chiar și când poposeau, era greu să găsească lemne uscate pentru foc.

Când ajunseră la porțile Iazului Fecioarelor, erau însoțiți de o armată de muște, o cioară mâncase ochii

lui Shagwell, iar Pyg și Timeon mișunau de viermi. Brienne și Podrick se obișnuiseră de mult să meargă la o sută de metri în față, ca să țină la distanță mirosul de putreziciune. Ser Hyle susținea că-și pierduse deja orice simț al mirosului.

– Îngroapă-i, îi cerea Brienne de fiecare dată când se opreau ca să înnopteze, dar Hunt era mai mult decât încăpățânat. *Probabil îi va spune Lordului Randyll că i-a omorât el pe toți trei.*

Dar, spre cinstea lui, cavalerul nu făcu nimic de felul acesta.

– Scutierul bâlbâit a aruncat o piatră, spuse el, când el și Brienne fură aduși în fața lui Tarly, în curtea castelului Mooton. Capetele îi fuseseră prezentate unui căpitan al gărzilor, căruia i se spusese să se ocupe de spălarea, smolirea și urcarea lor deasupra porții. Săbiera a făcut restul, precizează Hunt.

– Toți trei? Lordul Randyll era neîncrezător.

– După cum luptă, ar fi putut să omoare încă trei.

– Și ai găsit-o pe fata Stark? o întrebă apoi Tarly pe Brienne.

– Nu, lordul meu.

– În schimb, ai omorât câțiva șobolani. Ți-a plăcut?

– Nu, lordul meu.

– Păcat. În orice caz, ți-ai luat porția de sânge. Ai dovedit ce-ai vrut să dovedești. E timpul să scoți zalele și să îmbraci din nou veșminte potrivite. Sunt corăbii în port. Una se va opri la Tarth. Te voi îmbarca pe ea.

– Mulțumesc, lordul meu, dar nu...

Fața Lordului Tarly sugera că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i înfigă ei capul în țeapă și să-l ridice deasupra porților Iazului Fecioarelor, alături de Timeon, Pyg și Shagwell.

– Ai de gând să continui cu nebunia asta?

– Am de gând s-o găsesc pe Sansa.

– Dacă nu te superi, interveni Ser Hyle, am văzut-o luptând cu Măștile. E mai puternică decât mulți bărbați, și iute...

– *Sabia* e iute, izbucni Tarly. Așa e oțelul valyrian. Mai puternică decât mulți bărbați? Da. E o ciudățenie a naturii, departe de mine să neg una ca asta.

Cei ca el nu mă vor iubi niciodată, gândi Brienne, *orice-aș face.*

– Lordul meu, s-ar putea ca Sandor Clegane să știe câte ceva despre fată. Dacă l-aș putea găsi...

– Clegane s-a făcut haiduc. Acum umblă cu Beric Dondarrion, s-ar părea. Sau nu. Circulă povești diferite. Arată-mi unde se ascund și am să le spintec burțile bucuros, am să le scot mațele și am să le dau foc. Am spânzurat zeci de haiduci, dar căpeteniile lor încă ne scapă. Clegane, Dondarrion, preotul roșu, iar acum femeia asta, Inimă de Piatră... cum propui *tu* să-i găsești, când eu nu reușesc?

– Lordul meu, eu... Nu putea să-i dea un răspuns bun. Nu pot decât să încerc.

– Încearcă, atunci. Ai scrisoarea, nu-ți trebuie permisiunea mea, dar am să ți-o dau oricum. Dacă ești norocoasă, nu te vei alege de pe urma ostenelii tale decât cu bătături de șa. Dacă nu, poate că Clegane te

va lăsa să trăiești după ce el și șleahta lui te violează. Te poți târî înapoi la Tarth cu bastardul vreunui câine în burtă.

Brienne îl ignoră.

– Dacă nu ți-e cu supărare, lordul meu, câți oameni sunt cu Câinele?

– Șase sau șaizeci sau șase sute. S-ar părea că depinde pe cine întrebăm. Era limpede că Randyll Tarly se săturase de discuție. Dădu să se întoarcă.

– Dacă scutierul meu și cu mine ți-am cere găzduire până când...

– Cere ce vrei. N-am să vă tolerez sub acoperișul meu.

Ser Hyle Hunt făcu un pas înainte.

– Dacă nu ți-e cu supărare, lordul meu, înțelesesem că încă este acoperișul Lordului Mooton.

Tarly îi aruncă o privire înveninată.

– Mooton are curajul unui vierme. Nu-mi vorbi mie de Mooton. Cât despre tine, domnița mea, se spune că tatăl tău e un om bun. Dacă e așa, îl compătimesc. Unii oameni sunt binecuvântați cu fii, alții cu fiice. Nimeni nu merită să fie blestemat cu ființe ca tine. Trăiește sau mori, Lady Brienne, dar nu te întoarce la Iazul Fecioarelor cât timp sunt eu stăpân aici.

Vorbele sunt vânt, își spuse Brienne. *Nu te pot răni. Lasă-le să treacă pe lângă tine.*

– Cum poruncești, lordul meu, încercă ea să-i răspundă, însă Tarly plecase înainte să apuce ea să vorbească. Părăsi curtea ca o somnambulă, fără să știe încotro se îndrepta.

Ser Hyle o ajunse din urmă.

– Există hanuri.

Brienne scutură din cap. Nu voia să stea de vorbă cu Hyle Hunt.

– Îți aduci aminte de Gâsca Împuțită?

Mantia ei îi păstra și acum mirosul.

– De ce?

– Vino acolo mâine la prânz. Vărul meu Alyn a fost unul dintre cei trimiși să-l caute pe Câine. Voi vorbi cu el.

– De ce-ai face asta?

– De ce nu? Dacă reușești acolo unde Alyn a dat greș, voi putea să-l tachinez pe seama asta ani de zile.

Mai erau hanuri la Iazul Fecioarelor, Ser Hyle nu se înșelase. Dar unele arseseră în timpul unui atac sau al altuia și trebuiau reconstruite, iar cele care rămăseseră în picioare erau pline până la refuz de oameni din oastea Lordului Tarly. Brienne și Podrick le vizitară pe toate în după-amiaza aceea, dar nu erau paturi libere nicăieri.

– Ser? Domniță? făcu Podrick când soarele era la apus. Există corăbii. Corăbiile au paturi. Hamacuri. Sau priciuri.

Oamenii Lordului Randyll mișunau încă prin docuri, ca mușteleș pe capetele celor trei Măști Însângerate, dar căpitanul lor o recunoscu pe Brienne și o lăsă să treacă. Pescarii localnici își legau bărcile la mal pentru noapte și strigau captura zilei, dar pe ea o interesau vasele mai mari care făceau curse în apele stâncoase ale mării înguste. Câteva erau în port, dar una,

o galeasă numită *Fiica Titanului,* își dezlega parâmele ca să plece cu fluxul de seară. Ea și Podrick Payne făcură turul corăbiilor care rămăseseră. Căpitanul *Fetei din Gulltown* o luă pe Brienne drept târfă și le spuse că nava lui nu era bordel, iar un harponier de pe o balenieră ibbaneză se oferi să-i cumpere băiatul, dar avură mai mult noroc în altă parte. Brienne îi cumpără lui Podrick o portocală de pe *Goana Mării,* un pescador care tocmai venise dinspre Orașul Vechi pe la Tyrosh, Pentos și Duskendale.

– Urmează Gulltown, îi spuse căpitanul, apoi pe după Degete, la Sisterton și Portul Alb, dacă ne îngăduie furtunile. E o corabie curată *Goana,* fără atâția șobolani ca majoritatea și avem la bord ouă proaspete și unt abia ales. Domnița caută să meargă la Nord?

– Nu. *Nu încă.* Era ispitită, dar...

În timp ce-și croiau drum către următoarea dană, Podrick se foi și spuse:

– Ser? Domniță? Da' dacă domnița mea a mers, într-adevăr, acasă? Cealaltă domniță a mea, vreau să spun, ser. Lady Sansa.

– I-au ars casa.

– Totuși, acolo îi sunt *zeii.* Iar zeii nu pot muri.

Zeii nu pot muri, dar fetele pot.

– Timeon a fost un om crud și un criminal, dar nu cred că a mințit în privința Câinelui. Nu putem merge la Nord până când nu știm cu certitudine. Vor mai fi și alte corăbii.

În capătul estic al portului găsiră, în cele din urmă, adăpost pentru noapte, la bordul unei galere de negoț

distruse de furtună, numite *Doamna din Myr.* Se canarisea rău, căci își pierduse cârma și jumătate din echipaj într-o furtună, dar căpitanul ei nu avea banii necesari s-o repare, așa că fu bucuros să ia câțiva gologani de la Brienne, ca să le îngăduie ei și lui Pod să împartă o cabină goală.

Avură parte de o noapte agitată. Brienne se trezi de trei ori. Prima dată fu când începu ploaia, iar apoi la un scârțâit care o făcu să se gândească la Dick Dibaciul furișându-se s-o omoare. Se trezi cu un cuțit în mână, dar nu era nimic. În întunericul cabinei înghesuite, îi luă o clipă să-și aducă aminte că Dick Dibaciul era mort. Când, în cele din urmă, alunecă din nou în somn, visă oamenii pe care îi omorâse. Dansau în jurul ei, batjocorind-o, ciupind-o în timp ce ea dădea să-i lovească cu sabia. Îi sfârtecă pe toți, făcându-i fâșii însângerate, dar continuau să roiască în jurul ei... Shagwell, Timeon și Pyg, da, dar și Randyll Tarly și Vargo Hoat și Ronnet Connington cel Roșu. Ronnet avea un trandafir între degete. Când i-l întinse, ea îi tăie mâna.

Se trezi lac de sudoare și își petrecu tot restul nopții cuibărită sub mantie, ascultând ropotul ploii pe punte, deasupra capului ei. Era o noapte dezlănțuită. Din când în când, auzea sunetul unui tunet îndepărtat și se gândea la corabia braavosi care plecase cu fluxul de seară.

A doua zi dimineață, găsi din nou Gâsca Împuțită, o trezi pe hangița șleampătă și îi plăti pentru niște cârnați grași, pâine prăjită, o jumătate de cupă de vin,

o carafă de apă fiartă și două cupe curate. Femeia o privi chiorâș pe Brienne în timp ce punea apa la fiert.

– Tu ești aia vânjoasă care a plecat cu Dick Dibaciul, îmi amintesc. Te-a înșelat?

– Nu.

– Te-a siluit?

– Nu.

– Ți-a furat calul?

– Nu. A fost omorât de tâlhari.

– Tâlhari? Femeia părea mai mult curioasă decât tulburată. Întotdeauna mi-am închipuit că Dick va fi spânzurat sau trimis la Zidul ăla.

Mâncară pâinea friptă și jumătate din cârnați. Podrick Payne îi stropi cu apă dreasă cu vin, în timp ce Brienne sorbi o cupă de vin îndoit cu apă, întrebându-se de ce venise aici. Hyle Hunt nu era un cavaler adevărat. Chipul său cinstit era doar o mască. *N-am nevoie de ajutorul lui. N-am nevoie de protecție și n-am nevoie de el*, își spuse. *Probabil că nici nu va veni. Să-mi dea întâlnire aici a fost doar o altă farsă.*

Tocmai se ridica să plece când își făcu apariția Ser Hyle.

– Domniță. Podrick. Aruncă o privire către cupe, către farfurii și către cârnații pe jumătate mâncați, care se răceau într-o baltă de unsoare, și spuse: O, zei, sper că n-ați mâncat aici.

– Ce-am mâncat nu-i treaba ta, i-o întoarse Brienne. Ți-ai găsit vărul? Ce ți-a spus?

– Sandor Clegane a fost văzut ultima oară în Saltpans, în ziua atacului. După aceea, a plecat spre vest, de-a lungul Tridentului.

Brienne se încruntă.

– Tridentul e un râu lung.

– Da, dar nu cred să se fi îndepărtat prea mult de gura lui. S-ar părea că Westerosul și-a pierdut farmecul pentru el. La Saltpans căuta o *corabie*. Ser Hyle scoase din cizmă un sul de piele de oaie, dădu cârnații la o parte și îl desfășură. Se dovedi a fi o hartă.

– Câinele a măcelărit trei dintre oamenii fratelui său la vechiul han de la răscruce, aici. A condus atacul la Saltpans, aici. Lovi cu vârful degetului peste Saltpans. S-ar putea să fie prins în capcană. Freyii sunt aici, sus, la Gemeni, Darry și Harrenhalul se află la sud, pe malul celălalt al Tridentului, la vest are Casele Blackwood și Bracken luptându-se și pe Lordul Randyll aici, la Iazul Fecioarelor. Drumul prin munți spre Vale e înzăpezit. Chiar dacă ar putea trece de clanurile munților, unde să se ducă un Câine?

– Dacă e cu Dondarrion...?

– Nu e. Alyn e sigur de asta. Oamenii lui Dondarrion îl caută și ei. Au dat de veste că au de gând să-l spânzure pentru ceea ce a făcut la Saltpans. Ei n-au avut niciun rol acolo. Lordul Randyll răspândește vorba că au avut, în speranța de a întoarce oamenii de rând împotriva lui Beric și a frăției lui. Nu-l va captura niciodată pe lordul fulgerului atât timp cât oamenii îl protejează. Și mai e și cealaltă ceată, condusă de femeia asta, Inimă de Piatră... iubita Lordului

Beric, după cum spun unii. Cică ar fi fost spânzurată de Freyi, dar Dondarrion ar fi sărutat-o și ar fi readus-o la viață, iar acum nu are moarte, la fel ca el. Brienne cercetă harta.

– Dacă Clegane a fost văzut ultima oară la Saltpans, acolo trebuie să-i dăm de urmă.

– Alyn zicea că n-a mai rămas nimeni la Saltpans, în afară de un cavaler bătrân care se ascunde în castel.

– Totuși ar fi un început.

– Ar fi cineva, spuse Ser Hyle. Un septon. Mi-a trecut pragul cu o zi înainte de sosirea ta. Meribald e numele lui. E născut și crescut pe râu și a slujit aici toată viața. Pleacă mâine să-și facă itinerarul și trece mereu pe la Saltpans. Ar trebui să mergem cu el.

Brienne ridică o privire tăioasă.

– Să *mergem?*

– Vin cu voi.

– Ba nu.

– Bine, mă duc cu Septonul Meribald la Saltpans. Tu și Podrick puteți să mergeți unde naiba vreți.

– Ți-a poruncit Lordul Randyll să mă urmărești din nou?

– Mi-a poruncit să mă țin departe de tine. Lordul Randyll crede că s-ar putea să ai parte de un viol pe cinste.

– Atunci de ce vrei să vii cu mine?

– Ori asta, ori mă întorc la paza porții.

– Dacă stăpânul tău ți-a poruncit...

– Nu mai e stăpânul meu.

Asta o luă prin surprindere.

– Nu mai ești în slujba lui?

– Nobilul lord m-a informat că nu mai are nevoie de sabia sau de insolența mea. E același lucru. De acum înainte, mă voi bucura de viața aventuroasă a unui cavaler rătăcitor... deși, dacă vom reuși să o găsim pe Sansa Stark, îmi închipui că vom fi răsplătiți cum se cuvine.

Aur și pământ, asta așteaptă.

– Am de gând s-o salvez, nu s-o vând. Am făcut un jurământ.

– Eu nu-mi amintesc să fi făcut.

– Tocmai de aceea n-ai să vii cu mine.

Porniră la drum a doua zi dimineață, la răsăritul soarelui.

Era o procesiune ciudată: Ser Hyle pe un hăitaș roib, Brienne pe iapa ei mare și sură, Podrick Payne călare pe mârțoaga lui spetită, iar Septonul Meribald pășind alături de ei, cu toiagul lui, conducând un măgăruș și un dulău. Măgarul purta o povară atât de mare, încât Brienne se temea că o să-și rupă spatele.

– Hrană pentru cei săraci și flămânzi din ținuturile riverane, le spuse Septonul Meribald la porțile Iazului Fecioarelor. Semințe, nuci și fructe uscate, păsat de ovăz, făină, pâine de orz, trei roți de cașcaval de la hanul de lângă Poarta Nebunului, cod sărat pentru mine, oaie sărată pentru Dulău... o, și sare. Ceapă, morcovi, napi, doi saci de fasole, patru de orz și nouă de portocale. Am o slăbiciune pentru portocale, mărturisesc. Pe astea le am de la un marinar și mă tem că vor fi ultimele pe care le voi gusta până la primăvară.

Meribald era un septon fără templu, doar cu o treaptă mai sus în ierarhia Credinței decât un frate cerșetor. Erau sute ca el, o ceată zdrențuită a cărei umilă misiune era să bată drumul de la un cătun la altul, ținând sfinte slujbe, încheind căsătorii și iertând păcate. Cele pe care le vizita era de așteptat să-l hrănească și să-l găzduiască, dar majoritatea erau la fel de sărmane ca și el, așa că Meribald nu putea zăbovi prea mult într-un loc fără să fie o povară pentru gazdele sale. Hangiii binevoitori îi îngăduiau uneori să doarmă în bucătăriile sau în grajdurile lor, și existau septistiri și cetăți și chiar câteva castele unde știa că va găsi ospitalitate. Când asemenea locuri nu erau prin apropiere, dormea la rădăcina copacilor sau sub tufișuri.

– Sunt multe desișuri plăcute în ținuturile riverane, le spusese Meribald. Cele bătrâne sunt cele mai bune. Nimic nu se compară cu un tufăriș de o sută de ani. Poți dormi înăuntru comod ca într-un han, și fără teamă de purici.

Septonul nu știa nici să scrie, nici să citească, după cum mărturisise nonșalant pe drum, dar știa o sută de rugăciuni diferite și putea să reproducă din memorie pasaje lungi din *Steaua în Șapte Colțuri,* ceea ce era tot ce-i trebuia în sate. Avea o față zbârcită și tăbăcită, o claie de păr des, încărunțit, și riduri în colțurile ochilor. Deși era un bărbat impunător, înalt de doi metri, avea un fel de-a se cocoșa când mergea care îl făcea să pară mult mai scund. Avea mâinile mari și bătucite, cu încheieturi roșii și murdărie sub

unghii, și cele mai mari picioare pe care le văzuse Brienne vreodată, desculțe, negre, tari și cornoase.

– N-am mai purtat încălțări de douăzeci de ani, îi spuse Briennei. În primul an, am avut mai multe bășici decât degete, iar rănile îmi sângerau ca purceii ori de câte ori mă loveam de o piatră tare, dar m-am rugat și Pietrarul din Ceruri mi-a întărit tălpile.

– Nu există niciun pietrar în ceruri, protestă imediat Podrick.

– Ba există, băiete... deși s-ar putea să i te adresezi cu alt nume. Spune-mi, care dintre cei șapte zei îți e cel mai drag?

– Războinicul, răspunse Podrick fără să clipească.

Brienne își drese glasul.

– La Evenfall, septonul tatălui meu spunea mereu că nu există decât un singur zeu.

– Un zeu cu șapte înfățișări. Așa este, domniță, și ai dreptate să subliniezi asta, dar misterul Celor Șapte Care Sunt Unul nu e ușor de înțeles pentru oamenii simpli, iar eu sunt un om cât se poate de simplu, așa că vorbesc despre șapte zei. Meribald reveni la Podrick: N-am cunoscut niciun băiat care să nu-l iubească pe Războinic. Eu sunt bătrân însă, și fiind bătrân îl iubesc pe Fierar. Fără munca lui ce-ar apăra Războinicul? Fiecare oraș are un fierar. Și fiecare castel. Ei fac plugurile de care avem nevoie ca să ne cultivăm recoltele, cuiele pe care le folosim ca să ne construim navele, potcoavele de fier care apără copitele credincioșilor cai, săbiile strălucitoare ale lorzilor noștri. Nimeni nu s-ar putea îndoi de valoarea

unui fierar, așa că am numit unul dintre Cei Șapte în cinstea lui, dar am fi putut la fel de bine să-i spunem Țăranul sau Pescarul, Tâmplarul sau Pietrarul. Nu contează care e munca lui. Ceea ce contează este că muncește. Tatăl conduce, Războinicul luptă, Fierarul trudește și împreună ei fac tot ceea ce e cuvenit pentru om. Întocmai cum Fierarul e o înfățișare a divinității, Pietrarul e o înfățișare a Fierarului. El a fost cel care mi-a auzit rugăciunile și mi-a tămăduit picioarele.

– Zeii sunt buni, zise Ser Hyle cu glas răgușit, dar de ce să-i deranjezi când ai fi putut la fel de bine să-ți păstrezi încălțările?

– Mersul desculț a fost penitența mea. Până și înalții septoni pot fi păcătoși, iar carnea mea a fost cât se poate de slabă. Eram tânăr și plin de vigoare, iar fetele... un septon poate părea nobil ca un prinț, dacă e singurul bărbat pe care-l cunoști care s-a îndepărtat vreodată mai mult de un kilometru de satul tău. Le recitam din *Steaua în Șapte Colțuri.* Cartea Fecioarelor mergea cel mai bine. O, am fost un om păcătos înainte de a-mi arunca încălțările. Mi-e rușine să mă gândesc la toate fecioarele pe care le-am deflorat.

Brienne se foi stânjenită în șa, amintindu-și de tabăra de sub zidurile Highgardenului și de rămășagul pe care îl făcuseră Ser Hyle și ceilalți, ca să vadă cine se poate culca primul cu ea.

– Căutăm o fecioară, îi mărturisi Podrick Payne. O fată de obârșie nobilă, de treisprezece ani, cu părul arămiu.

– Înțelesesem că sunteți în căutare de tâlhari.

– Și asta, recunoscu Podrick.

– Cei mai mulți călători fac tot ce pot ca să ocolească asemenea oameni, remarcă Septonul Meribald, însă voi îi căutați.

– Căutăm unul singur, îi explică Brienne. Câinele.

– Așa mi-a spus Ser Hyle. Cei Șapte să te apere, copilă. Se spune că lasă un alai de prunci măcelăriți și fecioare siluite în urma lui. Câinele Nebun de la Saltpans, așa am auzit că i se spune. Ce-ar putea să vrea niște oameni cumsecade de la o asemenea ființă?

– Fecioara despre care vorbea Podrick ar putea fi cu el.

– Adevărat? Atunci trebuie să ne rugăm pentru biata fată.

Și pentru mine, gândi Brienne, *o rugăciune și pentru mine. Să-i ceri Babei să-și ridice felinarul și să mă conducă la Lady Sansa, iar Războinicului să-mi dea tărie în brat, ca să pot s-o apăr.* Dar nu rosti aceste cuvinte, nu cu Hyle Hunt prin preajmă, care putea s-o audă și să râdă de slăbiciunile ei femeiești.

Cu Septonul Meribald pe jos și măgarul lui ducând o asemenea povară, înaintară încet toată ziua. Nu apucaseră pe drumul principal către vest, drumul pe care îl străbătuse cândva Brienne împreună cu Ser Jaime, când se întorseseră prin cealaltă parte și găsiseră Iazul Fecioarelor pustiit și plin de leșuri. Ei porniră către nord-vest, urmărind țărmul Golfului Crabilor pe o cărare șerpuită atât de îngustă încât nu apărea pe niciuna dintre prețioasele hărți din piele de oaie

ale lui Ser Hyle. Dealurile abrupte, mlaștinile negre și pădurile de pin ale Capului Ghearei Despicate nu erau nicăieri de găsit în această parte a Iazului Fecioarelor. Ținuturile prin care treceau erau joase și umede, o întindere pustie de dune de nisip și de mlaștini sărate, sub imensa boltă albastră-cenușie a cerului. Drumul tindea să dispară printre trestii și smârcuri, doar pentru a reapărea un kilometru mai departe. Brienne știa că, fără Meribald, s-ar fi rătăcit. Pământul era adesea moale astfel că, pe alocuri, septonul o lua înainte, tatonând cu ciomagul, ca să fie sigur unde calcă. Nu se zărea niciun copac preț de kilometri jur-împrejur, doar mare, cer și nisip.

Niciun tărâm n-ar fi putut fi mai diferit de Tarth, cu munții și cascadele sale, cu poienile înalte și văile umbroase, deși locul acesta își avea frumusețea lui. Traversară o duzină de pâraie domoale, mișunând de broaște și greieri, priviră rândunelele-de-mare plutind în văzduh, deasupra golfului, auziră becațele strigând dintre dune.

Și erau și oameni acolo. Unii locuiau printre trestii, în case construite din pământ și paie, în timp ce alții pescuiau în golf în luntrii de piele și își ridicau casele pe catalige șubrede de lemn, deasupra dunelor. Majoritatea păreau să locuiască singuri, departe de orice așezare omenească în afară de a lor. Păreau oameni sfioși în cea mai mare parte, dar, aproape de prânz, câinele începu să latre din nou și trei femei ieșiră dintre trestii și-i dădură lui Meribald un coș plin de moluște. El le dădu fiecăreia câte o portocală în

schimb, deși moluștele erau la fel de des întâlnite ca noroiul în lumea aceasta, iar portocalele erau rare și prețioase. Una dintre femei era foarte bătrână, una era însărcinată, iar alta era o fată fragedă și drăgălașă ca o floare de primăvară. Când Meribald le luă deoparte ca să le asculte păcatele, Ser Hyle chicoti și râse:

– S-ar părea că zeii sunt lângă noi... cel puțin Fecioara, Mama și Baba.

Podrick păru atât de uimit, încât Brienne fu nevoită să-l asigure că erau doar trei femei ale mlaștinilor.

După aceea, când își reluară călătoria, se îndreptă către septon și spuse:

– Oamenii aceștia locuiesc la mai puțin de o zi călare de la Iazul Fecioarelor și totuși războiul nu i-a atins.

– Au puține lucruri de atins, domniță. Comorile lor sunt scoicile, pietrele și bărcile de piele, cele mai bune pumnale sunt din fier ruginit. Se nasc, trăiesc, iubesc și mor. Știu că Lordul Mooton e stăpân peste pământurile lor, dar puțini sunt cei care l-au văzut, iar Riverrunul și Debarcaderul Regelui sunt pentru ei doar nume.

– Și totuși cunosc zeii, remarcă Brienne. Asta e isprava ta, bănuiesc. De când cutreieri ținuturile riverane?

– În curând se împlinesc patruzeci de ani, răspunse septonul, iar câinele lui scoase un lătrat sonor. De la Iazul Fecioarelor înapoi la Iazul Fecioarelor, circuitul meu îmi ia o jumătate de an și adesea mai mult, dar nu voi spune că Tridentul mi-e cunoscut. Zăresc castelele marilor lorzi doar de la distanță, dar știu târgurile și fortărețele, satele prea mici ca să aibă un

nume, desişurile şi dealurile, râurile care-ţi pot ostoi setea şi peşterile care te pot adăposti. Şi drumurile pe care le folosesc oamenii de rând, cărările întortocheate, mocirloase, care nu apar pe hărţi, le ştiu şi pe ele. Râse înfundat. Aşa ar şi trebui. Picioarele mele au bătut fiecare kilometru de câte zece ori.

Drumurile negre sunt cele pe care le folosesc tâlharii, iar peşterile sunt ascunzători bune pentru oamenii urmăriţi. Fiorul unei îndoieli o făcu pe Brienne să se întrebe cât de bine îl cunoştea Ser Hyle pe acest om.

– Trebuie că duci o viaţă singuratică, septonule.

– Cei Şapte sunt mereu cu mine, răspunse Meribald, şi îl am pe slujitorul meu credincios. Şi Dulăul.

– Dulăul tău are un nume? întrebă Podrick Payne.

– Trebuie, zise Meribald, dar nu e câinele meu. Nu el.

Dulăul lătră şi dădu din coadă. Era o făptură imensă, lăţoasă, cântărea şaizeci de kilograme pe puţin, dar era prietenos.

– Cui îi aparţine? întrebă Podrick.

– Păi, lui şi Celor Şapte. Cât despre nume, nu mi l-a dezvăluit. Eu îi spun Dulăul.

– Oh! Era limpede că Podrick nu ştia ce să priceapă despre un dulău pe nume Dulăul. Băiatul rumegă ideea o clipă, apoi spuse: Aveam şi eu un câine când eram mic. Îi spuneam Eroul.

– Era?

– Ce să fie?

– Un erou?

– Nu, dar a fost un câine bun. A murit.

– Dulăul mă păzește pe drumuri, chiar și în vremuri atât de încercate ca acestea. Nici lup, nici tâlhar nu îndrăznesc să mă atace când e Dulăul lângă mine. Septonul se încruntă. Lupii au devenit fioroși în ultimul timp. Sunt locuri unde un om singur ar face bine să-și găsească un copac în care să doarmă. În toți anii mei, cea mai mare haită pe care am văzut-o vreodată avea mai puțin de o duzină de lupi, dar haita cea mare care bântuie de-a lungul Tridentului numără acum cu sutele.

– Ți-au ieșit și ție în cale? întrebă Ser Hyle.

– Am fost cruțat de asta, cu ajutorul Celor Șapte, dar i-am auzit noaptea, nu o dată. Atâtea glasuri... un sunet care-ți îngheață sângele. L-a făcut și pe Dulău să tremure, și Dulăul a omorât lupi cu duzina. Ciufuli capul câinelui. Unii vă vor spune că sunt demoni. Ei zic că haita e condusă de o lupoaică monstruoasă, o umbră care stă la pândă, feroce, gri și imensă. Vă vor spune că a doborât zimbri de una singură, că nici capcană, nici laț n-o poate ține, că nu se teme nici de oțel și nici de foc, că omoară orice lup care încearcă s-o încalece și că nu devorează altă carne decât cea de om.

Ser Hyle izbucni în râs.

– Acum ai făcut-o, septonule. Ochii bietului Podrick sunt mari ca niște ouă fierte.

– Ba nu, făcu Podrick indignat.

Dulăul lătră.

În noaptea aceea, îndurară frig printre dune. Brienne îl trimise pe Podrick să cutreiere țărmul, în

căutarea unor lemne plutitoare pentru foc, dar el se întoarse cu mâna goală, plin de noroi până la genunchi.

– Fluxul s-a terminat, ser. Domniță. Nu e pic de apă. Doar limbi de noroi.

– Ferește-te de noroi, copile, îl sfătui Septonul Meribald. Noroiul nu e prietenos cu străinii. Dacă pășești unde nu trebuie, se va deschide și te va înghiți.

– E doar *noroi,* zise apăsat Podrick.

– Până când îți umple gura și începe să ți se strecoare în nas. Apoi e moarte. Zâmbi, ca să-și îndulcească vorbele. Șterge-te și ia o felie de portocală, băiete.

Ziua următoare se scurse aproape la fel. Dimineața, mâncară cod sărat și alte felii de portocală și porniră la drum înainte ca soarele să răsară de-a binelea, cu un cer roșu în spate și unul purpuriu în față. Dulăul o luă înainte, adulmecând fiecare pâlc de trestii și oprindu-se din când în când să urineze pe una; părea să cunoască drumul la fel de bine ca Meribald. Țipetele rândunelelor-de-mare tremurau în aerul zorilor când valurile fluxului năvăliră spre țărm.

Spre prânz se opriră într-un sătuc, primul care le ieși în cale, unde opt case pe piloni se înălțau deasupra unui pârâiaș. Bărbații erau plecați la pescuit cu luntrile, dar femeile și copiii coborâră, bălăbănind scări de sfoară, și se adunară în jurul septonului Meribald ca să se roage. După slujbă, septonul îi iertă de păcate și plecă, lăsându-le câțiva napi, un sac de fasole și două dintre neprețuitele sale portocale.

Când porniră din nou la drum, septonul spuse:

– Am face bine, prieteni, să stăm de veghe în noaptea asta. Sătenii spun că au văzut trei rătăciți dând târcoale prin preajma dunelor, la vest de vechiul turn de veghe.

– Doar trei? Ser Hyle zâmbi. Trei sunt un mizilic pentru fătuca noastră. Nu e de așteptat să se lege de niște oameni înarmați.

– Dacă nu cumva sunt morți de foame, zise septonul. Se găsește mâncare în mlaștinile astea, dar numai pentru cei care au ochi s-o găsească, iar acești oameni sunt străini aici, supraviețuitori din vreo bătălie. Dacă ne vor acosta, ser, te rog, lasă-i pe seama mea.

– Și ce-ai să faci cu ei?

– Am să-i hrănesc. Am să le cer să-și mărturisească păcatele, ca să pot, la rândul meu, să-i iert. Am să-i invit să vină cu noi pe Insula Tăcerii.

– E ca și cum i-ai pofti să ne taie beregata în somn, zise Hyle Hunt. Lordul Randyll are metode mai bune de a se ocupa de oamenii rătăciți: oțel și funie de cânepă.

– Ser? Domnița mea? spuse Podrick. Un om rătăcit e un haiduc?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse Brienne.

Septonul Meribald era de altă părere:

– Mai degrabă mai puțin decât mai mult. Sunt multe feluri de proscriși, așa cum există mai multe feluri de păsări. O becață și un vultur-de-mare au aripi, dar nu sunt același lucru. Cântăreților le place să cânte despre oameni buni, siliți să iasă în afara legii ca să lupte cu vreun lord netrebnic, dar majoritatea proscrișilor

seamănă mai degrabă cu acest Câine rapace decât cu lordul fulgerului. Sunt oameni răi, mânați de lăcomie, înveninați de ranchiună, care îi disprețuiesc pe zei și se iubesc doar pe ei înșiși. Oamenii rătăciți merită mai mult compasiunea noastră, deși s-ar putea să fie la fel de periculoși. Aproape toți sunt de obârșie modestă, oameni simpli care nu s-au îndepărtat vreodată mai mult de un kilometru de casa în care s-au născut, până când n-a venit un lord sau altul să-i ia la război. Prost încălțați și prost îmbrăcați, mărșăluiesc sub flamurile sale, adesea fără alte arme decât o seceră, o săpăligă ascuțită sau un mai pe care și-l fac singuri, legând cu fâșii de piele o piatră de un băț. Frații mărșăluiesc cu frații, fiii cu tații, prietenii cu prietenii. Au auzit cântecele și poveștile, așa că merg cu inimile înflăcărate, visând la minunile pe care le vor vedea, la bogăția și gloria pe care le vor dobândi. Războiul li se pare o aventură frumoasă, singura pe care cei mai mulți dintre ei o vor cunoaște.

Apoi se întâlnesc cu războiul.

Pentru unii, acea singură întâlnire e de-ajuns ca să-i facă să cedeze. Alții continuă ani de-a rândul, până când pierd șirul bătăliilor în care au luptat, dar chiar și un om care a supraviețuit după o sută de bătălii poate ceda în cea de-a o sută una. Frații își privesc frații murind, tații își pierd fiii, prietenii își văd prietenii încercând să-și țină măruntaiele după ce le-au fost scoase cu securea.

Îl văd pe lordul care i-a condus acolo sfârtecat, și un alt lord strigând că acum sunt ai lui. Se aleg cu o

rană și, când aceasta e pe jumătate vindecată, se aleg cu o alta. Nu au niciodată mâncare destulă, încălțările li se rup în bucăți de atâta mers, au hainele sfâșiate și putrede, și jumătate se scapă în pantaloni din pricina apei rele pe care o beau.

Dacă vor cizme noi sau o mantie mai caldă, sau poate un coif ruginit, trebuie să le ia de la vreun cadavru și nu trece mult până când încep să fure și de la cei vii, de la oamenii pe ale căror pământuri se luptă, oameni foarte asemănători cu cei care au fost ei cândva. Le măcelăresc oile și le fură găinile și de acolo nu e decât un pas mic până la a le răpi și fiicele. Și, într-o bună zi, privesc împrejur și-și dau seama că prietenii și rudele lor nu mai sunt, că luptă alături de străini, sub flamuri pe care nici nu le recunosc. Nu știu unde se află sau cum să se întoarcă acasă, iar lordul pentru care luptă nu știe cum îi cheamă, dar vine strigându-le să se adune, să formeze un șir cu sulițele în mâini, cu coasele și maiurile ascuțite, să stea pe poziții. Și cavalerii năvălesc asupra lor, oameni fără chipuri, în oțel din cap până-n picioare, și tunetul de fier al atacului lor pare să umple lumea...

Și omul cedează.

Se întoarce și fuge sau se târăște după aceea în patru labe peste leșurile celor uciși sau se furișează în toiul nopții și găsește un loc unde să se ascundă. *Acasă* ajunge să nu mai reprezinte nimic pentru el, iar regii, lorzii și zeii înseamnă mai puțin decât o bucată de carne stricată care-l va ajuta să mai trăiască încă o zi sau o ploscă de vin acru care i-ar putea îneca

teama pentru câteva ore. Omul rătăcit trăiește de pe o zi pe alta, de la o masă la alta, mai mult animal decât om. Lady Brienne nu se înșală. În vremuri ca acestea, călătorul trebuie să se ferească de oamenii rătăciți și să se teamă de ei... dar trebuie și să-i compătimească.

După ce Meribald isprăvi, o tăcere adâncă se lăsă peste micul lor grup. Brienne auzea vântul foșnind printr-un pâlc de sălcii și, undeva, țipătul îndepărtat al unui cufundar. Auzea gâfâitul molcom al Dulăului care înainta în salturi lângă septon și măgarul lui, cu limba atârnându-i. Tăcerea se prelungi, se prelungi, până când, în cele din urmă, Brienne spuse:

– Câți ani ai avut când te-au dus la război?

– Păi, nu mai mulți decât băiatul ăsta al tău, răspunse Meribald. Prea tânăr pentru așa ceva, la drept vorbind, dar frații mei mergeau cu toții și nu voiam să fiu lăsat în urmă. William spunea că aș putea fi scutierul lui, deși Will nu era cavaler, doar un argat înarmat cu un cuțit de bucătărie pe care-l furase de la han. A murit la Treptele de Piatră și n-a apucat să dea nicio lovitură. Febra a fost cea care i-a venit de hac, lui și fratelui meu Robin. Owen a murit lovit de o ghioagă care i-a despicat țeasta, iar prietenul lui, Jon Pox, a fost spânzurat pentru viol.

– Războiul Regilor de Nouă Parale? întrebă Hyle Hunt.

– Așa i s-a spus, deși n-am văzut niciun rege, nici n-am câștigat vreo para. Totuși a fost război. Asta a fost.

SAMWELL

Sam stătea în faţa ferestrei, legănându-se nervos în timp ce privea ultimele raze de soare pierind în spatele unui şir de acoperişuri ascuţite. *Probabil că iar s-a îmbătat,* gândi el posomorât. *Sau iar a întâlnit o fată.* Nu ştia dacă să înjure sau să plângă. Dareon trebuia să fie fratele lui. *Cere-i să cânte şi e mai bun ca oricare altul. Cere-i să facă orice altceva...*

Negurile serii începuseră să se ridice, înălţând degete cenuşii pe zidurile clădirilor care străjuiau bătrânul canal.

– A promis că se va întoarce, spuse Sam. L-ai auzit şi tu.

Gilly îl privi cu ochi umflaţi, tiviţi cu roşu. Părul îi atârna în jurul feţei, încâlcit şi nespălat. Arăta ca un animal speriat iscodind dintr-un tufiş. Trecuseră zile de când nu mai avuseseră foc, dar, cu toate astea, fetei sălbatice îi plăcea să se cuibărească lângă şemineu, ca şi cum cenuşa rece ar mai fi păstrat puţină căldură.

– Nu-i place aici, cu noi, spuse ea în șoaptă, ca să nu trezească pruncul. E trist aici. Îi place acolo unde găsește vin și zâmbete.

Da, gândi Sam, *și vinul e peste tot, mai puțin aici.* Braavosul era plin de hanuri, crâșme și bordeluri, iar Dareon prefera un foc și o cupă de vin cald cu mirodenii în loc de pâinea râncedă și compania unei femei plângăcioase, a unui grăsan laș și a unui bătrân bolnav. Cine-l putea învinui? *Eu aș putea să-l învinuiesc. A spus că se întoarce înainte de asfințit. A spus că ne aduce vin și mâncare.*

Privi din nou pe fereastră, sperând zadarnic să-l vadă pe cântăreț grăbindu-se spre casă. Întunericul cădea peste orașul secret, furișându-se pe ulițe și de-a lungul canalelor. Bunii oameni ai Braavosului aveau să tragă în curând obloanele și să-și zăvorască ușile. Noaptea era a bandiților și a curtezanelor. *Noii amici ai lui Dareon,* gândi Sam cu amărăciune. Numai despre ei mai vorbea cântărețul în ultima vreme. Încerca să scrie un cântec despre o curtezană, o femeie căreia i se zicea Umbra Lunii, care îl auzise cântând lângă Iazul Lunii și îl răsplătise cu un sărut.

– Ar fi trebuit să-i ceri argint, îi spusese Sam. De bani avem nevoie, nu de sărutări.

Însă cântărețul doar zâmbise.

– Unele sărutări sunt mai de preț decât aurul galben, Ucigașule.

Și asta îl înfuria. Dareon nu trebuia să compună cântece despre curtezane. Trebuia să cânte despre Zid și despre vitejia Rondului de Noapte. Jon sperase că,

poate, cântecele lui vor reuși să convingă câțiva tineri să îmbrace veșmintele negre. Însă el cânta despre săruturi de aur, păr argintiu și buze roșii, roșii. Nimeni n-a îmbrăcat vreodată veșmintele negre de dragul unor buze roșii, roșii.

Pe deasupra, uneori cântecele lui trezeau pruncul. Atunci începea să plângă, Daeron striga la el să tacă, Gilly plângea și cântărețul pleca furios și nu se mai întorcea zile în șir.

– Toată smiorcăiala aia mă face să-mi vină să-i trag o palmă, se plângea el, și abia pot dormi din cauza suspinelor ei.

Ai plânge și tu dacă ai fi avut un fiu și l-ai fi pierdut, îi stătea lui Sam pe buze să-i spună. Nu putea s-o învinuiască pe Gilly pentru durerea ei. În schimb, îl învinuia pe Jon Snow și se întreba când îi împietrise inima. Îi adresase și lui Maester Aemon aceeași întrebare, odată, când Gilly era jos, la canal, să le aducă apă.

– Când l-ai ridicat tu la rangul de Lord Comandant, răspunsese bătrânul.

Chiar și acum, putrezind în încăperea rece de sub acoperiș, o parte din Sam refuza să creadă că Jon făcuse ceea ce credea Maester Aemon. *Dar trebuie să fie adevărat. De ce altceva ar plânge Gilly atât de mult?* Nu trebuia decât s-o întrebe al cui era copilul pe care-l hrănea la sân, dar nu avea curajul. Se temea de răspunsul pe care l-ar putea primi. *Sunt tot un laș, Jon.* Oriunde se ducea în lumea largă, spaimele îl însoțeau.

Un bubuit sec răsună pe acoperișurile Braavosului, ca sunetul unui tunet îndepărtat: Titanul vestind

venirea nopții, de dincolo de lagună. Zgomotul fu destul de puternic ca să trezească pruncul, iar plânsul său nestăpânit îl trezi pe Maester Aemon. Când Gilly se duse să-i dea copilului să sugă, bătrânul deschise ochii și se mișcă ușor în patul lui îngust.

– Egg? E așa de întuneric! De ce e așa de întuneric?

Pentru că ești orb. Aemon o lua razna din ce în ce mai mult de când sosiseră la Braavos. În unele zile, părea că nu știe unde se află. În altele, se zăpăcea când încerca să spună ceva și începea să bată câmpii despre tatăl sau despre fratele lui. *Are o sută doi ani,* își reamintea Sam, dar fusese la fel de bătrân și la Castelul Negru, și acolo nu era niciodată cu mințile rătăcite.

– Sunt eu, fu el nevoit să spună. Samwell Tarly. Administratorul tău.

– Sam. Maester Aemon își linse buzele și clipi. Da. Și ne aflăm la Braavos. Iartă-mă, Sam. Se luminează de ziuă?

– Nu. Sam atinse fruntea bătrânului. Avea pielea umedă de sudoare, rece și lipicioasă la atingere, iar fiecare răsuflare a sa era un horcăit ușor. E noapte, maester. Ai dormit.

– Prea mult. E frig aici.

– N-avem lemne, îi explică Sam, iar hangiul nu ne mai dă dacă nu avem bani. Era a patra sau a cincea oară când purtau aceeași conversație. *Ar fi trebuit să folosesc banii pentru lemne,* se mustra Sam de fiecare dată. *Ar fi trebuit să mă gândesc să-l țin la căldură.*

Însă el risipise ultimii arginți pe un tămăduitor de la Casa Mâinilor Roșii, un bărbat înalt și palid,

în veşminte brodate cu arabescuri roşii şi albe. Argintul nu-i cumpărase decât o jumătate de butelcă de vin al viselor.

– Asta poate să-i facă trecerea mai uşoară, îi spusese omul din Braavos, nu fără blândeţe. Când Sam întrebase dacă nu mai putea face nimic, tămăduitorul clătinase din cap: Alifii am, poţiuni şi infuzii, tincturi şi otrăvuri şi cataplasme. Aş putea să-i iau sânge, să-i curăţ stomacul, să-i pun lipitori... dar la ce bun? Nicio lipitoare nu-l poate face din nou tânăr. E un om bătrân şi are moartea în plămâni. Dă-i asta şi lasă-l să doarmă.

Şi aşa făcuse, zi şi noapte, dar acum bătrânul se căznea să se ridice.

– Trebuie să mergem la corăbii.

Iarăşi corăbiile.

– Eşti prea slăbit ca să ieşi, trebui să-i spună.

O răceală pătrunsese în trupul Maesterului Aemon în timpul călătoriei şi se localizase în piept. Până când ajunseseră la Braavos, era atât de slăbit încât trebuiseră să-l ducă pe braţe la mal. Atunci încă aveau o pungă grasă cu arginţi, aşa că Dareon ceruse patul cel mai mare al hanului. Cel pe care-l primiseră era atât de mare încât în el puteau dormi opt oameni, aşa că hangiul insistase să-i taxeze pentru atâţia.

– Mâine putem să mergem la docuri, îi promise Sam. Poţi să te interesezi şi să afli care e următoarea corabie care pleacă la Oraşul Vechi.

Chiar şi toamna, Braavosul era un port aglomerat. După ce Aemon se întrema îndeajuns încât să

poată călători, aveau să găsească fără probleme o navă potrivită care să-i ducă unde aveau de mers. Mai dificilă avea să se dovedească plata călătoriei. O corabie din Cele Șapte Regate ar fi singura lor speranță. *O corabie de negoț din Orașul Vechi, poate, cu rubedenii în Rondul de Noapte. Trebuie să mai existe unii care îi cinstesc pe cei care străjuiesc Zidul.*

– Orașul Vechi? horcăi Maester Aemon. Da, am visat cu Orașul Vechi, Sam. Eram iarăși tânăr și fratele meu Egg era de față, cu cavalerul ăla mare pe care îl slujea. Beam în vechiul han, acolo unde se face acel cidru înfiorător de tare. Încercă din nou să se ridice, dar efortul se dovedi prea mare pentru el. După o clipă, se așeză la loc. Corăbiile, repetă el. Vom găsi răspunsul acolo. Despre dragoni. Trebuie să știu.

Nu, gândi Sam, *mâncare și căldură îți trebuie ție, o burtă plină și un foc pârâind în șemineu.*

– Ți-e foame, maester? Mai avem niște pâine și nițică brânză.

– Nu chiar acum, Sam. Mai târziu, când o să mă simt mai puternic.

– Cum să te faci mai puternic, dacă nu mănânci?

Niciunul dintre ei nu mâncase prea mult pe mare, mai ales după Skagos. Furtunile de toamnă îi urmăriseră pe tot cuprinsul mării înguste. Uneori veneau dinspre sud, clocotind de tunete, fulgere și ploi negre care cădeau zile în șir. Alteori veneau dinspre nord, reci și neîmblânzite, cu vânturi sălbatice care-ți pătrundeau până-n oase. O dată, se făcuse atât de frig, încât Sam găsise la trezire o corabie întreagă învelită în

gheață, strălucind ca o perlă albă. Căpitanul îi coborâse catargul și-l legase de punte, ca să termine drumul doar cu vâslele. Până când ajunseseră să vadă Titanul, nimeni nu mai mânca.

Dar odată ajunși în siguranță la mal, Sam se pomenise hămesit. La fel se întâmplă cu Dareon și cu Gilly. Până și pruncul începuse să sugă mai grăbit. Aemon însă...

– Pâinea s-a întărit, dar pot să cer niște zeamă de carne de la bucătărie, s-o înmoi în ea, îi spuse Sam bătrânului.

Hangiul era un bărbat aspru, cu ochii reci, suspicios la prezența acestor străini în haine negre sub acoperișul său, însă bucătarul lui era mai blând.

– Nu. Dar poate o înghițitură de vin?

Vin nu aveau. Dareon îi promisese să cumpere niște vin cu banii din cântat.

– Vom avea vin mai târziu, fu nevoit Sam să-i spună. Avem apă, dar nu e apă bună.

Apa bună venea prin arcurile unui apeduct mare de cărămidă pe care braavosii îl numeau râul apei dulci. Bogații își duceau apa în casele lor prin conducte, săracii își umpleau gălețile și sacalele de la fântânile publice. Sam o trimisese pe Gilly să aducă niște apă, uitând că fata sălbatică trăise toată viața în preajma Fortăreței lui Craster și nu văzuse niciodată nici măcar un târg. Labirintul pietros de insule și canale care era Braavosul, lipsit de iarbă și copaci și mișunând de străini care îi vorbeau cu cuvinte pe care nu le înțelegea, o speriase atât de tare, încât își pierduse

harta și în curând se pierduse pe sine. Sam o găsise plângând la picioarele de piatră ale unui lord al mărilor, mort demult.

– Nu avem decât apă din canal, îi spuse Maesterului Aemon, dar bucătarul a dat-o în clocot. Avem și vin de vise, dacă mai ai nevoie.

– Am visat destul deocamdată. Apa de canal e de-ajuns. Ajută-mă, rogu-te.

Sam îl ajută pe bătrân să se ridice și îi ținu cupa în dreptul buzelor uscate și crăpate. Chiar și așa, jumătate din apă se prelinse pe pieptul maesterului.

– Ajunge, tuși Aemon, după câteva sorbituri. Ai să mă îneci. Tremura în brațele lui Sam. De ce e așa frig în încăpere?

– Nu mai avem lemne.

Dareon plătise hangiului dublu pentru o cameră cu șemineu, dar niciunul dintre ei nu-și dăduse seama cât de scump era lemnul aici. În Braavos nu erau copaci decât în curțile și în grădinile celor puternici, iar braavosii nu tăiau pinii care acopereau insulele dimprejurul marii lagune, pentru că funcționau ca niște paravânturi, apărându-i de furtuni. Lemnul de foc era adus cu șlepurile în susul râurilor și de dincolo de lagună. Chiar și bălegarul era scump aici; braavosii foloseau bărci în loc de cai. Nimic din toate acestea nu ar fi contat dacă ar fi plecat în Orașul Vechi, așa cum plănuiseră, dar acest lucru se dovedise imposibil cu Maester Aemon atât de slab. Încă o călătorie în largul mării l-ar fi ucis.

Mâna lui Aemon se furișă peste pături, bâjbâind după mâna lui Sam.

– Trebuie să mergem la docuri, Sam.

– Când te întremezi. Bătrânul nu era în stare să înfrunte valurile sărate și vânturile ude de pe linia coastei, iar Braavosul era tot numai un țărm. Către nord se afla Portul Violet, unde negustorii braavosi acostau mai jos de cupolele și turnurile Palatului Lordului Mării. La vest se afla Portul Peticarului, înțesat de corăbii din celelalte Orașe Libere, de la Westeros la Ibben și până la legendarele insule îndepărtate ale Estului. Iar oriunde altundeva erau mici dane, cheiuri și debarcadere vechi și cenușii, unde negustorii de creveți, cei de crabi și pescarii acostau după ce scormoneau mlaștinile și gurile râurilor. Ar fi un efort prea mare pentru tine.

– Atunci du-te în locul meu, îl îndemnă Aemon, și adu-mi pe cineva care a văzut acești dragoni.

– Eu? Ideea îl îngrozea pe Sam. Maester, era doar o poveste. O poveste marinărească. Tot Dareon era de vină și pentru asta. Cântărețul venea cu tot soiul de povești ciudate de la crâșme și bordeluri. Din nefericire, fusese băut când o auzise pe cea despre dragoni și nu-și putea aminti detaliile. Poate că Dareon a inventat toată povestea. Cântăreții obișnuiesc să facă asta. Inventează una-alta.

– E-adevărat, răspunse Maester Aemon, dar până și cel mai fantezist cântec are un sâmbure de adevăr. Găsește-mi acel adevăr, Sam.

– N-aș ști pe cine să întreb, sau cum să întreb. Știu doar puțină valyriană cultă și, când vorbesc cu mine în limba braavosi, nu înțeleg nici jumătate din ceea ce spun. Tu vorbești mai multe limbi decât mine; după ce te întremezi poți să...

– Când am să mă întremez eu, Sam? Spune-mi și mie.

– În curând. Dacă te odihnești și mănânci. Când ajungem în Orașul Vechi...

– N-am să mai revăd Orașul Vechi, acum știu asta. Bătrânul strânse brațul lui Sam cu mai multă putere. În curând voi fi cu frații mei. Unii au fost legați de mine prin jurăminte, alții prin sânge, dar au fost cu toții frații mei. Iar tata... el n-a crezut niciodată că tronul îi va reveni lui și totuși așa s-a întâmplat. Obișnuia să spună că asta îi era pedeapsa pentru lovitura care i-a ucis fratele. Mă rog să-și fi găsit în moarte pacea pe care n-a cunoscut-o niciodată în viață. Septonii cântă despre dulcea poposire, despre lăsarea poverilor și călătoria către un minunat tărâm, unde putem râde, iubi și petrece până la sfârșitul zilelor... dar dacă nu există niciun tărâm al luminii și al mierii, ci numai frig, întunecime și durere, dincolo de zidul numit moarte?

Se teme, își dădu seama Sam.

– Nu ești pe moarte. Ești bolnav, atâta tot. O să-ți treacă.

– Nu, Sam, nu de data asta. Am visat... În toiul nopții, omul își pune toate întrebările pe care nu îndrăznește să le formuleze la lumina zilei. Pentru

mine, în acești ultimi ani, a rămas o singură întrebare: De ce au vrut zeii să-mi ia ochii și puterea, dar m-au condamnat să zăbovesc aici atât de mult, înghețat și uitat? La ce le folosește un om bătrân și sfârșit ca mine? Degetele lui Aemon tremurau, nuiele acoperite de piele pătată. Îmi amintesc, Sam. Încă îmi amintesc.

Vorbea fără noimă.

– Ce-ți amintești?

– Dragonii, șopti Aemon. Au fost durerea și gloria Casei mele.

– Ultimul dragon a murit înainte să te naști, spuse Sam. Cum ai putea să ți-i amintești?

– Îi văd în vise, Sam. Văd o stea roșie sângerând pe cer. Încă îmi amintesc roșul. Le văd umbra pe zăpadă, aud pârâitul aripilor de piele, le simt răsuflarea fierbinte. Frații mei au visat și ei dragoni, iar visele i-au ucis, pe fiecare. Sam, noi pâlpâim la hotarul profețiilor pe jumătate uitate, al minunilor și al spaimelor pe care niciun om de pe pământ nu poate spera să le cuprindă... sau...

– Sau? îl îndemnă Sam.

– ...sau nu. Aemon râse înfundat. Sau sunt un om bătrân, febril și muribund. Își închise obosit ochii albi, apoi îi forță să se deschidă încă o dată. N-ar fi trebuit să părăsesc Zidul. Lordul Snow n-ar fi avut cum să știe, dar *eu* ar fi trebuit să văd. Focul mistuie, dar frigul conservă. Zidul... dar e prea târziu să dau fuga înapoi. Străinul așteaptă la ușa mea și nu se vrea refuzat. Sam, m-ai slujit cu credință. Fă un ultim

lucru curajos pentru mine: du-te la corăbii, Sam. Află tot ce poți despre acești dragoni.

Sam își eliberă brațul din strânsoarea bătrânului.

– Am s-o fac, dacă așa vrei. Eu doar... Nu știa ce altceva să spună. *Nu-l pot refuza.* În același timp, ar putea să-l caute și pe Dareon, prin docurile și cheiurile Portului Peticarului. *Am să-l găsesc mai întâi pe Dareon și vom merge la corăbii împreună. Iar când ne vom întoarce, vom aduce mâncare, vin și lemne. Vom avea un foc și o mâncare bună, fierbinte.* Se ridică: Bine, atunci ar trebui să plec. Dacă mă duc, Gilly va fi aici. Gilly, zăvorăște ușa după ce plec. *Străinul mă așteaptă în fața ușii.*

Gilly clătină aprobator din cap, legănând pruncul la sân, cu ochii plini de lacrimi. *O să plângă din nou,* își dădu seama Sam. Era mai mult decât putea suporta. Centura sabiei îi atârna de un cârlig în perete, lângă vechiul corn crăpat pe care i-l dăduse Jon. O smulse, și-o legă la brâu, apoi își aruncă mantia neagră de lână peste umerii săi rotunjiți, năvăli pe ușă afară și tropăi în josul unei scări de piatră, cu treptele scârțâind sub povara lui. Hanul avea două uși principale, una care dădea către o stradă, iar alta cu ieșire către un canal. Sam o luă pe prima, ca să evite sala comună unde cu siguranță hangiul i-ar fi aruncat privirea acră pe care o rezerva oaspeților care zăboveau mai mult decât erau bine-veniți.

Aerul era răcoros, dar noaptea nu era nici pe jumătate atât de cețoasă ca altă dată. Pentru asta, Sam era recunoscător. Uneori, cețurile acopereau pământul

într-un strat atât de gros încât nu-ți puteai vedea propriile picioare. O dată, fusese cât pe ce să calce într-un canal.

Copil fiind, Sam citise o poveste despre Braavos și visase că într-o zi va veni aici. Voia să privească Titanul ridicându-se aspru și fioros din mare, să alunece pe canale într-o barcă-șarpe, pe lângă toate palatele și templele, și să privească braavosii dansându-și dansul apei, cu săbiile scânteind în lumina stelelor. Dar acum, că era aici, nu voia decât să plece și să ajungă în Orașul Vechi.

Cu gluga ridicată și mantia fluturând, își croia drum pe lângă bolovani, către Portul Peticarului. Centura sabiei amenința și acum să-i cadă în vine, așa că era nevoit să și-o tragă întruna la loc în timpul mersului. Se ținu pe străzile mai mici și mai întunecoase, unde avea mai puține șanse să întâlnească pe cineva, dar fiecare pisică pe care o zărea trecând îi făcea inima să tresară... iar Braavosul mișuna de pisici. *Trebuie să-l găsesc pe Dareon,* gândi el. *E un om al Rondului de Noapte, Fratele meu Jurat, împreună vom desluși ce avem de făcut.* Puterea lui Aemon pierise, iar Gilly ar fi fost pierdută aici, chiar și dacă n-ar fi fost copleșită de durere, însă Dareon... *N-ar trebui să-l gândesc de rău. Ar putea fi rănit, poate de aceea nu s-a întors. Ar putea fi mort, zăcând pe cine știe ce uliță, într-o baltă de sânge, sau ar putea pluti cu fața în jos pe unul dintre canale.* Noaptea braavosii se plimbau țanțoși prin oraș, în gătelile lor multicolore, omorând doar ca să-și arate dibăcia cu acele săbii zvelte pe care le purtau.

Unii se luptau din orice motiv, alții fără pricină, iar Dareon era slobod la gură și iute la mânie, mai cu seamă când era băut. *Doar fiindcă un om știe să cânte despre bătălii nu înseamnă că se pricepe la luptă.*

Cele mai bune crâșme, hanuri și bordeluri erau lângă Hanul Violet sau lângă Iazul Lunii, însă Dareon prefera Portul Peticarului, unde aveai mai multe șanse să găsești mușterii care să vorbească limba comună. Sam își începu căutarea la Hanul Țiparului Verde, la Barcagiul Negru și la La Moroggo, locuri unde Dareon mai cântase. Nu era de găsit în niciunul dintre ele. În fața Casei Cetii mai multe bărci erau legate la mal, așteptând mușterii, iar Sam încercă să-i întrebe pe vâslași dacă văzuseră un cântăreț îmbrăcat în negru, dar niciunul nu îi înțelese valyriana cultă. *Asta, sau preferă să nu înțeleagă.* Sam scrută crama soioasă de sub cel de-al doilea arc al Podului lui Nabbo, care abia dacă putea găzdui zece oameni. Dareon nu era printre ei. Încercă la Hanul Proscrișilor, la Casa celor Șapte Felinare și la bordelul numit Crescătoria de Pisici, unde se alese cu priviri ciudate, dar fără niciun ajutor.

Plecând, aproape că se ciocni de doi tineri care stăteau sub felinarul roșu al Crescătoriei de Pisici. Unul era brunet, unul blond. Cel brunet spuse ceva în limba braavosi.

– Îmi pare rău, fu Sam nevoit să spună. Nu înțeleg.

Se îndepărtă de ei, speriat. În Cele Șapte Regate, nobilii se îmbrăcau în catifele, mătăsuri și brocarturi în zeci de culori, în timp ce țăranii și oamenii de rând purtau lână aspră și pânză maro, mohorâtă.

În Braavos era altfel. Banditii se plimbau țanțoși ca niște cocoși, mângâindu-și săbiile, în timp ce oamenii înstăriți se îmbrăcau în cenușiu, violet, albastru-închis, aproape negru și nuanțe de negru, întunecate ca o noapte fără lună.

– Amicul meu Terro zice că ești așa de gras că-i faci greață, spuse banditul cel blond, care purta o jachetă croită din catifea verde pe o parte și brocart cu fir de argint pe alta. Terro zice că zornăitul sabiei tale îi provoacă dureri de cap. Vorbea în limba comună. Celălalt, un bandit brunet în brocart rubiniu, cu o mantie galbenă, al cărui nume părea să fie Terro, făcu un comentariu în limba braavosi, la care prietenul său blond râse și spuse: Amicul meu Terro zice că ești prea bine îmbrăcat. Ești vreun mare lord de porți negru?

Lui Sam îi venea să fugă, dar, dacă fugea, avea toate șansele să se împiedice în propria-i centură. *Nu atinge sabia,* își spuse. Chiar și un deget pe mâner ar fi destul pentru ca unul sau altul dintre banditi să considere că e o provocare. Încercă să găsească niște cuvinte care să-i liniștească.

– Nu sunt... fu tot ce reuși să spună.

– Nu e lord, interveni un glas de copil. E în Rondul de Noapte, nătărăule. Din *Westeros.* O fată se ivi în lumină, împingând o roabă plină cu iarbă-de-mare, o făptură zdrențăroasă, sfrijită, în cizme mari, cu părul ciufulit și nespălat. Mai e unul la Portul Vesel, care cântă la Nevasta Marinarului, îi informă ea pe cei doi banditi. Lui Sam îi spuse: Dacă întreabă cine e cea mai frumoasă femeie din lume, să spui că Privighetoarea,

altfel te provoacă la luptă. Vrei să cumperi niște moluște? Mi-am vândut toate stridiile.

– N-am niciun ban, zise Sam.

– N-are niciun ban, îl luă în râs banditul cel blond. Amicul său brunet rânji și spuse ceva în limba braavosi. Amicului meu Terro îi e frig. Fii bunul nostru prieten grăsan și dă-i mantia ta.

– Nici asta să nu faci, zise fata cu roaba, altfel o să-ți ceară pe urmă cizmele și, cât ai clipi, te trezești gol.

– Pisicuțele care miaună prea tare se înecă în canale, o avertiză banditul cel brunet.

– Nu și dacă au gheare. Și, dintr-odată, în mâna stângă a fetei era un cuțit, cu lama la fel de subțire ca ea. Cel pe nume Terro îi spuse ceva amicului său blond și cei doi se îndepărtară, chicotind.

– Mulțumesc, îi spuse Sam fetei, imediat după ce plecaseră cei doi.

Cuțitul fetei dispăru.

– Dacă porți sabie noaptea, înseamnă că poți fi provocat. *Ai vrut* să te lupți cu ei?

– Nu. Cuvântul îi ieși de pe buze ca un țipăt care îl înfioră.

– Sigur ești în Rondul de Noapte? N-am mai văzut până acum un frate în negru ca tine. Fata făcu semn către roabă. Poți lua ultimele moluște, dacă vrei. E întuneric, nimeni nu le va mai cumpăra acum. Mergi la Zid?

– La Orașul Vechi. Sam luă una dintre moluștele prăjite și o înghiți. Suntem între corăbii. Moluștele erau bune. Mai luă una.

– Banditii nu sâcâie niciodată pe nimeni fără sabie. Nici măcar niște bădărani idioți ca Terro și Orbelo.

– Tu cine ești?

– Nimeni. Fata duhnea a pește. Cândva, am fost cineva, dar acum nu mai sunt. Poți să-mi spui Cat, dacă vrei. Tu cine ești?

– Samwell din Casa Tarly. Vorbești limba comună.

– Tatăl meu a fost comandant al vâslașilor pe *Nymeria.* Un bandit l-a omorât fiindcă a spus că mama mea e mai frumoasă decât Privighetoarea. Nu unul ca acești bădărani idioți pe care i-ai întâlnit, ci un bandit adevărat. Într-o zi am să-i tai gâtul. Căpitanul a spus că *Nymeria* nu are nevoie de fetițe, așa că m-a abandonat. Brusco m-a luat la el și mi-a dat o roabă. Fata ridică privirea spre el: Pe ce corabie vei călători?

– Am plătit să mergem pe *Lady Ushanora.*

Fata îl privi cu coada ochiului, bănuitoare.

– A plecat. Nu știi? A plecat cu zile și zile în urmă.

Știu, ar fi putut să spună Sam. El și Dareon stătuseră pe chei privindu-i ridicarea și coborârea vâslelor, în timp ce se îndrepta către Titan și către largul mării.

– Da, spusese cântărețul, cu asta s-a isprăvit.

Dacă Sam ar fi fost mai curajos, l-ar fi îmbrâncit în apă. Când venea vorba să dezbrace fetele, Dareon avea limba unsă cu miere, însă în cabina căpitanului vorbise doar Sam, încercând să-l convingă pe braavosi să-i aștepte.

– Trei zile am așteptat după bătrânul acesta, spusese căpitanul. Am calele pline și marinarii mei s-au

culcat de adio cu nevestele. Cu sau fără voi, *Doamna* mea pleacă la reflux.

– Te rog, îl implorase Sam. Doar câteva zile, atât îți cer. Ca Maester Aemon să-și recapete puterile.

– N-are nicio putere. Căpitanul vizitase hanul cu o seară în urmă, ca să-l vadă pe Maester Aemon cu ochii lui. E un om bătrân și nu vreau să-mi moară pe *Doamna*. Rămâneți cu el sau părăsiți-l, pe mine nu mă interesează. Eu plec. Și mai rău, refuzase să le înapoieze banii de drum pe care i-i plătiseră, argintul care trebuia să-i ducă teferi spre Orașul Vechi. Ați plătit cea mai bună cabină. E acolo, vă așteaptă. Dacă nu alegeți s-o ocupați, nu-i vina mea. De ce să suport eu pierderea?

Ar putea fi deja la Duskendale, gândi Sam cu jale. *Poate că am fi ajuns chiar la Pentos, dacă vânturile ar fi fost prielnice.*

Dar nimic din toate acestea n-ar avea vreo importanță pentru o fată cu o roabă.

– Ziceai că ai văzut un cântăreț...

– Da. La Portul Vesel. Se însoară cu Nevasta Marinarului.

– Se însoară?

– Ea nu se culcă decât cu cine o ia de nevastă.

– Unde e Portul Vesel?

– Vizavi de Corabia Măscăriciului. Pot să te conduc acolo.

– Știu drumul. Sam văzuse Corabia Măscăriciului. *Dareon nu se poate însura. A făcut jurământ.* Trebuie să plec.

O luă la fugă. Fu un drum lung, peste pietrele alunecoase de pavaj. În scurt timp, gâfâia, cu mantia mare și neagră fluturând zgomotos în urma lui. Trebuia să-și țină o mână pe centura sabiei în timp ce fugea. Puținii oameni care-i ieșiră în cale îi aruncară priviri curioase, iar o dată o pisică se ridică pe labele din spate și îl sâsâi. Când ajunse la Corabie, se clătina. Portul Vesel era vizavi.

De îndată ce intră, îmbujorat și cu răsuflarea tăiată, o femeie cu un singur ochi își aruncă brațele de gâtul său.

– Oprește-te, îi spuse Sam. N-am venit aici pentru asta. Femeia îi răspunse în limba braavosi. Nu vorbesc limba aceea, îi explică Sam în valyriana cultă.

Lumânările se stingeau și un foc trosnea în cămin. Cineva cânta la vioară și Sam văzu două fete dansând în jurul unui preot roșu, ținându-se de mâini. Femeia chioară își lipi sânii de pieptul lui.

– Oprește-te! Nu sunt aici pentru asta!

– *Sam?* răsună glasul cunoscut al lui Dareon. Tu, lasă-l în pace, ăla e Sam Ucigașul. Fratele meu Jurat!

Femeia cu un singur ochi se dezlipi de el, dar continuă să-i țină o mână pe braț. Una dintre dansatoare strigă:

– Poate să mă omoare pe mine dacă poftește!

Iar cealaltă spuse:

– Crezi că m-ar lăsa să-i ating sabia?

În spatele lor, pe perete, fusese pictată o galeră violetă, cu un echipaj de femei care purtau cizme înalte până la coapse și nimic altceva. Un marinar tyroshi

era leșinat într-un colț, sforăind în barba-i imensă, stacojie. În altă parte, o femeie mai în vârstă, cu sâni imenși, juca pietre cu un masiv băștinaș al Insulelor Verii, în pene negre și stacojii. În mijloc ședea Dareon, giugiulind gâtul femeii din poala lui. Femeia îi purta mantia neagră.

– Ucigașule! strigă cântărețul, cu glas cherchelit, haide să-mi cunoști nevasta. Părul lui era nisip și miere, zâmbetul cald. Îi cânt cântece de dragoste. Femeile se topesc ca untul când cânt eu. Cum aș putea rezista unui asemenea chip? Îi sărută nasul. Nevastă, dă-i Ucigașului un sărut, e fratele meu. Când fata se ridică în picioare, Sam văzu că era goală pe sub mantie. Să nu te-apuci acum să-mi mângâi nevasta, Ucigașule, adăugă Dareon, râzând. Dar dacă vrei una dintre surorile ei, ești liber. Am încă destui bani, cred.

Bani cu care ar fi putut cumpăra mâncare, gândi Sam, *bani cu care am fi putut cumpăra lemne, ca Maester Aemon să stea la căldură.*

– Ce-ai făcut? Nu te poți *însura.* Ai rostit jurământul, la fel ca mine. Ar putea să-ți ia capul pentru asta.

– Suntem căsătoriți doar pentru noaptea asta, Ucigașule. Nici măcar în Westeros nu-ți ia nimeni capul pentru așa ceva. N-ai mers niciodată în Orașul Cărții, să sapi după comori ascunse?

– Nu. Sam roși. Niciodată eu n-aș...

– Și cum rămâne cu fetișcana sălbatică? Trebuie să te fi culcat cu ea o dată, de două ori. În toate acele nopți în pădure, cuibăriți împreună sub mantia ta, să nu-mi spui că nu i-ai vârât-o niciodată? Dareon își

flutură mâna către un scaun. Stai jos, Ucigașule. Ia o cupă de vin. Ia o târfă. Ia de-amândouă.

Sam nu voia o cupă de vin.

– Ai promis că te întorci înainte de asfințit. Să ne aduci vin și mâncare.

– Așa l-ai omorât pe Celălalt? L-ai ocărât până a murit? Dareon râse. *Ea* e nevasta mea, nu tu. Dacă nu bei în cinstea căsătoriei mele, pleacă.

– Vino cu mine, spuse Sam. Maester Aemon s-a trezit și vrea să audă despre dragonii ăia. Vorbește despre stele însângerate, despre umbre albe și vise și... Dacă am reuși să aflăm mai multe despre acești dragoni, i-am putea aduce alinare. Ajută-mă.

– Mâine. Nu în noaptea nunții. Dareon se ridică în picioare, își luă mireasa de mână și porni către scări, trăgând-o după el.

Sam îi ținu calea.

– Ai *promis,* Dareon. Ai rostit cuvintele. Ești fratele meu.

– În Westeros. Aici ți se pare că ești în Westeros?

– Maester Aemon...

– ...e pe moarte. Vraciul ăla vărgat pe care ți-ai irosit tot argintul a spus limpede. Gura lui Dareon se încleștase. Ia o fată sau pleacă, Sam. Îmi strici nunta.

– Am să plec, răspunse Sam, dar vii cu mine.

– Nu. Am terminat cu tine. Am terminat cu *negrul.* Dareon sfâșie mantia sa neagră de pe mireasa-i goală și i-o azvârli lui Sam în față: Ține. Aruncă zdreanța pe bătrân, poate că-l mai încălzește puțin. N-o să mai

am nevoie de ea. În curând, voi fi înveşmântat în catifea. La anul, voi purta blănuri şi voi mânca...

Sam îl pocni.

Nu se gândi la ce face. Mâna i se ridică, se strânse în pumn şi izbi în gura cântăreţului. Dareon înjură, mireasa lui despuiată scoase un ţipăt, iar Sam se năpusti asupra cântăreţului, doborându-l pe spate, peste o măsuţă joasă. Erau aproape de aceeaşi înălţime, dar Sam cântărea de două ori mai mult şi, pentru prima oară în viaţă, era prea furios ca să-i fie frică. Îl lovi pe cântăreţ în faţă şi în burtă, apoi începu să-i care pumni în umeri, cu ambele mâini. Când Dareon îi înhăţă încheieturile, Sam izbi cu capul şi-i sparse buza. Cântăreţul îi dădu drumul şi Sam îl pocni în nas. Undeva, un bărbat râdea, o femeie înjura. Lupta celor doi părea să încetinească, ca şi cum ar fi fost două muşte negre zbătându-se în chihlimbar. Apoi cineva îl târî pe Sam de pe pieptul cântăreţului. Îl lovi şi pe acela şi ceva tare îi trosni în cap.

Apoi se pomeni afară, gonind cu capul înainte, prin ceaţă. Preţ de o clipă, văzu o apă neagră sub picioarele lui. Pe urmă canalul se ridică şi-l izbi în faţă.

Sam se scufundă ca o piatră, ca un bolovan, ca un munte. Apa îi intră în ochi şi pe nas în sus, neagră, rece şi sărată. Când încercă să strige după ajutor, înghiţi şi mai multă. Lovind cu picioarele şi căutând aer, se rostogoli, cu bule ţâşnindu-i din nări. *Înoată*, îşi spuse, *înoată.* Când deschise ochii, apa sărată îl înţepă, orbindu-l. Ieşi la suprafaţă, doar o clipă, trase aer în piept şi lovi disperat cu o mână, în timp ce se

apuca de peretele canalului cu cealaltă. Dar pietrele erau alunecoase și cleioase, și nu reuși să se agațe. Se scufundă din nou.

Simțea răcoarea pe piele, în timp ce apa îi trecea prin haine. Centura sabiei îi alunecă pe picioare și i se încâlci în jurul gleznelor. *Am să mă înec,* gândi el, cuprins de o panică neagră, oarbă. Se răsuci, încercând să-și croiască drum înapoi spre suprafață, dar, în schimb, se izbi cu fața de fundul canalului. *Sunt cu capul în jos,* își dădu el seama. *Mă înec.* Ceva se mișcă sub o mână care se zbătea, un țipar sau un pește, alunecându-i printre degete. *Nu pot să mă înec. Maester Aemon va muri fără mine, iar Gilly nu va avea pe nimeni. Trebuie să înot, trebuie...*

Urmă un pleoscăit imens și ceva se răsuci în jurul lui, pe sub brațe și în jurul pieptului. *Țiparul,* fu primul lui gând, *m-a înhățat țiparul, mă va trage în jos.* Deschise gura să țipe și înghiți iarăși apă. *Sunt înecat,* fu ultimul lui gând. *O, zei, aveți milă, sunt înecat.*

Când deschise ochii, era pe spate și un băștinaș voinic și negru al Insulelor Verii îl lovea în burtă cu pumni cât jamboanele. *Încetează, mă doare,* încercă Sam să strige. În loc de cuvinte, scoase pe gură apă și gâfâi. Era ud până la piele și tremura, zăcând pe pietre, într-o baltă de apă de canal. Insularul îl izbi din nou în burtă și mai multă apă îi țâșni pe nas.

– Încetează, bolborosi Sam. Nu m-am înecat. Nu m-am înecat.

– Nu. Salvatorul se aplecă deasupra lui, uriaș, negru și picurând. Îi datorezi lui Xhondo multe pene. Apa a distrus mantia frumoasă a lui Xhondo.

Era adevărat, văzu Sam. Mantia cu pene atârna pe umerii imenși ai bărbatului negru, îmbibată de apă și plină de noroi.

– Eu n-am vrut...

– ...să înoți? Xhondo a văzut. Zbătut prea mult. Oamenii grași trebuie să plutească. Omul înhață jiletca neagră a lui Sam cu un uriaș pumn negru și îl ridică în picioare. Xhondo marinar pe *Vântul Cafeniu.* Multe limbi vorbește, puțin. Înăuntru Xhondo râde, să vadă cum lovești pe cântăreț. Și Xhondo aude. Un zâmbet larg, alb, se lăbărță pe chipul lui. Xhondo cunoaște acești dragoni.

JAIME

– Sperasem că până acum te-ai săturat de barba aia nenorocită. Tot părul ăla te face să semeni cu Robert.

Sora lui lăsase deoparte doliul în favoarea unei rochii verde-jad, cu mâneci din dantelă myrisheză argintie. Un smarald de dimensiunea unui ou de porumbel îi atârna la gât, pe un lanț de aur.

– Barba lui Robert era neagră. A mea e aurie.

– Aurie? Sau argintie? Cersei îi smulse un fir de păr de sub bărbie și îl ridică. Era cărunt. Toată culoarea ți se scurge, încetul cu încetul, frățioare. Ai devenit o nălucă a ceea ce ai fost, o apariție palidă, schiloadă. Și atât de anemic, mereu în alb. Aruncă firul de păr. Te prefer îmbrăcat în purpură și în aur.

Eu te prefer împestrițată de lumina soarelui, cu mărgele de apă pe pielea goală. Îi venea s-o sărute, s-o ducă pe brațe în dormitor, s-o arunce pe pat... *se culcă cu Lancel și cu Osmund Kettleblack și cu Băiatul Lunii...*

– Voi face un târg cu tine. Eliberează-mă de această îndatorire și sunt la dispoziția ta.

Gura lui Cersei se încleștă. Băuse vin fierbinte cu mirodenii și mirosea a nucșoară.

– Crezi că te târguiești cu mine? E nevoie să-ți amintesc: ești dator prin jurământ să te supui.

– Am jurat să-l apăr pe rege. Locul meu e lângă el.

– Locul tău e oriunde te trimite.

– Tommen își pune pecetea pe orice hârtie îi așezi în față. Asta e isprava ta și e o nebunie. De ce să-l numești pe Daven Păzitorul Apusului, dacă n-ai pic de încredere în el?

Cersei se așeză lângă fereastră. În spatele ei, Jaime vedea ruinele înnegrite ale Turnului Mâinii.

– De ce te împotrivești așa, ser? Ți-ai pierdut curajul odată cu mâna?

– I-am jurat lui Lady Stark să nu mai pornesc vreodată război împotriva Caselor Stark sau Tully.

– O promisiune făcută la beție, cu sabia la beregată.

– Cum pot să-l apăr pe Tommen dacă nu sunt cu el?

– Învingându-i dușmanii. Tata spunea mereu că o lovitură iute de sabie e o apărare mai bună decât orice scut. Ce-i drept, pentru cele mai multe lovituri de sabie e nevoie de o mână. Totuși și un leu schilodit poate inspira teamă. Vreau Riverrunul. Îl vreau pe Brynden Tully înlănțuit sau mort. Și cineva trebuie să facă ordine la Harrenhal. Avem urgent nevoie de Wylis Manderly, presupunând că e încă în viață și prizonier, dar garnizoana nu a răspuns la niciunul dintre corbii noștri.

– Cei de la Harrenhal sunt oamenii lui Gregor, îi reaminti Jaime. Muntelui îi plac oamenii cruzi și proști. Probabil că ți-au mâncat corbii, cu mesaje cu tot.

– Tocmai de aceea te trimit pe tine. S-ar putea să te mănânce și pe tine, bravul meu frățior, dar nădăjduiesc că nu le vei provoca indigestie. Cersei își netezi rochia. Îl vreau pe Ser Osmund la comanda Gărzii Regale, în absența ta.

...se culcă cu Lancel și cu Osmund Kettleblack și cu Băiatul Lunii, din câte știu eu...

– Asta nu e la alegerea ta. Dacă trebuie să plec, Ser Loras va avea comanda aici, în locul meu.

– E o glumă? Știi ce părere am despre Ser Loras.

– Dacă nu l-ai fi trimis pe Balon Swann la Dorn...

– Am nevoie de el acolo. Acești dornisheni nu sunt de încredere. Șarpele roșu a fost campionul lui Tyrion, ai uitat? Nu-mi voi lăsa fiica la cheremul lor. Și *nu* îl vreau pe Loras Tyrell la comanda Gărzii Regale.

– Ser Loras este de trei ori mai bărbat decât Ser Osmund.

– Ideile tale despre bărbăție s-au schimbat oarecum, frățioare.

Jaime se simți cuprins de furie.

– Adevărat, Loras nu se uită lacom la sânii tăi, așa cum face Ser Osmund, dar mi-e greu să mă gândesc...

– Gândește-te la asta. Cersei îl pălmui.

Jaime nu schiță niciun gest ca să oprească lovitura.

– Văd că am nevoie de o barbă mai deasă, să mă ferească de mângâierile reginei mele. Îi venea să-i sfâșie

rochia și să-i transforme loviturile în sărutări. Mai făcuse asta, demult, pe când avea două mâini bune.

Ochii reginei erau o gheață verde.

– Ai face bine să pleci, ser.

...Lancel, Osmund Kettleblack și Băiatul Lunii...

– Ești și surd, pe deasupra? Vei găsi ușa în spatele tău, ser.

– Cum poruncești.

Jaime se întoarse pe călcâie și o părăsi.

Undeva, zeii râdeau. Lui Cersei nu-i plăcuse niciodată să fie înfruntată, Jaime *știa* asta. Poate că niște vorbe mai blânde ar fi înmuiat-o, dar, în ultimul timp, se înfuria numai când o vedea.

O parte din el se bucura să lase în urmă Debarcaderul Regelui. Nu-i plăcea compania lingușitorilor și a nătărăilor care o înconjurau pe Cersei. „Consiliul cel mai mic" li se spunea în Fundătura Puricilor, după cum povestea Addam Marbrand. Și Qyburn... îi salvase lui Jaime viața, dar era tot o Mască Însângerată.

– Qyburn plesnește de secrete, o prevenise pe Cersei. Nu reușise decât s-o facă să râdă.

– Cu toții avem secrete, frățioare, îi răspunsese ea.

...se culcă cu Lancel și Osmund Kettleblack și cu Băiatul Lunii, din câte știu eu...

Patruzeci de cavaleri și tot atâția scutieri îl așteptau în fața grajdurilor Fortăreței Roșii. Jumătate din ei erau oameni ai Apusului, jurați Casei Lannister, ceilalți dușmani până de curând, transformați în prieteni îndoielnici. Ser Dermot de la Rainwood avea să ducă stindardul lui Tommen, Ronnet Connington

cel Roșu, flamura albă a Gărzii Regale. Un Paege, un Piper și un Peckedon aveau să împartă onoarea de a fi scutierii Lordului Comandant.

– Ține-ți prietenii la spate și dușmanii acolo unde-i poți vedea, îl sfătuise cândva Sumner Crakehall. Sau fusese tatăl său?

Buiestrașul lui era roib, calul de luptă un superb armăsar sur. Trecuseră ani lungi de când Jaime nu-și mai botezase vreun cal; văzuse prea mulți murind în bătălie și asta era mai greu de suportat când le dădeai nume. Dar când băiatul Piper începuse să le zică Onoare și Glorie, râsese și le lăsase numele așa. Glorie purta harnașamente vopsite în purpuriul Lannisterilor. Onoare era echipat în albul Gărzii Regale. Josmyn Peckledon ținu buiestrașul de hățuri când Ser Jaime încălecă. Scutierul era subțire ca o suliță, cu brațe și picioare lungi, păr unsuros, pământiu, și obraji moi, cu puf de piersică. Mantia era de culoarea purpurie a Lannisterilor, dar cămașa purtată peste zale înfățișa cele zece stele violete ale casei sale, înșirate pe un fond galben.

– Stăpâne, întrebă flăcăul, îți vrei mâna cea nouă?

– Poart-o, Jaime, îl îndemnă Ser Kennos de Kayce. Flutur-o în fața oamenilor din popor și oferă-le o poveste de spus copiilor.

– Cred că nu. Jaime nu voia să arate mulțimilor o minciună de aur. *N-au decât să vadă cioata. N-au decât să vadă schilodul.* Dar ești liber să-mi compensezi neajunsul, Ser Kennos. Flutură amândouă mâinile și dă din picioare, dacă poftești. Jaime strânse hățurile

în mâna stângă și își întoarse calul. Payne! strigă el, în timp ce ceilalți se grupau. Vei călări lângă mine.

Ser Ilyn Payne își croi drum lângă Jaime, arătând ca un cerșetor la bal. Cămașa lui de zale era veche și ruginită, purtată peste un pieptar uzat de piele fiartă. Nici bărbatul, nici calul său nu purtau vreun blazon. Scutul era atât de rupt și de tocit, încât era greu să-ți dai seama ce culoare putea să fi avut vopseaua care îl acoperise cândva. Cu chipul său îndârjit și ochii adânciți în orbite, Ser Ilyn ar fi putut trece drept moartea în persoană... așa cum se și întâmplase, ani și ani la rând.

Dar s-a isprăvit. Ser Ilyn fusese jumătate din prețul pe care îl ceruse Jaime ca să înghită porunca micului său rege ca un Lord Comandant cuminte. Cealaltă jumătate fusese Ser Addam Marbrand.

– Am nevoie de ei, îi spusese surorii sale, iar Cersei nu se împotrivise.

Probabil e încântată să scape de ei. Ser Addam era un prieten din copilărie de-al lui Jaime, iar tăcutul călău fusese omul tatălui său, dacă fusese vreodată omul cuiva. Payne era căpitanul gărzii Mâinii când fusese auzit fălindu-se că Lordul Tywin conducea în fapt Cele Șapte Regate, spunându-i Regelui Aerys ce să facă. Aerys Targaryen îi tăiase limba pentru asta.

– Deschideți porțile, spuse Jaime, iar Mistrețul, cu glasul său răsunător, strigă:

– *DESCHIDEȚI PORȚILE!*

Când Mace Tyrell ieșise pe Poarta Noroiului, în sunet de tobe și scripci, mii de oameni se înșiraseră

de-a lungul străzilor ca să-l ovaționeze la plecare. Băieții se alăturaseră marșului, mergând cu pași mari alături de soldații Tyrellilor, cu capetele ridicate și călcând apăsat, în timp ce surorile lor trimiteau sărutări de la ferestre.

Astăzi nu era la fel. Câteva târfe le făceau invitații pe când treceau, iar un negustor de plăcinte cu carne își striga marfa. În Piața Cârpaciului, două vrăbii jerpelite predicau în fața mai multor sute de oameni, vestind osânda asupra capetelor celor necredincioși și a închinătorilor la demoni.

– Le place mirosul trandafirilor, dar nu iubesc leii, remarcă Jaime. Sora mea ar fi înțeleaptă să ia aminte la asta.

Ser Ilyn nu răspunse. *Însoțitorul perfect pentru un drum lung. Îmi va plăcea conversația lui.*

Cea mai mare parte a escortei sale îl aștepta dincolo de zidurile orașului: Ser Addam Marbrand cu avangarda sa, Ser Steffon Swyft și convoiul de bagaje, Cei o Sută de Cucernici ai bătrânului Ser Bonifer cel Bun, arcașii călare ai lui Sarsfield, Maester Gulian cu patru colivii pline de corbi, două sute de soldați din cavaleria grea sub comanda lui Ser Florent Brax. Una peste alta, nu era o oștire mare; avea mai puțin de o mie de oameni în total. O oaste numeroasă era ultimul lucru de care era nevoie la Riverrun. O armată Lannister împresurase deja castelul, și o oștire încă și mai mare de Freyi. Ultimul corb pe care-l primiseră sugera că atacatorii întâmpinau dificultăți cu hrana.

Brynden Tully pustiise ținutul înainte de a se retrage în spatele zidurilor sale.

Nu că a avut prea mult de pustiit. Din câte văzuse Jaime din ținuturile riverane, nu rămăsese câmp nepârjolit, oraș nejefuit, fecioară nesiluită. *Iar acum, draga mea surioară mă trimite să isprăvesc treaba începută de Amory Lorch și Gregor Clegane. Asta* îi lăsa un gust amar.

Atât de aproape de Debarcaderul Regelui, drumul regelui era cât putea fi de sigur un drum în vremuri ca acestea, însă Jaime îl trimise pe Marbrand cu avangarda lui în cercetare.

– Robb Stark m-a luat prin surprindere la Pădurea Șoaptelor, spuse el. Asta nu se va mai repeta.

– Ai cuvântul meu. Marbrand părea vizibil ușurat să fie din nou călare, îmbrăcat în mantia fumurie a Casei sale în locul celei din lână aurie a Gărzii Orașului. Dacă vreun dușman se va apropia, pe o rază de zeci de kilometri, vei afla dinainte.

Jaime dăduse ordine precise ca nimeni să nu se îndepărteze de coloană fără permisiunea sa. Altfel, știa că i-ar fi sâcâit pe tinerii lorzi mărunți, traversându-le câmpurile, împrăștiind animalele și călcând în picioare recoltele. Încă se mai zăreau vaci și oi în apropierea orașului, mere în pomi și fructe de pădure în tufișuri, recolte de orz și grâu de iarnă, căruțe și care cu boi pe drum. Însă, mai departe, lucrurile nu stăteau atât de roz.

Călărind în fruntea oștirii, cu Ser Ilyn tăcut lângă el, Jaime se simțea aproape mulțumit. Soarele îi

încălzea spatele și vântul îi răvășea părul, ca degetele unei femei. Când Micul Lew Piper veni în goană cu un coif plin de mure, Jaime mâncă o mână din ele și îi spuse băiatului să împartă restul cu ceilalți scutieri și cu Ser Ilyn Payne.

Payne părea că se simte la fel de bine în tăcerea lui ca în cămașa ruginită de zale și piele fiartă. Tropotul copitelor și zăngănitul sabiei în teacă, ori de câte ori se mișca în șa, erau singurele sunete pe care le scotea. Deși fața-i mâncată de vărsat era înverșunată și ochii reci ca gheața pe un lac în toiul iernii, Jaime simțea că îi părea bine că venise. *L-am lăsat să aleagă,* își reaminti el. *Ar fi putut să mă refuze și să rămână Dreptatea Regelui.*

Numirea lui Ser Ilyn fusese un dar de nuntă de la Robert Baratheon pentru tatăl miresei sale, o sinecură care să-l despăgubească pe Payne pentru limba pe care o pierduse în slujba Casei Lannister. Era un călău desăvârșit. Nu dăduse greș la nicio execuție și rar se întâmpla să aibă nevoie de o a doua lovitură. Și era ceva în liniștea lui care inspira groază. Arareori păruse un Călău al Regelui atât de potrivit pentru munca sa.

Când hotărâse să-l ia cu el, Jaime vizitase camerele lui Ser Ilyn de la capătul Aleii Trădătorului. Etajul superior al turnului turtit, semicircular, era împărțit în celule pentru prizonierii care impuneau un anumit confort, cavaleri sau lorzi mărunți ostatici ce așteptau răscumpărarea sau schimbul. Intrarea în temnița propriu-zisă era la nivelul de jos, printr-o ușă de fier forjat și o a doua din lemn gri, așchios. La etajele

intermediare se aflau camere rezervate Temnicerului-Şef, Lordului Confesor şi Dreptăţii Regelui. Dreptatea era un călău, dar, conform tradiţiei, avea ca sarcină şi supravegherea temniţelor şi a oamenilor care le îngrijeau.

Iar pentru această sarcină Ser Ilyn Payne era de-a dreptul nepotrivit. Întrucât nu putea nici să scrie, nici să citească şi nici să vorbească, Ser Ilyn lăsase conducerea temniţelor pe seama subordonaţilor săi, atâţia câţi erau. Însă regatul nu avusese un Lord Confesor de la cel de-al doilea Daeron încoace, iar ultimul Temnicer-Şef fusese un postăvar care cumpărase funcţia de la Degeţel în timpul domniei lui Robert. Fără îndoială, profitase din plin de pe urma asta timp de câţiva ani, până când făcuse greşeala de a conspira cu alţi nătărăi bogaţi să-i dea lui Stannis Tronul de Fier. Îşi ziceau „Oamenii cu Coarne", aşa că Joff le prinsese coarne în cap, înainte de a-i arunca de pe zidurile oraşului. Astfel, îi rămăsese lui Rennifer Longwaters, cocârjatul comandant al temnicerilor, care susţinea cu o insistenţă plictisitoare că avea „un strop de sânge de dragon", sarcina de a-i descuia uşile lui Jaime şi de a-l conduce, urcând treptele înguste, înăuntrul zidurilor, către locul unde locuise, vreme de cincisprezece ani, Ilyn Payne.

Încăperile duhneau a mâncare stricată, iar paiele mişunau de insecte. Intrând, Jaime fusese cât pe ce să se împiedice de un şobolan. Sabia mare a lui Payne se odihnea pe o masă de lemn, lângă o bucată de gresie şi o pânză unsuroasă. Oţelul era imaculat, cu

marginile aruncând sclipiri albastre în lumina palidă, dar, în rest, mormane de haine soioase zăceau risipite pe podele, iar bucățile de zale și de armuri împrăștiate ici și colo erau roșii de rugină. Jaime nu putea număra urcioarele de vin sparte. *Nu-i place nimic altceva decât să ucidă,* gândise el când Ser Ilyn își făcuse apariția dintr-un dormitor care duhnea a oale de noapte pline până la refuz.

– Înălțimea Sa îmi poruncește să-i câștig înapoi ținuturile riverane, îi explicase Jaime. Aș vrea să te iau cu mine... dacă nu ți-e greu să renunți la toate astea.

Tăcerea îi fusese răspunsul, și o lungă, neclintită privire. Dar tocmai când Jaime era pe cale să se întoarcă și să plece, Payne clătinase aprobator din cap. *Și iată-l aici.* Jaime aruncă o privire către tovarășul său. *Poate că mai există încă speranță pentru amândoi.*

În noaptea aceea, își așezară tabăra mai jos de castelul din vârf de deal al Casei Hayford. Când soarele apuse, o sută de corturi răsăriră la poalele dealului, de-a lungul malurilor râului care curgea în apropiere de el. Jaime stabili el însuși străjile. Nu se aștepta la necazuri atât de aproape de oraș, dar, cândva, unchiul său Stafford se crezuse și el în siguranță la Oxcross. Era cel mai bine să nu riște nimic.

Când de la castel veni invitația să cineze alături de castelanul lui Lady Hayford, Jaime îl luă cu el pe Ser Ilyn, împreună cu Ser Addam Marbrand, Ser Bonifer Hasty, Ronnet Connington cel Roșu, Mistrețul și o duzină de alți cavaleri și lorzi mărunți.

– Presupun că ar trebui să port mâna, îi spuse el lui Peck, înainte să-și înceapă urcușul.

Flăcăul i-o aduse îndată. Mâna era făurită din aur, foarte veridică, incrustată cu unghii din perle și degetele pe jumătate închise, ca să se poată mula în jurul piciorului unui pocal. *Nu pot să lupt, dar pot să beau,* cugetă Jaime, în timp ce flăcăul îi strângea curelușele care-i legau mâna de cioată.

– De-acum înainte, lumea îți va spune Mână-de-Aur, stăpâne, îl asigurase armurierul prima oară când o potrivise la încheietura lui Jaime. *S-a înșelat. Voi fi Regicidul până la moarte.*

Mâna de aur fu prilejul multor comentarii admirative de-a lungul cinei, cel puțin până când Jaime răsturnă un pocal cu vin. Atunci, își pierdu răbdarea:

– Dacă admiri afurisenia asta așa de mult, taie-ți mâna cu care mânuiești sabia și o poți avea, îi spuse lui Flement Brax.

După aceea, nu se mai discută nimic despre mâna lui și Jaime reuși să bea liniștit niște vin.

Doamna castelului era o Lannister prin căsătorie, o copilă dolofană care fusese măritată cu Tyrek, vărul lui Jaime, înainte să împlinească un an. Lady Ermesande le fu înfățișată cum se cuvine, înfășurată într-o rochiță de brocart, cu împletitura verde și ondulațiile verzui ale Casei Hayford redate din mărgele minuscule de jad. Dar în curând copila începu să țipe, așa că doica ei o duse îndată la culcare.

– Nu s-a auzit nimic despre Lord Tyrek al nostru? întrebă castelanul ei, când se servi păstrăvul.

– Nimic.

Tyrek Lannister dispăruse în timpul revoltelor de la Debarcaderul Regelui, pe când Jaime era încă prizonier la Riverrun. Băiatul trebuia să fi împlinit până acum paisprezece ani, presupunând că era încă în viață.

– Am condus eu însumi o misiune de căutare, la porunca Lordului Tywin, remarcă Addam Marbrand, curățându-și peștele de oase, dar n-am găsit mai mult decât reușise Bywater, înaintea mea. Băiatul a fost văzut ultima oară călare, când presiunea mulțimii a rupt rândul de mantii aurii. După aceea... a fost găsit calul, dar nu și călărețul. Cel mai probabil, l-au tras jos și l-au omorât. Dar dacă e așa, unde îi e trupul? Gloata a lăsat celelalte cadavre să zacă acolo, de ce nu și pe-al lui?

– Ar fi mai valoros viu, sugeră Mistrețul. Orice Lannister ar aduce o răscumpărare grasă.

– Fără doar și poate, fu de acord Marbrand, dar n-a fost făcută nicio cerere de răscumpărare. Băiatul a dispărut pur și simplu.

– Băiatul e mort. Jaime băuse trei cupe de vin și mâna lui de aur părea să devină, cu fiece clipă, mai grea și mai neîndemânatică. *Un cârlig m-ar sluji la fel de bine.* Dacă și-au dat seama pe cine au omorât, fără îndoială că l-au aruncat în râu, de frica urgiei tatălui meu. Îi cunosc gustul în Debarcaderul Regelui. Lordul Tywin și-a plătit întotdeauna datoriile.

– Întotdeauna, îl aprobă Mistrețul, și cu asta discuția se încheie.

Cu toate acestea, mai târziu, singur în camera din turn care-i fusese oferită pentru noapte, Jaime se

pomeni punându-și întrebări. Tyrek îl slujise pe Regele Robert ca scutier, alături de Lancel. Cunoașterea putea fi mai prețioasă decât aurul, mai periculoasă decât un pumnal. Atunci îi veni în minte Varys, zâmbitor și mirosind a lavandă. Eunucul avea spioni și informatori în tot orașul. Ar fi fost simplu pentru el să aranjeze răpirea lui Tyrek în timpul confuziei... cu condiția să fi știut dinainte că era de așteptat ca gloata să se revolte. *Iar Varys știa tot, sau cel puțin așa voia să ne facă să credem. Totuși nu a prevenit-o în niciun fel pe Cersei despre revolta aceea. Nici n-a mers la corăbii, s-o conducă pe Myrcella.*

Deschise obloanele. Se făcea frig și o semilună plutea pe cer. Mâna îi străluci vag în lumina ei. *Nu folosește la strangulat eunuci, dar e destul de grea ca să-i transforme zâmbetul ăla slinos într-o distrugere roșie.* Îi venea să bată pe cineva.

Îl găsi pe Ser Ilyn ascuțindu-și sabia.

– E timpul, îi spuse Jaime.

Călăul se ridică și îl urmă, hârșâindu-și cizmele de piele crăpate pe treptele de piatră în timp ce coborau. O curte mică se deschidea în fața armurăriei. Jaime găsi acolo două scuturi, două coifuri și o pereche de săbii boante pentru turnir. Îi oferi una lui Payne, iar pe cealaltă o luă în mâna stângă, strecurându-și dreapta prin chingile scutului. Degetele sale de aur erau destul de curbate încât să agațe, dar nu puteau apuca, așa că nu ținea scutul strâns.

– Ser, cândva ai fost cavaler, spuse Jaime. Și eu la fel. Hai să vedem ce suntem acum.

Ser Ilyn ridică sabia drept răspuns, iar Jaime porni îndată la atac. Payne era la fel de ruginit ca zalele sale și nu la fel de puternic ca Brienne, însă para fiecare lovitură cu sabia sau ridica scutul. Dansară sub semilună, în timp ce săbiile boante își cântau cântecul de oțel. Cavalerul tăcut fu mulțumit să-l lase pe Jaime să conducă dansul o vreme, dar, în cele din urmă, începu să contraatace fiecare lovitură. O dată, trecu el la atac, îl lovi pe Jaime în coapsă, în umăr, în antebraț. Îi făcu să răsune capul de trei ori, cu lovituri în coif. Una dintre lovituri îi smulse scutul de pe mâna dreaptă și fu cât pe ce să-i rupă curelele care îi legau mâna de aur de cioată. Când își coborâră săbiile, Jaime era dărâmat și plin de vânătăi, dar vinul se mistuise și avea capul limpede.

– Vom mai dansa, îi promise lui Ser Ilyn. Mâine și poimâine. În fiecare zi vom dansa, până când voi fi la fel de bun cu mâna stângă pe cât am fost întotdeauna cu dreapta.

Ser Ilyn deschise gura și scoase un sunet gutural. *Un hohot de râs*, își dădu seama Jaime. Ceva îi întoarse mațele pe dos.

A doua zi dimineață, niciunul dintre ceilalți nu avu îndrăzneala să pomenească de vânătăile lui. Se părea că niciunul dintre ei nu auzise sunetul duelului în noapte. Cu toate acestea, când coborâră înapoi la tabără, Micul Lew Piper dădu glas întrebării pe care cavalerii și lorzii mărunți nu îndrăzneau s-o rostească. Jaime îi zâmbi larg.

– Au fătuci dezmățate în Casa Hayford. Sunt mușcături de dragoste, flăcăule.

O altă zi senină și vântoasă fu urmată de una înnorată, apoi de trei zile de ploaie. Vântul și apa nu contau. Coloana continua să înainteze în același ritm, spre nord, de-a lungul drumului regelui și, în fiecare noapte, Jaime găsea un loc retras unde să mai capete câteva mușcături de dragoste. Luptară într-un grajd, sub privirea unui catâr chior, și în beciul unui han, printre butoaie de vin și bere. Luptară între ruinele înnegrite ale unui hambar de piatră, pe o insulă împădurită de pe un râu cu apă mică și într-un câmp deschis, cu ploaia răpăind domol pe coifurile și scuturile lor.

Jaime găsea scuze pentru escapadele lui nocturne, dar nu era atât de naiv încât să-și închipuie că erau crezute. Addam Marbrand știa, cu siguranță, cu ce se ocupa, iar câțiva dintre ceilalți căpitani bănuiau, probabil. Dar nimeni nu vorbea despre asta în prezența lui... și, de vreme ce singurului martor îi lipsea limba, Jaime nu trebuia să se teamă că va auzi cineva ce spadasin inept devenise Regicidul.

Curând, semnele războiului puteau fi văzute la tot pasul. Buruieni, mărăcini și arbuști stufoși creșteau până la capul calului pe câmpuri unde grâul toamnei ar fi trebuit să fie copt, drumul regelui era lipsit de călători, iar lupii domneau în lumea istovită de la apus până la răsărit. Majoritatea animalelor erau destul de precaute ca să se țină la distanță, dar calul unuia dintre oamenii din avangarda lui Martin fusese fugărit și omorât când el descălecase ca să se ușureze.

– Nicio fiară sălbatică n-ar fi atât de curajoasă, declarase Ser Bonifer cel Bun, cu chipul trist și încruntat. Sunt demoni în piei de lupi, trimiși să ne pedepsească pentru păcatele noastre.

– Trebuie să fi fost un cal deosebit de păcătos, remarcase Jaime, stând deasupra rămășițelor bietului animal. Dădu ordin ca restul carcasei să fie tăiată în bucăți și sărată; se putea să aibă nevoie de carne.

Într-un loc numit Cornul Scroafei găsiră un aspru cavaler bătrân zis Ser Roger Vierul, care se încăpățâna să se cuibărească în turnul său, cu șase oșteni și patru arbaletiști și vreo douăzeci de țărani. Ser Roger era mare și zbârlit, ca numele pe care-l purta, iar Ser Kennos sugeră că putea să fie vreun Crakehall rătăcit, de vreme ce blazonul lor era mistrețul vărgat. Mistrețul părea să-i dea crezare și își petrecu o oră întreagă întrebându-l pe Ser Roger despre strămoșii lui.

Jaime era mai interesat de ce avea de spus Vierul despre lupi.

– Am avut niște necazuri cu o haită de lupi cu stea albă, îi spuse bătrânul. Vin după tine, adulmecând, stăpâne, dar noi le-am ținut piept și am îngropat trei lângă napi. Înaintea lor, a fost o haită de lei sângeroși, să-mi fie cu iertare. Cel care era în fruntea lor avea un manticor pe scut.

– Ser Amory Lorch, sugeră Jaime. Nobilul meu tată i-a poruncit să distrugă ținuturile riverane.

– Din care noi nu facem parte, spuse dârz Ser Roger Vierul. Eu sunt devotat Casei Hayford, iar Lady Ermesande își pleacă micul genunchi la Debarcaderul

Regelui, sau așa va face când va fi destul de mare ca să umble. I-am spus-o, dar Lorch ăsta nu stătea să asculte. Mi-a măcelărit jumătate din oi și trei capre bune de lapte și a încercat să mă ardă în turnul meu. Dar zidurile mele sunt din piatră tare, groase de doi metri și jumătate, așa că, după ce i s-a stins focul, a plecat plictisit. Lupii au venit mai târziu, cei cu patru picioare. Au mâncat oile pe care mi le-a lăsat manticorul. M-am ales în schimb cu câteva blănuri bune, dar astea nu ne umplu burțile. Ce-ar trebui să facem, stăpâne?

– Să cultivați, răspunse Jaime, și să vă rugați să aveți o ultimă recoltă. Nu era un răspuns încurajator, dar era singurul pe care-l avea.

În ziua următoare, coloana traversă un pârâu care forma un hotar între ținuturile loiale Debarcaderului Regelui și cele care plăteau tribut Riverrunului. Maester Gulian cercetă o hartă și anunță că aceste dealuri erau ale fraților Wode, doi cavaleri cu moșii, jurați Harrenhalului... dar castelele *lor* fuseseră din pământ și din lemn, și din ele nu mai rămăseseră decât bârnele înnegrite.

Niciun Wode nu-și făcu apariția, și nici vreunul dintre oamenii lor, deși câțiva tâlhari se adăpostiseră într-un beci aflat sub donjonul fratelui cel mic. Unul dintre ei purta rămășițele unei mantii purpurii, dar Jaime îl spânzură împreună cu ceilalți. Îi făcu plăcere. Făcuse dreptate. *Fă-ți un obicei din asta, Lannister, și, într-o zi, lumea îți va spune, până la urmă, Mână-de-Aur. Mână-de-Aur cel Drept.*

Lumea devenea și mai cenușie pe măsură ce se apropiau de Harrenhal. Treceau pe sub ceruri de ardezie, pe lângă ape ce sclipeau bătrâne și reci, ca o coală de oțel bătut. Jaime se pomeni întrebându-se dacă Brienne ar fi putut trece pe aici înaintea lui. *Dacă s-a gândit că Sansa Stank a plecat spre Riverrun...* Dacă ar fi întâlnit alți drumeți, poate că i-ar fi oprit să-i întrebe dacă vreunul dintre ei a văzut din întâmplare o fecioară frumoasă, cu părul arămiu, sau una mare și urâtă, cu o față care ar putea acri laptele. Dar nu era nimeni pe drumuri, doar lupi, iar urletele lor nu aveau niciun răspuns.

Dincolo de apele de plumb ale lacului, se iviră, în sfârșit, turnurile bazaconiei lui Harren cel Negru, cinci degete strâmbe din piatră neagră, hidoasă, agățându-se de cer. Deși Degețel fusese numit Lord de Harrenhal, nu părea prea grăbit să-și ocupe noua reședință, așa că îi revenise lui Jaime Lannister misiunea de a „face ordine" la Harrenhal, în drumul său spre Riverrun.

Că era nevoie de ordine nu se îndoia. Gregor Clegane smulsese imensul, mohorâtul, castel din mâinile Măștilor Însângerate înainte să fie rechemat de Cersei la Debarcaderul Regelui. Fără îndoială, oamenii Muntelui zornăiau și acum înăuntru, de colo-colo, ca tot atâtea boabe de mazăre uscată într-o păstaie, dar nu erau tocmai potriviți să restaureze pacea regelui pe Trident. Singura pace pe care șleahta lui Ser Gregor o dăduse vreodată cuiva era pacea mormântului.

Călăreții din avangarda lui Ser Addam raportaseră că porțile Harrenhalului erau închise și zăvorâte. Jaime își adună oamenii în fața lor și îi porunci lui Ser Kennos de Kayce să sune Cornul Pietrei, un obiect negru, răsucit și bandat cu aur vechi.

Când cornul sunase de trei ori, lovindu-se cu ecou de ziduri, auziră geamătul balamalelor de fier ale porților deschizându-se încet. Atât de groase erau zidurile bazaconiei lui Harren cel Negru, încât Jaime trecu pe sub o duzină de găuri de tragere înainte de a ieși în lumina orbitoare a soarelui din curtea unde își luase rămas-bun de la Măștile Însângerate, nu cu multă vreme în urmă. Buruienile răsăreau din pământul bătătorit și mușteIe bâzâiau în jurul unui hoit de cal.

O mână de oameni ai lui Ser Gregor ieșiră din turnuri ca să-l privească descălecând, o șleahtă de oameni încruntați, înverșunați. *N-au cum să fie altfel, alături de Munte.* Cel mai bun lucru care se putea spune despre oamenii lui Gregor era că nu se dovedeau chiar așa de ticăloși și de violenți ca Bravii Camarazi.

– Să fiu al naibii, Jaime Lannister, izbucni un oștean palid și cărunt. Băieți, e nenorocitul de Regicid. Băga-mi-ai sulița!

– Tu cine să fii? întrebă Jaime.

– Ser obișnuia să-mi spună Gură-Spurcată, stăp'ne. Omul scuipă în palme și își șterse obrajii cu ele, ca și cum asta l-ar fi făcut cumva mai prezentabil.

– Încântător. Tu ești șeful aici?

– Eu? Rahat! Nu, stăp'ne. Băga-mi-ai sulița! Gură-Spurcată avea în barbă destule firimituri încât

să hrănească toată garnizoana. Jaime nu-și putu stăpâni râsul. Omul luă asta drept încurajare. Băga-mi-ai sulița! repetă și începu să râdă și el.

– L-ai auzit, îi spuse Jaime lui Ilyn Payne. Găsește o suliță lungă și vâră-i-o în fund.

Ser Ilyn nu avea suliță, dar Jon Bettley Spânul fu bucuros să-i arunce una. Râsul cherchelit al lui Gură-Spurcată se opri brusc.

– Nu mă atinge cu afurisenia aia.

– Hotărăște-te, zise Jaime. Cine e șeful aici? A numit Ser Gregor un castelan?

– Polliver, zise un altul, însă Câinele l-a omorât, stăp'ne. Pe el și pe Gâdilător, pe amândoi. Și pe băiatul ăla Sarsfield.

Iarăși Câinele.

– Știți că a fost Sandor? L-ați văzut?

– Nu noi, stăp'ne. Ne-a spus hangiul ăla.

– S-a întâmplat la hanul de la răscruce, stăpâne. Cel care vorbise era un bărbat mai tânăr, cu o chică de păr nisipiu. Purta lanțul de monede care cândva îi aparținuse lui Vargo Hoat, monede din zeci de orașe îndepărtate, de aur, argint, aramă și bronz, monede pătrate, monede rotunde, triunghiuri și cercuri și bucăți de os. Hangiul a jurat că omul avea o jumătate din față arsă. Târfele lui au spus aceeași poveste. Sandor avea un băiat cu el, un țăran jerpelit. I-au tăiat pe Polly și pe Gâdilător în bucăți și au plecat în josul Tridentului, din câte ni s-au spus.

– Ați trimis oameni după el?

Gură-Spurcată se încruntă, de parcă gândul ar fi fost dureros.

– Nu, stăp'ne. Să fim ai naibii toți, n-am trimis.

– Când un câine turbează, îi tai beregata.

– Păi, zise bărbatul, ștergându-se la gură. Polly nu mi-a plăcut niciodată prea mult, rahatul ăla, iar Câinele era fratele lui ser, așa că...

– Suntem răi, stăp'ne, interveni omul care purta monedele, dar ar trebui să fii nebun ca să-l înfrunți pe Câine.

Jaime îl cercetă. *Mai îndrăzneț decât ceilalți și nu atât de beat ca Gură-Spurcată.*

– V-a fost frică de el.

– N-aș zice *frică,* stăp'ne. Aș zice că îl lăsam pentru alții mai buni. Cineva ca ser. Sau ca tine.

Eu, când aveam două mâini. Jaime nu se amăgea, Sandor ar termina repede cu el.

– Ai un nume?

– Rafford, dacă nu ți-e cu supărare. Cei mai mulți îmi zic Raff.

– Raff, adună garnizoana în Castelul Celor O Sută de Inimi. Cu tot cu prizonieri. Vreau să-i văd. Și pe târfele alea de la răscruce. O, și Hoat. Am fost tulburat să aud că a murit. Aș vrea să-i văd capul.

Când i-l aduseră, descoperi că buza Țapului fusese tăiată, împreună cu urechile și cea mai mare parte a nasului. Ciorile îi mâncaseră ochii, dar Hoat era încă de recunoscut. Jaime i-ar fi cunoscut barba oriunde, o sfoară ridicolă de păr, lungă de o jumătate de metru, atârnând dintr-o bărbie ascuțită. Altminteri,

doar câteva fâșii uscate de carne mai atârnau de craniul bărbatului din Qohor.

– Unde e restul? întrebă el.

Nimeni nu voia să-i spună. În cele din urmă, Gură-Spurcată își plecă ochii și murmură:

– Putrezit, ser. Și mâncat.

– Unul dintre prizonieri cerșea mereu de mâncare, recunoscu Rafford, așa că ser a zis să-i dăm țap prăjit. Dar Țapul nu avea prea multă carne pe el. La început, ser i-a luat mâinile și labele picioarelor, pe urmă brațele și pulpele.

– Grăsanul nenorocit a primit aproape tot, stăp'ne, îi explică Gură-Spurcată, dar ser zicea să avem grijă ca toți prizonierii să primească o bucățică. Și Hoat în persoană. Nenorocitul ăla bălea când îl hrăneam, și unsoarea îi șiroia pe barba aia sfrijită.

Tată, gândi Jaime, *câinii tăi au înnebunit amândoi.* Își aminti poveștile pe care le auzise în copilărie la Casterly Rock, despre Lady Lothston nebuna, care se îmbăia în sânge și patrona ospețe cu carne de om chiar între aceste ziduri.

Cumva, răzbunarea își pierdu savoarea.

– Luați-l de-aici și aruncați-l în lac. Jaime îi azvârli lui Peck capul lui Hoat și se întoarse pentru a se adresa garnizoanei. Până când Lordul Petyr va veni să-și revendice scaunul, Ser Bonifer Hasty va stăpâni la Harrenhal în numele coroanei. Cei care vor i se pot alătura, dacă îi primește. Ceilalți vor veni cu mine la Riverrun.

Oamenii Muntelui schimbară priviri.

– Ne datorează, spuse unul. Ser ne-a promis. Recompense grase, spunea.

– Întocmai vorbele lui, întări Gură-Spurcată. *Recompense grase pentru cei care vin cu mine.* Alți câțiva începură să-și scâncească aprobarea.

Ser Bonifer ridică o mână înmănușată.

– Oricine va rămâne cu mine va primi o bucată de pământ s-o lucreze, o a doua când își ia nevastă și o a treia la nașterea primului copil.

– Pământ, ser? Gură-Spurcată scuipă. Mă piș pe el. Dacă voiam să punem mâna pe afurisitul de noroi, am fi putut foarte bine să stăm acasă, să ne fie cu iertare, ser. *Recompense grase,* a spus ser. Adică aur.

– Dacă aveți vreo nemulțumire, duceți-vă la Debarcaderul Regelui și vorbiți cu sora mea. Jaime se întoarse către Rafford. Vreau să văd prizonierii ăia acum. Începând cu Ser Wylis Manderly.

– Grăsanul? întrebă Rafford.

– Sper din suflet. Și nu-mi spune nicio poveste tristă despre cum a murit, sau o să i-o luați pe urme.

Orice speranțe ar fi putut nutri să-i găsească pe Shagwell, Pyg sau Zollo chinuindu-se în temnițe îi fură amarnic spulberate. Se părea că Bravii Camarazi îl abandonaseră pe Vargo Hoat până la ultimul. Dintre oamenii lui Lady Whent, doar trei rămaseseră – bucătarul, care deschisese porțile din spate pentru Ser Gregor, un armurier cocârjat zis Ben Deget-Negru și o fată pe nume Pia, care nu era nici pe departe așa de drăguță ca atunci când o văzuse Jaime ultima oară. Cineva îi rupsese nasul și îi spărsese jumătate din

dinți. Când îl văzu pe Jaime, fata căzu în genunchi, plângând cu suspine și agățându-se de piciorul lui, cu o putere isterică, până când Mistrețul o îndepărtă.

– Nimeni nu-ți va mai face niciun rău, îi spuse el, dar asta nu reuși decât s-o facă să plângă mai tare.

Ceilalți prizonieri fuseseră mai bine tratați. Ser Wylis Manderly era printre ei, alături de numeroși alți nordici de obârșie nobilă, pe care Muntele Care Călărește îi luase ostatici în lupta de la vadurile Tridentului. Ostatici folositori, toți demni de o răscumpărare frumușică. Erau zdrențăroși, murdari și lățoși până la unul, iar câțiva aveau vânătăi proaspete, dinți crăpați sau degete lipsă, dar rănile le fuseseră spălate și bandajate și niciunul nu îndurase foame. Jaime se întrebă dacă aveau habar ce mâncaseră și hotărî că era mai bine să nu întrebe.

Nici urmă de sfidare nu se mai citea pe chipurile lor, cu atât mai puțin pe cel al lui Ser Wylis, un ciubăr de seu gușat, cu fața țepoasă și ochi palizi și goi. Când Jaime îi spuse că va fi escortat la Iazul Fecioarelor, unde urma să fie îmbarcat pe o corabie spre Portul Alb, Ser Wylis se prăbuși ca o băltoacă pe podea și hohoti mai îndelung și mai zgomotos decât Pia. Fu nevoie de patru oameni ca să-l ridice în picioare. *Prea mult țap fript,* cugetă Jaime. *Zei, dar urăsc castelul acesta blestemat!* Harrenhalul fusese martor la mai multe orori în cei trei sute de ani ai săi decât Casterly Rock în trei mii.

Jaime porunci să fie aprinse focurile în Sala Celor O Mie de Inimi și trimise bucătarul șchiopătând

înapoi în bucătărie, să prepare o masă caldă pentru oamenii din escorta sa.

– Orice în afară de țap.

El luă cina în Sala Vânătorului cu Ser Bonifer Hasty, un cocostârc de om, solemn, înclinat să-și presare discursul cu apeluri la Cei Șapte.

– Nu vreau niciunul dintre adepții lui Ser Gregor, declară el, tăind o pară la fel de ofilită ca el, ca să se asigure că sucul inexistent nu-i păta impecabila jiletcă violetă, brodată pe margini cu o bentița albă a Casei sale. Nu-mi trebuie asemenea păcătoși în subordinea mea.

– Septonul meu spunea că toți oamenii sunt păcătoși.

– Nu se înșela, fu de acord Ser Bonifer, dar unele păcate sunt mai negre decât altele și mai scârboase pentru nasul Celor Șapte.

Iar tu nu ai nas nici cât frățiorul meu, altfel păcatele mele te-ar face să te îneci cu para.

– Prea bine. Voi lua șleahta lui Gregor din mâinile tale.

Putea găsi întotdeauna o întrebuințare pentru luptători. Dacă nu altceva, Jaime putea să-i trimită primii pe scări în sus, dacă va trebui să asedieze zidurile Riverrunului.

– Ia și târfele, îl îndemnă Bonifer. O știi pe aia. Fata din temniță.

– Pia. Ultima oară când fusese aici, Qyburn îi trimisese o fată în pat, gândindu-se că-i va face plăcere. Dar Pia pe care o scoseseră din temniță era o alta decât ființa dulce, simplă, veselă care i se strecurase sub

păturи. Făcuse greșeala să vorbească în clipa când Ser Gregor voia tăcere, așa că Muntele îi spărsese dinții cu pumnul înmănușat în zale și îi rupsese și năsucul drăgălaș. Ar fi făcut și mai rău, fără îndoială, dacă nu l-ar fi chemat Cersei la Debarcaderul Regelui, să înfrunte sulița Viperei Roșii. Jaime n-avea să-l jelească. Pia s-a născut în acest castel, îi spuse el lui Ser Bonifer. E singurul cămin pe care l-a cunoscut.

– E un izvor de destrăbălare, răspunse Ser Bonifer. N-o vreau prin preajma oamenilor mei, etalându-și... trupul.

– Presupun că vremurile acelea au trecut pentru ea, spuse Jaime, dar dacă o găsești atât de inacceptabilă, am s-o iau eu. Bănuia că ar fi putut s-o facă spălătoreasă. Scutierii lui nu se supărau să-i ridice cortul, să-i țesale calul sau să-i curețe armura, dar sarcina de a se ocupa de haine li se părea lipsită de bărbăție. Poți să ții în mână Harrenhalul doar cu Cei O Sută de Cucernici? întrebă Jaime.

De fapt, ar fi trebuit să se numească Cei Optzeci și Șase de Cucernici, după ce pierduseră paisprezece oameni la Apa Neagră, dar, fără doar și poate, Ser Bonifer avea să completeze numărul lor de îndată ce va găsi niște recruți îndeajuns de pioși.

– Nu prevăd nicio dificultate. Baba ne va lumina calea, iar Războinicul va da putere brațelor noastre.

Sau poate va veni Străinul după toată sfânta voastră adunare. Jaime nu putea fi sigur cine o convinsese pe sora lui că Ser Bonifer ar trebui numit castelan de Harrenhal, dar întâlnirea mirosea a Orton Merryweather.

Parcă-și amintea vag că Hasty îl slujise cândva pe bunicul lui Merryweather, iar justițiarul cu părul de culoarea morcovului era tocmai genul de nătărău care putea să presupună că cineva zis „cel Bun" era nici mai mult, nici mai puțin decât leacul de care ținuturile riverane aveau nevoie ca să vindece rănile lăsate de Roose Bolton, Vargo Hoat și Gregor Clegane.

Dar s-ar putea să nu se înșele. Hasty se trăgea din ținuturile furtunii, astfel că nu avea de-a lungul Tridentului nici prieteni, nici dușmani, nicio ceartă ancestrală, nicio datorie de plătit, niciun prieten de recompensat. Era sobru, drept și respectuos, iar Cei Optzeci și Șase de Cucernici ai săi erau la fel de disciplinați ca oricare soldat din Cele Șapte Regate, și erau o priveliște încântătoare când își întorceau și își cabrau juganii suri. Degețel glumise cândva că Ser Bonifer trebuie să fi jugănit și călărețiii, atât de nepătată le era reputația.

În același timp, Jaime își punea întrebări despre orice soldați care erau mai bine cunoscuți pentru caii lor încântători decât pentru dușmanii pe care-i omorâseră. *Se roagă bine, bănuiesc, dar să lupte știu?* Nu se făcuseră de rușine la Apa Neagră, după câte auzise, dar nici nu fuseseră remarcați. Ser Bonifer însuși fusese un cavaler promițător în tinerețe, dar i se întâmplase ceva, suferise o înfrângere sau o rușine sau o atingere ușoară a morții, iar după aceea hotărâse că turnirul era o vanitate goală și își lepădase sulița pentru totdeauna.

Dar Harrenhalul trebuie stăpânit, iar acest Baelor Căcănarul e omul pe care l-a ales Cersei ca să-l stăpânească.

– Castelul acesta are o faimă proastă, îl preveni el. Și-o merită pe deplin. Se spune că Harren și fiii lui bântuie și acum noaptea, arzând. Cei care-i privesc izbucnesc în flăcări.

– Nu mă tem de nicio umbră, ser. Stă scris în *Steaua în Șapte Colțuri* că spiritele, arătările și fantomele nu pot face vreun rău unui om pios, atât timp cât poartă armura credinței sale.

– Atunci îmbracă armura credinței, negreșit, dar poartă, în același timp, un costum de zale și o platoșă. Fiecare om care stăpânește acest castel pare să-și găsească un sfârșit prost. Muntele, Țapul, până și tatăl meu...

– Iartă-mă că ți-o spun, ei nu au fost oameni credincioși, așa cum suntem noi. Războinicul ne apără și ajutorul e mereu aproape, iar dacă e să ne amenințe vreun dușman, Maester Gulian rămâne cu corbii, Lordul Lancel e aproape la Darry cu garnizoana lui, iar Lordul Randyl e stăpân peste Iazul Fecioarelor. Împreună, noi trei vom vâna și vom distruge orice tâlhar care umblă după pradă prin părțile astea. Odată făcut acest lucru, Cei Șapte vor conduce oamenii buni înapoi în satele lor, să are, să semene și să construiască din nou.

Cei pe care nu i-a ucis Țapul, cel puțin. Jaime apucă piciorul cupei de vin cu degetele-i de aur.

– Dacă vreunul dintre Bravii Camarazi ai Țapului cade în mâinile noastre, trimite-mi vorbă de îndată.

Poate că Străinul fugise cu Ţapul înainte ca Jaime să poată ajunge în preajma lui, dar Zollo grăsanul era încă pe acolo, cu Shagwell, Rorge, Credinciosul Urswyck şi ceilalţi.

– Ca să-i poţi tortura şi omorî?

– Bănuiesc că tu, în locul meu, i-ai ierta?

– Dacă s-ar căi sincer pentru păcatele lor... da, i-aş îmbrăţişa pe toţi ca pe nişte fraţi şi m-aş ruga cu ei înainte de a-i trimite la buştean. Greşelile pot fi iertate. Crimele trebuie pedepsite. Hasty îşi împreună mâinile în faţa lui, ca o clopotniţă, într-un fel care îi amintea stânjenitor de tatăl său. Dacă ne iese în cale Sandor Clegane, ce-ai vrea să fac?

Roagă-te aprins şi fugi.

– Trimite-l să i se alăture iubitului său frate şi bucură-te că zeii au făcut şapte iaduri. Unul n-ar fi de-ajuns să-i ţină pe amândoi fraţii Clegane. Se ridică greoi în picioare. Cu Beric Dondarrion e altă poveste. Dacă îl capturezi, ţine-l până mă întorc. Voi dori să-l trimit înapoi la Debarcaderul Regelui cu o funie de gât şi să-l pun pe Ser Ilyn să-i ia capul într-un loc unde îl poate vedea jumătate din regat.

– Iar acest preot din Myr care fuge cu el? Se spune că îşi răspândeşte falsa credinţă peste tot.

– Omoară-l, sărută-l sau roagă-te cu el. Cum pofteşti.

– N-am nicio poftă să-l sărut, stăpâne.

– Fără îndoială că ar spune şi el acelaşi lucru despre tine. Zâmbetul lui Jaime se transformă într-un căscat. Scuzele mele, am să mă retrag, dacă nu ai nicio obiecţie.

– Niciuna, lordul meu, spuse Hâsty.

Fără doar și poate, voia să se roage.

Jaime voia să lupte. Sări treptele din două în două până afară, acolo unde aerul nopții era mai rece și mai înviorător. În curtea luminată de torțe, Mistrețul și Ser Flement se luptau, înconjurați de un cerc de oșteni care îi aclamau. *Ser Lyle îl va învinge pe celălalt*, știu Jaime. *Trebuie să-l găsesc pe Ser Ilyn.* Îl mâncau iarăși degetele. Pașii îl purtară departe de zgomot și de lumină. Trecu pe sub un pod acoperit și prin Curtea de Calcar, înainte de a-și da seama încotro se îndrepta.

Când se apropie de groapa ursului, văzu strălucirea unei felinar revărsându-și lumina-i palidă și rece peste rândurile abrupte de scaune de piatră. *Cineva a venit înaintea mea, s-ar părea.* Groapa putea fi un loc bun pentru dans; poate că Ser Ilyn îl anticipase.

Dar cavalerul care stătea deasupra gropii era mai voinic; o matahală de om bărbos, într-o cămașă roșie cu alb, împodobită cu grifoni. *Connington. Ce face aici?* Jos, hoitul unui urs se lăbărța pe nisip, deși numai oasele și blana zdrențuită mai rămăseseră, pe jumătate îngropate. Jaime fu străbătut de un fior de milă pentru animal. *Cel puțin a murit în luptă.*

– Ser Ronnet, strigă el, te-ai rătăcit? E un castel mare, știu.

Ronnet cel Roșu își ridică felinarul.

– Am vrut să văd unde a dansat ursul cu fecioara nu-atât-de-frumoasă. Barba îi strălucea în lumină de

parcă ar fi fost în flăcări. Jaime simțea miros de vin în răsuflarea lui. E adevărat că fătuca a luptat goală?

– Goală? Nu. Se întrebă cum fusese adăugată acea înfloritură poveștii. Măștile au îmbrăcat-o într-o rochie roz de mătase și i-au vârât o sabie de turnir în mână. Țapul voia ca moartea ei să fie *amuzantă.* Altfel...

– ...poate că imaginea Briennei goală l-ar fi făcut pe urs să fugă îngrozit.

Connington râse. Jaime nu.

– Vorbești de parcă ai cunoaște-o.

– Am fost logodit cu ea.

Asta îl luă prin surprindere. Brienne nu pomenise niciodată de vreo logodnă.

– Tatăl ei i-a găsit perechea...

– De trei ori, spuse Connington. Eu am fost al doilea. Ideea tatei. Auzisem că fătuca e urâtă și i-am spus-o, dar el a zis că toate femeile sunt la fel când stingi lumânarea.

– Tatăl tău? Jaime se uită la cămașa lui Ronnet cel Roșu, unde doi grifoni stăteau față în față pe un fond roșu cu alb. *Grifoni dansând.* Fratele... regretatei noastre Mâini, nu-i așa?

– Vărul. Lordul Jon nu avea frați.

– Nu. Jaime își aminti totul. Jon Connington fusese prietenul Prințului Rhaegar. Când Merryweather eșuase atât de lamentabil în înfrângerea Rebeliunii lui Robert și Prințul Rhaegar nu putuse fi găsit, Aerys se îndreptase spre următorul și îl ridicase pe Connington la rangul de Mână. Dar Regele Nebun își reteza întotdeauna Mâinile. Îl retezase

și pe Lordul Jon, după Bătălia Clopotelor, deposedându-l de onoruri, pământuri și bogății și trimițându-l dincolo de mare, să moară în exil, unde își băuse mințile și murise curând. Însă vărul său – tatăl lui Ronnet cel Roșu – se alăturase rebeliunii și fusese răsplătit cu Cuibarul Grifonului, după Trident. Dar nu se alesese decât cu castelul; Robert păstrase aurul și împărțise o mare parte din pământurile Conningtonilor unor susținători mai fervenți.

Ser Ronnet era doar un cavaler împroprietărit, nimic mai mult. Pentru unul ca el, Fecioara din Tarth ar fi fost, într-adevăr, un fruct dulce.

– Cum de voi nu v-ați căsătorit? îl întrebă Jaime pe Ronnet.

– Păi, m-am dus la Tarth s-o văd. Aveam cu șase ani mai mult decât ea, dar, cu toate astea, fătuca nu mă putea privi în ochi. Era o purcea în mătase, deși majoritatea purcelelor au țâțe mai mari. Când a încercat să vorbească, aproape și-a înghițit limba. I-am dat un trandafir și i-am spus că asta era tot ce avea să primească vreodată de la mine. Connington aruncă o privire către groapă. Ursul era mai puțin păros decât ciudata aia, aș...

Mâna de aur a lui Jaime îl pocni peste gură atât de tare încât celălalt cavaler veni de-a rostogolul pe scări. Felinarul îi veni și se sparse, apoi uleiul se revărsă arzând.

– Vorbești despre o domniță de obârșie nobilă, ser. Spune-i pe nume. Spune-i Brienne.

Connington se dădu în lături din calea flăcărilor care i se împrăștiau pe mâini și pe genunchi.

– Brienne, dacă așa poftești, stăpâne. Scuipă o flegmă de sânge lângă piciorul lui Jaime. Frumoasa Brienne.

CERSEI

Urcau încet spre vârful Dealului Visenyei. În timp ce caii se opinteau cu urcușul, regina se sprijinea pe o dolofană pernă roșie. De afară se auzea glasul lui Ser Osmund Kettleblack:

– *Faceți loc. Eliberați strada. Faceți loc pentru Înălțimea Sa Regina.*

– Margaery chiar întreține veselia la curte, spunea Lady Merryweather. Avem jongleri, comedianți, poeți, păpușari...

– Cântăreți? întrebă Cersei.

– Câți și mai câți, Înălțimea Ta. Hamish Harpistul cântă pentru ea la fiecare două săptămâni și uneori Alaric din Eysen face atmosferă în câte-o seară. Dar Bardul Albastru e preferatul ei.

Cersei și-l amintea de la nunta lui Tommen. *Tânăr și chipeș. Ar putea fi ceva aici?*

– Mai sunt și alții, am auzit. Cavaleri și curteni. Admiratori. Spune-mi adevărul, doamna mea. Crezi că Margaery mai e fecioară?

– Ea așa zice, Înălțimea Ta.

– Bineînțeles. Dar tu ce spui?

Ochii negri ai Taenei sclipiră malițios.

– Când s-a măritat cu Lordul Renly la Highgarden, am participat la dezbrăcarea lui, în ritualul nupțial. Lordul era un bărbat bine făcut, și era dornic. Am văzut dovada când l-am răsturnat în patul conjugal, unde îl aștepta mireasa lui, goală ca un nou-născut, roșind drăgălaș sub cuverturi. Ser Loras însuși o purtase în brațe pe scări. Margaery poate să spună că mariajul lor nu s-a consumat, că Lordul Renly băuse prea mult vin la ospățul de nuntă, dar, te asigur, bucățica dintre picioare nu-i era câtuși de puțin obosită când l-am văzut eu ultima oară.

– Ai avut cumva ocazia să vezi patul nupțial a doua zi dimineață? întrebă Cersei. Margaery a sângerat?

– N-am văzut niciun cearceaf, Înălțimea Ta.

Păcat. Cu toate acestea, absența unui așternut însângerat însemna, în sine, prea puțin. Țărăncuțele sângerau ca niște porci la tăiere în noaptea nunții, după câte auzise, dar asta era mai puțin valabil când venea vorba de fecioare de obârșie nobilă, ca Margaery Tyrell. Fiica unui lord își pierdea mai degrabă fecioria pe cal decât în patul conjugal, iar Margaery călărea de când învățase să meargă.

– Înțeleg că micuța regină are mulți admiratori printre cavalerii casei. Gemenii Redwyne, Ser Tallad... Cine altcineva? Spune-mi, rogu-te.

Lady Merryweather ridică din umeri.

– Ser Lambert, nătărăul care-și ascunde un ochi bun sub un petic. Bayard Norcross. Courtenay Greenhill. Frații Woodwright, uneori Portifer și adesea Lucantine. O, și Marele Maester Pycelle e un vizitator frecvent.

– Pycelle? Zău? Să fi părăsit bătrânul vierme tremurător leul pentru trandafir? *Dacă e așa, o va regreta.* Cine altcineva?

– Insularul, cu mantia lui cu pene. Cum am putut să-l uit, cu pielea-i neagră precum cerneala. Alții vin să le curteze pe verișoarele ei. Elinor e promisă băiatului Ambrose, dar îi place să flirteze, iar Megga are câte un nou pețitor la fiecare două săptămâni. Odată, a sărutat un ajutor de bucătar. Am auzit vorbindu-se despre căsătoria ei cu fratele lui Lady Bulwer, dar, dacă ar fi să aleagă singură, Megga l-ar prefera pe Mark Mullendore, sunt convinsă.

Cersei izbucni în râs.

– Cavalerul-fluture care și-a pierdut brațul la Apa Neagră? La ce bun o jumătate de om?

– Megga îl găsește încântător. A rugat-o pe Lady Margaery s-o ajute să găsească o maimuță pentru el.

– O maimuță? Regina nu știa ce să spună. *Vrăbii și maimuțe. Într-adevăr, regatul o ia razna.* Dar bravul nostru Ser Loras? Cât de des își vizitează sora?

– Mai mult decât oricare dintre ceilalți. Când Taena se încruntă, o cută minusculă îi apăru între ochii negri. O vizitează în fiecare dimineață și în fiecare seară, dacă datoria nu-l împiedică. Fratele ei îi e devotat, împart totul cu... o.... Pentru o clipă, femeia din

Myr păru aproape șocată. Apoi un zâmbet i se întinse pe față. Am avut cel mai *pervers* gând, Înălțimea Ta.

– Mai bine păstrează-l pentru tine. Dealul e plin de vrăbii și știm cu toții că vrăbiile detestă perversiunea.

– Am auzit că mai detestă apa și săpunul, Înălțimea Ta.

– Poate că prea multă rugăciune îi răpește omului simțul mirosului. Am să-l întreb negreșit pe Preacucernicia Sa.

Draperiile se unduiră într-o parte și în alta, într-o revărsare de mătase purpurie.

– Orton mi-a spus că Înaltul Septon nu are nume, zise Lady Taena. Să fie adevărat? În Myr, avem cu toții nume.

– A avut un nume *cândva.* Toți au. Regina flutură o mână a nepăsare. Fiecare septon născut din sânge nobil rămâne numai cu numele mic după ce și-a rostit jurămintele. Când unul dintre ei e ridicat la rangul de *Înalt Septon,* își leapădă și acest nume. Credința îți va spune că un septon nu mai are nevoie de un nume omenesc, căci a devenit avatarul zeilor.

– Și cum deosebiți un Înalt Septon de altul?

– Cu greu. Trebuie să spunem „cel gras" sau „cel de dinaintea celui gras" sau „cel bătrân care a murit în somn". Poți întotdeauna să le smulgi numele de botez, dacă vrei, dar se ofensează dacă le folosești. Le amintește că s-au născut oameni obișnuiți, și asta nu le place.

– Nobilul meu soț mi-a spus că noul septon s-a născut cu murdărie sub unghii.

– Așa bănuiesc și eu. Ca regulă, Cei Mai Cucernici îl ridică pe unul de-al lor, dar au existat și excepții. Marele Maester Pycelle îi prezentase pe larg istoria, până în cele mai plictisitoare amănunte. În timpul domniei regelui Baelor cel Binecuvântat, continuă Cersei, un simplu pietrar a fost ales Înalt Septon. Lucra piatra cu atâta măiestrie încât Baelor a hotărât că era Fierarul renăscut, în trup de muritor. Omul nu știa nici să scrie, nici să citească și nu putea ține minte nici cuvintele celor mai simple rugăciuni. Unii susțineau și acum că Mâna lui Baelor poruncise să fie otrăvit, ca să scutească regatul de rușine. După moartea acestuia, a fost ridicat un băiat de opt ani, și de data aceasta la insistențele Regelui Baelor. Înălțimea Sa a declarat că băiatul făcea miracole, dar nici măcar micile sale mâini tămăduitoare nu l-au putut salva pe Baelor în timpul ultimului său ospăț.

Lady Merryweather râse.

– Opt ani? Poate că fiul meu ar putea deveni Înalt Septon. Are aproape șapte.

– Se roagă mult? întrebă regina.

– Preferă să se joace cu săbiile.

– E un băiat adevărat, atunci. Știe numele celor șapte zei?

– Cred că da.

– Va trebui să mă gândesc la el. Cersei nu se îndoia că existau o sumedenie de băieți care ar fi făcut mai multă cinste coroanei de cristal decât nenorocitul căruia Cei Mai Cucernici aleseseră să i-o confere. *Aici se ajunge când lași nebunii și fricoșii să-și facă legea.*

Data viitoare, le voi alege eu stăpânul. Iar data viitoare putea fi aproape, dacă noul Înalt Septon continua s-o sâcâie. Cersei nu avea multe de învățat de la Mâna lui Baelor când era vorba de asemenea lucruri.

– *Faceți loc!* striga Ser Osmund Kettelblack. *Faceți loc pentru Înălțimea Sa Regina!*

Lectica începu să încetinească, ceea ce nu putea să însemne decât că se apropiau de vârful dealului.

– Ar trebui să-l aduci pe acest fiu al tău la curte, îi spuse Cersei lui Lady Merryweather. Nu e prea mic la șase ani. Tommen are nevoie de alți băieți în preajma lui. De ce nu fiul tău?

Joffrey nu avusese niciodată un prieten apropiat de vârsta lui, asta își amintea. *Bietul băiat era mereu singur. Eu l-am avut pe Jaime când eram copil... și am avut-o pe Melara, până când a căzut în fântână.* Joff se ataşase de Câine, fără doar și poate, dar aceea nu era prietenie. Căuta în el tatăl pe care nu-l găsise niciodată în Robert. *Un frățior vitreg ar putea fi tocmai ce-i trebuie lui Tommen ca să-l lecuiască de Margaery și de cârdul ei de găini.* Cu timpul, ar fi putut deveni la fel de apropiați ca Robert și prietenul lui din copilărie, Ned Stark. *Un nebun, dar un nebun loial. Tommen va avea nevoie de prieteni loiali, care să-i poarte de grijă.*

– Ești bună, Înălțimea Ta, dar Russell n-a cunoscut altă casă decât Longtable. Mă tem că ar fi pierdut în acest oraș mare.

– La început, îi dădu dreptate regina, dar curând va trece peste asta. Când tatăl meu a trimis după mine

la curte, am plâns, iar Jaime a clocotit de furie, până când mătușa mea s-a așezat cu mine în Grădina de Piatră și mi-a spus că nu era nimeni de care să mă tem la Debarcaderul Regelui. „Ești o leoaică", mi-a spus, „și toate animalele mai mici trebuie să se teamă de tine." Fiul tău își va găsi și el curajul. Ai prefera, nu-i așa, să-l ai aproape, să-l poți vedea în fiecare zi? E singurul tău copil, nu?

– Deocamdată. Nobilul meu soț a cerut zeilor să ne binecuvânteze cu încă un fiu, în caz că...

– Știu.

Cersei se gândi la Joffrey ținându-se cu mâinile de gât. În ultimele sale clipe, o privise cu o chemare disperată. O amintire neașteptată îi opri inima în loc, o picătură de sânge roșu sfârâind în flacăra unei lumânări, un glas răgușit care vorbea despre coroane și giulgiu, despre moarte de mâna unui *valonqar*.

Afară din lectică, Ser Osmund striga ceva și cineva îi răspundea. Lectica se opri brusc.

– Sunteți morți cu toții? răcni Kettleblack. *Dați-vă naibii în lături!*

Regina dădu la o parte un colț al draperiei și îi făcu semn lui Ser Meryn Trant.

– Care pare să fie problema?

– Vrăbiile, Înălțimea Ta. Ser Meryn purta o armură albă de solzi pe sub mantie. Coiful și scutul îi erau atârnate de șa. Își așază tabăra în drum! O să-i facem să se miște.

– Așa să faci, dar cu blândețe. Nu-mi doresc să fiu iarăși prinsă într-o răzmeriță. Cersei lăsă draperia să cadă: E absurd.

– Este, Înălțimea Ta, o aprobă Lady Merryweather. Înaltul Septon ar fi trebuit să vină la tine. Iar aceste vrăbii nenorocite...

– Le hrănește, le răsfață, le *binecuvântează.* Dar pe rege nu vrea să-l binecuvânteze. Știa că binecuvântarea era un ritual gol, dar ritualurile și ceremoniile aveau putere în ochii celor neștiutori. Aegon Cuceritorul însuși a datat începutul regatului său din ziua când Înaltul Septon l-a uns în Orașul Vechi. Acest preot nenorocit se va supune, sau va afla cât de slab și omenesc e încă.

– Orton spune că aurul îl vrea, de fapt. Că are de gând să refuze binecuvântarea până când coroana își va relua plățile.

– Credința își va primi aurul de îndată ce vom avea pace.

Septonul Torbert și Septonul Raynard fuseseră cât se poate de înțelegători în privința obligațiilor ei... spre deosebire de ticălosul braavosi, care îl hărțuise pe Lordul Gyles fără milă, încât căzuse la pat, tușind și scuipând sânge. *Trebuia să avem acele corăbii.* Nu se putea bizui pe Arbor pentru flota ei, Casa Redwyne era prea apropiată de Tyrelli. Avea nevoie de propria forță maritimă.

Dromoanele care se construiau pe râu aveau să-i ofere acest lucru. Nava ei comandant avea să cufunde în apă de două ori mai multe vâsle decât *Ciocanul*

Regelui Robert. Aurane îi ceruse permisiunea s-o numească *Lordul Tywin,* iar Cersei acceptase cu plăcere. Abia aştepta să audă oameni vorbind despre tatăl ei ca despre o „ea". O altă corabie avea să fie numită *Dulcea Cersei* şi urma să poarte un galion auriu, sculptat după înfăţişarea ei, înveşmântată în zale, cu coiful leului pe cap şi sulița în mână. *Bravul Joffrey, Lady Joanna* şi *Leoaica* aveau s-o urmeze pe mare, alături de *Regina Margaery, Trandafirul de Aur, Lordul Renly, Lady Olenna* şi *Prinţesa Myrcella.* Regina făcuse greşeala să-i spună lui Tommen că poate să dea nume ultimelor cinci. De fapt, el alesese *Băiatul Lunii* pentru una dintre ele. Abia când Lordul Aurane sugerase că poate nimeni nu va dori să slujească pe o corabie ce poartă numele unui bufon, băiatul acceptase, fără tragere de inimă, să onoreze numele surorii sale.

– Dacă acest septon jerpelit crede că mă face să *cumpăr* binecuvântarea lui Tommen, va vedea el cât de curând! îi spuse Taenei. Regina nu avea de gând să se ploconească în faţa unei clici de preoţi.

Lectica se opri din nou, atât de brusc, încât Cersei tresări.

– O, asta mă scoate din minţi. Îşi iţi capul afară şi văzu că ajunseseră în vârful Dealului Visenyei. În faţa lor se înălţa Marele Sept al lui Baelor, cu magnifica sa cupolă şi cele şapte turnuri sclipitoare, dar între ea şi treptele de marmură se întindea o mare ursuză de umanitate, pământie, zdrenţăroasă şi nespălată. *Vrăbii,* gândi ea, pufnind, deşi nicio vrabie nu mirosise vreodată atât de urât.

Cersei era oripilată. Qyburn o înștiințase despre numărul lor, dar să audă despre ei era una, iar să-i vadă, cu totul alta. Sute de oameni își așezaseră tabăra în piață, alte sute în grădini. Focurile lor umpleau aerul de fum și de mirosuri grele. Corturi de pânză aspră și colibe mizere făcute din noroi și surcele mânjeau marmura albă, imaculată. Erau îngrămădite pe trepte, lângă ușile înalte ale Marelui Sept.

Ser Osmund se întoarse la trap lângă ea. Lângă el venea Ser Osfryd, călare pe un armăsar la fel de auriu ca mantia pe care o purta. Osfryd era cel de-al doilea frate Kettleblack, mai liniștit decât ceilalți și dispus mai mult să zâmbească decât să se încrunte. *Și, în același timp, mai crud, dacă poveștile sunt adevărate. Poate că ar fi trebuit să-l trimit la Zid.*

Marele Maester Pycelle dorise la comanda mantiilor aurii un om mai în vârstă, „mai experimentat în treburile războiului", și mulți dintre ceilalți sfetnici ai săi fuseseră de acord cu el.

– Ser Osfryd e destul de experimentat, le spusese ea, dar nici măcar asta nu îi redusese la tăcere. *Latră la mine ca o haită de cățeluși sâcâitori.* Își pierduse răbdarea cu Pycelle. Avusese chiar îndrăzneala să obiecteze la hotărârea ei de a căuta un maestru de arme la Dorn, pe motiv că asta i-ar putea jigni pe Tyrelli.

– De ce crezi c-o *fac?* îl întrebase Cersei cu dispreț.

– Să-mi fie cu iertare, Înălțimea Ta, spuse Ser Osmund. Fratele meu cheamă mai multe mantii aurii. Vom elibera calea, nu te teme.

– N-am timp. Voi continua drumul pe jos.

– Te rog, Înălțimea Ta. Taena o prinse de braț. Mă sperie. Sunt cu sutele, și atât de murdari.

Cersei o sărută pe obraz:

– Leul nu se teme de vrabie... dar e frumos din partea ta că-ți pasă. Știu că ții la mine, doamna mea. Ser Osmund, fii bun și ajută-mă să cobor.

Dacă aș fi știut că voi face o plimbare, m-aș fi îmbrăcat pentru asta. Cersei purta o roche albă, cu fâșii de brocart, dantelată, dar sobră. Trecuseră mulți ani de când o îmbrăcase, și regina o găsea incomod de strâmtă în talie.

– Ser Osmund, Ser Meryn, mă veți însoți. Ser Osfryd, ai grijă ca lectica mea să rămână neatinsă.

Unele dintre vrăbii erau destul de sfrijite și înfometate încât să-i mănânce caii.

În timp ce-și croia drum prin gloata jerpelită, pe lângă focurile, căruțele și adăposturile lor improvizate, regina se pomeni amintindu-și de o altă mulțime care se adunase cândva în aceeași piață. În ziua în care se căsătorise cu Robert Baratheon, mii de oameni ieșiseră să-i ovaționeze. Toate femeile erau îmbrăcate în hainele lor cele mai bune și jumătate din bărbați aveau copii pe umeri. Când ieșise din templu, mână în mână cu tânărul rege, mulțimea izbucnise într-un strigăt atât de puternic, încât putuse fi auzit de la Lannisport.

– Te plac, doamna mea, îi șoptise Robert la ureche. Vezi, fiecare chip zâmbește. Preț de acea scurtă clipă fusese fericită în căsnicie... până când apucase

să dea cu ochii de Jaime. *Nu,* își amintea ea că gândise, *nu fiecare chip, stăpâne.*

Nimeni nu zâmbea acum. Privirile pe care i le aruncau vrăbiile erau posomorâte, ursuze, ostile. Se dădeau la o parte, dar fără tragere de inimă. *Dacă ar fi vrăbii adevărate, un singur strigăt le-ar alunga. O sută de mantii aurii cu ciomege, săbii și buzdugane ar putea împrăștia gloata asta destul de repede.* Lordul Tywin asta ar fi făcut. *I-ar fi călcat în picioare în loc să treacă printre ei.*

Când văzu ce făcuseră cu Baelor cel Iubit, regina începu să-și regrete milostenia. Statuia mare de marmură care, vreme de o sută de ani, își revărsase zâmbetul senin în piața aceea, era cufundată până la brâu într-un morman de oase și cranii. Pe unele încă atârnau fâșii de carne. O cioară stătea în vârful unui asemenea craniu, ospătându-se cu carnea uscată, tăbăcită. Muștele erau pretutindeni.

– Ce înseamnă asta? întrebă Cersei mulțimea. Vreți să-l îngropați pe Baelor cel Binecuvântat într-un morman de hoituri?

Un bărbat olog ieși în față, sprijinindu-se de o cârjă de lemn.

– Înălțimea Ta, acestea sunt oasele femeilor și bărbaților sfinți uciși pentru credința lor. Septoni, septoane, frații în veșminte maro, cenușii sau verzi, surori în alb, albastru sau gri. Unii au fost spânzurați, alții înjunghiați. Templele au fost jefuite, fecioarele și mamele siluite de oameni fără de credință și de închinători la demoni. Până și surorile tăcute au fost

molestate. Mama din Ceruri își strigă durerea. Le-am adus oasele aici de pe tot cuprinsul regatului, să stea mărturie pentru agonia Sfintei Credințe.

Cersei simțea povara ochilor ațintiți asupra ei.

– Regele va lua cunoștință despre aceste atrocități, răspunse ea solemn. Tommen vă va împărtăși mânia. Aceasta e lucrarea lui Stannis și a vrăjitoarei roșii și a sălbaticilor oameni ai Nordului care se închină la copaci și la lupi. Cersei ridică glasul: *Oameni buni, morții voștri vor fi răzbunați!*

Câțiva ovaționară, dar numai câțiva.

– Nu cerem răzbunare pentru morții noștri, spuse ologul, doar protecție pentru cei vii. Pentru temple și locurile sfinte.

– Tronul de Fier are datoria să apere credința, răcni o matahală de om, cu steaua în șapte colțuri pictată pe frunte. Un rege care nu-și apără poporul nu se poate numi rege. Murmure de aprobare se înălțară dinspre cei din jurul lui. Unul dintre ei avu îndrăzneala să-l înhațe pe Ser Meryn de încheietură și să spună:

– E timpul ca toți cavalerii unși să se lepede de stăpânii lor pământești și să apere Sfânta Credință. Vino alături de noi, ser, dacă-i iubești pe Cei Șapte.

– Dă-mi drumul, spuse Ser Meryn, eliberându-se.

– Te-am auzit, spuse Cersei. Fiul meu e tânăr, dar îi iubește pe Cei Șapte. Veți avea parte de protecția lui. Și de a mea.

Omul cu steaua în frunte nu se potoli.

– Războinicul ne va apăra, spuse el, nu micul rege dolofan.

Meryn Trant întinse mâna după sabie, dar Cersei îl opri înainte s-o scoată din teacă. Avea doar doi cavaleri în mijlocul unei mări de vrăbii. Văzu bâte și coase, măciuci și ciomege, mai multe securi.

– Nu vreau vărsare de sânge în acest loc sfânt, ser. *De ce sunt bărbații atât de copii? Omoară-l, și ceilalți ne vor sfâșia bucată cu bucată.* Suntem cu toții copiii Mamei. Vino, Preacucernicia Sa ne așteaptă.

Dar, când își croia drum către scările templului, un grup de oameni înarmați ieși din mulțime, așezându-se în fața ușilor. Purtau zale și piele fiartă, iar ici și colo se vedea câte unul cu o platoșă zdrențuită. Unii aveau sulițe și unii aveau săbii lungi. Mai mulți preferau securile și aveau cusute stele roșii pe cămășile albite. Doi dintre ei avură insolența să-și încrucișeze sulițele, tăindu-i calea.

– Așa vă primiți regina? îi întrebă Cersei. Unde sunt Raynard și Torbert, mă rog?

Era de mirare să piardă ei doi ocazia de a se gudura pe lângă ea. Torbert se dădea întotdeauna în spectacol, aruncându-se în genunchi ca să-i spele picioarele.

– Nu-i cunosc pe cei despre care vorbești, spuse unul dintre cei cu steaua roșie pe cămașă, dar, dacă sunt oameni ai Credinței, fără îndoială că Cei Șapte au avut nevoie de serviciile lor.

– Septonul Raynard și Septonul Torbert sunt dintre *Cei Mai Cucernici,* spuse Cersei, și se vor înfuria

să afle că mi-ați ținut calea. Aveți de gând să-mi interziceți intrarea în Sfântul Sept?

– Înălțimea Ta, interveni un om cu barba sură și un umăr înclinat. Ești bine-venită aici, dar oamenii tăi trebuie să-și lase săbiile. Nicio armă nu e îngăduită înăuntru, după porunca Înaltului Septon.

– Cavalerii Gărzii Regale nu-și leapădă săbiile, nici măcar în prezența regelui.

– În casa regelui, cuvântul lui e lege, răspunse bătrânul cavaler, dar aceasta e casa zeilor.

Culoarea i se ridică în obraji. Un singur cuvânt adresat lui Meryn Trant și cocoșatul cărunt și-ar întâlni zeii mai repede decât i-ar fi plăcut. *Nu aici, totuși. Nu acum.*

– Așteptați-mă, le porunci ea scurt cavalerilor din Garda Regală.

Singură, urcă treptele. Sulițașii își despărțiră armele. Alți doi oameni se împinseră în uși și, cu un geamăt puternic, acestea se dădură în lături.

În Sala Felinarelor, Cersei găsi douăzeci de septoni îngenuncheați, dar nu în rugăciune. Aveau găleți de săpun și apă și frecau podeaua. Veșmintele din pânză aspră și sandalele lor o făcură pe Cersei să-i ia drept vrăbii, până când unul își înălță creștetul. Avea fața roșie ca racul și pe mâini avea bășici sparte, sângerând.

– Înălțimea Ta.

– Septon Raynard? Reginei nu-i venea să-și creadă ochilor. Ce faci în genunchi?

– Spală dușumeaua. Cel care vorbise era mai scund decât regina cu câțiva centimetri și slab ca o coadă

de mătură. Munca e o formă de rugăciune, deosebit de plăcută Fierarului. Omul se ridică, ținând peria în mână. Înălțimea Ta. Te așteptam.

Barba-i gri cu castaniu era tunsă scurt, părul legat într-un nod strâns la ceafă. Deși curate, veșmintele îi erau zdrențuite și peticite. Își suflecase mânecile până la cot în timp ce freca, dar mai jos de genunchi pânza era îmbibată de apă. Avea o față ascuțită, cu ochii adânciți în orbite, maro ca noroiul. *Are picioarele goale,* văzu ea, îngrozită. Și erau hidoase, aspre și cornoase, pline de bătături.

– Tu ești Cucernicia Sa?

– Noi suntem.

Tată, dă-mi putere. Regina știa că ar trebui să îngenuncheze, dar podeaua era udă și plină de săpun și apă murdară, iar ea nu voia să-și strice rochia. Aruncă o privire la bătrânii îngenuncheați.

– Nu-l văd pe prietenul meu, Septonul Torbert.

– Septonul Torbert a fost închis într-o celulă a penitenței, cu pâine și apă. E un păcat ca un om să fie atât de rotofei când jumătate din regat moare de foame.

Cersei îndurase destul pentru o singură zi. Îl lăsă să-i vadă mânia.

– Așa mă întâmpini? Cu o perie în mână, șiroind de apă? Știi cine sunt?

– Înălțimea Ta e Regina Regentă a Celor Șapte Regate, răspunse omul, dar în *Steaua în Șapte Colțuri* stă scris că, așa cum oamenii se închină în fața lorzilor lor și lorzii în fața regilor, tot așa regii și reginele trebuie să se închine în fața Celor Șapte Care Sunt Unul.

Îmi spune să îngenunchez? Dacă era așa, nu o cunoștea prea bine.

– După lege, ar fi trebuit să mă întâmpini pe scări, în cele mai bune veșminte ale tale, cu coroana de cristal pe cap.

– Noi nu avem coroană, Înălțimea Ta.

Cersei se încruntă și mai mult.

– Nobilul meu tată a dat predecesorului tău o coroană de o rară frumusețe, făurită din cristal și fir de aur.

– Și pentru acel dar îl cinstim în rugăciunile noastre, spuse Înaltul Septon, dar săracii au nevoie de mâncare în burțile lor mai mult decât avem noi nevoie de aur și cristal pe cap. Coroana aceea a fost vândută. La fel și celelalte din vistieriile noastre, și toate inelele și veșmintele de brocart cu fir de aur și argint. Lâna ține la fel de bine de cald. De aceea ne-au dat oi Cei Șapte.

E complet nebun. Cei Mai Cucernici trebuie că erau nebuni și ei, dacă ridicaseră în rang o asemenea ființă... nebuni, sau îngroziți de cerșetorii de la porțile lor. Șoptitorii lui Qyburn susțineau că Septonul Luceon fusese la nouă voturi distanță când acele uși cedaseră și vrăbiile năvăliseră în Marele Sept, cu conducătorul lor pe umeri și securile în mâini.

Îl fixă pe omuleț cu o privire glacială.

– Putem vorbi undeva între patru ochi, Cucernicia Ta?

Înaltul Septon îi încredință peria sa unuia dintre Cei Mai Cucernici.

– Dacă Înălțimea Ta vrea să ne urmeze.

O conduse dincolo de ușile interioare, în templul propriu-zis. Pașii lor răsunau pe podeaua de marmură. Fire de praf pluteau în lumina razelor colorate care se povârneau prin vitraliile imensei cupole. Aerul avea mireasmă de tămâie, iar lângă cele șapte altare lumânările străluceau ca stelele. O mie pâlpâiau pentru Mamă și aproape tot atâtea pentru Fecioară, dar ca să numeri lumânările Străinului nu-ți trebuiau toate degetele de la două mâini.

Chiar și aici năvăliseră vrăbiile. O duzină de cavaleri rătăcitori nepieptănați erau îngenuncheați în fața Războinicului, rugându-l stăruitor să binecuvânteze săbiile pe care le așezaseră grămadă la picioarele lui. La altarul Mamei, un septon călăuzea o sută de vrăbii în rugăciune, cu glasurile risipindu-se ca valurile pe un țărm. Înaltul Septon o conduse pe Cersei către locul unde Baba își înălța lămpașul. Când septonul îngenunche în fața altarului, ea nu avu de ales și îl urmă. Din fericire, acest Înalt Septon nu era vorbă-lungă, așa cum fusese cel gras. *Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare măcar pentru atâta.*

Când rugăciunea se isprăvi, Preacucernicia Sa nu schiță niciun gest să se ridice. Se părea că discuția lor trebuia să fie purtată în genunchi. *Șiretlicul unui om mărunt,* gândi ea amuzată.

– Preacucernicia Ta, spuse Cersei, aceste vrăbii înspăimântă orașul. Vreau să plece.

– Unde să plece, Înălțimea Ta?

Există șapte iaduri, oricare dintre ele ar fi bun.

– Înapoi de unde au venit, mi-aș închipui.

– Au venit de pretutindeni. Așa cum vrăbiile sunt cele mai umile și mai obișnuite păsări, așa și ei sunt cei mai umili și cei mai obișnuiți dintre oameni.

Sunt obișnuiți, în privința asta suntem de acord.

– Ai văzut ce-au făcut cu statuia lui Baelor cel Binecuvântat? Mânjesc piața cu porcii, cu caprele și cu scârnăvia lor.

– Scârnăvia poate fi spălată mult mai ușor decât sângele, Înălțimea Ta. Dacă piața a fost mânjită, a fost mânjită de execuția care a avut loc aici.

Îndrăznește să mi-l arunce în față pe Ned Stark?

– Cu toții regretăm cele întâmplate. Joffrey era tânăr și nu atât de înțelept cum ar fi putut să fie. Lordul Stark ar fi trebuit decapitat în altă parte, din respect pentru Baelor cel Binecuvântat... dar, să nu uităm, omul *a fost* un trădător.

– Regele Baelor i-a iertat pe cei care au complotat împotriva lui.

Regele Baelor și-a întemnițat propriile surori, a căror singură crimă a fost aceea de a fi frumoase. Prima oară când auzise povestea, Cersei se dusese în camera lui Tyrion și îl ciupise pe micul monstru până când începuse să plângă. *Ar fi trebuit să-l strâng de nas și să-i îndes ciorapul meu în gură.* Se strădui să zâmbească.

– Regele Tommen va ierta și el vrăbiile, după ce se vor întoarce la casele lor.

– Majoritatea și-au pierdut casele. Suferința e peste tot... durerea și moartea. Înainte de a veni la Debarcaderul Regelui, am slujit în zeci de cătune, prea mici

ca să aibă un septon al lor. Am umblat de la unul la altul, oficiind căsătorii, absolvind păcătoșii de păcatele lor, botezând copiii nou-născuți. Acele sate nu mai există, Înălțimea Ta. Buruienile și mărăcinii cresc acolo unde cândva grădinile erau în floare, iar oasele zac risipite pe marginea drumului.

– Războiul e un lucru îngrozitor. Aceste atrocități sunt isprava nordicilor și a Lordului Stannis, cu închinătorii lui la demoni.

– Unele dintre vrăbiile mele vorbesc despre haite de lei care i-au jefuit... și despre Câine, care a fost omul tău credincios. La Saltpans a ucis un septon bătrân și a necinstit o fată de doisprezece ani, o copilă inocentă promisă Credinței. Purta armură când a siluit-o și carnea ei fragedă a fost sfâșiată și zdrobită de zalele de fier. Când a isprăvit, a dat-o pe mâna oamenilor săi, care i-au tăiat nasul și sfârcurile.

– Regele nu poate fi făcut răspunzător pentru crimele oricărui om care a slujit vreodată Casa Lannister. Sandor Clegane e un trădător și o brută. De ce crezi că l-am izgonit? Acum luptă pentru tâlharul Beric Dondarrion, nu pentru Regele Tommen.

– Cum spui tu. Cu toate acestea, trebuie să ne întrebăm: unde au fost cavalerii regelui când se întâmplau aceste lucruri? Oare n-a jurat cândva Jaehaerys Conciliatorul, pe însuși Tronul de Fier, că Credința va fi de-a pururi ocrotită și apărată de coroană?

Cersei n-avea habar ce ar fi putut să jure Jaehaerys Conciliatorul.

– Ba da, fu ea de acord, iar Înaltul Septon l-a binecuvântat și l-a uns rege. Tradiția cere ca fiecare nou Înalt Septon să-i dea regelui binecuvântarea... și, cu toate acestea, tu ai refuzat să-l binecuvântezi pe Regele Tommen.

– Înălțimea Ta se înșală. Nu am refuzat.

– Nu ai venit.

– Vremea nu e încă pârguită.

Ești preot sau legumicultor?

– Și ce-aș putea să fac ca să fie... pârguită? *Dacă îndrăznește să pomenească de aur, mă voi ocupa și de el cum m-am ocupat de cel dinainte și voi găsi un băiat pios de opt ani care să poarte coroana de cristal.*

– Țara e plină de regi. Ca să înalțe unul deasupra celorlalți, Credința trebuie să fie sigură. Cu trei sute de ani în urmă, când Aegon Dragonul a poposit chiar la poalele acestui deal, Înaltul Septon s-a încuiat în Septul Stelat al Orașului Vechi și s-a rugat șapte zile și șapte nopți, hrănindu-se doar cu pâine și apă. Când a ieșit, a anunțat că Credința nu li se va opune lui Aegon și surorilor sale, căci Baba își ridicase lămpașul ca să-i arate ce se așternea înainte. Dacă Orașul Vechi ar fi pornit război împotriva Dragonului, ar fi fost pârjolit, iar Casa Hightower, Citadela și Septul Stelat ar fi fost înfrânte și distruse. Lordul Hightower era un om credincios. Când a auzit profeția și-a ținut oastea în frâu și a deschis porțile orașului în fața lui Aegon. Iar Preacucernicia Sa l-a uns pe Cuceritor cu șapte miruri. Trebuie să fac și eu așa cum a făcut el, acum trei sute de ani. Trebuie să mă rog și să postesc.

– Timp de șapte zile și șapte nopți?

– Atât timp cât e nevoie.

Cersei ardea de dorința de a-i pălmui fața solemnă și pioasă. *Aș putea să te ajut să postești,* gândi ea. *Aș putea să te închid într-un turn și să am grijă să nu-ți aducă nimeni de mâncare până când nu vorbesc zeii.*

– Acești falși regi adoptă falși zei, îi reaminti ea. Doar Regele Tommen apără Sfânta Credință.

– Cu toate acestea, peste tot templele sunt arse și jefuite. Până și surorile tăcute sunt siluite și-și plâng suferința la cer. Înălțimea Ta, ai văzut oasele și craniile sfinților noștri morți?

– Le-am văzut, fu ea nevoită să spună. Dă-i lui Tommen binecuvântarea și va pune capăt acestor orori.

– Și cum va face el asta, Înălțimea Ta? Va trimite un cavaler care să umble pe drumuri cu fiecare frate cerșetor? Ne va da oameni care să ne păzească templele împotriva lupilor și a leilor?

Mă voi preface că n-ai pomenit de lei.

– Regatul e în război. Înălțimea Sa are nevoie de fiecare om. Cersei nu avea de gând să irosească oștenii lui Tommen făcând pe dădacele vrăbiilor, sau păzind fundurile zbârcite ale sutelor de preotese acre. *Jumătate din ele se roagă, probabil, să aibă parte de un viol pe cinste.*

– Vrăbiile tale au bâte și securi. N-au decât să se apere singure.

– Legile Regelui Maegor interzic asta, după cum Înălțimea Ta trebuie să știe. Prin decretul lui Credința și-a lepădat săbiile.

– Acum Tommen e rege, nu Maegor. Ce-i păsa ce decretase Maegor cel Crud acum trei sute de ani? *În loc să ia săbiile din mâinile credincioșilor, ar fi trebuit să le folosească pentru propriile sale interese.* Cersei arătă către locul unde stătea Războinicul, deasupra altarului său din marmură roșie. Ce are în mână?

– O sabie.

– Oare a uitat cum s-o folosească?

– Legile lui Maegor...

– ...pot fi desfăcute.

Lăsă vorba să plutească în aer, așteptând ca Înalta Vrabie să muște momeala.

N-o dezamăgi.

– Credința Militantă renăscută... acesta ar fi răspunsul la trei sute de ani de rugăciuni, Înălțimea Ta. Războinicul și-ar ridica din nou sabia strălucitoare și ar curăța acest regat păcătos de tot ce-i rău. Dacă Înălțimea Sa mi-ar îngădui să restaurez străvechile ordine binecuvântate, Sabia și Steaua, fiecare om credincios din Cele Șapte Regate l-ar recunoaște drept adevăratul și legitimul nostru stăpân.

Era plăcut să audă asta, dar Cersei avu grijă să nu pară prea entuziasmată.

– Preacucernicia Ta vorbea mai devreme despre iertare. În aceste vremuri tulburi, Regele Tommen ar fi cât se poate de recunoscător dacă ai putea să ierți coroana de datoria sa. Se pare că datorăm Credinței vreo nouă sute de mii de dragoni.

– Nouă sute de mii șase sute șaptezeci și patru de dragoni. Aur care i-ar putea hrăni pe cei înfometați și ar putea reconstrui o mie de temple.

– Aur vrei? întrebă regina. Sau vrei ca aceste legi prăfuite ale lui Maegor să fie înlăturate?

Înaltul Septon cumpăni o clipă.

– Cum dorești. Aceste datorii vor fi uitate și Regele Tommen își va primi binecuvântarea. Fiii Războinicului mă vor însoți la el, strălucind de gloria Credinței lor, în timp ce vrăbiile mele vor porni în apărarea celor blânzi și umili, renăscuți ca Frații Sărmani din vechime.

Regina se ridică și-și netezi rochia.

– Voi porunci să fie întocmite hârtiile, iar Înălțimea Sa le va semna și le va sigila cu pecetea regală.

Dacă era ceva din viața lui de rege care să-i placă lui Tommen, acest lucru era să se joace cu sigiliul.

– Cei Șapte să-l apere pe Rege. Fie să aibă o domnie lungă. Înaltul Septon își împreună mâinile și ridică ochii spre ceruri. Fie ca păcătoșii să tremure!

Ai auzit, Lord Stannis? Cersei nu-și putu stăpâni un zâmbet. Nici chiar nobilul ei tată nu s-ar fi putut descurca mai bine. Dintr-o lovitură, scăpase Debarcaderul Regelui de năpasta vrăbiilor, asigurase binecuvântarea lui Tommen și diminuase datoriile coroanei cu aproape un milion de dragoni. Inima îi sălta în timp ce se lăsa condusă de Înaltul Septon înapoi în Sala Lămpilor.

Lady Merryweather împărtăși încântarea reginei, deși nu auzise niciodată de Fiii Războinicului sau de Frații Sărmani.

– Datează dinaintea lui Aegon Cuceritorul, îi explică Cersei. Fiii Războinicului a fost numele unui ordin de cavaleri care renunțau la pământurile și la aurul lor și își puneau săbiile în slujba Preacucerniciei Sale. Frații Sărmani... ei erau mai umili, dar cu mult mai numeroși. Un fel de frați cerșetori, numai că purtau securi în loc de strâchini. Cutreierau drumurile, însoțind călătorii de la un templu la altul, de la un oraș la altul. Blazonul lor era steaua în șapte colțuri, roșie pe fond alb, astfel că oamenii i-au numit Stelele. Fiii Războinicului erau îmbrăcați în mantii-curcubeu și armuri placate cu argint peste cămășile aspre din păr de cal, iar în mânerele săbiilor aveau cristale în formă de stea. Ei erau Săbiile. Oameni sfinți, asceți, fanatici, vrăjitori, ucigași de dragoni și vânători de demoni... au existat multe povești despre ei. Dar toate sunt de acord că ura lor pentru toți dușmanii Sfintei Credințe era de nezdruncinat.

Lady Merryweather înțelese imediat.

– Dușmani precum Lordul Stannis și preoteasa sa roșie, poate?

– Păi, da, din întâmplare, spuse Cersei, chicotind ca o fetișcană. Să deschidem o carafă de vin cu mirodenii și să bem în drum spre casă pentru râvna Fiilor Războinicului?

– Pentru râvna Fiilor Războinicului și pentru dibăcia Regine Regente. Pentru Cersei, Prima pe Numele Său!

Vinul era dulce și savuros ca triumful lui Cersei și lectica reginei parcă plutea, străbătând orașul, în drumul de întoarcere. Însă la poalele Muntelui lui Aegon se întâlniră cu Margaery Tyrell și cu verișoarele ei, care veneau de la o plimbare călare. *Mă urmărește peste tot,* gândi Cersei iritată când dădu cu ochii de mica regină.

În urma lui Margaery venea un lung alai de curteni, străjeri și slujitori, mulți dintre ei încărcați de coșuri cu flori proaspete. Fiecare dintre verișoarele ei avea câte un admirator în preajmă: deșiratul scutier Alyn Ambrose călărea alături de Elinor, cu care era logodit, Ser Tallad era cu sfioasa Alla, ciuntul Mark Mullendore cu Magga, dolofană și hlizită. Gemenii Redwyne escortau două dintre celelalte doamne ale lui Margaery, Meredyth Crane și Janna Fossoway. Toate femeile purtau flori în păr. Jalabhar Xho se lipise și el de grup, alături de Ser Lambert Turnberry, cu peticul său pe ochi, și de chipeșul cântăreț cunoscut sub numele de Bardul Albastru.

Și, desigur, un cavaler al Gărzii Regale trebuie s-o însoțească pe micuța regină, și, desigur, acesta este Cavalerul Florilor. În armura albă de solzi gravată cu aur, Ser Loras sclipea. Deși nu-și mai îngăduia să-l inițieze pe Tommen în meșteșugul armelor, regele continua să-și petreacă prea mult timp în tovărășia lui. De fiecare dată când băiatul se întorcea, la sfârșitul unei

după-amiezi petrecute cu soţioara lui, avea o nouă poveste de istorisit despre ceva ce spusese sau făcuse Cavalerul Florilor.

Margaery le dădu bineţe când cele două coloane se întâlniră şi veni lângă lectica reginei. Avea obrajii îmbujoraţi, iar buclele castanii îi cădeau despletite pe umeri, fluturând la fiecare pală de vânt.

– Am cules flori de toamnă pe drumul regelui, spuse ea.

Ştiu unde aţi fost, gândi regina. Şoptitorii ei nu uitau s-o înştiinţeze despre mişcările lui Margaery. *O fată atât de neobosită, micuţa noastră regină.* Arareori lăsa să treacă mai mult de trei zile fără să iasă la plimbare călare. În unele zile călăreau pe drumul către Rosby, să culeagă scoici şi să mănânce la malul mării. Alteori, îşi ducea suita dincolo de râu, pentru o după-amiază de vânat cu şoimii. Micuţei regine îi plăceau şi plimbările cu barca, în susul şi-n josul Apei Negre, fără nicio ţintă. Când se simţea pioasă, părăsea castelul pentru a se ruga în Septul lui Baelor. Dădea comenzi la o grămadă de cusătorese diferite, era binecunoscută în rândul aurarilor din oraş şi chiar fusese văzută vizitând piaţa de peşte, lângă Poarta Noroiului, ca să arunce o privire la captura zilei. Oriunde se ducea, oamenii se gudurau pe lângă ea, iar Lady Margaery făcea tot ce-i stătea în putere ca să le întreţină ardoarea. Dădea mereu de pomană cerşetorilor, cumpăra plăcinte fierbinţi de la carele brutarilor şi se oprea să stea de vorbă cu negustorii de rând.

Dacă ar fi fost după ea, l-ar fi pus și pe Tommen să facă toate aceste lucruri. Îl invita întruna să le însoțească, pe ea și pe găinile ei, în aventurile lor, iar băiatul o ruga mereu pe mama lui să-l lase. Regina îșidăduse consimțământul de câteva ori, măcar pentru a-i îngădui lui Ser Osney să petreacă în compania lui Margaery câteva ore în plus. *La cât o fi folosit asta. Osney s-a dovedit o mare dezamăgire.*

– Îți amintești ziua în care sora ta a plecat la Dorn? îșiîntrebase Cersei fiul. Îți amintești gloata urlând, când ne-am întors la castel? Pietrele, înjurăturile?

Dar regele era surd la argumente, grație micuței sale regine.

– Dacă ne amestecăm cu oamenii de rând, ne vor iubi mai mult.

– Gloata l-a iubit pe Înaltul Septon cel gras atât de mult încât l-a sfâșiat în bucăți, și el era un om sfânt, îi reamintise Cersei.

Nu reușise decât să și-l îndepărteze. *Întocmai cum dorește Margaery, pun rămășag. În fiecare zi, în orice chip, încearcă să mi-l fure.* Joffrey ar fi văzut dincolo de zâmbetul ei de intrigantă și ar fi pus-o la punct, dar Tommen era mai naiv. *Știa că Joff era prea puternic pentru ea,* gândi Cersei, amintindu-și de moneda de aur găsită de Qyburn. *Pentru ca Tyrellii să poată spera la domnie, a trebuit înlăturat.* Își aduse aminte că Margaery și hidoasa ei bunică puseseră cândva la cale s-o mărite pe Sansa Stark cu Willas, fratele schilod al micuței regine. Lordul Tywin le dejucase planurile, luându-le-o înainte și măritând-o pe Sansa cu

Tyrion, dar legătura existase. *Sunt cu toții implicați,* își dădu ea seama, tresărind. *Tyrellii au mituit temnicerii să-l elibereze pe Tyrion și l-au furișat repede pe drumul rozelor, să i se alăture ticăloasei sale soții. Acum, amândoi sunt la Highgarden, ascunși în spatele unui zid de trandafiri.*

– Ar fi trebuit să vii cu noi, Înălțimea Ta, continua să gângurească micuța intrigantă, în timp ce urcau Muntele lui Aegon. Am fi putut petrece împreună clipe atât de minunate. Copacii sunt înveșmântați în auriu, roșu și portocaliu și sunt flori peste tot. Și castane. Am prăjit câteva, în drum spre casă.

– Eu n-am timp să mă plimb prin păduri și să culeg flori, spuse Cersei. Am un regat de condus.

– Numai unul, Înălțimea Ta? Cine le conduce pe celelalte șase? Margaery izbucni într-un râs zglobiu. Îmi vei ierta gluma, nădăjduiesc. Știu ce povară porți. Ar trebui să-mi îngădui s-o împart cu tine. Trebuie să fie unele lucruri la care să te pot ajuta. Asta ar pune capăt tuturor acestor discuții cum că noi două am rivaliza pentru rege.

– Așa se spune? Cersei zâmbi. Ce ridicol. Nu te-am privit niciodată ca pe o rivală, nici măcar o clipă.

– Sunt atât de încântată să aud asta. Fata nu părea să-și dea seama că fusese înțepată. Tu și cu Tommen trebuie să veniți cu noi data viitoare. Știu că Înălțimii Sale i-ar plăcea. Bardul Albastru ne-a cântat, iar Ser Tallad ne-a arătat cum să luptăm cu bâtele, ca oamenii din popor. Pădurea e atât de frumoasă toamna.

– Răposatul meu soț iubea și el pădurea.

În primii ani ai căsniciei lor, Robert o implora mereu să vâneze cu el, dar Cersei ceruse întotdeauna să fie scutită de asta. Partidele lui de vânătoare îi lăsau timp pentru Jaime. *Zile de aur și nopți de argint.* Era periculos dansul pe care-l dansaseră, cu siguranță. Fortăreața Roșie era împânzită de ochi și urechi, și nu puteau ști niciodată când se va întoarce Robert. Cumva, pericolul făcuse ca timpul petrecut împreună să fie cu atât mai plin de pasiune.

– Cu toate acestea, o preveni Cersei pe mica regină, frumusețea poate ascunde pericole de moarte. Robert și-a pierdut viața în pădure.

Margaery îi zâmbi lui Ser Loras, un zâmbet dulce, de soră, plin de căldură.

– Înălțimea Ta, ești atât de bună că te temi pentru mine, dar fratele meu are grijă de mine.

Du-te și vânează, îl îndemnase Cersei pe Robert, de zeci de ori. *Fratele meu are grijă de mine.* Își aminti ce-i spusese Taena mai devreme și un hohot de râs îi țâșni de pe buze.

– Înălțimea Ta râde atât de frumos. Lady Margaery îi aruncă o privire întrebătoare. Am putea să aflăm și noi ce te amuză?

– Vei afla, răspunse regina. Îți promit, vei afla.

„Ciorile sunt stăpânitoarele câmpului medieval de bătălie, iar acest al patrulea volum al monumentalei serii își merită cu prisosință titlul. [...] Ca și până acum, Martin este fără cusur în mânuirea limbajului, a caracterizării personajelor și a descrierilor grandioase care au impus mega-saga. Vești bune pentru cititorii cu apetit insațiabil!"

Booklist

„Evenimentul anului în apariţiile de fantasy!"

Science Fiction Chronicle

„Oare George R.R. Martin chiar există în realitate? Poate un fantasy să devină mai bun cu fiecare nou volum? Da, da, da! Această serie este *the real deal*, iar Martin își merită coroana de rege al povestirii. *Urzeala tronurilor* a debutat în forță, *Încleștarea regilor* a depășit așteptările, dar volumele care au urmat l-au consacrat pe Martin drept cel mai vrednic de laudă autor de fantasy care a apărut după dispariția primului R.R. [Tolkien]."

PAUL HUGHES

ISBN 978-606-8073-93-4

colecția nautilus fantasy

www.nemira.ro